
LİLİTH'İN
GÖZYAŞLARI
II
ANNA
TSİNTSADZE

LİLİTH'İN GÖZYAŞLARI

II

ANNA TSINTSADZE

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

ARKA KAPAK

Hafızasını kaybeden Meira, geçmişteki kendisinden gelen gizemli bir mektubun izini sürmüş ve unuttuğu hayatın karanlık yüzüyle karşılaşmıştır. En büyük düşmanı kendisi çıkmışken şimdi hatırladıklarıyla da savaşmak zorundadır.

Uygar ise artık büyük bir karar almalıdır. Ya hayatını mahveden kadının peşinden giderek bir kere daha kendine ihanet edecek ya da bu aşk defterini bu sefer sonsuza dek kapatacaktır.

İyileşmemiş yaralar, kapanmamış geçmiş davalar, azalan dostlar, çoğalan düşmanlar; kuzu postlarında kurtlar ve kurtların masasında kuzular… Ve geçmişten, geleceği kontrol eden acımasız bir kadınla karşı karşıyalar:

Maria Rosenfeld…

Bu savaşı azanmanın ise tek bir yolu var: Uygar için binlerce kere sırtından bıçaklandığı kadına yeniden güvenmek ve Meira için de binlerce kere kalbini söktüğü düşmanına, bu sefer kendi kalbini vermektir.

Kitabı okumaya başlamadan önce bilmeniz gerekenler var.

Bu kitap, 18 yaşını doldurmamış okuyucular için uygun değildir. Karakterlerin çoğu iyiden ziyade kusurlu, kimi zaman kötücül nitelikler sergiler ve eylemleriyle etik sınırları sorgulatabilirler.

Bu kitap, tarihi değerleri küçümsemek ya da herhangi bir kişi, topluluk veya inanca saldırmak amacıyla kaleme alınmamıştır. Eserde anlatılan olaylar ve karakterler bütünüyle kurgusaldır; yazarın kişisel, siyasi, dini ya da ideolojik görüşlerini yansıtmaz. Ayrıca bu kitap, tamamen kendine özgü bir evrende geçmektedir, içerisinde yer alan yöneticiler, kurumlar ve kuruluşlar, gerçekte var olan kişi veya yapılarla birebir örtüşmeyebilir. Bir diğer yönüyle yer, mekân, zaman, tarihi olaylar gibi konularda hikâyenin yararına bazı esnekliklerden de yararlanılmıştır.

Okuyucular üzerinde tetikleyici bir etki yaratabilecek temalar aşağıda sıralanmıştır:

- Fiziksel ve psikolojik şiddet
- Çete hayatı ve organize suç faaliyetleri. Terör örgütlenmeleri ve tarikat benzeri yapılar
- Irkçılık
- Suç işleme ve suçun romantikleştirilmesi
- Alıkoyma ve hapis tutulma
- Cinayet, katliam ve eziyet sahneleri
- Travma sonrası stres bozukluğu (PTSD) ve diğer ruhsal problemler
- Çarpık ve sorunlu ilişki dinamikleri
- Uyuşturucu kullanımı ve bağımlılık

Eğer yukarıda sıralanan maddelerden biri ya da birkaçı tetikleyici bir etki oluşturuyorsa bu kitap sizin için uygun olmayabilir. Unutmayın, bu kitap bir kurgu ürünüdür ve gerçek kişilerle ya da olaylarla doğrudan bir bağlantı taşımadığı gibi içindeki hiçbir davranışın teşviki de amaçlanmamaktadır.

“Orkidelerin güzelliği yanılsamaymış. ”

Küçük Meira, bilmiş bir edayla başını kaldırmış, babası Benjamin'e bakıyordu.

“Çirkin köklerini gizlemek için güzel yapraklar açarlarmış, iradesiz ruhları günaha sürükleyecek alımlı çiçeklermiş onlar. Kokmazlar aslında ama bir ruhun kötülüğe yatkınlığı ne kadar fazlaysa bir o kadar büyüleyici gelirmiş kokusu. Söyle bana, Benjamin, sen orkidelerden hiç koku alıyor musun?”

Benjamin, küçük bir tebessümle, “Hayır,” dedi. “Sanmıyorum.”

Meira, biraz bozulmuş göründü. “O halde sen, iblislerin tuzağına düşmeyecek kadar yüce bir adamsın. ”

“Bu çiçeklere kandığında ne oluyormuş peki?”

“Sahiplerinin başına gelenin aynısı. ”

“Neymiş bakayım o?”

Meira gözlerini, orkidelerin özünden, minyatür bir kadın figürü gibi sarkan dudaklarından ayıramadı. “Bugün kokladığn orkideler, onun vücut parçalarından çıkmış, onun kanıyla sulanarak çiçek açmış. O halde, sen de bu döngüde, kudretine yenildiğin düşmanın ziyafeti olacaksın, iradesizliğinin bedelini, bu zincirin bir halkası olarak ödeyeceksin. Böylece, sonsuzlukla cezalandırılacaksın. ”

”O kadar da kötü gelmiyor kulağa, "'diye itirafetti Benjamin. "Yani... Daha kötii sonlar da gördüm. ”

Meira, onu bir türlü anlamlandıramadt. "Düşmanına dönüşecek olmak seni korkutmuyor mu? Kandırıldığın o güç, senin gibilerini kandırabilmek için kendi zincirinin bir halkası yapacak seni. Hiddetini sömürecek. Böylece kazanmak uğruna, güçlenmek, davam yürütmek, ideallerini taşımak uğruna gafletine düştüğün o kutsallığın sofrasında herhangi bir lokmaya dönüşeceksin. Diğer bütün herkes gibi başından beri kendi aldanışınla savaştığını ve hiç de özel olmadığını fark edeceksin. Sömürülecek ve bir araç olmaktan öteye gidemeyeceksin. Ne yapacaksın? Sonuçta, zafer için o mutlak güce karşı durursan onun bütün birikimine karşı da savaşmak zorunda kalırsın. Onun gücünü paylaşmaya çalışırsan da bütünüyle ona ait olursun. Bunun insanı ne kadar değersizleştirdiğini görmüyor musun?”

Yaşlı adam onayladı. "Böyle söylediğinde evet, epey can sıkıcı. Kısacası hiçbir vaat uğruna şeytana uyup da kendimizi maşa olarak kullandırmayalım. Şeytana bir şey olmaz, o zaten cehenneme ait ama biz cezalandırıldığımızla kalırız Mesaj alındı. ”

"Ancakşeytanların vaatleri, Tanrının vaatlerinden de iyidir, Benjamin, ” dedi Meira.

"Sonuçta gerçekleştirmeyecektir ama. ”

"Kim bilir bunu? Her kumar bağımlısı gibi kazanacağıma inanırım.n

Omzunun üzerinden, küçük kızın büyük bir dikkatle orkidelere odaklanmış gözlerine baktı. "Ne o? Yoksa şeytanlar çoktan aklına mı girdi?” derken ciddi değildi.

Ama Meira ciddiyetle, "Orkideler... ”dedi. "Çok güzel kokuyorlar. ”

1

MEİRA SHAVİT

2019

Günümüz..

Bilincim yerine gelse de uzuvlarımı hissetmiyordum.

Gözlerimi açabilmem fazla uzun sürdü. Üzerimde büyük bir sersemlik vardı, sıcaklıyordum ve az sonra bedenimi hissedebilmeye başladığımda boynumun ağrısıyla yüzümü buruşturdum.

"Birazdan inişi gerçekleştireceğiz, lütfen koltuklarınızdan ayrılmayın."

Boğuk bir inlemeyle olduğum yerde kıpırdandım. Daha doğrusu *oturduğum* yerde. Koltuktaydım. Gözlerimi açmak için verdiğim çaba, sonunda bir şeyleri seçebilmeye başladığımda sonuç verdi. Başım önüme düştüğü için boynum acıyor olmalıydı.

Ne kadar süredir bu haldeyim?

Uzaklardan gelen müzik sesini takip etti kulaklarım. Nihayet başımı kaldırabildiğimde, karşımda oturan bedeni, puslu bir perdenin ardından da olsa görebildim.

Karşımdaki koltuk bana dönüktü ve o adam oturuyordu.

Rahatlığına alışmam zaman aldı. Bacak bacak üstüne atmıştı ve tabletiyle ilgileniyor, muhtemelen haberleri takip ediyordu. Ayıldığımı biliyordu ama yine de hiç bana doğru bakmadı.

Uçaktaydık. Bütün bir yolculuğu baygın halde geçirmiştim. Pilot alçaldığını söylüyordu ama pencereden baktığımda hâlâ çok yukarıda, bulutların arasındaydık. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Kurumuş boğazımı sert bir yutkunmayla ıslattım ve çatlak bir sesle konuşmaya hazırlandım. Ona küfredebilir, hesap sormaya çalışabilirdim ama ilk olarak *Uygar seni*

bulmayacak mı sanıyorsun demek istedim. Benim Uygar'dan korktuğum kadar o da korksun, içi bir an olsun rahatlamasın istedim.

"Her kimsen..." Duraksayıp nefeslendim. "Her kimin için çalışıyorsan sahtekar adi seni..? Yüzümü buruşturdum, konuşmakta zorlanıyordum. "Uygar seni elbet bulacak?

"Sanmıyorum? diye kestirip attı bu argümanı. "Onu yanlış bir yere yönlendirdim?

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nereye?"

"Çok ters bir istikamete?

Uyuşukluğum geçtikçe tehlike sinyalleri, uçağın alçalmasıyla beraber daha da netleşti. Doğrulmaya çalıştım ancak o an emniyet kemerimin takılı olduğunu fark edebildim. Kurak bir toprak parçasının üzerinden geçtiğimizi ve ötelerden kıyı şeridini seçebiliyordum artık.

Korkarak, "Nereye getirdin beni?" diye sordum.

"Ait olduğunuz yere?

Halsizdim, tansiyonum yükseliyor gibi hissediyordum.

"Neresiymiş o yer?"

Sonunda tabletinden başını kaldırabildi ve benim gibi pencereden dışarıya baktı. "Eilat," dedi.

Eilat... Bu ismi daha önce duymuş olsam da belki de büsbütün bir telaş içinde olduğumdan bağlantıyı kuramadım.

Ancak adam, "Babanızın kargo gemileri," dediği sırada nerede olduğumuzu anladım. "Görüyor musunuz? Kargolar bu limandan gemilere yüklenirdi?

Gözlerim iri iri aralanmıştı. "Beni İsrail'e mi getirdin?" diye sorarken, bir panik dalgası bedenimi yalayıp geçmişti. Kemerimi titreyen ellerle açmaya çalışmam ne içindi, bilmiyordum. Nereye kaçabilirdim ki? Yine de açtığım gibi kalkmaya çalıştım ama dizlerim tutmadı, koltuğa geri yığıldım. Belki de basınçtandı, fenalaşıyor gibi hissediyordum.

Kalbim güm güm atıyor ve karşımda bir canavar oturuyormuş gibi bakıyordum.

"Sen... Ailem için mi çalışıyorsun?"

Eilat, ailemin eskiden yaşadığı yerdi. Bunu, Benjamin'in haberini okuduğumda öğrenmiştim. Uygar'ın bahsettiği tarikatçı aile üyeleri hâlâ burada olmalıydı.

Ve ben, annemle babamı öldürdüğümü sandıkları için kan davalılarıydım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim de benim gibi titrekti. "Neden beni buraya getirdin? Annemle babamın cinayetini benim işlediğimi sanıyorlar. Bana neler yaparlar, bilmiyor musun? Beni öldürürler!"

Bu kaygılarımın hiçbirine kulak asmadı. Önündeki haber çok daha ilgi çekiciydi anlaşılan.

Sakinleşmeye çalıştım, panik yapmanın bana bir yaran yoktu. Saçlarımı düzelttim. Bardak sulardan birini kafama diktim ve kavrulmuş içimi serinlettim yoksa oracıkta bayılacaktım. Aklımı başıma toplamış gibi göründüm en azından.

"Bana neden Khalil olduğunu söyledin?"

"Bana güvenmeniz için," diye yanıtladı utanmadan. "Gemide beni, *Khalil* ismiyle mürettebata sorduğunuzda yanlış hatırladığınızı fark ettim."

Akılsız kafam...

"Yanlış adamdım ama doğru zamanda doğru yerdeydim. Siz beni Khalil sandığınızda da buna uydum. Mektubu dinleyeceğinizi ve Khalil'in peşinden gideceğinizi tahmin ettiğim için siz hafızanızı geri kazanana kadar ben de itiraz etmedim."

Bütün bu söylediklerini es geçtim ve büyük bir şaşkınlıkla, "Sen mektubu biliyor muydun?" diye sordum.

İkinci Meiranın mektubunu nasıl bilebilir?

O sessizleşti ama benim kafamın içi kulakları sağır edecek bir gürültüdeydi. Meira'nın yalnızca gelecekteki Meira'ya yazdığı, onu herkesten sır gibi sakladığı ve kurtuluşumun tek yolu olan mektubu nasıl benden başka biri bilebilirdi? Khalil bile değildi karşımdaki. Düpedüz yabancı, bambaşka bir adamdı!

İyice panik yapmaya başladım. O ise panikle beslenen bir canavarmış gibi hasat edeceği korkumun büyüyüşüne müsaade etti, hiç sesini çıkarmadı.

"Mektubu biliyorsan hafızamı araba kazasında kaybetmediğimi de biliyordun." Kalkıp kaçma isteğime direnmek için koltuk kenarlarını sıktım. "Kimsin sen? Neyin nesisin

böyle? Uygar'm bile bilmediği bir mektubu sen nasıl bilebilirsin?"

Böyle olmamalıydı. Karşımda Khalil olmalıydı. Bunca şeyden sonra artık kurtulabilmcliydim! Yeterince acı çekmiştim. *Başka bir cehennem daha mı? Hiç kurtulamayacak mıyım ben?*

"Sana güvenmek istemiştim," diye mırıldanırken aniden biriken gözyaşlarından ötürü görüşüm bulanıklaştı. "Kimsem yoktu ve tek başımaydım. Bir umuda tutunmak istedim. Binlerinin... Beni kurtarmasını istedim." Başımı öne eğmiş, acizliğimi ondan gizlemeye yeltenmiştim. "Kim olduğunu bilmiyorum, benden ne istediğini bilmiyorum. Niye bana bunu yapıyorsun? Be-"

"Ezra," diyerek sakin bir üslupla böldü beni. Devam etmek için ona bakmamı bekleyerek söylemişti bunu bana.

Başımı kaldırdım. Kehribar bakışlarına karşılık verdiğimde gözümden bir damla yaş koptu ve çeneme doğru yuvarlandı. Hemen bir mendil uzatmış ve artık beni teselli etmek isteyen bir imayla bir nevi yumuşamıştı.

"Ezra Navon," diye tanıttı kendini bana. "Korkmayın, Meira Hanım. Khalil olmayabilirim ama kesinlikle bir düşman değilim."

Verdiği mendili sızlayan gözlerime bastırdım.

"Nasıl korkmayayım?"

"Çünkü ben sizin adamınızım," dedi.

Duraksadım. Gözyaşlarımı silen ellerim havada asılı kaldı.

"Ne? Anlayamadım."

Ezra, "Sizin için çalışıyorum," dedi.

Benimle oynadığını düşünmeye başlamıştım artık. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Büyük bir ciddiyetle, "Öyle huylarım yoktur," diye yanıtladı.

Kafam iyice karışmıştı. "Nasıl?"

"Beni siz görevlendirdiniz. Elbette, hatırlamıyorsunuzdur. Aklınızı karıştırmak ve sizi ürkütmek istemediğim için hatırlatmak da istememiştim aslında."

Yüzüm yaşlardan ötürü sırılsıklamdı. Ona karmaşık bir ifadeyle, dağınık saçlarla ve kızarık bir suratla bakıyordum.

"Anlamıyorum. Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Kafam çok karışık."

Elindeki tableti masaya bıraktı ve oturuşunu düzelterek bütün ilgisini bana yöneltti.

"Meira Hanım, sizin de bildiğiniz gibi bu ilk uyanışınız değil. Bundan bir önceki uyanışınız olan o üçüncü seferinizde yine kaçmayı başardınız fakat Khalil'e değil, bana gelmeyi seçtiniz." Ben tepki veremezken, o gülümseyerek, "Bu ilk kavuşmamız değil," diye ekledi.

İlk kavuşmamız değil mi?

O zehir gibi içime işleyen ürkütücü gülümsemeden kopmaya çalıştım. "Neden Khalil'e gitmedim de sana geldim?" diye şüpheyle sordum.

"Çünkü Üçüncü Meira, sizin aksinize mektubu okuduktan sonra her şeyi hatırlamaya başladı," dedi. "Khalil iyi bir adamdı, sizi güvende tutabilecek bağlantıları da vardı, onun peşinden gitseydiniz sizi muhtemelen Uygarın bulamayacağı bir yere götürürdü. Yeni kimlik, göze batmayacak yeni bir hayat, yeni bir düzen..."

Bu fikir için seve seve ölürdüm ama Üçüncü Meira'nın neden bunun peşinden gitmediğini anlayamadım.

Ezra da bu gizeme ışık tutup, "Ama siz, eskiden sahip olduklarınızı geri istediniz," dedi. "Malınızı, mülkünüzü, gücünüzü geri istediniz. Bu yüzden Khalil'in size sunacakları güvenli olsa da yeterli gelmedi ve siz bana geldiniz. Benimle işbirliği yaptınız."

Sen...

"Aileniz için çalıştığım doğru ama benim ilgi alanım daima sîzdiniz. Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyorum. Bana güvenmeniz için yeterince sebebiniz vardı. Size yardım etmemi istediniz."

Uçak piste indiğinde hafifçe sarsılmak, kalbimi tekletti. Her şey bir korku filmi gibiydi. Varış noktamıza kadar hâlâ süratle ilerliyorduk ama ben bu uçaktan inmek istemiyor, dışarıda bir *zombi* kıyameti olduğuna inanıyordum.

Ezra'nın, beni dikkatle izleme şekli içimi ürpertti. "Ne şartta olursa olsun, size ait olanı size geri vereceğimin anlaşmasını yaptık."

Cümlesinde küçük bir vurgu vardı. Bunu yakaladığımda kaşlarım çatıldı. Az sonra bu kaygımın boşuna olmadığını da anladım.

"Ne şartta olursa olsun., derken kastettiğim, kaçmadan önce Üçüncü Mcira'ya çoktan uyuşturucular verilmeye başlanmıştı bile. Aldı gidip geliyordu, çok geç kalmıştı. Bu yüzden, ilaçların etkisi nüksederse ya da bir gün yeniden hafızanızı kaybederseniz bile, bir daha hiçbir sözünüzü, hiçbir Meira'yı, hiçbir türlü itirazını ve emrini dinlemeyecek, sadece o zamanki sözlerinize, üçüncü Meira'yla yaptığım anlaşmaya sadık kalacaktım? Kalp atışlarım, Ezra'nın gerçek olamayacak bu çılgınca sözleri yüzünden arşa tırmanıyordu. "Ve Üçüncü Mcira, benden Uygar Bey'i öldürmemi istedi," dediğinde elim ayağım tutmaz oldu.

"Ben..."

"Meira Hanım, *siz* intikam istediniz."

Bir suikastçı mı tutmuşum?

"Sadece öldürmek de değil," diye devam etti. "Onun bütün maddi manevi varlığını elinden almak, kariyerini bitirmek ve eski hayatınızı da size geri vermek üzerineydi anlaşmamız."

Onun bana yaptığı gibi...

Üçüncü Meira, Khalil yerine Ezra'nın, bir suikastçının peşinden gitmişti. Şimdi de kendi kendimi pusuya düşürmüştüm. Bu bana neden ısrarla sizli bizli seslendiğini de açıklardı. Başından beri benim için çalışıyormuş çünkü.

"Ayrıca..." diye ekledi. "Uygar Bey'in sizin aleyhinize elinde tuttuğu dava dosyalarını da geri almalıydık. Sadece onu öldürmekle özgür kalamaz, eski gücünüze kavuşamazdınız sonuçta. O dosyalar, varlığınıza tehdit ve alnınızda da bir kara lekeydi."

"Ailemin cinayet davasından bahsediyoruz, değil mi? Arılamıyorum, zaten suçlu değil miyim? O dosyada artık gizli bir şey yok sanıyordum."

"Yeterince dürüst değildim," diye itiraf etti. "Bahsi geçen dava dosyası, ailenizin cinayetiyle alakalı değildi, bunu sizi şüphelendirmemek için söyledim. Uygar Bey size dair çok daha kritik bir dosya bulunduruyor dinde."

İstemeye istemeye, "Peki, o dosyada ne var?" diye sordum ama cevaplamayacağını biliyordum.

“Vakti geldiğinde öğrenirsiniz.”

İç çekmeden edemedim ama soğukkanlılığımı korumalıydım. “İyi bakalım. Daha sonra ne olduğunu anlat bana," dedim. “Neden seninle ayrıldık? Ben nasıl oldu da tekrar Uygarın eline düştüm?"

Altdudağını yaladı ve arkasına yaslandı. Düşünceliydi. “Bu söylediklerimi yapabilmemiz için iki yol vardı. Siz, Almanlarla işbirliği içinde olmamızı istediniz.”

“Almanyadaki ailemden mi bahsediyorsun? Uygarın Klaus amcamı öldürdüğünü sanıyordum?”

“Evet, amcanızı öldürdü ama sizin güçlü bir ittifakınız var orada. Amcanızın ikiz çocukları başta olmak üzere, hatırı sayılır aile dostlarınız olacaktı arkanızda.”

Amcamın ikiz çocukları... Kuzenlerim mi vardı? Yalnızca Shavit tarafında akrabalarım kaldığına inanmıştım lâkin şimdi gerçekten de kendi kanımdan binlerinin var olma fikri beni heyecanlandırdı. Üçüncü Meira, onlara ulaşmayı isteyerek haksız sayılmazdı.

“O halde sorun neydi?”

“Sizinle bu konuda ayrıldık,” dedi. “Ben bunu reddettim. Alınanlara güvenemezdik.”

“Niçin? Ailemmiş onlar.”

Bir şey gizliyormuş gibi gizemli göründü. “Tarih Alınanlara güvenilmeyeceğim birçok kez kanıtlamıştır.” Bu sözü beni az kalsın güldürecekti ama kendince manidar bir tarafı vardı belli ki. Bana takılmadan devam etti. “Orada sizinle fikir ayrılığına düştük ve siz beni terk ettiniz. Ne Khalil’i dinleyerek her şeyden uzakta sakin bir yaşamı kabul edebilirdiniz ne de benim sözümü dinleyerek İsrail’e gelmeyi istediniz.”

İsrail ismini duyunca bir rahatsızlık girdi kanıma. “Neden İsrail?” diye sordum. Uçak da bu sırada tamamen durmuştu. “Senin planın neydi?”

Kendinden emin bir tavırla, “Elbette, Benjamin’in öz kızı olmayabilirsiniz fakat tek çocuğusunuz,” diye açıkladı. “Bütün varlığının size miras kaldığını unuttunuz mu?”

"Evet ve hepsi Uygar’m elinde şu an," dedim imayla.

Buna içtenlikle güldü. "Ailenizin köklü bir tarikata bağlı olduğu doğru. Tarikatlar hakkında size küçük bir bilgi vereyim." Yutkunmam gerekti o başlarken. “Ulu ağaçlar gibidirler,” dedi öncelikle. "Ticaret, siyaset, eğitim, bürokrasi gibi alanlarda dallanıp

budaklanan ve maneviyatı perde niyetiyle kullanarak iktidara kenetlenen bir yapıdır. Onlarca iş koluna, binlerce bağlantıya, yüz binlerce üyeye ayrılırlar. Devletin bütün kaynaklarına kökleri uzanır. Hem halktan hem de saraydandır. Hem işçi hem patrondur. Her yerdedir ve her yere hükmeder. Bunu ise ancak tek bir güçle yapabilir: İnanç bütünlüğü. Bir inanç ve ırkın üstünlüğüne olan ortak dava, garibanın umut ve avunma ekmeği, burjuvazinin de cebini dolduran kazançtır. Birlik beraberliktir. Kenetlenmektir. Kendilerinden olmayanı dışlarlar. Böylcce, yalnızca kendilerinden olanı yükseltir, yüceltir, zenginleştirirler. Bu nedenle sadakat esastır. Birlik esastır. Tarikattan gelen, tarikatta kalır. Aileler, tarikata aittir. Tarikatta doğan çocuklar, tarikatlara aittir. Ve sizin de paranız, tarikatındır."

Bilmediğim şeyler değildi ancak tüylerimi ürpertti bu açıklama.

"Benjamin'in beraberinde Türkiye'ye götürdüğü iş kolu ve serveti, buzdağının yalnızca görünen yüzüydü," dedi, sanki bir avuç paradan bahsediyormuş gibi. "Uygar Bey, yalnızca bu ağacın bir dalını kesti ama ben size bütün bir ağacı vaat ediyorum."

Ne açıdan bakarsam bakayım, böylesi bir servet çılgınlıktı. Gerçekçi bile gelmiyordu artık kulağa.

"Meira o aileden nefret ediyorsa onları karşı taraftayken yenmek isteyecekti elbette. Senden tek istediği yardımdı. .Onları Shavitlere götürmeni istememiş ki?"

"Ama Shavitlere yalnızca içeriden sızabilirsiniz, Meira Hanım. Her ne kadar bunu bir kere çiğnemiş de olsanız."

"Anlamadım?"

Ayağa kalktı. "Kısacası, Almanya'ya gitmeye karar verdiniz ama varlığınız tarikata aitti. Sahip olmanız için de aileye dönmeniz gerekirdi." Daha soracak çok sorum vardı. Hemen peşi sıra ayağa kalktım. "Peşinizden geldim elbette fakat Uygar sizi tanıyordu," dedi o da. "Almanlara gideceğinizi biliyordu. Bu yüzden sizi daha yol üstündeyken yakaladı ve ben bir daha sizden haber alamadım. Ta ki sizin de bildiğiniz üzere, Polat Karaşah haber edene kadar."

Benden önceki Meira'nın, Uygardan kaçarken geçirdiği o kazayı hatırladım. Demek ki o sahne Ezra'nın da anlattığı üzere, Almanya'ya gitmeye çalışırken yaşanmıştı. Yavaş yavaş bir şeyler yerine oturuyordu en azından.

Kafamda soru işaretleriyle, "Şimdi planın ne peki?" derken onu koridorda takip ediyordum.

“Israildeki ailenizle ittifak kurup Uygar Bey’e karşı onları kullanmak,” diye hatırlattı bana.

Bunu yeniden garipsedim. “Nasıl ittifak kuracakmışım? O tarikatçı çılgınlara yaklaşmak istemiyorum. Üzerimde bir kan davası olduğunu unutuyor musun? Yoksa bu suçu benim işlemediğimi kanıtlayacak mıyız?”

“Maalesef. Bu mümkün değil. Siz üveysiniz, onlara da size saldırmak için bu şansı bir kere verdiniz. Bunu, sizi sömürmek için kullanacaklar elbette. Umurlarında olan şey hakikat değil.” Karalara bağlamıştım ki yüreğime su serpmek maksadıyla, “Bunun bir kan davası olduğu doğru ama siz Benjamin Shavit’in tek çocuğusunuz,” diye açıkladı. “Halihazırda onun soyadını taşımanız bile yeterliyken kendisine bir şey olması takdirinde ailede yaşanacakları tahmin eden Benjamin Bey, veraset yoluyla da bütün kendi iş kolunu ve otoriteyi size devrettiğini belirtti. Sizin hakkınızı savunacak bir hukuk bürosu hazırda bekliyor bile.”

Duyduklarım beni duraksattı. Ezra da dönüp bana baktı. “Benjamin... Benim için veraset mi bıraktı?”

“Buna neden bu kadar şaşırdınız? Kan davasıyla suçlanmasanız bile o ailede hayatta kalmanız zor olurdu.”

Uygar’ın anlattığı onca korku hikâyesi, gördüğüm onca kâbus, eziyet verici anılar... Benjamin’e dair bildiğim tek şey kötü bir adam olduğuydu oysa.

Kendime gelmem gerekti. “Onun hakkında pek iyi şeyler duymadım. Bütün varlığını bana devretmesi ve beni korumasına şaşırdım sadece.” Ezra yürümeye devam ettiğinde uçağın kapısını çoktan açmışlardı. ‘'Bekle,” dedim peşinden. Bütün bunlar beynimi yakıyordu artık. "Benjamin'in verasetinde otoriteyi bana devrettiğini söylemenle kastın, onun sahip olduğu iş kollarını yalnızca benim yönctebilcceğimdi, değil mi?”

"Hayır.” Kapının çıkışında durdu ve aşağıya baktı. “Ailenin yönetilmesini de kastettim.”

Ben de tam yanında durmuş, onun peşinden dışarıya, aşağıdaki kalabalığa bakmıştım.

Onlarca siyah takım elbiseli, ciddi görünümlü adam saydım. Hepsi, -yaklaşık otuz kadarı- yolumuzun üstünde karşılıklı olmak üzere dizilmişti. Başlarını eğmişler, bana bakmıyorlardı. Birer koruma gibi dikiliyorlar, bize yol yapıyorlardı.

Neye uğradığımı şaşırdım ve benden önce merdivenlerden indiğini ruhumun dahi duymadığı adamın arkasından bir telaşla indim. Düşman topraklara tek başıma adım atmak istememiştim.

“Yavaş yürü biraz!” Ezra’yı kolundan yakaladım ve resmen ona yapışarak alçak bir sesle konuştum. “Ailenin otoritesini nasıl bana devretmiş olabilir?”

“Ailenizin siyasetle bağı, iş kollarının idaresi, ticari faaliyetlerde karar alma yetkisi ve medyayla kurulan ilişkiler gibi konularda söz hakkı sizin olacaktı. Aile reisliği gibi düşünebilirsiniz. Normalde en yaşlı, yani tecrübeli ve başarılı aile üyesi ailenin başındadır lâkin ailenin en büyük gelir kaynakları ve siyasi ittifakları Benjamin Bey’den gelirdi. Artık size ait olan kaynaklar bunlar. Dolayısıyla, başa kim geçerse geçsin idarede yetersiz kalacaktır ki yıllardır tam olarak bu durumu yaşıyorlar. Sizin, ailenizin başına geçmeniz ise kesin değilse de hakkınızdır ve onu alacaksınızdır.”

Şaşırmıştım. “Benjamin benden böyle bir şeyi nasıl istedi?”

Gülecek gibi oldu. “Hayır. Benjamin Bey, o aileden olabildiğince uzakta yaşamanızı isterdi ama bu verasetle haklarınızı ve aslında güvenliğinizi güvenceye almalıydı.”

Bir gün için yeterince yenilik yaşamış ve sırlar öğrenmiştim. Birkaç adımlığına en azından susup bu bilgileri süzgeçten geçirmem gerekti. Bütün bunlar çılgınlıktı.

Sonra arasından geçtiğimiz insanlar yeniden ilgi odağım oldu. “Bu insanlar aileden mi peki?” diye sordum.

“Aileniz için çalışıyorlar.”

Saygıdan ya da kurallardan ötürü bana bakmıyorlardı bile. Uzun bir kuyruktu, hiç bitmeyecek sandım. Bittiğinde ise arabaya kadar sessizce bize eşlik ettiler.

“Veraset yüzünden bana saldırmıyorlar, değil mi?”

Gülme sesi ürkütücü bir tınıdaydı. “Meira Hanım, bu ülkede size elini sürebilecek tek bir insan yok.”

Sekiz *Land Cruiser* saydım. Korumalar hemen bizi geçerek diğer arabalara doluştu. Motorlar bir bir gürlemeye başladı. Bu canavarların sesi, kalbimi de tekletti. Ellerimin titrediğini dahi arabamızın yanında durduğumuz anda fark edebildim.

Titreyen ellerimi yumruk yapıp Ezra’ya döndüm. “Ezra... Başka bir yolu yok mu? Üçüncü Meira’nın bir bildiği vardı belli ki. Bu insanlar sırf bir veraset yüzünden kan davalarını unutacak değiller. Bana çocukken bile ırkçılık yapıyorlardı. Şimdi canımı bana bağışlarlar mı sence:

Tek bir mimik yoktu yüzünde. “Bana güvenin.”

Başımı çaresizce iki yana salladım. “Ben böyle bir intikam istemiyordum ki. Malım da mülküm de bu tarikatçılarda kalabilir. Sadece geri dönelim. Başka bir şekilde savaşalım. Adalete başvuralım. Lütfen.”

Ezra bütün bunları dikkatle dinledi fakat etkilenmiş değildi. “Buyurun lütfen,” diyerek kapımı açtı ve geçmemi bekledi.

Belki babamdan sebep bana biraz olsun değer veriyorsa diye gözlerinin içine içine baktım ki ne kadar korktuğumu görsün istedim. Gördüyse bile tepki vermeyince pes ettim. Bana benden başka kim acır, kim başımı severdi?

Arka koltuğa oturduğumda az sonra o da yanımdaydı. Önde iki adam vardı. Arabalar hareket etmeye başladı. Sekiz arabalık bir konvoyduk, bizi ortalarına aldılar ve acele etmeden havalimanından ayrıldık.

Havalimanının çıkışında, bu çöl gibi kurak yerin otobanına dönecekken az ötede otobüslerin indirdiği bir kalabalık, büyük bir coşkuyla arabalarımıza doğru koşturdu. Halihazırda bekleyenler de vardı, en önde arabalara yapıştılar.

"Brucha haba'ah!"

Ansızın bir dalga gibi büyüyen kalabalığın sesiyle beraber neye uğradığımı şaşırdım.

"Brıicha habaah, Meira Shavit!”

Onlarca insan -belki yüzlere bile yakın- bana doğru bağınyor, el kol sallıyordu. Birden korkuyla geriledim ve Ezra’nın koluna bir kedi gibi yapışıp tırnaklarımı geçirdim.

“Beni öldürecekler!” dedim kalabalık topluluk için. “Beni öldürmeye gelmişler!”

Ezra ise rahat bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Sizi selamlıyorlar.

Şaşkınlıkla bakakaldım. “Ne?”

Panikle değil de normal bir gözle baktığımda gerçekten de etraftaki insanların güldüğünü, şapkalarını çıkarıp salladıklarını ve coşkuyla bir şeyler söyleyerek beni karşıladıklarını fark ettim. Her yaştan insanlar, çocuklar bile vardı yanlarında!

Hayrede, “Beni neden selamlıyorlar?” dedim.

“Sonunda geri gelmenize seviniyorlar.”

“Bunlar...” Durdum, camın ardında sevinç naraları atan kısım duyacakmış gibi bir çekinceyle iyice Ezra’ya sokuldum ve devamını fısıldayarak, “Tarikatçılar mı?” diye sordum.

Arabalar durmuştu. Birkaç koruma, kalabalığa para dağıtıyor ve coşkuyu artırıyordu.

Ezra, “Evet,” dedi. “Üçüncü dereceden üyeler yalnızca.”

“Annemle babamı öldürdüğümü düşünüyorlarsa beni neden selamlıyorlar? Kan davası değil miydi bu?”

“Aile arasında bir kan davası bu ve hesabını, ailenize tahsis edilen din adamına vereceksiniz. Alakasız üyelere değil.”

“Hesap mı vereceğim?”

Ceketinin yakasını düzeltip, “Özür dileyeceksiniz,” diye geçiştirdi.

“Özür dileyeceğim,” diye tekrarladım onu. “Sadece bir özür ve bu kadar mı?”

Hâlâ etrafta bir coşku havası vardı. Camdan gördüğüm kadarıyla hiç de tarikat üyesi gibi durmayan, herhangi bir sokakta rastlayabileceğin herhangi türde normal insanlara benzeyen bu acayiplerin adımı tekrar tekrar söyleyişlerini ve naralar atışlarını izledim.

Özür dileyeceğim, öyle mi?

Yapmadığım bir şey için özür dilemek, her ne kadar gururuma dokunsa da insanları bu denli coşturan gücün, bağlılığın, sevginin, ne kadar çabuk sönerek agresif ve yıkıcı bir linçe dönüşebileceğini tahmin edebiliyordum.

Araba nihayet hareket ettiğinde daldığım yerden koptum ve Ezra’ya döndüm. “Derecelerden bahsettin az önce. Kaç derece var ve hangi kısma hesap verecekmişim?”

“İkinci derece, doktorlarınız, din adamlarınız ve uzak akrabalarınızda. Birinci derece ise birebir Shavit ailesidir. Başka aileler de var tabii, onları da göreceksiniz ama yönetim Shavitlerde.”

“Başka aileler mi? Tarikat sadece Shavitlere ait sanıyordum.”

“Tarikat yönetimini, iktidar ve muhalefet ilişkisi gibi düşünebilirsiniz. Shavitler, iktidardalar. Parlamentoda oybirliğine sahipsiniz. Cumhurbaşkanı da sizden.”

“O da mı bir Shavit?”

“Birinci dereceden tarikat üyeleri asla siyasete girmez, ekranlarda yüz olmazlar. Yalnızca piyon yerleştirirler.”

Sekiz araba konvoy halinde Eilat’ın dümdüz arazilerinden geçerken yoldaki insanlar da bunu garipsiyor, herhalde beni *first lady* sanıyorlardı. Açıkçası, neyin nesi olduğumu tam olarak ben de bilmiyordum ama Shavit ismi başlı başına bir güç timsaliydi buralarda, bunu anlamıştım.

Eilat, demek...

Şehrin içinden geçtiğimiz sıra, bahsi geçen limanı ve kıyı şeridi boyunca uzanan, üzerinde *Arig Shavit* tabelaları olan fabrikaları görmüştüm. Babamın kumaş ticaretine dair ithal ve ihracat zincirini yürüttüğü yer burasıydı. Limanları, üretim fabrikaları, dağıtım şirketleri vardı. Onlarca kurumdan ve binlerce çalışandan bahsediyorduk. Bütün bunlar bana kalmıştı. Yönetilecek birini bekliyor olmalıydı. Benim yokluğum fırsat bilinerek aile tarafından birçok karar alınmış, miras kavgası yapılmış ve iş kollan paylaştırılmış olmalıydı. Şimdi benim geri gelmemle beraber bütün bu dengeler bozulacak ve her şey baştan yazılmak zorunda kalacaktı. Oysa ben, aile işlerini yürütmek istemiyordum. Ne bu liman ne gemiler ne siyaset ne de tarikat... Hiçbirinin başına geçemez, hiçbiriyle baş edemezdim. Öyle bir ilgi alanım, kafa yapım, isteğim dahi yoktu. Ne saçma işti! Eski Mcira’yla bambaşka iki insandık. Zevkten, renkten, huydan, hiçbir yerden benzemiyorduk birbirimize.

Yarım saat kadar sonra bütün bu tatil yerleşkesinden, kalabalıktan, yapılardan uzaklaşmış ve daha tenha yerlere doğru sürmüştük. Akşam sularıydı. Arazi araçları, gittikçe bozulmaya başlayan yollarda beraberinde tozu toprağı kaldırıyordu. Sadece birkaç çalı çırpıya benzeyen ağaç ve kanyonlarla beraber ürkünç bir çöle benziyordu burası.

Şimdi, Uygardan binlerce kilometre uzaktım. Aramızda her daim aşılmaz duvarlar, dağlar, engin denizler oldu. Her zaman birbirimize uzaktık. İmkânsızdık. Ama aramıza asırlar sığacak kadar uzakken dahi daima aynı havayı soluduk. Belki dördüncü hayatıma uyandığımdan yana çok bir vakit geçmemiş, hafızam geçmişi bilmemişti. Onsuzluğa alışmak bana kolay hatta keyifli gelirdi. Peki, altı yılını benimle devirmiş bir adama, bensizlik nasıl gelirdi? Ne yapacaktı? Ya da tam da şu anda ne yapıyordu? Ne hissediyordu?

Peki, Mert? Yaşıyor muydu? O zavallı ahmak, yaşıyorsa bile arabasının son halini görünce kalpten gidecekti. İkisi de bana lanetler ediyordu muhtemelen. Endişe, kaygı, özlem bir yana, beni buldukları yerde canıma okuyacaklardı. Geri dönüşü yoktu bu yolun. Artık işler, hiç olmadığı kadar karışacaktı ama bu adamlara bakılırsa Uygara gerçekten de denklerdi.

Daha da önemlisi, bu insanlar bir aileydi. Uygar ise yapayalnızdı. Parayla tutabileceği kadar adamı vardı, güvenebileceği kimsesi yoktu. Böyle sistematik bir yapıya, böylesi tehlikeli bir örgütlenmeye karşı nasıl durabilirdi? Hem de yabancı bir ülkede, yabancı diyarlarda?

Şansı yoktu. Daha şimdiden Uygar'ın kaybettiğini görebiliyordum.

Yine de Üçüncü Meira'nın yaptığı anlaşmayı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ben Uygar'ın ölmesini istemezdim. Bunu isteyemezdim. Düşüncesi bile garip bir hale sokuyordu beni. Sanki Uygar dünya üzerinde tanıdığım son insandı ve o ölürse yapayalnız kalırdım.

Elbette, bana yaşattığj her şeyin cezasını çekmesini dilerdim. Her şeyini kaybetmesini ve hapse tıkılmasını isterdim. *İstemek zorundayım.* Bana yaptıklarından sonra onu affedecek kadar kendimi çiğneyemezdim daha. *Bu sefer değil, Meira. Unuttun mu? O mektubu yırtıp attık. Uygarin kuklası olmak yok artık.*

Bu ürkünç yollar sonunda bitti.

Çölde kaybolan bedevinin karşısına çıkan bir serap gibi bizim de karşımıza küçük bir şehir çıktı sanki, önce birkaç çalı çırpı belirdi, ardından ağaçlar ve işte o görkemli yapı karşımızdaydı.

Romanesk benzeri bir mimariyle, sivri köşeler ve kambur tonozlarla yükselen bir malikâneydi. Yalnızca iki katlıydı ama bir U harfine benzeyen yapısı gereği genişti ve orta avludaki havuzu çevreliyordu. Bu U planlı yapının uçlarından biri, yüksek pencereleri olan bir kanatla uzuyor ve dairesel yapıda, kubbeyle örtülü, rotunda gibi ek bir binayla bitiyordu. Bu ek yer, sivri ve agresif mimarisiyle göze ürkünç gelmişti bana, eski dönemlerden kötü bir kralın evini andırıyordu.

Her ne kadar gotik bir romandan fırlamış gibi ilgi çekici dursa da böylesi çorak bir yerin ortasında oluşuyla içimi ürperten bu yapıya bakarken, korkmadan edemedim.

"Burası mı evim?" diye sordum Ezra'ya. Bizzat duymadan inanamazdım.

Evet.

Malikâneyi çevreleyen devasa kapılar, bizim gelmemizle beraber açılmış ve arabalar birer birer bahçeye girmeye başlamıştı. Hayretle etrafıma bakınıyordum.

"Kaç kişi yaşıyor burada?"

“Hizmetçilerinizle beraber kırk sekiz,” diye yanıtladı Ezra.

“Hizmetçiler olmadan?”

“On beş.”

“Kim onlar?”

“Amcanız, kuzenleriniz, halalarınız ve babaanneniz"

En çok da babaanneyi duymak beni şaşırttı. Bir babaannem mi vardı? Üvey de olsa anne ve babadan sonra en yakın o olmalıydı bana. *Bu imanların kimlerden olduğunu unutma, Meira. Sahipsiz bir sokak köpeği gibi ait olabileceğin en küçük kulübe heyecanlandırıyor seni! Pislik içinde ve etrafı mayınlarla döşeli olsa dahi...*

Araba, iki tarafından da devasa kolonların yükseldiği bir iç avlu girişinde durdu. İnmem gerekiyordu ama etrafta bizim için dizilen görevlileri ve ciddi ifadelerini görünce içime bir korku oturdu.

Tam da inmekte olan Ezra’yı kolundan yakaladım ve yine ona sırnaştım.

“İçimde kötü bir his var, Ezra.”

Ezra ise bu halimi gereksiz buldu, kolumu tutarak beni kendisinden ayırdı ve karşısına aldı.

“Meira Hanım,” dedi sakin bir tavırla. “Siz gelmiş geçmiş en güçlü ailenin tek vârisisiniz. İçinde kötü bir his olması gereken yalnızca onlar.”

Benim bilmediğim, bana dair, yetkinliğime dair çok şey bilen, beni benden iyi tanıyan biriydi Ezra. Şimdi de bu temenniyi verdi bana.

Onlar senden korkmalı...

Oysa ben kimdim ki? Bir veraset miydi beni güçlü yapan? Belki mirasın kirli oyunlarında dokunulmazdım ama gerçekte, bu insanlarla baş edebilecek bir güce sahip değildim. Bir kuzuymuşum gibi parçalarlardı beni kurtlar sofrasında.

Önce Ezra çıktı arabadan ve bana elini uzattı. O eli tutarken bile yeterince cesur değildim ama cesareti taklit ettim. İlk adımı attım ve Ezra’nın elini tutarak dışarıya çıktım. Siyah önlükleriyle onlarca hizmetli, tertipli takım elbiseleriyle birkaç kâhya ve sayamadığım kadar çok huzursuz görünümlü koruma, yolumuzda ip gibi dizilmişti, elleri önlerinde beni izliyordu.

Aralarından bir kâhya, aceleci adımlarla hemen yanıma geldi. Ters bir hareket sezip Ezra'ya doğru yanaştığım sırada, kâhya yalnızca benim için siyah bir şemsiye açtı ve beni güneşten korumak üzere yukarı kaldırdı. Ezra ona Ibranice bir şeyler söyledi ve şemsiyeyi kendi eline aldı, benim için kendi tuttu.

"Yalnızca kırk sekiz kişi olduğunu sanmıştım/ diye mırıldanırken etraftaki kalabalığa göz gezdiriyordum. Burada yüzden fazla çalışan vardı.

"Korumaları saymadım. Onlar müştemilatta kalmıyor/

Gözüm, yine istemsizce karşıdaki o kubbeli yapıya gitti.

"Bu yer.."

"Sivri kubbeli olan yer, ibadethane. Bahçenin ilerisindeki ayrı yapı ise hizmetlilerin kaldığı müştemilat. İkinci kanat ise arkada kalıyor ve büyük bir bahçeye gidiyor/

Acayip bir şey demiş gibi baktım ona. "Bahçe?"

"Gördüğünüz gibi," dedi, evin dışında kalan kuraklığı ima ederek. "Pek de elverişli bir iklimi ve toprağı yok buranın. Bahçe dediğimi, iç mekânda büyük bir sera gibi düşünebilirsiniz. Sahte bir ormanlık âdeta. Zamanında orayı babanız yaptırmıştı."

Ev, malikâne, saray, neyse artık adı, iç avlusu oldukça sığ bir havuzdan oluşuyordu ve fıskiyeler alçak bir seviyede açık bırakılmıştı.

"Burada sıcaklık, özellikle yaz aylarında dayanılamayacak seviyelerdedir," diye açıkladı Ezra. "Bu nedenle eviniz, ortasında havuz sistemi olacak şekilde inşa edildi. Su buharlaşırken çevresinden ısı alır, yani ortamı serinletir. Fıskiyeler sayesinde buralar yaz aylarında bile serindir."

Havası nemliydi ve isteselerdi burada çim, birkaç ağaç ve belki çiçek bile yetiştirebilirlerdi ama hiçbir yeşilliğin olmadığı, yalnızca kasvetli bir görkemden ibaret ruhsuz bir malikâneydi. Bu nedenle Ezra'nın bahsettiği arka *bahçe* Fikri ilginç geldi.

"Neden sadece daha rahat bir yere taşınmamışız?"

Gülümsedi. "Yakında anlarsınız."

Bahçede yeşillik namına bir güzellik olmasa da çok enteresan olacağı üzere, şarıl şarıl akan bir çeşmenin yanında metal bir ağaç heykeli vardı. Başta bu heykelin altındakini kasis benzeri bir tür kaide sanmıştım ama dikkatli baktığımda o yarım dairenin,

dünyanın yarısı olduğunu fark ettim. Ağaç heykeli, dünyanın tam üstüne konumlandırılmıştı. Kuru dallardan ibaret bu ağacın kökleri ise dünyanın yer kabuğunu delip geçiyor, çekirdeğine kadar bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Avkn'a çıkan merdivenlerin iki yanında da aslan heykelleri vardı. Yaralı ve yaşlı görünümleri olsa da oturuşlarında bir yorgunluk, bir zafiyet yoktu; haşin taşran bakışları ve her an kükremeye hazır avcı ifadeleri vardı. Tarikatçı zümrelerde aslan sembollerinin sık kullanıldığı gizli bir bilgi değildi. Orada, büyük büyük dedemin, *Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur* adlı kitabının kapağında da aslan sembolünün kullanıldığını hatırladım. Bütün bunların, bu aile için önemi ne olabilirdi? Aslan tasvirleriyle birleştiğinde aile, soy, asillik gibi anlamlar çıkartabiliyordum. Kendilerini dünyada tek görmelerine ve kanlarına bu denli takık olmalarına bakılırsa hiç değilse yaklaşmışımdır ama bundan daha derin olmalıydı, değil mi?

Gözlerim, bu iki heykeli takiben yukarıya çıktığında, merdivenin başında küçük bir grup gördüm. Yüzlerindeki o kibirli ifadeyle, sürmeli gözleri ve ciddi bakışlarıyla üstten beni izliyorlardı.

Tekrardan Ezra'ya yanaştım. "Bunlar onlar mı?"

"Evet. Aileniz."

Ailem olduğunu söylediği insanlar hayatımda gördüğüm en korkunç varlıklar olabilirdi.

Evet, insana benziyorlardı ama benzemeselerdi daha az ürkütürlerdi muhtemelen. Bir düşman olduğumuzu bizi zerre tanımayan insanların dahi anlayabileceği kadar bariz nefret dolu pis bakışları ve mesafeli duruşlarıyla, bana aile olmaktan en uzak kavramlardı.

"Türkçe bildiklerini sanmıyorum. Öyle değil mi?"

"Maalesef," dedi ve beni oraya doğru yönlendirdi.

İkimiz merdivenleri çıkarken ailenin gözleri üzerimizdeydi. Ezra'nın, şemsiyeyi tutan koluna girmiştim, ondan ayrılmak ve bu fanatiklerin arasında tek başıma kalmak istemiyordum. Tırnaklarımı onun koluna batırdığımı da geç fark ettim ama Ezra şikâyetçi değildi.

Sonunda merdivenler bittiğinde avlunun havuzuyla aramızda dikilen grubun karşısına geçtik. Birkaçı eksikti. Yaşlara bakılırsa beni karşılamaya gelmeyenlerden en azından biri babaannem olmalıydı. Bir anlığına babaannenin öldüğünü düşünmedim değil, ne de olsa diğer herkes onun yasını tutuyormuş gibi siyahlar içindeydi. Yüzleri sirke sauyor

ve birkaçı eşarp da takıyordu. Belki babaannenin cenazesi değildi ama benim cenazem olmasını isterlerdi, emindim.

Fenotiplere baktığımızda, herhangi bir kan bağımız olmadığı baştan sona aşikârdı. Simsiyah saçlar, hafif esmer-buğday ten, kara kaşlar kara gözler, sert yüz hatları, keskin çeneler ve sivri burunlar... Tamamen yabancıydık birbirimizden.

Ezra, az sonra başını eğdi ve onlara İbranice bir şeyler söyledi. Aile, memnuniyetsiz bir ifadeyle beni süzerken ve heykel suratlarından ödün vermezken ben fikirsizce orada dikildim.

Konuşması bittiğinde onu hemen dürttüm ve kulağına doğru, "Ne söyledin onlara?" diye fısıldadım.

"Sizi takdim ettim."

Hayat hikâyemi sığdırabileceği kadar uzun cümleler kurmuştu oysa ama ben daha bunu sorgulayamadan aralarından genç bir kadın öne çıktı. Benim yaşlarımdaydı. Uzun siyah saçlarını örerek alçak bir topuz yapmıştı. Geriye kalan aile fertlerinin aksine resmiyetten ve gelenekselcilikten uzakta bir tarzı vardı. Neredeyse gotik hippi bir tarz diyecektim. Salaş kıyafetler, üst üste geçirilmiş kesimler, fırfırlar... Marjinal bir tipti. Siyah güneş gözlüğü takıyor ve muhtemelen o kibirli bakışlarını gizliyordu.

"Chaya Hanım, kuzeniniz," diye takdim etti kadını bana.

Kadın, incecik sesiyle bana doğru konuştu. Bir uzaylıymış gibi onu seyrediyordum.

"Anlamadım. Ne diyor?"

Ezra kulağıma, "Sizi selamlıyor," diye fısıldadı.

Daha çok hakaret ediyor gibi gelmiş olsa da bir şey söyleyemedim. Hemen akabinde yine aynı yaşlarda sıska, genç bir adam, bana o kapkara gözleriyle bakarak konuştu.

"Hâlâ anlamıyorum," demek, tek cevabım oldu. Genç adam, bu sefer sırıttı ve genç kıza laf attı. Gergindim, mümkün olsa dönüp giderdim ama yine Ezra'ya sığındım. "Hafızamı kaybettiğimi biliyorlar, değil mi?"

"Biliyorlar."

O sırada uzun zülüfleri ve şapkasıyla cüppeli yaşlı bir adam ötelerden gözüktü. Arkasında birkaç çalışan vardı belki de. Malikânenin ilk katı, avluya açık bir revakla

birleşikti. Oradan, Ezra'nın *ibadethane* dediği yapıya bağlanan kanata doğru yürüdüğünü gördüm. Geçerken o da bana baktı. Buruşuk çirkin suratı tanıdık gelmişti ama çıkaramadım.

Din adamı olduğunu tahmin ettiğim yaşlı adamı seyretmeye dalmış, annesinin kucağından kaçıp bacaklarıma yapışan küçük çocuğu fark etmemiştim. Bu ani temasla ürktüm ama küçük kız çocuğu yalnızca bacaklarıma sarıldı. Bu âdeta bir sevgi gösterisiydi. Yine de öylesine beklenmedikti ki ne yapacağımı şaşırdım.

Benim bir şey yapmama gerek de kalmadı. Annesi, başörtüsünü çekiştirerek koşturdu ve çocuğu kolundan kaptığı gibi kucağına aldı. Arkasını dönüp gidene kadar o sürmeli gözlerindeki nefreti benim de iyice, yakından gördüğümden emin olmak istedi.

Sonunda dönüp gittiğinde ise diğerleri de teker teker onun peşinden eve doğru yürümeye başladı.

"Ne oluvor?"

Ezra beni de ileriye yönlendirdi.

"Odanıza yerleştirileceksiniz."

Türkçe bilmeseler de beni anlayabilirlermiş gibi Ezra'ya yanaştım ve fısıldayarak, "Ezra, ben bu aileye hiç ısınamadım," diye sitem ettim. Cevap vermediğinde biraz da canım sıkıldı. "Söylesene," dedim dalgın bir şekilde. "Mümkün olsa beni gırtlaklayacak bu insanları dizginleyen verasetteki haklarımı merak ediyorum."

Revakı geçmiş ve içeriye girmiştik.

"Benjamin Bey'in bıraktığı verasete göre kendisine ait bütün mal varlığının, banka hesaplarının, tekstil sektöründeki ticari iştiraklerinin ve diğer gelir kalemlerinin %70'i size intikal edecekti. Geriye kalan varlıklar ise bağış yoluyla ailenin avukatlarınca dağıtılacaktı. Ancak siz ortadan kaybolunca hakkınız olan pay, askıda kaldı. Bu paya, siz dışında hiç kimse elini süremeyeceği için ailenin size ihtiyacı var."

"Tarikattan çıkan tarikata aittir, sanıyordum," diye bana söylediklerini hatırlattım. "Öylece bu haklara el koyamazlar mı?"

"Tarikatın da kendi içinde sıkı kuralları vardır. Bunu kendileri de çiğneyemez. Benjamin Shavit, Shavit ailesinin başındaydı. Üç hanedan arasında şeyhten sonra en saygı gören kişiydi kendisi. Veraseti öylece çiğnenemez. Bu mesele, hukukun bağlayıcılığının çok ötesinde."

Şeyh... Bu kelime her nedense tüylerimi diken diken etti. Tarikatın en başındaki din adamıydı, değil mi şeyh? Bir güç timsali diye değil ama aşinalığı, içimde bir yerleri kıpırdatmış ve bu tehlikeli sızı, bir zehir gibi yayılmıştı.

"Şeyh..." diye başladım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Ezra da omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Tarikatın dini lideri olduğunu anlamanız için şeyh dedim, biz şeyh demeyiz. Kendisi Benjamin Shavit'in babası. Sizin de üvey dedeniz."

Aklımda kimse canlanmıyordu.

Bu evin baştan sona farklı dönem ve kültürlerden etkilenmiş bir mimari üslubu olduğunu düşünüyordum. Ortadoğu Hıristiyan mimarisi de vardı Endülüs'ten esintiler de. Yüksek tavan, motifli camlar, sürmeli dar pencereler, oymalı kapı pervazları ve koyu renk skalasıyla bazı açılardan hem klasik bir güzelliği hem de kasvetli, ruhsuz bir havası vardı. Duvarlarda aile fotoğrafları, gümüşlüklerinde el işçiliği porselen ve seramik takımları, altın şamdanları ve pek ağır görkemli bibloları olabilirdi ama burayı ne kadar doldururlarsa doldursunlar bir yuva hissiyatı vermiyordu. Soğuktu burası. Çok soğuk.

Bunu itiraf etmekten nefret ettim ama dağ evini özletiyordu bana bu ruhsuzluk.

Aile dağılıp gözlerden kaybolduğunda Ezra'yla yalnız kaldık. İkinci katta, kırmızı halısıyla bana Finike'deki gemi yolcuğumuzu hatırlatan bu uzun koridorun sonunda, nihayet beklediğimiz kapı çıktı karşımıza. Ezra, ahşap kapıyı gıcırtılarla açtı ve içeri geçmemi bekledi.

Kasvetli bir odaydı. İki kişilik büyük bir yatak, pencereye doğru kuyruklu bir piyano ve en önemlisi de duvarları kaplayan tozlu kitaplıklarla beraber, hiç de çocuk odasına benzemiyordu. Yine de burası, Meira Shavit'in çocukluğuydu.

Bir yuva, düşmanın ininde de olsa...

Kitaplara göz atarken parmağım tozlu raflarda geziniyordu. İbra-nice, Almanca, Fransızca, Latince ve İngilizce kitaplar vardı.

"Buradan ayrıldığımda kaç yaşındaydım?"

"On üç."

On Dokuzuncu Yüzyılın l'emelleri, İngilizce çevirisi olduğu için okuyup anlayabildiğim sayılı kitaplardan biriydi. Al mancadan çevrilmişti. Evlat cdinildiğindc çok küçük olan Meira, başlarda Almancayı unutmuş olabilirdi.

Kitabı geri koyacakken bir sayfanın kıvrılmış olduğunu son anda fark ettim.

Höchstes Glück der Erdenkinder

İst nur die Persönlichkcit. ?

Bu sözün altı çizilmiş ve kenarına soru işareti iliştirilmişti. *Erdenkinder* kelimesini ise daire içine almış ve incecik bir yazıda *°Child of the earth?"* diyerek kendince çevirmişti Meira. Buraya getirildiğinde, doğal olarak ilk iş İbranice ve İngilizce öğretilmiş olmalıydı ona. Meira için fikirlere atıldığı ilk adımlarından biri, bu kitaptan geçiyordu belki de.

Ne yazık ki ben de yabancı topraklarda, özümü unutmuş bir durumdaydım. Bu söz ne demek, anlamıyordum.

"Yeryüzü çocuklarının en büyük lütfü, kişilikleridir. "

Ezra'nın bir adım kadar yakınımda, arkamda durduğunu, onun sesini duyduğum vakit fark ettim. İrkilmiş ama kıpırdamamıştım. Şimdi, bu sözleri neden işaretlediğimi düşünmekteydim.

Aklımdaki bu fikri de okuyup, "Ait olduğunuz yeri hatırlamak istediniz belki de," diye açıkladı. "Hiçbir maddiyatın, kimliğiniz kadar değerli olamayacağını hatırlatmıştır size."

Sessizleştim.

"O yaşlarınızı hatırlarım," diye devam etti. "Kafanızda soru işaretleri dışında başka hiçbir şey yoktu. Her fikre, her bilgiye açtınız ama özellikle de sizden gizlenenlerden. Tehlikeli olanlardan. Belki de açlık çektiğiniz fikrin, daima içinizde olduğunu bildiğiniz kimliğinizden geldiğini bu sözle anlamaya başladınız."

İç çektim ve küçük Meira kadar burjuvazi bir davaya sahip olamayacağımdan, kitabi soru işaretleriyle beraber tozlu rafına geri kaldırdım. Uyandığımdan bu yana değil kitap, dergi bile okumamıştım. Yalnızca hayatta kalmaya programlı şu koca kafam varken, küçük Meira'nın kitaplığına bakınca bile başım dönüyordu.

Kitaplıktan da ilginç bir şey gördüm o sırada. Hemen yanda duvarda asılı duran yedi kollu akın bir şamdan ve şamdanın etrafına dolanarak yukarıya çıkan bir kara yılan figürü vardı. Bu sembolü daha önce görmüştüm. Khalil olduğuna inandığım Ezra'nın, gemideyken bana gönderdiği mektupta da aynı sembolden vardı.

"Bu şamdan..." derken duvara yaklaştım. "Mektubunun zarfında sembolü vardı. Ne anlama geliyor?"

Yanımda durdu ve benim gibi şamdanı izledi.

"Mcnora'nm birçok farklı anlamı bulunur. Hangi birini duymak isterdiniz?" Hiçbir fikrim yoktu. *Herhangi biri,* dercesine omuz silktim. "Tanrı dünyayı yarattığında onun manevi bir ışıkla aydınlatılmasını da istemiştir. Hiç sönmeyecek olan, daima yanan ve hem ruhlarımızı hem de geleceğimizi ilimle aydınlatan bir kaynaktır Menora." Yedi ayrı kolu da yan yana ve yukarıya doğru uzanıyordu. "Şeklinden ötürü, dallanıp budaklanan bir hayatağacmı da sembolize eder," diye devam etti. "Bazı geleneklerde, bu ağacın dallan göğe uzanır, kökleri ise yeraltına. Göğe doğru dalları takip edersen Tanrı'ya ulaşabilirsin."

"Kökleri takip edersen?"

"Yeraltında Tanrı'yı taklit edersin," dedi.

Bu sözü duyduğumda kaşlarımı çattım. Karanlık bir çağrışımla kulağa tanıdık gelse de çıkaramamıştım. Ezra ise arkasını dönmüş, gidiyordu.

"Yılan peki?" dedim ardından. "O neyi sembolize ediyor?"

Metal işçiliği kara yılan figürü, şamdanın gövdesinin etrafında sessizce kıvrılarak en tepeye doğru süzülüyordu.

"Lilith'i," diye yanıtladı beni. "Şeytan Tanrıça Lilith'i."

Lilith'i ilk Uygardan duymuştum. Bunu hatırlamak bana iç çektirdi ve hemen, "Mitolojiler, yetişkin masallarıdır," diye geçiştirmem gerekti.

"Bu doğru," dese de asıl noktayı kaçırmamdan çekinir gibi eklemeden edemedi. "Birçok apokrif kaynakta Lilith anlatıları bulunur. Bazı fikirleri, inançları, korkuları, idealleri dahi yönlendiren bir karakter olmuş kendisi. Dolayısıyla sadece bir mit olarak görülmesi, onun tarihsel ve teolojik bağlamını eksik bırakabilir."

"Alt tarafı bir efsane işte."

Geçip gidecektim ama elimde değildi. Bakışlarımı bu kara yılandan. Lilith tasvirinden alamadım. Efsanelerde güçlü anlamlar yatardı. Dönemin halkını, inancını, korkusunu, coşkusunu, sevgisini, ilahisini yansıtan anlatılardı bunlar.

Lilith'in. bir hikâyeden fazlası olduğu doğruydu.

"Şeytan sıfatını hak ermiyor," dedim. "Eşitlik uğruna Tanrı'ya ilk başkaldırışı yapmış bir kadın figür kendisi. Yılan yakıştırması da bir haksızlık. Tarihi gerçekten de erkekler yazıyor."

Ezra iç çekti ve bana önce Uygardan dinlediğim o hikâyeyi, "Bu efsaneye göre Lilith, Adem'in Havva'dan önceki, onunla eşit şartlarda yaratılmış eşidir fakat Adem'e boyun eğmeyi reddettiği için cennetten kovulur," diyerek anlatmaya başladı. "Sonrasında Şeytan Kral Samacl'le bir olup dünyaya bütün kötülüğün yayılma sebebi olan iblis bebekler doğurdukları da söylenir. Bu yüzden Lilith'e, şeytanların analığı atfedilir."

Kara yılanın, bir Hayat Ağacı'na dolanması ne demekti? Göğe çıkmak, Tanrı'ya varmak demekti, değil mi? O halde bu yılan da dalları takip ettiği için herhalde göğe çıkmaya çalışıyor olmalıydı. Işığı takip ediyordu.

"Ama..." diyerek bir sır verecekmiş gibi yaklaştı Ezra. "Size daha ilginç bir hikâye anlatmama izin verin. Adem ve Havva'nın cennetten kovulmalarına sebep olan yılanın, aslında Şeytan Lilith olduğu söylenir. Bir yılan formunda Havva'ya yaklaşır, onu tahrik edip aklını çeler ve Havva henüz Adem'le beraber olmadan önce Lilith, Havva'yla beraber olur."

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. Ünlü yasaklı meyve yeme hikâyesinin cinsel birlikteliği temsil ettiğine dair birçok görüş vardır herhalde ama Havva ve Lilith'in birlikteliği mi? Bu nerenin mitolojisiydi böyle?

Ezra devam edip, "Havva sonunda Adem'le beraber olduğunda ise çoktan içinde Lilith'in döllerini taşıyordur," dedi.

Garipseyerek baktım ona. "Havva ve... Lilith mi? İkisi de kadınken mi?"

"Cennetteki Şeytanın, Lilith ve Samael'in birliğinden gelme bir figür olduğu da söylenir. Lilith, çift cinsiyetlidir kısacası."

"O halde insanoğlu..."

"Aslında Şeytan Tanrıça Lilith'in soyundan gelme," diye Tamamladı sözümü.

O yılan figüründe ve zehrini saplamayı bekleyen vahşi sıfatında donakalmıştı bakışlarım ama az sonra büyük bir keyifle sırıtmaya başladım.

Ezra, "Elbette, bu anlatı diğer bütün kutsal kaynaklar kadar güvenilirdir," diye hatırlattı bana. "Yani güvenilir değildir. Masal deyip geçebiliriz."

Ama bu masal beni fazlasıyla keyiflendirmişti.

"İntikamını, dünyayı kirleterek almış, insanoğlu, şeytanın soyundan gelme demek... Gittiği yere yıkımı da beraberinde götürmesinden anlaşılabilirmiş. İnsanların kutsal bir tarafı yok."

Yılan figürünün donuk gözleri parıldar gibi oldu. "Lilith'in istediği eşitlikti. Üstünlüğü aldı."

Beni birkaç saatliğine odada yalnız bıraktılar. Pencerem, kanyonlarla çevrelenmiş, uçsuz bucaksız devasa bir araziye bakıyordu. Kasvetli, -iklimine rağmen- soğuk ve tarihi bir korku filmi tadında ürkütücü bir manzaraydı.

Kapıma vurdukları sırada yatağa uzanmış, ne yapacağımı düşünüyordum.

"Girme," diye seslendim ama yine de kapı açıldı. Dört çalışan odama girdi. Üçü kadın hizmetli, biri de komik bir gözlük takan, zargana bir kâhyaydı.

"Niye rahatsız ediliyorum?" diye sordum yattığım yerden. Kadınlardan biri yatağımın kenarına beyaz bir elbise koyduğunda hafiften doğruldum. "Nedir bu?"

Kadın elbiseyi tutup kaldırdı. Normal bir parçaya benzemiyordu; bir tül kadar incecikti ve neredeyse transparandı. Elbise upuzun olsa da sırtı boydan boya açıktı ve kolları yoktu.

Türkçe anlamasalar da, "Sırtı neden tamamen açık?" diye sordum. "Giymem ben bunu. Çok çirkin. Elbiseye de benzemiyor. Tül perde gibi."

Kâhya bana ters bir bakış attı ve hizmetlilere bir şey söyledi. Direktifime beraber üç kadın beni tutup birden yataktan kaldırdı. Ne olduğunu dahi anlayamamıştım. Üstüne üstlük, kazağımın uçlarından tuttukları gibi bir çırpıda üzerimden çıkarmışlar, Uygar'ın aldığı kolyeyi de sökmeye çalışmışlardı.

Çığlık atarak ittirdim kadınlan. "Tamam! Giyeceğim! Kendim giyeceğim! Çekin pençelerinizi üstümden! Kolyeme dokunmayın!"

Kahya tekrar konuştu ve kadınlar durdu. Adamın yüzünde *dersini almaşındır,* der gibi bir ifade vardı.

Elbiseyi göğsüme bastırıp, "Çıkın dışarı!" diye azarladım onları ama bu aklını yitirmiş sapkınlar, yüzüme bön bön bakmakla yetindi. "Çık dedim!" diye bağırdım bu sefer. "Yoksa sizi Ezra'ya şikâyet ederim! Çıkın şimdi!"

Dilimi bilmeseler de agresif tavrım onlara yeterince tercüme olmuştu ki beni dinlediler. Sadece çıkmadan önce kâhya, onu da çıkarmamı ima ederek sutyenimi işaret etti ve nihayetinde beni yalnız bıraktılar.

Kolyemi yastığın altına gizlemiştim. Sinirle elbiseyi üzerime geçirirken, "Şu ailenin başına geçeyim, ilk seni kovduracağım!" diye söyleniyordum. "Çölde bedevi gibi gezip ekmek dilenirsin artık, âciz yaratık seni!"

Korkunç bir elbise bu!

Öncelikle, kendisini hissettirmeyecek kadar incecik ve uçuş uçuş bir elbiseydi. Dikkatli bakarsam göğüs uçlarımın rengini bile seçebilirdim. İnce askıları boynumun arkasında bağlanıyor, açık sırtıyla beraber kendimi çırılçıplak hissetmeme sebep oluyordu.

Ne kadar rahatsız edici bir elbise olduğunu düşünürken kapım tekrar açıldı. Yine aynı çalışanlar bir bir içeri girdi. Can sıkıntısıyla baktım yüzlerine. Dilleri de yoktu ki laf edeyim... Ayakkabılarımı da çıkarmamı istediler benden, yalınayak bir şekilde odadan ayrılıp kâhyayı takip etmem için yönlendirdiler beni. Direnmedim ve uzun adamı takip ettim. Hemen arkamdan üç hizmetli geliyor ve kendi aralarında fısır fısır konuşuyordu.

"Ezra nerede?" diye sordum. En azından isimden neyi sorduğumu anlayacaklarını düşünmüştüm ama herhangi bir cevap alamadım.

Ana binadan, avluya bakan kısmında yüksek pencerelerin sıralandığı bir kanatla ayrıldık. Duvara asılı şamdanlar yanıyor, kasvetli koridorları loş ışığıyla aydınlatıyor ve büyüyüp küçülen canavar siluetleri gibi gölgelerimizi yere yansıtıyordu.

Nereye götürüyorlar beni?

Bütün herkes çoğunlukla siyah giyinirken beni kefen gibi bembeyaz bir elbiseye sarmalamaları da ayrı bir tedirginlik yaratıyordu bende ama aklımın bir köşesinde Ezra'nın söylediklerini tutuyordum. Bir teminattı o sözler. Bana bir şey olursa Benjamin'den kalan bütün varlığı kaybedeceklerdi.

Koridorun sonunda büyük ve karanlık bir geçitten geçtik. Ağır ahşap kapılar aralandı, içeriden boğuk sesler, konuşmalar, fısıltılar yayıldı. Birkaç saniyeliğine sonu olmayan bir tünelde ilerler gibi hiçbir şey göremeden yalnızca sesleri işittim ve o ürkünç ambiyansı deneyimledim.

İçeriye girdiğimde ve o çılgınlığı gördüğümde ise gerçekten de bir kâbusta olduğuma inandım.

Burası, dışarıda gördüğüm, çatısı kubbeyle örtülü ibadethane dedikleri yerdi. Taşla örülmüş yüksek duvarlar tavana doğru biraz daralıyor ve üst katlar daireyi çevreleyecek şekilde dönüyordu. Klasik bir sinagoga asla benzemiyordu. Kireç taşı döşemeleri de belki yüzlerce yıllıktı; aşınmış, üzerinden nesilleri yürütmüştü.

Büyük bir şaşkınlıkla ilerlerken ve tavanı tamamen görebilmek için kafamı, boynumu acıtacak kadar gerilere atmam gerekirken tepemizdeki katlarda da insanların durduğunu fark ettim. Spiral merdiven boşluğundan yukarıya doğru bakıyormuşum gibi hissettim kendimi. Tepki veremedim bile. Etrafımda dönerek ve bu ürkünç mimariye, şeytanın inindeymişiz gibi ruh emici bir karanlığa sahip atmosfere, duvarlardaki şamdanlara, dairenin ortasındaki altı köşeli yıldıza baka baka, burada neler döndüğünü anlamaya çalışarak ilerledim.

İleride, üzüm salkımı işlemeleri olan süslü bir sütuna asılmış yedi kollu şamdan gördüm. Bütün mumlan yanıyordu fakat bu sefer çevresinde kara bir yılan dolaşmıyordu. Bu yılan figürü her nedense yalnızca benim odamdakinde vardı. Ağaç heykelleri, aslan figürleri, işlemeli şamdanlar... Ne çok sembol vardı bu evde böyle!

Bürün bir aile, bu sefer babaannem olduğunu tahmin ettiğim kadın da dahil olmak üzere, kenarda duruyor ve heykel gibi donuk suratlarıyla beni izliyordu. Ezra yanlarındaydı. Din adamı ise elinde kitabıyla baptaki sütunun, büyük şamdanın yanında duruyor, mumun ışığında kitaptan bir şeyler okuyordu.

Ezra, hizmetliler beni terk edip ortadan kaybolduğu vakit nihayet yanıma gelebildi. Belinde kuşağı olan siyah bir elbise giymişti ve ellerine deri bir eldiven geçirmişti.

"Neden buradayız?" diye sordum. Yine fark etmeden koluna tutunmuştum. Bu deliliğin ortasındaki tek sığınağımdı o benim.

"Burası ibadethane," dedi sakin bir sesle. "Ailenizin çok farklı bir inancı var. Burası onların ibadet ettiği ve günahlarından arındıkları kutsal bir mabet."

Farklı bir inanç mı?

“Nasıl bir inanç?” diyecekken aklıma *Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur* kitabı geldi. Büyük büyük dedemin yazdığı bu kitapta, çevirip okuyabildiğim kadarıyla bu konudan bahsediyordu.

"Mos...” diye adını hatırlamaya çalıştım.

“Moshevilik,” diye tamamladı beni. “Aileniz, sıradan Yahudiler değiller. Kendilerine özel bir inanç sistemleri var.”

“Biliyorum. Büyük büyük dedemin uydurduğu bir inanç sanırım. Kitapta okumuştum. Peygamber Musa’yı saptıran mezheplerden ya da tarikatlardan olduklarını düşünmüştüm.”

“Moshe’nin Musa peygamberle hiçbir alakası yok. Mosheviliğin peygamberi, büyük büyük dedeniz Moshe Yosef Shavit’tir.”

Bunu o an hatırladım. Kitabını okurken peygamberliğini ilan etmesini ciddiye bile almamıştım ama ibadethanelerine, kitaplarına, bütün bu sistemin yürüme şekline bakılırsa ciddi bir inançtı. Temeli vardı. Ona inanan yüzlerce, belki binlerce insan vardı.

Bir delinin kuyuya attığı taşı... Bakışlarım tavana doğru yükseldi. Balkonlarda onlarca insan vardı. *Kırk akıllı çıkaramamış.*

Yukarıdan bana bakıyorlar ama loş ışıktan ötürü de tam olarak görünmüyor, siyah siluetlere benziyorlardı.

İleri derece tarikat üyeleri,” diye tanıttı bana onları. “İzlemek için buradalar.”

Bakışlarım ona döndü. “Neyi?”

"Cezanızı."

İçime bir korku salındı ve tek tek çevremdeki insanlara, aileme, din adamına baktım. Hiçbiri bana zarar veremezdi, bunu hatırlattım kendime.

“Benimle gelin,” dedi Ezra. Kolunu tutan elimi nazikçe kavradığında soğuk deri eldivenleri tüylerimi diken diken etti.

Bu cehennemde tek koruyucum olan adamın beni merkeze doğru yönlendirmesine izin verdim. Başta pek ilgilenmediğim ortadaki o platform, beş köşeli Davut Yıldızı şeklindeydi. Ezra beni tam da bu yıldızın ortasına götürdü ve elimi bıraktı. Adımlarım

durduğunda kalbim güm güm atıyor ve belki de bu mabette bir tanrının çaldığı çan sesi gibi yankılanıyordu.

Şimdi ne olacak?

İki yanımdan da bana doğru, ellerinde zincirlerle gelen adamları gördüğümde korkuyla Ezra'nın kollarına tutundum. Sanki, bunca zaman güçlü bir figüre tutunmaya olan ihtiyacım yüzünden bütün tehlike sinyallerini görmezlikten gelmişim de şimdi, onun beni oturttuğu kurtlar sofrasında benim için biledikleri dişlerini fark etmişim gibi çaresiz bir çırpınmayla kendime geldim.

"Ezra?" diye onu yoklayışım, ağzımdan titrek bir nefes gibi çıktı.

Adamlar bana yaklaşırken Ezra, "Aileden birine zarar vermek büyük bir günahtır, Meira Hanım," dedi. "Temiz kana işlenen büyük bir suçtur. İnanılır ki Lilith, bir kan emici ve zehirli bir yılandır. Sizi, günah işlemeye itecek zehri, şahdamarınızdan içinize akıtır. O zehir ise ancak kanınızla beraber çıkartılır." Adamlar zincirleri getirseler de Ezra'yı beklediler. "Normal şartlarda günahınız affedilmezdi. Babanızın veraseti sizi kurtardı, bunu unutmayın."

Dehşet içindeydim, kalbim gümbürdüyor ve sesim titriyordu.

"Çıldırdın mı?" diye çıkıştım birden. "Ailemi benim öldürmediğimi biliyorsun! Ne günahı? Ne kanı?"

Ezra cevapsız bıraktığında ve aklından ne geçtiğini bilmediğim o ifadesiyle bana baktığında tek limanım sandığım adamı da bıraktım ve bir adım geriledim. -

"Ne yapacaksınız bana?"

Kehribar bakışları ambiyansla beraber parıldadığında kendimi kana susamış bir leoparla göz gözeymişim gibi hissettim. Üçüncü Me-ina nın onu neden rerk ettiğini daha iyi anlamaya başlamıştım.

"Hani dokunulmazdım ben?" derken çok âciz hissettim kendimi. Akılsızın tekiydim. "Hani burada bana kimse elini bile süremezdi?"

"Mevzu bahis inançlarsa kimse dokunulmaz değildir."

Bir adım daha geriledim. "'Beni koruyacaktın."

"Sizi koruyorum, efendim."

"O halde söyle onlara," dedim. "Ailemi benim öldürmediğimi söyle onlara. Ezra! İnanmayacaklarsa bile savun beni!"

öteden yedi kişi, yedi mumla çıkageldi.

"Bittiğinde her şey daha iyi olacak. Güvenin bana."

Ezra'nın sakin sesi, beni hiç de sakinleştirmedi. Aksine o mumları görmek büsbütün paniğe kapılmama sebep oldu ama dönüp, kaçacakken Ezra kolumu tuttu. Gözlerimin tam da içine bakmasını beklemiyordum.

"Lütfen," dedi.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Onun bir deli olduğuna artık emindim. Bundan öncesi gibi bundan sonrasında da bundan emin olacaktım ama sadece o ilk saniye, göz göze geldiğimiz ve o kehribar bakışlarının bana, dünyadaki hiçbir insanın olmadığı kadar tanıdık geldiği, bir amaca hizmet ettiği, bir fikir için orada dikildiği ve beni buna alet ettiğinin iması, beni, benim bile bilmediğim bir şeylere inandırdı. Ona inandırdı.

Sadece bir saniyeliğine ama. Sonrasında kolumu çekmeye çalıştım ve bıraksa kaçardım.

Çünkü ben o mumları biliyordum.

O, şeytan icadı mumla mı bana eziyet edecekler?

Dehşet içinde, "Feragat ediyorum!" diye bağırdım aileye. "Mirası da babamdan bana kalan hiçbir hakkı da istemiyorum! Feragat edeceğim hepsinden!"

Nefes alamıyordum. Yalnızca adı bile travmalarımı tetiklemeye yeterken şimdiden tenimde hissedebildiğim o yakıcı temasa katlandığımı hayal dahi edemiyordum.

Aileden tık yoktu. Elbette beni anlamıyorlardı. Ben de mecburen yeniden Ezra'ya döndüm. Gözyaşları içinde, bir zavallı gibi, "Çevir, Ezra!" diye yalvardım. "Neyi bekliyorsun? Mirastan feragat edeceğimi söyle onlara!"

Göğsüm hızla inip kalkıyor ama Ezra hâlâ tek bir kelime olsun etmiyordu.

Az sonra da kollarımdan tutuldum ve Ezra'dan ayrılmaya zorlandım. Yıldızın ortasında, direnme çabalarıma rağmen diz çöktürdüler bana ve kollarımı iki yana açtırarak bileklerime, zincirlerin ucundaki kelepçeleri geçirdiler.

Çığlık atacak kadar bile nefes alamıyordum. Mumlar birer çivi olmuş ve beynime çakılmıştı sanki.

Mumla eziyet edecekler bana...

Dizlerimin üzerinde, kollarım kanat gibi iki yana açılıp zincirlenmiş bir haldeydim ve karşımda dikilmekte olan Ezra'yı, iri iri açtığım korku dolu gözlerle izliyordum. Yetmedi. Klips benzeri mum haznelerini kollarıma takıp sabitlemeye başladılar. Bittiğinde bileklerime, dirseklerime, omzumun iki tarafına ve başımı eğmeye zorlayarak enseme toplamda yedi adet klips geçirilmişti.

"Ezra!" diye ağlarcasına bir sitem döküldü dudaklarımdan. "Söyle onlara! Feragat ettiğimi söyle! Her şeyi alabilirler, hiçbir şey istemiyorum! Ezra, lütfen söyle onlara!"

Ezra ise görevinin başında bir asker gibi bakıyordu bana. "Biraz acı çekeceksiniz sadece."

Titreyen çenemi kontrol altına alıp da, "Niçin acı çekmeliyim?" diyebilmek asırlar aldı sanki. "Benim suçum ne?"

Hazneler, mumları sabit tutabilmek içindi ve teker teker mumları o haznelere yerleştirmeye başladılar.

Hepsini üzerimde eritecekler!

"Ben yapmadım!" diye bağırdım panikle. Sesim yankılanıyordu bu cehennemde. "İşlemediğim bir suç için neden acı çekmeliyim? Onları ben öldürmedim! Ben suçsuzum!"

Ezra'nın gözlerinden karanlık bir anlam geçti. "Annenizle babanızı öldüren kişinin Uygar Bey olduğuna gerçekten de inanmıyorsunuz, değil mi?"

Bu sözü. benim için zamanı durdurdu. Beynime kan gitmediğinden az kalsın gözlerim kararacak oldu ama bilincimi yitirmesem de büyük bir kalp ağrısıyla beni oracıkta bıraktı.

"Ne?" Nefes alıp verişim hızlandı. "Ne diyorsun sen?"

Ezra'nın ellerini arkasında bağladığı duruşu, karşımda ölüm emri veren bir celların soğuk gölgesi gibi yükseldi ama daha fazla ona baka-madan arkamdan biri kafamı tuttu ve yere bakmaya zorladı beni. Bu sırada boynuma dolayarak sabitlcdikleri ensemdeki o hazneye de son mumu yerleştirdiler.

"Ben..."

Geçmişteki silah patlama sesi, zihnimde bir yerde bir şimşek gibi çakıldı. Geçmişe gitmek, bir göz kırpması kadar aniydi ama algısını yitiren hırpalanmış zihnimi iyice allak bullak etti.

Sonra bir şeyler netleşmeye başladı.

Benjamin'i gördüm karşımda. Ak düşmüş saçından, sakalından ramdım onu.

Bam!

Yerde, kanlar içindeki karısına bakarken onu vurmam, nefesimi kesecek kadar aniydi benim için. Gözyaşları, geçmişteki ikizimle aynı anda yuvarlandı yanaklarımızdan aşağı.

Ben vurdum onları.

O cehennemde bir adamın sesi *sorun değil,* diyen bir fısıltıyla ulaştı bana. O fısıltıyı takip edip bakışlarımı kaldırdığımda ise karşımda bir adam vardı.

Uygar.

En büyük düşmanım.

Ama, en büyük de sığınağım.

Kollarım havada. Parmaklarımın arasında tabanca.

Siren sesleri, Uygarın *sorun değil,* diyerek sakinleştirmeleri ve yerde, Benjamin'le Ahuva, bir bulamaca dönüşmüş, birleşmiş halde etrafımda dönmeye başladı.

Bir tek tabanca kaldı aynı yerde.

O da benim elimdeydi, Uygar'ın değil.

2

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

"Sen bıı hayattaki en şanslı kız çocuğusun çünkü senin dağ gibi bir baban var arkanda. Bundan sonra hiçbir zaman tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın, Meira. ”

Geçmişteki silah sesi tekrar tekrar zihnimde yankılandı ve kurşun her seferinde Benjamin'e, üvey babama saplandı.

Ben öldürmüşüm...

Dakikalardır diz çökmüş bir şekilde, bileklerimde kelepçelerle duruyor ve dolan gözlerimin önüne gelen sahneleri, bütün bir vücuduma sirayet etmiş titremeler eşliğinde izliyordum.

O kanlı geçmişte Uygarla karşı karşıya olduğumu görüyordum. Gözlerindeki şaşkınlığı seçebiliyordum fakat tereddüt bile etmemişti. Silahı elimden almış, beni ittirerek yere düşürmüş ve silahı bana doğrultarak beni de bu cinayetin sözde kurbanı yapmıştı. Saniyeler geçmemişti ki polisler akın etmişti içeriye. Az sonra da Uygar'ın kollarını tutmuş ve onu yüzüstü yere yatırıp kelepçelemişlerdi.

Defalarca kez Uygar'dan dinlediğim ve kâbuslarımda dahi çarpık bir yalana bezenmiş bir vaziyette gördüğüm bu trajedinin kötü kahramanı benmişim meğer.

Uygar senelerce öteden bana bakıyordu hâlâ. Sanki şimdi de karşımdaydı. *Sorun değil,* diyordu beni sakinleştirmek için. *Sorun değil.*

Neden? Uygar benim için neden yalan söylüyor?

Sonra yakın geçmişten deli sandığım bir adamın sesi yankılandı kulaklarımda: *Senin için ölürdüm. Senin için öldürürdüm, Meira.*

Uygar, benim için benim günahlarımı da mı üstlendi?

Daha birçok cevapsız sorum vardı ama geçmiş, geldiği gibi aniden, beni andında paramparça bırakarak gitti. Şimdi o yerde, o karanlık mabette, dizlerimin üzerinde ve bağlanmış bir haldeydim. Sırtımda ve kollarımda yedi adet mumla, gözlerimde yaşlarla yere bakıyor ve dehşetin her seviyesini tekrar tekrar yaşıyordum.

Neden?

Her şey çok karmaşık ve eksikti. Neden onları öldürdüm? Neden Uygar oradaydı? Neden benim için suçu üstlendi?

Cinayet. Ben... Yine cinayet işlemiştim. Yine birilcrini, kendi ellerimle Öldürmüştüm. Nasıl insanlar oldukları umurumda değildi, ben bir cellat değildim. Kimsenin yaşamına son verme hakkına sahip olamazdım. O halde nasıl yaptım bunu? Ne itti beni üç canlının nefesini kesmeye? Ne delirtti beni böyle?

Mumları yaktıklarında nefes almakta güçlük çekiyor, kafamı kaldıramıyor, ağzımı dahi kapatamadan yaşadığım şoku üzerimden atmaya çalışıyordum. Henüz yeni kopmuştum geçmişten. Vicdanım ve aklımla bir muhakeme bile kuramamış, büsbütün dağılmıştım. Bir de şimdiki tehlikede baş haşaydım. Ne yapacağımı bilmiyor ve yalnızca yeni doğmuş, savunmasız bir sokak kedisi gibi baştan aşağı titriyordum.

Ne yaptım ben böyle?

Daha vicdanıma kadar varamamıştı bilincim çünkü ilk damla mumdan kopup da sırtımla buluştuğu vakit bütün bu düşünceler yerini keskin bir acıya bıraktı. Ani tiz bir çığlıkla içeriyi inletirken sarsılan bedenim de mumları titretmiş ve bütün o yağlar sırtımdan aşağıya dökülmüştü.

Anında nefesimi kesen bir acıydı bu, sırtımın derisini yüzdüler ve koparıp aldılar sandım benden. Zincirler ise geriye çekmeye çalıştığım kollarımı tuttu, beni o eziyete hapsetti. Mum eziyetini daha önce yaşadığım için dayanabileceğimi düşünmüştüm oysa ama yanılmıştım.

Bunlar farklı mumlardı. Uygarın kullandığı mumlar gibi değillerdi. *Gerçekten* yakıyorlardı.

Hareket etmemeye ve soğukkanlı davranmaya çalıştım ama yararı yoktu, tiz çığlıklarla doldurup taşırdım bu yeri. Böyle olağanüstü bir acı yaşıyor olmanın panik halinden ne yapacağımı bilemedim.

“Durun..." Nefesim kesildi yeniden, gözyaşlarına boğuldum. “Ezra, bir şey yap!”

Kafamı kaldırmaya ve Ezra’yı bulmaya çalıştım ama enseme kenetledikleri mum bu hareketimle beraber tekrar döküldüğünde vücudum acıyla yay gibi gerildi.

Yakıyor!

Kenardan köşeden sessizce izleyen aile üyeleri, karşımdaki din adamı, üst katlardaki üyeler müdahale etmeden beni, eziyet görmemi, sırtımın parçalanışını izliyordu. Kimse yardım etmedi. Çığlıklarım, yalvarmalarım, ağlamalarım görmezlikten gelindi.

Dayanamıyorum.

Geçmişten Uygar’ın *sorun değil, sorun değil,* diyerek beni yatıştırdığı anlar, bana insan olduğumu hatırlatan tek şeydi. Geçmişten bile gelebilir, şimdi beni koruyup kollayabilirdi sanki.

Vücudum titremelerle kasılıyor, tam bir çığlığa dönüşebilecek kadar bile çıkamayan sesim, boğazımdan kesik kesik hıçkırıklarla yükseliyordu.

Bunları hak etmedin, Meira.

Bütün gördüklerimi ve duyduklarımı reddedebilir, bu zavallı fani halimin masumiyetini savunabilirdim ama zihnimde çınlayan silah seslerini de bastırabilir miydim? Benjamin’in, namlunun ardından bana bakan kederli ama sert bakışlarını unutabilir miydim?

Başım öne düşmüştü. Saçlarım etrafımdaydı. Gözyaşlarını ise daha yanaklarıma uğrayamadan, kopup yerle buluşuyordu art arda.

Kötü insanlardı. Kendini korumak için onları öldürmen gerekti.

Sadece mum değil, ben de eriyip tükeniyordum sanki. Dakikalar aktıkça, bütün insani sınırlarım zorlandıkça ben de bitiyordum.

Uygar hâlâ *sorun değil, sorun değil,* diye fısıldasa da bana, artık bu, beni rahatlatmaktan ziyade suçluluk duymam için tekrarlanıyordu sanki zihnimde.

Uygar bunu kendi seçti. Silahı tutmayı ve suçumu üstlenmeyi kendi seçti.

Ama henüz o kadar gaddar değildim. Bana yaşatılan her şeye rağmen Uygar’ı benim yüzümden yere serilmiş halde görüyor olmanın, başının büyük bir belada olmasına

rağmen dönüp de hâlâ beni sakinleştirmeyi istemesinin yükünü kaldıramıyordum. En az annemle babamı öldürmenin yükü kadar ağır geliyordu bu bana.

Belki birkaç saat geçti, belki de birkaç ömür... Eziyet bütün zaman algımı kaybettirdi bana. Mumlar tamamen eriyene kadar kimse kıpırdamadı ve nihayet bütün bunlar bittiğinde ve ben, halsizlikten baygınlık seviyesinde kendimi bıraktığımda yeniden zincir sesleri duydum. Etrafımdaki seslerin çoğaldığını, bir kısmının gösteri bittiği için burayı terk ettiğini anladım. Anlaşılan, eğlence bitmişti. Ben de bitmiştim.

Ezra önümde diz çöktü ve omuzlarımdan nazikçe tutarak beni destekledi ki bileklerimdeki kelepçeler çözüldüğünde devrilmeyeyim.

Sırtım, bileklerim, dirseklerim, omuzlarımın üstü, hepsi yanmıştı. Kaçıncı derece bilmiyordum, bakmaktan korkuyordum. Sadece sessizce, gözyaşları içinde Ezra'nın beni kaldırmasına izin verdim. Yanık kısımlara dokunmamaya özen göstererek bir kolumdan ve belimden tuttu beni. Dizlerime söz geçirmek çok zor oldu ama bir şekilde kalktım ayağa. Adımlarım ağır ve yavaştı. Ezra sabırla eşlik etti, yere yığılmayayım diye dikkat etti ve o merdivenleri bir şekilde, yarı kapalı bir bilinçle çıkıp eski odama geçtik.

Az sonra yatağımdaydım. Ezra beni yüzüstü olacak şekilde dikkatle yatırdı. Hemen peşinden kadın bir doktor gelmiş ve çantasından çıkardığı sıvıları, antibiyotikli merhemleri, pamukları ve bezleri komodine dizmişti.

önce yaralayıp sonra da merhem mi süreceksiniz?

Sesimi çıkarımsam da hâlâ her şeyi hissediyor ve yorganı sıkıyordum. Gözyaşlanmın usulca akmasına izin verdim. Doktor bazı yerlerde kuruyan mum kalıntılarını çıkarmış ve tedavisini yaptıktan sonra merhem sürmüştü. Nihayet işini bitirip gittiğinde ise Ezra'yla yalnız kaldık

"Nasıl hissediyorsunuz?"

Sadece gözlerim hareket etti. Pencerenin orada, ayakta dikilmekte olan adama baktığımda tek bir damla gözyaşı yuvarlandı yanağıma doğru.

"Tek bir şey söyle bana/

Az önce mabette göstermediği o merhametli sesiyle, "Buyurun/ dedi.

"Lütfen.."

"Dinliyorum"

Yutkunmam gerekti. “Neden ailemi öldürdüm?"

Her şeye cevabı olan adamın, kendi içinde dahi buna bir cevabı yoktu sanki. Ya da yine gizlemeyi seçecek ve beni geçiştirecekri.

“Aile içinde yaşadıklarınızı bilmiyorum, Meira Hanım. Maruz görün"

Hayal kırıklığıyla binlerce parçaya bölündüğümü hissettim. “Kötü insanlardı ama değil mi?” diye sordum. “Bunu bilirsin hiç değilse"

Ezra’nın delici bakışları üzerimde, vicdanımı haklı çıkaracak en küçük bir argüman arayışımdaki çaresizliğimdeydi.

Sonunda iç çekti. “Kötü insanlar olduklarını söyleyemem ama size kötülük etmişlerdir belki.”

Boğazım kurumuştu. “Yoksa neden öldüreyim onları? Ben bir canavar değilim.”

Ezra duraksasa da hemen toparladı. “Elbette.”

Uzun sessizlikler girdi araya. Ezra, sanki birazdan bayılıp kalabilirmişim gibi beni bir başıma bırakmak istemedi. Bunun yerine, sandalyeye bile oturmadan yalnızca pencere önünde dikildi. Leoparların gözlerini andıran neredeyse sarı gözleri, bazen üzerimde bazen de pencerenin engin manzarasındaydı.

Uykuya dalacakken, “O mumlar...” diye sayıklar gibi oldum. “Daha önce de üzerimde eritildi.”

Omzunun üzerinden bana baktığını hissettim. “Uygar Bey tarafından mı?”

“Evet.”

“Mumlar beyaz mıydı?”

“Neredeyse,” diye, yarı kapalı gözlerle mırıldandım.

“Birinci seviye mumlar,” dedi. “Yakıcılığı pek düşüktür. Bugün ikinci seviyeyle tanıştınız. Ölümcül değiller, ne de olsa aile üyesisiniz ve bu yalnızca bir cezalandırma. Yarın temizlenecek, güzel kıyafetlerinizin içinde ailenizin önünde özrünüzü dileyeceksiniz. Bu eziyet de son bulmuş olacak. Söylediğim hiçbir şey yalan değildi, size ait olanı geri aldıracağım size. Temennimdir.”

Sessizleştim çünkü bana ait hiçbir şey yoktu bu dünyada. Ruhum bile benim değildi. Dünyevi mal mülk neyimeydi?

Ama Ezra bu sessizliği, "Uygar Bey, üçüncü seviye mumlara üç ay boyunca dayanmıştı," diyerek birden böldü.

Bu irkilmeme sebep oldu. "Uygar mı?" dedim hemen. "O... Ona da mı eziyet ettiniz?" *Bir saniye...* "Sırtındaki o yanık izleri..."

Uygarın bütün bu eziyetleri, üç ay boyunca tekrar tekrar, hem de en ağır mumlarla yaşadığını düşünmek bir ürperti yaydı içime. Kalbim bir garip oldu. Sırtımdaki ağnyı bile unuttum ve sadece Uygarı düşündüm.

Ezra ise rahat bir duruşla, "Evet," dedi.

"Ailemi öldürme suçunu üstlendiği için mi?"

Başını salladı. "Sizi ele vermedi. Sonunda onu öldürecektik ama siz bana ulaştınız ve aileye karşı gelmemi, Uygar'ı bu yerden gizlice çıkarıp size getirmemi istediniz benden. Ben ise sizin için yıllarca hizmet ettiğim aileye ihanet ettim."

Bunu, güvenini kanıdamak ister gibi bir imayla söylemesi sinirlerimi bozdu ve ona, sıram için hesap sormayı istedim ama halim yoktu.

"Sonrasında, Uygar Bey'e ihanet ettiniz ve bu sefer, bir davayla akladı kendisini. Böylece aileniz öğrendi ve siz her şeyi kaybettiniz."

İhanet sözcüğü artık tüylerimi diken diken ediyordu. "Benim yüzümden üç ay eziyete uğraması bile ihanet değil miydi yani?"

"Yakın bile değil."

"O halde..."

Sustu. Ben de üstelemedim. Doğrusu, artık ihaneti öğrenmek istediğimden bile emin değildim.

Bunun yerine yeniden Uygarı düşünmeye başladım. Onun sırtındaki izleri gördüğüm o ilk geceyi hatırladım. Gemideydik. O yaraları kimin yaptığını sorduğumda bana *senden uzak durmam için ailen yaptı,* demişti.

Uygar bunu söylediğinde *iyi yapmışlar,* diye geçirmiştim oysa içimden. Şimdi olsa belki demezdim öyle.

Uykuya dalar ve en azından sırtımın acısını unuturum diyordum ama saatler geçtiği halde sızlayan yaralarımdan ötürü uyuyamamış, öylece uzanıp durmuş, karanlığın bir sis gibi sardığı odada seçebildiğim kadarıyla etrafı boş gözlerle izlemiştim.

Gözlerim her seferinde kitaplığın yanındaki duvara asılı o akın şamdana dalıyor ve Hayat Ağacı'na benzeyen Menora'yla etrafında dolanan kara yılan içime ürperti salıyordu. Yılan dallara doğru, yedi uca doğru kıvrılarak uzanıyordu.

Ağacın dallarını takip edersen göğe, Tanrıya, ışığa erersin. Kökleri takip edersen yeraltında Tanrıyı taklit edersin.

Ağaca, yalnızca bilgiye erişenler ulaşabilir ve o bilgiyle isterse göğe erer, isterse yeraltı dedikleri dünyada Tanrı'yı taklit ederdi. Tanrı'yı taklit etmekten kastı neydi?

Kendi halimde ızdıraplar içinde kıvranırken güneş doğmuş, yüksek pencerelerden süzülerek ışığıyla odayı doldurmuş ve sonra yeniden batmıştı. Bütün gün yalnızca uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. İçeri birileri geldiyse de görmemiş, duymamıştım.

Akşamüzeri, artık açlıktan bitap düşmüşken kapım çalındı. Hizmetçilerdi. Beni yavaşça kaldırdılar. Yaralarıma dikkat etseler de beni ağlatıp, sızlatarak yıkadılar ve hâkim yaka, jakarlı, uzun, beyaz bir elbise giydirdiler. Kumaş parçası sırtıma her sürtündüğünde kasılmalarımı kontrol altına almam gerekti. Bittiğinde, hiç kendim gibi değildim. Beyaz sabunla beni öyle güzel fırçalamışlardı ki tenimi kızartmışlar, yanaklarımı utangaç bir kız çocuğunun yanakları gibi al al bırakmışlardı. Saçlarım ise mandal tokayla arkada sabitlenmiş ve her zamanki doğal, gevşek bukleler yerine, daha büyük, kabarık dalgalar halinde aşağı sahnmıştı.

Hizmetçiler beni kapıya kadar yürütürken o birkaç adımda biraz daha toparlanmış hissettim kendimi. Kapının ardında Ezra bekliyordu beni.

Hemen kolunu umarak, "Koluma girebilirsiniz," dedi. "Destek için?'

"Benden uzak dur? derken bir kaplumbağa kadar yavaş adımlarla onu geçtim.

Hemen yanımda Ezra ve peşimizden de kuyruk gibi gezen üç hizmetçiyle beraber yemek salonuna indik. Devasa bir avizeyle aydınlanan ve kuş sütünün bile eksik olmadığı uzun masanın etrafında bütün aileye üyeleri oturuyordu. *Şurayı benzin döküp yaksam dünyayı koca bir pislikten kurtarırım,* diye düşünerek masaya yaklaştım.

Masanın üç yerine de sırasıyla şamdan koymuşlardı. Bunlar normal mumlardı ama bunu bilmek yeterli değildi. Bütün vücudum mum havuzuna yatırılmış gibi bir hissiyatla

tüylerim diken diken kesildi. Yerime otururken az kalsın etrafı dağıtacak bir karmaşayla düşecek gibi oldum ama Ezra son anda yakaladı beni.

Mumlara bakmaktan kaçınarak çevredeki yüzleri, beni içeriye girdiğimden beri o nursuz suratlarıyla izleyen aile üyelerini tek tek inceledim.

Babaanne, buruşuk esmer suratını asmış, masanın başında oturuyordu. Diğer başta ise amcam olduğunu söyledikleri adam, Benjamin'in erkek kardeşi vardı. Yanındaki karısı, kuzenlerim, halam, eşi olmayan başka bir halam ve küçük bir çocuk masada beni izliyordu.

Ezra ise ayakta, iki adım kadar geride dikiliyor, ellerini arkasında birleştirmiş, bekliyordu.

Ailenin, yüzlerinden düşen bin parça eşliğinde sessiz bekleyişleri korku filmi tadında gericiydi. Yine de korkmadığımı ve kimseden çekinmediğimi göstermek için tepkisizliğimi korudum.

Sonunda babaanne bana bakarak Ezra'ya bir şeyler söyledi.

Ezra öncelikle, "Babaanneniz, Elisheva," diyerek kadını bana tanıttı. Kadın irice, biraz da kilolu, kambur ve ağırbaşlı bir kadındı. Yüzünde lekelere benzeyen çilleri ve dudağının üstünde de kocaman bir beni vardı. Kara kumaşlara sarılmış, kehribar taşlarıyla akınlar takıştırmış, büzülüp sarkmış dudaklarına silik pembe renkler sürünmüştü.

Ezra, babaanne Elishevanın ağır ağır okuduğu sözlerini, "Nasıl hissettiğinizi soruyor," diye kısaca çevirdi.

Çürümüş ete benzeyen renksiz, şekilsiz suratı böylesi bir ciddiyetle bana bakmasaydı belki benimle dalga geçtiğini düşünürdüm.

"Eziyete uğramış gibi hissediyorum."

Türkçe sözlerim, babaannenin kulağına Ibranice fısıldandığında altın takılarını şıngırdatacak bir el hareketi yaptı. *"Gençsin. Dinçsin. Hatalarından dönmek için sana şans verildi sonuçta. Bütün bunları düşünüp tarttın mı kafanda?"*

Özrün sırası gelmişti anlaşılan. Orada ağlayabilir, yalvarabilir, cinayeti Uygar'ın başına yıkmayı en azından deneyebilirdim. Kendimi kurtarmak için onu yeniden cehenneme atabilirdim. Bunca zamandır inandığım gibi *ben suçsuzum, onları Uygar öldürdü,* diyebilirdim.

Ama yapmadım.

Bir kere daha canavar olamazdım.

Başımı eğdim çünkü suçumdan utanç duyuyordum. Tiksinti duyduğum düşmanlarımın gözlerinin içine bile bakamayacağım kadar büyük bir günahtı bu. Ben de boş tabağıma baktım ve cümlelerimi toparladım.

“Annemle babamın canını aldığım için özür diliyorum,” derken kendimi çok garip hissettim. Bunun sembolik bir özür merasimi olduğunu ve asıl kefaretimi dün gece ödediğimi biliyordum. Yine de her şey çok sıradan hissettirdi. İki insanın canını almış ve öylece, *özür dilerim işte,* diyerek geçiştirmeye çalışmışım gibi... Kendimi o kadar rahatsız hissettim ki dikkatimi dağıtacak masadaki her detayı baştan sona ezberledim.

Çeviriyi duyan kadının keskin bakışları etimi koparmak ister gibi bir nefretle üstümdeydi.

"Onları neden öldürdüğünüzü soruyor.”

"Kendimi korumak için,” diye kararlılıkla cevaplasam da devamında, "Sanırım...” diye sessizce ekledim.

Bütün bir ailenin öfkeyle kavrulduğunu ama bu hiddeti bastırdıklarını hissedebiliyordum. Orada, hepsinin ortak tek bir düşü vardı. O da kurtlar sofrasındaki kuzucuğu yutmaktı. Herkes benim akşam yemeği olmamı istiyordu. Servis kapağının altındaki hindi eti ben olmalıydım. Gümüş çatal bıçaklarını bana batırmah, etimi dişleriyle parçalarına ayırmalılardı.

Tartışmalar alevlenecekti elbette. Mırın kırın etmeler başladı. Özellikle, adının Yehuda olduğunu öğrendiğim amcam olacak o adamın pis bakışları üzerimdeydi. Herkesten çok onun düşmanlığını sezebiliyordum.

Korkunç bir adamdı. İriyarı, sakallı, pörtlek gözlü bir canavar gibiydi ve karısı da ondan halliceydi. Gözlerine çektikleri sürmeler o insani olamayacak azgın bakışlarını iyice ortaya çıkardığından hepsi ürkütüyordu beni.

Babaanne Elisheva, ağır ağır iç çekti ve yüzünü benden öteye çevirdi. *"Uzatmanın lüzumu yok,* ” demek sanki en çok da ona zor geldi. *“Kurallar ortada. özrünü ettin. Yeminini de et, çocuk. Sonra yemeğe geçelim"*

Çeviri kulağıma ulaştığı gibi, “Ne yemini?” diye sordum.

Ezra önce ilginç bir tınıyla İbranicesini, daha sonra da Türkçesini sövledi. *“ Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur,* bir yemindir. Yüce kanınıza atıftır. Tek ve safsınızdır, ilahtan gelme ve seçilmişsinizdir. Bunları kabul eder ve davanızın kutsallığına inandığınıza dair yemin edersiniz. Şimdilik yalnızca sözleri tekrarlamanız yeterli.”

Masadakilerin söylendiğini duydum. Ezra çevirmedi ama bir yerlerde birinin, *o bizim kanımızdan mı ki yemin etsin,* dediğine dair güçlü sezilerim vardı.

Aralarındaki tartışma büyüyecek gibi oldu. Babaanne yine onları susturdu. Benimle yaşamak zorundaydılar, bunu biliyorlardı.

“Sadece basit bir yemin,” dedi Ezra.

“Hayır,” dedim yine de. “Üvey annemle babamı öldürdüğüm için özür diledim çünkü bu, benim olduğumu sandığım insan değil. Ben bir katil olmayı istemedim. Eminim ki geçmiş Meira da istememiştir. Bunun için özür diledim. Bunu ne size kendimi affettirmek için yaptım ne de o kanlı paranıza dokunmak için.”

Ezra istemeye istemeye bunu da çevirdiğinde Chaya ve Yosef denen kuzenlerin sinir bozukluğuyla güldüğü duyuldu. Amca Yehuda, yerinde öfkeyle kıpırdandı ve karısı bana kötü kötü baktı.

Babaanne Elisheva, dudaklarını iyice büzerek tiksinti dolu bir İfadeyle baktı bana. *“Oğlum Benjamin, seni sen daha küçücük bir kız çocuğuyken alıp getirdi buraya. Dedik ona. O kadar dil döktüm, yalvardım. Bir Abnan veledini ne diye getirip yuvamıza sokarsın, yılandır onlar dedim. Elinle de beslesen büyüdüğünde ısırır, dedim ama inanmadı. Evlat o, dedi bana. Babasına bile karşı geldi de kabul ettirebildi her nasılsa. Seni herkesten koruyup kolladı ama kendisini senden koruyamadı. Karşılığı da bu oldu. Böyle bir kızı koruyacak veraset yazdı. Bizi de onun katiliyle aynı masaya oturmak zorunda bıraktı. ”*

Neredeyse Ezra’nın çevirisinin bitmesini beklemeden, “Benjamin beni resmen esir tutuyor ve bana şantaj yapıyordu,” diye çıkıştım. “Asıl ben kendimi ondan korumalıydım. Bana onun sizin gibi olmadığını mı söylüyorsunuz yoksa?”

Kadının incecik kaşları yay gibi kıvrıldı. *“Ne demekmiş bizim gibi olmak?”*

“Akıl sağlığını yitirmiş fanatikler. Caniler. Ruhsuz kan emiciler! Başka ne olacaksınız? Bana yaptıklarınızı unutacağımı sanmayın.”

Ezra, “Meira Hanım, lütfen sözlerinize dikkat edin,” diyerek beni bölmek zorunda kaldı.

Kadından bakışlarımı ayırmadan, “Çevir,” diye direktif verdim.

“Bakın...”

“Çevir, dedim.”

Ezra muhtemelen yumuşatarak çevirdi ama bu bile amca Yehu-da’yı köpürttü ve birden ayağa fırladığı için sandalyesi de gıcırtılar eşliğinde geriye kaydı. Masaya tükürükler saça saça muhtemelen bana hakaretler etti. *Densiz,* dedi herhalde. *Kansız, soysuz...* Bunlar, çok nadir hatırlayabildiğim küçüklüğümden anılardı.

Babaanne, tek hareketiyle ona dersini verdi. Bakışı yetti. Yehuda, boğazını temizleyerek sandalyesine geri oturdu ve bir sonraki parlayacağı fırsatı kolladı.

Elisheva, *“Benjamin, babasının en büyük kalesiydi, ”* diyerek ağır ağır toparladı konuyu. *“Bu ailenin başındaydı. Sırf ona dilini uzattığın için bile dilini keserdik ama o saygısızlık yaptığın adamın sözleri bunu yapmamamızı tembihliyor. Bunun kıymetini bil hiç değilse. Ölünün ardından böyle konuşulmaz. Biz de madem ondan kurtılamıyoruz, bizimle aynı masaya oturmayı hak etsin en azından, demiştik. Seni affedeceğimizi de söyledik. ”*

“Tek dendiniz beni kullanmak,” diye menfaatlerini hatırlattım ona "Erimden sütümden yararlanmak için bir bahane bunlar yalnızca. Beni bu alun kafese hapsedip miras için dilediğinizce kullanacaksınız!”

Ezra’nın bunları çevirmesine bile gerek kalmadı. *"Ama görüyorum ki daha akıllanmamışsın, çocuk,* ”dedi babaanne.

Ezra, benim yerime özür diler gibi araya girdi ve kibarca bir şeyler söyledi.

“Boşuna dil dökme,” dedim ardından.

“Bana güvenmenizi istiyoru-”

“Aynı masaya bile oturtmadıkları uşaklarıyken neyine güveniyorsun da bana büyük yeminler ediyorsun?” diye sert bir şekilde böldüm onu. “Bu aileyi yönetmeyi ben istemedim. Beni buraya zorla getiren sensin. Sırtımı yaktıran sensin. Bu insanlarla beni aynı masaya otur-ran sensin.”

Masadakiler araya girdi. Ezra’yla Türkçe konuşmalarım onları rahatsız ediyor, sürekli ne söylediğimi soruyorlardı. Ezra da onları kibarca geçiştiriyor, kısa cevaplar veriyordu.

Sonra da dönüp, “Meira Hanım, sadece basit bir yemin,” dedi bana.

“Yemin etmeyeceğim,” dedim. Masadakilere tek tek baktım. Hiçbirinin yüzünü hatırlamasam da unutamayacağım birkaç söz dahi ye-terliydi. Düşman belliydi. “Çocukken bana dayattığınız çılgınlıklar... Bir daha asla bileğimi bükemeyeceksiniz. Söz verdim, Meira bir daha hiçbir şeyi unutmayacak.”

Yehuda amcanın yumruğu aniden masaya indiğinde masayı ikiye bölecek sandım. Bu sefer babaanne onu durdurmadı ve dilediğince hakaretler yağdırmasına müsaade etti.

“Hemen şimdi yemini etmenizi istiyorlar yoksa inançlarına hakaret ettiğinizi varsayacaklarmış.”

Yararsız. Boyun eğmeyeceğim.

“Yemin etmeyeceğim, dedim.”

Hemen masada bir karmaşa yaşandı, herkes bir ağızdan konuşmaya, kafamı iyice karıştırmaya başladı. Ezra’nın ricasını işittim tekrar ama hiç kale almadım.

O sırada tam da karşımda oturan genç kadın, dul halanın krzı kuzen Chaya, telefonunu çıkardı, bir şeyler yazdı ve ekranı bana çevirdi. Çeviri programında, bir marifetmiş gibi *kızarmış Alman domuzu seni,* yazıyordu.

O ana kadar pek sakindim. Hayatımı bana zehreden bu şeytan kabilesine rağmen iyi idare ettiğime inanıyordum ama hepsi bir maskeymiş. Bunu, o ekrandaki yazıyı görünce ve hiç düşünmeden kadehimi aldığım gibi kafasına fırlattığımda anladım.

Cam bardak, Chaya’nın başına çarpıp, kırılırken ve etraf birden hararetlenirken ben çoktan oturduğum yerden kalkmış, dizimi masaya atarak masanın üstüne çıkmış ve oradan karşıya, Chaya dedikleri şeytana atlamıştım. Bu sırada masadaki tabakları kırmış, yemekleri dökmüş ve bir anda her yeri birbirine katmıştım.

En azından kimse beni yakalamaya fırsat bulamadan Chaya’yı tutmayı başarabilmiş ve parmaklarımı saçlarına kenetlemiştim. Benim bu ani saldırıma karşı dengesini koruyamadığından, sandalyeyle beraber ikimiz de yere düştük. Etrafta gürültü koparken ve kollarımda eller hissederken birkaç tokatla Chaya’nın yüzünü bir sağa bir sola savuracak kadar vaktim oldu. Chaya’nın siyah güneş gözlükleri de çıkmıştı. Tokat attığımda değil de gözlükleri çıktığında çığlık attığını duydum. Gözlerini hemen kapamadan önce onları anca birkaç saniyeliğine görebildim. Gözbebekleri olması gerektiği yerde değildi. Açık, griye kaçan hastalıklı bir rengi vardı ve şaşıydı.

Yosef dedikleri kuzenim de birden yanık bileğimden tutarak beni Chaya'dan ayırmaya ve ayağa kaldırmaya yeltendi. *Tam yanık yerden kavradı.* Düşünmeden ona da sert bir tokat attım ve bileğimi bıraktırdım. Güçlü değildim, yalnızca çıldırmıştım. Herkes, hayatıma giren her insan iğne gibi etime batıp duruyordu artık. Ne geçmişte ne şimdiki hayatımda ne de görünür gelecekte rahat bir özgürlük vardı bana. Dayanamıyordum.

Kendimi kaybetmiş, gözyaşları içinde art arda tokatlar geçirmiş, saçlarını çekiştirmiş ve o kızdan, yaşadığım her şeyin acısını çıkarmayı denemiştim. Sonra arkamdan yaklaşan biri kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve yanık yerlere dokunmamaya özen göstererek beni Cha-ya'nın üstünden aldı.

Chaya'dan uzaklaştırılırken, "Al sana Alman domuzu dayağı, ırkçı kaltak seni!" diye bağırdım.

Ezra beni zapt edemeyince, aileden özür dilediğini söyleyerek beni vemek salonundan çıkarmak üzere hareketlendi. Onlardan benim adıma özür dilediğini anlayınca, elimi kolumu geriye atarak hırsla onun da saçlarına yapışmaya çalıştım, *özürmüş!*

"Beni rahat bırakın artık! Ben sadece yaşamaya çalışıyorum!" diye bağrışım bürün koridor boyunca yankılanıyordu. "Bunların hiçbirini ben seçmedim!"

Ezra onca direnişime, havada bacaklarımı savurarak, elini kolunu ısırarak ve saçlarını çekiştirerek ondan kurtulmaya çalışmama rağmen beni zorla koridora çıkardı. Sabrının sınırlarında olduğumu hissediyordum. Kavrayışı çok sertti, canımı yakıyordu artık.

Beni odaya çıkaracaktı, merdivenlere gelmiştik. Hizmetçiler arkamızdan koşar adımlarla geliyor, amcanın gürlemesi koridorlar boyunca yankılanıyor, Yosef beni yakalayıp da öldürmesin diye kâhyalar onu tutuyordu.

O karmaşa sırasında tırabzana tutundum ve Ezra'yı ittirerek ondan kurtuldum. O halimle nasıl aralarından sıyrılıp kaçtım, bilmiyorum ama başka bir koridora attım kendimi. Oysa nereye gidebilecektim ki? Kurtulmak için değil, kaçmak için koştum. O yolun hiç bitmemesini dilerdim, böylece bürün düşmanlarımdan sonsuza dek kaçmaya devam edebilirdim. Durduğum yerde benim için hayat olmayacaktı nasıl olsa. Benim bir evim, yuvam, ait olduğum bir insan yoktu. Yalnızca peşimde koşan ve etimin tadına bakmak isteyen kurtlar vardı peşimde.

Bir yerlerden döndüm. Karanlığın karadelik gibi büyüyüp beni yutmaya başladığı koridorlardan, perili evdeki hayalet gibi beyazlar içinde koşarak geçtim ve sonda beyaz bir ışık tarafından yutuldum.

Öldüğüme inanabilirdim. Eğer ki o kör edici ışık dağılarak netleşmese ve karşıma yemyeşil bir diyarı getirmeseydi...

Bir bahçedeydim.

Doğrusu, burası camlan kubbe şeklinde tepede birleşerek bizi dış dünyadan ayrı tutan devasa bir seraydı, iki tarafta da yükselen çeşitli türlerde ağaçlar, çalılar, çimenler, şırıl şırıl akan, heykellerle bütünleşmiş, yosunlaşmış çeşmeler, çardaklar... Neye uğradığımı şaşırdım ve ağzım açık bir vaziyette bir budala gibi etrafıma bakakaldım. Peşimdeki kurtları unutmuş, beni aldatarak o kurtlara yem edecek sinsi bir doğa perisinin büyüsüne kapılmıştım.

Sonra adım sesleri duydum. Koşuşturmacalar, bağrış çağırışlar, emirler... O saniyede, Uygarhn burada olmasını diledim. Bunu itiraf ettiğime bir tek var olmayan bir doğa perisi şahit oldu. Bundan bile utanç duydum ama ben o saniyede gerçekten de Uygar'ı burada istedim. Sırf, peşimdeki herkesi yok etsin diye. Sırf, etime dişini geçirecek tek kurt o olsun diye. En büyük düşmanımın, beni diğer düşmanlarımdan korumasını diledim. Ama dileğim gerçek olamazdı. Uygar, bana asırlarca uzaktı. Burada olsa dahi son yaptıklarımdan sonra grubun en önünde o koşardı.

Hızlıca heykellerin ve çalıların arasından sıvışarak saklandım. Belki bir sonsuzluk harcardım burada, onların yanında olmaktansa... Birilerini duyuyor ama ne olup bittiğini çıkaramıyordum. Daha da derinlerde kendimi iyice kaybetmeli, ölene dek beklemeliydim belki.

Yalnızca birkaç adım daha atabildim ki bir el dudaklarımın üstüne kapandı ve beni çekti. Bir göz kırpması kadar aniden yosunlu, nemli bir heykelle sarı gözler arasında buldum kendimi.

O gözlerin sahibi, "Sakin olun, benim," diye fısıldadı.

Elini ittirip, "Daha kötü!" diye kızdım. Etraf sakinleşmişti. "Dönmeyeceğim oraya. En azından burada kalmama izin verin. Biraz hava alırım belki."

Beni ancak sürükleyerek buradan çıkartabileceğini biliyordu ve belki de bana acıdı. "Pekâlâ," dedi. "Size eşlik edeyim."

Hemen heykelle arasından sıyrıldım ve patikaya doğru ilerledim. Yanımdaydı, bundan da rahatsız oldum.

"Geride dur."

Bir adım geriledi. “Nasıl isterseniz.”

Büyük bir yerdi ve yeterince derinlere ilerledik. Sığ bir dere üstünde taş bir patika vardı. Orayı takip ediyorduk. Ben sakinleşmiştim, Ezra da sessizdi. Sırtımın sızısı beni öldürecekti ama kalbimdeki daha büyük yaralar dikkatimi dağıtmakta pek yetenekliydi.

“Beni öldürecekler mi?" diye sordum ansızın.

"Size söyledim. Burada kimse size dokunamaz.”

“Sırrım..."

“İnançlar dışında?

Tatmin olmamıştım. “O inançlar beni öldürmelerini söylemez mi?"

“İnançları inançsızlar yazıyor, Meira Hanım. Sizin gibiler ölürse kim vöncrecck bu diyarları?"

Söylediklerine hiç kafa yormadım. Canımın derdindeydim. Elbisemi o an üzerimden sıyırır ve seve seve çırılçıplak gezerdim. Kumaşlar bile fazlaydı artık üzerime. İşte o kadar dünyevi her şeyden sıkılmıştım. Hem de dünya, üst üste dizili alglerle kaplı taşların arasından şanl şarıl akan tertemiz suyla dibinde süzülen balıklar kadar güzelken. Bu kadar güzel ve saf olabilecekken. İnsanlar ve yarattıkları yüzünden kirlenmeyen ne kaldı geride?

Gözlerim dolmasın diye uğraştım ve biraz da sinirli gözüktüm. “Var olmayan tanrıları için sıramı yaktılar,” dedim.

Ezra cevap vermedi. Biraz daha ilerledik. Bu ormanın sahte olduğuna inanasım gelmedi ama birçok farklı yaşam şartlarına uyum sağlayabilmek adına kullanılan aletler, ısıyı dengeleyen cihazlar, kablolar... Burası sahte bir hayattı. Çölün ortasında yapay bir vahaydı.

Ezra, kafamdaki sorulan derhal yakalayıp, “Benjamin Bey, siz daha küçükken burayı sizin için yaptırdı,” diye açıkladı. “*Meira* ismi hayat verir. Tanrı’nın ve yeniden doğuşun ışığıdır, aydınlanmadır. Bunun için bizzat sizden ilham alarak sizin için çölde hayat yeşertmek istedi kendisi.”

“Kendi elleriyle mahvettiği kızından mı ilham aldı?” diye sorarken bir çocuk kadar hınç dolu göründüm. “Niye o hayatı önce benim içimde yeşertmedi acaba?”

“Nefret mi ediyorsunuz ondan?”

Kendimi korkunç hissettim. Nefret, fazla güçlü bir duyguydu, öyle pervasızca sarf etmek istemezdim. En azından, kendi öldürdüğüm biri için.

“Artık senden daha çok nefret ediyorum,” dedim bunun yerine.

Nefretimi yaşayanlara saklayacaktım. Bana hayatı, ben yaşarken cehenneme çevirenler için...

“Anlıyorum.”

Karşımıza neredeyse iki metre bir kadın heykelinin çıkmasını beklemiyordum. Yabani otlar, mermer heykelin bacaklarından başlayarak baldırlarına doğru kıvrılmış, yosunlar, mermerin kumaş dokusuyla yumuşaklaştırdığı kıvrımlarda tünemiş, bir zamanlar kırık beyaz renginde olduğu yer yer seçilebilen heykeli, paslı bir bakır gibi eskitmişti. Bir taştan transparan bir kumaş nasıl yapılırdı, aklım almadı. Kadının dik memelerinin uçları oyulmuş kumaşın akından görünüyordu. Yalnızca birkaç dakikalığına bu şaheseri izlemek istedim. Belki birçok heykel görmüştüm hayatımda ama bu kadın heykeli, beni herhalde en etkileyeni ve tüylerimi, her ne sebeptense artık diken diken edeni oldu.

Bunun sebebini de Ezra, bir adım kadar arkamda dikildiği o yerden, “Babanıza aitti,” dediğinde anladım. Hatırlamasam da bilincimde bir yerlerde var olan her anı, her sembol, her detay, her sözcük, her yüz, her koku bir şekilde o küçük, daracık deliklerden fışkıracağı anı kolluyor ve böyle karşılaşmalarda zihnimin köşeciklerine sirayet ederek aşinalıkla tüylerimi diken diken ediyordu.

“Antonio Corradini’nin *Modesty* mermer heykel reprodüksiyonu kendisi. Türkiye’deki evinize, İtalya’dan getirtilmişti. Eviniz yandığında ve içindeki birçok şeyi kül ettiğinde geriye kalanlardan biriydi. Onu buraya getirmek ve Benjamin Bey’in serasına koydurmak istedim. Bunu bir tür anıt gibi gördüm.”

Tüylerim, kirpilerin dikenleri gibiydi. Uygarın, *annenle babanın mezarının nerede olduğunu bile bilmiyorsun sen,* demesi zihnimde yankılandı.

“Onların...” diyecekken boğazım düğümlendi. “Bir mezarı var mır

Ezra, karşı karşıya olsak da yüzüme bakmazdı gibi bir hissiyata kapıldım. Öylesine bir soğuklukla, “Evet,” dedi.

“Nerede?”

“Türkiye’de,” dedi. “Benjamin Bey, burası dışında her yere gömülmek isteyeceğini söylüyordu. Bu bir vasiyet değildi ama pek çok kez ağzından duymuştum."

“Cenazelerini düzenleyen sen miydin?”

“Uygar Reydi.”

Kirpi tüylerim iyice dikildi. "O zamanlar hapiste değil miydi?”

“Bununla ilgilenecek insanlar ayarladı. Siz amcanızın peşinden Almanya’ya kaçmıştınız. Bir cenazeyle ilgilenecek halde değildiniz. Uygar Bey de bunu tahmin ettiği için gizlice yardım etti. Birkaç aile dostunuz ve Uygar Bey’in adamları eşliğinde sonsuzluğa uğurlandılar.”

Çatlak dudaklarımı yaladığımda yaralarım yandı. “Neredeler?”

“Eski evinizin bahçesinde,” dedi. “Onlara özel bir mezar inşa edildi. Sade ve güzel bir yer.”

Her seferinde, Uygarın sandığım kadar büyük bir canavar olmadığını öğrenmek, darbelerin en büyüğüydü bana. Her defasında afallıyor ve Uygar m kötülük eşiğinin alçalmasını ve benimkinin de yükselirken ortada birbirlerine yaklaşmasını dehşet içinde izliyordum. Böyle giderse bir gün benim kötülüğüm, onunkini geçecek miydi acaba?

Dikkatimi dağıtmalıydım. Yeniden başını öteye çevirmiş, yüzündeki ölümü kucaklayan griliğiyle donuk kadın heykeline baktım.

“Bir annenin anısına yapılmış bu heykel,” dedi Ezra. “Henüz yeni doğmuşken annesini kaybetmiş bir soylu yaptırmış.”

Ölümü kucaklayışındaki gizli bir hüzün içeren soyluluğu ta ötelerden tanırdım. Bu bana bir yerde üvey annemi anımsattı. Yerde kanlar içinde uzanan silueti, ölümü asaletle kabul eden bir tür boyun eğmez-lik taşıyordu. Böyle kurbanlar, her katili utandırırdı.

Dikkatimi dağıtacağı yerde, beni kanlı geçmiş bataklığına daha da çeken bu kadın heykeli sinirlerimi oynattı. Döndüm ve gözlerimi, tıpkı onun benden kaçırdığı gibi ben de ondan kaçırdım.

“Uygardan haber yok mu?”

Ezra, bunu garipsedi. “Neden merak ediyorsunuz?”

Yürümeye başlayıp, “Ne zaman gelecek ve beni buradan alacak diye merak ediyorum sadece,” dedim.

Bir adım geriden beni takip etmeye hazırlanırken, “Bu yaşanmayacak,” dedi.

Onu dinlemeden, “Ve tabii...” diye devam ettim. “Size bana yaptıklarınızın cezasını kesecek. Bunları görmek istiyorum.”

“Sizi yakalarsa muhtemelen tekrar uyutacak. Yine de onu istediğinize emin misiniz:

Eteklerim, yeşil ne varsa beraberinde sürüklüyordu. “O sizi yesin, siz de onu. Ben de kaçıp kurtulayım istiyorum.”

“Sürekli kaçmak zorunda kalmadığınız bir hayatınız olsun diye uğraşıyorum oysa. Yine de Uygar Bey’i mi seçeceksiniz?”

“Evet. Daima.”

“Âşık mısınız yoksa ona?”

Gülecektim az kalsın. “Anca delirirsem bir kurda âşık olurum.”

“Siz bir kuzusunuz diye mi yoksa?”

“Böyle düşünmek belki çocukça ama yerinde bir metafor sonuçta.”

“Ben böyle düşünmezdim,” dediğinde omzumun üzerinden ona baktım.

“Niçin?”

“Siz hiç kuzu olmadığınız için.”

Ezra, beni gölgelerde gizleyerek odama sokmuş, gizlice yedirip içirmiş ama karanlığın, işgalci bir böcek kavmi gibi yeryüzünde yayıldığı geç saatlerde kapım yeniden çalınmıştı. İçten içe kimlerin geldiğini ve beni neyin beklediğini biliyordum ama buna inanmak istemedim.

Eşikte yine o sırık kâhya ve üç kadın hizmetli belirdiğinde ise artık emindim. Pencerenin dibinde oturduğum koltuktan kalktım. Direnmenin faydası yoktu, beyaz elbiseyi yatağıma koymuşlardı bile.

Daha ne olduğunu anlayamadan aynı karanlık koridorlardan götürülmüş, aynı kanattan geçmiş ve yine aynı kapıdan içeriye girmiştik. Tıpkı ilk sefer olduğu gibiydi her şey.

Aynı ortam, aynı şamdanlar, kenarlarda aynı aile üyeleri ve üst katlarda da meraklı, sessiz siluetler...

Herkes, burunlarına çektikleri kumaş parçalarından ötürü yalnızca gözlerinin göründüğü kıyafetler içindeydi.

Ezra'yla göz göze geldiğimizde, belki de ona yalvarmamı beklemişti ama tıpkı bugün gördüğümüz kadın heykelinde olduğu gibi ölümü dahi kucaklayacak bir sükûnetim vardı. Ne yenilgiyi ne de ölümü kabul ederdim, beyaz bayrak çekmiş değildim ama engel olamayacağım bir eziyetten en azından keyif almamalarını dilerdim. Ağladığımı, yalvardığımı. pişmanlıkla kavrulduğumu görmelerindense tıpkı mermer hevkel gibi başımı çevirir, gözyaşları mı gizlerdim. Öldüreceklerse de bileğimi bükemediklerini bilirlerdi.

Aynı merkezde diz çöktürdüler bana. Aynı kelepçeleri takıp kollarımı havaya kaldırdılar. Aynı klipsleri yedi yerime geçirdiler ve mumlan bir bir yerleştirdiler. O yaşlı adamın direktifiyle de hepsini yaktılar.

Gözlerim dolmaya başladı hemen. Daha mum eriyip, tenime değmeden tekrar tekrar yanmış gibi bütün vücudumun acıyla gerildiğini hissettim ama yüzümü eğdim ve gözyaşlarımı meraklı gözlerden sakındım.

Siyahlar içindeki yaşlı adamın küçük sinsi gözleri beni takip ediyordu. *"Tanrı yalnızca bizimle konuşur"* dedi İbranice.

Ezra da, "Tekrarlayın," diye buyurdu.

Büvük bir nefret ve hırsla dolmuştu içim. "Tekrarlamayacağım," dedim.

Bu yemin benim için hiçbir şey ifade etmese de yine de söylemeyecektim. Çocukluğum, bu insanlara sarf ettiğim sahte yeminler, boyun eğmeler ve eziklenmelerle geçmişti. Şimdi yine mi hayatta kalmak için yalanlar söyleyecektim? Korktuğum bir geçmiş vardı ardımda, beni kovalıyor ve bana nasıl korkunç biri olduğumu yetiştirmek için can atıyordu. *Sen Shavitlerdensin. Hayır, sen Alman ailedensin, sen Uygarın felaketisin,* diyerek beni kıskıvrak yakalamak ve kan dolu kalıplara, soyadlara, sıfatlara sokmak istiyordu. Bunların hepsini reddedeceksem hayatta kalmak için onlardanmış gibi de davranmaya-cakum. Uygar'ı yeneceksem bile, Ezra'nın istediği gibi aileden yardım almayacaktım. Kanlı geçmişimi geride bırakmanın tek yolu buydu: Yıkmak ve baştan inşa etmek.

O yemini etmeyecektim.

ilk damlalar sırtımla buluştuğunda acıyla çığlık atmamak için çenemi kıracak kadar sıkmam gerekti. İlk seferinden çok daha korkunç bir acıydı bu. Hâlâ yanık olan, iyileşmemiş bir deriyi yakıyorlardı.

Öleceğimi sandığım bir acıydı, beklediğimden de büyük tesiri akında ezilip kalacaktım. Tekrar tekrar aynı yerlerden geçti yağlan Aynı yerleri yaktılar, yaramı deştiler, çığlıklarıma karıştılar

Seyirciler, mumlar tamamen eriyene kadar seyretti bu gösteriyi. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi mumlar eridiğinde ve bürün sırtımı paramparça ettiğinde de yavaş yavaş dağılmaya başladılar.

Halim kalmamıştı, hıçkırıklarımın arasında boğulmaktaydım. Bu sırada bilinçsizce bir yalvarış gibi çıkıyordu Uygarın adı ağzımdan. "Uygar..." diyordum sessizce. Beni buradan alıp götürmesini isteyecek kadar kendimden geçmiştim. Ama onun yerine Ezra geldi. Mum şovu bitmişti. Zincirler çözüldü ve tekrar ayağa kaldırıldım. Gözlerim kapalıydı artık, bir anlığına açtığımda ise odamdaydım.

Sabaha kadar uyuyamadım. Bütün günü odamda, öylece uzanarak geçirdim ve bir sonraki günün akşamı kapım açıldığında, akşam yemeğine çağıran hizmetçi kadınları görmezden geldim.

Sonuçta, herhangi bir itiraza mecalim kalmamıştı. Gözlerimi kapatıp açtığımda da bu sefer yemek masasındaydım.

Aile üyeleri, masanın etrafında kalesini savunan askerler gibi konuşlanmıştı. Tek düşman ben olduğumdan kılıçtan keskin bakışları bana doğrultulmuş, beni göz hapsine almıştı. Özellikle de geçen yemekte saldırdığım kuzenim, Chaya denen kadının gözlerini gözlük yüzünden göremesem de dudakları küçümsemeyle kıvrılmışu. *Aldın mı dersini, seni küçük Alman domuzu,* der gibi bir sıfatla oturuyordu karşımda.

Gözlerim dolu doluydu hâlâ ama ne ağlıyor ne de herhangi bir şey söylüyordum. Kendi dualarını etmelerini bekledim. Büyükannenin peşinden tekrarladılar:

"Tanrı yalnızca bizimle konuşur. "

Sıra bana geldiğinde, bir şey söylemeden oturmaya devam ettim. Üstelemediler ve yemeğe geçtiler fakat bu zorlamayışlarının, bana sonradan yansıyacak bir ceza olduğunu anlamıştım artık. Yine de uymadım onların akıllarına. Yeminler yoktu artık, unutsunlar. Sürekli boyun eğen o kız çocuğu büyümüştü artık.

Ertesi gün, kahvaltıya indirildim. Aynı döngü içinde, aynı sözü tekrarlamam içtendi benden. Tekrarlamadım. Yemek yendi ve ben yeniden odama çıkıp akşama kadar korku içinde bekledim. Yine aynı geç saatlerde üç hizmetli ve bir kâhya kapımdaydı. Ellerinde aynı bevaz elbiseyi gördüğümde gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zorladım. Ellerim titremeye başladı ve dizlerim bir türlü tutmadı ama kıyafetlerimi parçalayarak beni zorla soymalarına da müsaade etmezdim. O elbiseyi her seferinde kendim giydim. O yolları, zorlanarak da olsa kendim geçtim.

Aynı karanlık mabette dizlerimin üzerindeydim. Ezra, kenardan sessizce olup biteni takip ediyor ve kehribar bakışları *direnirle artık,* der gibi bir imayla parlıyordu. Yine de yemin etmedim.

Mumlar yanmaya başladığında boğazımdan hıçkırıklar yükseldi.

Eziyet bittiğinde ben de bitmiştim. Bu sefer Ezra'nın kucaklayarak beni götürmesi gerekti. Sırtıma ve enseme dokunamazdı, o da sırtına attı beni. Bir ölü gibi kollarım aşağıya sarkarken hıçkırıklarımı yut**mak** zorunda kaldım.

Aynı doktor, aynı elbise ve aynı akşam yemeği... Sürekli, *Tanrı yalnızca bizimle konuşur,* demeleri ve hiçbir zaman tekrarlamaydım...

Yukarıda, odamda, anca yüzüstü yatabildiğim pozisyonda sabaha kadar yarı baygın bir şekilde uyumaya çalışıyordum. Zaman asla geçmiyor, yanıklar kendisini hiç unutturmuyordu.

Her seferinde eziyederin boyutu, onlar hiçbir mumu ve şiddetini artırmadığı halde katlanarak büyüdü. Sırtım daha da güçsüzleşti, tahrip oldu, gittikçe derinlere doğru yanmaya başladı. Artık çığlıklar atmaktan, koca malikâneyi bağrışlarımla inletmekten sesim kısılmış, boğazlarım tahriş olmuştu.

"Ne isterlerse onu söyleyin, direnmeyin artık," diye nasihatler veriyordu Ezra. "Günahlarınızın bedelini ödeyebilmeniz için tövbe etmeniz gerekir. Alt tarafı bir söz. Sizin için bir şey ifade etmek zorunda değil."

Hatırlamıştım. Çocukluğumda, kafama rulo yaptığı kâğıtla vuran adam, mabette karşımda dikilen o yaşlı adamdı. Beni aynı sözleri tekrarlamaya zorlayan, beni aşağılayan ailenin din adamı.

Dizlerimin üzerinde, zincirlere vurulmuş bir şekilde, karşımda yükselen yaşlı adama bakarken çocukluğum da ona bakıyordu şimdi. "*Tanrı yalnızca bizimle konuşur.* "Tekrarlamamı bekledi. Tekrarlama**dım.**

Küçüklüğümün başını ezerek boyun cğdirenlcre, dizlerimi kırsalar da diz çökmem artık.

Dokuzuncu gün...

Çok çabuk yıprandım. Hiç güçlü değilmişim meğer. Hemencecik bütün direncimin benden sökülüp alınmasına izin vermişim. Geriye küçük bir yaşama hırsı kalmış yalnızca. Günden güne solarken ve hapsolduğum eziyet döngüsünde beni insandan saymayışları, bana insan olduğumu unutturuken bir ölü gibi yatakta uzanıyor ve pencereyi izliyordum. Sanki biri gelecekmiş gibi...

On birinci gün...

Ne haldeyim, bilmiyordum. Boş bakışlarla kütüphaneyi ve eski kitapları, daha sonra kitaplığın hemen yanında duvara asılı şamdanı ve karşısındaki boy aynısını izliyordum. Burada yapacak başka bir şey yoktu. Akşam yeniden eziyet, ailem olacak yabancılarla akşam yemeği ve sonrasında bütün gece yanıklar yüzünden uyuyamayışım, ateşler içinde kıvranışım ve sabahına durulup boş bakışlarla odayı izleyişim...

Ezra birkaç defa, "Meira Hanım, isterseniz bahçede küçük bir geziye çıkabiliriz," diyerek öneride bulundu ama ona cevap vermeden her seferinde gönderdim.

On üçüncü gün...

Uygar ne yapıyordu?

Herhalde, etimi bizzat dişlemek istese de onlarca kurdun arasına atmıştım kendimi. Şimdi dilediğince parçalarlarken beni, Uygar da bir beladan kurtulduğunu düşünerek artık dinlenebilirdi belki. Bir intikam hırsıyla beni bulmak için atıldıysa da cezamı çekiyordum sonuçta.

Cezam da her gece, kan çanağına dönmüş gözlerimin içine içine bakan ruhsuz adamın aynı sözlerini duymaktı:

Tanrı yalnızca kiminle konuşur?

Benimle değil.

Alı tarafı bir söz, dedikleri sözcükleri tekrarlamamak etimden et koparıyordu da onları tekrarlamak niçin *sadece bir söz* oluyordu? İnsan hayatta kalmak için bilmediği, tanımadığı, inanmadığı sözler mi etmek zorundaydı hep?

Tanrıları, haddini aşıvordu ama onların tanrılarının aksine ben gerçektim. Etten kemiktendim bu savaşta. Sırtımdan mum akıttıklarında canım yanıyor, var olmayan günahların bedelini ödüyordum.

On yedinci gün...

Sadece dışımı değil, içimi de yakıp kavurdukları eziyet döngüsü devam ediyordu. Bütün hayati organlarıma yayılan bir virüs gibi yavaş yavaş beni içeriden fethediyorlardı.

O masaya oturmak da eziyetti. Yürümek eziyet, uzanmak eziyet, nefes almak eziyetti. Ezra beni nasıl taşıyacağını bilemiyor, her seferinde yığılıp kalan bedenimi bana zarar vermeden sırtına nasıl atacağını çözmeye çalışıyordu.

"Geçecek," diyordu sık sık "Yemini ederseniz din adamı cezanızı bitirmeye karar verecek. Pes edin."

"Ben..." Sanrılar içindeydim. Tek sığınağım bendim. Yine tehlikedeyim sanıp yalnızca, "Her şeyi hayatta kalmak için yaptım," diye bilinçsizce savunmaya geçtim. Bunu sık sık sayıklardım. *Hayatta kalmak için yapmak zorundaydım.*

On dokuzuncu gün...

Ölmediğimi dört yana duyuran düşmanlarım ne de mutludur şimdi. Daha çok direnmemi ve ölene dek bu eziyet döngüsünde hap-solmamı istiyorlardır muhakkak. Uygar'a gelince... O da çoktan pes etmiştir. Hayatını mahveden kadını neden kurtarmak istesin sonuçta? Belki bir sebeple alırdı beni buradan. O da canımı kendi yakmayı istediği içindi ancak

Önüm ve arkam düşmanken ben nereye gitmeliydim peki? Ansızın uyandığım bu dördüncü hayatım başından beri acımasızdı bana karşı. Henüz bebek adımları bile aramazken, koşup kaçmaya zorlanmam ve kayıp ikizimin günahlarını üstlenmekle kalmam adil değildi. Benim bir geçmişim yoktu. Ben henüz birkaç ay Önce doğmuştum. İlk adımlarımı o dağ evinde atmıştım, tik sözlerim, ilk kabahatlerim, günahlarım ve seçimlerim oraya aitti.

Aklım ondaydı. Her diz çöktüğümde ve bileklerime zincirler geçirildiğinde aklım hemen ona gidiyordu. Bu eziyetlere onun da katlanmış olması aramıza görünmez bir bağ çekiyordu sanki.

Aynı yollardan geçiyor olmamız, belki de her şeyin karmasını yaşıyor olduğumu düşündürüyordu bana.

Oysa ben neden acı çekmeliydim? Damarlarımda akan kanda dahi acı vardı. Yetmez miydi yoksa? Kötü şeyler yapmışsam bile aynı insan olmayışım, dindirmez miydi siz kana susamış düşmanlarımı artık?

Yirmi sekizinci gün...

Paramparçaydım. Oysa ben kendimin tek sığınağıydım. O parçalara ihtiyacım vardı. Ben izin verirsem parçalarımın dört yana saçılmasına, kimse toplamazdı beni yerden. Yine de yapamıyordum. Günbegün kendimi kaybediyor, azalıyor, yitiyordum.

Küçük Meira yı boy aynasından izlerken tek düşünebildiğim bütün bunları hak edecek kadar kötü bir insan olamayacağımdı. On sekiz yaşında genç bir kızdım. Bu kadar kötü bir dünyada, hayatta kalmalıydım. Ben tetiği çekmeşeydim, başkası beni çekip vuracaktı. Ben o kanı akıtmasaydım, benimkini akıtacaklardı. Ben ihanet etmeseydim, bana ihanet edeceklerdi.

Nefretle suladılar beni ve karanlıkta büyüttüler çiçeklerimi. Güzel olmamı mı bekliyorlardı şimdi? *Orkideymiş... Çirkin kökleriymiş... İkiyüzlü ve günahkâr bir çiçekmiş...* Pisliğe ektiniz beni ve şimdi de çirkin olduğum için nefret ediyorsunuz benden.

Otuz ikinci gün...

Ağrılarımın nüksettiği ve ne kadar uğraştıysam da kendimi uyuta-madığım eziyet verici bir geceydi. Dakikalar geçmek bilmiyor, pencereden görünen dolunay bir türlü hareket etmiyor ve geceyi gündüze kavuşturmuyordu.

Buna daha fazla dayanamayacağım bir ara kendimi zor bela dışarıya attım. Saat gece yarısını geçeli çok oluyordu. Bütün ev halkı uvuvor olmalıydı, etraf sessiz ve karanlıktı. Evdeki bütün ışıklar kapatılsa da koridorlarda açık bırakılan birkaç lambanın loş ışığı, güçlükle yarıyordu karanlığı.

Bahçeye gitmek istiyordum, biraz temiz havaya ve harekete ihtiyacım vardı. Duvarlara tutunmadan yürümek zordu, önümü seçebildiğim ve koridorları da tanıyabildiğim söylenemezdi.

O zaman duydum fısıltıya ve inlemeye benzeyen boğuk sesleri. Dalgın ve yorgundum. Ne olduğunu bile anlayamadan sadece koridor boyunca ilerideki tek açık kapıya doğru

yürüdüm. Kapı çok az arahk bırakılmıştı, içeriden dışarıya loş bir ışık yayılıyor, koridordaki karanlıkta titreşerek hayatta kalmaya çalışıyordu.

Kapıyı ağır bir hareketle, gıcırtılar çıkartarak açtım. Bariz işaretlere rağmen o kapının ardında ne göreceğimi bilemeyecek kadar her türlü kavrama kabiliyetinden uzaklaşmıştım. Boş bir oyuncak bebek gibiydim ve kapının ardında göreceklerime hazırlıklı değildim.

Yosef ve Chaya...

Çırılçıplaklardı. Yosef yatağa sırtüstü uzanırken Chaya da onun kucağında kalçalarını hareket ettiriyordu.

Onlar kuzenler, öz kardeşlerin, öz çocukları... '

Chaya, omzunun üzerinden bana doğru baktı. Hiç de yakalanmış gibi görünmüyordu. Griye kaçan hastalıklı şaşı gözleri beni büyük bir ilgisizlikle izlerken kalın dudakları yukarıya kıvrıldı ve kalçalarını hareket ettirmeyi hiç bırakmadı.

Güldüğünü duydum. Bunca zamandır buralardaydım, aileyi konuşurlarken dinliyordum. Artık birkaç kelimeyi seçebilecek kadar İb-ranice'yi anlayabiliyordum en azından.

Chaya beni *içeriye gel,* diyerek davet etti. Yosef de başını kaldırarak bana büyük bir sırıtmayla baktı ve heyecanlı bir nida eşliğinde eliyle *gel* işareti yaptı.

Bir adım geriledim. Bu sefer sanki beni daha da rahatsız etmek istiyormuş gibi bilerek tempolarını arttırdılar. Chaya birilerinin duymasını umursamadan daha yüksek sesle inlemeye ve gülmeye, ellerini vücudunda gezdirmeye başladı.

Bu çarpık iğrençlik karşısında kalp atışlarım hızlanmıştı. Odada bir tür zehir var ve yeterince solursam benim de sistemime karışırmış gibi bir aceleyle, yaralarımı dahi unutarak koşar adımlarla ayrıldım oradan. Kapıyı bile kapama gereği görmemelerindeki rahatlıkları, ailenin belki de çoktan bu çarpık ilişkiyi bildiğini düşündürttü bana. Midem kalkmıştı, dudaklarımı birbirine bastırdım. Kutsal bir kan taşıdığına inanmaları, bu sözde temiz kanı korumak için ensest ilişkilere de sıcak bakmalarına sebep oluyordu muhtemelen. Chaya'nın sakar olmasına ve hepsinin birbirine benzemesine şaşırmamalıydım.

Bu aşağılık insanlardan sıyrılıp nihayet bahçeye geçen kanadı bulabildim. Belki bu yere dair sevebildiğim tek şey çölün ortasındaki cennet bahçesiydi. Nefes alabildiğim tek yerdi burası.

Ambiyansın sakin yeşilliğiyle buluşan ay ışığının altında patikada yürüyor, kauçuk ağaçlarının kalın, parlak yapraklarına, az kalsın yeryüzüne fırlamış köklerine takılacağım iriyarı incir ağaçlarına, kırmızı tomurcuklar açmış ne idiği belirsiz ince dallara, nemli toprakta bitmiş zerdeçallara göz atıyordum. Bazılarının etrafında toprağa saplanmış bir halde neye yaradığını bilmediğim küçük aletler, ışıklar ve kapsüller de vardı. Bu nedenle neredeyse her çeşit ağaca, çiçeğe, çiçeksiz bitkiye ve yosunlara dahi ev sahipliği yapıyordu bu sera bahçesi. Bazen bana bir serada olduğumu bile unutturabiliyor, şırıl şırıl akan küçük su yatağı yapay bir kaynaktan gelmiyor da dağdan iniyormuş gibi düşündürüyor ve beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu cehennemden ayırıyordu. Bambaşka bir diyardı burası.

Az sonra arkamdan birinin, "Meira Hanım!" diye seslendiğini duydum.

Ezra'ydı gelen. "Yalnız kalmak istiyorum," derken ona bakmamıştım bile.

"Üşüyeceksiniz." Adımlarıma yetişmiş ve elinde tuttuğu ceketi nazikçe omuzlanma bırakmıştı. Omuzlarıma değdiği için acıyla dişlerimi birbirine basursam da bir şey demedim, gerçekten de üşüyordum.

Yalnız Ezra her zamanki takım elbisesinin içinde değildi. Siyah, saten bir pijama takımı giymişti ve hep özenle tarayıp yanlara ayırdığı saçları dağınıktı.

"Kılık kıyafetimin kusuruna bakmayın," diye açıkladı hemen. "Dışarıda olduğunuzu görünce aceleyle çıktını. Odanıza kadar eşlik cdcınrn size."

Onu dinlemeden yürümeye devam ettim.

"Bu yerin en sonuna gitmek istiyorum," dedim. Dalların arasından ilerideki açıklığı gözüme kestirmiştim.

"Camdan bir duvar," diye açıkladı Ezra. "Kurak bir araziye bakıyor. Pek de güzel bir manzarası olduğunu söyleyemem."

Ama yine de beni ilgiyle takip etti.

Ağaçlara dolanan her renkten begonviller, dalgalar gibi yayılan kalabalık orman gülleri, kızılcıklar ve küçük dağcıkları örtü gibi kaplayan çeşit çeşit gruplaşmış sedumlar bu yapay yerin bitki örtüşüydü.

Bu -seranın mı demeliyim yoksa kapalı peyzajın mı bilmiyorum- çöldeki hayatın sonuna, oyalana oyalana yaklaşık on dakikada gelebildik.

Camdan duvarlarla çevrelenmiş ve metrelerce yükselen tavanla beraber devasa bir kubbenin içindeydik. En kenarlarından muhtemelen içerideki nemi ve ısıyı kontrol eden, bitkileri sulayan ve ilaçlayan boru sistemleri geçiyordu.

Camın ardındaki kuraklık, kayalıklar, ileride yükselen kanyonlar, kuru bitki ve alçak çalılar; tepede parıldayan ve soluk ışığını yayan dolunayın altında kasvetli, sakin ve ürkütücü bir ahenkle karışıyordu.

İyice yaklaştım. Bu kimsesizlik, bu yalnızlık dünya üzerindeki son insan olduğumu düşündürttü bana. İçime bir ürperti yayıldı.

"İçerisinin çok sıcak olmaması için camlar yansıtmalı," diye açıklamaya başladı Ezra. "Dışarısı bizi görmüyor."

Oysa dışarıda bir şey yoktu.

Arkamı döndüğümde, biraz arkada kalan bir ağacı gözüme kestirdim. Ezra bu sırada etrafı incelediğimi düşünerek bana açıklama yapmaya devam ediyordu.

"Buradaki canlılığı hayatta tutabilmek için onlarca işinin ehli çalışan ilgileniyor," dediği sırada ağaca varmıştım. "Babanız öldüğünde aslında bahçeyi yıkmak istemişlerdi ama verasette kesinlikle bahçeye dokunulmayacağı yazıyordu. Burada değişiklik yapabilecek tek kişi sîzsiniz."

Onu kale almadan kalın dallarıyla dört bir yana açılan ağacın o tek dalını gösterdim. Birkaç metre kadar yüksekteydi yalnızca. Düz bir şekilde yana açılıyordu, oturmak için mükemmel bir yerdi.

"Oraya oturmak istiyorum," dedim kısık bir sesle.

"Meira Hanım..." diye itiraz etmeye başladığında derhal boş verdim. Kendim yapacaktım. Dalı tuttum ama kendimi çekecek o imkânsız kuvveti nereden bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Belimde eller hissetmemle beraber yukarıya kaldırılmam bir oldu. Acı verdi biraz, bedenimi çevirmem gerekti ama saniyeler sonra dalda oturuyordum.

Bir süre konuşmadık. O da benim gibi dışarıyı, dolunayı, bu ür-künç ama insanın içine işleyen gizemli sessizliği izliyordu. Sessizleşince ise benim kabamdakiler gürültülü olmaya başlıyordu.

"Burada balık dışında hayvan var mı?"

Ezra omzunun üstünden kısa bir bakış attı. “Bahçede mi? Elbette. Saksağanlar gibi bazı kuş türleri var. Yapay gölde ördekler var. Bitkiler için yararlı olan çeşitli böcekleri de görebilirsiniz.”

“Kuyruklu balıklar yok ama.”

“Maalesef.”

“Getirtebilir miyiz?”

“Türüne göre yaşam koşulları değişebildiğinden uzmanlara danışmamız gerekiyor ama elbette, onlar her türlü şartları sağlayacaklardır.”

“Uzun ve görkemli kuyruğu olanlardan istiyorum,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde. Bacaklarımı sallıyor ve beraberinde salınan elbisemin eteklerini izliyordum.

“Elbette.”

“Ve papağanlar istiyorum,” dedim. Sesim iyice kısılmıştı. “Renkli olanlardan.”

“Evet.”

“Belki kaplanlar?”

Güldüğünü duydum. “Bunun pek mümkün olacağını sanmıyorum,” dedi. “Ayrıç-”

“Uygar’ı istiyorum,” dedim birden.

Kafamı dağıtmaya çalışsam da bir türlü ondan kopamayışım, o anda zavallıca bir yalvarışa dönüştü vc benden tamamen bağımsız bî$_r$ yardım çığlığı gibi dudaklarımın arasından koptu.

Bunca zamandır tutmaya çalıştığını gözlerini hemen doldu. “Ben Uygar’ı istiyorum,” dedim ona. Böyle sessizce aşağıda dikiliyor olmasına dayanamadım. “Dinliyor musun beni? Ben Uygar’ı istiyorum. Beni ona götür, Ezra. Lütfen beni ona götür.”

Uzun uzun iç çekti. “Bunu yapamam.”

Dudaklarım titriyor, gözlerim yanıyordu. “Uygar’ı istiyorum,” derken şakağımı ağacın gövdesine dayamış bir şekilde, karşımda uzanan yabancı toprakları dolu gözlerle izliyordum.

“Size yaptığı onca şeyden sonra...” diyen Ezra’nın sesinde net bir sitem sezdim.

“Ve benim ona yaptığım onca şeyden sonra...”

Madem dört yanım düşmanlarımla dolu, en azından beni bir zamanlar sevebilmiş olanı yanımda isterdim.

“Yaslanacak bir güce ihtiyacınız olduğu için onu istiyorsunuz sadece,’ diyerek küçümsedi bu zavallıca duygulan. “Onu çaresizlikten istiyorsunuz, iyi bir seçenek olduğundan değil.” Bana doğru döndü ve yukarıya baktı. Oturduğum dal yüksekte değildi, dizlerime geliyordu kafası. “Yakında kimseye ihtiyacınız olmayacak,” dedi. “Görüp duyabileceğiniz en güçlü kadın siz olacaksınız. Neden bir adamı ufukta gözetesiniz? Neden onun korumasına muhtaç kalasınız? Ailenizin başına geçtiğinizde düşmanlar için endişelenmeniz gerekmeyecek.”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Neden?”

“Hepsini sileceksiniz de o yüzden.”

“Seni de silebilecek miyim?”

Başını salladı. “Elbette.”

“Ne olursa olsun, seni affetmeyeceğim.”

“Nasıl isterseniz.”

Son bir defa daha kafamı kaldırıp dolunaya baktım. *Buradan hiç çıkamayacağım sanırım.* Artık ölene kadar onlarla yaşayacaktım. Ailenin başına geçebilsem bile tarikata bağlı olacak ve bu topraklarda yaşamak zorunda kalacaktım.

Kırk beşinci gün...

Kâbuslarımdan ter içinde uyandım o sabah. Gün daha doğmadan yatakta nefes nefese doğruldum. Beni bulamıyor ve pes ediyordu. Öylece unutulup gidiyordum.

Sanırım ona en çok da kırk beşinci günde ihtiyacım oldu. O kâbus içime işledi, yüreğimi dağladı. Bunca zamandır kaçmaya çalıştığım adamın şimdi benden gitmesine dayanamadım.

Neden gelmiyor?

Uyandığımdan beri bir tek onunlaydım. Ondan bu kadar uzun süreliğine kopmak, şimdi tamamen kaybolmuşum gibi hissettiriyordu bana.

Uygar... Benden vazgeçtin mi yoksa?

O uyuyamadığım gecelerin birinde kapım gıcırtılarla ürkekçe açıldı. Yatağın etrafından dolaşan bir kafanın yarısını gördüm. Sonunda o kafa, başucuma gelip karşıma geçti. Bu kız çocuğu, buraya getirildiğim ilk gün bacaklarıma sarılan üvey halamın küçük kızıydı. Yedi sekiz yaşlarında, dalgalı saçları darmadağın olmuş, uyku sersemi bir haldeydi. Elinde tuttuğu şeyi bana vuracak sanıp yatakta toparlanmaya çalıştım.

Cam bir krem kutusuymuş. Onu, birleştirdiği iki avcunda bana sunuyordu. Zor bela doğruldum. “Ne istiyorsun?” derken sesim öyle kuruydu ki kızın ürktüğünü gördüm.

Bana ibranice bir şeyler fısıldadı. *Krem,* dediğini anladım. *Senin için,* dedi, *iyi,* dedi. *Bitkiler,* dedi.

"İstemez."

İçinde zehir de olabilirdi. Belki annesi göndermişti. Güvenemedim ama ay ışığının yansıdığı o bal köpüğü gözleri öyle bir temiz göründü ki gözüme, yorgunluğun da getirisiyle istemsizce biraz çözüldüm.

Kremi aldım almasına ama imkânı yok hiçbir yerime sürmek için uzanamaz, kıvrılamaz, esneyemezdim. Bunu şimdi fark etmişim gibi canımın sıkıldığını gördü. O zaman da yatağa tırmandı. Kremi benden aldı. İki tül askılığı olan geceliğimi indirdim, sırtımı ona gösterdim. Yüzünün nasıl bir şekil aldığını bilmiyordum ancak nefesini tuttuğunu hissettim. Küçük aklına fazla büyük gelmiş olmalıydı. Yine de cesaretini toplayarak incitmekten korktuğu için tenime değdirdiğini bile hissetmediğim parmaklarıyla soğuk kremi yaralarıma yaydı. Elbette düzgün yapamadı, krem bazı yerlere hiç sürülmemişti ama alev alan tenime bu soğukluk iyi geldi.

"Adın ne?" diye sordum.

Herhalde tahmin etti. “Netzach.”

"Anlamı ne?” Buna sessiz kaldığında *belki de dillerini sandığımdan daha çok batırlamışımdır, sadece konuşmayı denemeliyim*, diye düşündüm. *"Ma haperushU*

Bir sürü şey söyledi. Belki yanlış anladım, hiçbir fikrim yoktu ama *sonsuz* bir döngüden bahsettiğine bir şekilde emindim. Hiç değilse ben buna inandım.

“Netzach... Git artık. Başına bela alacaksın.”

Hareket etmediğinde ona İbranice *“Lehki, ”* dedim. Yatağıma tırmandığı gibi geri indi ve sessizce odadan çıktı.

Elli yedinci gün...

En çok da kendimi kaybetmekten korkuyordum. Canımı öyle şekillerde yakıyor ve benliğimi öyle silip baştan yazmaya çalışıyorlardı ki avmaya baktığımda aynı sıfatı görememekten çekiniyordum artık.

Ve elbette... *Tanrı yalnızca kiminle konuşur?*

Benim bir tanrım yoktu.

Her seferinde susuyordum. Susmak zorundaydım. Onlardan biri olmadığımı, olamayacağımı kendime göstermeliydim. Çocukluğuma ihanet edemez, bana yaşattıkları onca şeyden sonra pes edemezdim. Bu iğrenç düzenden nefret ediyordum.

Nefretten... Nefret ediyordum.

Sonra geceleri Netzach gelip krem sürüyordu.

Altmış birinci gün...

Belki de beni bulmak istemiyorsun, Uygar.

Yetmiş dördüncü gün...

Uygar yok.

Ama çokça acı var ve o beni hiç terk etmiyor.

Seksen birinci gün...

Yüreğime bir ağırlık çökmüştü. Kendimi daha kötü hissede m ezdi m. Uygar’a en çok ihtiyacım olan günün kırk beşinci gün olduğunu söylemiştim. Yalan söyledim.

“Tanrıyalnızca kiminle konuşur?”

Dik duracak halim yoktu. Ezra beni yemek masasına oturtmuş ve geri çekilmişti. Boynumu dik tutamadığım için üst gövdem birden öne doğru devrildi. Tabağıma yüzüstü

düştüğümde masayı da gürültüyle titrettim.

Ezra anında beni tutup geri kaldırdı. Sıcak yemek yüzüme bulaşmış, hizmetçilerin özenle taradıkları saçlarım dağılmıştı.

“Meira Hanım,” dediğini duyuyordum. Aceleyle mendili yüzümde dolaştırıyor, yemek artıklarını temizliyordu.

Babaannemin, “Çıkardığı şu karmaşaya bakın!” diye azarlayan sesi geldi kulağıma. Artık az da olsa dillerini anlıyor, anlamadığımda dahi tahmin ediyordum.

Yemek boyunca tekrar masaya doğru devrilmeyeyim diye Ezra beni tek omzumdan tutmak zorunda kaldı. Kolumu kaldıracak gücüm de yoktu. Başka bir hizmetçi bana kendi elleriyle yemek yedirdi ama çorbadan aldığı sıcak kaşığı hiç üflemeden ağzıma tıkıyordu. Canım yansa da tepki veremeyecek kadar yitiktim artık, o sıcak sıvıyı boğazımdan aşağıya göndermesine izin verdim.

Böyle anlarda, diz çökmenin tatlı bir kurtuluş olduğuna beni inandırmak isteyen bir şeytan fısıldıyordu kulağıma:

Dizlerimi kırsalar da diz çökmem, demiştin ama baksana... Nasılda mutlu inananlar.

Seksen birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü gün...

Aynada kendime bakmaya dayanamıyordum.

Geri döndürülemeyecek kadar yıpranmıştım. Yüzümde renk kalmamıştı. Solmuştum. Dudaklarım soyulup kanamış, gözlerim kan çanağına dönmüştü. Zayıflamıştım. Eriyip tükeniyordum sanki. Henüz yirmi beş yaşındaydım. Hiçbir senesini yaşayamamıştım. Kulaklarım çınlıyordu. Başım dönüyor, ayaklarımın altındaki yer kayıyordu. Yirmi beş yaşındaydım daha, insana bile benzemiyordum ama.

Zincirler, mumlan çocukluğum...

Tanrı yalnızca kiminle konuşur?

Rulo yaptığı kâğıda çocukluğuma vuran adam.

Tanrı yalnızca kiminle konuşur?

Gülüşmeler...

Ne yapıyorsun ona? Baban bu konuda ne diyor?

Babamın bilmesine ihtiyacımız var mı? Neden Almanya'ya onunla beraber gitmiyorum?

Ne saklıyorsun, Meira?

Seksen beşinci gün...

Her geçen gün bir parçam eksile eksile şimdi bir şey kalmamış benden geriye.

Uygar gelmeyecek.

Sırrımdan aşağılara gözyaşları gibi süzülen mumlar da *gelmeyecek birini beklemek müebbettir,* diyerek bana acıyordu. Acılarımla öylesine yakınlaşmıştık ki bana eşlik eder olmuşlardı. Onlarsız olmayı düşünemiyordum artık. Bu kırılgan bedenden acı da sökülüp atılırsa ne olur, bilmiyordum.

O gece zihnim uyuyamayacağım kadar diriydi.

Yatakta yüzüstü uzanırken kulağıma çalınan uğultular beni yönlendirdi. Yedi kolu da yanan şamdana tırmandı gözlerim. Beni çağırıyordu. *Menora.* Yılan göğe ermeye çalışıyordu.

Ayağa kalktım. Aylardır tekrar tekrar izlediğim, artık her ayrıntısını ezberlediğim şamdana sessiz adımlarla yaklaştım. Duvardaki bir çıkıntıya takılıydı, yedi kolunu saran kara yılan da ışığa doğru yükseliyordu. Kolumu kaldırdım ve ilk defa şamdanın gövdesini kavradığımda bir farklılık sezdim. Bedenim tanıdı, kas hafızası gibi hemen iliklerime kadar yayıldı bu aşinalık.

Ve şamdanı, gövdesinden tutarak aşağıya doğru çevirmeye başladım. Mumun haznesindeki yağlar hemen döküldü ama tamamen çevirdiğimde dahi mumlar yerinden oynamadı, sabitlenmişlerdi. Şimdi şamdan tamamen baş aşağı duruyordu.

Hayat Ağacını ve onun dallarını sembolize eden kolları, baş aşağı durduğundan ötürü ağacın köklerine dönüşmüştü. Yılan ise artık göğe değil, köklere doğru uzanıyordu.

Fısıltılar... Küçük Meira'yı duyabiliyordum. *Yeraltında Tanrıyı taklit edersin,* diyordu bir yerlerde. Çok uzakta değil, bana benim kadar yakındı hatta.

Bu ne demektir, diyor Klaus. Sesi odada yankılanıyordu.

Yan tarafta boy aynası vardı. Bakışlarım oraya döndüğünde yansımada küçük Meira görünüyordu.

Bilgi, tehlike demektir, diye cevaplıyordu onu Meira. *Bilen, yönetir demektir. Bilgiye ulaşan kurnazlar hakikatin meyvesini yerken kör sadakatli müritlerine inanç safsatasını yedirirler. Tanrı için... Cennet için... Cezalandırılmamak için ağza atılan lokmalardır bunlar.*

Meira, ellerini arkasında birleştirmişti. Kitaplıkların arasında yürüyordu.

Yeraltı, dünyadır, diyordu. *Tanrıyı taklit etmekse bilgiyi inançla sulandırıp demagoji yapmak ve kitleleri yönetmektir. Kendine idealistlerden ordular yapmak demektir. Yöneticiler gibi. Peygamberler ve başkanlar gibi. Tarikat liderleri ve terör örgütlerinin elebaşlan gibi. Herhangi bir toplumu inanç, güç ve ilkeyle avcunda tutan yöneticiler, Tanrıyı taklit ederler.*

Aynaya doğru yürümeye başladım. Orada gördüklerim, oradan duyduklarım ilgimi çekti. Küçük Meira ise amcasına konuşmaya devam ediyordu.

Bu yüzden, bilgiyi ne şekilde kullandığına göre yapıcı da olabilir yıkıcı da. Hayat Ağacı 'nda dalları takip edip göğe erersen Tanrıya, ışığa, erdeme ulaşırsın. Kökler ise yozlaşmış bir milleti avcunda tuttuğun karanlık bir yeraltına açılır. Yani dünyaya.

Küçük Meira'nın yüzünde biraz hayranlık, biraz tiksinti vardı ve en çok da henüz sahip olamadığı bir tür özgürlüğü düşlediğini gördüm. Yalnızca kitaplardan ibaret fikirler duydum. Öylesine bir toyluk ama bir de...

Saf nefret.

İnsanoğluna en çok yakışan aksesuar.

Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyordum.

Artık seviyor musun yoksa?

Artık bir parçasıyım. Yenemediğim fikrin kuluyum. Üstesinden gelemediğim düşmanın ziyafetiyim.

Şimdi, karşımda gördüğüm aynanın ardında sarışın, genç bir kadın duruyordu. O da tıpkı benim gibi bir aynayla karşı karşıyaydı. Ben geçmişi görüyorsam o da geleceği görüyor olmalıydı.

Lavabosu bana tanıdık geliyordu. Dağ başındaki evdi burası. Uygar'ın evindeki lavabodaydı.

Ve o ayna...

Geçmiş Meira'yla aynadan bakışlarımız kesişti ama bir yabancı gibiydi bana. O bakışları tanıdık gelmiyor, içime ürperti salıyordu. Bir hırs vardı orada. Nefretle körüklenmiş, tehlikeli bir şeyler kol geziyordu yeşil bakışlarında.

Elindeki bıçakla, aynanın sağ alt köşesinde beni hep deli eden o küçük çiziği, az önce Meira kendi attı oraya. Nereye attığı, nasıl attığı önemliydi. Sonra tişörtünü sıyırdı ve pürüzsüz karnını açığa çıkardı.

Aynadan gözlerini ayırmadan düz bir çizgi üzerinde geriye doğru adımlamaya başladı. Aynadan o çiziğin kendi vücudu üzerinde nereye denk geldiğine bakıvordu ve doğru noktada durdu. Eğildi, durduğu yere zar zor seçilebilecek küçücük bir çarpı attı. Burayı tekrar bulmak istivordu.

Doğrulduğunda onunla beraber benim de bakışlarım kendi yansımama, karın boşluğuma indi. Ağır hareketlerle elbisemi omuzlarımdan sıyırdım ve çıplak gövdemde aynı yerdeki yara izine baktım.

Aynadaki çizik, kamımdaki yarayı gösteriyordu. Sadece göstermekle de kalmıyordu, iyileştiği hali birebir aynı şekildi.

Hatırla, Meira.

Beynim uyuşmuştu. İçi boşaltılmış bir bebek gibi hareket ettim. Abajuru buldum, içinden ampulü çıkardım, elbisemin eteklerine sardıktan sonra küçük bir kuvvede onu kırdım ve kırık parçalardan sivri bir tanesini elime aldım.

Tekrar aynanın karşısında, yarama bakıyordum. *Bakıyorduk.* Aynadaki çizik, yaramı işaret ediyordu.

İçini açtın mı, diye fısıldıyordu birileri.

Elim havaya kalktı. Geçmişteki Meira da eşzamanlı olarak bıçağını kaldırdı. Tereddüt etmiyordu. Kendi etini deşecek kadar delinmişlerdi onu.

Hazırız.

Aynadaki yansımamın bıçağı karın boşluğuna saplamasıyla beraber benim de sivri cam parçasını aynı yere saplamam bir oldu.

O, acı içinde çığlık attı ama ben çığlık bile atamazdım. Hissettiğim acıyla yere yığıldım. Anlamsız mırıltılar çıkıyordu boğazımdan, kulaklarımda ise Meira'nın sağır edici çığlıkları yankılanıyordu durmadan.

Yatağın yanma çökmüştüm, insanlığıma karşı direniyordum. Nefes alıp verişimi kontrol etmeye, elektriğe kapılmış gibi titreyen vücudumu sakinleştirmeye çalışıyordum. Her yer kan içindeydi. Aynadaki lavabo gibi...

Geçmiş Meira'nın elinde streç filme sarılmış küçük bir şey vardı. Tek parmağıyla o cismi, açtığı yaraya doğru sokarken benim parmaklarım bu sefer onu çıkarmak için girdi o yaraya. Meira'nın çığlıklarıyla beraber başım arkaya doğru düştü. Gözlerim gerilere yuvarlandı. Acıdan aklımı yitirecek gibi hissediyordum ama beynimin uyuşmuş olmasından ötürü belki de devam edebildim.

Parmaklarım yarayı deşerken aradığı şeyi her bulamadığında daha da agresifleşti, daha da derinlere girdi ve kontrolsüz bir titreme eşliğinde bütün kaslarımın kendince hareket etmesi, bu sahneyi bir kan festivaline çevirdi.

Sonunda içimi açtım. Geçmiş Meira'nın içeride bıraktığını ben oradan çıkardım.

Kandan ötürü hiçbir şey göremiyordum. Kalp atışlarım az önce zirvedeyken şimdi de inişlerdeydi. Tir tir titreyen parmaklarımın arasındaki cismi kaldırıyor, onu kandan arındırabilmek için elbisemin eteklerine siliyordum.

Defalarca kez katlanmış ve streç filme sarılmış bir kâğıt tutuyordum elimde.

Kâğıt arkalı önlü, küçük ve incecik bir el yazısıyla doluydu. Yaralı bir yılan gibi kanaya kanaya ve kıvrıla kıvnla şamdana yanaştım. Mum ışığı akında ve kararan gözlerimi açık tutma savaşı vererek neye bakıyor olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Bir mektup.

Yine geçmişteki benden, bana.

Kanlı ellerimle mektubu iyice görüş açıma yaklaştırdım vc kendimden geçip, karanlığa gömülmeden önce okumaya başladım:

Meira... özüne dönene kadar bu isimle sesleneceğim sana. Üzgün olduğumu söylemeliyim öncelikle. Bu kâğıdı okuyorsan eminim benimkinden de çok yanmıştır

canın.

*Ben ise delirmiş olmalıyım. Neden bu mektubu içime sakladım? Çün**kü** Uygar, her uyutulduğumuzda okuduğumuz kitapların sayfalarını bile kontrol eden biri*

Evet. Uygar, İkinci Meirdnın mektubunu buldu. Yine de müdahale etmedi. O iblisin yeni eziyet yöntemi bu. Mektup, intikam oyununun bir parçası. Düşün. Uygarın seni bir deney faresi gibi kullanması bir gizem değil. Her uyanışında aynı insanlar olmadığımızı biliyorsun.

Bu sefer kim olarak uyanacaksın?

Hepimizin fikirleri, davranış şekilleri, sevdikleri ve sevmedikleri, çizdiği yollar dahi farklı. Sen nasıl bir yol çizeceksin? Kurt kuzu oyununda ona yalvaracak mısın yoksa kaçacak mısın? Keman çalacak mısın yoksa çalmayı unutacak mısın? önce kimi öldürdüğünü hatırlayacaksın?

Arkasına yaslanıyor ve bir canavarı ehlileştirmiş savaşçı kibriyle seni gözlemleyip bu sefer ne yapacaksın, diye soruyor sana. Mektupta Meira, hatırlarsan acı çekeceğini ve oyunu kaybedeceğini söyleyerek seni uyarıyor.

Sayfalara sığmayacak paranoyalarını, gündüze varamayan gecelerini, korkularını, planlarını hatırla. Hatırlarsan acı çekeceğini söyleyen geçmiş kendini mi dinleyeceksin? Bu yüzden ateşten kaçınacak mısın? Eteklerin alev almasın diye...

İkinci Meira neden hatırlamamızı istemedi sanıyorsun?

Ateş olan sensin çünkü.

Sen cayır cayır yanan ve kendinle beraber herkesi yakabilecek kor bir alevsin, ikinci Meira seni, senden korumaya çalışıyordu. Tehlikeli olanın Uygar değil de sen olduğunu biliyordu. Bu zapt ediş Uygarın da işine geliyor, seni bu tiyatro oyununda oyalanabileceğin tatlı bir kaçışla ümitlendiriyor ve bir gün tekrar kontrolden çıktığında seni nerede bulacağını biliyor olacağının güvencesini de veriyordu çünkü Khalil'le aslında iyi anlaşırlar.

Bu yüzden bu mektubu içimize saklamam gerekti. Doğru zamanda doğru yerde açarsan geçmiş kendimize bile güvenemeyeceğimiz bu entrikalı düzende, el değmemiş bir hakikate erişebilirsin. Bu mektuba bir tek ben dokundum. Bu mektuptan bir tek ben haberdarım. Kanımız da bunun ispatı.

İlk mektup uyanışın içindi, ikinci mektup ise intikam için. Ve sana söz verdiğim tek bir şey var bu yolda: Zafer.

Önce hatırla. Günahlarınla yüzleş. Düşmüş bir melek, şeytanın doğuşudur, derler. Bu bir aldatmaca. Hiçbir onurlu savaşçı, düşmeden yükselmeyi öğrenmez. Şimdi düş ki sonra bütün görkeminle yükselebilesin. Bu yüzden önce hatırla, Meira.

Annenle babanı sen öldürdün. Öyküyü sen öldürdün. Kamberi sen öldürdün. Ludwiği sen öldürdün. Amcam sen öldürdün. Uygarı diri diri gömdün. İçindeki çalışanlarla beraber evinizi ateşe veren de şendin. Kurt kuzu dedikleri, senin Uygar'a ve arkadaşlarına eziyet ederken Ozanı öldürdüğün bir oyundu. Mumlarla ilk sen işkence ettin.

Uygar, senin yaptığın her şeyi aslında kendisi yapmış gibi anlatıyor sana.

Kendi ellerinle öldürdüğün annenle baban için o öldürdü sandığından her seferinde diz çöküp ağlamanı sağlıyor, Meira. Yalvartıyor seni. Parçalara ayırıyor. Kinle, intikam hırsıyla, nefretle dolduruyor içini. Şimdi asıl intikamı anlıyor musun? Esir tutulmak değil. Geçmişte ne yaptıysan aynılarını yaşaman, senin gerçek kefaretin. Kurt olduğun o geçmişinin bedelini, seni kuzu yaparak ödetiyor sana şimdi.

Sen bir canavarsın ve Uygar da seni ehlileştirmeye çalışıyor.

Bu döngüden kurtulman gerekiyor, Meira, Hatırla. Ne kadar acı verecekse versin. O seni tüketiyor, Meira. Hatırla! Davamızı hatırla, özümüzü hatırla. Nefretimizi hatırla. İkinci Meirayı dinleme. Acıdan başka ne biliyorsun ki daha fazla zarar görmekten korkacaksın!

Ve Meira. hazır olduğunda bu kâğıdın arkasını oku. Bizi mutlak zafere götürecek planını yazıyor orada. Fikirlerim çılgınca gelecek belki. Belki biraz da canice. Ne de olsa boşuna dört taraftan zincirler vurulmuyor bize ama geri dönmelisin. Hatırlamalısın neden korku saldığımızı herkese.

Eteklerin tutuşmasın mı?

Bırak, tutuşsun. Tutuşsun ki sana dokunanlara da sıçrasın.

İmza
Maria...

3

MARİA ROSENFELD

Bir felaketin doğumu.

Oysa kimse böyle adlandırmaz yeni bir canın dünyaya gelişini. Neticede kimse Haşan Sabbah'ın bir suikastçı, Mussolini'nin bir faşist, Caligula'nın ise deli bir imparator olacağını bilmiyordu.

Sırada, Maria Rosenfeld vardı.

Maria Rosenfeld, 13 Mayıs'ı 14 Mayıs'a bağlayan gece yarısında, 1994 yılında dünyaya gelmiş ve kimsenin içine şüphe düşürmemişti. Yemyeşil iri gözleri, altın sarısı bukleli saçları ve melekleri kıskandıracak tatlı gülümsemesiyle neşeli, hayat dolu, cıvıl cıvıl bir kız çocuğuydu.

Rosenfeld ailesi, Almanya Bavyera'da masallara konu olabilecek yüzyıllık gül bahçelerine ev sahipliği yapardı. Atalarının güllere olan bu ilgisine yadigâr gözüyle baktıklarından, günümüze kadar gül bahçelerini özenle muhafaza eden, epey tanınan ve saygı duyulan bir aileydi.

Baba Arnold Rosenfeld, bir askerdi. Bir albay. Tıpkı erkek kardeşi Niklaus Rosenfeld gibi çocukluklarından beri kanlarına zehir gibi salınan aile yadigârı fikirlerin kullarıydılar. Nabızlarını hızlandıran gençlik ateşiyle tehlikeli davaları uğruna babalarının peşinden orduya dahil oldular ve her tutkulu savaşçı gibi yükseldikçe yükseldiler.

Arnold Rosenfeld, başarılı saha deneyimleri boyunca yurtdışı operasyonlarında karargâh şefliği ve iscihbaratçılık yapmış, kimselerin pa-

çalarını kirletmeyi istemeyeceği muharebelerde» Sudan'da» Cibuti'de, Afganistan'da, Ortadoğu'da savaşmış bir askerdi. Siyasetle pek yakından ilgiliydi. Çarpışmayı sevdiği meydanlardan çıkar, siyasilerin süslü salonlarında gür kahkahalarla öldürdükleri adamlardan bahsederdi. Kendi tarafında Ölenlerden hiç bahsetmezdi.

Aynı zamanda çok okuyan, kendisine miras bırakılmış fikirlerin başında sabahlayan, aşk gibi *safiatal/ıra* vakit ayıramayan, çoğuna göre çılgın ama zeki ve işkolik bir adamdı. Aşk için yeterince vakti olmasa dahi fani hayatı son bulduğunda onun yerine bu davasını devralacak ve onu gururlandıracak kendi kanından bir vârise ihtiyacı olacaktı elbette.

Bu nedenle Agatha'yla evlendi.

Katolik, ağırbaşlı, namuslu bir kadındı ve Arnold'a göre bu yeter-liydi. Âşık olmaya vakit bulamasa da Agatha'yı severdi. Sakin doğasını kendi çılgın ataklarının doğal bir panzehri olarak görürdü. Ne var ki Agatha, doğası gereği affedici ve alttan alan bir kadın olsa da Ar-nold'un hiçbir zaman paylaşmadığı fikir ve politik eylemlerine şahit olmasıyla bütün şefkatli yaradılışına zıt olan bu felaketi kabullenemezdi.

"Tanrı canımı alsa yeridir!" derdi sık sık. "Neler duyuyor bu kulaklar? Sen böyle bir adam değildin!" Arnold'un sıkılmış ifadesini görünce de, "Bu dediğin darbedir!" diye girişirdi. "Hükümete darbe girişimidir!"

Arnold da pekâlâ, "Kadınlar ne anlar siyasetten?" diye söylenirdi. "Kafanın basmayacağı meselelere karışma en iyisi."

"Sen çıldırmışsın, bu siyaset falan değil." Verdiği karşılık oldukça canını sıkmıştı Arnold'un. "Senin yaptığın terörizm!"

"Devrim!" diye yükseldi birden. Bir deli gibi... Kafasında kurtlar varmış ve düşünmekten kontrolünü kaybetmiş gibi dört dönüp dururdu sürekli.

Küçük Maria ise masada oturur ve pastel boyasıyla gül bahçeleri çizerdi.

"Terörizmmiş!" diye söylendi Arnold. "Şu döneme, şu devire bir bak! Dostlukmuş, barışmış, savaş tazminatıymış, soykırım yüzünden onlara borçluymuşuz... Sırf başkalarının gözüne girmek için devletin ödediği bedellere bak! Yahudilcre tanıdıkları imtiyazlara bak!"

"Arnold..."

"O soysuzlar bizi içeriden fethetmeye hazırlanıyorlar! Devlete kadar sızıyor, doktor oluyor, arsalar satın alıyorlar! Asimilasyon politikasıdır bu! *Abnanlardan daha Alman,* öyle mi? Bu delilerde hiç vatan sevgisi yok! Soy sevgisi yok! Ata saygısı yok! Almanya'nın milli haysiyetini ayaklar altına alıyorlar!"

Agatha neye uğradığını şaşırarak, "Sen bir askersin, Arnold, senin görevin devletine hizmet etmek!" diye hatırlattı. "Sen ise bana, çılgınca bir örgütten bahsediyorsun!"

“Çılgınca mı?” Arnold’un fırıl fırıl dönen gözlerindeki delilik kendini belli etti. “Bu yüzden *anlamadığın işlere karışma,* diyorum.”

Agatha haç kolyesini titreyen parmaklarıyla tutup, “Anlat o halde!” dedi. “Neyi anlayamadı benim eksik aklım?”

Arnold onu ikna etmeyi, bu kutsal davayı ona da bulaştırmayı hedefleyerek, “Basit bir örgüt değil bu,” derken karısına yaklaştı. “Beni dinle, Agatha. Bunca yıldır yavaş yavaş geri toplanan ve çok güçlü isimlerin fonladığı, devrim niteliğinde bir birlik bu. Yeni değil, çoktan vardı ve şimdi yeniden doğuyor.”

Agatha ağlamaya başladı. “Schutzstaffel’den(*) bahsediyorsun. *Tanrım...* Bir de aynı ismi koymuşsunuz! O manyakları-”

(*) Schutzscaffel, kısaca SS, Nazi Almanyası’nda, Adolf Hitler'e bağlı en güçlü askeri terör örgütüydü.

“Manyak, derken bir daha düşün! Güçlü bir askeri örgütten bahsediyoruz burada.”

“Tarihe karışan askeri bir örgüt,” diye düzeltti Agatha onu.

Ve gen geliyor.

“Yalnızca bir grup fanatiksiniz.” Bu kelimeyi söylerken ne kadar ciddi olduğunu yeni fark etti ve kocasına, onun için derinden kaygı duyarak bakmaya başladı. “Sen iyi değilsin. Arnold... Sen gerçekten de çıldırmışsın.”

Arnold buna takılmadan, “Tanrı’nın cezası siyonistlerin kökünü kurutacak en namuslusundan binlerce adam var örgütte,” diye böbürlendi. “Askcriycdcn, siyasetten, dünyanın dört bir yanından SS’i destekleyen ve fonlayan makam sahiplerinden bahsediyoruz."

Bir grup fanatikten fazlası olmaları Agatha’nın kalbini tekletti. “Teröristsiniz" derken bayılacak gibi oldu. Dizleri tutmadığından hemen kendisini sandalyeye artı. “Dayanamayacağım buna.” Ayakta dikilen kocasına baktı. “Ne planlıyorsunuz? Lütfen bana çılgınca bir şey yapacağını söyleme, Arnold. Bizim bir çocuğumuz var. Sana bir şey olursa ne yaparız?”

Henüz dört yaşlarında olan Maria, köşesinde oturmakta ve hiçbir şey anlamamaktaydı.

Babası ona kısa bir bakış attı. “Maria’nın böyle pis bir dünyada büyümesi iyi değil. Onun için de yapıyorum bunu. Siyonist haydutlar dünyanın her hayati damarına kene gibi

yapışıp, kan emerken, Öylece oturup izleyemem. Temizleyeceğiz elbet hepsini. Bu dava hiçbir zaman kapanmadı."

Orada Maria'nın ilgisini çekti. Küçük kız başını kaldırıp, "Baba," dedi. Elinde kırmızı pastel boya tutuyordu. "Dava ne demek?"

Agatha fenalaşırken, "Hakikatin peşinden gitmek demek, kızım," diye açıkladı. "Bu dünyada her insanın bir davası olmalı. Bir savaşı, varmak istediği bir bitiş çizgisi, bir kavgası... Fikirsiz ve inançsız insan düz yolda ters istikamete bile gider."

Ülkenin gündemine, bir terör örgütünün, Adolf Hitler'in antisemitizm(*) davasını benimsediği ve kendilerine uzun yıllardır gizlice önemli makamlardan müritler topladıkları haberleri yayıldı.

(*) Antisemitizm. Yahudi halkına karşı beslenen nefret, düşmanlık ve ırkçılıktır.Bazıları şöyle diyordu: "SS yeniden doğuyor!"

"Hitler'in en sadık ve en kuduz köpekleri geri dönüyor! Doğu Almanya'da radikal neo-Nazi(*) yapılanmalarından Führer özlemi ve SS birliklerine nostaljik hayranlık sloganları duyuluyor:

(*) Neo-Nazizm, Nazi Almanyası'mn yenilgisiyle çöken rejim sonrası, nasyonal sosyalizmi yeniden canlandırmayı amaçlayan, ideoloji ve siyasi hareketler bütünüdür.

"Meme Ehre heifît Treue!"(*)

*(*) "Benim şerefim sadakattır. Nazi Almanyası'nda, Schuızitaffel'in sloganıyd*ı.

Oysa bu hayranlığın ötesinde, SS geri dönmekle kalmamış, çoktan devletin iradesine Hayat Ağacı kökleri gibi sirayet etmiş, radikal terör örgütleriyle ittifaklar kurmuş ve varoluşuyla bu *üstün ırk* idealini tehdit eden kitleleri hedef almıştı. Bu etnik homojenlik hayali, ötekilcş-tirilen tüm biyolojik, dini ve ideolojik kimliklerin imhasını, nefretin meşrulaştırılması aracılığıyla tarihi bir misyon olarak edinmişti. Bu nefret yeni değildi. Hep vardı ve şimdi açıkça geri dönmüştü.

Arnold ve Klaus Rosenfeld ise, kökeni ikinci dünya savaşı sonrasında gizlice örgütlenen Rosenfeld soyuna dayanan bu yeni kuşak SS birliğinde, modern yeraltı Nazilerinin parlayan yıldız kardeşleriydi. Kendilerinden olabildiğince uzaklarda sebep oldukları katliamların aldığı canlar, ikilinin en parlak dönemlerinde yüz binleri bulmuştu.

Ama bu iki kardeş, en yükseklerdeyken vurulmuştu can evlerinden. Rosenfeld hanedanı, Arnold ve kansı Agathanın araba kazası süsü verilen bir suikasta kurban gitmesiyle büyük bir darbe almıştı.

Ateşle oynayanların tutuşmasına şaşırmamak gerekti.

Maria Rosenfeld, henüz dört yaşlarındayken yetim kaldı. Amcası Klaus, tıpkı erkek kardeşi gibi bir işkolik ve davasına sadık bir adam olduğundan, Maria'yla ilgilenecek ne vakte ne de yeteri kadar sevgiye sahipti. Bu nedenle onu, muhafazakâr bir anlayışla yönetilen Katolik kilisesine bağlı bir yetimhaneye bırakmayı seçmişti. Geçmişte aktivistlerin, "O *pis ellerinizi çocukların üzerinden çekin!"* diye anıkları sloganlarla din öğretmenini protesto ettiğinden, kötü bir üne sahip olan o yetimhane...

Maria, bilimin dahi dini dogmalarla sentezlendiği bu yetimhane yönetiminin derslerinden sık sık kaçardı. Din derslerini sevmez çünkü soru sormasına izin vermezlerdi. Sporu sevmez çünkü daima sınıf arkadaşlarıyla gruplaşması gerekirdi. Müzik derslerine dayanamaz çünkü melodiye sahip herhangi bir ses, halihazırda an kovanı gibi çalışan küçük aklını karman çorman ederdi. Bu yüzden öğretmeni Bayan Helga, Maria'nın kulağının dibindeki saçları çekmeyi alışkanlık edinmişti.

Şeytanın yansımasını görüyorum senin ruhunda, derdi sık sık. *İflah olmazsın sen. Maria!*

Hep dinlemesi istenirdi, asla soru sorması değil. İnanmalı ama sor-gulamamalıydı. Bilmeli ama şüphe etmemeliydi. *Oku,* derlerdi ama anlamasını istemezlerdi.

Öte yanda, dünyanın bir diğer ucunda, Amerikan Senatör J.J Adams tarafından *yirmi birinci yüzyılın en tehlikeli ve en aktif tarikatı Maskelerdir,* diye yapılan açıklamayla gündeme getirilen Israilli örgüt, yeraltını bilenlere korku salıyordu.

Bu tarikatın en üst düzey makamında ise tek bir aile oturuyordu: *Shavit ailesi*

Kendilerine ait inanç sistemleri, dünyanın en eski din geleneklerine ve antik yedi bilime kadar uzanan çok katmanlı ve Yahudi mistisizmiyle çokça çakışan öğeler içeriyordu.

Dinlerine *Mosbevilik* diyorlardı.

Ailenin büyük büyük dedesi Moshe Yosef Shavit, Polonya'daki Nazi kampında yıllarca çeşitli eziyetlerle esir tutulan sayısız Yahudi'den biriydi. Toplama kampından kaçtıktan sonra İsrail'e dönmüş, siyonizmin doruklara ulaştığı nokrada siyasete girmiş, siyonist davayı yaymada radikal isimlerden biri haline gelmişti.

Çılgınlığıyla tanınan bir adamdı. Kuldan tanrılığa geçmek istiyordu. Doğru zamanda her kitle yönetim dehası gibi Tanrı'yla konuştuğunu iddia etmiş, önce kendisine *Moshe* ismini koymuş, ardından bir kitap çıkarmıştı.

Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur.

Kendisine müritler toplayarak örgüt kurması ve kısa sürede İsrail'in en güçlü adamı olması kaçınılmazdı. Dünyadaki bütün altınlar, topraklar, petrol kaynaklan, doğal harikalar Shavitlere altın bir kadehte sunulmuştu. Bunu bizzat Tanrı söylüyordu. Shavitlere sadık olmak demekse işte o altın kadehten bir yudum alabilmek demekti. Onların müridi olmayı herkes isterdi. Ne de olsa sıradan tanrılar ve sıradan dinleri, size inanç kırıntısı dışında hiçbir yiyecek vermezdi. Karnınızı doyurmaz, bileklerinizi kilonuzca akınla ağırlaşrırmazdı. Moshevilik böyle değildi. Mosheler birbirine sahip çıkardı. En küçük sıkıntıda derhal efendiler harekete geçer, kendilerinden olana daima cömert davranır, çok susadıkları takdirde altın kadehten yudumlamasına izin verirlerdi.

Bu yüzden Moshevilik tehlikeli bir inançtı. Kendilerinden olmayan herkes, tanrılarının nefret ettiği kansız, soysuz, lağım böcekleri ve bataklık sürüngenleriydi. Dilediğince başlarını ezmekte Özgürlerdi.

Nefret, insanlığa dair her zerresi şiddetle sömürüldükten sonra bu deli adamdan geriye kalan tek mirastı.

Gün geçtikçe yükselen tarikat, Moshe öldükten sonra zayıflamış, hem askeri hem de siyasi birliği koruyabilmek adına yine Yahudi iki ayrı aileyle bir olması gerekmişti. Ne var ki bu güç paylaşımı, Shavit tarikatını şaha kaldırmıştı. Siyaset, ekonomi, eğitim, askeriye... Sızmadıkları tek bir alan yoktu. Yıllarca süren iç karışıklıklar sonucunda da Shavit ailesi, ülkede adaylarını iktidara getirmeleri sayesinde, dini liderini yeniden örgütün en üst makamına oturtmuştu. Sonuçta, örgüt artık üç aileden oluşuyordu ama lider, Shaviderden çıktığı için zirvede Shavit ailesi vardı.

Tarikat içinde düzenler sıkı, kurallar katıydı. Çocukları çok dindar, zalim ve kesinlikle ağzı iyi laf yapan siyasetçilerden, girişimcilerden, bürokratlardan oluşuyordu. Ta ki aile reisliğini yönetecek nihai isme kadar...

Benjamin Shavit.

Tanrı'nın Aslan'ı olarak anılan son dini lider Aryeh Shavit'in oğlu, Benjamin Shavit'ti. Tarikatın sebep olduğu ve olacağı onca yıkımı Benjamin hiçbir zaman onaylamasa da o da diğer her şey gibi tarikata aitti. Ailenin kanını kutsal tutmak isteyen birçok tarikatta da olduğu üzere, kendi öz kız kardeşiyle evlenmeye zorlandığında ise bunu reddetmiş,

deliler gibi âşık olduğu, aile dışından, Ahuva adındaki Iran kökenli bir kadını istemiş ve babasına en büyük başkaldırışını yapmıştı.

Aryeh Shavit, kurnaz bir adamdı. Bütün aile buna karşı çıksa da katılığıyla bilinen baba, oğlunun bu günah evliliğini kabul etti. Tek şartı, Benjamin'in hayırlı bir evlat olması ve dokunduğu her işi büyütmesiydi. Benjamin'dcki ticari zekâyı yakalamıştı, bunu da yıllarca som ütecekti.

Aşk, tehlikeliydi. Gözünün önüne indirdiği perde, nelere razı geldiğini de gizlerdi senden. Benjamin'in felaketi, aşk uğruna kendi ahlakını dahi çiğnemek zorunda bıraktırandı ona. Bunun onu bitireceğinden habersizce, boynu bükük de olsa yüreğinde aşk kıvılcımıyla babasının emrettiği üzere yıllarca işlerin peşinde koştu. Tarikatın birçok kökü gibi altınlarla, siyasi ittifaklarla, müsteşarlarla, lojistik ağlarıyla bu ağacı besledi.

Babası memnun kaldıkça Ahuva'yla beraber olabilirdi. Bu nedenle, kendi doğrularını çiğnemekten çekinmedi. Ama ne yazık ki çiftin çocuğu olmuyordu. Bunda, Benjamin e âşık olan kendi öz kız kardeşinin de payı vardı. Ahuva'ya olan nefretiyle, yemeğine gizlice kattığı zehirlerle her defasında çocuğunu düşürmesine sebep oluyordu. Bu sebeple Benjamine, Ahuva'yı boşamasında, hiç değilse kız kardeşini kuma olarak almasında baskı oluşuyordu. Oysa Benjamin'in gözü Ahuva'dan başkasını görmediği gibi enseste olan nefretiyle ikinci bir başkaldınşca bulunmuş ve evlat edinmişti.

Kan bir olmasa ne yazar? Can parçası dediğin, sonradan da dikilebilir yüreğe. Hem uzun süredir aklımda olan bir şey bu, diyordu karısına, kendi yüzsüzlüğüne kızarak. Birçok yuvaya ateş düşüren ailesinden utanıyordu. *Zor durumdaki bir çocuğu evlat edinmek istiyorum.*

Klaus Rosenfeld ve General Lennart'ın derhal haberi olmuştu çiftin bu arayışından.

Aynı akşam, Almanya'daki yetimhanede artık müdür yardımcısı olan Helga hanımefendiye telefon edilmişti. Niklaus Rosenfeld, *Ma-ria'nın yemek yemesine izin vermeyin,* diye bildirmişti. *İyice zayıflasın, kemikleri görünsün ve biraz da hırpalayın. Annesiyle babasının Lübnan'daki bombalı saldırıda ölen Alman aktivist bir çift olduğunu söyleyin ona. Birkaç haftaya adamlarım onu almaya gelecek.*

Maria'nın al al dolgun yanakları çökmüş, küçük vücudu yetersiz beslenmeden bir deri bir kemik kesilmiş, güzelim bukleli altın sarısı saçları kazıtılmış, ellerinde kollarında hırpalanmanın etkisiyle yaralanmalar, kesikler, sigara söndürüldüğünden yanık izleri kalmış, yeşil yeşil bakışları ışıltısını yitirmişti.

Hepsi de ne içindi?

Sağlam bir rol içindi elbette ama Maria'ya sunulan tek cevap *günahkârsın,* demek olmuştu. Bu söz, onun peşini hayatı boyunca bırakmayacak, kendini anlayamadığı her noktada, her yetersiz hissettiği anda ve diğerlerinden farklı düşündüğünde tekrarlayacağı bir cevap olacaktı: *Çünkü sen, bir günahkârsın, Maria.*

Birkaç hafta sonra küçük Maria, Lübnan'daki yetimhaneye yerleştirilmişti. Burası, arka planda Klaus Rosenfeld'le General Lennart'ın çeşitli düzenbazlıklarla Benjamin'i yönlendirdikleri o yetimhaneydi elbette. Benjamin'e, abisinin yönetimiyle gerçekleştirilen bombalı saldırıda ölen insanlardan ikisinin, bu kız çocuğunun annesi ve babası olduğu söylenmişti. Rosenfeld soyadından arındırılmış Maria'nın...

O gün yetimhane görevlisi, Benjamin ve Ahuva'yı ilk defa Mari-a'yla tanışmaya götürdü.

"Annesi ve babası saldırıda vefat eden kız çocuğu bu işte. Geçin içeri. Ne halde olduğuna bir bakın. Zavallıcık. Öyle korkunç şeyler görmüş ki kör olmayı yeğlermiş. Tabii ya. Kimi kimsesi de kalmamış artık."

Gördükleri manzara İkilide dehşet uyandırmıştı. Hayatları boyunca uzak kalmaya çalıştıkları yıkım buydu. Silah ailenin elindeydi ve diledikleri zaman, diledikleri insanların yüzünde patlatabiliyorlardı. Namlunun diğer tarafındayken başını öteye çevirmek ne işe yarasındı?

Benjamin'in ilk tepkisi, "Ne olmuş bu kızcağıza?" demek oldu. "Yedirip içirmiyor musunuz yoksa?"

"Alman asıllı," demeliydi görevli. "Müdür onu burada istemiyor. Yahudi cemaati baskı yapıyormuş. Yakında evlat edinilmezse gönderecekmiş. Nereye gönderir, bilmem artık."

İnsanlık dışı, diyecek gibi oldu ama utandı. Ahuvaya baktığında ise kadının ince kaşlarının hüzünle kıvrıldığını ve kız çocuğunu seyrettiğini gördü. Karar verilmişti artık.

Maria'yı evlatlık aldılar.

Niklaus Rosenfeld ve General Lennart'ın, bu iki Nazi'nin, dünyanın en güçlü siyonist ailesine bir casus yerleştirme hedefi başarıyla tamamlandı. Bu daha ilk aşamaydı.

Mana, yıllandır hiçbir istihbaratın içeriye sızmayı başaramadığı tarikat ailesine sızmakla kalmayacak, orada büyüyecek ve birkaç yıl sonra ailenin başına ve hatta ileride örgüt liderliğine getirilecek olan vâris Benjamin Shavit'in kızı olacaktı.

Fakat Benjamin ve Ahuva çiftinin içi endişe doluydu. İkisi de ne bu örgütü ne onların davalarını ne de çılgınlardan oluşan bu aileyi istiyordu. Yapabilecekleri sınırlı olduğundan bunca yıl baskılan ka-bııllcnsclcr de kız çocuğu evlat edinmeleriyle bu kaygılar tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Benjamin için sonradan itiraf etmekten utanacağı üzere bencilce bir karardı bu. Maria, onun gözünde bir kefaretti. Ailesinin günahlarını. suçsuz birinin daha ödemesine izin vermeyeceği ve zamanı geldiğinde de Maria'yı bu aileden uzaklara gönderebileceği bir çocuktu. Maria, kendi kanından olmadığı için bunu yapmasına izin verirlerdi. Onu, zamanı gelene kadar baskılardan korumak yeterliydi. Gözden uzakta, sessizce, babasına itaat ederken büyütecekti onu.

Fakat Maria'nın aynı baskıyla büyütülmeme hayali daha ilk günlerden sekteye uğradı.

"Maria ismi olmaz," diye karşı çıktı abisi. "Hıristiyanların anasının ismiyle hitap edemezsin. İbranice kökenli başka bir isim vereceksin ona."

Benjamin in itirazı, konunun babası Aryeh'e götürülmesiyle beraber sonuçsuz kaldı. Halihazırda Yahudi kökenli bile olmayan bir çocuğu evlat edinmesiyle aileye göre yeterince haddini aşmıştı.

"Bunca yıldır sahip olduğu ismi mi değiştireceğiz? Bir o kalmıştı çocuğa yapılmayan," diyerek hüznünü dile getirse de görmezlikten gelindi.

O gece Benjamin, Maria'yı karşısına aldı. Kızına hemen en güzelinden kıyrafcder giydirmişler, bir kız çocuğuna benzetmişlerdi. Saçları kısacık olsa da uzayacaktı.

"Yeni bir isim, yeni bir başlangıçtır, değil mi?" dedi kıza. Arkada bir tercüman duruyor ve derhal çeviriyordu. Ahuva da sessizce dinliyordu onları. "Bütün gün düşünüp taşındım. Ne kitaplar karıştırmadım! *Kaderini yaldızlayacak bir isim bulmalıyım,* dedim. Buldum da."

Koca adam heyecanla gülümsedi. "Meira," dedi. *"Işıkyayan,* demek. **Karanlık** hayatıma ışık gibi doğmuş bir meleksin. Buna ne dersin? *Meira.* Güzel isim, değil mi?"

Maria, yeni ismiyle Meira, durgun bakışlarla babasını izliyordu. Tercüman cevap beklediğini ilettiğinde sakince, *" Nicht schlecht?* diye cevapladı.

"Fena olmadığını söyledi, efendim."

Benjamin hevesle atıldı. "Meira... Meira Naama Shira!" diye adı tamamladı. "İkinci ve üçüncü bir adın neden olmasın? Kim *olamaz,* diyor? Naama *güzel* ve Shira ise *şiir*

gibi, demek. Şiir gibi güzel, ışık saçan kızsın işte! *Meira Naama Shira Shavit.* Sor bakayım, bunu da beğenmiş mi?"

Tercümanı dinleyen Meira sakince başını sallamakla yetindi.

"Çok iyi! *Gut! Gut!* Hemen özel öğretmenler ayarlıyorum sana! Dilimizi çabucak öğreneceksin, evladım. Seninle karşılıklı konuşmak için can atıyorum!

Meira, dillerini beklenildiğinden de hızlı bir şekilde öğrendi. Zeki, sakin ve alçakgönüllü bir kız çocuğuydu; aile arasında zerre sevilmese de Benjamin onlara yaklaştırmıyor ve daima kızına göz kulak oluyordu.

Benjamin'in abisi, pek kıskanç Yehuda'nın gazabı üzerlerindeydi oysa. "Kızın yeterince büyüdü artık," demişti. "Dili de biliyor. Din dersleri için David Hoca'yı çağırdım. Akşamları ibadethanede derslere girecek."

"Kızım büyüdüğünde kendi seçsin neyi öğreneceğini."

Abisi bunu büyük bir hakaret olarak algılamıştı. "Ne dedin sen? Aile inancını öğrenmeyecek mi diyorsun?"

"Onun hâlâ küçük olduğunu söylüyorum. Biraz daha büyüdüğünde ona bizzat ben öğreteceğim."

Bundan kastı, *biraz daha büyüdüğünde onu yurtdışına okumaya göndereceğim ve siz de ona dokunamayacaksınız,* demekti.

Yehuda bunu gülünç bir çaba olarak gördü. "Aklın hep bir karış havadaydı zaten. Sen mi ona inancımızı öğretecekmişsin? Kızın sıkı bir eğitimden geçmesi şart. Zaten bizden değil, bir de inancımızı paylaşmayacağını mı söylüyorsun? Evlatlığın-"

"Meira onun adı," diye böldü Benjantin.

Sinirle soludu adam. "Mcira'nı geri göndertme bana, Benjanain. Sana yeterince taviz verildi. Babamın favorisisin diye bütün bu şımarıklıklarına katlanışımız, unutma."

Meira için din dersleri başlatıldı. Benjanain içeride olamazdı ama yine de ibadethanenin kapısında beklerdi.

İçeride, karanlıkta, yedi kolu da yanan akından Menora karşısında diz çöktürürdü din adamı Mcira'ya. İkilinin arasındaki küçük bir masada yeşil kapaklı eski bir kitap dururdu daima. Sürmeli kocaman gözlerini kibirle Meira'da gezdirirdi sık sık.

“Kitabı okudun mu?” diye sordu karşısındaki fikirsiz kıza.

“Okumadım.”

Yaşlı adam iç çekti. “Kaç yaşındaydın sen bakayım?”

Mcira durgun bakışlarla izliyordu onu. “Altı.”

“Okuma vazma voktur sende?”

“Var.”

“Ne diye atamızın kitabını okumadın o zaman?”

“Sizden olmadığım için.”

Adam küçümseyen bir ifade takındı. “Doğru dedin ama yine de okuyacaksın ” *J*

Kaşları merakla havalandı. “Halam asla bu aileye ait olamayacağımı söyledi. O halde neden din kitabınızı okumalıyım? Tanrınız beni kabul ermeyecekmiş. O, başka kanlan kabul ermezmiş. Başka kanlar yalnızca akıtılırmış.”

Bu kadar uzun konuşmak onu yormuştu. Kırık aksanıyla kelimeleri daima özenle seçerdi. Üzerine durup düşünür, bazen dinleyiciyi deli ederdi.

Adam da sabırla soludu. “Sorgulaması sana düşmedi. Sen sana söyleneni yap. Tanr-”

“Aslında ona *tanrı* denmesini sevmezmiş.”

“Sözümü bölme! Sen ne bilirsin bizim tanrımızı? Bizi bir tek bizden duyabilirsin. Dinimiz hiçbirine benzemez. Bundan önce bildiğin her şeyi unut.”

Meira’nın bakışları kitaba indi. Yaralı ama güçlü aslan figürü ona bakıyordu. Adam da boğazını temizleyerek anlatmaya geçti.

Ders bittiğinde ve Meira ibadethaneden çıktığında, kenarda duvara yaslanmış bir şekilde bekleyen Benjamin de birden ayaklandı. Kızına yaklaşıp omzunu tuttu.

“Nasıldı?” derken onu etrafında çevirdi ve incinip incinmediğini kontrol etti. “Sana ne söyledi? Kızdı mı? Ceza verdi mi?”

Meira ise hiç oralı olmadan dalgın bir şekilde, “Her yerde aynı anda nefes alan bitkiyi duymuş muydun?” diye sordu.

Benjamin bu alakayı anlayamadı ama ona uydu. “Hayır, evladım.”

Meira her zamanki gibi ellerini arkasında birleştirdi ve babasına baktı. “Bu romantik bir abartı elbette ama kulağa ilginç geliyor. *Yeraltı orkidesi* deniyor. Aslında kökleri yok ama mantarlarla hifler(*) yardımıyla ilişki kurdukları için sözde kökleri bütün dünyayı kaplıyor ve her yerde aynı anda nefes alıyor. Bütün dünyayı izliyor. Duyuyor.”

(*) Uzun, dallanma gösteren ipliksi bir mantar yapısıdır.

“Anlıyorum. Ne güzel. Peki, derste ne oldu?”

“Önemsiz şeyler. Bana sadece orkidelerle ilgili bir kitap alır mısın?

Benjamin’in gerginliğini aldı bu tavrı. “Sana kitap yetiştiremiyorum,” dedi. “Çiçekleri çok seviyorsun, öyle mi?”

“Eskiden gül bahçelerimizin olduğunu hatırlıyorum sanki,” diye mırıldandı küçük kız.

“Gülleri de sever misin?”

“Hayır. Dikenleri batıyor. Ama renklerden yeşili seviyorum. Yeşilliği özledim. Burada hiçbir şeyin rengi yok.”

Beraber koridorda yürüyorlardı. “Orkideler birden nereden geldi aklına? Derste bununla alakalı bir şey mi işlediniz?”

“Din adamı *Mosheler, ağaç kökleri gibi dünyanın dört bir yanına yayılmış haldeler*, dedi. *Her yerdeler. Başka ülkelerde politikacılar, öğretmenler, doktorlar, askerler olmak için eğitiliyorlar.* Bu, aklıma yeraltı orkidelerini getirdi.”

Benjamin sessizleşti.

Günler sonra bahçeye girip çıkan onlarca işçiyi, kamyon ve malzemeyi gören Meira, babasına yaklaştı. “Bu işçiler ne için?”

“Gel.”

Babası arka bahçeye götürdü onu. Dış dünyadan malikâneyi ayıran uzun taştan duvarın bir kısmı yıkılmış ve bir yapının iskelesi uzunca inşa edilmişti.

Benjamin gururla, “Burası yakında devasa bir seraya dönüşecek? dedi. “Dünyanın her yerinden getirilen bitkiler için uygun yaşam şartlarını sağlayacak çalışanlar

ayarlayacağım. Çölde hayat açtıracağım? Kızana baktı. “Senin için? dedi tebessümle. “Tıpkı senin bende hayat açtırdığın gibi ben de çölde senin için hayat açtıracağım?

Meira sessizce işçileri ve yerdeki devasa çukuru farklı bir toprakla dolduruşlarım izledi. Hiçbir zaman duygusal bir kız çocuğu olmamıştı zaten, doğası gereği tepkisiz ve sakindi. Babası buna bozulmadı vinç de.

“Ve elbette, güller olmayacak? diye ekledi.

Ezra, Shavit ailesiyle çalışmaya başladığı o ilk dönemlerde, henüz genç bir adamdı. Meira, onu ilginç bulur ve sık sık bahçeye davet eder, yeraltı orkidelerini gösterirdi. Tek arkadaşı sayılabilirdi; sessizce onu takip edişi ve sürekli *elbette* ya da *maalesef* deyişi, kendisine *küçükhanım,* diye seslenişi hoşuna giderdi. Yalnızca bir çalışandı ve görevini yapıyordu ama yine de yaşadığı yerde keskin bir nefretle çevrelendiğinden, birilerinin rol gereği de olsa ona değer verişi ruhunu okşardı.

“İnanıyor musun?” diye sorardı ona sık sık.

“Neve, efendim?”

“Çıkmama yardım et? Ezra, küçük Meira’yı belinden tutarak kaldırmış ve onu seranın en sonundaki ağaca, dışarıdaki kurak araziye bakan dalına oturtmuştu. Meira yerini alınca, “Tanrılarına inanıyor musun?” diye sorardı.

Ezra’nın yüzünde gizemli bir tebessüm peyda olurdu.

Meira, daha küçük yaşta îbranice, Almanca ve biraz da İngilizce okuyabiliyordu. Ailenin ne olduğunu bile anlayamadığı ve kesinlikle anlasalardı okumasına izin vermeyecekleri kitapları okuyordu. Öğrendiği her şey, yaşlı din adamının söylediklerileyle, Moshe Yosef Shavit’in yazıp çizdiği inançla, ailenin davasıyla çelişiyordu. Benjamin bilinçli olarak onun bu tarz kitaplar okumasına, ufkunu genişletmesine, tarih, felsefe ve bilim öğrenmesine izin vermişti. Din dersleri almasını engelleyemese de Meira’nın kendi içinde bir farklılık yeşertebileceğim düşündü.

Bunun, onun sonu olabileceğini nereden bilebilirdi ki?

Meira’nın, bilgiyi göğe ermek için değil de yeraltına sızmak için kullanacağını nasıl öngörebilirdi?

Meira sık sık, “Neden inanmak zorundayım?” diye sorardı babasına.

“Bunu ben de hâlâ bilmiyorum, evladım,” derdi.

Benjamin'in çocukluğu da tıpkı Meira'nınki gibi baskılarla geçmişti. Farklı bir Moshe ailesinden olan Khalil'le büyümüş, benzer fikirlerden geçmişlerdi. Khalil, Benjamin kadar tarikat işleyişinde kök salmamış, onlarca erkek kardeşi arasından sıyrılmadığı için de Almanya'ya kaçabilmiş ve orada Türk, göçmen bir kadınla evlenmişti.

Benjamin ise birçok sebepten mahkûmdu o aileye.

Seni bir yere bağlayanlar illaki bileklerine dolanan zincirler olmak zorunda değildi. İçine ilmek ilmek işledikleri korkuyu öylece geride bırakamazdın. Yatağının altında canavarlar olduğunu söyleyerek bü-yüttülerse seni, yetişkinken ve artık canavarlara inanmıyorken dahi korkardın.

Bu nedenle Benjamin bütün bunlara direnemez, yer yer ailenin de deyimiyle *sapıtıp* farklı kararlar alsa dahi aileden, tarikattan, büyütüldüğü topraklardan kopamazdı.

Meira'yı da uzun yıllar bu pasif-nefretten, dışlanmadan ve baskıdan koruyamadı. Kendi hayatını zindan eden aynı nefretin hedefi yaptı Meira'yı da.

"Ben bu dünyadaki nefreti sevmiyorum," diyordu Meira. Tarihte savaş, doğada savaş, ailede savaş, akıl fikirde savaş... Nefretsiz bir adım atılmıyordu. Toy aklı dahi farkındaydı.

Benjamin de bir yerlere uzun uzun dalarak bir iç çekiş gibi, "Nefretsiz bir dünyanın var olabileceğini zannetmiyorum," diyordu.

Babası Meira'nın çeşitli hobiler edinmesini, entelektüel yönlerden zenginleşmesini istedi hep. Bunlardan piyano çalmak Meira'nın en iyi olduğu alandı. Övgüler yağdırıyordu öğretmeni, dahi bir piyanı^ olduğunu söylüyordu. *On üçüne varmadan Cbopin olacak.* diyordu onun için.

Ancak Meira nm gittikçe kendi içine kapanması ve artık iletişim kurmayı tercih etmemesi İkiliyi endişelendirdiğinden, görüştükleri psikiyatrisi onlara, "Obsesif Kompulsif'e işaret eden davranış örüntü-leri sergiliyor," demiş, çifti iyice kaygılandırmıştı. " *Takıntı* dediğimiz oldukça değişken olabilir. Kişiye özgü imgeler ya da bizlcrc çılgına gelen fikirler etrafında dönebilir. Anladığım kadarıyla kızınız, müziğe ve tekrarlı seslere karşı sıradışı bir hassasiyet geliştirmiş. Bu da onun odaklanmasını engelliyor."

Benjamin, kızıyla alakalı her konuda bir kıyamet kopmuş gibi endişeli görünürdü.

"Bunca zaman çocuğa eziyet mi ediyormuşuz? Ah, neden hiçbir şey' anlatmıyor bu kız bana?" Aynı akşam kızının karşısındaydı. "Söyle bana. Son zamanlarda bu yüzden mi

sessizleşiyorsun? Müzik seni rahatsız mı ediyor?"

Meira, o kelimeyi kullanmak için can atıyordu. Babasının gözlerinin içine bakarak, "Nefret ediyorum," dedi sonunda. "Müzikten nefret edivorum, baba."

"Ah, evladım... Oysa nasıl da yakışıyordu sana. Elbette, sana eziyet veren hiçbir şeye seni zorlayacak değilim. Söyle bana. Müzisyen olmayacaksan ne olmak istersin ileride?" *

Gözleri hep uzaklara dalardı. "Bir hayalim var."

"Neymiş o hayal? Söyle ki gerçekleştireyim."

"Ben gerçekleştireceğim."

Meira'nın on üçüncü yaşında General Lennart ve Meira'nm amcası Klaus'un başta olduğu strateji ekibi, artık zamanın geldiğine inanıyordu. Nihayetinde Klaus, birden ortaya çıkmış ve Benjamine yeğenini görmek istediğini söylemişti. Benjamin elbette ona şüpheyle yaklaşmış, bunca yıl nerede olduğunu sormuştu fakat Klaus bir asker olduğunu ve göreve gönderildiğini söyleyip yeğenini görmekte hakkı olduğunu direttiğinde Benjamin bu isteği reddedememiş, Klaus'u Eilat'a, aile evine davet etmişti. Bir bakıma Benjamin bu beklenmedik akrabalıktan hoşnut bile kalmıştı. Ne de olsa Meira büyüdüğünde onu okul için yurtdışına gönderme işi içine daima korku salmıştı ama Klaus'u gözü tutarsa kızını ona emanet edebilirdi.

Klaus, Benjamin'in misafiri olarak İsrail'deki eve getirildiğinde kimse onun neo-Nazi örgütünün üst düzey bir yetkilisi ve düşmanın ta kendisi olduğunu bilmiyordu.

Bu gaipten gelen öz amcasının ziyareti Meira'da da büyük bir ilgi uyandırmıştı. Geçmişe dair pek bir şey hatırlamadığı gibi öz amcası da tamamen karanlıkta kalıyordu şimdi.

Ancak Klaus Rosenfeld, yeğeniyle hemen görüştürülmedi, bunu Meira kendisi istemişti. Klaus, aynı gece misafirhanede istirahat etmiş ve anca sabahına Meira'yla görüşmesi için kütüphaneye davet edilmişti. Erkenden gitti ve yeğenini beklemeye başladı.

Meira, uzun siyah elbisesiyle kütüphaneye girdiğinde Klaus ayağa kalkmış ve önünü iliklemişti. Meira bu benzerliğe şaşırmadı, ne de olsa öz amcasıydı. Tıpkı kendisininkine benzeyen fakat yırtıcıları andıran bir bakışla Meira'yı izliyordu.

"Amca..." Meira sakin bir tavırla ve ifadesiz bir suratla adamın karşısına geçti. Koltuğu işaret etti. "Oturun."

Ortalarındaki masada bir satranç tahtası, taşlan başlangıç pozisyonunda dizilmiş, rakipleri bekliyordu. Bir de soğumaya başlayan bir kahve. Klaus, yeğenindeki değişimi gözlemlediğinden kısa bir süreliğine sessiz kaldı.

Rahatsız olduğu ihtimalini düşünerek, “Size böyle seslenebilir miyim bayım?” diye doğrulama istedi. “Amca diyebilir miyim?”

Amca, Meira’nın Almancayı bu kadar akıcı konuşmasını beklemediğinden şaşıracak gibi oldu.

Meira kibarca gülümsedi. “Almanca derslerim hep pekiyidir.” Gözleri kahveye indi. “İçin lütfen.” Klaus sol eliyle fincanı aldı ve yudumladı. Meira dikkatle bu hareketi izledi. “Neden şimdi geldiniz? Ne de olsa söylediklerine göre zamanında beni terk etmişsiniz.”

“Ben çocuk bakıcısı değilim,” dedi. “Ben bir askerim, kendi işlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Görev için başka bir ülkedeydim.”

Meira ilgili göründü. "Görev için yeğeninizi öylece terk edebildi**niz** yani?

Klaus böyle konulmasını garipsedi. "Kafanın basmayacağı şeyler bunlar, çocuk? diye geçiştirdi, bir an önce onu Almanya’ya götürme teklifini sunmak istiyor, doğru girişi hazırlıyordu.

Ancak Meira bu cevaba gülümsedi. Aralarındaki masaya doğru hafifçe eğildi ve beyaz piyonu ilerletti. Klaus da siyah piyonla karşılık verene kadar bekledi.

"Nedir kafamın basmayacağı şey, efendim?” diye usulca sordu Mc-ira. "Nazi olduğunuz mu?”

Klaus’un gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Sen...” Kimsecikler olmasa da etrafına bakındı hemen. “Ne diyorsun, çocuk? Nereden duydun bu kclimevi?”

“Tarih kitapları okumayı severim.”

“Tarih okuduysan Nazilerin tarihe karıştığını da bilmen gerekiyor!

“Fikirler ölmez? dedi Meira. Klaus anlamadığında, “Kitabın adı? diye ekledi. “Geçtiğimiz yıllarda savaş suçuyla idam edilen eski bir Nazi askerinin yazdığı kitap. Söylediğine göre günümüzde de radikal neo-Nazi terör örgütleri varlığını sürdürüyormuş. Siz de o gizli örgütlerden birinde olmalısınız?

Klaus afallasa da derhal toparlandı ve kibirli bir ifade takındı. “Neye dayanarak beni suçluyorsun?”

Meira rahat göründü. “Kitapta bu örgüte mensup askerlerin her şeyi sol elleriyle yaptıklarını, böylece birbirlerini dışarıda tanıdıklarını okumuştum?

“Ben yalnızca solağı-”.

“Ama kâhyam bana, dün akşam ajandanıza yazarken sağ elinizi kullandığınızı söyledi? diyerek böldü onu. “Kahvenizi sol elinizle yudumladınız ve piyonu da sol elinizle ilerlettiniz. Solak olsaydınız sağ elle yazı yazmazdınız?

Mcira’nın ilk geceden niye onunla buluşmayı istemediğini şimdi anladı. Bunca zamandır gözetlendiğini düşünmüştü elbette ama yeğeni tarafından değil.

“Bu bir şeyi kanıtlamaz/ diye itiraz etti yine de.

Meira iç çekti ve iki tarafı da pencerelerle kaplı kütüphaneye bakındı.

“Asla kapı ve pencereleri arkanıza alarak oturmazsınız, daima odayı baştan sona görebildiğiniz şekilde konumlanırsınız/ diye açıkladığında Klaus’un, pencere ve kapı olmayan tek tarafa sırtını vererek oturması Meira’yı gülümsetti. Ardından bakışları adamın bacağına indi. “Sol elinizi de sağ bacağınıza, belinizdeki tabancaya daha rahat ulaşabilmek adına koyacak şekilde oturursunuz/ dediğinde Klaus rahatsızlanarak kıpırdandı. “Her yerden gelecek tehditlere daima hazır-sınızdır, değil mi? Örgütünüzün sizi belli bir yetiştirme tarzı var. Saygı duyduğunuz, farklı olmayı sevdiğiniz, bir inanç gibi takındığınız tavır ve rutinler bunlar. Sizin için değerliler. Kanun gibiler âdeta/ Meira, amcasının sessizleştiğini görünce omuz silkti. “Hem başka türlü beni buradan almaya gelmezdiniz herhalde. Burada ulaşabildiğim tarihi kaynaklar sınırlı ama Nazilerin, Yahudilerden nefret ettiğini biliyorum. Yetimhaneye bırakılmam umurunuzda olmadı ama görevden döndüğünüzde ve Yahudi bir aileye verildiğimi öğrendiğinizde çok sinirlenmiş olmalısınız.”

Klaus, planını o anda değiştirdi ve başka bir yaklaşımla, “Evet/ diye kabul etti. “Bu doğru ama ben senden nefret etmiyorum. Sen bir Almansın. Bizdensin. Bu insanlarla hiçbir bağın yok. Bu yüzden seni buradan almaya geldim.”

Meira’nın kaşları hayretle havalandı. “Benden... Nefret etmiyor musunuz?"

Pek de alışık olduğu bir yaklaşım değildi, gardım hemen düşürecek kadar da toydu.

Klaus, bu afallamayı hemen yakaladı ve sonuna kadar sömürmek için, “Seni zorlamayacağım,” dedi. Endişelenmişti. *Madem Nazi olduğumu anladı, onu isteyerek bu aileye gönderdiğimi de anlayabilir.* “Ama ben artık yerleşik bir hayata geçtim. Sana göz kulak olabilirim. Benimle yaşamayı düşünür müsün bilmem. Baban buna izin vermeyecektir belki de fakat en azından tatil için seni geri götürebilirim. Sonrasında nerede kalmak istediğine sen karar verirsin.” Meira kısa bir sessizliğin ardından ayağa kalktı. Klaus onun gideceğini düşünerek hemen arkasından. “Biliyorum,” dedi. “Moshe dini, değil mi? Ailenin kendi inancı var. Sana neler anlattıklarını, ne şekillerde beynini yıkadıklannı tahmin dahi edemiyorum ve muhtemelen bana da güvenmiyorsun. Sana öğretilen her şeye ters olduğumu düşünüyorsun ama be-”

Meira onu, “İnancın temeli nedir, biliyor musunuz?” diyerek böldü. Bitmek bilmeyen kitaplığın yanında, radarın arasında geziniyor vc kitaplara göz atıyordu. “İnanç, insan icadı değil,” dedi. “Aksine hayvanlara kadar gerilere gider. İlk insanların mağara resimleri de büyük hayvan tasvirleri de bir anıttır aslında. O hayvanın etinden süründen yararlandıkları için kutsal bir varlıktır gözlerinde ve ölen aile üyelerini o hayvanlar olarak duvarlara çizip anarlar. Oysa o zamanlar ne din adamları ne din kitapları ne de kiliseler, camiler ve sinagoglar vardı. Dil bile geliştirememişken farklı coğrafyalardaki insanlar sanki birbirlcriyle iletişim halindeymiş gibi aynı davranışları nasıl sergiler?" Klaus sessizdi. “Çünkü inanç, canlının doğasından gelir,” dedi Meira. “Dünyadaki ilk yaşam formları geliştikçe, hayatı romanrize edebilecek kadar bilinçlendikçe, hayatın bu hiç de romantik olmayan yaşam ve ölümle baş edebilmenin yollarına ihtiyaç duymaları, hayatta kalabilmeleri adına bir içgüdü haline geldi. Hayvanlar, yalnızca hayatta kalabilme şanslarını artırmak için bilinçsizce inanırken insanların hayatın bu denli aniliğine, birden doğan bir yavru ve ansızın ölüveren bir eş kadar acımasız olabilen doğanın çirkinliğine bir kılıf uydurması ve bütün bu yükle baş edebilmesi için inanması gerekti.”

Pek çoklarından gizlediği fikirleri bu denli özgürce dillendirebil-mesinin baş döndürücülüğü altında çenesi açılmıştı.

“insanlar akıllandıkça romantikleşti ve romantikleştikçe aptallaştı. Güvende hissetmeleri için bir sürünün parçası olmaları gerekti. Bir inancın kubbesi altına girmeli, kalıplarla etrafına duvarlar örmeli, ışığı kapatarak karanlığı seçmeliydi. Bu doğru. Karanlıktan korkmuyorlar, görmekten korkuyorlar. Belirsizliğin verdiği huzursuzluk bilmenin, düşünmenin ve topluma aykırı fikirleri dile getirmenin yabancılığı yanında basit kalırdı ne de olsa.” Parmaklan, bir şey arıyormuş gibi kitaplarda geziniyordu. “İnsanlar yönetilmeyi seçiyor,” dedi. “Birkaç sayfa masalın ve aklını yitirmiş bir zavallının yüzyıllar boyunca bile toplumlar üzerinde ne denli büyük bir etkisi olabildiğini görüyorum. Bir efsane, mitoloji ve masal, inandıkları için çocukları saf olarak gördükleri masallardan daha gülünç inançlara sahip yetişkinler.

Kendi hayatlarını o inanışa göre şekillendiriyorlar. Hatta başkalarının kini de aynı sebeple bitirebiliyorlar.”

Klaus, genç kızın açıklamalarına, temiz ve anlaşılır diksiyonuna, kendinden emin tavrına ve pek gizlemeye çalışmadığı yerinde kibrine hayranlık göstermeden edemedi. Yine de toyluğunu seziyordu. Sivriliğini göstermek için can atan bir heyecanı ve henüz gerçek dünyayla tanışmamış olmanın getirdiği bir cehalet vardı üzerinde.

“İnanmıyorsun,” dedi Klaus.

“Düşünebilmeye başladığımdan beri...” diye cevap verdi Meira.

Meira aradığını bulmuştu, sonunda adımları durdu ama bir kitap değil de bir tabloydu bu. Duvara asılı tabloda korkusuzca dikilen bir adam ve karşısında da dehşet içinde adamı izleyen aslanlar resmedilmişti.

“Bu tabloda ne görüyorsunuz?” diye sordu Meira.

Klaus gözlerini kısarak tabloyu anlamaya çalıştı. “Bir adamdan korkan aslanlar,” dedi. “Güçlü bir adam olmalı. Aslan terbiyecisi olabilir.”

“Dikkatli bakın,” diye uyardı onu Meira. “Adamın elleri bağlı.”

Klaus adamın arkada birleştirdiği ellerinin bağlı olduğunu fark etti. Meira’nın da bu hareketi çokça yaptığı görülürdü.

Meira, “Danyal peygamber, Eski Pers Kralı Darius’un bir çalışanıdır fakat onların inancına göre tapınmayı reddeder,” diye açıklamaya başladı. “Kendi tanrısına ve inancına ihanet etmez. Bunun üzerine kral sinirlenip Danyal’i aslanlarla dolu bir ine atar fakat Tanrı’nın gönderdiği melekler, aslanları korkutur ve Danyal’a dokunamazlar.” Meira, ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde döndü ve kısaca etrafa bakındı. “Burası...” dedi. “Benim aslanlarla dolu inim. Boyun eğmediğim için cezalandırıldığım cehennemim. O aslanları korkutacak melek sureti bir gün gelecek mi diye çok düşündüm. Biri beni kurtaracak mıydı?” Çenesini kaldırdı ve Klaus’a gülümsedi. “Kısacası, onlandan biri değilim,” dedi genç kız. “Bu yüzden, bana tehdit oluşturan kişi siz değilsiniz. Bana bu hayatı zorla dayatan sözde ailem asıl tehlikedir benim için.”

Klaus memnun göründü. “O halde, senin büyük bir sadakatle koruduğun o inancın nedir, yeğenim? Uğruna, aslanlara yem olmayı bile göze almışsın.”

"Ben de yıllardır aynı soruyu soruyorum kendime.”

Bu bir anlığına kırk küsur yaşındaki askere gülünç geldi. Kız çocuğu henüz on üç yaşındaydı ama mevzu bahis Mcira olduğunda, onunla bir kere olsun görüşmüş herkes bilirdi ki o bilmiş, donuk çehresinden çocukluk geçmezdi. Biriicrine göre terazinin hep yanlış tarafında durduğundan çabucak büyümesi, doğru soruları sorması, çok okuması ve kimseler cevap veremeyeceği için de cevapları kendi vermesi gerekmişti.

Klaus iç çekti. "Ben davanı biliyorum, yeğenim. Sen de bizdensin ama ait olmadığın yerde, bir aslan inindesin. Ben belki o aslanları korkutacak bir melek değilim ama ait olduğun yere seni götüreceğime inanabilirsin."

Anlaştılar. Klaus ayaklandı ama Meira son defa onu durdurdu.

"Nazi 1er neden Yahudilerden nefret ediyor? Siz benim gibi esir değilsiniz burada ve görünürde nefretiniz için bir sebep de yok."

Karşı karşıyaydılar şimdi. Aralarında gülünç bir boy farkı vardı.

Klaus, ne tarihten ne de sosyal Darvvinizmden bahsedecekti ona. Basitçe, "Neden kediler farelerden nefret ediyor?" diye sordu.

"Nefret etmiyorlar. Doğalarında onları avlamak var."

"Doğalarında onları avlamak var," diye tekrarladı Klaus da.

Meira'nın içini okşadı bu karşılık. Hayatında ilk defa aynı görüşte olabildiği ve bunu sesli bir şekilde dile getirebildiği birileri vardı karşısında. Kendi zihninden, kendi anlayışından birileri...

Nefret.

Bunca zamandır Meira'nın içinde yeşeren ama düşünmeye dahi cesaret edemediği sinsi filizdi nefret. Nazilerin Yahudilerden nefret ettiğini ilk kez okuduğunda da içinde tıpkı şimdi olduğu gibi kayıp bir parça yerine oturmuştu işte. Bunca zamandır sorun kendisinde sanıyordu. Günahkar olduğu için cehenneme gideceğini düşünüyordu.

Sadece yanlış yerdeymişim. Başından beri onlara ait değilmişim.

Fikirlerini paylaşan insanları bulmuştu. Ait olduğu yerdi orası. Denizlerce ötede, asıl kanından gelme, başka bir ailede... Oraya gitmeliydi.

İlk defa, günahkâr olan ben değilim, diye düşündü. *Bu sefer, onlar yanacak.*

Klaus, ailenin yanında birkaç hafta kalmayı ve bu süreçte Mei-ra'nın aklına girmeyi planlayarak gelse de buraya, ertesi gün buna gerek kalmadan Almanya'ya geri döndü. Meira ise amcasına dair babasından gelen bütün kaygıları yumuşak bir dille, aklına girilmiş gibi mest olarak da değil, mesafeli davranarak yanıtladı.

Benjamin'e, derhal onu Almanya'ya göndermesi için bir sebep sunmalıydı. Din adamı David'e sık sık karşı gelmeye başladı. Fırçalar, hakaretler, darbeler yedi. Kafasına kitapla vurulur, saç dipleri çekilir, kızılcık sopasıyla avuçiçleri kanatılırdı.

Bir akşamüzeri David, artık canından bezmiş bir şekilde köpürerek inatla dua etmeyi reddeden kıza bağırmaya başladı:

"Söyle şimdi küçük, kansız domuz seni! Domuz eti yiye yiye domuza dönüşmüşsünüz tabii. Söyle şimdi, hadi! Tanrı yalnızca kimlerle konuşur? Bizimle, Meira. Bizim ailemizle, bizim kanımızdan kullarla! Tekrar oku. Baştan oku, hadi!"

Birden ibadethanenin kapısı gürültüyle açıldı. Öfkeden deliye dönmüş Benjamin bir hışımla mesafeyi arşınladı.

"Ne yapıyorsun sen?" David'in yakasına yapışıp onu sarsmaya başladı. "Sadece dersini öğretecektin! Seni alçak adam!"

Damarlarındaki kanın kaynadığını hissetti. Kızının halini görme-seydi hemen oracıkta adamı öldürebilirdi ama onu ittirip kızına yetişmesi gerekti. "Meira, kızım, gel yanıma! Sana bir şey yaptı mı? Hep böyle vuruyor muydu yoksa?"

Meira'nm yanaklarından timsah gözyaşları süzülüyordu. "Evet, babacığım."

"Ah, kuzum..."

Benjamin'in kalbi ağzında atıyordu. Bütün çocukluğunu ve ziyan edilmiş gençliğini görüyordu kızında. Defalarca kez eziyet edilişi, dövülüşü, aç bırakılışı canlandı kafasında. Bu kader babadan kıza aktarılmak üzere aç bir ruh gibi dolaşıyordu sanki. Titreyen ellerle kızını sıkıca kendini bastırdı ve bu körü kadere karşı siper aldı.

Yaşlı adam yerden kalkarken gürültüyü duyan bazı aile üyeleri de rekor teker belirdi. Ezra da dikkatle izliyordu bu sahneyi.

Benjamin, hepsinin karşısında öfkeden titreyerek dikiliyordu. "Tann şahidimdir ki hepinizin başına yıkarım bu yeri!*' diye yeri göğü birbirine kattı.

David öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Tanrı'nın evi hakkında doğru konuş!" dedi.

Benjamin bu ateşte yıllarca yanmıştı ama ne zaman ki o ateş kızına sıçradı, işte o vakit gözü dönmüş bir aslan gibi gürlemeye başladı. Eskiden dizlerini titreten mabet, şimdi ona kartlardan dizilmiş ve tek nefeste yıkabileceği oyuncak bir ev gibi geldi. Kızına dokundular, öyle mi? Şimdi ne tanrıları kaldı ne de gudubet din adamının cehennem vaatleri!

Ancak kendisi hâlâ tarikata bağlıydı, bu doğruydu. Meira da onun buradan ayrılamayacağını biliyordu. "Peki, babacığım," dedi aynı gece ona. "En azından ben bir süreliğine amcamın yanına Almanya'ya gidemez miyim?"

"Meira..." Benjamin buna henüz hazır değildi. Klaus'a da yeterince güvenmiyordu.

"O benim öz amcam! Ben ise burada bir üveylikten başka bir şey değilim. Anık buradaki nefrete katlanamıyorum ben, baba. Hiçbirinin beni asla kabullenmeyeceğini biliyorsun. Ben hep bir yabancı olacağım onlara. Biraz olsun sevilmemi hiç mi istemiyorsun? Ya da bir tek senin sevgin yeter mi sanıyorsun bana?"

Meira'nın içindeki bu burukluğu görmek Benjamin'i nasıl da büyük bir hüzne uğram! "Ah, Meiracığım..." derken az kalsın ağlayacaktı. "Biriciğim... Tamam. Tamam o halde. Ben bir şeyleri yoluna sokana kadar amcana git, kızım. Khalil de orada zaten. Kocaman bir kızsın aruk Lisenin bir dönemi orada kalabilirsin. Ne dersin?"

Meira Shavit, on dört yaşına bastıktan kısa süre sonra amcasının yanına, Almanya'ya gönderildi.

Amcası Köln'de, askeri bir lojmanda yaşıyordu ama Meira geldiğinde onu Rosenfeldlerin yüzyıllık gül bahçeleriyle bilinen eski malikânesine götürdü. Boyunca uzanan masallara konu gül bahçeleri, içinde kuşların cıvıldadığı süs havuzları ve üzüm bağlarının kubbesini sarmaladığı çardaklarla beraber, Shavitlerin görkemi pek sevdiği yapılarında büyümüş biri olan Meira'yı bile etkilemişti.

Bir süreliğine burada yaşayacaklardı. Meira'nın en detaylı rüyalarında bile hatırlayamadığı bebekliğinin geçtiği evdi burası. Mobilyaların üzerindeki örtüler kalkmaya başlamış, aceleci hizmetliler silip süpürmelerle ölülerin tozlarını kışkışlamış ve perili bir ev gibi yalnız, ruhsuz, renksiz olan bu devasa malikâneyi canlandırmışlardı.

Benjamin Shavit, gösteriş budalalığını sevmezdi ama kızının oralarda bir fazlalık olmadığını kibarca göstermek maksadıyla ceviz oyma sandıklarda akın şamdanlar, mücevherler ve mücevherin kendisinden değerli kadife döşeli mücevher kutuları, akın iplikle dokunmuş gömlekler, en iyi ipek tafta kumaşlardan fularlar, sedef kakmalı aynalar, Shavitlerin kendi seramikçilerinin imzasını taşıyan yaldızlı yemek takımları ve

kupalar, amcası için saf altından dövülmüş zümrüt taşından bir yüzük ve son olarak, akın suyuna batırılmış, gümüş telle dolgu çiçek motifli sarma, astarlı bir semer göndermişti. Semer, koleksiyon değerindeydi ve hemen ardından gönderilen Ahal Teke'si(*) için Meira'ya bir hediyeydi.

(*) Ahal Teke, bir Türkmen andır. Hız, dayanıklılık, zekâ ve ayın edici metalik parlaklıklarıyla ünlüdür.

Malikâne bu sandıklarla dolmuş, hizmetliler hediyeleri, sahiplerine göre odalara taşımak için uzun süre etrafta koşuşturmuştu. Çalışanlara dahi hediyeler gönderilmişti çünkü Benjamin bilsinler istemişti. Meira sahipsiz değildi. Gerekirse para saçacak gerekirse korku salacak dağ gibi bir babası vardı arkasında.

İlk günler yerleşme telaşıyla geçerken bir akşamüzeri Klaus, "Seni birileriyle tanıştıracağım, yeğenim," diyerek Meira'yı evden aldı.

Birkaç saatlik sürüş mesafesinde, üst düzey bir askeri personelin özel konutuna gittiler. Bir saraydan hallice görkemiyle bahçesinde toplanan onlarca insanı ve yüzlerce katını rahatça ağırlayabilirdi. Bir üs gibiydi. Bürün ışıklar açıktı vc bahçedeki ciddi görünümlü, takım elbiseli, çoğunluğu orta yaşlı adamların sigara tütürüşlcrini ve hanımların boyalı dudaklarının açılıp kapanışını aydınlatıyordu.

Genç biri Klaus'u hemen tanıdı ve yanaşarak, *"Gülen Abend Herr Isutnant Roscnfrld, (*)* diyerek onu karşıladı.

(*) (Alm.) "İyi akşamlar. Teğmen Roscnfdd.'Klaus başıyla adama selam verdi ve Meira için kapıyı açtı. Meira, adamın *teğmen,* demesine takılmıştı.

"Bu rütbe, örgütteki askeri rütben mi yoksa Alınan ordusundaki resmi rütben mi?"

"Örgüne henüz rütbeler yok, şimdilik birlikler var. Almanya bizim düzenimizle işlemiyor, devlet bizim tarafımızda değil ancak ör-gürün çoğunluğu asker ve siyasetçilerden oluşuyor. Bu nedenle bizlcre rütbelerimizle hitap edilir?

Uzun koridorlarda rastlaştıkları çoğu kişi takım elbise giyse de askerler de vardı. Bazı askerlerin üniformalarına taktıkları kırmızı pazu-bandları Mcira'nın dikkatini çekti.

"Svasrika? diye mırıldanırken buldu kendini. Kitapta görmüştü.

"Nazilere ait bir sembol?

“Değil? dedi Meira ve Klaus*un ona küçük bir bakış atmasına sebep oldu. “Svasrika binlerce yıldır özellikle Doğu’da iyi şans için kullanılan bir sembol?

Klaus kibarca öksürdü. “Doğru? dese de Rosenfeldlerde genetik olan bir kibirle, “Ama anık sembole bakan kimse onun iyi şans getirdiğini düşünmüyor? diye ekledi.

Meira sessizleşti. Klaus onu kalabalık bir yemek salonuna getirmişti. Şık giyimleriyle hanımlar ve beyler, kokteyl bardaklarını tutarak gülüşüyor ve politikadan konuşuyorlardı. Özgürce.

Sessizliğini orada bozup, “Burası yalnızca bir ev değil?’ dedi. “SS’nin ana karargâhındayız, Meira? Genç kızın soran bakışlarına karşılık, “SS birliği, daha çok Örgütün askeri kısmı denebilir?’ dedi. Klaus, ona biraz daha yaklaştı. “SS’teki en önemli adam babandı.”

Bakışları girdikleri geniş salonda dolanırken, “Ona ram olarak ne oldu?” diye sordu. “Benjamin, onların bir araba kazasında öldüğünü söyledi?

“Yahudiler tarafından öldürüldü.” *Yalan.* Arnold, deli bir adamdı. Darbe girişimine varan terör faaliyetleri sebebiyle devlet ve pervasızca atıldığı riskler yüzünden de dostları tarafından dahi tehlikeli bulunuyordu. Yahudiler dışında da onu öldürmek isteyecek çok kişi vardı.

Klaus, tıpkı Havva’nın aklını çelen yılan gibi kulağına yaklaştı. “Annene tecavüz eden ve yakarak öldüren insanlar onlar.” *Yalan.* Ar-nold’la beraber kazada ölmüştü.

Meira yutkundu. İçinde kıpraşan hislerin, her daim nefret ettiği *nefrete* benzer bir hal alışı onu heyecanlandırdı ama sesini çıkarmadı. Sanki gittikçe bu hislerin somutlaşması için sebepler verilmesine seviniyor gibiydi.

Yemek salonundan geçtiler ve sonunda bir kapıya geldiler. Girmeden önce Klaus’un, “Unutma,” diye uyarması gerekti onu. “Burada ismin Maria. Shavit değilsin artık, bir Rosenfeldsin. General Lennart dışında diğerleri senin, o tarikat tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Arnold Rosenfeld’in kızı olduğunu biliyorlar. Seni onlardan kurtarmak istiyoruz. Anladın mı?”

Başını salladı. “Kimler var ki içeride?”

“SS örgütünün en üst düzey yetkilileri.”

“Rütbe olmadığını sanıyordum.”

“Kıdem farkı elbette var. Yeni SS örgütünü üç kuşak önce Rosen-feldler kurdu ancak Arnold’un ölümünün ardından yönetim, General Lennart’ın eline geçti. Kendisi Kara Kuvvetleri Müfettişi. Onunla nasıl konuştuğuna dikkat etmeni isterim. Gerekirse konuşmadan önce bana sor.”

Klaus, kapıdaki görevliye bir bakış attı ve cebinden küçük bir kutu çıkardı. Üzerinde Svastika sembolü olan kırmızı kol bandını koluna, SS rünü olan yamayı da yakasına taktı. Şimdi davasına bürünmüştü işte. Beraber içeriye girdiler.

Meira, tekrar Maria ydı artık.

Yüksek bir tavan ama küçük bir oda ve yemek masasının çevresinde dokuz kadar da adam... Çoğu asker, birkaçı işadamı ve sonuncusu da Maria’dan bile küçük duran bir erkek çocuktu.

Oda fikirlerle, sembollerle, tablolarla, tanımadığı sıfatlarla donatılmışrı. Masaya oturana kadar vc harta sonrasında da Maria’nın ilgi alakası tamamen duvarlardaydı.

“Sİ7 Niklaus Roscnfeld’in yeğeni olmalısınız?’ General Lennart’ın derin sesi duyuldu masada. “Amcanız sizi çok övüyor, küçükhanım.”

Lennart Stahlbcrg, kırklı yaşlarının sonunda, genç görünen, yana taranmış kısacık sarı saçları ve buz gibi mavi gözleriyle insanda derin bir ilgi uyandıran, tertipli, sert bakışlı bir adamdı. *Göğsünde taşıdığı nişanlar ağırlık yapıyor mu aeaba,* diye düşünmeden edemedi Maria.

öre yandan Hcinrich sesini yükseltip, “Saçmalık,” dedi ve mendille dudaklarını sildi. “Bir çocuğun burada, böyle önemli bir toplantıda ne işi var?”

Oysa General Lennart’ın hemen yanında Maria’dan da küçük bir çocuk oturuyordu. Generalin kendi çocuğu olduğu için görmezlikten gelinmişti.

“Fikirlerin yaşı olmaz, Bakan Bey,” diye cevapladı onu General.

Niklaus, “Yeğenimin aklının zerresi bile sende yoktur, Heinrich,” diye kızdı ona. “Yeğenim yaşına göre oldukça zeki bir kız çocuğudur. O korkunç, şeytan bozması ailesine, daha küçük yaşlardan beri aklına girmeye çalışan, beynini yıkayan, o pis köylülere ve onların bürün eziyetlerine rağmen yeğenim akılalmaz bir direnç ve irade gösterdi. Onu takdir edin lütfen, beyler.”

“Elbette,” dedi General. “Söyle bakalım, küçükhanım, seni o aileden kurtarmamızı istiyor musun? Yalnızca kısa bir süreliğine Almanya’da amcanla kaldığını duydum.

Bunun temelli olmasını istemez mısın:

Maria kayıtsızca duvardaki siyah bayrağı işaret etti. “O sembol ne anlama geliyor?”

Doppelte Siegrune. Yaka yamalarında, nişanlarda, bayraklarda, kolluklarda sık sık göreceği üzere, SS örgütünün ana sembolüydü.

“Zafer anlamına geliyor.”

Maria’nın seyrek kaşları çatıldı. “Neyin zaferi? Savaşta değiliz.”

“Daima savaştayız,” dedi General.

“Barış döneminde mi?”

“Fikirlerin savaşı.”

Maria, içinde bir kıpırtı hissetti ama belli etmedi.

“Hah!” Generalin yanında oturan sarışın çocuk sırıttı. “Benden iki yaş büyüksün ve en basit şeyleri bile bilmiyorsun?

Babasından, “Ludwig!” diye bir uyarı geldi.

“Daha kendi tarihini bile bilmiyor.”

Maria’nın tek ilgisi, şimdiden ilkel aklını oyalayan sembollerdeydi. "Peki, oradaki sembol?” diye sordu.

“Hagall rune” dedi General. “İnanç. Davamıza, kendimize, geleceğimize, kaderimize olan sarsılmaz inancımız. *Odal rune* soyumuza, kanımıza, toprağımıza bağlılığımızın sembolüdür.”

“Yaşam.” *Lebensrune.*

“Ölüm.” *Todesrune.*

“Savaş.” *Tıuaz Rune.*

Maria’nın gözleri zafer rünündeydi. Orada zihninde çakan şimşekleri görür gibi oldu. İçinde kaynaşan bu yıkım isteği, bunca yıldır bastırılan bütün hislerinin artık zehirlenmiş artığıydı. Sonuçta, suyun bile fazlası zehirlerdi.

Yeme içme faslı bittiğinde beyefendiler General'in de gizli direktifiyle teker teker izin isteyip odadan ayrıldı. Artık Maria'yla yalnızdı. Ayaklandı ve elini kaldırarak ötedeki koltukları işaret etti.

"Buyurun lütfen."

Maria ona uyarak karşısındaki koltuğa oturdu. General'in iyi bir Küba purosu çıkarmasını ve ucunu tutuşturduktan sonra ilk nefesini biçimli dudaklarının arasından çekmesini izledi.

"Ne kadarını biliyorsunuz?"

Maria bilmezlikten geldi. "Neyi?"

"Ailenizin öldürülmesi ve Shavitler tarafında evlat alınmanız," dedi ve tepkisini ölçtü. "Annenizle babanızı öldürdüklerini biliyorsunuz, değil mi?"

Maria tepkisizdi. "Haberim oldu."

"Sizi kaçırmış sayılırlar. Arnold Rosenfeld'in öz kızısınız. Sizi, bize karşı kullanmak için elde edeceklerdi elbette." Maria'nın duraksamasını General derhal yakaladı. "Bana, aileni öldürdüklerini bilmeden seni evlatlık aldıklarını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Benjamin beni severdi," deme ihtiyacı hissetti.

General ncrcda^c gülecekti. "Küçükhanım, Shavitler kendilerinden olmayan kimseyi sevmez. Eminim ki Benjamin Bey de harika biridir. Size çekerler veriyor vc saçınızı örüyordur ama onun, dünyanın en tehlikeli ailesinden olduğunu size hatırlatırım. Babası Aryeh Shavit'ten sonra tarikatın en güçlü adamıdır kendisi. Aryeh'in hastalandığı söylentileri doğruysa da yakında zirveye tırmanacak adam Benjamin Bey olacaktır."

"Sanmıyorum. Kendisi uzun süredir tarikattan kurtulmanın yollarını arıyor."

General onu hiç duymamış gibi sözüne, "Siz ise onların yüzlerce yıldır nefret ettikleri her şeysiniz," diye devam etti. "Siz bir kedisiniz. Onlar ise bir fare. Söyleyin bana, bir farenin doğasında kediyi sevmek olabilir mi hiç?" Maria sessizleştiğinde, Lennart purodan derin bir nefes aldı. "Sonuçta onların yanında bir tutsaktınız ve Herr Rosenfeld de sizi kurtarmış oldu. Masadaki soruma dönüyorum o halde. Onlardan ebediyen kurtulmak istiyor musunuz?"

Mananın yeşilleri, General'in buz mavisi gözlerinden de soğuktu şimdi. "Casusluk yapmamı mı istiyorsunuz?"

Neredeyse şaşıracaktı ama toparladı. "Evet. Yıllardır onlarla yaşıyorsunuz. İşlerin nasıl yürüdüğünü size henüz göstermemişlerdir muhtemelen fakat bu hiç göstermeyecekleri anlamına gelmiyor. Benim söylediklerimi yapar ve aralarına tekrar karışırsam-"

"Hayır," diye böldü onu. "Geri dönmeyeceğim. Bir daha asla. Onlara karşı harekete geçmek istersem babamla hâlâ koruyor olduğum iletişimi kullanabilirim. Belki."

Lennart resmiyeti kaldırarak, "Oraya gitmen daha çok işimize yarayacaktır, Maria," diye karşı çıktı.

"Fikirlerim var," dedi Maria da.

Lennart'ın tek kaşı havalandı. "Ne gibi?"

"Zamanı geldiğinde hepiniz öğreneceksiniz."

"Hitler'in milyonlarca Yahudi öldürmesine sebep olacak kadar onlardan nefret ettiren şey neydi, biliyor musun?"

Khalil'in evladı Kamber, Maria'nın karşısında oturuyor vc satrançta onun saldırısına iyi bir karşı atak düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Maria'nın bir taşını yedi.

"Çünkü Yahudi kesimin yaygın olduğu yerlerde yaşadı."

Kamber'e sunduğu fedakârlık sonucu, başka bir taşı yedi ve daha iyi bir pozisyona geçti. "Onlara maruz kalmak, delirmesindeki sebeplerden biriydi."

Kamber'in ne Yahudilere ne de Nazilere bir ilgisi vardı, pek ciddiye almadı. Maria ise dikkatle onu izliyor, kafasına nasıl girebileceğini düşünüyordu.

Sonunda, "Kamber," dedi. "Beni seviyor musun?"

Kamber şaşırdı, utanıp sıkıldı ve bakışlarını kaçırdı. "Bu nereden çıktı birden?"

"Hayır mı?"

"Evet!" diye atıldı birden. "*Hayır,* demene *evet* değil, normal evet. Soruna evet!"

"Benimle evlenmeyi düşünür müsün?"

Kamber'in babası Khalil, başarılı bir diplomat ve işadamıydı. SS birliğinin onun ortaklığına ihtiyacı vardı fakat babasının Almanya'daki gözü olan Khalil'in bu teklife sıcak bakması mümkün değildi. Bunun yerine Maria onları içeriden fethetmek istedi. Khalil'le iyi geçiniyordu. Kamber ve Oykü'yle aynı liseye gidiyor, Benjamin'le de sık sık telefonda konuşuyor, ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Bu sırada Maria, sadece dört ayda örgüte dair her işi öğrenmenin yanında dobralığı, keskin dili ve yerinde çokbilmişliğiyle de dikkatleri üzerine çekiyordu. Bu işi seviyordu. İzin verildiği her toplantıya gidiyor, büyük adamlarla büyük meseleler konuşuyor, bolca okuyor, bolca tartışıyor, sömürebileceği her bilgiyi iliğine kadar sömürüyordu. Generalin ona, potansiyelini ölçmek maksadıyla verdiği birkaç küçük görevi başarıyla yerine getirmesinin ardından yükselmesinin önü de böylece açılmıştı.

Resmi olarak yeni SS birliğine dahil edildi ve bu unvanı alan en genç üye oldu.

O gece, karargâhlarındaki kongre merkezinde sahne alacak, kısaca kendini tanıtacak, sadakat sözü verecek ve nişan takmaya hak kazanacaktı. Küçük bir tören ve kutlamaydı yalnızca ama o gece her şeyi değiştirdi.

Maria, tarihi coşkularını uyandıracak bir hazırlıkla kendisine eski SS'nin birebir üniformalarından diktirdi. Omuzlarında gergin duran siyah ceket, metal tokalı sıkı bir kemer ve tulum görünümü verecek hol pantolonun uçlarının nkıldığı çizmeler giymişti. Altın sarısı saçtan, üzerinde siyah dışındaki tek aksesuardı. Onu da sıkı, alçak bir topuz yapmıştı.

Beş yüz seksen yedi kişilik kapasiteye sahip salon tamamen doluydu. Üst lobide başta yeni SS birliğinin lideri General Lennart Stahl-berg olmak üzere beş üst düzey yetkili daha oturuyordu. Geri kalan kısımlarda ise yüzlerce önemli isimden oluşan bir kalabalık vardı.

Sahneye çıkmadan önce amcası Klaus onu kenara çekti. "Maria," dedi tedbirle. "Burası kurtlar masası. Sadece beraber hazırladığımız konuşmayı tekrarla. Üslubuna dikkat et. Söyleyeceğini söyle ve sahneden in."

Sahneye çıktığında öncelikle askeri üniforması için alkışladılar onu. Genç kızın yüzünden hiçbir gerginlik okunmadı ve beş yüz seksen yedi kişilik tiyatrosunu sergilemeye şu sözlerle başladı:

"Kendinize SS örgütü diyorsunuz ama sıçanlar gibi karanlık deliklerde yaşıyorsunuz. Sadakatiniz korkaklığadır, davanıza değil."

Kalabalığı daha ilk sözlerinden yerinde kıpırdatmaya başlamıştı. General Lennarr'ın tek kaşı havalandı, yüzünde donuk bir ifade vardı. Heinrich ise gergin bir şekilde Niklaus'a *neler oluyor,* dercesine baktı ama amcası da bilmiyordu.

Maria, "Devlet sizi bir örgüt olarak dahi tanımlamıyor," diyerek devam etti. "Kamusal bir temsiliyete sahip değilsiniz. Siyasi kollarınız birkaç tanıdıktan ibaret. Parlamentoda yeterince milletvekiliniz yok. Var olanı da açıkça davanızı besleyebilecek kararlar alamaz. Halkı ör-güdeyebilecek düzeyde ne radikal bir hareketlenmeniz ne de politika üzerinde herhangi bir yetkinliğiniz var."

Çoğunluk henüz ne döndüğünü bile anlayamadığı için tepki veremezken sinirli askerlerden biri, "Boyundan büyük bilmiş laflar etme!" diye atıldı. "Sen ne bilirsin, çocuk?"

"Siz bilseydiniz şu an özel bir mülkiyette değil, parlamentoda bu konuşmayı yapıyor olurduk," dediğinde hayret nidaları yükseldi. "O *büyük* fikirlerinizle de şu ana kadar siz ne elde ettiniz, bilmek isterim.*

Klaus, "Maria!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun?*

Maria onu dikkate almadı. "Sadece konuşuyor, hak etmediğiniz rozetler takıyor ve birkaç örgütle anlaşarak Ortadoğu'da kaos çıkarıp davanızı beslediğinize inanıyorsunuz."

Kalabalıktan birinin, "Kimdir bu kız?" dediği duyuldu.

Kesin bir vurguyla, "Maria Rosenfeld," diye tanıttı kendisini. *"leh bin die I'ochter von Oberst Arnold Rosenfeld. (*)* Kalabalık sessizleşti. Herkes bu ismi tanırdı. Maria sakince, "Özetle, taklitçi ve fiyasko bir terör örgütünden fazlası değilsiniz," dedi.

(*) (Alm.) "Albay Arnold Rosenfeld'in kızıyım."

Klaus gerginlikten sandalyenin kolunu sıkmaya başlamış ve Mari-a'yı oradan zorla indirip indirmemesi gerektiğini kafasında tartmıştı. Sahnenin iki yanında bekleyen korumalar, Klaus'un tek bir işaretiyle harekete geçmeye hazırdı. Maria'nın, Arnold Rosenfeld'in kızı olduğunu duydukları ana kadar tabii.

"Ama bu değişebilir," diye seslendi kalabalığa. "Bu sebeple size, bu yüzyılın en radikal propaganda stratejisini önermeye geldim."

Bazılarının güldüğü ve diğerlerinin de fısıldaştıkları duyuldu. Onun, Albay Arnold'un kızı olması da bir yere kadardı. Sonuçta, on dört yaşında bir kız çocuğunu kim ciddiye

alırdı?

Ancak genç yaşının hafifliğine rağmen başkalarının tereddüderi, kendi fikirlerini sorgulatmazdı Maria'ya. "Sağcı Alman Diriliş Parti-si'yle birleşmemizi öneriyorum," dedi. "Bizi mecliste ve kamuoyunda temsil edecek siyasi bir kola ihtiyacımız var."

Kalabalıktan itirazlar, kendi aralarında konuşmalar, hararetli sorgular yükselmeye devam etti. "Biz bu filmi daha önce izledik," diye bir karşılık geldi. "Halk, ırkçı propagandalara göz yummuyor. Alman siyaseti, artık ideolojimizi teşhir edebileceğimiz bir mecra değil. Siyaseti bu nedenle doğrudan bir araç olarak kullanmıyoruz. Yalnızca gizli bir destek platformu bizim için. Sizin bugün düşündüklerinizi, biz çoktan yaptık."

"Fark ertim onu." dedi Maria. "Arşiviniz otopsi raporu gibiydi. Başarısızlık üstüne başarısızlık. Babamla beraber ölmüş bir örgütsünüz."

General'in ifadesi sertti. Salondaki gerginlik ise elle tutulur cinsteydi. Yıllardır örgütte böylesi bir tanışma yaşanmamış, beş yüz seksen yedi kişinin de birden koltuklarında rahatsızca kıpırdanmalarına sebep olunmamıştı.

Maria sözü tekrar alıp, "Düzelteyim," dedi. "Yalnızca siyasi bir kola ihtiyacımız olduğunu söylemeye çalışmıyordum. Bu yolla resmi ve düzenli bir örgüt olmamızı öneriyordum. Örgütün gizliliğini güç saymanız daha en başından bir hataydı. Halk, var olmayan kötü bir adamdan korkamaz. Korku ise bize gerekendir. Önce nefret, daha sonra korku, gücümüzü kanıtladığımız vakit saygıya dönecektir. Halk iyiden değil, daima güçlü olandan yanadır. Stockholm sendromludur. Kuzular da kaçacak yeri kalmadığında kurda sığınır. Nasıl olsa korktuğu o güç, onu koruyacak nihai güç de olabilir."

Üst lobide General Lennart'ın hemen yanında oturan Heinrich Kruger'den kibirli bir karşılık duyuldu: "Metaforlarınızı bitirdiyseniz size gerçek hayatta olduğumuzu hatırlatayım, Maria Hanım."

Maria, bir namlu gibi bakışlarını yukarıya doğrulttu. "Gerçekçilik zafer getirmez," dedi. "Dünyadaki her büyük başarı, her icat, her efsane bir delinin, bir hayalperestin eseridir. Gerçekler sizi göğe erdirmez. Size uçamayacağınızı söyler. Sadece deliler uçar, Bay Kruger."

Bakan hakarete uğramış gibi silkindi. "Sizin hayalperestliğiniz fik-rinizce sizi uçursa da başkalarının duvar gibi gerçekliğine çarpabilirsiniz. İşte o zaman düşmek ölümcül olacaktır!"

Maria biraz da takılmak istedi ona. “Belki biraz zayıflarsanız size dokunamayacakları kadar yukarıdan uçabilirsiniz, Bakan’ım.”

Bu çocukça alay, bir anlığına salonun gerginliğini alacak gibi oldu ama Heinrich’in aniden ayağa fırlaması onları susturdu.

“Bu ne cüret?”

General’in sadece ona bakması yetti. Bakan kuru bir öksürükle istemeye istemeye yerine geri oturdu. Gözler General’in üzerindeydi. Hiçbir duyguyu yansıtmayan o keskin bakışlarının akında kızgınlık yatıyor olmalıydı. Maria’yı arsız, küstah, toy ama cüretkar bir çocuk olarak görüyordu muhtemelen. Albay Arnold’ın kızıysa bile General’in ona ceza verebilecek gücü olduğunu biliyorlar ve bu güç dengesinin bir kılıç gibi ineceği anı hevesle kolluyorlardı.

General elini kaldırarak bir jest yaptı. *“Fahren Sie fort, Frau Ro-senfeld.(*)*

(*) (Alm.) “Devam edin, Maria Hanım.”

Maria, duruşunu düzeltti. “Düzensiz göç politikasının halkı kutuplaştırdığı ve bu nedenle siyasette radikal söylemlerin ivme kazanacağı elverişli bir dönemdeyiz. ADP’yle birleşmeli ve örgüte resmi bir kimlik kazandırmalıyız.”

Kalabalıktan, bu sefer General’den çekindikleri için daha ılımlı bir ses yükseldi: “ADP’nin mecliste sandalyesi bile yok. Barajı geçemediklerini hatırlatırım. Oyları %2,8’in üstüne hiç çıkmadı ve istikrarlı bir düşüş izliyor. Batan bir gemiyi devralmamızı söylüyorsunuz bize ki onlarla beraber biz de batalım, öyle mi?”(*)

(*) Almanya’da siyasi partilerin federal parlamentoda temsil edilebilmesi için genel seçimlerde °/o5 oy barajını geçmeleri gerekmektedir.

Maria kibirli bir bakış attı. “Siz şu zamana kadar gerçekten de zafere doğru dalgaları göğüslediğinize mi inanıyordunuz yoksa? Batmamanızın tek sebebi herhangi bir gemide bile olmamanızdır.”

Birkaç kişinin çenesini sıkmaktan dişlerinin gıcırdama sesleri duyulabilirdi. Maria bunun bilinciyle onlara gülümsedi. Örgütün halka yapmasını istediklerini, o da örgüte yapıyordu. Damarlarına basıyordu. Gürültü çıkarıyordu. Cüretkâr vaatlerde bulunuyordu. Kızdırıyor ama gizlice *acaba* dedirtiyordu. Böylece binlerinin nihayet o çizgiyi aşmaya olan istekleri kabarıyordu.

“Her gemi tamir edilir, beyler ve bayanlar,” dedi. “Yeter ki dümeni becerikli ellere verilsin.” Bakışları Heinrich’e kaydı. “Kastım, dalgalardan korkmayan ellere.” Bakan, General’in yanında olması sebebiyle sinirle iç çekmekle yetindi. Tatlı dilli Maria ise sakince, “Gözümüzü hemen federal meclise dikmek olmaz,” diye devam etti. “Doğuda barajı geçebileceğimiz eyaletler var. Türklerin bir atasözü vardır. *Damlaya damlaya göl olur*$_y$ derler. Benzer stratejileri onlardan da gördük. Bazı terör örgütlerinin siyasi kollarını, öncelikle sağcı kesimlerde yaygınlaşrınp meclise sokmayı başardılar. Yeni bir fikir değil, insanlarla, oldukları yerde buluşalım. Onlann bize gelmesini istemek için henüz erken olduğunun farkındayım.”

Örgütün en üst düzey yetkililerinden biri, soğuk bir tonla, “Ve kaç Anidir siyasetteydiniz acaba?” diye sordu.

Bu bir sual değildi, ona yerini bilmesi gerektiğini söyleyen bir uyarıydı ancak Maria gücenmeden, “Hiç siyasete girmedim,” dedi. “Örgüte ve Almanya’daki siyasi yapıya dair bilgim, amcamın yanında kaldığım dönemlerde edindiğim gözlemlerden gelmekte. Ve elbette, iyi bir tarih okuruyum.” Bu birçoğunu güldürdüğünde ise Maria onlara yüksek perdeden, “Tarihin de daima tekerrür ettiğini hatırlatırım,” dedi.

Farklı bir yetkili, “Ehliyet bile alamayacak bir çocuktan siyaset dersleri mi dinliyoruz?” diye karşı çıktı. Artık yetkililerin de dahil olması kalabalığı cesaretlendirdi. “Buna ikna olacağımızı düşünmediniz, değil mi?”

“Belli ki amcanız size bazı konuşmalar ezberletmiş,” dendi. “Lügatinizde bir çocuğa uymuyor sonuçta. Aramızda kırk - elli yıldır siyasette olan isimler var. Sayın Arnold Rosenfeld’in kızı da olsanız örgüne böyle kritik kararlar alacak konumda değilsiniz.”

Tanışmalar dön yandan yükseldi. Sahnede bir başına dikilen genç kızın ciddiyeti pek kibirli sözlerle küçümsendi ama hiçbiri, Maria’nın duruşundaki kararlılığı ve yeşil bakışlarındaki bir çocuğunkine benzemeyen cesareti kıramadı.

General de sözlerden ziyade bu vücut diline odaklandı. “Diyelim ki...” dediğinde bürün salon aniden sessizliğe gömüldü. “Dediğin gibi ADP’yle birleştik. Örgütü kamuoyuna duyurduk. Açıkça ideolojimizi, yasal sınırlan geçmeyecek bir düzlemde teşhir ettik. ADP’nin üç bile olmayan oy yüzdeliği dibe çakılacak. Bunu öngörüyorsunuzdur. Sonraki hamlemiz ne olacak? Bizim ideolojimiz mecliste oturup Alman milliyetçiliği yapmak değil. *Sınırlan, koruyalım,* demek değil. Bizim ideolojimiz, ölümdür. Bizim ideolojimiz, Maria Hanım, Almanya topraklarının da dışındadır. İnsanlardın Dinleri ve ırklarıdır. Siyonistlerdir. Yahudilerdir. Çingenlerdir. Bu ilkelerle siyasette hayatta kalabileceğimizi size düşündüren nedir?”

Maria, ellerini arkasında bağlamıştı. Bakışları Generalden öteye kaymadı. Buraya geldiğinde etkilemesi gereken tek kişinin General olduğunu başından beri biliyordu.

"Biz düşman olalım, demedim ben." Bu söz çoğunun akıllarını karıştırdı ama General derhal anladı. "Biz düşman değiliz. Bizi kötü yapan tek kısım, Aryan ırkını(*) korumayı istememizdir. Bunun için ölürüz. Bunun için öldürürüz. Hükümet ise bunu yapmaz. Onlara vatandaşlık verirler. Siyonistler milli güvenliğimizi tehdit ederken ılımlı politikalar izlerler. *Sokakları kirletelim ve halka kimin asıl düşman olduğunu hatırlatalım,* diyorum. Sandıklarından da yakınlar ve umduklarından da tehlikeliler, bunu bilsinler."

(*) Ari ırk, özellikle Nazi ideolojisinde kullanılan, sözde üstün bir insan ırkını tanımlamak için uydurulmuş ırkçı ve bilim dışı bir kavramdır.

Bu konuşmanın benzeri, yıllar önce Arnold Rosenfeld tarafından da yapılmıştı.

"Sokakları kirletelim, derken?"

"Sahte darbe," dedi Maria.

Herkes nefesini tuttu. Kimse ilk konuşan olmak istemedi. Hayretler içinde kalan Klaus'a kadar. "Maria... Yine de darbedir bu."

"Devrim," diye düzeltti Maria. "Gerçek darbenin aksine sahte bir darbede hükümeti ya da halkı değil, var ettiğimiz ortak düşmanı karşımıza alırız. Halk korkar, hükümet de nasıl savaşacağını bilmediği bu farazi düşmanlar karşısında güçsüz ya da kötü görünür. Düşmanı bizzat seçtiğimiz için kim, nerede, ne yapacak, biz belirleriz. Bu savaşı kazanabilecek tek kişi de yine bizleriz. Halk bizi sevdiği için seçmemeli. Ortak düşmanımızla savaşabileceğimiz kadar güçlü olduğumuz için seçmeli. Hükümet, teröristlerle aynı masaya otururken biz savaşmaktan çekinmediğimizi göstereceğimiz için bizi seçecekler."

Birkaçının kanı kaynamaya başlamış, birçoğu ise bu konuşma Ge-neral'den gelse coşkuyla karşılayacakken Mariadan geldiği için hararetle karşı çıkmaya hazırlanmıştı.

"Yoldaşlarım..." Maria, konuşmanın sonlarına geliyordu. "Bu planın bugün başarıya ulaşacak bir plan olmadığını da eklemeliyim. Belki bizim torunlarımız anca meyvesini toplayabilir. Siz belli ki bugünü istiyorsunuz, Ben ise size yannı vaat ediyorum. Şimdi yaşım sebebiyle beni görmezlikten gelebilirsiniz ve ne bugünü ne de yannı elde edersiniz. Seçim sizin. Ama hatırlatınm. Ben, Arnold Roscnfeld'in kanıyım."

Fısıltılar o kadar yükseldi ki birileri konuşsa da duyulmazdı. Lâkin Maria başını kaldırıp da Gcneral'e baktığında herkes yeniden sustu vc ne söyleyeceğini bekledi.

"Sizden, ADP'yle yapılacak koalisyon görüşmelerinde örgüt adına strateji birliğinden katılabilmem için yetkilendirme talep ediyorum," diye buyurdu. "Aksi takdirde, örgütünüze katılmayacak ve Shavit tarikatına karşı mücadelede yanınızda yer almayacağım."

Salonda çıt çıkmadı. Herkes şaşkınlıkla genç kızı ve General'i izliyor, ikisinin arasındaki bu gergin atmosferi soluyordu.

Maria, "Sadece altı ay istiyorum," diye ekledi.

General'in sert çehresinde hiçbir kas kıpırdamıyordu. Ta ki sonunda ağır bir hareketle ayağa kalkana kadar. Bütün salon dilini yutmuş gibi suspus beklemeye başladı.

General'in buz gibi ifadesi çözüldü ve dudakları keyifle kıvrıldı. "Hanımlar ve beyler," diye seslendi. "*Birliğimize genç dehalar lazım,* derken bunu kastediyordum işte! Biz eski kafalılar hâlâ işlerin eski yollarla yürüdüğünü sanıyor ve bocalayabiliyoruz. Risk almaktan kaçınıyoruz. Bu yüzden kanı coşkuyla akan gençlere ihtiyacımız var."

Bu olumlu tepki karşısında kalabalık şaşkına döndü. Aralarından biri, kaba bir üslupla, "Saçmalık!" diye karşı geldi.

"General'le nasıl konuştuğuna dikkat et!" diye uyarıldığında ise yerine sindi.

Başka biri, "Efendim, o daha bir çocuk," demeye cesaret etti.

General ona sert bir bakış attı. "On sekiz yıldır bu birliktesin ve bir tane fikrini duymadım."

"Affedersiniz. Haddimi aştım."

"Aştın."

Lennart, buz mavisi gözlerini Maria'ya çevirdi. "Maria Hanım, size istediğiniz altı ayı veriyorum," diye bildirdi. "Oylarda sadece yüzde birlik bir aruş gösterin bana ve strateji birliği sizindir."

Beş ay sonra seçim tahminleri %3,7'lik bir artış gösteriyordu.

Bu, güncel rakamlarla neredeyse %6,5'lik oy oranı demekti.

SS örgütü, Alman Diriliş Partisi'yle resmi olarak birleşmiş, ideo**lojilerini** en anlaşılabilir haliyle *Alman milliyetçiliği* adı altında kamuoyuna sunmuştu, ilk aylar tepkiler çığ gibi büyümüş, terör örgütü olmakla suçlanmışlardı. Partinin Nazilerle alakalı sözde bir propagandası olmasa da göçmenlere dair sert tutumlarıyla başlayan ve halkın **bir** kısmı tarafından büyük bir ilgiyle karşılanan başarılı girişimler, örtülü bir meşruiyet yaratma stratejisiyle destekleniyordu. Sonuçta, gümbürtüyle gelen bu parti, olması istenilen yere kolayca ulaşmıştı. Nefret ediliyor, yeriliyor, kuyusu kazılıyor, iktidar tarafından derhal düşman belleniyordu.

Sıra asıl düşmanlara da gelecekti. Kahraman saydıkları susarken, karşılıkları ancak kürsülerde lanet okumaktan öteye gitmezken halk kimi isterdi yanında? En delice gücü olanı isterdi. Korkusuzca kılıç sallayacak olan kötü adamı isterdi. Konuşanı değil, göstereni isterdi.

On beş yaşına yeni basmış olan Maria, artık strateji birliğinin başındaydı ve emri altındaki çalışanlara şöyle diyordu:

"Propaganda bir zehirdir. Açıkça sunarsanız kimse bu zehri içmez. Halkın yediği, içtiği, okuduğu, dinlediği her lokmaya gizlice enjekte etmelisiniz ki kanlarına karışana dek fark etmesinler. Karıştığında ise bizimler."

Sloganlar, afişler, sosyal medya üzerinden sahte hesaplarca yayılan antisemitizm kampanyaları, Doğuda aşırı sağcı kentlere verilen protesto malzemeleri, manipülatif haber dilleri...

Maria'nın en sevdiği ise daima sloganlar olmuştu. Nazi Almanya-sı'nda Yahudiler için yapılmış bir slogan vardı. Görselde karakteristik bir çizimle tasvir edilmiş Yahudi tiplemesinde bir adam, bir elindeki parayı uzatıyor, diğer elinde ise kırbaç tutuyordu. Renk seçimleri, kontrast, fontların rahatsız edecek bir biçimde sivri olması, karakterin tiksinç tiplemesi mükemmel bir nefret duygusu uyandıracak nitelikteydi. Uzattığı para, Yahudilerin her şeyi parayla satın almaya çalışmasını ve diğer elindeki kırbaç da Alman halkını şiddetle himayesi altına almak istemesini sembolize ediyordu eskiden.

"Sağ elindeki paranın yerine Alman vatandaşlığı için pasaport koyacaksınız? diye talimatını verdi Maria. "Kırbaç yerine de bir tüfek koyun?

Bunun gibi birçok slogan günümüze uyarlanacak şekilde yeniden tasarlandı. Siyonun kızı, Alman halkına yine o parmağını doğrul-tuvor ve *topraklarınızı alacağız,* diyordu. Sosyal mccralarca nabızlar yoklanıyor ve benzer birçok propaganda malzemesi sağcı kesimlere dağıtılıyordu. Hükümet, yaklaşan felaketin hızına yetişemiyor, belli başlı yasaklarla, ithamlarla, tutuklamalarla ve göz korkutmalarla yalnızca halkı oyalıyordu. Bu sırada örgütün strateji birliğince ülkenin bazı seçilmiş ünlüleriyle görüşülüyor, ırkçı

söylemlerle sosyal medyada tepki alması söyleniyordu. Linç kampanyaları, insanlık suçu iddiaları, nostalji özentiliği küçümsemeleri eşliğinde isimler lanetleniyor ama parasını da pekâlâ alıyorlardı.

Kentlerde neo-Naziler örgütleniyor, vaatler veriliyor, kaygıları dikkate alınıyordu. Örgütün, birebir yetkilileri haricinde binlerce üyesi vardı ve gün geçtikçe de ülke bazında katlanarak artıyordu. Nazi Al-manyası'nı süper güç olarak öven yazarların kitapları basılıyor, ücretsiz dağıtılıyordu. Vizyona bazı filmler sokuluyordu. Kırmızı renk, gençler arasında popüler olmaya başlamıştı. Bu şekilde kitle iletişim araçları, devletin kesin bir müdahalesini gerektirmeyecek ama halkı alenen nefrete ve ırkçılığa itecek, doğru zemini hazırlayacak ve onlara tarihlerini hatırlatacaktı.

"Kaynayan kurbağa metaforunu bilir misiniz?" derdi Maria. "Kur-bağavı kaynar bir suya koyarsanız hemen atlar ve kaçar ama içinde olduğu suyu yavaşça ısıtırsanız ölene kadar kaynar."

Amaç halkı kazanmak değil, yozlaştırmaktır. Çeşitli manipülas-yonlarla halkın içindeki ruhu emecek, onları şiddete, nefrete, ayrımcılığa alıştıracak ve gruplara ayırarak birbirlerine karşı dahi örgütleyeceklerdir. Böylece bir zamanlar gizli gizli çevirdikleri dümenleri, pisliğe alıştırdıkları halkın gözünün içine bakarak da çevirebilecek ve kendi vatanlarına defalarca kez ihanet etmemişler gibi ertesi gün kürsülerde milliyetçilik naraları atacaklardır.

Maria, başarılı girişimleri ve aldığı ciddi eğitimlerle sadece on bir ayda yeni SS birliğinde ideolojik planlamayı ve tarikatla aralarındaki istihbarat kolunu yöneten analist olmaya kadar yükselmişti.

General Lennart başta olmak üzere Maria'nın bu başarısından herkes etkilenmiş, ona *Arnold'un öz kızı olduğu ne kadar da belli,* diyerek övgüler yağdırmaya başlamışlardı. Aylar önce onu küçümseyen adamlar, yemeklerde Maria'yla konuşabilmek için peşinden koşturuyor, "*Entschuldigen Sie bitte! Frau Rosenfeld?* diye etrafında dört dönüyordu.

Maria bütün bu süreçte, okulu için bir süre daha burada kalmaya Benjamin'i ikna etmişti fakat Kamberle nişanlandığını söylemesiyle buna da gerek kalmadı. Benjamin her ne kadar bu fikri başta reddetse de tarikattan bağlarını koparmaya en yakın şey evlenmek olurdu. Sonuç olarak, ileri bir tarihte evlenecekleri gerçeği, Maria'nın yalnızca eğitimine öncelik vereceğinin temennisi ve tarikata geri dönmek zorunda olmaması, Benjamin'in bu fikre sıcak bakmasını bile sağlayabildi.

Artık süresiz olarak Almanyada yaşayabilirdi.

On altı yaşındayken sonunda Shavitlere ilk ölümcül darbesini indirecekti.

Maria, Meira'yken zihnini hep bir zindan olarak gördü. Karanlığa gömülmüş ve ayak basılmamış olan odaları elinde meşalesiyle keşfeder, okudukça, öğrendikçe zindanının haritasını çizebileceği kadar zihni genişler, açılırdı.

Şimdi, ölümcül bir tümör beynine yerleşmiş de o meşaleyi söndürüp zihnini karanlığa gömmüş gibiydi.

Nefret.

Örgüt üyelerine davetler gönderildi. Maria, o gece kürsüye çıktığında çocukluğunun kâbusu olmuş o nefret zincirinin bir halkasıydı artık. Karşısındaki beş yüz seksen yedi kişilik birliğe öncelikle kendisini tanıtmakla ve birimini bildirmekle söze başladı:

"Die Tochter des Obersts Arnold Rosenfeld, Geheimdienstagentin und Analystin, Verantıuortliche für Strategische Ideologie-Planung der neuen SS-Einheit, Maria Rosenfeld."(*)

(*) (Alın.) "Albay Arnold Rosenfeld'in kızı, yeni SS birliğinin istihbarat ajanı, analisti ve ideolojik planlama stratejisyeni Maria Rosenfeld."

Bakışları, üst lobide onu izleyen General Lennart'la kesişti. Maria kalabalığa, "Rahat mısınız hanımlar vc beyler?" diye sordu. "Ne zaman sizi görsem oturuyorsunuz. Rahat olmalısınız o halde. Ben ise artık yorulmamız gerektiğini söylüyorum."

Beyler yerinde kıpırdandı vc hanımlar da Maria'yı kibirli buldu.

"Meclisteyiz. Kısa sürede virmi dokuz koltuk aldık. Dahasını da alacağızdır. Sahte darbe gününe kadar sabırlı vc istikrarlıyız. Bizim hedefimiz yarınlar demiştik. Peki, yarına değin sadece bu siyaset oyununu mu oynayacağız?" Birliğin bir kısmı onu hâlâ küçümsemekte vc hoşnutsuz gözlerle izlemekteydi. "Bizler askeriz, yoldaşlarım," diye onlara hatırlattı. "Meydanlarda çarpışmalıyız. Kan dökmeliyiz. ittifakımızı korurken de davamıza odaklanabiliriz. Şimdi, işte bunun sırasıdır. Yahudilere haddini bildirmeyecek miyiz? Seçmenlerimize sözümüzün eri olduğumuzu göstermeyecek miyiz?"

Maria, saçlarını arkadan alçak bir topuzla toplamıştı, tertipli bir görünümü vardı. Kolunda Swastika bandıyla dikilip, ölüm emrini verirken bir çocuktan çok her şeye benziyordu.

"İlk hedefimiz, Mosheler. Dünyanın en köklü terör örgütü olan Shavit ailesini ve Moshevilik inançlarını yok etme zamanıdır."

Dünyanın diğer ucunda babası, Benjamin Shavit, kızı için yaptırdığı serada oturuyor ve iç çekerek, onu düşünüyorken Maria devam etti:

“Güçlerini sadık müritlerinden ve dünyanın dört bir tarafına yayılan istihbaratlarından alıyorlar. Tanrılarına güveniyorlar. Bizi ezebile-ceklerini düşünüyorlar. Alt ırk olduğumuza inandıkları bir karanlıkta yaşıyorlar! Dünyayı yönetebilecek kanın, kendi damarlarından aktığını sanıyorlar!”

Maria’nın gittikçe hararetlenişi, kalabalığın da kanını kaynatmaya başlamıştı. Genç kızın gözlerinde, tanrıların gazabına benzer bir soyluluk, uğursuz bir ihtişam, yüce bir lanet vardı.

“Ne o zavallı tanrıları ne de yarısı engelli o ensest yuvası aileleri...” dedi nefrede. “Hiçbirinin bu dünyayı yönettiği yok! Gösterelim onlara. Tanrılarını öldürelim ve kutsal dedikleri kanlarını, vücutlarındaki her deliklen kusturana kadar onlara içirelim!”

Kalabalık coşkuya kapıldığında Klaus sessizleşti. Kendisiyle beraber bütün dünyayı yakabilecek insan deliliğini bilirdi. Abisinden görmüştü. Böylelerinin sadakati davalarına değildi, yıkıma olan arzulan tek pusulalarıydı. Ve bu, onların eseriydi. Masa başında konuştukları ve ellerinden çıkarak kimselerin tahmin edemeyeceği bir yıkıma dönüşen projeleriydi.

Bir canavar yaratmışlar, adını da Maria koymuşlardı.

Şimdi o canavar, artık içine sığmayan nefretle dünyayı da sarmak isteyerek, “Kızıldeniz’i onların kanıyla boyamadan durmayacağım!” diyordu.

“Sieg Heil!”

“Sieg Heil!”

“Sieg Heil!”(*)

(*) (Alm.) “Yaşasın zafer!”

Büyük bir coşkuya kapıldı birlik. Naralar, kahkahalar, tatlı sözler duyuldu; parmaklar büyük bir gururla Mariayı gösterdi. Desteklerini bağırarak dillendirdi hepsi. Söz veriyor, yapıyor, taktik sunuyor, uygulayanlar yükseliyor, dinlemeyenler halk tarafından nefrede karşılanıyordu. İkisi de kötü sözler ederken biri nasıl seviliyor da diğeri sevilmiyordu? *Çünkü algı,* diyordu Maria. Komedyen örneğini veriyordu onlara. Herkese hitap eden bir komedyen birden ahlaksızca sözler ederse bu derhal büyük bir mesele olur. Ancak bir komedyenin kariyeri ahlaksız şakalarla yazılmışsa sansasyon

yaratamaz. Ailenin yaramazlıkla bilinen çocuğu hiç azarlanmaz. Bunun yerine, uslu çocuktur her yaramazlığında azarlanan.

Ne var ki Maria'nın çöküşü, yükselişi kadar ani olacaktı.

Ludwig Stahlberg, General Lennart'ın öz oğluydu ve sonsuza kadar aynı kalacağı yaşı, on üçtü. SS birliğine henüz dahil değildi, yalnızca babasıyla beraber yemeklere katılır, kendi yerini aldığına inandığı Ma-ria'dan da nefret ederdi. Kamber ise onu dost bilirdi. Maria'nın da Lu-dvvig'in de Nazilerle olan bağlantısını bilmezdi. Maria'ya, *Meira,* derdi.

O gün de elinde kamerasıyla babası için günlük videolar çeken Maria'ya bahçede, "Meira!" diye seslendi. "Şşt, Meira! Güzel görünüyorsun.

Felaketten önceki sahnelerde, Maria kamerayı İkiliye doğrulun. ''Çocuklar, ne yapıyorsunuz bu güneşte?"

"Seni bekliyorduk."

Kamber, müstakbel eşine yaklaştı ve kolunu omzuna atma cesaretini gösterebildi. "Neden sürekli her şeyi videoya alıyorsun?"

Maria. farklı bir imayla gülümsedi. "Hiçbir şeyi unutmamak için."

"Unutmamak için demek..."

"Ve elbette, babama göstermek için," diye ekledi Maria. "Alman-yada neler yaptığımı merak ettiğini biliyorsun."

Ludwig'in, Maria'dan hazzetmemesinin bir diğer sebebi de babası General Lennart'ın Manadan hoşlandığına inanıyor olmasıydı. Örgütteki yükselişini de babasının ona olan bu özel ilgisine dayandırıyordu.

Maria az sonra Kamberi içecek almaya gönderdi ve yalnız kaldıklarında Ludvvig'e yaklaştı. "Neden surat asıyorsun?"

Ludwig burun kıvırarak, "Bu akşam toplantı var," dedi. "Anlamıyorum. O toplantıda ben olmalıydım. Beni götürmeliydiler. Sen sonradan geldin aramıza ama şimdi her şey senden ibaret!"

Maria onu pek ciddiye almadı. "Sorun babanın benden hoşlanması olmasın?"

Ludwig sinirden kıpkırmızı kesildi. "Yok öyle bir şey!"

“Belki...” dedi eğlenerek. “Üvey annen olurum yakında.”

Ludwig neye uğradığını şaşırdı. “Soysuz seni! Hain! Annemle babam ayrı olabilir ama babam hâlâ annemi seviyor! Elbet bir gün barışacaklar! Sakın aralarına girmeye çalışma!”

Maria, böyle laubali bir kişilik olmasa da titrek bir sineğe benzeyen Ludwig’i biraz daha kızdırmakta problem görmedi. “Bilemiyorum,” dedi. “Babanın yaşı geçmiş olsa da oldukça genç ve dinç duruyor.” Ludwig’in dolu gözleri onu hayrete düşürmüştü. “Gerçekten de ağlamayacaksın, değil mi? Örgüte girememe sebebin ben değilim. General, seni zayıf bulduğu için giremedin. Hassas, titrek, ağlak bir evlatsın. Bir erkek olduğuna bile inanasım gelmiyor bazen. General ne yapsın? Ona istediğini verebilecek bir ben varım.”

İpler koptu.

Ludwig dayanamadı ve Maria’ya, “Seni yalnızca kullandıklarını biliyorsun, değil mi?” diye patlayıverdi. “Babam sana değer verse neden annenle babanı öldürsün?”

Maria birden durdu. Ciddiye almaması gerektiğini hatırlayarak, “Kinci birisin, Ludwig,” diye geçiştirdi.

“Ciddiyim. Bunu konuşurlarken duydum, Maria. Babam bunu sana anlattığımı duyarsa beni öldürür ama...” Sır verecekmiş gibi ona yaklaştı. “Ailen Yahudiler tarafından öldürülmedi, baban örgütü dilediği nce yönettiği için babam tarafından öldürüldü,” diye itiraf etti.

Araya kısa bir sessizlik girse de hemen sonra gülmeye çalışmıştı. “Mümkün değil.”

Ludwig’in yüzündeki suçlu sırıtmayı izledi. “Hatta casusluk yapman için seni bile isteye Shavit ailesine gönderdiler. Ailen öldüğünde amcan seni yetimhaneye bıraktı, görevde falan değildi. Birliğin uzun süredir sızmaya çalıştığı Shavit ailesinin çocuk evlat edineceklerini duyunca da çeşitli oyunlarla seni onlara verdiler. Geri gelecek ve seni alıp casusluk için ikna edeceklerdi. Böylelikle tarikatı içeriden fethedeceklerdi.”

Maria’nın kafasında birleşmeye başlayan noktalar zihnini uyuşturdu. Kulaklarında siren seslerini duyabiliyor ama bir tepki veremiyordu.

“Sen yalnızca bir maşaydın. Seni hiçbir zaman umursamadılar. Nefretini körükleyecek yalan yanlış şeylerle seni doldurdular ve tarikata karşı kullanabilecekleri bir silah olarak yetiştirdiler. Şimdi başarılı olduğun için seni yanında tutuyorlar yoksa ailenin

yanına geri gönderecek ve muhtemelen casusluğun fark edildiğinde öldürülmene sebep olacaklardı. Umurlarında bile değilsin, Maria."

Aklını koyduğu yerde bulamadı, bildikleriyle duydukları çelişti ve yegâne amacını besleyen ateşi körükleyen gerçeklerin yalan olması dünyasını altüst etti. O hissi tanıyordu işte. Sinir uçlarında gezinen ve bütün vücudunu saran his, gazap ateşiyle harmanlanan öfkeden bir başkası değildi.

Maşa olarak kullanılmak, öyle mi?

"Örgüte aitmişsin gibi... General seni seviyormuş gibi... Amcan seni cehennemden kurtarmış gibi... Burası sana yuva olmuş gibi davran istiyorsan. Bunda özgürsün. Ama bütün bunların sahte olduğunu da unutma."

Kontrolsüzce titriyordu. Gözleri dolmuş, geçirdiği tırnaklar avu-çiçlerini kanatmaya başlamıştı. Hiçbir yere ait olmamak nedir, bilirdi. Şeytanlarını yenememiş miydi? Kafasında doğrular ve yanlışlar, dostlar ve düşmanlar kesindi oysa. Hani dışarıdakiicrdi düşman olan?

Günah, yasak, nefret, kin olarak tasvir edilir yılan. Göğüs kafesine doğru usulca kıvrılan. Sonunda ait olduğu yeri bulduğunu sanırken başından beri düşmanın ininde olduğunu anladığında, *yok et o dünyayı,* diye fısıldar. *Nasılsa ait olduğun bir yer yok.*

Bazı sınırlan geçmenin geri dönüşü olmazdı. Öğrenecekti.

Soğuk bir gece.

General'in liderliği hak etmediğini düşünenler...

Maria, ilk günden beri tek tek isimler topluyordu aklında. Her grubun vardır bir haini. Bu örgütte, birden de fazlasıydı. Maria, Ge-neral'in eski lider olan babasını öldürdüğünü söyleyerek onları yanına çekti. General gitmeliydi ve bir ev yıkılacaksa önce kolonları hedef alınırdı.

O gece, Ludwig'i kaçırdılar.

Maria, kırsal bir alanda, bitmemiş üç katlı bir inşaatın çatısında karşıladı onu. Korku içindeki çocuk, göz bandını çözdükleri vakit ilk Maria'yla göz göze geldi. Öylesi bir nefretti ki gözlerini kör eden, Maria bakuğı yerde bir çocuk değil, bir tek düşman görebildi.

"Daha benim bilmediğim neler saklıyorsunuz, Ludvvig?"

“Ne yapıyorsun, Maria?” Genç kızın arkasında emir bekleyen bir düzine adam dikiliyordu ve Ludvvig bazılarını tanıyordu. “Bilmiyorum. Başka hiçbir şey bilmiyorum! Yemin ederim! Evlatlık işini de gizlice dinlerken duymuştum!”

Ona ne oldu?

Maria değişmişti.

O bakışları, insanlığın zerresini barındırmıyordu şimdi. Birbirlerinden hep nefret etseler de düşman sayılmazlardı. Ludvvig onu tanıdığına inanırdı ama o Maria, kesinlikle karşısındaki Maria değildi artık.

Ludwig geriledi.

'Maria..?

"Onun çocuğusun.”

'Ben..?

"Babamı öldürdü. Beni de cehennemin dibine yolladı.”

Maria ona bir adım attığında Ludwig bir adım daha geriledi. Keskin bir soğuk kırbaç gibi çatıdaki bedenlere indiğinde çocuk hu rüzgârın onu uçuracağına inandı ve korkuyla titredi.

“O, babamı aldı. Ben de ondan seni alacağım?

Benim bir suçum yok, demeye varamadı sözcükleri. Karşısındaki kız, istese de onu dinleyemezdi, ilk defa, kendi kaderi üzerinde söz hakkının olduğunu hissetmenin büyüsü altındaydı. Onu yöneten kuklacılardan birinin parmağını kapmıştı, aşağıya çekebilirdi. General gibilerini böylece alt ederdi.

Güç.

Çocukluğundan beri karar veren değil, verilen karara uymak zorunda kalan oldu. Jânrılar, babalar, elinde kutsal kitaplarıyla adamlar verdi kararları ve Maria da uydu. Dövüldü, yerlerde sürüklendi, istismara uğradı, ayıplandı, mahrum bırakıldı. Tanrıları istedi diye. Şimdi, kendi kulu vardı ve ölüme birkaç adım kadar uzaktı.

Tanrı olmayı seçebilirdi. İşte o an Tanrı’yı neden hiç kabul edemediğini anladı. Onun gücüne olan kıskançlığındanmış nefreti.

Ve onu itti.

Ludwig'in cılız bedeni asfalta çakıldığında bedenindeki çoğu kemik kırıldı. Maria aşağıya doğru baktığında ve hareketsiz bir şekilde yatmakta olan çocuğu gördüğünde ise içini mest eden bir duyguyla doldu. Bir göz kırpması kadar hızlı olmuştu bu ölüm, bu kadar ani ve bu kadar kesindi. Bitirmişti onu. Düşmanlarından birinin hayatına kendi elleriyle son vermişti. Böyle bir gücü vardı artık.

İnşaatın ilk katında gizlenen Kamber'in ise nefesi kesilmişti. Başını ellerinin arasına alarak yüzünü gizlemiş, karanlık bir köşeye çökmüş, sessizce ağlıyordu.

"Efendim, yaşıyor. Ne yapalım?"

Kamber sesini çıkarmadan, şok içinde gizlenirken Maria, Lu-dwig'in başına toplanan adamlara yaklaştı.

"Duydum ki... General in ailemi öldürttüğü araba kazasında araba alev almış. Babam ve annem, kaza sırasında değil, sonrasında diri diri yanarak can vermiş."

Eline benzin bidonu almıştı.

Mutfak masasında gül bahçeleri çizen kız çocuğu büyümüştü artık. *Dava insanı ok* demişti Arnold ona. O da bir örgüt sanmıştı davasını. Şimdi anlamıştı babasını. Ne Nazilerdi bulduğu kimliği ne de amcasıydı yuva sandığı. Gerçek olan tek bir şey vardı. Onu kandırmayacak, ona ihanet etmeyecek, ona istediğini verecekti. Bir daha hiç boyun eğdirmeyecek, gözyaşı döktürmeyecekti.

Benim davam, güçtür.

Maria, kanlar içinde uzanan çocuğun ensesinden aşağıya benzin dökmeye başladığında, zayıf nefes alıp verişinin hızlandığını gördü. Ludwig'e doğru eğildi. "Merak etme," diye fısıldadı kulağına. "Babanı da peşinden göndereceğim."

Geceyi tek bir kibritle aydınlattı.

Göğüs kafesinden içeriye süzülen o kara yılan, nasıl da düşürdü meleği cennetten! Nefret, böylesine güçlü bir istilacıydı. Ama her günahın bir bedeli vardı.

Ölüm bir kibrit yaktığında, nefretin kıvılcımı sahibine de sıçrardı.

Sarı saçlar meşale gibi geceyi aydınlatırken küçüğünü alevler, büyüğünü de şeytanlar yutacaktı.

Bazı sınırlardan geri dönülmezdi artık. Maria, her şeyi unuttuğunda bile aymadaki yansıma hatırlayacaktı. Ölene kadar parmaklarındaki kanla yaşayacak bir canavardı.

General Lennart, ertesi gün oğlunun zifte dönmüş cesedini morgda gördükten sonra akşamüzeri eve gelmiş ve bir kargoyla karşılaşmış-u. İçinde, kimden geldiği belirsiz bir mektup vardı.

"Sayın General, hediyemi aldınız mı? Yakmayı çok sevdiğinizi biliyorum. Yanmayı da sevecek misiniz merak ediyorum. "

Sabahına günün en erken saatlerinde Maria ve Klaus u karşısına almış, "Kimse oğlumun öldürüldüğünü bilmeyecek," demişti. "Gene-ral'in oğluna dahi yaklaşıp, böyle bir şeyi yakalanmadan yaptıklarını öğrenirlerse üyelerin, seçmenlerin, ortakların güveni sarsılır. Skandal oluşturamayız. Hele ki seçimler yaklaşırken bize böyle bir zarar verilebileceğini kimsenin bilmemesi gerekiyor! İntihar vakası olarak geçireceksiniz kayıtlara. Duydun mu Klaus?"

Maria, birkaç adımda masaya yaklaşmış ve kendi elleriyle hazırladığı mektubu almıştı.

"Yahudilerin işi olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı, tıpkı bir zamanlar onu kandırdıkları gibi. "Yanmaya dair bir iğneleme de içeriyor.

Lennart onu izliyor ve Maria'nın bu soğukkanlılığından güç bulmasının delice olduğunu düşünüyor, onu hiç küçümsemese de bir çocuğun yetkinliğine inanmasını aklı almıyordu.

Diğerlerini, "Çıkın dışarı," diyerek dışarıya gönderdi.

Daima tarayarak yana attığı saçları şimdi dağınıktı, uyumamış ve gömleğinin ilk iki düğmesini, normalde asla yapmayacağı üzere açık bırakmıştı.

Maria ise her zamanki gibi bedenini saran uzun siyah bir elbiseyle ve daima özenle tarayarak alttan yaptığı topuzla güçlü görünüyor, bir şeyden etkilenmiş, korkmuş, tereddüt etmiş gibi durmuyor, aksine durumu fazlasıyla iyi idare ediyordu.

Lennart, hâlâ mektubu incelemekte olan Maria'nın karşısına geçtiğinde, Maria onunla masanın arasında kaldı. Ona gereğinden fazla yaklaştığının farkında değildi. Maria, artık serpilmiş bir genç kadın olma yolunda epey uzamış, akranlarını geçmişti. Yine de aralarındaki boy farkı gülünçtü, bu yüzden Lennart eğilmek zorunda kaldı.

"Maria..." Derin ve yorgun bir sesti. Sesinde ilk defa bir emir tonu değil de bir zayıflık yakaladı. "Oylar bu kadar artmışken partinin bunu öğrenmesine izin veremezsin.

Bizimle bağlarını koparırlar. Ne yapıp edecek ve bu işi gizleyeceksiniz.” Maria, o hipnoz eden yeşilleriyle ona aşağıdan bakıyor ve bir şey söylemeden General’in bu zayıf halini izliyordu. “Sana güveniyorum,” derken sert bakışları uysal bir anlamla yumuşamıştı. "Bu kadar yakınken kaybedemeyiz. Bir tek sana güveniyorum. Bu cinayeti öğrendiklerinde akbaba gibi başıma üşüşecekler. Kuyumu kazacaklar. Beni devirmek isteyecekler. Bir tek sen bunu yapmazsın bana. Halledersin, değil mi?”

Maria gözlerini ondan ayırmadan gülümsedi. “Kaybetmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum, Lennart.”

Ona ismiyle seslenmesi karşısında Lennart duraksadı. Böyle bir his beslemiş değildi. Her güçlü adamın, yalnız kaldıkları anda başını dizlerine koymak istediği bir kadın mutlaka vardı. Maria’nın o kadın olduğunu düşünmek için erken mi diye sorguladı. Nefesi kesilecek gibi oldu ve kendisine gelebilmek adına bakışlarını Maria’dan kaçırdı ama ondan yine de kaçamadı.

Hiç kimseye açmadığı zayıf tarafını göstermek için kısa bir anlığına duvarlarını indirdi. “Yalnızca oğlum vardı,” dedi. “Şimdi hiçbir şeyim kalmadı geriye.”

Maria aralarındaki mesafeyi kapatarak Generalin kulağına doğru parmak ucunda yükseldi. “Kaybedecek bir şeyiniz kalmadı demek oluyor bu,” derken sıcak nefesi adamın tenini yakıp geçti.

Geri çekildiğinde General’in afalladığını ve açık mavi gözlerinin üzerine gölge düşmüş gibi koyulaştığını gördü. Onu daha fazla kışkırtmadan, dönüp gidecek olmuştu fakat birden kolunun tutulmasını ve masayla arasına geri çekilmesini beklemiyordu.

Şimdi, kalçaları masaya değerken Lennart ona doğru eğilmiş ve kollarını iki yanından uzatıp onu arasına almıştı.

“Bu işin arkasında her kim varsa...” dedi tane tane. “Bunu ona çok kötü ödeteceğim.” Genç kızın onu dikkatle dinleyişi yutkunmasına sebep oldu. “Onu bulacağım, Maria.”

Çok uzaklarda arama. Ben buradayım, General.

General’in oğlunun cinayeti, meclisin kulağına gitmemesi adına intihar süsü gösterilecek şekilde örtbas edildi. General bu işin arkasında kimin olduğunu bulması için Maria’yı görevlendirdiği için de hiçbir zaman bir sonuca varamadı lâkin Maria onu, Moshelerin bu işte olduğuna inandırmıştı bile.

Ancak kimselerin bilmediği bir tanık vardı ortada: Kamber.

Kamber, çocukluk aşkının bir katil olduğunu öğrenmesi üzerine, aylarca sancılı geceler atlatmış, doğru olanla Maria'ya olan aşkı arasında arafta kalmış, gözleri önünde yere çakılan ve sonra yakılan Lu-dvvig'in yüzünü zihninden silememişti.

Sonunda babasının güven veren ısrarlarıyla da her şeyi itiraf etti.

Khalil, duyduklarına inanamamış, çocukluğundan beri tanıdığı o tatlı Maria'nın böyle bir canilik yapabileceğini kabullenememiş, amcasının örgütle ilişkisini öğrendiğinde ise bütün bu işin arkasındaki kişinin o olduğuna kendisini inandırmıştı.

O gün, topladığı birkaç adamla Maria'nın evine gitmişti.

Maria, eskiden ailesinin yaşadığı malikanede birkaç hizmetlisiyle tek başına kalıyor, köpekleri ve atlarıyla beraber soldurduğu gül bahçesinde vaktini geçiriyordu artık. Onun, bazı neo-Nazi örgütlenmelerindeki üyelere eziyetler ettiğini söyleyen hizmetliler oluyordu. Örgüte ihanet edenler, kendini küçük Hitler ilan edenler, emirlere karşı çıkanlar, emri altındaki küçük gruplan idare edemeyenler, doğruca Maria'nın pençeleri arasına düşüyordu. Bazıları Maria'nın onlarca insan öldürdüğünü hatta diri diri yaktığını söylüyordu ama bu dedikoduların üstü, birliğin imajı için örtülüyor ve kimse gerçekten o insanlara neler olduğunu bilmiyordu.

Klaus, onun delirdiğini düşünüyordu.

Toplantılarda yaptığı konuşmalar, en deli adamların bile gizlice yutkunmasına sebep oluyordu. *Gerçek bir sadist,* diyorlardı onun için. Klaus da ondan çekiniyor, kendi haline bırakıyordu.

Tarihler, planlanan sahte darbe gününe yaklaşıyordu.

Khalil o gün, bahçede at binmekte olan Maria ya yaklaştı. Arkasında bir düzine adam da onu takip ediyordu. Maria ise elinde bir tüfek tutuyor ve bahçe boyunca yerleştirilmiş hedeflere atını yönlendirerek yaklaşıyor, onları vurmaya çalışıyordu.

Dalgın olduğu için geç fark etti ve Khalil'i görünce gülümsedi.

"Khalil!"

Khalil ona dolu gözlerle, hırsla baktı. "Seni şeytan, seni adi!" dedi ve yere tükürdü.

Maria'nın yüzündeki gülümseme ürkünç bir hızla soldu ve kayışı çekerek atını durdurdu. Her nasılsa öğrenmişti. Bunu derhal anladı ve sıkıntıyla nefesini saldı.

"Babama söylemediğini umuyorum."

Khalil adamlarına, "Getirin şunu," diye emir verdi.

Arkada, bayırın tepesinde dikilen iki köpek seçilcbildi. Kulaklarını dikmiş, Maria'yı izliyor ve herhangi bir direktif bekliyorlardı. Maria sesini çıkaracak olsa hemen yetişecek ve ölümüne parçalamak üzere adamlara saldıracaklardı ama Maria sakindi, atından kendi isteğiyle indi ve tüfeğini ona yaklaşan adama doğrultarak verdi. Adam bir anlığına korkup gerilese de tüfeği Maria'nın elinden aldılar ve daha fazla konuşmak istemeyen Khalil'in ardından, onu iki kolundan tutarak götürdüler.

"Khalil amca!" diye seslendi ona. Ön bahçeye gelmişlerdi ve Maria inatla konuşmayı sürdürüyordu. "Babama haber vermedin, değil mi?" Khalil sessizce önden gitmeye devam etti. "Onun kalbi var. Biliyorsun. Öldürecek misin yoksa onu? Alt tarafı bir Nazi çocuğuydu."

Benjamin ve Khalil, onlara nefret etmeyi buyuran hiçbir fikrin, sistemin, inancın kölesi değildi. Alman çocuğu, Yahudi çocuğu, Arap çocuğu... Onlar aşmıştı artık bunları. Çok yanmışlardı çünkü bu ateşte. Ancak bunu Maria bilmezdi. O hiçbir zaman bu kadar şanslı olmayacaktı. Nefret, daima gırtlağına sarılmış halde yaşayacaktı.

Ertesi gün, Benjamin hiddetle eve daldı.

"Meira!"

Hem endişeli hem de öfkeli bir sesti. Adamcağız darmadağın olmuş, nefes nefese koştur koştur salona girivermişti. Meira hem üzgün hem de korkmuş göründü. Birkaç hızlı adımda babasına yaklaşıp kollarını ona doladı.

"Babacığım!" dedi timsah gözyaşları içinde.

Benjamin fenalaşarak sandalyeye tutundu. "Tanrı'm! Ben bunu hak edecek ne yaptım?" diye sitem etti nefessiz kalarak. "Duyduklarım... Doğru muydu yoksa hepsi?"

Khalil'in onu pervazdan sessizce izlemesi ona gerekli cevabı verdiğinde, Benjamin kalbindeki sızıyı tutmak ister gibi yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu. Yığılacaktı, Khalil onu son anda yakaladı ve koltuğa oturtup onu Maria'yla yalnız bıraktı.

"Kızım bir cani! Benim canımı al da onu bağışla! Ah... Al hemen canımı burada! Yeter ki bir saniye daha görmeyeyim kızımın bir cani olduğunu! Suçsuz bir çocuğu öldürdüğünü!"

Bu yakıcı hissi Meira da hissetti. Babasının yanında yeniden Meira oluşu hiç hoşuna gitmemişti. Kendi grubunda her yaptığı, her söylediği, her hissettiği alkışlanırken babası yeniden günahkârlığını hatırlatmıştı ona.

Benjamin gözyaşları içindeydi. Kıpkırmızı kesilmiş, hıçkırıklarla sarsılmıştı. Hiç güçsüz görmediği adamı böylesine sarsılmış bulmak, Meira'yı bile afallattı. "Baba," diye seslendi ve bu sefer gerçekten bunu kastetti. Sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Öldürdüm işte. Ailenin beni kabul etmeme sebebi değil miydi bu? Öldürdüm işte. Ne ırksa bu kadar nefret ettiğiniz, öldürdüm işte."

Bu sözler, Benjamin'in kalbini sıkıştırdı. Nefessiz kaldı. Kalbine vurması gerekti. Geri dönüşü olmayan sınırları geçmek nedir, iyi bilirdi. Kızı, huzura hiçbir zaman eremeyecekti.

"Meira. Ah, Meira... Hiç mi anlamadın? Hiç mi dinlemedin, Meira? Ben... Seni bu yüzden aldım. Onca çocuğun içinden seni istedim. Ben onlar gibi değildim, Meira. Hiçbir zaman değildim. Ah... Neden yaptın bunu? Nasıl döneceksin şimdi bu yoldan?"

"Onlar gibi değilsen neden acı çekmemi izledin yıllarca?"

Meira, Maria, yeniden küçülmüştü babasının karşısında. Gözlerinden yaşlar aksa da bir sinir boşalmasıydı yalnızca. Saf ne varsa sökülüp atılalı çok oluyordu yüreğinden.

Benjamin'in zavallı kalbi ise bu sualle durmaya en yakın noktada kasıldı. "Güçsüzdüm, kızım," demeye zor vardı sözcükleri. "Yapabilirim sandım. Yapamadım."

Meira, gözyaşından iğrenir gibi siliverdi hemen. "Ben yaptım ama. Ben kendimi çıkardım oradan. Kendimi saygı duyulduğum ve değer gördüğüm bir yere getirdim. Bir daha bana elini uzatana hiç acımadığım bir yer burası şimdi."

Benjamin çaresizce salladı başını. "O insanlar sana değer vermiyorlar, Meira. Hiç vermediler."

Eğer içinde hâlâ yaşayan bir taraf kalsaydı *hiç mi vermediler,* derdi belki. *Hiç mi sevilmedim?*

"Sen bana değer verdiğine mi inanıyorsun yoksa?" derken çenesini kibirle kaldırdı. Yaşlı adam cevap veremedi. "Ben söyleyeyim sana, Benjamin. Ben senin için bir kefarettim yalnızca. Ailenin günahları için beni aldın ki iyi adam olduğuna kendini inandırasın. Bu yüzden yeterince çabalamadın."

“Doğru değil!” Acı içinde ayağa fırladı. “Benim nasıl bir hayat yaşadığımı biliyor musun ki? Sen çeyreğini bile yaşamadın! Yaşatmadım çünkü! Seni korudum! Kimse zamanında bunu benim için yapmamıştı! Hepsi izlerdi. Hepsi! Şimdi bunu sana yapamasınlar diye kendimi paraladım ben!” Ter, gözyaşı, kalp çarpıntısı içinde kızın karşısına dikildi. “Ne kadar kötü olabileceklerini görmedin, Meira. Ben buna izin vermedim çünkü. Bir kere olsun, seni nelerden koruduğumu bilseydi-”

“Beni koruyamadıklarını biliyorum sadece,” diye böldü onu. Bedenini anlamıyordu; istemediği tepkiler veriyor, yıkılıyordu. Hiç ona göre değildi. Nelere göğüs germiş, tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Şimdi babasına karşı bu hisleri nereden sirayet etmişti? Hep mi vardı yoksa içinde? Bunca zaman pusudaydı belki de.

Benjamin, koca bedeni oracıkta yığılmasın diye bir sandalyeye tutundu. “Sana yuva oldum,” dedi. “Bir kere...” Sözcükleri titredi. Onları yakalayıp geri getirmesi gerekti. “Bir kere seni kendi kanımdan ayrı görmedim. Bir kere *üvey bu kız,* demedim. Herkes bunu söylerken hem de.”

Meira başını salladı. “Sen beni onların arasına attın.”

“Sana baba oldum ben.”

“Ama beni sana çocuk yapmadılar.”

Meira, ilk defa konuşuyordu hayatında. îlk sözcükleriydi. Kendinden, içinden, yüreğinden duyulmak için bir ömür beklemiş duygulardı bunlar.

“Onlara karşı gelemedin,” diye devam etti. “Sen de...” Titrek bir nefes gerçek bir gözyaşını yanağına doğru yuvarladı. “İzledin. Yabancılaşmamı izledin. Aşağılanmamı izledin. Güven, huzur, sevgi nedir bilmeden büyümemi izledin. Daha da kötüsü, Benjamin, bunları kabullenmemi izledin."

Benjamin, büyük bir suç işlediği yüzüne vurulmuş gibi sarsıldı. Doğru olduğuna inandığı yollar, yanlış yerlere de çıkabilirdi. Bunu itiraf etmekten ne denli korktuğunu, her daim yanlış bir şeyler yaptığını düşündüren o hislerini hatırladı. Hayatını diken üstünde geçirmiş, kızını da kendisi gibi mahvetmelerinden çekinerek geceleri uyku nedir bilmeden yaşamıştı.

Ancak Meira’yı uzun zaman önce çoktan kaybetmişti.

Meira, sadece bir geceliğine bütün duvarlarını indirdi. “Benja**min...”** Bunu öylesine bir yabancılıkla söyledi ki adamcağızın gözleri kararacak gibi oldu. “Şu zamana kadar bir kere olsun gerçek hislerim konusunda dürüst olmamışımdır sana. Şimdi olacağım.”

Yumruğunu göğsüne bastırdı. “Benim içim öyle bir kinle dolu ki... Öyle bir nefret ki bu... Nefes alamıyorum bazı geceler. Beni bitiriyor. Beni içten yiyor. Bunca zaman buna isim aradım. *Mosheler,* dedim. *Shavitler,* dedim. Amcam çıkıp *ırkları,* dedi. *Irkları,* dedim. Nefret ettiğim şeyler bunlar sandım. Bu hisse, bu düşmana çaresizce bir isim aradım ki neyle savaştığımı bileyim.” Meira, gözlerinin içine bakmak istedi. “Ben onlardan değil, sadece senden nefret ediyormuşum.” Sonunda, anlamıştı. “Beni koruyamadığın için senden nefret ediyormuşum. Senin savaşın, hiçbir zaman benim savaşım olmadı. Benim için yaptıkların değil, yapamadıkların benim savaşımdı.”

Benjamin kalbini tutarak yere yığıldı.

Yaşlı, hasta bedeni sarsılıyor, kalbi kasılıyordu. Acı çeken sızlanmalarla itiraz etmek istedi. Böyle bir baba mıydı? Böyle mi derin yaralar açmıştı onda? Bu kadar mı başarısız olmuştu onu korumakta? İlk defa Meira’nın içini görüyordu. Hiç sandığı gibi değildi. Umduğu çiçekleri ekememişti içine. Yıkımdan ibaretti kızı ve bunu, o harabelerin arasında yürüyene dek anlamamıştı.

Benjamin, uzandı. Onu tutmak istedi. “Kızım...”

Meira geriye doğru adımladı. “Kızın değilim ben senin.” Kelimeleri, bir duvar gibi indirdi aralarına. “Ben bir Rosenfeld’im,” dedi. “Ben, sizin nefret ettiğiniz her şeyim. Sen de... Bizim nefret ettiğimiz her şeysin. Yanlış kızı evine aldın. Ailen haklıydı.”

Derhal kendine geldi. Gözyaşlarını öyle hızlı sildi ki kimse onhn gördüğünü iddia edemesin istedi. Benjamin’i acı içinde bırakarak arkasını döndü.

“Artık geri dönsen iyi olur. Bu aile oyunu başından beri bir hataydı. Ben burada iyiyim. Kendi başımın çaresine bakarım.”

Benjamin, doğrulacak kudreti sonunda bulmuştu. Öfkeli bir silkinmeyle, parçalara ayrılacakmış gibi acı içinde ayağa kalktı. *“Sen* ve *ben* diye bir şey yok. *Biz* varız, Meira. Ne dinleri ne ırkları ne de tanrıları.. Hiçbiri umurumda değil. Senin için hepsine savaş açarım."

Meira arkasını dönmedi. “Neden önceden açmadın?”

“Çünkü ben sana kadar her savaşı kaybettim.”

Meira sahte bir çabayla güldü. “Yine kaybedersin o halde.”

“Yine de...” dedi öfkeli sesi, “ölürüm ve hepsini öldürürüm ama bir daha o insanlara yaklaştırmam seni, Meira.”

Ben kaybettikten sonra gelme, baba. Canavarlar beni yedikten sonra gelme. Pişmanlıklarınla gelme. Acılarınla gelme. Yapmak isteyip de yapamadıklarınla gelme. Sözler verme. Bana beni sevdiğini söyleme. Görmüyor musun? Artık bir önemi kalmadı.

Meira, o gece orada bitti. Geriye Maria kaldı.

Benjamin sözünü tuttu. Bütün köprüleri yaktı. Artık ne Naziler ne de Shavitler vardı. Aileden gizlice Ahuva'yı da getirtti ve her şeyi geride bırakabileceği cesareti, ilk kez o zaman bulabildi.

Böylece, Türkiye'deki evlerine yerleştiler.

Aryeh Shavit, deliye dönmüş ama Benjamin'in bütünüyle ayrılması dengeleri altüst edeceğinden alttan almaya çalışmıştı. Yıllarca da onu çeşidi şekillerde zorlayacak, ailesine ölüm tehditleri yağdıracak, onu geri getirmek için elinden geleni yapacaktı.

Benjamin ise yeni bir sayfa açacak ama her gece yaşlı gözlerle Ahu-va'ya, "Mahvettiler kızımı," diye sitem edecek, ağlanacaktı. "Kızımı da kendilerine benzettiler! Masumiyetini aldılar ondan! Onu bir katil yaptılar! O daha bir çocuk! Khalil, o soysuzların örgüt olduğunu söylüyor. Zamanında müdahale etmeseydi darbe yapacaklardı. Amcası olacak namussuz, baştan bilerek kızıma yaklaşmış. Onu tarikata karşı kullanmak istemiş. İşte bu kadar aklını çelmişler kızımın." Sonunda Benjamin, "Rehabilite olması şart," dediğinde Ahuva'nın gözleri bû-

"Benjamin..."

Üç aylığına sıkı bir rehabilitasyon merkezine gönderdiler onu. İlaçlar ve terapilerle geçirdiği bu sürecin ardından Maria çeşitli acındırmalarla, her şeyi amcasının planladığının argümanlarıyla yalvar yakar kendisini oradan çıkartmayı başarabildi.

Ancak Benjamin bir karar almıştı. Artık eski sevecen hali yoktu, Maria'ya bir daha asla güvenmeyecekti. Onun bütün iletişim araçlarına ulaşımı kısıtlanmış, aile dışında da kimseyle görüşmesine izin verilmemişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Maria'yı asıl zapt edecek olan o garanti belgesini de çıkarıp aralarındaki masaya bıraktı.

Maria kâğıtlara sorgulayarak baktı. "Bu nedir?"

"Bir insana bu kadar güç verirsen elbette yozlaşır."

“Bu ne diyorum, baba?”

Benjamin gözlerini ondan ayırmadan, “Cinayet dosyası,” dedi.

“Kimin?”

“Senin.” Maria’nın kaşları havalandığında Benjamin’in ifadesi sertleşti. “O zavallı çocuğu öldürdüğüne dair tam teşekküllü bir cinayet dosyası. Tek yanlışınla seni o yere geri tıkarım! Gözünün yaşına bakmam, Meira! Hayatını bir akıl hastanesinde geçirirsin.”

Maria hayretle, “Baba!” dedi. “Ben senin kızınım! Bana bunu nasıl yapabilirsin?”

Benjamin oturduğu yerde öne doğru eğildi. “Öyle bir yaparım ki...” dedi hırsla. “O amcanla işbirliği yaptığını biliyorum. Örgütlerine katıldığını... Onlarca insanın...” Konuşmakta zorlanıp duraksadı. “Ben bir canavar yetiştirmedim! Yetiştirmem de! İlk fırsatta yine o canilerle anlaşacağını bilmiyorum sanki! Ama yok artık. Değil amcanı görmeyi, bahçeye çıkmayı bile unut! Gün yüzü yok bundan sonra sana!

Maria, içini hırsla doldurup, taşıran bu adamı hemen oracıkta yakarak kül etmeyi arzuladı. Bütün içinde kalmışlıkları, bütün o planları düşündü. Ama sakin göründü.

‘'Tamam" diye kabul etti. “Başarısız bir baba olduğun için bent cezalandır. Nasıl olsa bu, senin için sorumluluk almaktan daha kolaydır.”

Benjamin az kalsın maskesini düşürecekti. “Ben sana *gidip insanisin öldür,* demedim/

“Öyle mi?” Maria îbranicc kutsal metinlerden birini okumaya başladı. “ *Tann yalnızca bizlerle konuşur. Bizim kanımızın kutsallığıyla bağışlanmamış olanların hükmü ölümdür. Yeryüzünü, asıl sahipleri için geri almalı, döktükleri kanımızı da onlardan misliyle akıtmalıyız. Şüphesiz intikam, adaletten de kutsaldır. ”*

Benjamin, başını eğdi ama taviz vermedi.

“Bütün hayatım boyunca bana başka bir şey öğretmediniz. Şimdi de bunun için beni cezalandırman gülünç geliyor. Ailene söylersen beni takdir ederler. Belki, beni kabul bile edebilirler.”

Benjamin, “Nazi örgütüne girdiğini duysalar senin başını kestirmek için buraya bir ordu kadar adam yığarlar,” dedi.

Bu bir tehdit gibi geldi kulağına. “Söyle o halde. Git ve beni ifşala. Kafamı kesip önüne atsınlar. O zaman da izlersin muhtemelen.”

Maria hırsla ayağa kalktı ama arkasından, “Bitmedi,” dedi Benjamin. “Kamber’le nişanlı kalmaya devam edeceksin. Çocuğun gönlünü al/

Maria onun bu umursamazlığına hayret etti. Yine de yapacak bir şey yoktu. Yüzünü buruşturdu.

“Beni ispiyonladı.”

“Şükürler olsun ki ispiyonladı! Yoksa ne halde olacaktık? Darbeye kadar gidiyormuş bu iş!”

“Korkak bir adamla nişanlı kalmayacağım.”

“O çocuk, General’in oğluydu ve Kamber bunu biliyor,” diye vurguladı. “Binlerine söylerse ne olur, hiç düşündün mü? Düşünmezsin tabu.

“General, sandığın kadar güçlü bir adam değil.”

Benjamin sinirle gülmeye başladı. “Terfi aldı. Alman ordusunun komutanı artık. Bu ne demek, biliyor musun? Benden de iyi biliyor-sundur gerçi. Hatta duydum ki onu yükselten siyasetteki başarısıymış

ADP'yle birleşmek aslında senin fikrinmiş. Aldıkları her karar senden çıkmış. Adamı sen yükseltmişsin, Meira. Tebrik ederim. Şimdi Kamber i ara ve özür dile ondan. Her şeyi Klaıs’un planladığını anlar. Aklına girdiklerini anlat.”

Maria, işin ciddiyetinin farkındaydı ama öyle görünmedi. “Len-nart’ı yükselttim çünkü ona eş olacaktım. Kamber’i Khalil için istemiştim ama gerek kalmadı artık.”

Benjamin yerinden hopladı. “Delirdin mi sen? Elimde kalırsın, çocuk! Baban yaşında adamla! Hem de o örgütün başındaki caniyle! Çocuğunu öldürdüğün halde! Delirdin, değil mi? Yoksa ben kalpten gideyim diye bilerek mi yapıyorsun bunu bana?” Kendini zor bela sakinleştirdi. Arkasına yaslanıp, “Kamber’i getirteceğim,” dedi. “Özür dileyeceksin. Onunla aranı iyi tut. Kötü biri değil o.”

Aynı akşam Benjamin, dostu Khalil’le telefon konuşmasını bitirmiş, dertli dertli odasında oturuyor ve Ahuva’nın upuzun saçlarını tarayışını izliyordu.

“Kamber, Meira için fazla saf bir çocuk,” dedi karısına. “Ben bu evliliği doğru bulmuyorum ama Meira’nın o çocuğu öldürdüğünü biliyor. Onu da kışkırtmak istemiyorum. Ya gidip General’e bir şey söylerse? Adam Alman ordusunun generali, Ahuva. Ne yapacağız? Savaş mı başlatacağız? İsrail’de değiliz artık. Babam da bu çatışmadan yararlanır. Arada kalırız.”

Ahuva bu kaygılara, “Meira ona değer veriyor,” diyerek karşılık verdi. “Bu evlilik hepimize yarar. Hem daha çocuklar. Evlenmelerine çok var. Meira aklını başına toplayana kadar Kamber ona sahip çıkacaktır.”

Benjamin düşünceliydi. “Çok kötü hislerim var, Ahuva. O örgüt, darbe planlarını askıya almış. Khalil üzerinde çalışıyor ama onun da elinden ne gelir? Örgüt üyeleri o kadar güçlü ki hükümet bile onlarla boy ölçüşemez. Hükümetin yarısı zaten o adamlardan oluşuyor! Anlamadığım, niçin hâlâ darbeyi yapmadıkları. Meira’yı mı istiyorlar yoksa? Ondan bir işaret mi bekliyorlar? Onu tekrar saflarına katmadan yapmak mı istemiyorlar? Kendilerine kurban mı yoksa lider mi arıyorlar? Meira’dan ne istiyorlar? Şimdiye kadar çok başarılı olduysa bile o daha bir çocuk. Böylesi kritik kararları ona göre mi erteliyorlar? Bu yüzden onu bizden geri almayı mı planlıyorlar? Anlamıyorum, Ahuva. Bu kız neyin içinde, anlayamıyorum artık.*’ Benjamin sıkıntıyla ensesini sıvazladı. “Dosyayı Khalil’e gönderdim. Cinayeti örtbas eden başka üyeler de var dosyada. Klaus’a kadar uzar bu iş. Meira’dan uzak duracaklardır. Bana bir şey olduğu takdirde Meira’yı da o belgelerle zapt edebilir.”

Ahuva hayretle kocasına döndü. İnce kaşları çatılmıştı. “Neler diyorsun sen, Benjamin? Ne olacakmış sana? Kızım yalnızca amcası tarafından kandırılmış. Henüz reşit bile değil! Ne anlar o kötülükten?”

Benjamin hüzünlü göründü. "Aksine o bana kötülükten başka bir şey’ anlamazmış gibi geliyor. Neyse ne. Hem belgelerle güvenebileceğim tek kişi Khalil. Hükümet için çalışıyor. Çok bir seçeneğim yok.”

Ahuva bunu asla onaylamıyordu. "Hani yalnızca korkutma amaçlı kullanacaktın? Kızımızın geleceğini nasıl başka birine emanet edebilirsin?”

“Zorundayım.”

Kadın buna gerek kalmayacağını düşünüyor, Maria’ya inanıyordu.

"Ben kızımın artık iyi olduğundan eminim. Hayırlı bir ilişkisi de var. Bundan sonra her şey daha da iyi olacaktır.”

Birkaç hafta sonra Maria odasında, masasının başında kitap okurken kapısı çalındı. Gelen hizmetli kadın, Esma Hanım'dı. Kadıncağız Manadan çekinerek tedbirle ona yaklaştı ve elindeki mavi dosyayı uzam.

"Bahsettiğiniz dosyayı gidip aldım, efendim."

Babası, Ludıvigin cinayetini nasıl aydınlatmıştı?

Tuttuğu bir adamdan, babasının ona karşı şantaj malzemesi olarak kullandığı belgeyi kimin hazırladığını araştırmasını istemişti ve nihayet o raporlar gelmişti. Hizmetli kadını göndererek odasında yalnız kaldı.

"Bakalım kimmiş kuyumu kazan avukat."

Dosyanın kapağını açtı ve birkaç kişiye, olaya, zamana ve bağlantılara dair raporlara kısaca göz attı. Sonda, bütün bunlardan sorumlu kişinin ismi yazılıydı.

"Demek, beni mahveden adam sensin," diye mırıldandı. "Uygar Karaşah."

4

MARİA ROSENFELD

2011

Sekiz yıl önce...

Ankara. Öğlene doğru sakin bir saat.

Maria, hizmetli kadının yardımıyla gizlice evden sıvışmış ve gün içinde başka bir şehre, Ankara'ya kadar gitmişti.

Şimdiden, kâhyası ve hizmetlisi onun adına çalışmaya başlamıştı bile. Benjamin, Maria'nın paraya olan direkt erişimini kısıtlamış olsa da o, fahiş fiyatlara aldırdığı tasarım çantaları, koleksiyon değerinde saatleri, kuyumcuların ellerini titretecek değerde mücevherleri gizlice hizmetlisine sattırıyor ve böylece çevresindeki bütün çalışanları yavaş yavaş hem para hem de çeşitli manipülasyonlarla kendi tarafına çekiyordu.

O gün ise Ankara'da, dokuz katlı eski bir apartmanın önünde durdu araba.

Yaşlı şoför, Zusman Bey, omzunun üzerinden arkaya bakarak Ibra-nice, "Geldik, efendim," dedi.

Maria, kaşe etekli takımı, takımına uyumlu eldivenleri ve özenle taranıp bir omzuna topladığı saçlarıyla arabadan inerek asla ait durmadığı bu apartmana girdi. Rugan ayakkabıları, bastığı bu yabancı toprakları garipsedi. Asansörü fazla dar, duvarları fazla soluk, tavanı fazla basık ve havası da fazla kasvetli geldi.

Yedinci katta, koridorun sonundaki dairenin kapısını çaldı. Kara kaş kara göz, uzun bir kadın belirdi kapının ardında. Sıradan bir ev hanımına benziyor, sert yüz batlarıyla başta insanın gözünü korkuru-vor ama keşmekeş bir hayatın izlerini taşıyan yorgun bakışlarını fark edince şefkat uyandırıyordu.

Kadın karşısında şık giyimli, on yedi yaşında genç bir kız görmeyi beklemiyordu elbette.

“Buyurun?” Maria, davet beklemeden içeri girdiğinde kadın neye uğradığını şaşırıp arkasından, “Hanımefendi, ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Maria fikirsiz görünüp, “*Buyurun,* dediniz,” diye açıklamada bulundu ve salona geçip koltuğa oturdu.

Kadın, büyük bir şaşkınlıkla bu teklifsiz genç hanımın peşinden salona girdi ve ayakta onu izledi. “Kimsiniz? Ne oluyorsunuz böyle? Nedir bu?”

Maria, zümrüt yeşili gözleriyle kadına gülümseyerek baktı. “Siz, Neşe Karaşah olmalısınız, değil mi?” Neşe Hanım ne diyeceğini bilemediğinde, Maria yine mest olmuş gibi bir tavırla, “Büyük bir hay-ranınızım!” diye atıldı. “Bunca yolu bizzat sizinle tanışmak için ta İstanbul’dan geldim!”

″Siz..."

“Kemancı olduğunuzu biliyorum. Biraz konuşabilir miyiz lütfen?” Evde yalnızdı ancak ondan bir zarar geleceğini de düşünmemişti.

“Kemancı değilim artık.”

“On beş dakikanızı bile almaz.”

Israrına itiraz edecek olsa da böylesi giyim kuşamda birinin kendisiyle ne işi olduğunu merak etti. Ancak tam karşısına oturacakken Maria, “Türk kahvesi severim,” diye buyurdu. “Şekersiz.”

Genç kızı kaba buldu ama az sonra iki şekersiz kahveyle karşısındaydı. Kahveden ilk yudumu almasını ve lafı daha da uzatarak, “Türkiye’de sanatçılara hiç değer verilmiyor anlaşılan,” diye mırıldanmasını seyretti. Evin halini ima ediyordu.

Kadının gözlerinden sert bir anlam geçti. “Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?”

Maria oralı olmadı. “Türk kahvesini hep çok sevdim.”

“İsminizi öğrenebilir miyim?”

“Söylememeyi tercih ederim.”

O sırada salondaki açık televizyondan bir siyasetçinin meclisteki konuşması yayımlanıyordu. Maria’nın ilgisi hemencecik oraya kaymış, birkaç dakika sessizce izlemişti. Neşe Hanım ise sabırla iç çekti. Genç kızı acayip buluyordu. *Belki de hemen şimdi onu kovmalıytm,* diye düşündü.

Maria'nın, "Bu adam Yahudi lobisinden," demesi üzerine irkildi. "Ortadoğu projesinin bir kuklası. Türk bile değil." Neşe'nin bakışları televizyondaki siyasetçiye kaydı. Anlamamış, umursamamıştı. Oysa Maria, pek ilgiliydi. "Bizi yönetenler kimler, hiç düşündünüz mü Neşe Hanım?"

"Ne diyorsunuz?"

"Kimleri bizi yönetmesi için seçtiğimizi sanıyoruz? Ülke, taşla tüfekle işgal altında değil diye sevinelim. Ne güzel. Ancak asıl kararların alındığı başkent bu topraklarda değilse ve bizi yönetenler, başka lisanla gelen emirleri yalnızca çeviren bir simadan ibaretse söylesenize, ne önemi var bağımsızlığın? Ya da bu, gerçek bağımsızlık mıdır? Ya da bağımsızlık diye bir şey gerçekte var mıdır?

Kadının kafası karışmıştı. "Anlamıyorum."

"Anlatıyorum," dedi soğuk bir tonla. "Seçimler, meclisler, kanunlar... Perde ardındaki efendilerin gücünü meşru kılacak törenler bunlar. Halka hâkimiyet, adalet, aidiyet illüzyonu yaratmak için araçlar yalnızca. Oyalanalım diye elimize tutuşturdukları çıngıraklı bir oyuncak. Dahası da var. insanoğlu açgözlü sonuçta. Karnı doymazsa efendisine de karşı çıkar. Bu sebeple eğitim sistemi bile köle yetiştirir. Okur, düşünmezsiniz. Ezberler, öğrenmezsiniz. Büyür, gelişmezsiniz. Çalışır, şikâyet etmezsiniz. Ola ki bazılarınız biraz daha akıllıysa diye, televizyonda izleyeceklerinize, haberlerde duyacaklarınıza, gazetelerde okuyacaklarınıza dahi karışırlar. Ne görmenizi istiyorlarsa onu görürsünüz. Ne duymanızı istiyorlarsa onu duyarsınız. İsyanınız, öfkeniz, fikirleriniz bile size ait değil. Tepkileriniz öngörülür, duygularınız si-müle edilir, kimliğiniz inşa edilir. Bugün, yerel ve global çoğu haber medyasının sahipleri, Yahudilerdir. Ve Neşe Hanım, bilgiyi yöneten, insanlığı yönetir."

Kadın, "Bunları mı konuşmaya geldiniz?" diye dürüstçe sordu.

Maria kibarca, "Özür dilerim," dedi. "Uzun süredir bu konuları konuşacak pek kimsem yoktu. Siz nasıl dersiniz? Çeneni düştü işte. Başa dönelim. Sağlığınız yerinde ya? Oğlunuz ve kocanız, iyidirler umarım."

Kadın garipsemişti bunu. "Derdiniz ne? Neyi amaçlıyorsunuz?"

"Madem uzun sohbetlerden hoşlanmıyorsunuz..." dedi. "Tamam, sadede geleceğim. Diyorum ki Neşe Hanım, ben az önce bahsettiğim tiyatrodaki yöneticilerdenim." Kadın neredeyse sinirle gülecekti. Maria ise ölüm kadar ciddiydi. "Sanıyorum ki mutlu bir ailesiniz. Zar zor geçinebildiğiniz bu evi, evinizdeki haşerelerle beraber başınıza yıksam... Yazık olurdu."

Gülüşünün solması saniyeleri bulmadı. “Ne diyorsunuz siz?”

Maria dudaklarını yaladığında kırmızı rengin birazını taşırmış oldu. “Emrim üzerine Ege’ye, morgda cesedine bakanları kusturacak kadar kötü şeyler yapabilecek adamlarım var dışarıda.” Hiç acele etmeden ve zehirli bakışlarını kaçırmadan, “Kocanıza basitçe vatan hainliği suçu attırabilecek, belki öldürecek, suçu da size yıkabilecek adamlar bunlar,” dedi tane tane. “Biraz kaba insanlar takdir edersiniz ki.”

Kadın dehşet içinde kalbini tuttu ve koltuğa yığıldı. “Ne diyorsunuz?” Hemen eli telefonuna gitti. Polisi arayacaktı ama vazgeçti. “Uygar’ı arıyorum.”

“Ama bir daha Ege’yi arayabileceğinizi zannetmiyorum,” diye karşılık verdi Maria.

Kadın telefonu bıraktı ve titreyerek karşısındaki genç kıza baktı.

“Ne istiyorsunuz benden?”

Maria’nın bakışlarından bir anlam geçti. “İlginçsiniz,” diye mırıldandı. “İşiniz düştüğünde nasıl da Uygar’a koşuyorsunuz hemen? Çünkü işe yaramaz kocanızdan daha güçlü biri olduğunu biliyorsunuz. Sizi koşulsuz korur. Her geldiğinde onu kovsanız da her çağırdığınızda size koşarak gelir. Siz ondan soğuk bir apartman dairesi için bile vazgeçersiniz ama onun için siz, vazgeçilmezsinizdir.”

Kadın delirecek gibi hissetti. Hiçbir şeyi anlamlandıramıyor, yalnızca bayılmamak için kendisini zor tutuyor, oğlunu düşünüyordu.

"Hâlâ böyle şefkatli insanların kaldığına inanamıyorum. Sözde bir mafyanın avukatı. Bunu merak ediyorum işte. Bana hikâyenizi anlatmanızı istiyorum, Neşe Hanım. Sizden tek istediğim budur. Söz veriyorum, bana hayatınızı anlatırsanız ne size ne de ailenize bir zararım dokunur. Aksine sizi cömertçe ödüllendireceğim.”

Maria, dişlerini hayati bir bölgeye geçirdiğini anladığından artık rahatça zehrini kadının sistemine akıtmaya başladı. “Diğer oğlunuzdan, Uygar Karaşah’tan bahsedin bana,” dedi.

Uygar’m annesinin bakışları donakaldı. “Bu işin arkasında da Polar var, değil mi?”

“Bir önemi yok. Ben adamlarımı çağırmadan başlayın,” diye uyardı onu.

Kadın korkuyla yutkundu ve her an o haydutlar içeriye girebilirmiş gibi tedirgin bir şekilde kapıya doğru bakındı ancak diretmedi. Bir an önce istediği neyse vermeli ve kurtulmalıydı.

“Çocukluğumdan beri keman çalardım,” diye başladı hikâyesine. “Konservatuvarda okudum ve sahneler almaya başladım. Kariyerimin yükseldiği o genç yaşlarda Polat’la tanışıp evlendim. O zamanlar, manevi babam olan Uğur Turanla ortaktı. Kötü biri değildi ama hırsa kapıldı. Çetecilikle uğraşmaya başladığında Uğur amca ona karşı çıktı ama Polat, ikimizi de alıp İstanbul’a taşındı. Siyasete ve kaçakçılığa o zamanlar girdi. Kötü işlere bulaştıkça bulaştı. Sonra işler yolunda gitmemeye ve alkol kullanmaya başladı.”

Duraksadı, devam etmeye çekindi sanki. Maria ilgisiz bakışlarla, “Evet?” dedi. “Şiddet mi uyguladı?”

“Evet.” Sağ elini kaldırdı. “Parmaklarımı kırdı.”

“Bu yüzden mi keman çalmayı bıraktınız?”

Kadın iç çekti. “Her şeyi bıraktım.”

“Oğlunuzu da bıraktınız,” diye hatırlattı ona. “Uygarın ne suçu vardı?”

Kadın gözlerini kaçırdı. “Polat onu bırakmazdı. İşi için onu kullanmak istiyordu. Uygar’ı da kendisi gibi yetiştirecekti. Onu almama izin vermezdi.”

“Denediniz mi ki?”

Kadın bir anlığına sessizlerse de, “İstemiyorum/ diye itiraf etti. “Polaf a ait hiçbir şeyi istemiyorum. Tek istediğim benden uzak durmaları.”

Üstünde durmadı. “Bu yıllarda hiç iletişim kurdunuz mu?”

“Uygar../ Kadın rahatsız görünüyordu. “Birçok kez geldi peşimden. Parmaklarımın kırıldığını bilmiyordu ama yine de babasıyla değil de benimle olmak istiyordu.” Maria’yı değil de kendisini ikna etmek istiyormuş gibi bir tavırla, “Ama babası gibiydi çoktan/ diye itiraz etti. “Serserinin teki. Onun gibi büyüyecekti elbette. Polat onu bırakır mıydı hiç?” İç çekti. Kime karşı savaşıyordu ki hâlâ? “Bana aksini kanıtlamak için uğraştı/ dedi. “Polat’a rağmen üniversiteye girdi, avukat oldu/

Maria, “Size layık olmaya çalışıyordu/ derken çantasını karıştırıyordu. Sonunda içinden küçük bir ajanda çıkardı. Özenle aralarındaki küçük masaya koydu ve açtı.

Kadının bakışları onu takip etti. “Ne yapıyorsunuz?”

“Hafızam çok körüdür/ diye açıkladı ve sayfanın kenarına tarihi not düştü. “Not alıyorum/

“Niçin?”

“Unutmamak için/

“Bunları bilmeye neden ihtiyacınız var? Uygar’ı nereden tanıyorsunuz?

Maria elinde kalemle bekliyordu. “Devam edin lütfen.”

“Polis misiniz yoksa?”

“Kes sesini artık da devam et,” diye karşılık verdi birden. Kısa bir anlığına *Meira* olduğunu unuttu ve hatırladığı gibi de yüzündeki o sert ifâdeyi silerek iç çekti. Toparlandı. “Devam eder misiniz lütfen? Pek vaktim yok. Akşam saat on olmadan önce evde olmalıyım. Rica ederim.”

Kadın, genç kızın bir deli olduğundan emindi artık fakat o kadar korkuyordu ki tek bir ters söz daha etmek istemedi.

“Geriye anlatacak pek bir şey kalmadı,” diye devam etti. “Burada kendime sevdiğim ve sevildiğim bir aile kurdum. Geçmişimi olduğu yerde bıraktım ben. Uygara da onu görmek istemediğimi sonunda kabul ettirebildim. Artık benim için gelmiyor.”

Maria, ajandayı asıl çıkarma sebebine geldi. “Uygar’m nasıl biri olduğunu merak ediyorum.”

Annesi, “Bilmiyorum,” dedi.

"Küçüklüğünü biliyorsunuzdur hiç değilse. O kadar mı reddettiniz yoksa oğlunuzu?”

Kadın iç çekti. “Duygusal bir çocuktu. Tam bir romantiktir. Yani öyleydi. Müziğe bayılırdı. Onu defalarca konserlerimi izlemeye götürdüm. Beraber müzikallere giderdik.”

“Müzikle ilgileniyor yani?” derken not düştü.

“Daha çok dinlemekle ilgileniyor.”

“Neler sever?”

“Anlamadım?”

“Hangi parçaları sever?”

Kadın *Csârdâs,* derken Maria’nın bunu da not alışını izledi. *“Csâr-dâs* en sevdiği parçalardandı. İnişli çıkışlı melodisi onu eğlendirirdi.”

“Başka?”

“Çoktu. Bilmiyorum.” Biraz düşündü. “Tartini dinlerdi. *Şeytanın Trili,* benden dinlemeyi en sevdiği parçaydı, onun için ayrı bir yeri olduğunu hatırlıyorum. Sonra... Schubert, Albinoni, Paganini... Klasikler işte. Hatırladıklarım bunlar.”

Maria bunları da not aldı. “Bir diğer deyimle, sanat ruhuyla ve büyük bir incelikle yetiştirdiğiniz nahif oğlunuzu Polat kirletti,” diye kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. Kadın sessiz kaldı. “Başka bilmem gereken bir şey var mı?” diye ekledi. “Oğlunuzu derinden etkileyen bir olay veya bir fikir, içeriye sızabileceğim bir çatlak. Dokunabileceğim bir yara. Bir inanç. Herhangi bir şey.”

Kadın duraksadı. Uzaklara dalarken gözlerinin dolduğunu fark etmedi. Kucağında tuttuğu parmaklarını sıkıyor, dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Sonunda, “Özgürlük,” dedi. “Uygar hiçbir zaman özgür olmadı. Ya hep babasının maşasıydı ya da kendini kabul ettirmeye çalışırken içinde kendinden bir parça kalmayan, geride bırakılmış çocuktu. İstediği için mi hukuk okudu sizce? Hayır. Belki biraz tamyorumdur onu. Eğer tanıdığım o çocuk olarak büyüdüyse hayır. Uygar, kendinden yüce bir güce bağlanmak için yaptı bunu. Bir şeyleri kontrol akına alabilmek için. İnançlı bir adam hiçbir zaman olamazdı. O da yasalara inanman seçti. Gerçekten sahip olabileceği tek şey buydu çünkü. Babası neyse tersi olmak istedi. Ben neyden nefret ediyorsam tersi olmak istedi. Bu, özgürlük müdür? Uygar, gerçekten de istediği hayatı mı yaşıyor yoksa hayatı başkaları için nefes almakla mı geçmiş?"

Maria, bunu not almadı. Düşünceli bakışları kadının üzerinde kaldı. Küçük bir parça, incecik bir ip belki, Maria’nın bileklerine dolanan bir bağ, belki de çok uzaklara gitmeden o adamın bileklerini bulmuştu.

Neşe Hanım, genç kızın bu duraksamasından tedirgin oldu.

“Başka bir şey bilmiyorum. Bu kadarı yeterli mi?”

Maria hâlâ aynı boşlukta kalmış bir şekilde, “Özgürlük,” diye mırıldandı. Kendine hatırlattı sanki bunu. Şeytanlarına isim bulmaya çalışmak nedir, bilirdi. Küçümsediği herhangi bir dindar gibi. Ezildiği yüklerin altından manevi bir güce olan inançla

kalkmaya çalışan insan çaresizliğiydi bu. Tanrı, Maria için ırk savaşları olduysa Uygar için de yasalar olmuştu demek ki.

Az sonra yeşil bakışları çözüldü. “Evet. Yeterli.”

Sabahın en erken saatlerine doğru binici kıyafetlerini giymiş, saçlarını ördürmüş ve bahçeye inmişti. Babasının, ona arkadaş olsun diye sahiplendiği yercücesi köpeği Elizabeth, hemen bacaklarına dolanarak ona eşlik etti.

Müstakbel eşi Kamber Dizman, nihayet davetine icabet etmiş ve Almanya’dan buralara kadar gelmişti. Maria onu, Ludwig’in ölümünden bu yana görmemişti. Kamber’e kızgındı. Onun kendisine bir köpek kadar sadık olduğuna inanıp yanılmıştı. Onun doğasının ne kadar kırılgan olduğunu gözden kaçırdığı için bu haldeydi.

O sabah Kamber, nişanlısıyla malikânenin arka bahçesinde buluştu. Kahverengi ve beyaz, iki at vardı yanında. Kahverengi atının yelesini okşarken Maria yanlarına vardı. Kamber’i uzun zamandan sonra ilk defa görmüştü, genç adamdaki değişimi hemen fark etti.

Daha bir dik duruyordu sanki ve dudakları sır kaçırmamak isrer gibi sıkıca birbirine mühürlüydü şimdi.

Kamber, genç kıza gülümsedi. “Sevgilim...”

Maria derhal bundan memnun kaldı. “Sonunda bir nişanlın olduğunu hatırlayabildin,” derken kendi atının dizginlerini eline aldı.

Kamber, “Nişanlı olduğunu hatırlayamayan sensin sanki,” dediğinde Maria’nın yüzüksüz parmağına bakıyordu ancak hazırlıklıydı. Pantolonunun cebinden bir kutu çıkardı.

Maria, kutudaki alyansın parmağına geçirilmesini dikkatle izledi. Hareketlerini şüpheli buluyordu. “Her şeyden sonra buraya benden ayrılmak için geldiğini düşünmüştüm,” dedi.

Kamberi daha çok kullanmaya karar vermişti, bu nedenle yüzüğü seve seve parmağında tutardı.

Benjamin ileride durmuş, bu İkiliyi izliyordu. Gür sesiyle, “Çocuklar!” diye seslendi.

Kamber, “Birkaç tur atıp geleceğiz!” dedi ve dizgini çekip uygun pozisyonu ayarladı.

Maria’nın kaşları çatıldı. “Atlardan korktuğunu sanıyordum.”

“Artık değil.” Bacağını atarak eyere konumlandı. “Bin.”

Maria da kendi atına bindi ve Kamber’in yanında ilerledi. Genç adam fazla sakindi. Eskisi kadar ahmak gibi de görünmüyordu. Neredeyse yarım yıllık bu süreçte ergenliğini bitirmiş de adam olmuş gibiydi. Bir olgunluk vardı tavırlarında.

Kamber, az sonra dizginleri vurdu ve atı hızla koşmaya başladı.

Maria, uzun yıllardır profesyonel at biniciliği ve at üstünde avcılık yapıyor, Polo oynuyordu; atı artık kendisine ait bir uzuv gibiydi. Kamber’in bu gülünç yarış çabası, Maria’nın hızlanmaya karar vermesi ve onu gölgede bırakmasıyla son buldu. Bir süre çimenlik alanı ve ormanlığı süratle geçtiler. Maria’nın örgülü sarı saçları bayrak gibi ardında dalgalanıyordu. Vücudunu öne doğru eğmiş, atla bir bütün olmuş gibi tek eliyle sıkıca kavradığı dizginleri kontrol ediyor, rüzgâra karışıyordu.

Az ötede küçük bir yamaca geldiler. Dizginler çekildi ve Maria’nın atı, birkaç oyuncu hareketle şaha kalkarak durdu. İkisi de adardan indi. Maria atını seviyor, bir yandan da Kamber’e doğru bakınıyordu.

"Benimle bir şey konuşmak istediğini sanıyorum,” diye mırıldandı."

Kamber omzunun üzerinden ona baktı. “Evet, Meira. Maria mı demeliydim yoksa?” Maria’nın bakışları, karşısına geçen adamın üzerinde sabirlendi. "Başından beri babama yakınlaşabilmek için beni kullandın,” derken soluğunu Maria’nın yüzünde aldı. “Babamı da örgütünüzde istiyordunuz çünkü.”

Maria, “Buna beni amcam zorlamıştı,” diyerek itirazda bulundu. “Yoksa benim nasıl bir işim olabilir örgütle? O tarz işlerden nasıl anlayabilirim?”

Kamber, bakışlarını ondan ayırmadan, “O kadar kötü şeyler yapmışsın ki baban duyunca kalp krizi geçirmiş,” dedi. “Seni akıl hastanesine terapi görmen için yollamışlar. Şimdi de dış dünyadan neredeyse bütün ilişiğini kesip bu altından kafese kapatmışlar seni. Telefon kullanmana dahi izin vermiyorlar.”

Maria, Kamberin bu cüretkâr tavırlarına karşı onu un ufak etme isteğiyle dolup taşsa da kaşlarını kıvırarak kederli bir ifade takındı.

“Benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Sen böyle biri değildin, Kamber.”

Kamber buna gülecekti. “Artık beni kontrol edemediğin için değiştiğimi söylemeye yeltenme. Ben o aptal çocuk değilim. Aklım başıma geldi. Uyandım ben.”

Mecburen, “Özür dilerim,” dedi. “Sana zarar vermeyi hiç istemedim.”

Kamber, sadece Maria’nın yakalayabileceği kadar kısa bir anlığına gardım düşürecek gibi olsa da hemen toparladı. “Baban bu nişanı bile Ludwig’i öldürdüğünü General’e söylememem için istiyor olmalı.”

“Babam seni seviyor. Neden böyle konuşuyorsun? O sana ve Khalil amcaya çok güveniyor.”

“Hayır,” dedi Kamber sertçe. “Seni kontrol etmemi istediği için bu ilişkiyi onaylıyor. Sana güvenmediği için bize güvenmek zorunda.” Maria’nın içinde olduğu bu çıkmaz, Kamber’e büyük bir keyif verdi ve birkaç adımda dibine girerek ona üstten baktı. Elinde bulundurduğu gücün sarhoşluğuyla, “Tek bir lafımla iki tarafı da senin peşine düşürebilirim," dedi. “Hem General’i hem de casus olduğunu öğrenen İsrail’deki aileni peşine takarım. Yürüyen hedef tahtası olursun, sevgilim."

“Kamber,” dedi titreyen bir sesle. “Ben rehabilite oldum. Düzeldim anık."

Genç adam dalgın bir şekilde gülümsedi. “Göreceğiz."

Maria hayretle nefeslendi. “Sen sadece, karşısındakinde zaaf bulduğu an sömüren insanlardansın. Nasıl da hemen çirkin yüzünü gösterdin! İçinde demek ki böyle bir canavar varmış."

Kamber, pek keyifli göründü, “içimizdeki canavarlardan bahsedeceksek o konuda kimse seni geçemez. Gördüm çünkü. Ludwig’i... Diri diri yaktığını gördüm. Ne yaptı ki sana?"

“Nazi çocuğuydu.”

“Sen de Nazi çocuğuymuşsun. Rosenfeidler, nesillerdir Nazi’y-mış.

“Amcam beni zorladı, diyorum. Ludwig benim de arkadaşımdı!” Kamber onu ciddiye almadı ama Maria bu sefer birden, “Peki, Lu-dwig’in babasının, benim ailemi öldürdüğünü de biliyor muydun?” dediğinde şaşırdı. “Beni yetim bırakan, daha sonra evsiz bırakan, Shavitlere casus diye satan babası... Benimle oynadıklarını da biliyor musun?

Beklenmedikti. Bunun onu sarstığını gizlemesi gerekti. Sonunda, “Ludvvig’in bunların hiçbiriyle bir ilgisi yoktu," diyebildi.

Maria hırsla, “Kana kan!” diye bağırdı. Titreyen elleri, avını kapmak için hazırda bekleyen birer pençe gibi Kamberle arasında asılıydı. “Bizde işler böyle yürür, Kamber! Ağlak bir oğlan olmasaydın ve sebeplerimi sorgulamak için karşıma dikilebilseydin sana anlatırdım! Gerçek bir erkeksen yanımda da kalırdın. Ama yok. O zaman asla karşıma çıkamazdın. Dizlerin titrerdi. Süslü takımlarını ıslatır-dın korkudan. Ancak şimdi, elimden her şeyimi aldıklarında karşıma dikiliyor, yiğitlik taslıyor, hesap soruyorsun. Ne yapacaksın? Benden intikam mı alacaksın? Kim için? Büyüdüğünde baban gibilerin soyunu sopunu süpürecek bir Nazi çocuğu için mi? Khalil de bir Yahudi. Günaydın. Belki aptal soyundan en az birkaç kişiyi kurtarmışımdır.”

Kamber, belki de ilk defa Maria’nın bu tarafını görüyordu. Düpedüz katil sıfatından da ürkütücüydü. Gerileme ihtiyacı hissetti. Onda gördüğü nefret, hiç eşi benzeri olmayan bir türdü.

“Bir olalım/ dedi Maria. “Sen ve ben/ Kamber atına tutundu ve eyere oturdu. Maria, “Artık benden nefret ediyorsan niçin bu birlikteliği sürdürüyorsun?” diye sordu. “Yarann ne bundan?”

“Göstermek istiyorum sana/

“Neyi?”

“Kontrol edilmeyi"

Dizginleri vurup süratle uzaklaştı ve Maria’yı orada yalnız bıraktı.

Maria, kollarında başlayan bir kaşıntı hissiyle kendisini kaşımaya başladı. Karşısında uzanan manzaraya doğru bakıyor ve artık gülü-vordu. Bir çılgın gibi sırıtıyor, omuzlan sarsılıyor, saçları uçuşuyordu.

“Kontrol edilmek mi?” dedi kendi kendine. Dizlerinde uyuşmalar, kollarında kaşıntılar arttı. Diz çöktü. Bu delici hissi biliyordu. Az sonra çimenlerin arasından süzülüşünü de gördü. Yılanlar... Sinsice ona doğru kıvrılarak geliyordu.

Maria, gördüklerinin gerçek olup olmadığını anlayamadı. Geri çekildi. Atma bindi ve uzaklaştı.

Maria, müziğin onun için bir işkence yöntemi olduğunu ebeveynleri keşfedene kadar yıllarca piyano ve biraz da keman dersi almıştı. Şimdi de babasının, *ne olacak bu kızın geleceği* adlı endişesinden doğarak Maria’nın müzik kariyerine devam etmesinin en

mantıklı seçenek olduğuna karar vermesiyle bu uğraşa geri dönmüştü. Hem müzik, OKB si yüzünden Maria için bir silah olarak kullanılabilirdi. Yalnızca düşüncelerinde dahi tehlikeli olan bir kadını zapt etmek için en zararsız ve şiirsel yöntemdi belki de bu.

Bu nedenle Benjamin, özel bir müzik öğretmeni olan Haşan Bey'i ayarladı.

Babanın şartlan vardı. Maria daima Zusman Bey'le evden ayrılacak ve yine onunla dönecekti. Konservatuvarda ise Haşan Bey ona göz kulak olacak, kimseyle görüşmesine katiyen izin verilmeyecek, yalnızca dersler alacak, verilecekse konserler verilecek ve pekâlâ geri dönecekti.

Kısa süre sonra buna öykü de katıldı. Kendisi çocukluğundan beri müzisyendi. Maria'nın aksine kariyeri artık bunun üzerine olduğu için daha önemli kurumlarda çalar, sık sık yurtdışına çıkardı fakat ziyarete gelip kaldıkları sürelerde ara sıra Maria'ya derslerinde katıldığı vc onunla beraber sahne aldığı da olurdu.

O akşam Maria, her zamanki gibi prova için konservaruvardaydı. Prova bitince kemanı çantasına koydu ve sahneden indi. İzleyicilerin arasından genç bir adam seçilebiliyordu. Maria'nın peşinden kalkıp sahnenin arkasına doğru geçti.

"Meira Hanım!" Arka taraf boştu. Sahne dekorları etraftaydı ve masadaki aynanın süslü ışığı açıktı. "İstediğiniz şeyi getirdim."

Samet, iki küçük kutuyu da masaya bıraktı. Maria kutulardan birini aldı ve içinden bir hap çıkardı.

Samet hapı, "Daha kuvvetli, sedatif bir ilaç," diye tanımladı. "Dozu artıracağız, değil mi?"

Parmaklarının arasındaki tatsız beyaz hap, hiç de göründüğü kadar zararsız değildi. Merkezi sinir sistemi üzerindeki etkisiyle içsel yabancılaşma, çevresel uyaranlara karşı ilgisizlik, ruhsal boşluk ve duygusal küntlük gibi kişiyi yaşama karşı küstüren türden tehlikeli bir ilaçtı.

Samet ise Uygar ve babası için çalışan binlerce adamdan biriydi. Şah Pub'ın bir garsonuydu kendisi. Samet için bu ilaçlan istediği kişiye gizlice vermesi çok da zor değildi. Yaklaşık bir yıldır da tam olarak bunu yapıyordu.

Bu sinsi ilaçlar toz edilerek, Uygar'ın haberi dahi olmadan yediği içtiği çoğu şeye yüksek dozda karıştırılıyordu.

Uzun süredir sistemine yayılan ve dokunduğu her yeri öldüren bu kuraklık, Uygar'ı ele geçiriyor; halihazırda kasvetli olan iç dünyasını, iyice yaşanamayacak bir cehennem haline getiriyordu. Onu gizlice bir bağımlıya çeviriyor, hayati fonksiyonlarını köreltiyor, algılarıyla oynuyordu. Kulağına, onu suçlayacak sözler fısıldıyordu. Onu kendisine olan nefretle köreltiyor, onu insanlıktan çıkarıyor ve zihnini, kurak bir bataklığa çeviriyordu.

Uygar'ın kalbi ağır ağır atıyordu artık. Adımları, bir yere varmak istemediğinden yavaşlıyordu. Bakışları yerde dolanıyor, kimseyi görmek istemiyordu. Eskisi kadar dik durmuyordu. Usulca eriyordu sanki ve kimseler görmüyor, duymuyordu.

Uygar Karaşah, ölüyordu.

Ancak o, sigara içerken parmakları neden titriyor, bilmiyordu. Geceleri neden uyuyamıyor, düşünmüyordu. İçindeki bu huzursuzluk, kalbindeki bu ukde nereden geliyor, anlamıyordu. Kötü bir adam olmanın cczasıydı herhalde bu. Hepsini hak ettiğine inanıyordu.

Ölümle anlaşıyordu. *Bitireceğiz bu işi artık,* diyordu.

Çoktan varlığına sarılmış bu parazitin içten içe kendisini tükettiğinden bihaber onu içinde saklayıp büyütüyordu. Ve böylece Meira'yı daha hiç görmeden onunla zihnine yayılan zehirden tanışıyordu.

O ise bu zehri, ölüm emri sanıyordu.

Maria, ilk kutuyu bırakıp bir diğerini eline aldı.

Meira, ilk kutuyu bırakıp bir diğerini aldığında Samet, "MMAD," dedi. "Bu da ilk gece vereceğimiz o uyuşturucu. Tam gününe karar verdiniz mi?"

MMAD... *Mutluluk hormonu* olarak da bilinen serotonin kimyasalını beyinde salgılatan ve yapay bir coşku hali yaratan fakat etkisi geçtiği vakit, vücuttaki serotonin deposunu kuruttuğu için insanı boşluğa düşüren, yaşama isteğini sömüren bir tür uyuşturucuydu bu. Kısacası, sahte ve geçici mutluluk kimyasalı salgılatan bir zehirdi. Kullanıldığında kişi, kısa sürede büyük coşku patlamaları yaşayacak, kandan arındığı vakit ise -yarım yıldır sistematik olarak verilen sedatif ilaçlar da MADD'nin yan etkilerini ağırlaştırdığından- derhal eskisinden de karanlık bir boşluğa düşecekti.

Maria düşünceli bir şekilde, "Yarın," dedi. "Yarın akşam konser vereceğim."

Samet başını salladı. “Uygar oraya varmadan ona bunu içirdiğimden emin olacağım o halde.”

Yıl, 2012. Oldukça soğuk bir akşamüzeri.

Genç bir üniversite öğrencisi, sokakta gözüne kestirdiği adama doğru koştur koştur ilerliyor, çarpıp geçtiği bedenlerden özürler diliyordu, •z

Elleri ceketinin cebinde, yere bakarak yürüyen ve kafasındaki düşüncelerde kaybolduğundan nereye gittiğini bile bilmeyen o adam ise Uygar Karaşah’tı. Bir bağımlı olduğunu dahi bilmeyen adam...

O gece her şeyi bitirecekti. Kafasını dağıtacak tek bir kurşun yeter-liydi. îçine sığamadığı bu dünyayı geride bırakacaktı. Madem üstesinden gelemiyor, akında kalacaktı. Madem nasıl yaşanacağını bilmiyor, yaşamayacaktı.

Ancak biri, onun kader ağlarını çoktan örmüştü.

Cebindeki silahı kavrayan parmakları, Maria istedi diye oradaydı. Uygar’ın ölüme giden adımları, Maria istedi diye yoldaydı. Uygar şimdilik, Maria istedi diye nefes alıyordu ve zamanı geldiğinde o nefesi de Maria istedi diye kesilecekti.

Üniversite öğrencisi, koşar adımlarla Uygar’a yetişti ve kolunu yakaladı.

“Abi!” dedi genç, telaşla. “Bana yardım etmen lazım!”

Uygar, ölümle olan randevusuna geç kalmak istemiyordu fakat yabancı genç onu bir türlü bırakmadı.

“Kültürel Etkinlikler ders kredisini tamamlayabilmek için bu orkestraya gitmem gerekiyor ama çok acil bir işim çıktı!”

“Git işine, çocuk,” diye onu başından savsa da genç, ısrarcıydı.

Çünkü onu Maria gönderdi.

Uygar’ı bu akşam o binaya sokamazsa başına geleceklerden korkuyordu. Gerekirse adamın ayaklarına kapanmayı düşünüyordu. Böyle-si bir çaresizlikle bir şekilde Uygar’ı ikna etmeyi başardı.

Bunda, afişin üzerinde yazanların da etkisi vardı.

Csârdds.

Parçanın adını okuduğunda kulaklarında çocukluğundan firari melodiler çınladı. Hatırlayabildiği tek yarım yamalak mutlu anılardı bunlar. Annesinin, Maria'ya sattığı... *Csdrdâsı hatırlar,* demişti, hiç unutmadığını bilmeden.

Konserin verileceği salonda, 1 l'inci sıradan 273 numaralı koltuğa oturdu. O gece bileri ona veren gençten, kapıda biletini kesen görcvli-vc ve salonu dolduran izleyicilere kadar herkesin Maria'ya ait olduğunu bilmiyordu. Habersizce gerçek bir tiyatro sahnesindeydi.

Maria, perde aralığından genç adamın boş bakışlarla sahneyi izlediğini gördü. Her şey hazırdı. Az sonra sahnedeki ışıklandırmalar canlandı ve müzisyenler sahneye çıkmaya başladı.

İLK PERDE: *KEMANCI*

Uygar'ın bakışları, en başından itibaren Maria'daydı. Afişteki sarışında... Onun yeşil gözlerinde ve beyaz elbisesindeydi. Çekingen bakışları ve güvensiz adımları çırpınan bir av gibi avcısının dikkatini çekiyordu âdeta.

Az sonra *Csârdâs\n* ilk notaları duyuldu Lilith'ten.

Saatler önce içtiği içkideki uyuşturucu, beynine serotonini salgılaması için emir verdiğinden beri Uygar'ın bütün vücudu, bu ani adrenalinle sarsılıp kalbini tekletmeye başlatmıştı. İçini saran bu coşku, bu tanıdıklık, bu aidiyet, iliklerine kadar yayılıyordu artık.

Csârdas... Sarışın öyle güzel okşuyordu ki bu melodiyi, öyle bir serzeniş taşıyordu ki o zarif parmaklan, bütün salon kedere bürünüyordu. Uygar içten içe *ne yapıyor bu kız bu insanlara,* diye düşündü. Bilmiyordu ki salondaki insanlar da Maria'ya aitti. Çocukluğundaki geçici yalan gibi mayhoş bir hisle sarmalanmış, bütün tehlike sinyallerine kulaklarını tıkamıştı.

Parça bittiğinde sarışın nihayet gözlerini seyircilere doğru kaldırdı. Orada Uygarı buldu ve gülümsedi.

Adamcağız öyle hazırlıksız yakalandı ki ne yapacağını şaşırmıştı. Herhangi bir insani duyguya olan açlığından öylesine kurak geçirmişti ki bunca zamanı, bu basit gülümseme bile ışık gibi doğuyordu karanlığına.

Kalbi, damarlarında gezinen ilacın da etkisiyle tekliyor ve fark etmeden, kızın gülümsemesini taklit ederek kendisi de gülüyordu. Bir tanrıça gördüğüne inanıyordu. Kutsandığını düşünüyordu. Ancak Maria$_t$ bütün tanrıçalar gibi zavallı ölümlülere

gereğinden fazla cömert davranmadan, dönüp gidiyor, beraberinde ışığını da götürüyordu. Kendisini yeniden boşlukta bulan ölümlü ise o kutsal hissin damağında bıraktığı tatla kalakalıyordu. Mutluluğa benzer o aydınlığı, bünyesi daha saniyeler geçmeden özlemeye başlıyordu.

Bu hissi geri almak için ne yapacaktı?

Tanrıçasının peşinde koşacaktı. Onun ayaklarına kapanacak, o ışıklar saçan gözlerini üzerinde gezdirmesi için yalvaracaktı. Bütün zavallı ölümlüler gibi onu hayatta tutacak inanca sarılacaktı. Bu da bir çift yeşil gözdü artık ona.

Uygar'ın adımları her kaybolduğunda Maria'yı bulmaya başlamıştı. Bilmiyordu ki provaların yapılacağı günler ona, onu tarifsiz bir mutlulukla coşturacak uyuşturucular verilirken provaların olmadığı günlerde ise bütün yaşama isteğini sömürecek ağır ilaçlar veriliyordu!

Bilmiyordu ki Maria bir tanrıçaysa bile bir şeytan tanrıçaydı!

Acımasız stratejilerin döndüğü bir satranç tahrasının başında oturuyor olduğundan ve Maria'ya karşı savaştığından bihaberdi. Maria'yı bir kurtarıcı sanıyordu.

Karanlık hayatıma doğmuş bir güneş, diyordu onun için. *Kurak bataklığımda açan bir çiçek. Bir filiz. Bir nefes o bana, ömrümce kurtulamadığım bu cehennemde.*

İKİNCİ PERDE: *KULEDEKİ PRENSES*

Maria'nın rolü, özgürlüğü elinden alınmış gizemli bir kız olmaktı.

Bir avdı sözde. Savunmasız bir kuzuydu âdeta. Çekingen ve kırılgan. Masum ve gizemli. Soylu ve kibar. Biraz da dobra. Merak uyan-

Her prova sonrası onu almaya gelen adamlar kim?

Neden Meira, gününün nasıl geçtiğini soran adama, *sanki izlemiyorsunuz,* diye sitem ediyordu? izleniyor muydu?

Kim bu kız?

Av kaçıyor, avcı olduğunu sanan zavallı da onu kovalıyordu. Merakla bu ıssız toprakları keşfediyor, ona yaşama amacı veren bu zehri ısrarla solumak istiyordu. Her bağımlı gibi doymuyor vc dozu anırman umuyordu.

O kız kim? *Tanımak istiyorum.*

O kız kim? *Onunla yakınlaşmak istiyorum.*

O kız kim? *Onu istiyorum.*

Oysa ölüm kızgındı ona. *Bir anlaşmamız vardı seninle, bitirecektin kendini.*

Onu da susturuyordu. *Meirdyı görseydin bırakırdın ölümü sen de.*

Uygar, ccllatına âşık oluyordu.

Küçük bir hapın verdiği mutluluğu, Maria'dan doğma bir güneş sanıyordu. Ne onun yapay bir ışık olduğunun farkındaydı ne de gittikçe daha da diplere çekildiğinin. Uygar Maria'yı tanıyalı, kendini tanınmıyordu artık.

Aylarca sürdü bu.

Firuze dinledikleri ilk geceden itibaren, Uygar'ın ilaç ve uyuşturucularla yıpranmış zihnine çeşitli fikirler soktu. Bazen Zusman Bey, anlaştıkları üzere Meira'yı azarlar, *nasıl muhafazakâr bir aile bu,* diye düşünce tohumlannı Uygarın zihnine eken tiyatro sahnelerinden çekerdi.

Meira kontrolcü bir ailenin kızı demek, dedirtirdi. *Kızını kimselerle görüştürmeyen, peşine adam takan, onlarca korumayla getirip götüren, bir siyasetçi, bir Arap şeyhi, bir mafya belki de.*

ÜÇÜNCÜ PERDE: *PRENSESİM İÇİN*

Maria daima ona sevdiği parçalardan çalar, annesini hatırlatacak imalarla yaklaşırdı. Uygarın gelmediği günlerde ise kemanını fırlatır, Haşan öğretmene, izleyicilere, diğer müzisyenlere *nerede kaldı bu herif,* diye bağırıp çağırırdı. *273 numara boş,* demek, koca bir gün boşa gitti demekti.

Bu yüzden, Uygar gösterisine gelmediğinde kafasına o ayakkabıyı yedi.

Nasıl bir halde olduğunu, ne kadar üzüldüğünü ve onu umursadığını görmesini istedi. Şımarıklığıyla, çocukları andıran savunmasızlığıyla yüzleşmesini, koruma içgüdüsünü tetiklemeyi istedi.

"Senin yüzünden parçayı da düzgün çalamadım, şaşırdım ve solomu berbat ettim, öğretmenim deliye döndü," diyerek yemini de atn özenle. "Afişlerde benim yüzüm varmış, nasıl olur da gösterinin yıldıranın eli kolu tutmazmış ve koca kurumu böyle geri

zekâlı gibi rezil edebilirmiş. Bir dahaki soloda ben olmayacağım, artık hiçbir soloda olmayacağım."

Uygar için Meira, kalbinin ritmini coşturan, kendinden bir parçaydı. Şimdi birinin o parçaya zarar verdiğini duymuş olmak bütün ilkel koruma içgüdülerini tetiklerdi. Maria bunu biliyordu.

Bu yüzden, Uygar'ın Mert'le beraber öğretmene düzenlediği ziyarette, Maria da içeride bir odada sessizce bekliyor, dinliyordu. Böylece Uygar'a istediği korumacı kişiliği vermişti. Erkekliğini kurtaracak, sevdiği kadını koruyacak, aralarındaki bağın çok daha özel olduğuna artık bütünüyle inanacaktı. Bu ilişkiyi bizzat kendisi, gerekirse kanla inşa eden olacaktı. Birileri bu ilişki için bedel ödemişti. Uygar yine de kendisini yeterince adamış hissetmeyecek miydi?

Gerisinde birkaç kırık şarap şişesi bırakarak oradan ayrıldığında içinde bir tatmin duygusu vardı. Ah, o ham erkeklik, o dürtüsellik, bir kadına siper olmayı şeref sayan o içgüdüsel yiğitlik... Kendi mutluluğunun kaynağı olarak gördüğü kadına zarar veren herkesi hiç şüphesiz ki silerdi dünyadan.

Maria salona, topuklu ayakkabısıyla birkaç kırık parçayı ittirerek girdiğinde öğretmen acı içinde ona bakıyordu.

"Lütfen bana bunun bir daha yaşanmayacağını söyleyin," diye yalvarıyordu ona. "Yoksa bu manyak adam beni öldürecek!"

Maria, siteden ayrılmakta olan Uygarla Mert'e pencereden bakmıştı. *Bu kadar mı kolay bir askeri savaşa yollamak?*

Küçük kovalamacalar, araya katılan gizemler, aşılması gereken engeller... Bütün bunlar bir simülasyondu Uygar için. Ona öylece istediğini vermeyecekti, hayır. İstiyorsa gelecek ve alacaktı. Hak edecekti. Bu ovunu kazanacaktı.

Önce onu kıvrandıracak, kendisini yetersiz hissettirecek, aralarındaki devasa statü farkını ona hatırlatacak ama asla kendi kutsal doğasını, masumiyetini bozmayacak, Uygar'ın gözünden düşmeyecekti.

Kendisini beyaz, asil ve yukarılardan bir varlık gibi tasvir ettirecek, Uygar'ın ise çamurlu postallarını ona daima hatırlatacak, günahkar doğasını çeşitli sinsiliklerle yüzüne vuracak ve ona, karanlıkta kalmadığı tek vaktin, kutsal bir ışık saydığı kadının yanında durduğu vakit olduğuna inandıracaktı.

DÖRDÜNCÜ PERDE: *AŞK ÜÇGENİ*

Serdar, artık sahneye çıkmalıydı.

Kendisi, sosyeteden ve belli ki Maria'nın denginden genç bir adamdı. Uygar'a, kendisini yetersiz hissettirerek onu tıpkı bir at gibi varış kulvarında koşturacaktı. Maria'ya layık olabilmek adına kıyafetlerinden, kafasındaki düşüncelere kadar her şeyde rekabet etmesi gerekecekti.

Sırf bu yüzden Maria'nın başkemancı olarak sahne alacağı konsere, hiç huyu olmadığı halde bütün gardırobunu yenileyerek takım elbiseyle gitmemiş miydi? Gitmişti. Ama değerdi, değil mi? Maria bütün bu rekabete değerdi.

Bütün evren ona uyarı sinyalleri göndermişti.

Daha onunla ilk tanıştığında, onun bir felaket olduğunu sezdiğinde, onu kanına sızan bir zehir gibi tasvir ettiğinde, anlamalıydı belki de.

Öykü... Onu bizzat uyarmıştı hem de. Belki Maria'nın yaptıklarının çeyreğini bile bilmiyordu lâkin Bcnjamin'in, ona göz kulak olmasını söylerken kastının, diğerlerini Maria'dan korumak olduğunu biliyordu. Türkiye'ye geldiği dönemlerde, Maria'yla sahne aldığı zamanlarda ve ileride Uygar, Mert, Ozan üçlüsüyle yakınlaşmaya başladıklarında Uygarı boş yere uyarmamıştı.

Ozan boş yere, Uygar'ın bu teklifsiz çekiminin onu fazla savunmasız bıraktığını ve böylesi bir kadına kalbini açarsa belki de kalbini parçalamayı seçeceğini söylememişti.

Geçmişini dinlediği o salonlarda, etrafındaki herkesin sahte olduğunu fark etmeliydi.

Maria kulağına yükseldiğinde ve ona, kedinin fareyle oynadığı gibi bir alayla, bir küçümsemeyle *ani etrof et nishmatech,* dediğinde anlamalıydı. Bu sözler, Shavit tarikatında bir tür bağlama büyüsü olduğuna inanılan karabüyü sözleriydi. *Ruhunu tüketeceğim,* demekti.

Ancak Uygar, Maria'nın kötülüğünü görmek bir yana, onun aşkı uğruna ölene dek yazmaya devam edeceği bir günlüğe bağlayacaktı.

"Ben ilk defa içimde bir şeylerin varlığını, yaşadığını, nefes aldığını hissediyorum. Oysa ne yaptın ki? Var olman yetti sanırım. Yine de korkuyorum. Ya evren seni bana, seni benden geri almak için veriyorsa? Ya sen bir cezaysan hana? Gülünç kaygılar bunlar elbet. Sen bana hiç gelmedin ki gidesin, biliyorum. Daha sen yoksun hayatımda ama ben şimdiden sensizliği hayal dahi edemiyorum. "

Aynı gece Maria da kendi günlüğüne yazıyordu.

"Sana verdiğim zehri nefes sanıyor, çürümüş ciğerlerine çekerek hayat bulduğuna inanıyorsun. Bana layık olabilmek için değişiyorsun. Kendi karanlığına, benim için bahar getirmeye çalışıyorsun. O pis bataklıkta nasıl yaşatacaksın âşık olduğun kadını? Sen de ödüyorsun. Ne yaptıysan bedelini ödüyorsun. Kim olduysan cezasını çekiyorsun, inançlı bir adam olmadığın halde her gece, bana varabilmek için dualar ediyorsun. Aşık ve kurtulmuş bir adam sanıyorsun kendim, öyle ki ruhunda, olmam istediğim adam haricinde senden bir parça kalmadığını dahi bilmiyorsun. Sen de yavaş yavaş yok oluyorsun.

Kim olduğunun bir önemi yok. Benim olduğun sürece.

BEŞİNCİ PERDE: *PRENSESİ KÖTÜ KRALDAN KURTAR!*

Uygar artık Maria'nın nişanlı olduğunu öğrenmeliydi. Bunun için Uygar'ın, aşkını itiraf ettiği geceyi seçecekti. Üzüntüden aklını yitirecekti zavallı adam. Samet de Maria'ya, *yediği içtiği her şeye ilaçlan katıyorum,* diye raporlar verecekti.

Sonra ne görecekti? Felaketi olan kadını, Maria'yı.

O zehir derhal damarlarında kol gezecekti. Nasıl bırakıp gidecekti? Sarhoştu Maria. Alıp eve götürecekti. O gece ilk defa kızın ailesini görecekti ve ailenin babasıyla, gömmeye çalıştığı o geçmişten tanıştığını anlayacaktı.

Ludwig'in cinayet davasında, suçun kızına yıkılmasını isteyen ve şantaj malzemesi hazırlatan bir baba: *Benjamin Shavit.*

İşte o zaman anlayacaktı. Maria, yıllar önce kendi elleriyle hazırladığı o belgeler yüzünden esirdi ve istemediği bir adamla nişanlıydı. Benjamin ise kızını ifşa edemez, *o kanıtlar, Meira'nın gerçekten de işlediği ama üzerini örtbas ettiği bir cinayete ait,* diyemezdi. *Bir canavarı zincirlemeye çalışıyorum,* diyemezdi.

Böylece o gece, Uygar'ın içine bir tohum daha ekildi: *İntikam.*

Kendi elleriyle tursak ettiği kadını kurtaracak ve ona bunu yapan aileden intikamını alacaktı. Bunun için öncelikle belgeleri yok etmeliydi.

Peki, Benjamin belgeleri nerede saklıyordu? Çoğaltmış mıydı?

Maria'nın doğum gününe davet edilmesi planda yoktu. Benjamin, iyi adamı gözünden tanırdı. Her şeye rağmen Uygar'ı sevmişti, kızına olan bağlılığından da etkilenmiş ve eğer aralarında gerçek bir ilişki gelişiyorsa diye Uygar gibi zeki gördüğü bir delikanlının, Kamber'den daha iyi bir damat adayı olacağına inanmıştı. Bu karar,

Benjamin'e itiraf etmesi çirkin geleceği üzere, aynı zamanda stratejik bulduğu bir karardı. Maria, Uygar'ı tanıdığından beri düzelmeye başlıyor, gerçek bir genç kızın kaygılarını, utançlarını, ilişkilerini, hislerini yaşıyordu. Demek ki Uygarda, Kamberde olmayan bir şeyler vardı. Delikanlının babasıyla olan çatışmalarından da haberdardı. Uygar'ın çizdiği yoldan memnundu.

Oysa farkında bile değildi, Maria çok önceden Uygar'ın aklına girmişti. Orası artık yalnızca Maria'ya aitti.

Uygar ona orkideler verecekti. Ama *orkide çiçeği Orchisin saf güzelliğini temsil ederken soğana benzeyen çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş,* derlerdi. Maria orkideleri daima güneş gören yerlere koyduracaktı.

Orkideler güneş sevmezdi.

"Uygar... "Savunmasız adamın rüyalarına girecekti. *"Uygar... Beni seviyor musun?**

Bilinci yirikken bile, "Evet," diyecekti.

"Beni istiyor musun?"

*"*Her şeyden çok" *"Benim için ölür müsün?"* "Seve seve."

Maria gülümseyecckti. *"Benim için... Öldürür müsün?"* "Şüphesiz."

Mükemmel bir askerdi. *"öldür o halde. "* Öldürecekti.

SON PERDE: *SİYAH ATLI PRENS*

Uygar, belgeleri Khalil'den aldığında, Samet hemen Maria'ya *belgeleri yok etti, efendim,* diye haber vermişti.

Artık her şey hazır, diyecekti Maria. Uğurlu savaşçısı, sevdiği kadın uğruna nice çarpışmalara korkusuzca göğüs germeye başlamıştı. O halde, savaşçıların en onurlusu gibi yine bir muharebede ölme vakri de gelmişti. Sadakatin altın nişanını istiyorsa kendi kanını akıtmasını da bilecekti. Böylece, sevdiği kadına karşı işlediği affedilemez günahın kefaretini ödeyecekti.

Tarihler 17 Mayıs 2013'ü gösteriyordu.

Uygar, Almanya'dan dönmüştü. Maria önce Uygar'ı aradı. Çaresiz bir yalvarış, bir ağlayışla ona sorun sezdirdi.

"Yardım et, Uygar. Beni yine o yere kapatacaklar. ”

Telefonu kapadı, tabancasını eline aldı. Bütün maskelerini indirdi ve kızına, gelecekte okuyacağı bir mektubu yazmayı bitirmiş, mühürleyerek kasasına kaldırmış olan Benjamin'in çalışma odasına girdi. Benjamin hemen az önce masasına geri oturmuştu. îki yabancılarmış gibi Maria babasının karşısına dikildi. Tabancayı kaldırdı ve ona doğrulttu.

Benjamin, başını kaldırıp kızına baktı.

“Tabancayı nereden buldun?”

“Bodrum katına gidiyoruz,” diyerek başıyla işaret etti Maria.

“Ne yapıyorsun, Meira?”

“Yürü.”

Baba ağır ağır ayağa kalktı. İçten içe bir gün kızının kendisine silah doğrultacağını biliyordu. Var mıydı çaresi nefretin? *Benim içimde $Ön-diiremediğim bir ateş var,* demişti kızı ona. Belli ki söndürememişti.

Kasadaki mektup, *"Canınımparçası, bincik kızım Mecraya...* diye başlarken Maria, Benjamin'i silah eşliğinde aşağı kata indirdi.

“Sakın buraya gelme, Ahuva!” diye bağırdı Benjamin. “Hemen uzaklaş! Telefonunu yanına al ve çalışanları çağır!” Maria tepki göstermediğinde Benjamin işkillendi. “Karım nerede?” Koşar adımlarla merdivenleri indi. Salonda gezinen gözleri kadını göremedi. Kıpkırmızı kesilmiş, nefesi tükenmişti. “Meira, annen nerede?” diye bağırdığında, Maria merdiven boşluğunu işaret etti.

Benjamin soluğu bodrum katında kaldı. Uzun koridoru arşınlarken iki yanında bütün çalışanların dikili olduğunu gördü. Telaşlı olmasaydı durup her birinin yüzüne tükürmekle uğraşırdı.

Ahuva'yı karanlık zindanda, dizleri üzerinde gördüğünde hemen kollarına atıldı. “Ahuva!”

îkili birbirlerine sokulurken Maria'nın adımları, geçtiği yerlerde hizmetçilere boynunu eğdirmişti. “Çıkın,” diye buyurdu. “Birazdan Uygar gelecek.”

Hizmetliler evden uzakta duruyor, amcasının adamları Uygar'ın geleceği yolu gizlice gözlüyor, birileri polisin numarasını tuşluyordu. Sahne dekorları hazırdı.

Maria, annesiyle babasının karşısına geçti. Tabancayı kaldırdı.

Benjamin derhal Ahuva'nın önüne geçmeye yeltendi. "Yapmayacaksın," derken kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Ancak herhangi bir duygu değil, bir fikir bile geçmiyordu o yeşil gözlerin ardında. Kızı, büsbütün yabancıydı şimdi ona. Sersemledi.

Kızım bu kadar yabancılaşırken bana, ben neredeydim? Nasıl bu kadar geç fark ettim? Kim duruyor şimdi karşımda? Çünkü bu kız, benim biricik evladıma hiç benzemiyor artık. Sanki her anımızı silmiş ve benden geriye bir şey bırakmamış içinde.

"Ben senin düşmanın değilim," diye hatırlatması gerekti ona. *Beni sana çocuk etmediler, dedin ama ben yine de babayım sana.* "Bize bunu yapmazsın. O kadar da değil, Meira."

"Maria" diye düzeltti.

Gözünü bile kırpmadan Ahuva'yı başından vurdu.

Kadın yere yığılırken adamın nefesi kesildi, dizlerinin bağı çözüldü ve karısının yanına atıverdi kendini. Çoktan ölmüş karısını diriltmek ister gibi onu sıkıca tutup sarsmaya başladı. Gözyaşlarına boğuldu adamcağız.

"Ahuva!"

Titreyen buruşuk elleri kana bulanmıştı. Başını kaldırıp felaketine baktığında ve pişmanlığın zerresini o bakışlarda göremediğinde ise nutku tutuldu.

Hıçkırıklarının arasından güçbela, "Önce..." dedi. "Beni öldürsey-din! Önce beni vursaydın! izletmek istedin! Görmemi istedin!"

"Görmeni istedim," diye kabul etti. Onu küçümseyecek, alay edecek kadar bile bir his kalmamıştı içinde, öylesine ruhsuz, öylesine kopuktu işte.

Benjamin, kontrolsüz bir öfkeyle, "Alçak!" diye bağırdı. "Yazıklar olsun! Sana kendimden eksilterek verdiğim her şeye yazıklar olsun! Senin için kendimi bile karşıma alışıma yazıklar olsun! Babalığıma yazıklar olsun!" Maria cevabını, namluyu ona çevirerek verdi. Adam başını eğdi. Kanlı ellerindeydi yaşlı bakışları. "Beni de vur hemen," dedi. "Karım ve çocuğum ölmüş. Daha yaşayamam ben."

Maria'nın gözlerinden rol gereği yaşlar akmaya başladı. Parmağı tetiği zorluyor, yukarıdan Uygar'ın adım sesleri duyuluyordu. Telefon görüşmesinde Maria ona yardım için yalvardıktan sonra havaalanından doğruca buraya gelmiş, bomboş evin odalarına bakınıp, telaşla Maria'yı ararken duyduğu ilk silah sesiyle bodrum kata yönelmişti. Birazdan gizli kapıyı fark edecekti. Buraya inecekti.

Bitirmeliydi artık.

Ancak ölümü bekleyen yaşlı adamın dizlerinin üzerinde, dua eder gibi iki yanında sabit duran kanlı avuçlarında, kopuk gibi eğik başında, hoşuna gitmeyen bir hayal kırıklığı vardı.

"Sana söylemiştim," dedi ona. "Ben hiç sana ait olmadım."

Benjamin başını kaldırmadan iki yana salladı. "Çok geç anladım. Sen bir şeytanmışsın."

Karanlık hayatıma eşik gibi dagmuş bir meleksin.

Ona neden *Meira* ismini verdiğini hatırladı. Bakışları iyice donuk-İfl^n. Bunca zaman Benjamin in kendisine düşman olduğuna inanıyor, orta güvenmiyordu. Benjamin, herkese karşı kızını savunduğunda da ona aksini göstermek istemişti. *Sen ve ben,* demişti daima. *Senin ve benim tarafim, senin vc benim ailem, senin ve benim inancım, senin ve benim ırkım...* İşte şimdi ilk defa Benjamin de kabul ediyordu bunu. *Biz* diye bir şey kalmamıştı artık geriye.

Benjamin de vazgeçti senden.

Silah patladı. Benjamin karısının yanına yığıldı. Sayısız geceler beraber uykuya dalmışlardı. Ancak şimdi, bu gecenin gündüzü olmayacaktı.

Uygar ın aceleci adımları, bu trajedide bitti. Uç ceset vardı karşısında: Annesi, babası ve onları öldürmek *zorunda* kalmış bir kız çocuğu.

Uygar...

Benim için ölür müsün?

Benim için... Öldürür müsün?

O gece Uygar, polisin siren seslerini duyduğunda, basılmak üzere olduklarını anladığında, tereddüt dahi etmeden o silahı Maria'nın elinden aldı. Onu yere iterken ve silahı ona doğrulturken de katil artık Uygar'dı.

Polis arabasına bindirilirken bir anlığına Uygar'a baktı. Elbet herkes gibi o da vazgeçecekti kendisinden. Ancak çılgınca bir his, bütün duvarlarını indirtecek oldu ona. Uygar'a ilk defa farklı bir gözle baktı. Bir asker, bir kurban, aptal bir âşık gibi değil de son kalesi gibi.

Bu da geçip gitti. Uygar polis aracına bindirildi. Bir daha onu görmeyecekti. Ne önemi vardı? Derhal bütün duvarlarını tekrar ördü.

Uygar... Benim tatlı savaşçım. Geriye, onurunla bu savaşta ölmek kaldı.

5

UYGAR KARAŞAH

2013
Altı yıl önce...

"Yardım et, Uygar. "

Bu çağrıyı duyup kulaklarımı nasıl tıkardım? Meira bana yalvarır da ben nasıl dağları taşları yerinden oynatmaz, öylece seyirci kalırdım?

Bir cinayet sahnesine şahit olacağımı bilmiyordum. Hele ki katilin, Meira olmasına beni kimseler hazırlayamazdı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Bembeyaz kesilmiş bir suratla ve titremeler eşliğinde, annesiyle babasını vurduğuna inanamıyormuş gibi öylece ayakta dikiliyordu.

"Benim için ölür müsün Uygar?"

Onu öyle gördüğüm an, zihnimin ücra köşelerinden ilahi bir ses duyar gibi oldum. Algılarıma, kalbime, karar verme yetime kadar hükmeden birine aitti bu ses. Bir kadına. Tek kadına. Onun hipnotize eden parlak çehresi beliyordu zihnimde. Uçsuz bucaksız okyanuslarda kayıp bir gemiye yaklaşan büyüleyici bir tehlike gibiydi. Bir şarkıydı, kutsal bir çağrı.

"Benim için... Öldürür müsün?"

Kararımı vermiştim. Silahı elinden aldım. Zaten hiç ona ait durmuyordu.

"Uygar..."

"Senin için her şeyi yaparım, Meira."

Polisler, bizi bu haldeyken bastı. Silahı Meira ya doğrultuyordum. Hemen beni yakaladılar, yere yatırdılar, ciğerlerimdeki havayı tüketecek kadar kuvvetle dizlerini sırtıma geçirdiler.

Götürülmeden önce sarsılmış Mcira'ya, dudaklarımı oynatarak, "Sorun değil? diyordum tekrar tekrar. "Sorun değil."

Ben geldiğimde burada olmayan bütün çalışanlar bahçede polislerle konuşuyordu şimdi. "Evet, silah sesi duyduk," diyorlar, bana korku dolu gözlerle bakıyorlardı.

O gece tek bir kurşun sıkmadan katil oldum.

Sevdiğim kadın için.

Savcılık ifademi almış, tutuklama talebiyle ceza mahkemesine göndermiş ve orada da elbette, yargılanacağım güne kadar tutukluluğumun devamına karar verilmişti. Cezaevine, pek de rahat olmayan koğuşuma gönderilmiştim.

Bizimkilerin geç haberi oldu. Bu süreçte yalnızca eskilerden güvendiğim bir avukat olan Yavuz özal ve görev yeri Ankara olsa da işini gücünü bırakmış, İstanbul'a kadar benim için gelmiş emniyet müdürü olan Kemal Budak'la beraberdim.

Mert ve Ozan ancak bir hafta sonra benimle görüşmeye gelebildi. Bir tek masanın olduğu bir odada oturmaktaydım, az sonra kapı açıldı ve içeri önce Ozan girdi. Uykusuz ve dağınık görünüyordu. Anca beni görünce bütün bunların gerçek olduğuna inanabildi.

"Abi... İyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim. Geç, otur."

Hemen ardından Mert göründü. O kara kaşları çatılmış, bela arayan gözleri bana kilitlenmişti. Ozan karşımdaki sandalyeye otururken Men ellerini abartılı bir jestle havaya kaldırdı.

"Vay, vay, vay!" Öfkeden kepçe kulakları kızarmış bir halde karşıma dikildi. "Paşama bak sen! Yayık ayran gibi yayılmış, keyfine bakıyor!" Ellerini masaya vurarak bana yaklaştı. "Ulan, günlerdir seni arıyoruz, *herhalde bir yerlerde sızıp kaldı,* diyoruz. Tutuklanmışsın ya, lan! Hem de cinayetten! Hem de bir milyarderin cinayetinden!"

Arkadan avukatım Yavuz da göründü, içeride yalnızca iki sandalye olduğundan kendisi önce kapıyı çekti, ardından duvar kenarında, ayakta dikilmeyi seçti.

Mert ise ilgimi çekmek isteyerek agresif bir çıkışmayla, "Ulan, kızın ailesini öldürmek ne demek?" diye tekrarladı, "Sen kafayı mı yedin, Uygar?"

“Harbi, neler oluyor, abi?” Ozan, daha ılımlı yaklaşmayı seçti. **°En son** Almanya’daydın. Uçağa binmeden önce konuştuk, *tş tamam,* dedin. *Belgeleri yok ettik, dönüyoruz,* dedin. Havalimanında arabanı teslim eden çocuk, *koştur koştur bir yere gitti,* dedi. Sonra birden yok oldun. Yavuz abi aramasa yine haberimiz olmayacaktı.”

Kahvemden yudumladım. “Meira’nın ailesi sıkıntılı insanlardı. Ben dc vurdum, gitti.”

Mert, bir anda sakinleşir gibi oldu ve başını sallayarak sandalyeyi çekti. “He, baştan desene amma koyayım! Canını sıktılar ve vurdun, gitti. Îyî, ne güzel.” Sandalyeye oturdu ama yüz yüze gelir gelmez, “Sen salak mısın?” diye ciddiyetle sordu. “Kimi vurduğunun farkında mısın? Benjamin Shavit kim, biliyor musun lan? İsrail onların! Limanlar, şirketler, arsalar, siyasi makamlar... Polat’ı hizmetçi olarak bile evlerine almayacak aileler bunlar. Biz kimiz? iki tane Ankaralı gariban!”

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. “Talimatlarımı yerine getirdiniz mi?

Mert neye uğradığını şaşırdı. “Ben ne diyorum, sen ne diyorsun!”

“Meira, diyorum. Onunla ilgilendiniz mi?”

Vahim durumum hakkındaki pervasızlığımı gören Mert, bu sefer gerçekten de endişeli bir hale büründü ve iyice bana yaklaştı. “Uygar, taşağını yiyeyim, doğruyu söyle bak. Onları sen öldürmedin, değil mi? Öldürecek olsan bizzat gidip vurmazsın. Hadi kendin vuracaksın, evlerine dalıp eşkıya gibi göz göre göre kızlarının ve çalışanlarının önünde vurmazsın! Saçmalık lan bu!”

“Yaptım işte. Uzatma.”

“Bak...”

“Meira nerede?” Ondan haber alamadığım için zaten canım sıkkındı.

Mert az sonra iç çekti ve arkasına yaslandı. Pes etmiş gibiydi. “Amcasıyla berabermiş, beni görüştürmediler.”

Kaşlarım şüpheyle havaya kalktı. “Amcası mı?”

Men ilgisiz göründü. *"Kfayus* mu yoksa *Deyyus* mu? Ne sikimse işte.’ "Niklaus.” dire düzeltti Ozan onu. “Adam haberi duvunca Almanya'dan buraya Meira için gelmiş. Sonra beraber Hamburg’a gittiler.”

“Niye sizinle değil de amcasıyla?" diye sordum. “Neden başka biriyle gitmesine izin verdiniz?”

Mert de aksi bir tonla, “Ya ne yapacaktım?” diye sordu. “Öz amcası diyorum, geldi ve kızı aldı. Ben Meira’yı daha hiç görmemiştim bild Yetkililer Mcira’nın kendini iyi hissetmediği için kimseyi görmek istemediğini söyleyip görüşmeme izin vermemişti. Sonrasında uğradığımda da çoktan gittiğini öğrendim.”

Bu beni iyice tedirgin etti. “Ailesinin manyaklardan oluştuğunu bilmiyorsunuz sanki. Burada benimle vakit kaybedeceğinize Mei-ra’nın peşinden gidin.”

“Meira, kendi isteğiyle amcasına girmiş? diye karşı çıktı Ozan. “Buraya da o çağırmış zaten. Araları iyiymiş. Bırak da kız ailesinden biriyle kalsm. Bizi ne yapacak?”

Kendimden ve Mert’le Ozandan başka hiç kimseye güvenmiyordum. elbette bu iş beni şüpheye düşürdü.

“Peşlerinden gidin,” diye ısrar ettim.

Men sabırla soludu. “Uygar...” dedi ciddi hatta suçlayıcı bir ifa-devle. “Sen ne kadar büyük bir boka battığının farkında mısın abi? Meirayı düşüneceğine biraz kendini mi düşünsen?”

Bunca zamandır bir köşede sessizce dikilmekte olan avukat da lafa dahil olup, “İkisi de haklı, Uygar Bey,” dedi. “Shavit çiftinin oldukça köklü bir soydan geldiğini biliyoruz. Bu, bağlantılarımızı kullanarak bertaraf edebileceğimiz türde bir dava değil. Bunun ciddiyetine göre hareket etmemiz gerekiyor.” Bir tepki vermediğimi ve istediği gibi yeterince ciddiye almadığımı görünce, “Hakkınızda ağırlaştırılmış müebbet istenecek, biliyorsunuz bunu, değil mi?” diye beni yokladı. “Ailenin çalışanları aleyhinizde beyanlarda bulunmuş. Mevcut deliller kapsamında dosyanız, kasten adam öldürme ve suçun silahla işlenmiş olması nedeniyle de nitelikli haliyle değerlendirilmekte.”

Aksi bir bakış attım adama. “Avukat, bana işimi mi öğretiyorsun?” Sanki o silahı elime aldığımda neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyormuş da bütün bunları bir çocuk oyuncağı sanıyormuşum gibi... Daha o cesetleri görür görmez bütün bu senaryo oynadı zaten kafamda.

"Hiç de farkında gibi durmuyorsun ama," diye tersledi Mert. "Birkaç yıldan bahsetmiyoruz, müebbetten bahsediyoruz şurada!"

Bunalmış bir şekilde iç çektim, daha sonra da kahvemden yudumladım. Şekersiz içtiğimi söylediğim halde içine kaşık koymuşlardı. Şimdi kaşığı nereye koyacaktım?

Kaşık ıslandı artık, masaya koyarsam yapış yapış olacak, kuruyacaktı. Bu talimatı bile anlamayan beceriksiz adamlar mı beni hapisten çıkaracaktı?

Yine seni sen kurtarırsın, Karaşah.

Duruşumu düzelttim, parmaklarımı masanın üstünde kenetledim vc üçlüye tek tek baktım.

"Avukat, tanık dediğin ne? Birkaç çalışan. Hikâyemiz ise basit. Benjamin ve Ahuva kızlarını şantajla istemediği bir evliliğe zorlayan ebeveynlerdi. Ben de kızlarına âşık oldum ve zorla evlendirdiklerini öğrenip onu kurtarabilmek için ailesini öldürdüm. Bu kadar. Pişmanlık beyanı ve mağdurun fiziksel tahriki gibi ceza indirimi alabileceğimiz detaylar da kullanacağız."

Mert, başını iki yana sallıyor ve bir türlü bu olan biteni kafasına oturtamıyordu. "Uygar, neden diretiyorsun? Biliyorum. Onları öldürmediğini biliyorum, oğlum."

"Ama öldürdüm. Babası Meira'yı hırpaladı ve ben de onu çekip vurdum."

Mert'in tek kaşı havadaydı. "Bodrumda ne işleri vardı?"

"Dosyaya eklenecek bir diğer detay daha. Kızlarını cezalandırmak için evlerinin bodrumuna kapatıyorlardı."

"Senin bundan nasıl haberin oldu?"

"Kuşlar söyledi."

"Siktir git, Uygar," dedi Mert.

Onu yine görmezlikten geldim. "Etraf sakinleşene kadar birkaç yıl yatarım, daha sonra da şartlı tahliyeyle yoluma bakarım."

"Birkaç yıl," diye tekrarladı. Sinirle gülüyordu.

"Dava zaten kamuoyuna açılmayacak ama süreci içeride de olabildiğince gizli tutmalı ve Meira'yı korumalıyız."

Avukat söylediklerimi aklında not alırken Mert de parmaklarını dazlak kafasına armış, kara kara düşünüyordu.

"Benjamin'in dosyasını da hazırlamaya başlamıştım/ diye devam ettirdim sözümü. "Meira'nın sahte cinayet dosyasını illegal yöntemlerle yaptırdığını kanıtlayabileceğiz.

Sahte de olsa dosya gündemde olmayacak. içeriği bilinmeyecek, hiçbir yol dolaylı dolaysız Meira'ya çıkmayacak ve sadece Benjamin'in illegal hayatına, hareketlerine varacak/

Görüşme bittiğinde, Ozan avukatın pekinden ayrıldı. Mert'in ise içi hâlâ rahat değildi. İtiraz edecek ve beni vazgcçircccck olduğundan geride kaldı. Cılız bir ışığın altında oturan, ellerini masada birleştirmiş kader mahkûmuna baktı. Belki acıdı bile fakat inadımı kıramaya-cağını anlamıştı ki boşuna nefesini yormadı.

O da çıkıp gidecekti ki, "Mert/ diye seslendim. "Meira'nın kötü bir halde olduğunu biliyorum. Kafasını toplaması gerekiyor. Ama söyle ona, biraz iyi olursa beni görmeye gelebilir mi? Benim de iyi olabilmem için/

Umutsuz bir vakaymışım gibi uzun uzun iç çekti.

Tamam.

Bir hafta geçmiş, Meira gelmemişti. Almanya'da, amcasının yanındaydı ama Mert'le bizzat konuştuğu bir telefon görüşmesinde duruşmaya geleceğini, lehime tanıklık dahi yapacağını söylemişti.

Henüz hükümlü değildim, yargılanacağım güne kadar -ki duruşma ekime ertelenmişti- tutukluydum. Hem telefon hem de yüz yüze görüşme konusunda oldukça esneklerdi ama Meira'nın benimle iletişime geçmek gibi bir girişimi yoktu. Onu anlıyordum. Hem kendini bana karşı suçlu hissediyor hem de buraya gelmekten çekiniyor olmalıydı. Sosyete onu çiğ çiğ yemek için hazır bekliyordu sonuçta. Etraf durulana kadar buradan uzak kalması en iyisiydi.

Akşam saatlerinde, rutin olduğu üzere telefon görüşme yerinde, ankesörlü bir telefonla Mert'in bana verdiği, Meira'nın Almanya'daki hattını tuşlamıştım. Açmamış, sesli mesaja düşmüştü. Etrafıma bakındım, bir tek en uzak köşede bir adam vardı.

"Meira... Benim, Uygar." Nedense telefona konuşmak zor geldi. Bina, birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyordu. *Bu emuncu aramamı belki bu sebeple açmıyordur,* diye düşünüp, "Konuşmalarımız dinlenmiyor, merak etme," dedim. "Mert haber etti, duruşma gününe geleceğini söylemişsin. Yine de ekime çok var. Sesini duymadan nasıl yaşayayım? İyi olduğunu senden duymak istedim. Her şey yolunda mı senden bilmek istedim. Beni ara mümkünse." Telefonu kapatacaktım ama durdum, söylemek istediğim onca şeyden en basit birkaç tanesini yeniden toparlayıp telefonu kulağıma dayadım.

"Seni seviyorum, Meira. Hep de seveceğim."

"Ne mektup geliyor ne haber senden,

Söyle de bileyim, bıktın mı benden?"

Koğuşa döndüğüm vakit kasvetli gri hava ve ağır bir sigara dumanı, yirmi yedi kişilik koğuşun ortak alanına çökmüştü. Radyoda, *Gözlerin Doğuyor Gecelerime* kederli bir serzenişle yükseliyor, çayını kahvesini içen adamlar tavlasını oynuyor, sohbet ediyordu.

"Her akşam güneşin battığı yerden,

Gözlerin doğuyor gecelerime. "

Kendi akı kişilik odama geçecek, ranzanm akına kurulacak ve Me-ira'yı düşündüğüm bu gecelerde bana âdeta jenerik olan şarkı eşliğinde günlüğüme bir şeyler kiralayacaktım.

Ancak beni fark ettiler. Adamlardan biri diğerine eliyle işaret verdi. "Delikanlıya hemen bir çay koyun."

Çay adamı da değildim sohbet adamı da ama bu mezarda yapılacak pek bir şey yoktu. Masaya oturdum ve kaşığı geri verdim.

Genelde kendi halimde olduğumdan bu etkileşimim herkesin ilgisini çekti. Hemen birileri sigara uzattı, alıp yaktım. Her sigara yakışımda da aynı kadınla anılarım aydınlanırdı aklımda.

"öptüğüm o ıslak dudaklarından,

Sözlerin doğuyor gecelerime. "

Yaşını almış, pek tekinsiz bir adam karşımda oturuyordu. İri burnu ve şişik bir göbeği vardı. Bir eliyle tespih çekerken diğeriyle sigarasını tüttürüyordu. Benim de nikotin zehrinden nasiplenmemi bekledi.

"Allah kurtarsın? dedi önce. Başımla cevap verdim sadece. "Gencecik adamsın. Nasıl oldu da buralara düştün?"

"Çileli doğmuşum zaten ezelden.

Hasrete alıştım, ne gelir elden?"

Otuz ya da kırk yıllık tütüncü olduğu sadece sararmış bıyıklarından değil. pürüzlü, derin sesinden de belliydi. Meraklıydı, herkes gibi. Ne de olsa burada, konuşmak dışında yapılacak pek bir şey yoktu.

Birileri. “Avukatmış? dedi ve bu birkaç kişinin ağzında dolanarak bize ulaştı.

“Hadi ya?” Adamın gür kaşları havadaydı. “Şimdilerde gazeteciler, avukatlar, öğrenciler, boy boy cezaevlerinde. Ne olacak bu ülkenin hali böyle?”

Masanın etrafındakiler de iyice meraklandı. Herkes herkesin suçunu, duruşma gününü, hayat hikâyesini az çok bilirdi. Bir bendim eksik.

“Ne yapmış?”

“Gezi olayları' herhalde?

“Yok, ulan. Öncesinde tutuklanmıştı?

Sigaraya küllüğe bıraktım. “Binlerini öldürdüm,” dedim.

Karşımdaki adam kaşlarını çatınca, birleşip bir büyük kaş oldular sanki. “Kimlerden?”

“Buralardan değiller?

“Alacaklı, verecekli meselesi mi?”

“Ulan, Süleyman, adam avukat. Mesele o olsa dava eder. Neden alnının çatından vursun?”

“Kız meselesi? dedim.

Başını salladı. “Yatarın var o halde, ha?”

“Bakacağız? Detay vermek istemedim.

“Duruşma ne zaman?”

“Ekimde?

"Gezi Parka Direnişi, 28 Mayıs tarihinde, İstanbul’da Taksim Gezi Parkı’nın korunması için kentsel değişim projesinin protesto edilmesiyle doğmuş ve güvenlik güçlerinin orantısız müdahalesiyle birlikte, ifade ve basın özgürlüğünün kısıtlanması, baskıcı

rejim, taraflı yargı gibi toplumsal ve hukuksal sorunların da protesto edildiği geniş çaplı bir kitlesel harekete dönüşmüş halk direnişidir.

“E iyi, az kalmış.” Çayından yudumladı. Şarkı çoktan değişmişti. |ç çektiğini gördüm. O da bir yerlere daldı. "Kız meselesi demek... Bilirim.”

/Ve *bilirsin benim yüreğime sıçrayan ateşi? Böylesini en âla ozanlar görmemiş, bitmemiştir. Ne bilirsin sen bendeki Meira’yı?*

Adam fikirsizce, “Aşk güzeldir de uğruna hapis yanığın kadınlar seni beklemez,” diye bir şeyler zırvaladı. “Hep böyle olur. Başka adamlara giderler.”

Durduk yere sinirimi bozdu. “Benimki gitmez.”

“öyle diyorsan...”

ötedeki, “Rahat bırak çocuğu,” diye seslendi.

Meira Almanya’da amcasıyla beraberdi. Kamber ve Öykü ise kalp krizi geçirdiği için hastaneye kaldırılan ama şimdilerde sağlığı yerinde olan babalarına, Khalil’e gitmişti. *Başka adamlara giderler,* demesi saçmalıktı! Meira, o heriften ölümüne nefret ediyordu.

Meira, beni seviyordu.

Polat haftalar sonra görüşmeye çıkageldi. Elbette, bütün bunlardan olabildiğince uzak tutulmasını istemiştim ama şimdi simsiyah kılık kıyafetiyle bir Azrail’i andıran adam, karşımda oturuyordu.

Mert ayaktaydı, duvara yaslanmış ve kollannı da önünde birleştirmiş, bizi izliyordu.

“Haberi olmasın, demedim mi?” diye huzursuzca sordum.

Hemen kaşları çatıldı. “Lan, nasıl haberi olmasın? *Senin oğlan bir yirmi yıl etrafta olmayacak,* diyecek halim yoktu ya!”

Polat’ın, bastonunu kavrayan elindeki kocaman yüzüğü göze batıyor ve hoşnutsuz bir ifadeyle ağır ağır beni izliyordu.

O derin, kaba sesiyle, “Arkamdan çevirdiğin onca iş...” dedi tane tane. “Az daha batırdığın emeklerim, itibarımı yerlerde sürüklemelerin... Ben sana dedim, Uygar. Bu diyarda, ne olursa olsun, baba ve oğuluz biz. *Herkes gider, biz baki kalırız,* dedim. Yine bana kaldın. Yine baban toplayacak arkanı.”

“Senin yardımını isteyen olmadı,” diye kestirip attım. “Geldin, gördün, git şimdi.”

İç cebinden sigarasını çıkardı, tek dalı aldıktan sonra da paketi masava bıraktı. “Durumun kötü. Bu, tek başına altından kalkabileceğin bir iş değil?

“Bağlantılarım var?

"Benim sağladığım bağlantılar. Benden gelmeler.”

“Var benim de kendi tanıdıklarım. Sen bilmezsin. Hepsi okumuş, namuslu adamlar?

Güldüğünde altın azı dişi gözüktü. “Namuslu adam şu durumda seni hapse tıkar. Çıkarmaz?

“Haklı sebeplerim vardı. Ceza indirimi alacağım?

“Haklı sebepler..? Düşünür gibi oldu. Yan bir duruşu ve rastgele köşelere dalıp gitmesi vardı. “Kızın annesiyle babasını öldürmüşsün. Çalışanlar eve bir sinirle daldığını, birkaç dakika sonra da iki el ateş saçıldığını söylemiş. Niye öldürdün onları?”

Masadaki paketten bir dal da ben çıkarıp yaktım. “Öyle gerekti.”

“Öyle gerekti? diye tekrarladı kendince. “Meir-” diyecek oldu.

“Onun adını ağzına alma. Gerek yok,” diye bitirdim hemen cümlesini.

Doğru yerdeydi, buraya da bunun için gelmiş gibi hemen yön değiştirdi. “Şu benden sır gibi sakladığın kız? dedi, tehditkâr bir hava sezdiğim gibi gerildim. “Âşık olmuşsun. Bilmiyorum mu sanıyordun? Kemancı?

Çenemi sıkmaktan kaskatı kesilmiştim. “Onun bu işle bir alakası yok”

Başını anlıyormuş gibi salladı. “Kızla alakasız bir sebepten ötürü annesiyle babasını öldürdün yani?”

“Öyle gerekti. İş meselesi. Benim derdim Benjamin’leydi.”

Gözleri kısıldı ve yoğun dumanın ardından beni yakalamış gibi, “İki yıl önce iş yaptığımız adam,” diye ifşa etti. Hatırlıyordu tabii. İşimi zorlaştıracaktı. Ben sessiz kaldığımda, “O cinayet dosyasını biraz araştırdım? diye devam etti. “Ozanı biraz tartaklamam gerekti.”

Masanın altındaki elim yumruk halini almıştı. Neredeyse sözcükleri ağzımdan zorla çıkarmam gerekti. “Ozan nerede?”

“Güvende?

Sigarayı unutmuştum, hava içiyordu. “Sen benden birine ei mi kaldırdın?"

"Sen benden birçok kişiye ve malıma mülküme el kaldırdın, Ka-raşah. Hatırlatırım."

"Oza-"

"Bırak şimdi o keşi,” derken sigara tutan eliyle bir jest yaptı. “Kızdan konuşalım. Meira Shavit. Ona âşık olmuşsun. Nasıl tanıştığınız da bir muamma. Yoksa pişmanlık duyup peşinden gittin de âşık mı oldun, kerata?"

Benimle dalga geçiyormuş gibi konuşmasının ve Meira’yı bir tehdit gibi kullanıyor olmasının gerginliğiyle sigarayı tutan elimle birden masaya vurdum. Dal kırılmış, külü masaya dökülmüştü.

Polat da hemen öfkeyle, “Höst!” diye atıldı. “Senin, karşısında masaya yumruk vuracağın adam değilim beni Ağır ol! Oğlumsun demem, şişletirim seni içende, densiz!”

Dişlerimin arasından soluyordum. *“Meira’nın bu işle bir ilgisi yok,* dedim! Sakın bir dolap çevirme!”

Belki daha sert bir tepki vermek istedi, bastonunu kaldırıp vurmasını dahi beklerdim ama bir iç çekişle sakinleşti, sigarasından derin bir soluk aldı.

“Ne çekilmez herifsin,” diye kendince söylendi. “Dur hele. İstesem de kızı bu işlere karıştıramam. Kız Almanya’da, amcasının yanındaymış. Üvey amcası sanırım. Soyadı farklı. Adam da asker.”

Kaskatı kesilmiş yumruğumu zor bela açabildiğimde avuçlarımın arasında paramparça olmuş bir sigara vardı. Titrek bir solukla ben de sakinleşmeyi denedim.

“Amacın ne o zaman?”

“Anlaşma yapmak istiyorum. Benden aldığın ŞAH Nakliyat’ı bana geri vermen karşılığında aklanmana yardım edeceğim.”

“İhtiyacım yok, dedim. Senin bağlantılarınla el sıkışmam ben. Adam yerine bile koymam. Bir de mahkemede beni mi savunacaklar? İdam edilmeyi tercih ederim.”

Hemen iki elini de masaya koyarak yaklaştı ve o birçok insana korkutucu gelen haşin ifadesiyle beni göz hapsine aldı.

"Aptal çocuk seni! *Çocuk.* diyorum çünkü hâlâ nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu idrak edememişsin! Bu öldürdüğün aile kimlerden. biliyor musun?" Tepkisizdim. Bastonuyla yere vurdu. "Shavit tarikatından!"

Ona bakmadım bile. "Türkiye bitki örtüsü cemaatçilcrden geçilmiyor zaten, sağ olsunlar, tecrübeliyiz."

Küçümser bir sırıtmayla bana baktı. "Öyle hacı hocaya benzemez bu Shaviticr. Dünyanın en tehlikeli örgütüyle kan davalısın artık! Değil benim *adaın denmeyecek* bağlantılarım, kim var kim yoksa tarafımıza çekmeliyiz! Ben seni buraya tehdit etmeye, yüzüstü bırakmaya falan gelmedim. Sen benim oğlumsun, ne olursa olsun. Seni o kansızlara yem edecek değilim. Bir olacağız, bunların karşısında beraber duracağız. Bunun için buraya geldim."

Onun yardımını almak, Meira için temiz bir hayat ve beyaz bir sayfa için açtığım o kitabı, o masalı lekelerdi. Meira'ya söz vermiştim, onun için bu bataklığı bir cennet bahçesine çevirecektim. Bunun için de olabildiğince legal yollar seçecektim. Polat ise yalnızca kara bir lekeydi. Bir daha onu ellerime bulaştırmayacaktım.

Ancak köşede sessizce bizi dinleyen Mert de konuşmaya dahil oldu. "Uygar... Bak, Shavitler hakkında sabah akşam araştırmalar yapıyorum. Sadece buz dağının görünen yüzünde bile bu aile çok tehlikeli. Terör örgütleriyle doğrudan bağlantıları var. İsrail ve Avrupa'da ciddi güçleri olan isimler bunlar ve yıllardır en büyük savaşları kan davaları yüzünden çıkmış. Polat abi haklı."

Ağır ağır arkama yaslandım ve kollarımı, onlara karşı irademi gösterecekmiş gibi önümde, aramıza bir duvar gibi çekecek şekilde kenetledim.

"Ben kaybedeceksem de tek kaybedeceğim. Ölsem de bir daha senden yana durmam. ŞAH Nakliyat'ı mı istiyorsun? Onu da vermem. Parayla pulla işim yok ama yeter ki sen istediğini alma."

Sinirle gülecek gibi oldu. "Böyle zor bir haldeyken bir de ben mi kuyunu kazayım istiyorsun? Dava açacağım."

"Avukatım ben olacağım," demek yeterliydi.

Polat geri çekildi. Gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmamıştı.

“Sen istesen de istemesen de bu işte beraberiz. Sana dokunacak el. benim soyadıma da dokunur. Akıtılacak kanın varsa ben akıtırım. Biz hesabımızı kendimiz görürüz ama onlar sana dokunmayacak.”

Gülecek gibi oldum. “Ne yiğit adammışsın meğer. Sen önce anneme yaptıklarının hesabını ver.”

Sessizleşti vc koca bir dakika boyunca öylece oturduk. Artık konuşmaz, onu da dinlemezdim. Bu yüzden kalkıp gitti, yalnız çıkmadan önce yine de bu işte beraber olduğumuzu söyledi.

Sonunda Mert’le yalnız kalabilmiştim. Yine de karşıma geçip oturmadı, ayakta rahat ve düşünceliydi.

“Mert, senden istediğim şeyi getirdin mi?”

“Evet.” Cebinden küçük bir kutu çıkardı ve bana uzattı. Açıp baktığımda neredeyse gülümseyecektim. içerideyken, kendim beceriksize çizip tasarlamış, Uğur amcaya yapması için göndertmiştim. Beklediğimden de güzeldi. Işıl ışıldı.

Mert, “iyi sakla,” diye uyardı. “Şikâyet ederlerse bir de onlarla uğraşmayalım. Duruşmaya kadar uslu dur.”

Kutuyu kapatıp cebime attım. “Meira’dan haber var mı?”

“Yok, abi. Birkaç kere daha aramayı denedim ama açmadı.”

“Öykü bir şey dedi mi?”

“Meira, kendi evinde, dedi. Onlarla da görüşmüyormuş. Amcasının işleri varmış. Sanınm miras olayları.”

“Onlar için iyi bir avukat ekibi ayarlayacaktım. Miras tamamen Meira’ya kalacak.”

“Başka çocuk yok zaten.”

“Yok. Ondan değil. Bu amcası zamanında Meira’yı evlatlık almak istememiş. Şimdi ona yaklaşması pek iyi niyetli gelmedi. Vardır bir çıkarı. Her şey kontrolümüzde olsun diye önlem alıyorum yalnızca. Meira bütünüyle özgürleşecek.”

“Bu ailenin mal varlığı ne kadardır, bilmiyorum ama Meira bunlarla tek başına baş edemez. Sağlam muhasebecilere ihtiyacı var. Büyük sorumluluklar alması gerekecek.”

“Halledeceğiz,” dedim. Sonra başından beri aklıma takılan soruyu sordum: “Kamber ona yaklaşmıyor, değil mi?”

“Yok, abi. Kamber zaten babasının derdinde. Galiba Khalil’in kalp krizi geçirme sebebinin sen olduğunu biliyor. Yakında lürkiye’ye gelme planları olduğunu söyledi öykü.”

“Gelsin bakalım. Onunla da görülecek hesaplarımız var.”

“Öykü’nün abisi sonuçta. Ben dövemem valla. Sende o iş.” Duymazlıktan gelip, “Ozan ne durumda?” diye sordum bu sefer. “Bir şeyi yok ya. Polat biraz tartaklatmış ama şimdi Pub’la ilgileniyor. Her şey yolunda.”

Sessizleştik. Mert’in de sigara yakmasıyla herhangi bir penceresi bulunmayan bu yirmi metrekarelik kutu iyice dumana boğuldu.

“Mert,” dedim az sonra. “Meira duruşmaya gelecek, değil mi?”

İç çekti. “Öyle dedi. *Tanıklık edeceğim,* dedi. Ailesi tarafından şiddet gördüğünü, zorla kapatıldığını ve evlendirmeye çalıştıklarını söyleyecekmiş işte. Bu çok işimize yarar.”

“Derdim o da değil. Beni görmeye gelsin, yeter. Benim başka bir isteğim yok.”

Koğuşa geri döndüğümde birkaç fısıltı yakaladı kulaklarım. Ellerim cebimdeydi. Ranzama geçecek, akşam vakti kestirecektim ama biri benimle samimiyet kurduğunu düşünmüş olacaktı ki, “Hani, yine gelmemiş seninki,” diye gülerek laf attı. “Gelir diyordun.”

Cevap vermezdim normalde ama sert bir üslupla, “Duruşmaya gelecek,” dedim.

“Aynen, kardeşim!” Orta yaşlarda keli başlayan herifin teki, arkadaşına doğru, “Kadınlar böyledir, abi,” diye sırıttı. “Hepsi kadir kıymet bilmeyen orospular.”

Nasıl oldu, bilmiyordum ama kan birden beynime sıçradı. O aradaki mesafeyi hangi ara kapattım, adamı sandalyesiyle beraber tutarak ne ara yere devirdim, takip dahi edemedim. Görüşüm bile bulanıktı.

“Sen onun hakkında ne biliyorsun, lan?” diye bağırdığımda kendimi ilk defa bu kadar kontrolü kaybetmiş bir canavar gibi hissetmiştim.

Bana direnmeye çalışan adamın elinden tespihini almış ve yumruğuma dolamıştım. Beni zapt etmeye çalışıyordu ama çoktan üstündeydim ve boncukların bir muşta görevi

gördüğü yumruğumu çenesine, gözüne, burnuna doğru savurup durdum. Her yerime eller uzanıyor ve beni durdurmaya çalışıyordu ama bir kere kontrolü kaybetmiştim. Bu yalnızca anlık bir patlama değildi, bütün hırsımı bu heriften çıkarmak istiyordum.

Kafası her yumruğumda sahansa da adam hareket etmeyi bırakalı çok oluyordu. Yüzü gözü kan içindeydi.

“Durun, ulan!”

Beni adamın üzerinden kaldırmak isteyen birilerini ittirdim. Bırakmayacaktım. Şerefsizim, gebertene kadar bırakmayacaktım.

“Yaşlıya biraz saygın varsa dur!”

Biri sırtıma hiç etki etmeyen baston darbeleriyle vuruyordu ama bilincim anca biraz olsun kendine geldiğinde fark edebildim. Sesler şimdi duyuluyordu. Damarlarımdaki kan akmaya kaldığı yerden devam ediyordu. Transta olmalıydım, kuru bir nefesi dahi yeni yeni alabildim.

Ve durdum. Hemen beni adamın üzerinden kaldırdılar, alttakini de çekip kolladılar.

Bizi ayıran, uzun bıyıkları ve kemik gözlükleriyle sıska, yaşlı bir adamdı. “Siz de şu densizi alın, götürün. Gardiyanların haberi olmasın,” diye direktifler veriyordu. “Hak ettiğini buldu. Milletin karısına kızına laf etmek neymiş, gördü.”

Adamın benden uzaklaştırıldığını izlerken hâlâ o kontrol edemediğim vahşet çağrısının etkisinde olmalıydım ki ben de kalkmaya yeltendim ama yaşlı adam hemen önüme geçti.

“Odasına,” derken üç kişi beni az sonra ranzama taşımış, zorla oturtmuştu. Ellerim kollarım kan içindeydi ve belki de yumruğum dişine isabet etmişti ki elimin üst kısmı kısmen yarılmıştı.

“Sen kimsin, sevdiğin kimdir, bilmem,” diyen yaşlı adam, az önceki herifi cehennemin dibine göndermeyeyim diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu sanki. “Seven, sevdiğini bırakmaz. Çöl olsa aşar. Deniz olsa yüzer. Dağ olsa deler, geçer. Belki şimdi gelemedi, yarın gelecektir. Seni seviyorsa sende bitecektir. Senin olan senden gayn yaşayamaz. Sana da beklemek kalır.”

Nefes nefeseydim. Birileri kanlar içindeki elimi temiz kumaşlarla sarmaya çalışırken tekrar tekrar, “Gitmedi,” diyordum. Bu halim neredeyse sancılı ve ateşli bir hastalığın pençeleri arasında olduğumu düşündürüyordu bana. "Elbet gelecek. Şimdi gelmese bile duruşmaya gelecek"

“Gelirse gelir!"

“Gelecek," dedim. Öfkeden titreyen elimi cebime atarak Mertten istediğim o kutuyu çıkardım ve yaptırdığım yüzüğü yaşlı adama gösterdim. “Evlenme teklifi edeceğim ona."

Adamda, vahim bir durumdaki hastayı izleyen doktorun bakışları vardı ama ben bir deli değildim, ölüme de yaklaşmamıştım. Hayalperest hele, hiç değildim! Yalnızca belirsizlikte kavrulan bir adamdım. Onu da bir kesinliğe kavuşturacaktım.

“Duruşma gününde bir ona diz çökeceğim," dedim. Sardıkları yaralı elimin arasındaki kuruyu kırarcasına sıkı tutuyordum. “Birkaç yıla buradan çıktığımda da evleneceğiz. Duydun mu?" *Beni sevdiğini söyledi,* diyemezdim. “Beni sevdiğini gösterdi,” dedim. “Kesin o amcası olacak herif onun bana gelmesini engelledi. Bütün ailesi deli onun. Hepsi deli. Alacağım ama kızı onlardan. Onu kurtaracağım.”

“Tamam. Geç, uyu biraz. Sabah olsun, konuşuruz.”

“Gelecek,” dedim yatağa uzanırken. “Mutlaka gelecek bana. Gitmez benden.”

**Gencecik adam. Avukatmış. Savcılığa hazırlanıyormuş bir de. Hayatı mahvoldu. ”*

[a]Bitti mi diyorsun kariyeri?”

"Bitti tabii. Gardiyanlar konuşurken duydum. ”

"Ben yanlış bir şey yapmadım, anne. Sevdiğim kadını incittiler. ”

“Bir kere olsun, Uygar... Kendimi seçeceğim. ”

"Ne zaman beni seçtin ki?”

Polat, gülüyor şimdi.

"Uğruna hapse girdiğin kadın... Değdi mi?”

"Değdi.”

"Seni aramıyor bile. ”

*“Arayacak. **

**Seni görmeye gelmiyor bile. ”*

“Gelecek. "

*"Terk edildin. Yine. Çünkü oğlum, elini kana bulamak senin kürkçü dükkânın. **

"Çünkü Uygar,” diyor Hakan da. “Sen sevilecek adam değilsin. Annen bile sevmemiş seni. Elin kızı niye sevsin?"

“Meğer ne vicdanlı adammışsın sen!"

“Elini kana bulamak.,."

"Şeytanın Avukatı!"

"... senin kürkçü dükkânın. "

“Savcı mı olacaksın bir de?"

“Eşkıya!"

“Bir kere kendimi seçeceğim. "

“Belki cennette doğmadın ama cehennemde de sen seçtin kalmayı.

“Uygar. "

“Adına nazaran hiç de uygar biri değilsin.”

Nefes nefese, ter içinde uyandım.

Birkaç gün sonra gecenin geç bir saatinde, yatağımdaydım. Doğ-rulmuş, bulamaç gibi kâbusumun etkisinden çıkmaya çalışmıştım. Herkes uyuyordu, neredeyse sabah olacaktı. Yaz ayında olmamıza rağmen koğuşta ilikleri titreten bir soğuk vardı.

Ortak alanı geçmiş, lavabolara yönelirken de terden sırılsıklam olmuş tişörtümü çekerek başımdan çıkarmıştım. Yalnızca lavaboda cılız, soğuk bir ışık açıktı, o da titreşip duruyordu. Kabinlerden birine girdim. Suyu açmış ve beni içeriden titreten o sinsi hissi söküp atabilmek için buz gibi bir suyla kendimi yıkamaya hazırlanmıştım.

Pantolonumun düğmesini çözecektim ki adım sesi duymamla beraber durdum. Aramızda duş perdesi vardı, ikimiz de birbirimizi görmüyorduk. Bir şeylerin ters olduğunu derhal sezdim ve sırtımı duvara vererek beklemeye başladım.

Beni duşta hazırlıksız yakalamak istiyordu. Ani bir hareketle perdeyi açarak içeriye cop tutan elini salladı. Sırtımı duvara verdiğim için kolunun beni ıskalayışını görebilmiş ve o eli tutacak vakti de elde etmiştim. Elini dirseğinden ve bileğinden yakalayarak duvara bastırdığım gibi dışarıya adımladım ve adamı omzumla ittirdim. Hem copu düşürdü hem de dengesini kaybederek acı içinde yere düştü.

Copu elime aldım ama dışarıya adımladığımda tek adamın o olmadığını fark ettim.

Üstüm çıplaktı, elimdeki bandaj da çözülmüş, yere kan damlamaya başlamıştı. Göğsüm hiddetle inip, kalkarken karşımda duran yüzleri maskeli beş adama bakıyordum. Birkaçında yine cop, birinde ise şok tabancası vardı. Sıkıca giyinmişler, âdeta operasyona gelmişlerdi ama yerdeki adamı görmek onlan duraksattı. Bir adım daha atmadan önce beni iyice ölçüp tarttılar.

“Geldiniz sonunda? Elimdeki copu sıkıca kavradım. “Shavit köpekleri?

Üçü birden üzerime atladı. Tek yaptığım birini yakalamak ve kendime siper etmekti. Bir kolumla adamı boyun kilidine alarak, kendime sabitlerken diğer elimdeki copu da bana atlayan adama salladım. Kafasına öyle sert bir darbe savurdum ki adam fişi çekilmiş elektronik alet gibi yere yığıldı.

Siper olarak kullandığım adam, pazılarımın arasına sıkıştığından nefes alamıyordu. Dirseğini karnıma geçirerek beni durdurmaya çalışsa da nafile, sıcağı sıcağına hiçbir şey hissetmezdim. Bu sırada adamlardan biri şok cihazını boynuma doğru saplamaya çalıştı ama bu daracık yerde duvara yapışarak saldırısından santimlerle kurtuldum. Sağ elimi de açıkta bıraktığı boynuna doğru doladım, onu benim gibi duvara yaslanmaya zorladım. Adamın dengesi bozuldu, cihazı yere düştü, ben eski halime döndüğümde ise adamı da ters olacak şekilde boyun kilidine almış oldum. Geriye doğru kıvrılmış bir halde koltuk altımdaydı. İkisini kendime hapsederek zapt ettim ama böyle ben de gelecek saldırılara karşı savunmasız kalıyordum. Geriye kıvırdığım adamın boynuna, sırtını kırabilecek bir baskı uygulamaya, onu oracıkta ikiye katlamaya yeltendim. O dizlerine arkadan bir de ben bastım ve adamın kafasını öne doğru savurdum. Sonra da copla golf topuna vurur gibi kafasına vurdum. Ama doğrulacakken, ben de enseme sert bir darbe yiyip afalladım. Neredeyse düşecektim, zor toparladım. Bu sırada sol elimle sabidediğim herifi de sevindirmedim tabii, onu bırakmadım ve birkaç saniye sonra da nefesi tükenip bilincini yitirdiğinde yere attım.

Geri çekilmem, kendimi hemen onlardan ayırmam gerekti. Nefes nefese, kanlar içindeydim. Dengesizdim. Beklediğimden de zayıftım. Toparlanan adamlar yeniden üzerime atıldığında kendimi savunmakta beceriksizdim. Birini tutup kafasını duvara vursam da aynı anda saldırdıkları için İkincisi, üçüncüsü, dördüncüsü, hepsi orama burama coplarını indiriyor, yumruklarını geçiriyordu.

Son hamlem de beni boyun kilidine almaya çalışan herifi üzerimden atıp yere vurmam oldu. Adamdan bir şeylerin kırılma sesini duyduğumdan emindim ama devamı gelmeden şahdamarıma bastırdıkları şok cihazı, bütün vücudumu kilitledi.

Elektrik akımını hayalarıma kadar hissettim. Bütün vücudum kasılırken dişlerimi sıktım ve gürlemeye benzeyen bir inlemeyle direnmeye çalıştım. Belki yarı ıslak olmasaydım delirdiğimde ne kadar hayvani olabildiğimi gösterirdim ama dizlerim beni yarı yolda bıraktı ve kendimi yana devrilirken buldum. O küçük zayıflıktan hemen yararlandılar, hepsi birden üstüme çullandı ve coplar kafama, yumruklar, tekmeler karnıma, şok cihazı da boynuma inmeye başladı.

Kasılmalar eşliğinde, benden önce görüşümü aldılar.

Ancak bir süre daha duymaya devam ettim.

Koşuşturmacaları duydum. Beni öylece *acil* sebeplerden ötürü hücreden çıkarıp dışarıya taşımalarına müsaade etmek zorundaydım. Sağlık ekipleri sedyede taşıyordu beni. Birileri, Mert'in adamlarını etkisiz hale getirdiklerini söylüyordu.

En son, sesleri de benden almadan önce ambülansın arka kapısının kapanma seslerini duydum.

Uzun bir süre karanlık ve huzur hükmetti iç dünyama. Karıncalanmalar ve uğultularla yavaş yavaş bana geri döndüm. Parmaklarımı güçlükle kıpırdattım ve gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalıştım.

Neredeyim:

Mum ışıklarının zayıf bir çabayla aydınlattığı loş vc geniş bir mekândaydım. Başımda birilcri vardı vc bir türlü çıkaramadığım acayip bir dilde konuşuyorlardı. Yüzümü buruşturup kafamı kaldırmaya çalıştım. Bir sandalyeye bağlı olduğumu da ellerimi çatlayan başıma başaramadığımda anladım.

Uyandığımı fark edince yüzüne peçe tarzı bir kumaş çekmiş yaşlı bir adam, büyük, sürmeli gözleriyle bana bakarak yabancı dilde -1b-ranicc olmalıydı- bir şeyler söyledi. Sadece gözleri vc burnu gözüküyordu. «

Dillerini bilmediğim için adama dik dik baktım. Başımı bir sağa bir sola çevirip yan yatırdım. Ne dönüyor, ne diyorlar, ne oluyor algılamaya çalıştım.

Kâbus görüyorum herhalde.

Başka bir adam, "Kimin ajanı olduğunuzu soruyor," diye Türkçe konuşarak öne çıktı. O da tıpkı diğer yaşlı adam gibi ağzını vc burnunu örtecek siyah bir kumaşla gizlenmişti. Yalnız kehribar parlak gözleri vardı ayırt edilebilecek.

Sonunda dilimi bilen birileri. Kınk ve çok kötü bir aksam olsa da onu anlayabildim.

"Shavitler. Değil mi?"

Cevap vermedi. Ben de ağrıyan başımı zor bela çevirip etrafa bakındım. Zindan benzeri kapalı bir yerdeydim. Tavan o kadar yüksekti ki bir kilise sandım burayı. Yerler de dahil bütün bu yapı taştan yapılmıştı, tepeye doğru sivrilen yuvarlak bir mimarisi vardı. Garip bir yerdi.

Genç adam yeniden, "Kimin için çalışıyorsunuz?" diyerek ilgisini ona yönlendirmemi istedi. "Neden Benjamin Shavit ve karısı Ahuva Hanım'ı öldürdünüz?"

"Kimse için çalışmıyorum," dedim aksi bir tonla. "Canım istedi, öldürdüm."

Adam döndü ve yaşlı herife bir şeyler dedi. Yaşlı herif ise ona içinde *Ezra* geçen bir karşılık verdi. Adı gibi hitap etti bunu, telaffuzu farklı olsa da yakaladım, ikisi dışında, benim arkamda hazırda bekleyen üç adam daha vardı. Onlar bir tür korumaya benziyor, ellerini arkalarında birleştirmiş, bekliyorlardı.

Bir merdiven boşluğundaymışız gibi üstümüzdeki katlar spiral bir yapıda uca doğru kıvrılıyordu ve oradaki balkonlarda onlarca insan vardı. Gölgeler içindeki siluetler, sessizce bu sahneyi izliyordu.

Ne dönüyor burada Kurban mı edecekler beni yoksa?

"Son defa kibarca soracağım, Uygar Bey."

O an cebimdeki boşluğu fark ettim. Meira'ya teklif edeceğim yüzük yoktu. "Yüzüğüm nerede?" diye sordum hemen.

"işimiz bittiğinde geri alırsınız. Kim için çalıştığınızı söyleyin."

"Keyfim için çalışıyorum."

Adam geriledi, aldığı derin nefesle göğsü şişti ve kaldırdığı elini yumruk yapıp sert bir darbeyi sol gözüme yerleştirdi. Bunu bekliyordum ama sandalyeye bağlıydım, kaçınamazdım.

Adam durmadı, karnıma tekmeyi koyduğu gibi sandalyeyle beraber yere düşmemi sağladı. Az sonra tepemdeydi, sayamadığım kadar sert yumrukları art arda yüzüme, gözüme indirdi. Yumruğunu her geri kaldırışında eli daha da fazla kana bulanmış oluyordu. Dakikalarca bıkmadan, usanmadan tekrar tekrar yumrukladı suratımı. Bir sağa bir sola dönen yanağıma yüklendi.

Sonunda durdu. Bunun yeterli gelip, gelmediğini tartmak istercesine bana baktı. Bir şey söylememi, beyaz bayrağı çekmemi bekledi.

Hırıltılı bir nefesle ve kapalı bir gözle gülmeye başladım. "Ellerimi çözsene bir de," dedim, kanlar içinde. "Hayır, tekini çözsen de yeter sana."

Bu, *devam et,* demekti. Genç adam yüzümü gözümü dağıtmaya devam etti. Erkek adam için eli kolu bağlı ve hareketsiz duran birini yumruklamak, ne büyük bir onursuzluk olmalıydı. Böyle bir korkaklık yaptığımı düşünemiyordum bile.

Sonunda geri çekildi. Burnunu ve dudaklarını örten ince peçeyi düzeltti.

"Olabildiğince insancıl davranmaya çalışmıştım," diyerek son uyarısında bulundu. Harekete geçmeden önce sanki son bir şans daha verdi bana ama hiç oralı olmadığımda bundan da vazgeçti.

Ezra, din adamı gibi duran yaşlı herife İbranicc bir şeyler söylediğinde ortam birden olduğundan da gerildi. Sanki ölüm emrimi vermiş gibi etraftaki bakışlar da değişip daha tehditkâr hatta saldırgan bir hal aldı.

Az sonra beni bağlayan ipler çözüldü ve üç adam sıkıca tutarak bitik bedenimi ayağa kaldırdı. İlaçların etkisiyle bütün vücudum uyuşmuştu ama bir şekilde kendimi çektim ve en azından tekine sert bir solu oturttum.

Hemen başkaları da üşüştü başıma, dört bir yandan tutuldu elim kolum. Yaka paça çekilerek bu garip yapının ortasındaki altı köşeli yıldız şekline doğru sürüklendim.

Acayip bir şey görmüşüm gibi baktım bu alana. *Bu ne, lan?* Başta dalga geçmiştim ama galiba gerçekten de beni kurban edeceklerdi.

Uç adam zar zor dizlerimin üstüne çökmemi sağladı. Zincir sesleri duydum.

Yine o sinir bozucu herif, "İtiraf edin," dedi. "Kimin için çalışıyorsunuz? Neden onları öldürdünüz? Rosenfeldler mi sizi görevlendirdi? Yoksa diğer hanedan üyeleri mi?"

Etrafıma hayretle bakındım. "Ne hanedanı? Dalga mı geçiyorsunuz:

Rosenfeld... Bu ismi nerede duyduğumu hatırlamaya çalıştım ve elbette hatırladım. Meira'yla ata bindiğimiz günde, Almanya'dan ailesi gelmişti. İkiz erkek kuzenlerini bana, *Gunther ve Rainer Rosenfeld,* diye tanıtmıştı. Rosenfeldler, Meira'nın Almanya'daki biyolojik ailesi ya da ailesinden geriye kalanlardı. Benjamin'le iki taraf da husumet-liydi, bunu o gün konuşurlarken de duymuştum. Benjamin Klaus'tan, Klaus ve hatta onun çocukları da Benjamin'den nefret ediyordu. O halde, Klaus'un bu işte bir parmağı olduğunu düşünmeleri doğaldı.

Düşüncelerimi kendime sakladım. Meira'ya dair hiçbir bilgiyi bu yamyam delilerin önüne atmaz, onu günah keçisi yapamazdım.

Ezra da bu sırada, "Tarikat hanedanlarından bahsediyorum," diyerek açıkladı. Shavit tarikatı, bünyesinde farklı aileleri de barındırıyordu demek ki. "Diğer ailelerle mi işbirliği içindesiniz yoksa yalnızca Nazilere mi çalışıyorsunuz?"

Gülmeye başladığımda yaralı göğsüm sarsıldı. "Ankarahyım. Ne Nazi'si?"

Bir anda Mert'e dönüştüm sanki. Ankaralı gariban repliğinden sayacak, küfrederek dalga geçecektim. Başka bu absürc durumla nasd baş edebilirim, bilemedim. Hatta belki de bütün bunlar Mert'in aklımı başıma getirmek için düzenlediği bir oyundu! Hani biz de biliriz yeraltını, örgütleri, tarikatları da... Bu kadar da değil herhalde!

Ezra üstüme gelmeye devam etti. "Meira Shavit nerede?"

"Bilmiyorum."

inanmadı. "Onun sizinle olmadığını mı söylüyorsunuz bana?"

"Neden benimle olsun? Ailesini öldürdüm. Benden köşe bucak kaçıyor."

"Neden bize doğru kaçmıyor?"

"Bilmiyorum. Bunu siz söyleyin."

İç çekti ve güzergâhını değiştirdi. "Polat Karaşah, babanız. Kendisinin Rosenfeldlerle bir bağı bulunuyor mu? Türkiye'de güçlü bir mafya babası ve bir politikacıymış. Bazı suç örgütleriyle anlaştığını biliyoruz."

Hayatta Polat'ı savunacağım aklıma gelmezdi. "Ne Nazilerle ne de herhangi bir imparatorlukla alakamız var," dedim dalgaya vurarak. "Benjamin'le husumetliydim, çekip vurdum. O kadar."

Ezra'nın duraksadığını, kehribar bakışlarının donuklaştığını gördüm. Duygularını belli etmeyen bir adam olsa da sinirlendiğini o an net anlayabildim. Benimle yüz yüze gelebilmek için diz çöktü, şimdi sesi daha alçak perdeden ama daha tehditkâr geliyordu.

"Olayın ciddiyetini kavrayamadığınızın ve dalga geçtiğinizin farkındayım," dedi tane tane. Piçin Mert'ten iyi Türkçesi vardı, sadece aksam kötüydü. "Menfaatinizi öğrenme gayesindeyim. Benjamin Shavit'le husumetiniz ne yöndeydi?"

"Beraber iş yaptık ama paramı vermedi."

"Uygar Bey... Bizi aptal yerine mi koyuyorsunuz?"

"Biraz."

Yavaşça geri çekildi. Doğrulmasını ve arkamdaki adamlara işaret vermesini izledim. Saniyeler sonra duyduğum zincir sesleri bileklerimde bitti, iki kolumu da iki yana açıp, kaldırarak bileklerimi kelepçelediler. Dahası da vardı. Ne olduğunu anlayamadığım hazne benzeri küçük metal tutamaçları, klipsler yordamıyla eklemlerime tutturdular. Üstüm çıplaktı zaten. Bileklerim, dirseklerim, omuzlarım ve ensem olmak üzere, toplamda yedi adet klips taktılar.

Ne yapıyorlar bana?

Sonra mum getirdiler. Hazneler, mumlar içindi demek ki. Teker teker bürün o büyük, sarımsı mumları haznelerine yerleştirip iyice sıktılar ve sabitledilcr.

Üstümde mum mu eritecekler?

Son olarak mumlan tek tek yakıp arkamdan çekildiler. *Ee, ne olacak şimdi?* Herkes beni izliyordu. Alt tarafı birkaç mumdu, bununla mı beni konuşturacaklardı? Hayatımda böyle bir işkence yöntemi görmüş değildim.

Sinir bozukluğuyla gülmeden edemedim. Şimdi farkına varıyordum ki suçu üstlenerek Meira'yı yalnızca polisten değil, en çok da ailesinden korumuştum.

Sabırla herhangi bir şey olmasını bekledim. Bütün bu bekleyiş bile çok absürt geldi. Yalnızca beni dövüp, kesip biçemezler miydi? Geleneksel eziyetlere ne oldu? Silahlara ve bıçaklara ne oldu?

Fakat o ilk ani damla, mumdan kopup da çıplak sırtımla buluştuğunda bunların sıradan mumlar olmadığını anladım.

Siktir!

Mum, dokunduğu yeri, tıpkı kızgın bir yağ gibi yaktığında bedenim benden bağımsız ani bir tepki verdi ve bütün haznelerde eriyip biriken sıvılar, vücuduma döküldü. Dişlerimi birbirine bastırıp bu olağanüstü acının üstesinden gelmeye çalıştım ama gür bir hırıltı koptu dudaklarımdan. Hazırlıksız yakalanmıştım. *Alt tarafı birkaç mum,* dediklerim, herhangi bir bıçak darbesinden de kudretliydi.

"Bunlar sıradan mumlar değiller," diye açıklamaya başladı adam. "İçinde özel formüle edilmiş yakıcı yağlar bulunuyor."

Mum damlaları, dokundukları yerleri altındaki deriyle beraber yakıp geçti. Bütün vücudum titremelerle kasıldı. Sanki benim bedenim değildi, kontrolü neredeyse kaybedecektim. *Bu nasıl bir şey?* Canlı canlı derim yüzülüyordu. Hayır, önce yanıyor, daha sonra yüzülüyordu. Her yerime mumlar damlarken nefesimi tunum ve sırtımın paramparça edilişine katlanmaya çalıştım.

Hareket etme, hareket etme...

Başımı eğip bütün hayvani reflekslerime direndim ve hareketsiz kalmaya çalıştım.

Alev almadan yanıyorum.

"Hâlâ konuşmamakta ısrarcı mısınız?"

O adamı duydum, birkaç adımda karşıma geçmişti. Başımı kaldırmadığım için yalnızca ayakkabılarını görebiliyordum. Düzene sokmaya çalıştığım nefeslerin arasından hırıltılı bir söylenme çıktı. Ezra da ilgiyle dizlerini kırıp önümde çöktü.

"Evet," dedi beklentiyle. "Ne diyorsunuz?"

"Diyorum ki..." Zorla nefeslendim ve başımı yana yatırarak ona baktım. "Yüzüğümü geri ver."

Herhangi bir mimik takınmasa da irademi kıramayışı hatta onu bu vahim durumuma rağmen ciddiye dahi almıyor oluşum sebebiyle yüzünde bariz bir rahatsızlık sezdim.

Kalktı ve arkasını döndü. Çıkışa doğru yönelirken, "O halde, iyi geceler," dedi. "Umarım yarına fikriniz değişmiş olur."

Bütün bir gece boyunca, saatlerce, sabaha kadar bu eziyet sürdü. Yedi hazneden de sürekli bir akış, vücudum boyunca süzüldü. Bitmek bilmedi. Bir türlü, eriyip gitmedi.

Yandım da durdum. Ter içinde, bu eziyet döngüsünde sıkışıp kaldım.

Günün ilk ışıklarına kadar o haldeydim. Mumlar çoktan erimiş, bütün sırtımı yakıp geçmişti. Bitmiştim, başım öne düşmüştü. Öylece dizlerimin üzerindeydim ve bir hayvan gibi bağlıydım.

“Günaydın.”

Sabah erkenden yine o adam geldi. Kehribar bakışları bir süre bende ve sırtımın halinde gezindi.

“Kimin adamı olduğunuzu söylemeniz için sizi yeterince motive edebildim mi?”

Kurumuş dudaklarımı zar zor aralayabildim ama benden çıkan sesi tanıyamadım. “Kimsenin... Adamı değilim.”

“Keyfiniz için öldürdünüz,” diyerek eski cevabımla dalga geçti.

Başımı zor da olsa biraz kaldırıp adama bakmaya çalıştım. “Meira ya âşıktım, nişanlı olduğunu öğrenince de sinirlenip ailesini öldürdüm/

Anlıyor da um ursamiyormuş gibi ağır ağır başını salladı. “Kimin için çalışıyorsunuz?”

"Öldü reccğim lan seni!” diye tükürür gibi bir öfkeyle aniden çıkıştım. Bu karşılıkla beraber zincirler şıngırdadı ve kelepçeler yeniden bana yerimi hatırlara.

“Bir avukata göre fazla bozuk ağzınız.”

Diğerlerine döndü ve bir şeyler söyledi. Etrafımdaki kollar beni çözdü ve yaka paça bir yere götürüldüm. Hiç halim yoktu ama etrafı inceleme şansı elde etmiştim, bunu kaçırmak istemedim. Burası yapı gereği bir kiliseyi andırsa da ileride gördüğüm, vaazların verildiği ve insanların oturduğu ayrı bir bölmede farklı bir dinin izlerini taşıyan semboller vardı. Yahudilikte bildiğim motifler değildi birçoğu. Her masada gördüğüm şu yeşil kitap ise bana neredeyse tanıdık gelecekti ama bu mesafeden kapağı seçemedim.

Buranın alt katı da varmış. Merdivenlerden indirildiğimde gördüm. Ahır gibi bir yerdi. Yalnız klozetin olduğu bomboş bir hücreye attılar beni. Çok hareket etmemeye çalışarak yan döndüm, sırtımın ne halde olduğunu bilmiyordum.

Son olarak ekmek attılar önüme ama alıp onlara geri fırlattım. *İt besliyorlar sanki.*

İllaki beni bulacaklardı. Mert çoktan birilerini ayarlamış olmalıydı. Kendim için değil de Meira için endişelenmeliydim asıl. *Annesini ve babasını öldürebilecek sınıra onu ne getirdi^* diyordum bir de! En uçuk tahminlerimi bile masum bırakan bu aile, akdalmaz delilerden oluşuyormuş meğer!

Ah, Meira, neler yaşadın böyle?

Gece geri geldiler. Tek kişi yeterli gelmiyor olmalıydı ki beni oradan üç kişi aldılar. Yine aynı yere, üst kata çıkardılar Aynı akı köşeli yıldız döşemesine geri götürdüler, ortasında diz çöktürdüler. Yedi adet klipsi de aynı yerlere geri tutturdular ve sarı mumları tek tek yerleştirdiler.

Mumlar yanmaya ve zaman tükenmeye başladı.

Sinim için bir sonraki sefer hep daha da kötüleşecekti. Daha da derinler yanacak, yaralar enfeksiyon kapacağından durumum daha da hayati olacaktı.

"Yine de...” dedi o adam. “İtiraf etmek istemediğinizden emin misiniz?

Ona bakmadım bile. “Ne yapacaksan yap ama çene çalma tepemde,” diye huysuzlandım.

Dilini damağına vurdu. Aynı siyah kumaş, gözleri dışında yüzünün büyük bir bölümünü kapatıp kimliğini benden gizliyordu.

"Bugün iyi anlaşabileceğimizi umuyordum oysa.”

Ve mumlar erimeye başladı.

Tarifi yoktu, olamazdı da. Etin kemikten sıyrılışı, bütün vücuduma yayılan şok dalgaları, acıyla yükselen o hırıltılı ses, kendimi kastığım için şıngırdayan zincirler... Bu sırada yine birileri beni izliyordu. Çevredeki, duvar kenarlarında ve üst katlardaki silik yüzler eriyip yok oluşuma şahit olmak istiyordu ama sesleri de çıkmıyordu. Ne bir tezahürat ne bir küfür ne de belki bir acıma...

Aynı yerler yanmaya devam etti, kaçıncı derece yanık olduğunu bilmiyordum bile.

Dikkatimi bir tek Meira dağıtabilir.

Bütün bunlara onun için katlanıyor olduğumun düşüncesi dahi aradığım kudreti en nihayetinde bana verirdi. Bir güneş gibi parıldayan çehresini hatırlamak yeterliydi. Bir kadın, bir yuva demekti. Ben de bu pis zindanda değil de yuvamda olduğumu düşünmeye çalıştım. Gözlerimi kapadığımda o sıcak kolların arasındaydım.

“Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacağınız kadar sizi insanlıktan çıkaracağımı biliyorsunuz,” dedi kibirli bir imayla. “O halde neden direniyorsunuz?” Kafamı kaldırmadım. Gözlerimi de açmak istemedim ki Meira’nın düşü yok olmasın. “Konuştuğunuz takdirde size acısız bir ölüm vaat ediyorum. Sözüm sözdür. En azından insana benzeyerek ölürsünüz.”

Konuşmayacağım.

Cehennemde de yaksalar beni, sevdiğim kadını satacak değildim.

Gün doğana kadar bir kartalın kanatları gibi aralamaya zorladıkları kollarımda vc sırtımda mumlar eritip yaktılar beni. Katılaşıp kat kat bir kabuk gibi şekil aldı ama tek bir kelime alamadılar ağzımdan.

Sabah o adam, konuşmadığım için beni hücreye geri postaladı. Yalnızca geceleri eziyet ediyor, sabahlan dinlenmem için beni rahat bırakıyorlardı. Hücreme yine ekmek attılar, yine geri fırlattım onlara ama iki gün olmuştu artık, ince halsizlçşmiştim.

Gece tekrar geldiler. Diz çök, kollarını kaldır, zincirlesinler, mumlan geçirsinler vc o soru sorulsun:

"Kimin adamısınız?”

“Kimsenin adamı değilim ama senin ecelin olacağım.”

Gülüyordu şerefsiz.

Gün doğduğunda hücreye geri indiriliyordum. *Bir parça ekmek.* Geri fırlatıyordum. Birkaç saat de olsa zar zor uyuyabiliyordum. En küçük harekette bürün derim kemiklerimden ayrılıyor gibi hissettiriyordu.

Gecesine yukarıda, dizlerimin üzerinde, omuzlarımda eriyen mumlarlaydım.

"Kimin adamısınız?”

Acı içinde sırıtıyordum.

Gözlerimi açabilecek gücüm bile yoktu. Polat sanki bir yerlerde bana o yargılayıcı sert ifâdesiyle bakıyor, *bir kız için değer miydi oğlum,* diye soruyordu.

Değer, diyordum ben de.

Aklımda, fikrimde Meira'nın bana gülümseyen sıfatı vardı. Gözlerinin kısılışı, güzel yeşillerinin parıldayışı, hep yaptığı gibi kollarını arkasında bağlayıp o yaramaz duruşuyla bana karşılık vermesi vardı.

O bunları hak etmiyor.

Ama ben ediyordum.

Günahlarımdan arınmam için bir çağrıydı bu. Yaktığım onca can için bedel ödüyordum şimdi. Doğru, benim kefaretimdi bu. Cennetim olan Meira'ya ulaşmanın yolu, cehennemde yanmaktan geçiyordu.

Meira'yı ellerimin arasında tutmayı hak edeceksem önce o kanlı ellerimi yakmalıydım.

Mumlar, mahvediyordu beni. Kemiklerime kadar sızıyor, eritiyordu sanki. Yakıp yıkıyor, insanlığımı zorluyordu. Kendiliğinden doluyordu gözlerim ama benden tek bir yaş dökülse bu herif yüzünden, ölene kadar da yediremezdim bunu kendime.

Sabaha kadar aşınmış dizlerimin üzerinde bekliyordum. Sonra yine yaka paça hücreye tıkıyorlardı beni. Peşimden attıkları ekmeği de alıp... Bu sefer atamadım geri. Bu pislik yerde ölmemek ve tekrar Mcira'ya kavuşabilmek için gururumu çiğnediğimi söyleyerek kendimi ikna ettim vc taş gibi sert ekmeği yedim, bir yudum su içtim.

"Kimin adamısınız?" diye sordular gece. Sabahına da hücre duvarlarının arasmdaydım.

Birkaç saat anca uyuyordum. Doğrusu bilmiyordum, uykuyla uyanıklık arasında bir fark yok gibiydi artık. Bilincim daima yarı kapalı, bir gözüm hep kapalıydı. Yaşıyor gibi bile değildim, yalnızca oradan oraya sürükleniyordum. Bazen yaralarıma bakıyorlar, Ölmemi istemiyorlardı. Fazladan su veriyorlar, bazen de suyu gözlerimin önünde yere döküyorlardı.

Kaç gün geçti, sayamıyordum artık. Mumların tekrar tekrar yaktığı ve artık kemiklerime kadar açığa çıkardığı sırtım sinirlerini de kaybetti.

Canım o kadar yandı ki... Artık acımıyor.

Ama şikâyetim yok. Birileri bütün bu çılgınlıktan uzakta, güvende sonuçta. Bu bana yeter. Bu katlandıklarım ise onun için katlanabile-ceklerimin yanında hafif kalıyor.

Varsın, ben yanayım. Ona tek bir kıvılcım değmesin.

Canım yanıyor.

Kaçıncı sefer bu, bilmiyorum. Kaçıncı gün doğumu ve kaçıncı günba-tımı, bilmiyorum. Gözlerim açılmadığı için göremiyorum.

Pislik, kan ve sidik içindeyim. Her nefes alıp verişimde hırıltılar yükseliyor ciğerlerimden. Sırtım yok, kafamı çevirip de bakamıyorum ama bakmamam daha iyi.

En kötüsü, yoksunluk çekiyorum. Meira olmadığ için yitip gidiyorum sanki. Belki sadece aylar geçti ama ömürler tükenmiş kadar özlüyorum onu. Belki de diplerdeyim diye, Meira daha da yukarıda şimdi. Bir güneş gibi parlak vc sıcak. O kadar güçlü ki bu cehennemin dibindeki bataklığa kadar uzanıyor ışıklan.

Hayatımdaki tek iyi şeyi Özlüyorum: Meirayı.

Artık fiziksel dünyada yokum. Ne görüyorum ne de duyuyorum. Yaşıyor gibi değil de zamanda akıp gidiyor gibiyim.

Meira...

Onun fikrine tutunarak akıl sağlığımı koruyorum. İnsana benzeyen bir halim kalmadı, bir canavarı andırıyor olmalıyım ama içimde yeşeren hisler böyle çirkin değiL Dışım kadar çirkin, kabuksu, yanık, pis ve kan içinde değil Orası güzeL İç dünyam, aklım, fikrim, hayallerim, umutlarım çok güzeL

Çünkü orada Meira yaşıyor.

**Kimin adamısınız?"*

Ne ara yukarıya çıkartılmışım, hiçbir fikrim yok. Bileklerimde kelepçeler ama aklımda yok o zincirler, oraya ulaşamıyor kimsenin pisliği.

"Kimin adamısınız?"

Artık neyi yakıyor o mumlar, anlamıyorum. Bir şey kaldı mı ki orada? Hücreye geri. Ekmek ve su.

Polat tekrar tekrar değdi mi oğlum, diyor zihnimin içinde.

Değmez olur mu?

"Delirme faslına girdiğinizi görüyorum."

Ancak o adamın sesini duyduğumda, yukarıda cezamı çektiğimi fark edebildim. Birden bileklerimde kelepçeler belirdi. Yine yara tutmuş dizlerimin üzerindeydim.

“Neredeyse üç ay oldu ama inadınızı kıramadım,” dedi adam. “Buna daha ne kadar devam edeceğiz? Canımı sıkmaya başladınız. Yarından itibaren mumlar gözleriniz de dahil bütün vücudunuzda eriyecek”

Bir tepki vermemi bekledi, bu sefer verdim de. Başımı biraz kaldırdım ve yana yatırarak ona baktım. Zincirler şıngırdadı ve bu hareketlilik, karanlık mabette yankılanan tek ses oldu.

'Ezra..." Bir esinti gibiydi seslenişim. Alçak ama derin. Uzak ve silkin “Adın bu. değil mi?” Merakla beni dinliyordu. “Biliyorsun, Ezra." dedim. Pürüzlü sesimde hiçbir teslimiyetin izi yoktu. “Öyle korkak bir herifsin ki olur da ölmezsem diye yüzünü bile gizliyorsun. Çünkü buradan çıkarsam seni bulacağımı sen de biliyorsun." O sabit ifadesini korumaya çalışsa da kaşları çatıldı. “Bileklerimde zincirler olmasaydı o kafatasını çıplak ellerimle açacağımı biliyorsun, Ezra.”

Bakışlarının donuklaşmasını izledim. O da benimkilerin, bir Ölüden dc beter halime rağmen açıkça onu aşağılayan bir imaya dönüşmesini izledi.

Usulca geriye çekildi. Gömleğinin uçlarını kıvırırken ilk defa yenik düştüğü bir tür hırsla, “Madem ağzınızı toplayamıyorum,” dedi. "Ben de tamamen dağıtırım.”

Arkamdaki adamlara işaret vermesiyle beraber az sonra bileğimdeki zincirler çözüldü. Öne doğru devrilecektim ama Önce Ezra beni omuzlarımdan yakaladı ve sert bir yumruğu çeneme indirdi, işte o zaman yana devrildim ama direnmedim, kendimi bıraktım.

Ezra ise beni sırtüstü çevirdi. Acıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Üzerimdeydi artık, art arda çelik yumruklar atıyordu. Gözlerim kapanıyor ve kendi kanımda boğuluyordum ama ondan ne af dilenirdim ne de şefkatli bir ölüm.

Senin de sonun böyle olsun, Karaşah. Daha iyi bir ölümü hak etmezdin nasıl olsa. Dünyaya tek bir iyiliğin oldu: O kadım sevmek... Şimdi, onu koruyarak öl.

Ezra’nın telefonu çaldığında yumruğu havada asılı kaldı. Biriyle konuştuğunu anlayabildim ve az sonra onun su akındaymışım gibi gelen uğultulu sesini işittim:

“Buradan sağ çıkmaktan bahsediyordunuz, değil mi?” Güldü. “Ne büyük bir şans.”

Soğuk bir uyuşukluk, tıpkı bir virüs gibi bütün vücuduma yayıldı. Bir heykel gibi taşlaşıyordum.

Sonra, “Uygar...” diyen bir ses duydum.

Sağlam tek gözümü açmaya çalıştım. Bir yerde yüzüstü uzanıyordum ama bu yen sert değildi. Pislik ve kan içindeki zindanım değildi. Samandan yapılma yatağım değildi. Farklı bir yerde, yumuşak bir yatağın üzerin deydim.

Tek gözümle sisli bir perdenin ardından etrafı taradım. Akşam vaktiydi. Bir mum ışığı baktığını ahşap parkeleri aydınlatıyordu. Bir evde olmalıydım ama nerede? Neredeydim?

Sonra bir çift ayakkabı girdi görüş açıma.

Önünde küçük bir kurdelesi olan bu kadın ayakkabısını tanıdığımı fark cnim. Biri bana daha önce bu ayakkabıları fırlatmıştı. Sahiplerini tanıyordum.

Bütün gücümü uzuvlarımı hareket ettirmek için kullandım ve kolumu geri çekerek yatağa bastırdım. Böylece biraz olsun başımı kaldı-rabildim ve sonunda, karşımda dikilen bacaları takip ederek yukarıya çıkabildim.

Orada, karanlığın ortasında, mum ışığının aydınlattığı kadının suratını gördüğümde hayat durdu benim için.

“Meira...”

6

UYGAR KARAŞAH

2013
Altı yıl önce...

"Uyanmışsın."

Tüylerim diken dikendi. Hemen şimdi nefes alabilmeye başlamışım gibi göğsüm inip kalkmaya başladı.

"Meira!"

Oturur pozisyona gelmek için kendimi zorladım. Öyle bir cehennemdeydim ki yanıp durduğum bu döngüde şefkatsiz tanrılar dahi bana acımış ve onun yüzünü sanrılarıma eklemişler sandım.

Nereden doğdun yine, Meira?

Gerçekti. Meira ydı. O güzel kılık kıyafetinin içinde özenli, süslü püslü haliyle, taranıp kabartılmış saçlarıyla karşımdaydı işte. Şifasını bahşeden bir tanrıça gibi başımda dikiliyor, o yeşil gözleriyle yanıp kül olmuş zavallı kuluna bahan getiriyordu.

Benim Panakeiam.(*) Benim yuvam... Meira'm!

(*) Yunan mitolojisinde bir şifa tanrıçası.

Karanlık bir mağaradaymışım ve sonundaki ışık da Meira'ymış gibi ona uzandım, ona tutunmak istedim, ifadesi çözüldü, havadaki elimi yakaladı ve yatağımın ucuna oturdu. Şimdi bana yakındı, yakıcı bir güneş kadar sımsıcaktı. Asırlardır alevlerle kavrulan ben, onun sıcaklığına bir asır daha yanardım. Öyle büyük bir aşkla o elini kaldırdım ve öptüm işte.

"Bir daha seni hiç göremeyeceğimi sandım."

Yüzümü eline gömdüm ve gözyaşlarına boğulmamak için gözlerimi sıkıca kapadım. Cennetten toplanmış çiçek kokusu, o teninin ipeksi hissiyatı, daima buz kesen elleri... Nasıl da özlemiştim!

“Ailemin seni kaçırdığını öğrendiğimde geri geldim," dediğinde başımı kaldırıp ezberlediğim çehresine baktım. O sesini özlemiştim en çok. Yavaş konuşmasını, hafif aksanmı, kelimelerin arasında duraksamasını... “Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm, sevgilim."

Tekrar tekrar elini öptüm. Bileklerini, kollarını öptüm. Beni kurtardığı için bir minnettarlık gösterisi değildi bu. Özlem... Saf özlemdi. Saf aşktı. Kendime dair her şeyi unutacak kadar eziyet gördüm ama Mcira’ya dair her zerrem sağlamdı. Fek bildiğim buydu.

Altımdaki pantolon dışında üstümde hiçbir şey yoktu. İşte o an yüzüğü cebimde hissettim. Heyecana kapıldım. Yüzüğün nereden geldiğini sorgulamadım. Mucize yaşıyor olduğuma inanmaktaydım. Yüzüğü hemen şimdi çıkaracak ve dizlerimin üstüne düşecektim ancak şu sefil halime bir daha baktım.

Öylesine âcizdim ki utandım. Yanıklar, kesikler, morluklar içinde, bazı yaralarım sargılarla kapatılmış, bazıları açıkta, buram buram ilaç kokan merhemlere bulanmış şekilde, tiksinç bir yaratık gibiydim. Benden iğreneceğini düşündüğümde ateşim yükselecek gibi oldu. Nasıl da temiz, tertemiz, bembeyaz, sahte bir utanç pembeliği vardı o yanaklarında, o parlak dudaklarında... Ben ise bir canavar! Yüzüğü saklayacaktım.

“Sen... îvi misin?”

“Anık iyiyim,” dedim. *Sen iyi olacaksın da ben nasıl kötü olacağım?*

Akşam vaktiydi. “Üç gündür seruma bağlısın,” diyerek ayaklandı. “Kalkabilecek misin? Akşam yemeği yiyelim ki biraz kendine gel.”

Kalkacak değil, nefes alacak takatim yoktu ama bütün sınırlarımı zorladım ki onunla daha çok vakit geçireyim. Eskiden de gördüğüm Selma Hanım ve kahya bana yardım etti. Birkaç saat sonra aşağıda, Öncesinde ailesiyle yemek yediğim o salondaydım.

Türkiye’de, ailesinin evindeydik, önden yürüyen Meira’ya, “Seni arıyorlar,” dedim endişeyle. “Buraya da bakacaklardır, Meira.”

“Güvendeyiz. Merak etme.”

Yol üstünde pencereden gördüğüm kadarıyla dışarıda adamlar var-di. Meira bunları nereden bulmuştu, bilmiyordum ama itiraz etmeden masasına oturdum. Çekinmesem yanına oturur, sandalyeyi biraz da ona doğru kaydınrdım ama karşısına oturdum.

Aylardır düzgün beslenmeyince küçülüp delinen midemden ötürü herhalde, her ne kadar lezzetli dursa da yemeklere pek dokunamadım. Meira'yı izliyor, arada ağzıma ufak bir şeyler atıyordum.

‘‘Neredeydim bunca zaman?”

“Ailemin evinde. Eilat'ta bir yer.”

“Nasıl aldın beni oradan?”

“Ailede sevilmem ama birkaç dost çalışanım vardı diyelim. Seni oradan kaçırttım.”

Son günlerime dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kaçırıldığımdan dahi bihaberdim. Bu akşam gözlerimi mabette açacağımı düşünürken şimdi Meira'yla karşılıklı yemek yiyordum.

Az pişmiş bir eti kesişindeki inceliği izledim.

“Daha iyisin ya?” diye sordu. “Senin için doktorlar getirttim. Merhemler sürüp ilaçlar içirdiler. Ancak *zaman gerek*, dediler.”

Sırtımda bir tür uyuşukluk vardı. Neredeyse kopup gitmiş gibi tarifsiz bir histi ama şifa tanrıçamı izlemek bütün merhemlerden de iyi geldi.

“Yakında toparlanırım.”

“Sırtın...” Meira gözlerimin içine acımayla baktı. “Ameliyat gerektiğini söylediler. Bazı... Neredeyse bazı kemiklerin görünüyor, Uygar. Ağır ilaçlar aldığın için farkında değilsindir ancak büyük ağrılar seni bekliyor.”

“Sen nasılsın?” diye konuyu değiştiriverdim. “Neler oldu?”

“Ben... Nasıl olabilirdim? Amcamlaydım.”

“Sana iyi davranıyor muydu?”

“Evet. Bir süre kendimi toparlamaya çalıştım.”

Sustum. Bomboş bir kannla, acı içinde, kederin umuda dönüştüğü o yaşlı gözlerimle kaçamak bakışlarla Meira'yı izledim. Zavallıydım. Ah, öylesine zavallıydım ki... Belki küçücük bir çocukken bile böylesine savunmasız değildim. Böylesine sevgiye muhtaç değildim! Böylesine, sevgi kırıntısı için karşımdaki kadının gözlerinin içine içine bakmış değildim! Bütün dünyada sanki sadece o kalmıştı. Bir tek o başımı okşardı. Tam da bu sebeple yüreğime bir ağırlık çöktü.

Neden daha önceden başımı okşamadın, Meira?

Dayanamayıp, "Meira..." diyerek sessizliğimizi bozdum. "Ben hapisteyken seni birkaç kere aramıştım. Belki düşmemiştir."

"Öyle mi?" Bana doğru bakmadı. "Telefonu pek elime aldığımı söyleyemem, önemli bir şey miydi?"

"Hayır. Seni merak etmiştim. Aramaları görmediğini biliyordum."

"Görsem cevap verirdim."

"Belki sen kendin arayabilirdin," demeyi ben de beklemiyordum.

"Efendim?"

"Biliyorum." Gergin bir gülümsemenin ardına sığındım. "Sıkıntılı dönemlerdi. Öylesine söyledim."

Yeniden sustuk. Koca evde çalışanlardan başka kimse yoktu. Çok büyük bir evdi. Benjamin ve Ahuva'nın yokluğunda soğumuş, rengini yitirmişti. Bir tek yanan şömine buraya sıcak bir ısı yaymıştı, ona da bakmak içimi daraltıyor, ter basıyordu. Ateşten korkacağım hayatta aklıma gelmezdi oysa.

Burayı bir yuva yapanın annesiyle babası olduğuna inanmak da deliceydi, içimde onlara acıyan bir taraf varsa bir hain olurdum ne de olsa.

"Güzel miydi?" Meira yeniden dikkatimi çekti. Anlamadan suratına baktığımda, "Yemek," diye işaret etti.

Çok soğuk, çok uzak. Oysa kâbuslarım bitti artık. Sorun neydi tam olarak?

hvet.

"Uygar." Birden ciddileşmesini beklemiyordum. Başından beri konuşmak istediği konuya gelen insan hitabı vardı onda. Merakla yüzüne baktım. "Khalil bana bir şey

söyledi. Sanırım... Babamın bana dair şantaj için tuttuğu belgeleri bulmuş ve yok etmişsin. Teşekkür etmek istedim.”

Gözlerimi kaçırdığımda yanan şömineye denk geldim. Çıtırdayan alevler, birazdan gölgeleri aşacak ve pantolonumdan yukarılara tırmanacaktı sanki.

"Aileni... Artık biliyorsun. Bir şey gizlememe gerek yok. Onlar bana korkunç şeyler yapıyordu. Kamberle bile bu yüzden nişanlanmak zorunda kaldım.”

Başımı ağır ağır salladım. Ya Mcira’nın gözlerinin içine baka baka yalan söyleyecektim ya da şöminedeki alevleri tenimde hissedecektim. Yanmayı seçtim.

“Ama o belgeleri yok ettiğine göre artık kimse bana karşı kullanamaz. Değil mi?”

Kuru bir, “Evet,” dedim.

“Nasıl yok ettin? Yaktın sanırım.”

Gözlerimin içine içine baktığını biliyordum. “Evet.”

“Hiçbir kopyası yok mu?”

“Yok.”

îç çektiğini işittim. “Biliyorsun. O belgeler istemediğimiz insanların eline geçse... Ne yaparım sonra? Geri dönülemez olur bu. Mahvolurum.”

Yutkundum. “Endişe etme.”

“Uygar.” İsmimi öyle bir tınıda söyledi ki gözlerimi derhal ona kilitledim. O zaten ruhumun içine bakıyordu. Tüylerimi diken diken etti. “Doğruyu söyle artık bana,” dedi. “Gerçekten de yok ettin mi?”

Eve-

“Uygar!”

Sıkıntıyla etrafıma bakındım. “Yok etmedim,” diye itiraf ettim.

“Neredeler?” Sessizleştiğimde ise o ince kaştan hüzünle kıvrıldı. “Sevgilim,” demesi yüreğimi kıpırdattı. “Yapma böyle. Ben neyim senin için? Bir hiç miyim yoksa? Beni mahvetmek mi derdin?”

O alevler... Bana neler çektiğimi hatırlattı.

“Meira... Tek bir şey soracağım.”

“Sor, sevgilim.”

“Beni kaçırıp eziyet edeceklerini biliyor muydun?”

Hiç duraksamadan, “Hayır,” demesi daha kötüydü. *Böylesi kritik konularda yalnızca yalancılar bu kadar emin, planlı, önceden çalışılmış gibi hiç zorlanmadan, karşı tarafın içsel çatışmalarıyla, durumun etik ikilemiyle hiç empati kurmadan cevaplar,* diyordu içimden bir his.

Aylarca eziyet görmüşüm, yanmışım, insanlıktan çıkmışım. Kurtulmak ister gibi hemen *hayır,* demekle kederle, pişmanlık içinde *bilmiyordum,* demek arasında dağlar kadar fark vardı. Bunu sonra fark edecektim.

“Benim için... Neden geri döndün?"

“Seni nasıl geride bırakırım? Diğer yarımı nasıl bırakın m?”

Yutkundum ama bir türlü o yumruyu gideremedim. “Belgeler için mi döndün? Yakmadığımı mı öğrendin? Korktun mu?”

“Uygar."

Gözümü alevlerden ayırmadım ki Meira’nın bu yüzünü bir süre daha görmeyeyim. Biraz daha itiraz edeyim. Kendimi kandırayım.

“Sorun değil. Belgeler güvende.”

Masanın üzerinden elimi tutmak ister gibi uzandı. “Bana yerini söyle ve sonsuza kadar yok edelim, sevgilim.”

“Kimse bulamaz zaten. Gerek yok.”

Bastırılmış bir sinir hissediyordum. “Böyle bir güç kimsede olmamalı!” dedi. “Şimdi de ailemin yaptığını mı yapacaksın bana? Yoksa sen de onlar gibi beni esir mi tutacaksın? Hayatımı mı kontrol edeceksin?”

“Asla.”

“O halde neden vermiyorsun bana?” diye hayretle sesini yükseltti.

“Çünkü...” *Felaket.* “Khalil öyle söyledi.”

“Khalil, babamın çocukluk arkadaşı! Bizim düşmanımız! Sana eziyet eden ailelerden biri!”

“Neden o insanlar seni zapt etmeye çalışıyor?” diye soruverdim. “Biri deli. Diğeri de mi deli? Neden hakkında herkes aynı şeyi söylüyor?

Niye sana herkes felaket, diyor?

Acı içinde güldü ve ayağa kalktı. “Başkalarının sözüyle benden şüphe mi duyuyorsun? Bu muymuş dillere destan aşkın?”

“Hiç şüphe duymadım. Ta ki ben hapsi boylayıp da sen bir kere olsun beni aramayıncaya kadar,” dedim. “Belgeler gidince sen de gittin. Kolay şeyler yaşamadın diye seni anlamaya çalıştım ama bir kere olsun aklına gelmedim mi?”

“Aklımda olmasan seni o yerden kaçırtır mıydım?’" derken sesi gittikçe yükseliyordu.

İşte o an bu peri masalı yıkılmaya başladı.

Yakıcı bir kâbusun ardından uyandığım bu rüya gibi güvenli ev, sırtımdaki hâlâ kurumamış merhemler, karşımdaki şifa tanrıçası... Hepsi, bir bir maskesini düşürür gibi oldu. Hepsi bir illüzyondu. Hummalı bir ateşin sanrısı gibi, gezici bir çadır gösterisi ve ucuz bir sihir numarası gibi bir aldatmacaydı.(*)

(*) Cormac Mccarthy’nin Katı Meridyeni adlı kitabına atıf yapılıyor.

Masaya tutundum ve ayağa kalktım.

“Belgeleri yok etmediğimi öğrendin,” diye sayıklarken kalbim yerinden çıkacaktı ama acı bir öfkeyle kavruluyordum. “Yoksa gelmeyecektin. İnanamıyorum. Bana doğru olmadığını söyle. Beni ölüme terk etmediğini söyle, Meira!”

Karşı karşıyaydık.

“Ölüme terk etmediğim için burada, karşımdasın. Öyle ki bana nankörlük bile yapabilecek durumdasın.”

“Belgeler için yaptın.” Titremeler ve inkârlar içindeydim. “İnanamıyorum.”

“Kendine gel.”

Birden masaya vurdum. “Ben senin için nelere katlandım!” Gözyaşları içinde kendimden geçmiştim. “Ağzımı bile açmadım! *Meira Almanya'da,* bile demedim! Sırtıma bak! Beni ne hale getirdiler, bir bak! Bunca zaman öylece kenara atabileceğin bir hiç miydim yoksa? Ben seni tanıdığımdan beri köpek gibi peşinde koştum Meira! Her şeyi senin iyiliğin için yaptım!”

“Belgeleri de mi benim iyiliğim için hazırladın!” diye bağırdığında sesi bütün malikânede yankılandı.

Olduğum gibi kalakaldım. Biliyordu. Belgeleri hazırlayanın ben olduğumu öğrenmişti.

“Hataydı,” diyebildim. “Geçmişten bir hata. O yoldan döndüm ama. Değiştim! Senin için değiştim ben, Meira!”

Onda daha önce hiç görmediğim bir iğrenmeyle baktı bana.

“Sen de babam gibisin. Bir günahının kefaretini ödeyebilmek için beni kullanıyorsun. Vicdanını rahat tutmak için... Ama yine hikâyedeki tek körü ben oluyorum.

Nefesim kesildi. Gözleri asla bana dokunmak istemiyormuş gibi öteye kilitlendi. Onda bir şeyler kaybettiğimi düşündüm ve acımı unutup telaş yapmaya başladım.

“Meira..."

“Maria!"

Ona attığım adım durdu. “Ne?” Gözlerini bana çevirdiğinde artık o kadını tanımıyordum.

“Benim adım, Maria Rosenfeld."

Bütün vücudum buz kesti. Tüylerim diken dikendi. İnanmadığım bürün tanrılara yemin ederdim ki yüzündeki kasların her biri değişti sanki. Hepsi kendisini sıkmayı bırakıp doğal halini aldı ve benim ezberlediğim o çehreden geriye izler kalmadı.

Meira, *“Kommen Sie und holen Sie diesen Mann hier ıveg!”*(*) diye seslediğinde iki erkek çalışan içeri girdi. Dışarıdaki adamlardandı.

(*) (Alm.) “Gelin ve şu adamı alıp götürün buradan!”

“Ne oluyor?"

Ben daha durumu kavrayamadan yanık kollarımdan tutuldum ve sürüklenmeye başlandım. Merhemler, sargılar, yaralar, hiçbir şey umurlarında değildi. Oysa şifayı bana onlar vermemiş miydi?

“Meira! Ne yapıyorsun?”

Gözümü açıp kapayana kadar bodrum katına, Meira’nın annesiyle babasını öldürdüğü o zindan gibi soğuk yere indirilmiştim bile. Duvar kenarına itildim, borulardan birine zincirle bağlandım.

Hayretler içindeydim. *Kâbus bu,* dedim. Meira yeniden karşıma geçene kadar nefes almadan bekledim. Karşıma geçtiğinde ise bir duvara toslamış olmanın şaşkınlığıyla Meira’nın donuk yüzünü seyrettim.

Ne oluyor?

Meira anık bütün dürüstlüğüyle, “Belgeler nerede?” diye sordu. *Sevgilim,* demeler yok, şefkat yok, acımayla kıvrılan o kaşları yok. Bu mahzen gibi yerden de soğuktu şimdi.

Yere tutunarak doğrulmaya çalıştım. Artık ayağa kalkacak kudreti asla bulamazdım ama en azından dizlerimin üzerinde durabildim.

"Meira,” dedim hırıltılı sesimle. Dizlerimin üzerinde, Meira nın karşısındaydım şimdi. Sırtım kambur, yaralarım açıkta ve gözlerim de yarı kapalı haldeydi.

"Belgeleri nerede saklıyorsun?”

"Neden böylesin, Meira?”

Neden bir yabancıymışım gibi davranıyorsun bana?

iyice kaybetmeden aklımı toplamaya çalıştım. Hemen çözüm aradım. Dizlerimi sürterek ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım.

“Meira,” dedim uysal bir sesle. “Özür dilerim. Yıllar önce baban gelip bu dosyaları hazırlamamı istedi. Seni tanımıyordum. Kendi avukat kadromuza hazırlatmıştık. Sonradan seninle tanıştım, sana âşık oldum. O belgedeki kadının sen olduğunu öğrendiğimde de hemen gidip geri aldım.”

Sırtım iyice kamburlaştı ama ona bakmak istedim. Gözlerimdeki acıya, Meira da şahit olsun istedim. Pişmanlıktan kıvrandığımı bilsin, affetmese dahi beni duysun istedim.

“Doğru. Onları yok etmedim ama onları sana karşı kullanmayı da hiç düşünmedim!” Titreyen ellerimi kucağımda birleştirmiş, dua eder gibi Meira’ya bakıyordum. “Sen benim âşık olduğum kadınsın,” derken gözlerim yaşardı. “Sana zarar gelecek bir şeyi asla yapmam ben, Meira. Bütün varlığımla aitim sana. Nasıl ihanet edebilirim kendi varlığıma?”

Meira, bu son kısma soğuk bir imayla güldüğünde huzursuzluğum arşa erdi.

“Aşk mı?” Odanın diğer köşesinden çantasını aldı ve içinden küçük bir İlaç kutusu çıkararak bana doğru attı. Plastik kutu yuvarlanarak dizlerimin dibinde durdu. “Tanıdık geldi mİ?” diye sordu keyifle. “Babanı zengin eden o uyuşturucu.”

Buğulu gözlerimle yerdeki ilaca baktım. Çocukluğumu suç hayatıyla mahveden babamın mallarından ve annemin beni terk edip gitmesinin sebeplerinden biriydi. Elbette tanıdık geldi.

Bu afallayışım Meira’nın yüzüne muzip bir ifade ekledi.

“Uygar,” dedi tatlı bir sesle. “Sen bana âşık değilsin. Bu ilaca âşıksın.

Ne diyor bu kadın!

"Zaten ölmeye can atan bir adamı biraz daha zehirledim vc sonra gizlice beni her göreceği günlerde bu uyuşturucudan içmesine vesile oldum. Ve sen buna aşk mı diyorsun?"

Belki de sonunda delirmiş ve gaipten sesler duymaya başlamıştım. Yoksa gerçek miydi Mciranın beni küçümseyen bakışları?

“Hâlâ bütün bunları benim ayarladığımı anlamadın mı?”

Tepki veremedim. Belki de bir trans haline girmiştim.

Usulca yaklaştı. Avını yakalamış bir avcı gibi acı çektirmek isteyerek işkenceyi uzattı. “O gece seni konsere çeken öğrenci...” dedi tane tane. “Biletini kesen görevli, seninle beraber gösteriyi izleyen seyirciler... Yemeğini ve içeceğini hazırlayan garsonun, seni öfkelendiren öğretmenim, kıskandıran aile dostum...”

Bir domino etkisi yarattı. Bir taş devrildiğinde, hepsi bir bir yıkılmaya başladı. Onunla ilgili bütün anılarım, birbiri ardında zihnimde, bu sefer bütün gerçekliğiyle akmaya başladı. İlk tanışmamız, Samet’in bana taşıdığı her yemek, her seferinde hastalanmalarım, bir yerlere kapanmalarım, ya sonsuza kadar uyumalarım ya da hiç

uyuyamayış-larım... Meira, konserleri, tanıdık parçalar, coşkulu hallerim, kamçılandığım sınavlarım...

Delirdim, dedim. *Belki de Meira bile gerçek değil şu anda. Ben hâlâ o pis delikteyim. Eziyet döngümün bitmediği o pis çukurdayım. Beni fiziksel eziyetlerle kıramayınca ruhumun en derinlerindeki en kıymetli varlığıma dokunmaya çalışıyorlar!*

Biriciğimi bana karşı kullanıyorlar!

Meirdnın hayalini zihnimde kirleterek beni böyle ele geçirmeyi hedefliyorlar! Bileğimi bükemeyince Meira vasıtasıyla yelkenlerimi suya indirmemi istiyorlar! Aklımla oynuyorlar!

Meira, dizlerini kırarak önümde eğildi. Sahte bir şefkatle parıldayan gözleri üzerimde dolanırken elini kaldırdı ve yara bere içindeki yanağıma dokundu. O yanağı şefkatle okşadı.

"Benim sadık askerim," diye fısıldadı kederle. "Benim zavallı köpeğim. Benim için daha ne kadar ileriye gidebilirdin? Görevini layığınla yerine getirmiştin. Tek yapman gereken..." Acı acı iç çekti. "Tek yapman gereken o belgeleri yakmaktı, Uygar. Rahat rahat gebermene müsaade edebilirdim sonra."

Yanağımı okşamaya devam etti ve ben, duyduklarıma rağmen o dokunuşa, o sıcaklığa yine yenik düştüm. Kendime *zavallı,* derken hiçbir zaman abartmıyordum.

"Neden?" dedi Meira. Kan çanağına dönmüş gözlerime bakıyordu. "Neden belgeleri yok etmedin? Bu kadar yaklaşmışken neden bana ihanet ettin?" Gözümden düşen tek damlayı Meira parmağıyla sildi. "Şimdi... Hadi, sevgilim, söyle bana. Nerede saklıyorsun özgürlüğümü?" Soğumaya başlayan bir ceset gibi yitiyordum. Meira bekledi ama bir cevap alamayınca, "Konuşmayacak mısın?" diye sordu.

İstesem de konuşamazdım. Meira da diretmekte fayda görmedi ve doğrulup ayağa kalktı. Gitti. Beni öylece şeytanlarımla bir başıma bıraktı.

Her yer yanıyorsa nereye sığınırsın?

Yuvam sandığım kadın, beni de yakıp kül edecek bir alevmiş meğer. Ona dokundum diye alevler içindeymişim. Ciğerlerimdeki his, haberim bile olmadan kül olmalarının acısıymış. Gözlerimi kapamış, kulaklarımı tıkamışım. Bilmeden yok olmaya başlamışım.

Duvar kenarında hiç kıpırdamadan gecelerimi gündüzlerimi geçirdim. Ne yedim, ne içtim, tuvalete kim götürdü, hiçbir fikrim yoktu. Dünyevi her şeyle ilgimi kesmiş, kabuğuma çekilmiştim.

Ölecek gibi hissediyorum.

Küçük bir şansa tutundum. O da hâlâ her şeyin koca bir yanlış anlaşılma olma umuduydu. Belki bir kâbus, belki ateşli bir hastalık. Çünkü olmaz. O bana bunu yapmaz. Beni bile bile yakmaz. Tanıyorum onu. Provalarında izlediğim kadın. Bazen arşeyi şöyle kaldırır, gözünü böyle kapatır, tellere biraz öyle bastırır çünkü o Meira'dır, o an bunu hissetmiştir. Kederlidir, sevinçlidir, hata yapmaktan korktuğu için tereddüt etmiştir, daha sonra kendine gelen ani bir cesarede girişmiştir. Her hareketini bilirdim. Aklını okurcasına *işte şimdi derin bir nefes alacak ve problemi anlayacak,* derdim, içimden biriydi Meira.

Nasıl bambaşka bir kadın olabilirdi şimdi? Benim kimliğime kadar her şey nasıl sahte çıkabilirdi? Kimin aklına gelirdi?

Günler geçti. Şeytanlarım hiç beni yalnız bırakmadı. Durmadan *kandırdı seni,* diye fısıldadılar. *Onun özgürlüğüyle oynamanın bedelini, şeninkini bütünüyle elinden alarak ödetti sana.*

Dışarıda ani bir fren sesi duyduğum vakit gerçek dünyaya dönebildim. Eriyip girmiştim, ötelerden, hava alması için açık bırakılan pencereden bahçede dönen hareketliliği işitebilmiştim. Kıpırdayama-sam da bu sesi takip ettim.

"Sen var ya, kızım... Hiçbir sikimi hak etmiyorsun!"

Bu ses... Mert'e aitti. Başımı kaldırdım. Belki seslenebilirdim ama sesimin çıkmayacağına olan inanç, kurtulma isteğinden de ağır geldi.

"Sakin ol. Buraya kavga etmeye gelmedik. "

Bu da Ozan'dı. Belli ki bir şeyler öğrenip Meira'ya hesap sormaya gelmişlerdi. Aylar olmuştu dostlarımı görmeyeli, duymayalı. Acı içinde başımı eğdim.

"Bir sorun mu var, beyler?"

Meira'nın sesi, Mert'i öfkeyle güldürdü.

"Şaka gibi... Uygar nerede, lan?"

“Bilmiyorum. ”

“Uygar senin suçunu üstlendiği için o manyak ailen tarafından kaçırıldı ama sen aylardır Almanya’da saklandın! Bir kere bile halini sormadın!” Meir 2L, cevap vermediğinde sinir krizi geçiren adam hayretle, *“Nasıl bir insansın lan sen?”diye* bağırdı. *“Endişelenmiyorsun bile! Kan davasına kurban gitti Uygar! Senin yüzünden!”*

Onun yerine sinirlerine mukayyet olabilen Ozan girdi araya. *“Meira...”* dedi. *“Ailenin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor. ”*

Meira sakince, *“içeri geçin, ”* diyerek davet etti onları. *“Size içecek bir şeyler ikram edeyim. ”*

İşte orada kıpırdandım. *Asla gelmeyin,* diye bağıracaktım ama sesim çıkmadı.

Bunun yerine Mert’in, *“Taşak geçiyor bizimle, ”* diye söylendiğini duydum.

“Mert!”

*"Yüzümüze bakıp dalga geçiyor resmen, Ozan! Kendi pisliğini Uy**gar** a yıktı ya, rahatladı tabii!"*

Meira, *"Çay mı seversiniz yoksa kahve mi?”* diye sordu.

Mert sinirden ağlamaya ve gülmeye başladı. *“Bu bize yardım etmez. Uygar ı kaçırmaları içine geldi. Başından beri Uygarı kullanıyordu belli ki. Yürü, Ozan. Gidelim. Bize vereceği bilgilere de güven olmaz. "* Gitmeden önce duraksadı belli ki. *“Ne cenazene ne cenazeme, ”* dedi. Ne düşündüğünü biliyordum. Kardeşi dediği adamı, beni kurtardığına inandığı kadındı o. Koca bir yabancıya dönüşmesini izledi.

Kalbim sıkıştı. Halsizlikten başım kopacak da kucağıma düşecek gibiydi. Gitsinler, iyiydi. Meira’dan uzak durmalıydı onlar.

Ancak gideceklerken Meira’nın, *“Koruma olmadan mı geldiniz?"* diye sorduğunu duydum.

Bütün tüylerim diken diken oldu.

Görmedim ama Meira’nın, kendi adamlarına baktığını ve o işareti verdiğini anladım. Yerimde kıpırdandım, onları uyarmak için bağırmaya çalıştım ama acı bir iniltiden öteye gidemedim.

Gürültüler koptu. Mert'in küfürleri, çarpışma sesleri, direnme çabaları duyuldu. Silah zoruyla başlarına çökmüş olmalıydılar. Bahçedeki arbedenin eve, hemen üstümdeki kata taşındığını ve az sonra merdivenden indirilerek bodrum katına getirildiğini duydum ama kılımı dahi kıpırdatamadım.

"Hepinizin ecdadını sikmezsem bana da Mert demesinler!" Az sonra Mert, üç adam tarafından havaya kaldırılmış, yaka paça içeriye sokulmuştu. Hâlâ direniyor, "Şeytan ibne seni!" diye ağız dolusu küfrediyordu.

Beni geç fark ettiler. Adamlar, ikisini karşıma ittirdi. Kollarına kelepçeler geçirip sabitlediklerinde yüz yüze geldik.

"Lan!" Mert'in gözleri açılabildiği kadar açıldı. Hayatının şaşkınlığıyla donakaldı. "Uygar?"

Halimi gördüler. Bileklerimdeki zincirleri gördüler. Durumu anlamışlardı artık.

Ozan'ın, "Ne yaptı sana?" diye dehşet içindeki sualini duydum. Cevap veremedim. Gözlerim kararıyordu. Bedenim alevler içindeydi.

Mert'in küRirleri dört yanda yankılanmaya başladı. "Ulan, seni adi kahpe!" diye bağırdı. "Seni şeytan kahpe! Biliyordum, lan! Sende bir bokluklar olduğunu hep biliyordum! Şeytanın dölü!"

Gelen giden yoktu. Bir süreliğine bizi yalnız bırakmışlardı. İyi olduğuma onları inandırmak için sırtımı gizlemelerim vc bütün fiziksel sınırlarımı zorlamalarımla saatler geçirdik.

"Delireceğim. Meira nasıl böyle biri olabilir?" Tekrar tekrar söyledikleri tek şey buydu.

"Kızgın bana." Kısık sesimi tanıyamadım. "Belgeleri yok etmedim diye."

Mert bağlı olduğu boruyu söküp atmak ister gibi çırpındı. "Sikeyim, abi, iyi ki yok etmemişsin, amma koyayım! Babası bize iyilik yapıyormuş. Deli midir nedir, kan bizi zindana kapattı resmen!"

Nasıl konuşuyor onun hakkında... Dayanamadım. Âşık olduğum kadındı ağzına aldığı ama bir şey diyemedim. Başımı eğdim.

Ozan, "Abi sakın söyleme yerini," diye uyardı beni. "Belli ki şantaj yapmakta haklılarmış."

Mert dertliydi. Az sonra, “öykü de bu işin içinde mi?” diye içini yiyip bitiren kaygıyı dile getirdi.

“Bilmiyorum.”

“övkü bir süredir Türkiye’de, annesinin yanında. Meira’nın Türkiye’de olduğunu öğrenince de bana söyledi. O yüzden buraya geldik.” Çaresizliğini görmeden sezdim. “Tuzak değildir değil mi lan? öykü yapmaz bunu bana.”

“Bilmiyorum,” dedim ama öğrenecektik. Hem de en acı şekilde.

İki gün sonra Öykü’nün geldiğini duyduk. Selma Hanım onu karşıladı. Mert ve Ozan bağırmakla sessiz kalmak arasındaydı. *Ya öykünün de başı belaya girerse?*

“Bugün gösterisi vardı. Sahne alacaktı. Neden burada?”

Hiçbir gösterisini kaçırmayan Mert’i son görüşünün ardından ondan haber alamadığı için burada olduğunu sonra öğrenecektik.

“Yapmaz o, abi. Tanıyorum onu.” Mert kulaklarını açmış, bütün dikkatini yukarıdaki seslere vermişti. “Ne konuşuyorlar? Borulara daya kulağını, oğlum. Ne diyorlar?”

“Çalan telefonun sesini duyuyorum sadece. Galiba Meira’nın telefonu.”

Dakikalar boyunca tetikte bekledik. Sessiz kalırsak sorunsuzca gitmesine izin vereceğine inandık. Bodrum kapısı açık bırakıldığı için öykü’nün aşağıya indiğini anladım. Bunun geleceğini biliyormuş gibi başımı eğmiş, onunla göz göze gelmekten kaçınmıştım, içimden bir ses Meira’nın, Öykü’nün bu halimizi görmesini isteyeceğini söylerken o sesi itirazlar içinde bastırmıştım. Nasıl kabul edebilirdim olduğu kadını?

Öykü’nün tereddüt eden adımları olduğumuz odada bittiğinde Mert’in küfrettiğini duydum. Onu gördüm. Beyaz bir elbise içinde, konserinden kaçmış bir yıldız gibiydi. Bizi gördüğünde çığlık atmamak için avuçiçlerini dudaklarına bastırdı. Az kalsın geriye giderken, takılıp düşecekti.

“Ozan! Siz... Mert... Bu ne?”

“Haberi yoktu işre. Demiştim. *Öyküyapmaz,* demiştim!” diye âdeta şükrediyordu Mert. “Tamam. Sakin. Sessiz ol, Öykü. Bu Meira kahpesi hiç sandığın gibi biri değil. Buradan gitmen gerekiyor. Tamam mı? Nerede o?”

“Telefonla görüşüyor.”

“Sessizce çıkıp git.”

“Ben...”

“Vakit yok, Öykü! Buradan çık ve Polat’a haber et. Çabuk. Hiçbir şey belli etme.”

Geriye dengesiz bir adım attı ve tehlikeyi sezdi. Benim gibi. Daha görmeden anladığım gibi. Bir yılan gibi sessizce arkasından süzülen varlığı, bütün iliklerinde hissetti ve donakaldı.

Meira’nın karanlıktan sıyrılan yüzünü, Öykü nün omzunun üstünden gördüm.

Kulağına, “Türkler nasıl der?” diye uysal bir sesle yanaştı. “Merak, kediyi öldürür.”

îlk kendine gelen Mert oldu. “Ona dokunursan seni mahvederim, lan!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Öykü de kıpırdandı ama Meira, onun saçlarına yapışarak başım getiye yatırdı. Genç kız korkuyla çığlık attı ve ona direnmeye çalıştı ama bürün itirazlara rağmen onu aramıza, saçından sürükleyerek çekti.

“Bırak onu!"

“Meira!" öykü gözyaşları içindeydi. “Meira, lütfen! Ne yapıyorsun? Neden bodrumdalar? Neden? Bırak beni, ne olursun!**

Üçümüzün arasına, daha yakından görelim diye getirildi ve dizleri üzerine çöktürüldü. Başımı kaldıracak gücüm bile yoktu ama Mei-ra’nın elindeki bıçağı fark ettiğim vakit kıpırdandım, zincirlerim şıngırdadı.

Meira’nın, korkudan donakalmış kızın tepesinde, “Bugünün geleceğini içten içe hep biliyordum,’* dediğini duydum. “O, Moshe herifin dölüsün. Seni nasıl sağ bırakacaktım ki? Buna yüreğim nasıl el verecekti?”

Mert’in de beti benzi atmıştı. “Onun ne suçu var, lan?” dedi. “Belgeleri biz hazırladık! Hıncını bizden çıkar!”

Meira, Öykünün saçından çekerek boğazını açığa çıkardığında Mert ve Ozan’ın bağrışlarının yanında ben de, “Dur!” demeye başladım. “Belgeler dağ evinde! *Dağ evinde,* dedim! Bırak onu! Adres vereceğim! Polat’ın bilmediği tek mülküm orası! Meira!”

Ancak Meira, hiçbirini dinlemeden, bıçağı titreyerek gözyaşları döken genç kızın boğazına sapladı. Öykü kasılıp, direnmeye çalışırken, tırnaklarıyla Meira'nın elini kolunu çizerken, Mert deli gibi bağırarak zincirleri zorlamaya devam etmiş, Ozan bakamayarak başını çevirmiş ve ben de sevdiğim kadının gözünü dahi kırpmadan çıkardığı bu vahşeti büsbütün bir dehşet içinde izlemiştim.

Öykü'nün, birçok kez gördüğüm o sahne elbisesi... Meira'yla paylaştığı orkestra konserlerinde hep giyerdi. Şimdi, beyaz bir sayfada yayılan mürekkep izi gibi kan da bu beyaz elbiseyi fethediyordu. Koca bir yıl, onca konser, onca düet, onca prova, gözyaşı, ter, emek... Kan gölüne dönüyordu.

Meira ise öyküyü bırakmadan karşısına geçti, eğildi ve onunla yüz vüze geldi. O gözleri görmek istedi sanki. Ölümün şiir gibi işleyişini, bir canın usulca yitişini, o mavi bakışlardan hayatın koparılıp almışını anbean izlemek istedi.

Dehşet içindeydim. Beni, bizi buraya kapatırken dahi asla kılımıza zarar vereceğine inanmadığım kadının, gözünü dahi kırpmadan çocukluk arkadaşının boğazını deştiğini izlemiş olmanın şaşkınlığı, belki asırlar yaşasam geçmezdi.

Mcira geri çekildiğinde, Öykü dengesini yitirerek kırmızı elbisesiyle yere yığıldı. Mert ise acı içinde kızın hareketsiz bedenine bakıyor, çocuk gibi sızlanıyordu.

"Sevgilim... Öykü... öykü..."

Ben Meira'yı, kendi karanlığıma doğmuş bir ışık gibi görmüştüm hep. İzbe bir bataklık olarak tanımladığım içimde yeşermiş bir Hayat Ağacı saydım onu. Kırılgan ve masum bir çiçek gibi. Saf ve güzel. Oysa o, ne bir güneş ne de bir Hayat Ağacı'ydı. Geceden kara bir iblis ve kökleri çürük bir orkide çiçeğiydi artık.

Bir zamanlar nefes aldığım o gözlerde, hayat yoktu şimdi.

Meira doğruldu ve cebinden çıkardığı mendille ellerindeki kanı özenle sildi. "Dağ evi mi demiştin?" dedi.

Üçümüzü, Oykü'nün cesediyle bir başına bırakıp belgeleri almaya gitti. Mert'in ağlamaktan çekinen iç çekişleri haricinde üçümüzden de bir ses çıkmadı. Bir sineğin vızıltı sesi duyuldu bir tek. O da Öykü'nün yanağına konduğunda üçümüzü o tarifsiz his kapladı. Başlarımızı eğdik, gözlerimizi kaçırdık, görmemeye çalıştık.

Ertesi gün Meira, bir hışımla içeri girdi. Karşıma geçmek için Öy-kü'nün elini bacağıyla bir çöpmüş gibi ittirdi ve beni bulduğu gibi sert bir tokadı yüzüme indirdi.

“Beni aptal yerine koyuyorsun belli ki. Beni oyalamaya mı çalışıyorsun yoksa? Aklınca Polat seni bulacak, öyle mi? Dağ evindeki kasada belge falan yoktu!”

Başımı kaldırmadım. Konuşmayacaktım ama dayanamadım. “Nasıl yaptın bunu ona?” dedim.

“Belgeler. Nerede?”

“Çocukluk arkadaşındı.”

Buz gibi sesi duyuldu. “Biraz daha mı kan dökeyim? O ağzını bir tek kan mı açar?”

“Hiçbir suçu yoktu.” Başımı salladım. “Nasıl fark edemedim? Senin böyle bir kadın olduğunu nasıl anlayamadım?”

Meira’nın o klasik kurdeleli ayakkabısına bakıyordum. Onlardan nefret ettiğini söylediğini hatırladım. Oysa en çok onları giyiyordu.

Neden? Neden, Meira? Neden böylesin?

Aklımı yitirmeye yaklaşıyordum. Sırtımın acısını bile unutmuştum.

“Belki kukla sanıyorsun beni, oradan oraya öylece dolaştırabileceğin,” deyişindeki sakinlik içime bir ürperti yaydı. “Saf sanıyorsun beni belki, istediğine inandırabileceğin. O belgeleri hazırlayanken bana timsah gözyaşları döküyorsun. Onları yok etmemişken bana aşk şiirleri okuyorsun. Sonra sen kuzu, ben kurt oluyorum. Öyle mi? Sen masumsun, ben bir deli, öyle mi? Özgürlüğüme kilit vuran sensin ama ben onu geri kazanmak için çırpınınca korkunç biri oluyorum, öyle mi?”

Titrek bir ses duydum. Kontrolünü sonunda yitirmiş birinin ağlamakla gülmek arasındaki sarsıntılı iç çekişi gibiydi.

“Sana gerçek bir acımasızlık göstereyim,” dediği duyuldu. Birileri-ne seslendi. “Sana Uygar Karaşah, gerçek bir kurt ve kuzu oyunu nasıl olur, göstereyim.” Bodrum kapısı açıldı. Adamlarının buraya geldiğini duyabiliyordum.

“Macht euch bereit. Es İst Spielzeit.”(*)

(*) (Alın.) "Hazırlanın. Oyun vakti.”

7

MARİA ROSENFELD

2013
Altı yıl önce...

“Kurt, kuzuya dost olmaz.”

Maria, babadan yadigâr çift kırma bir Merkel tüfeğin haznesine iki fişeği yerleştirdi.

“Kurt bir gün ormanda yaralı bir kuzu bulmuş. Onu yuvasına almış, yaralarını sarmış, yedirip içirmiş, başını bile sevmiş. Kuzu da dost bilmiş kurdu. Oysa kurt, öldürebilmek için yaşatmış kuzuyu. Daha büyük bir av olsun diye yedirmiş, etini lezzedendirmek için içirmiş onu. Başını bile ona güven vermek için sevmiş. Günü geldiğinde ise kurt, kuzuya ihanet etmiş.”

Arka bahçede, ahırın taş duvarlarına yayılan solmuş sarmaşıkların altında dizili üç erkek, birkaç koruma, bir at ve de elinde tüfeğiyle Maria vardı.

“Dişlerini etine geçirmeye hazır kurtlardan sevgi dilendin mi hiç? Yuva dediğin yerin düşmanın ini olduğunu, sevildiğin yerden vurulduğunda anladın mı? Başım bile seni kandırmak için sevdiklerini sonradan öğrendin mi?” Uygar’ın gözlerinin içine bakıyordu. Anlamasını istiyordu. “Bir kuzuya ihanet edeceksen, postunun altında kurt yatmadığından emin olman lazımdı, Karaşah.”

Adamlardan biri, Maria’nın Almanya’da büyüttüğü iki Doberman köpeği içeriye soktuğunda Ozan, “Ne yapıyorsun?” diye çıkıştı. Onu ikna edebileceğini düşündü. “Bilmiyorduk. Hiçbirimiz bilmiyorduk! Biz bu işlerde büyüdük! Hiçbir zaman seçim şansımız olmadı!”

Maria, atının üstündeydi. Tüfeği omzuna astı vc deri eldivenlerini sıkıca çekti.

“On altı buçuk dakika,” dediğinde dışarıdaki esinti bile durdu. ᵘSadece on altı buçuk dakika bana yakalanmayın ve sizi serbest bıraka vı m."

Mert, sinir bozukluğuyla gülmeye başladı. “Kafayı yemişsin kızım sen. Ne yapacaksın? Bizi de mi öldüreceksin?” Maria’ya doğru tehdit-kâr bir imayla yürüdüğünde adamlar onu tuttu ve köpekler havladı. Kan çanağına dönmüş deli gözleri, fırıldak gibi dönüyordu. “O belgeler nerede, biliyor musun?” Arkasını döndü, eğildi vc kıçını açtı.

“Götüme soktum! Gel de al! Gel de çıkar götümden! Kaçmıyorum hiçbir yere! Hadi gel!”

Ancak Ozan onun kadar gözünü karartmamıştı. Mert’i tuttu ve geri çekmeye çalıştı. “Kaçmamız lazım, Mert!” diye bağırdı. Belli ki Uygar bu oyunda olmayacaktı, ayakta kalmakta bile zorlanan zavallı adamı arkada iki koruma ayn tutuyordu.

Maria, tüfeği hazırda tunu, sol eliyle kayışlan sıkıca kavradı ve saatine baktı.

“Ve... Başladı!” dedi, karşısındaki İkiliye.

Ozan, zorla onu çekiştirdiğinde pantolonunu yukarıya çekmeye çalışan Men takılıp düşecek gibi oldu. Mert’in bakışları Uygar’daydı ama ona bu halde yardım edemeyeceğinin bilinciyle, bu deliliği kendi lehine çevirebileceği bir oyun oynamaya karar verdi ve nihayet Ozan’a uyarak koşmaya başladı.

Maria atının üstünde, ikilinin geniş çayırlıktan sık ormanlığa doğru var güçleriyle koşmalarını izliyordu. Köpekler de huzursuzlanarak kıpırdandı, havlayarak kuzuların peşinden gitmek istedi.

Maria onlara sert bir bakış atıp, “Sitz!” diyerek komut verdi. İki kurt da hemen oturdu.

Uygar, transtan sıyrılmaya kendini zorlayarak adamları aşmış, yaşlı gözlerle Maria’ya yaklaşmış ama tükenmişliğin çaresizliğiyle atın yanında bitip dizlerinin üzerine düşmüştü.

“Meira... Yalvarırım... Meira, yalvarıyorum sana. Belgeleri dağ evindeki kasaya kendi ellerimle koydum, yemin ederim. Beraber gidelim, kendim göstereyim ama ne olursun onlan bırak! Bana istediğini yap. istediğin kadar eziyet et. öldür! Ama onları bırak. Meira, onları bırak!” Maria dinliyor gibi görünmediğinde Uygar gözyaşlarına boğuldu. “Meira!” diye yalvarırken boğazından acı dolu pürüzlü sesi yükseldi. “Neden yapıyorsun bunu? Neden? Neden, Meira? Neden?”

Avans süresi tükenmişti. Maria, Uygar’a kısa bir bakış atıp dizginleri çekti ve bu kez atına, “Deh!” diye komut verdi. At, alışık olduğu üzere süratle kuzuların peşinden koşmaya başladı.

Uygar arkasından, “Meira!” diye bağırdı ve tökezleyerek peşinden koşmaya çalıştı. “Meira!” Gür sesi bütün arazi boyunca yankılandı, çoktan ormana girmiş olan Ozan ve Mert’in kulağına kadar gitti.

Mert, Ozan'ı yakalayıp, "Ayrılalım!" dedi. "Yan yana durmayalım. Saçmah tüfek, ikimize de isabet eder. Kör bir noktadan saldırmaya çalışacağım."

Ozan, kafasında çalan siren seslerini bastırdı ve Mert'e uyarak, ağaçların daha sık olduğu kısma girip patikadan ayrıldı.

Söylentiler doğruydu. Uzun zamandır Maria, örgütte cezalandırılan üyeleri at üstünde avladığı sadistik bir oyun oynuyordu. Bu işte iyiydi. Tutkuluydu. Atla bütünleşmiş gibi vücudunu öne eğmiş, tek eliyle dizginleri kontrol ederken sağ eliyle tüfeği hazırda tutuyor, rüzgar gibi esip geçiyordu. Kan akıtmaya olan sadistik hazzı, av peşinde koşmanın yarattığı adrenalini ve böylesi mutlak bir gücü elinde barındırıyor olmanın egosuyla kendisini tamamlanmış hissediyordu.

Tek mutlak güç ona aitti. *Tanrı yalnızca kiminle konuşur,* diye soran kişi, artık ta kendisiydi.

İstediğini inançsızlıkla suçlayabilir, cezasını derhal kesebilir, küçük aklını yıkayarak istediği gibi kendisine yalvartabilir, bir köpek gibi tasma takabilir ve *otur,* dediğinde oturtup *öl,* dediğinde öldürtebilirdi.

Biliyordu artık Tann'yı neden hiç kabul edemediğini. Onun gücüne olan kıskançhğındandı nefreti. Şimdi ondan nefret etmiyordu. Belki dalları takip etseydi göklerde ona boyun eğecekti ama yeraltında Tann olabilir miydi kendisinden başka?

Kökleri takip edersen yeraltında Tanrıyı taklit edersin.

Amcası, Maria'nın delirdiğini söylüyor, çocuklarını ondan uzak tutuyordu. *Güce olan takıntısı onu delirtti,* diyordu. *Vicdansız bir sadiste, davasını yitirmiş bir firariye, ilkesiz bir cellata dönüştü.*

Yalnızca en güçsüz insanlar güce takıntılı olur, diyordu Benjamin de. *Asıl korkak onlardır.*

Maria, babasının kulaklarında çınlayan sözleriyle beraber çenesini kıracak kadar sıktı ve dikkatini toplayarak an ormana sürdü. Ağaçların arasında bir yırtıcı gibi geziyor, avının izini sürüyordu.

Hayat ağır geldi diye başkalarını ezerek omuzlarındaki yükü hafifletmeye çalışan kızım benim.

Benjamin bir yerlerden konuşmaya devam ettiğinde, Maria kemiklerine kadar titrediğini hissetti. Yalnızca kuzular değil, Maria da zihnine musallat olan babasının sözlerinden

kaçmaya çalışıyordu.

Hak arayışı değil miydi bu dava? Çocukken başını ezenlerin safında olmak mıydı ilkelerin yoksa? Sana yetemediğim için mi bir canavara dönüşmeyi seçtin? Hiç güç nedir bilmediğin için mi güçsüzleri avlamayı görev edindin?

“Hepiniz hak ettiniz!” diye bağırdı birden.

Kovalamaca, ormanın açıklığa çıkan küçük bir kısmında duraksadı. Öfkeden dikkati dağılmış, ne yöne gideceğini şaşırmıştı. At, dizginleri çekmesiyle etrafında dönüyor, Maria da ormanlığı süzüyor ama nereye bakarsa baksın, kulaklarını ne kadar sıkıca tıkarsa tıkasın, babasının sesini duyuyordu.

Bir hiç olmaktan ölümüne korktuğun için mi nefret ettiğin adamlarla aynı masaya oturdun?

“Yükselmek için!” dedi nefes nefese.

Güzelliğe karşı içinde hiçbir karşılık yok diye mi güzel olan her şeyi yok ettin?

Çığlık attı. “Kes sesini!”

Çocukluğun senden nefret ederdi.

“Ben dc hep ondan nefret ettim!”

O kız çocuğundan da güçsüzsün oysa şimdi.

Manadan ürkütücü bir kıkırdama yükseldi. “Ben mi güçsüzüm?”

Sessizce yaklaşan bir beden, sinsi bir hareketle Maria’nın bu dikkat dağınıklığından ve içsel krizinden yararlanmak ister gibi elinde büyükçe bir sopayla çalılardan fırladı.

Ancak Maria, başından beri onu izliyormuş gibi bir hazırlıkla tüfeği kaldırdı *vc* bacağına doğru ateşledi.

Ozan, acı içinde yere yığılırken de Maria, huzursıızlanan atının yelesini tuttu vc okşadı. “Şşt... Geçti.”

Ozan, bacağından vurulmuş, dizi paramparça olmuştu. Kanlar içinde yerde yuvarlandı, bağıracak kadar bile şoktan çıkamadı.

Maria, yerdeki adamı izlerken bütünüyle gerçeklikten kopmuş bir halde, "Ben mi güçsüzüm?" dedi. Kendi şeytanlarıyla savaşmaya, atını okşayarak devam etti. "Bileğimde zincirler varken bile hepinize diz çöktürdüm. Ben mi zavallıyım? Kendi doğrumdan bir an şaşmadım. Bir an yolumdan dönmedim. Davamdan şaşmadım."

Tek dogrıı sen misin yoksa? Herkes sana karşı.

"O halde herkes kaybedecek."

Silah sesini duyduğu vakit Mert'in kalbi tekledi. "Ozan!" diye seslendi öteden. Olduğu yerden ormanlığın bittiği taraftaki çitleri görebiliyordu fakat geri döndü.

Maria ise köpeklere doğru bağırdı: *"Jungs! Kommt her!"* Komutlara uyan azgın köpekler yetişti, köpüklü ağızlarıyla yerde kıvranan kuzuya baktılar. *"Fass!"*

Saldır komutuyla beraber iki köpek de yerde sürünen Ozan a açlıktan çıkmış gibi saldırdı ve saniyeler içinde onu paramparça etmeye başladı. Halihazırda dağılmış bacaklarına saldırarak çekiştirdiler, erini koparıp attılar ve canlı canlı onun uzuvlarını ayırmaya çalıştılar.

"Ozan!"

Mert yetişti bu vahşete. Gördüklerini sindirecek vakti bulamadan kendisini siper etmeye, köpekleri kovmaya ve Ozanı kurtarmaya çalıştı ama köpekler onu da ısırdı. Kollarına, göğsüne, omuzlarına, bacaklarına saldırıp çekiştirmeye çalıştı.

Maria sinirle, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Güçlü değilsin sen, Meira. Babasının sesi bir daha akın etti zihnine. *Güce takıntılı bir zavallısın.*

Sanki babası hemen arkasındaymış gibi dönüp, "Kes sesini!" diye çığlık attı. *Kimseler yok.*

ileriden, sırtının acısını ve günlerdir aç susuz oluşunu unutmuş olan Uygar, bütün gücüyle koşuyor, nefes nefese, düşe kalka geliyordu.

Maria yeniden Mert'e döndü. "Sen bana lazımsın!" dedi. Mert dinlemeyince kopeklere bırakma komutu verdi ve iki köpek de hırlayarak, geri çekilip kanlar içindeki İkiliyi bıraktı.

Cesetlerin üstüne taht kurdun diye, galip mi çıkarsın?

Dayanamıyordu artık. Yılanlar... Ormanın köşelerinden kıvrılarak üzerine doğru geliyordu.

“Gelin, alın şunu!”

Uygar, koşan adamlardan birini yakalayıp silahını almak istese de nafile bir çabaydı bu. Adam onu ittirip yere sermiş ve tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırmıştı.

Maria onlara, Mert’i kastederek, “Öykü nün katili olarak onu Kamber’e vereceğiz,” diye hatırlattı, “iyice benzetin, insanlıktan çıksın. Tek laf edemesin Kamber’e. Sonra da gebertin gitsin. Götürün şimdi şunu gözümün önünden.”

Kanlar içinde hâlâ arkadaşını kurtarmaya çalışan Mert’i kollarından tuttular ve bağrış çağrış eşliğinde onu Ozan’dan uzaklaştırarak geri götürdüler. Geride kalan adamlara da Maria, ölümün kıyısındaki C>zan’ı işaret etti.

“Yakın.”

Uygar dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ağzını bile açamadı. Kulakları çınlıyor, kalbi artık atmıyor ve soğuk, kamçılarını çıplak tenine acımadan geçirdiği halde hiçbir şey hissetmiyordu. Başından beri bütün bunları kâbus sanıyordu ama Maria ona, uyanıkken de kâbus görebileceğini kanıtladı.

Uygar, ilk defa tam olarak o zaman uyandı.

Dön yandan zihninde uğultular yükseliyordu. Mert önden sürüklenirken ve yeni gelen adamlar parçalara ayrılmış yan cesedin üstüne benzin dökerken Maria’ya neden *felaket* dendiğini, asıl şimdi anlıyordu.

Maria, at sırtında yanından geçerken ona yukarıdan kibirli bir bakış attı.

“Bana o hançeri sapladığında öldürdüğünden emin olmalıydın.”

Maria, bütün geceyi ateşler içinde geçirdi.

Sanrılar eşliğinde yatağında döndü. Kabuslarında, varlığjndan haberdar olmadığı anılarını gördü. Kana kana içtiğini sandığı korkularının en küçük esintide geri gelmesini izledi. Bir savaş alanında, kanlı bir odada, yılanlarla dolu dipsiz bir kuyuda, düşmek üzere olduğu bir uçurumun ucunda, ne kadar koşarsa koşsun, bilinmez düşmanlarından kaçamadığı uçsuz bucaksız bir ormanda...

Kan ter içinde uyandı. Saat sabahın beşiydi, içindeki yangının, tıpkı gerçek bir yangın gibi tenini yakmaya başlamasına karşın buz gibi bir duş aldı. Yine de o yangını söndüremedi. Rutininin bir parçası olan kahvesini titreyen elleriyle dudaklarına götürdü. Sisli bahçesini, yosun tutan kırık heykellerini, solmuş çiçeklerini izledi. Bahçede dört bir yandan yükselen kıpırtıların yılanlar olduğunu yine de görmezlikten gelemedi.

Dikkatini dağıtmalı, işine odaklanmalıydı. Yapamadı. Koca ev hayaletlerle doluydu. Benjamin'in suretini her yerde görür olmuştu. Hızlıca geçtiği karanlık koridorlarda, kendini kilitlediği lavabolarda, yalnızca ufku izlediği balkon aralarında, her yerdeydi. Yılanlar, anılar ve Benjamin'in pürüzlü, yavaş konuşan sesi...

İkinci gece de ateşler içinde yattı. Kimseler etrafta olmadığı halde sürekli kıpırtılar işitiyor, ağır adımlarla binlerinin ona yaklaştığını düşünüyor, boşluktan süzülen yaratıkları üzerine çektiğini hissediyordu. Babasının varlığı, bunlardan en baskın olanıydı. Maria'dan kaçınmıyor, saklanmıyor, ansızın zihninin bir köşesinde, evin bir kenarında belirliveriyordu.

Erken saatlerin birinde, Benjamin'i odada, koltuğunda oturmuş kitap okurken buldu.

"Özgür mü diyorsun kendine? Sana hükmeden düşünceni duymak isterim, bir boyunduruktan kaçıp kurtulduğunu değil. Bir boyunduruktan kaçıp kurtulmaya layık mısın sen? Uşaklığını fırlatıp, atarken, son değerini de fırlatıp atanlar vardır. "

Maria, arkasını dönüp onu görmezlikten gelmeye çalışsa da yaşlı adam okumaya devam etti:

"Günün birinde yalnızlık yoracak seni, günün birinde gururun iki büklüm olacak ve cesaretin kırılacak. Yalnızım, diye haykıracaksın günün birinde. Günün birinde sende yüksek olanı artık görmeyeceksin ve alçak olana çok yakın olacaksın. Kendi ululuğun bile bir hayalet gibi korkutacak seni. Her şey sahte, diye bağıracaksın güniin birinde."

Nereye giderse girsin, kaçamıyordu. "Seni öldürmemeliydim," diye mırıldanmaya başladı. "Daha uzun yaşamalı ve yaşarken ölmeyi diletmelivdim sana."

Benjamin başını kitaptan kaldırdı. *"Yine de özgür olmazdın, evladım. "*

Maria bir hırsla döndü boşluğa ama sessizleşti. Orada bir şey olmadığını hatırlayarak kendince silkindi.

"Değdi raz?" Benjamin, ilk çatlakta yine Maria'nın zihninden dışarıya süzüldü. *"Herkesiyok etmene değdi mi?"*

Maria, başını salladı. "Değmedi. Hâlâ yok etmem gereken onlar-cası var. Binlercesi. Milyonlarcası."

"O zaman özgür olacak mısın?"

"Mutlaka olacağım."

"O zaman savaşın bitecek mi?"

"Bitecek."

"Nasıl biter savaşın, nefretin kendineyken?"

İnsanlığının sınırlarında bir krizle çarpıldı. Babasının sesi, odasının duvarlarından sekerek, zihnine tekrar tekrar geri dönüp duruyordu. Nice düşmanlarla karşı karşıya kalmıştı da kendi zihni hiç ona kılıç çekmemişti. Ne yapacağını bilemedi. Çığlıklar attı.

"Sus! Sus artık! Sus!"

Ne çare! Geceler gündüzlere bir türlü varmıyor, kalesini yılanlar istila ediyordu. Gerçekler sanrılarla öyle güzel yoğrulmuştu ki gecesini gündüzünden, kâbusunu uyanık halinden ayırt edemez olmuştu.

Yılanlar! Her yerdeydiler! Çoğalıyorlar, çatlaklardan içeriye sızıyorlar, gölgelerden Maria'ya doğru kıvrılıyorlar ve bacaklarından tırmanacakları anı kolluyorlardı. Maria, uyuyamaz, dilediğince bahçeye çıkamaz olmuştu. Gölgelerden kaçmıyordu. Bütün çalışanları, artık onun bütünüyle aklını yitirdiğine inanıyor, neden yürürken daima etrafı kolaçan ettiğini, masada yemek yiyemediğini -çünkü masanın altını göremiyordu- ve giymeden önce bütün kıyafet ve ayakkabılarını silkelediğini anlayamıyordu.

Hizmetliler onun uykusuzluktan, korkudan, paranoyadan, ak kısmını kırmızı damarlar istila etmiş fırıldak gibi gözleriyle denk düşmek istemiyor, başlarını eğerek, işlerini halledip hızlıca dağılıyorlardı. Yalnız Sclma Hanım, ona bir hekime görünmesini söylemeye cesaret edebilmiş, Maria da buna hiddetle karşı çıkmış, hasta olduğunu katiyen kabul etmemişti.

Ertesi gün ise çıldırdığının düşüyle Selma Hanım'ı çağırmış, odaya girdiği gibi kollarına yapışarak pencerenin altını işaret etmişti.

“Bak. Orada yılan görüyor musun?” diye belki onlarca defa, onlarca farklı yerde sormuştu bunu ona.

“Hayır, efendim.”

“Bir daha bak!”

“Görmüyorum, efendim.”

“Delirdiğimi mi söylüyorsun bana? Günlerdir gaipten sesler duyduğuma mı inanıyorsun yoksa?”

“Bilmiyorum, efendim.”

“Yıkıl karşımdan.”

İçindeki çürümüşlüğün kokusunu alan manevi yılanlar, göğüs kafesindeki yuvalarına doğru süzülüyorlar. Nefret ettiği ne varsa dönüştüğünde dostlarından neden kaçıyor? Olmak istediği kişi uğruna onca kan dökmüşken şimdi aynalardan mı korkuyor? Ait olduğuna inandığı o yerde, şeytanların, yılanların, günahkârların olduğunu şimdi mi fark ediyor?

Kara yılanlar. Cennete sızanlar gibi. Bir iradenin dalından sarkan günah tohumu gibi. Sahibine geri dönüyor.

En çok da geceleri zordu. Yatağına doğru süzülen yılanlar onu deli edecekti. İlk defa, gerçekten korktuğunu hissediyordu artık. Her gece ter, ateş ve öfke nöbetleri eşliğinde sırtüstü kıpırdamadan uzanıyor ve tavana bakıyordu. Hissediyordu. Perdenin arkasından, kitaplığın arasından, yatağın altından çıkan yılanların bedenine doğru kıvrıldığını hissediyordu. *Gerçek değiller,* dediği her zaman daha da büyük bir gerçeklikle onları hissetmeye, duymaya, tenindeki karıncalanmadan birazdan uzuvlarına tırmanabilecek kadar somur olduklarını fark etmeye başlıyordu.

Evine kapandı. Dış dünyayla bütün ilişkisini kesti. Işıklan açık uyumaya ve uykusuzluktan bayılana kadar geceleri nöbetler tutmaya başladı. Kıvrandı. Uyuklayabildiği kısa sürelerde bütün vücudunu kaplayan, ağzından içeriye giren, organları arasında dolaşan yılanlar gördü. Derisinin altında kıpırdanışlannı hissetti.

Belki nice düşmana göğüs germiş, girdiği her savaşı galibiyetle bitirmişti ama şimdi ruhsal bir serzenişle, tanrısal bir gazapla, kutsal bir lanetle, var olmayan yılanlar tarafından cezalandırılıyor oluşuna, buna böylesine yenik düşüşüne, psikolojisinin kâğıt evler gibi çabucak yıkılmasına karşı elinden hiçbir şey gelmedi.

Çöküşü bu mu olacaktı? Birdenbire çıkıveren psikolojik bir rahatsızlık, onu böyle karanlıktan korkacak hale getirip aklını büsbütün yitirtecek miydi? Böylesine âciz bir yaratık gibi mi ölecekti?

Soğuk odalar... Sessiz koridorlar... Babasının yadigârı küçük köpeği Elizabeth bile ondan köşe bucak kaçar, hizmetliler yüzüne bakmaya korkardı. Yalnızlığı ilk defa bu kadar iliklerine kadar hissetti. Düştüğü yılanlarla dolu o karanlık çukurda kimsecikler yoktu şimdi.

Sonra bodrumdaki adamı hatırladı.

Uyuyamadığı bir gece yarısı, ansızın yatağından fırladı ve mumun tekini kapıp bir hışımla bodruma indi. Uygar, izbe bodrum katında karanlık bir köşeye sinmiş ve dış dünyayla alakasını kesmişti. Bir ölüden farksız görünüyordu.

Maria'nın, Uygar'ın karşısına dikildiğinde ilk fark ettiği şey yılanların ona yaklaşmadığı oldu.

Yutkundu. Altın sarısı saçları geceliğinin açıkta bıraktığı tenine yapışmıştı. Bitikti. Sadece birkaç günde tükenmişti ama en iyi maskelerinden birini takındı.

uBenden nefret ediyor musun?"

Uygar başını kaldırmadı. Maria, cevap vermesini beklerken nefes nefese kaldığını da gizledi. Nasıl bir karşılık beklediğinden emin değildi. *Sadistçe bir oyun içte,* diye geçiştirebilirdi lâkin Benjamin bunun, çaresiz bir bekleyiş olduğunu anlayabilirdi. *Bir saniye öncesine, önündeki binlerce yıldan daha uzaksındır,* derlerdi. Bu hissi bilirdi. Geride yalnızca hayaletler kaldığında anca yarattığın yıkımın şiddetini anlayabilirdin.

Uygar'ın karşısında dizlerini kırdı ve onun hizasına indi. Mumu kenara bırakarak bitik adamın yüzüne yansıyan kızıllığı izledi.

"Yoksa beni gördüğünde kalbin hâlâ pır pır atıyor mu?" diye sahte bir alay takındı. "Hislerini yazman için günlüğünü getirmemi ister misin?" Uygar, zor bela başını kaldırıp bitik bir sıfatla baktığında Maria gülümsemeye çalıştı. "Bana öyle bakma. Seni kullanmama sen izin verdin. Seni kandırdığım için beni suçlayabilirsin ama inandığın için kendi akılsızlığını suçla."

Uygar hareketsiz ve sessiz kaldığı vakit Maria sabırla soludu. Bir zavallı olarak gördüğü aynaya bakarken, öfkelenmeden, ona karşı hırsla dolmadan edemedi.

Kendi kendine, sinir bozukluğuyla, "Senden hep nefret ettim," diye mırıldandı.

“Bana benziyorsun diye mi?”

Beklenmedik bir karşılıktı, Maria duraksadı. “Ne dedin sen?”

Uygar, ölmeden önce son sözlerini etmeye karar vermiş bir adam gibi, başını kaldırmaya tenezzül etmeden o yaralı ve derin sesiyle ağır ağır, “Kabul edilmek için başlatmayacağım savaş yoktu,” diye konuşmaya başladı. “Sevilmeyince korkulmak istedim. Bana kapılarını açmayan şehirleri yakıp yıkmak istedim. Zamanla düşmanlanma dönüştüm ve bunun için dönüp yine aynı kişileri suçladım. Bu nefretle beslendim. Öyle ki kendimden nefret ettiğim her sefer suçlayacağım insanlar yaptım onları. Böylece kendime tahammül edebilirdim.” Hiç acele ermedi. Kelimelerin, küçük iğneler gibi tenini delip geçmesine müsaade edecek kadar titizlikle, dilinde paslanmış düğümleri çözdü. “Ancak nereye kadar? Kazanacak ve kaybedecek bir şeyin kalmadığını anlayana kadar... Bu dünyada en çok da kendine katlanamadığını kabullenene kadar... Kimden intikam alacağım? Dünyaya intikam almaya gelmişim gibi... Nasıl bir amaca tutunacağım? Ben, beni yakan adalete koştum. Yasalara inandım. Adaleti tanrım yaptım. Çalışmayı, yükselmeyi ibadet saydım.”

Başını yalnızca, gözlerinin buluşacağı noktaya kadar kaldırdı.

“Sen ise çocukluğunun katillerine koştun. Şimdi anlıyorum. Sen bir dava kadını değilsin. Kaybolmuş, inançsız, hırs dolu, yalnız bir kadınsın. Öylesine zavallısın ki ideallerinin arkasına saklanıyorsun. Çünkü tek başına var olamayacağını biliyorsun. Böylece düşünmek zorunda da kalmıyorsun, kör vicdanın senin yerine düşünüyor. Tıpkı, hor gördüğün inananlar gibi kul oluyorsun senden yüce bir güce.” Uygar, yüzüne biraz daha yaklaştı. “Sevilmeye değer biri olmadığını bildiğin için seni seven herkese ihanet ediyorsun.”

Maria, bürün vücudunun alevler içinde olduğunu hissetti. Kendisini ölümüne tutmasaydı titreme nöbetlerine gireceğini ve bütünüyle kontrolünü yitireceğini biliyordu.

Dişlerinin arasından, “Ne biliyorsun bana dair?” diye soludu.

Uygar kan, ter, pislik, ihanet, keder, yas içindeyken hüzünlü yüzünde biraz olsun alay dokunuşu yaratmak için çabaladı.

“İyi düşün,” dedi. “Sana *gerçekten* ihanet eden kimselere dokun-mamışsındır.”

Maria, tokat yemiş gibi sarsıldı. “Onlara da sıra gelecek elbet!”

“Sanmıyorum. Senin kaderinde, lanetlediğin ne varsa ona kulluk etmek yazıyor.”

Saldırıya uğramışçasına geri çekilecekti ki kendini tuttu. Son bir çabayla, “Benziyorduk hani?” dedi. “Birbirimizden çok da bir farkımız yokmuş demek ki.”

Uygar yeniden başını eğmeden önce, “Ben döndüm o yoldan,” dedi. “Yalan da olsa senin fikrine tutunmak, doğru yolu buldurdu bana. Belki de hayatında işe yarar tek marifetin buydu.”

Maria, kanının kaynadığını, sıcak buharın damarlarını tıkadığını ve teninin erimeye başladığını hissetti. Başı döndü. Gözünden sanrılar, kulağından fısıltılar geçti. Kalkıp gitmeliydi ama köşelerdeki yılanları tekrar görmek, başına balyoz yemiş gibi bir etki yarattı. Giderse yılanlar da onunla gelecekti. Yatağına süzülecek, soğuk derisiyle bedeninde gezinecek, belki ısıracak, boğacak, gırtlağından aşağıya kayarak nefesini kesecekti.

Maria sakinleşmeye çalışarak nefeslendi. Gözlerini kapamıştı. İç dünyasında huzurlu bir yolculuğa çıktığını düşündü ama hayatındaki her şeyin sahte olduğu gibi fikirlerinde de inşa ettiği her kale kâğıttan, her çiçek ve böcek yalandan ibaretti. Her şeyin bozulması saniyeleri bile almadı.

Ve birden boğazını yırtarcasına kudretle çığlık attı.

Kusursuzluk illüzyonu yaratan bütün maskeleri düştü. Uygafın saçlarına yapıştı ve onu yere ittirip üzerine çıktı, kucağına oturdu. Hiç direnmeyen adamın yüzüne tokat attı. Tırnaklarını derisine geçirdi, saçlarını çekiştirdi, göğsünü yumrukladı.

“Bana mı zavallı diyorsun? Kimsin ki beni küçümsüyorsun? Ahırımdaki herhangi bir domuz! Ayaklarıma kapanmaya hazır herhangi bir hizmetçi! Sen kimsin ki beni kötülüyorsun? Benim düştüğüm yer bile senin zirven! Ne hadle?”

Ne kadar vurursa vursun, içindeki ateş dinmedi.

Delirecek gibiydi. Titreyen elleriyle kenardaki mumu aldı. Uy-gar’ın boynunu sıktı ve ağzını açmaya zorlayarak mumun haznesinde biriken bütün sıvıyı boğazından aşağıya döktü. Yetmedi. Güçsüz yumruklarıyla ona vurmaya, çığlıklar atmaya, mumu tükürmemesi için ağzını zorla kapamaya devam etti.

“Nefret ediyorum senden!”

Uygar direnmiyor, bir ceset gibi serili olduğu yerden tavanı izliyor ve bilinçsizce aklından, Meira’yı öptüğü ilk geceyi geçiriyordu. Aynı kadın, cenneti bahşettiğine inandığı dudaklarından aşağıya, cehennem ateşini akıtıyordu şimdi ona.

“öylesine zavallısın ki ideallerinin arkasına saklanıyorsun. ”

Maria, yoktan gelen bu sesle beraber gözyaşları içinde, sayıklamalar eşliğinde, büsbütün bir sinir krizi halinde, Uygar’ın kucağında oturmuş vaziyette itirazlar etti.

“Kes sesini!”

“Çünkü tek başına var olamayacağını biliyorsun.”

“Rahat bırak beni!”

“Sen de çocukluğuna ihanet etmiş insanlara koşuyorsun. ”

Bütün malikâne, Maria’nın çığlıklarıyla inledi. Öfke kriziyle Uy-gar’a vurmaları yetmedi, kendine de vurmaya başladı. Sert tokatlarla

başını döndürdü, tırnaklarıyla yanaklarını kan içinde bıraktı, saçlarını bir deli gibi çekiştirdi. Kendisiyle savaştı.

Sonunda, bütün gücünü bu savaşta yitirip güçsüz düştü. Yumrukları, Uygar’ın yaralı göğsüne indi ve olduğu yerde de kaldı. Maria’nın başı öne düştü, sarı saçları yüzünü kapatıp Uygar’ın kan içindeki boynuna uzandı. Titremeler içindeki genç kadının, aldığı derin nefeslerle omuzlan inip kalkıyordu.

Uzun bir süre öyle kaldılar. Uygar, ölmüş gibiydi. Maria ise ölmeyi diledi.

Güçten bütünüyle kesilip kendini yana attı. Başı, Uygar’ın iki yana açılmış cansız koluna denk geliyordu. Yan yanaydılar. İkisi de tavanı izlivordu.

Az sonra Maria’nın fısıltı kadar alçak sesi duyuldu:

“Annen, *Uygar hiçbir zaman özgür olmadı,* dedi. *Kendini kabul ettirmek için kendinden vazgeçmesi gerekti d* Uygar, sesini çıkarmadı. Maria’nın dudakları, içindeki öfkeyle titriyordu. “Hiç mi?” dedi. “Kendini bir kere bile mi özgür hissetmedin?”

Devamı vardı ama bu gece yeterince duvarlarını indirmiş olan Maria da susmayı tercih etti. *Hayatta kalmak için seni olmaya zorladıkları kişiden nefret mi ettin yoksa,* diye devam etti içinden. *Bu ben değilim, dedin mi? Ama benken nasıl hayatta kalacaktım? Sonra ateşler içinde büyümüşsem nasıl yakmayacaktım? Kızgın mısın? Dönüşmek zorunda kaldığın kişiydi seni bunca zaman koruyan. Yine de bir kere olsun kendini kabul edemedin mi? Bu güç seni hiç mi özgürleştirmedi? inşa etmeye çalıştığın o gelecek, bin defa yandığın o geçmişin külleri üstünde dengesini yitiriyor mu yoksa?*

Aslında her şeyi o yetersizlik hissiyle savaşmak için yaptığını fark etmek mi zayıflatıyor seni? Bu yüzden hiçbir şey yetmiyor. Çünkü bu güce çocukken ihtiyacın vardı. Şimdi, bir çemberde dönüp duruyorsun sanki. Sorun sensin çünkü. Nereye gidersen git, içindeki o çocuğu da götürüyorsun. Bu yükten kurtulmak için herkesten önce onu öldürmen gerektiğini biliyorsun ama ona doğrulttuğun namlunun ardından her seferinde hüzünle bakıyorsun.

Kalkıp gidemezdi. Yılanların varlığını bir gece daha yanı başında hissederse bütünüyle aklım yitirecekti yoksa. Uygar'ın cansız bir halde uzanmasını izledi. Sonrasında bu anıyı ölümüne reddedeceği üzere, ona doğru döndü ve kıvrılarak uyudu.

Ertesi akşam, bahçede bir araba durdu.

İçinden Kamber indi ve kırarcasına kapıya vurdu. Maria onun, öykü'nün öldüğünü öğrendiğini düşündü ve bacakları arasına dolanan küçük köpeği, "Çekil şuradan," diye kovarken kapıyı açtı.

Kamber, rüzgâr gibi esti içeriye. Maria, peşinden salona girdi ve sinirden titreyen adamın karşısına geçti.

Kendine hâkim olmakta zorlanırken, "O adam..." dedi. "Uygar dedikleri herif, babama saldırıp kalp krizi geçirmesine sebep olan gizli sevgilinden bahsediyorum. Bunca zamandır onu sen mi saklıyordun?"

öykünün öldüğünden haberi yok mu yani, diye geçirdi Maria içinden. Adamlar, Mert'e suç atıp Kamber'e haber verecekti ama Kamber bunları bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Mert... Neredeydi o halde? Adamlar neden haber vermemişti?

Maria içinden küfürler savurdu. "Kambe-"

Sert bir tokadın yüzüne inmesi ve bir anda kendisini yerde bulması bir oldu.

"Kes sesini!"

Benjamin'den yadigâr Elizabeth, kuş kadar canıyla hırlayarak Kamber'e doğru atıldı ama genç adamın küllüğü ona fırlatmasıyla acı içinde koşarak uzaklaştı.

Maria, dinamiklerinin bu ani değişimi karşısında direnmesi zor bir öfkeye kapıldı. Kapıdaki adamlara Kamberi paramparça ettirmesine saniyeler vardı ancak Khalil'i düşündü. Kamber olmadan KhaliTi nasıl fethedecekti? Uygar belgelerin yerini söylemediğine göre ona eski gücünü geri kazandıracak en önemli piyon, Khalil olacaktı.

Sakinleşerek gözyaşları döktü. “Ben bir şey yapmadım.”

“O adamı sen taktın babamın peşine!” diye gürledi birden. “Senin nasıl bir şeytan olduğunu ben bilmiyor muyum sanki?” Maria, pada-yan dudağını tutarken Kamber önünde eğildi ve parmaklarını kadının saçlarının arasına geçirdi. “Tek lafımla...” dedi hırs içinde. “Sana neler yaparım, biliyorsun, değil mi? Seni o yamyamların pençelerinin arasına atarım, Meira! Sakın bir daha beni ve ailemden herhangi birini kullanabileceğini düşünme!”

Maria uslu bir kız gibi Kamber in kendisi üzerinde güç sahibi olduğunu sanmasına izin verdi.

“Şimdi söyle bana,” dedi sakinleşince. “O adamı nerede tutuyorsun? İsrail'den buraya getirttiğini öğrendim, Meira.” Maria cevap vermeyince Kamber başını salladı. “Bodrumda, değil mi?” Yaka paça onu kaldırdı ve peşinden sürükledi. Bodrumun girişine geldiklerinde Maria’yı kapıya doğru ittirdi. “Seni bu kadar rahat bırakmak benim haramdı ama hepsini telafi edeceğim,” dedi sabırla. “Aç şimdi kapıyı.”

Anahtar Maria’daydı. istemeye istemeye kapıyı açtı o da. İçerisi oldukça karanlıktı.

“Gir. Neyi bekliyorsun?”

İçeriye geçtiklerinde bir cesetten farksız o adamın dün geceden beri aynı yerde sırtüstü yattığını gördü. Gözlen hâlâ açıktı. İkisi de bir anlığına onun öldüğünü düşündü ama göğsü, ölüme direnen küçük bir başkaldırışla ağır ağır inip kalkıyordu.

Kamber, bu sahneye karşı yüzünü buruşturdu. “Çöz zincirleri.”

Maria, “Böyle olması gerekiyordu, Kamber,” diye mırıldandı. “Başka çaresi yoktu. Özür dilerim, gerçekten başka yolu yoktu, beni affedemez misin?”

“Uygar,” dedi Kamber, bir zamanlar sevdiği kızın aynı kaderi yaşattığı adama bakıyordu. “Bu herifi seviyor musun?”

Maria hemen, “Hayır,” diye itiraz etti. “Ben sana ihanet etmedim, Kamber, onunla aramda hiçbir şey yaşanmadı. Bana âşık olduğunu bile bilmiyordum. Ailemi öldüreceğini nereden bilebilirdim? Seninle nişanlı olduğumu öğrendiği için çıldırdı, ailemi katletti. Ben...” Öyle için için ağlıyordu ki... “Ne yapacağımı bilemedim. Suç bana kalacaktı!”

Uygar, bunları duysa da hiçbir tepki vermedi ama Kamber yine de Maria’ya bakarken, “Kimden aldın bu yalan söyleme huyunu, Meira?” diye sordu ve Uygar’ın bileklerine

dolanmış zinciri çıkarıp attı. Şimdi şartları eşitlediklerine inanıyordu. Uygar'ın önünde dizlerini kırıp eğildi. "Demek babama kalp krizi geçirten herif sensin," dedi.

Uygar, ağır bir hareketle başını çevirdi. O kanlı gözleriyle karşısındaki adama baktığında Kamber onun saldıracağını sanmış, birden dengesini şaşıp geriye düşmüştü ama Uygar kıpırdamadı bile, tnsanı ürküten bir hissizlikle, tehlikeli bir yabanilikle baktı ona.

Kamber hemen toparlandı, Uygar'a bakmaktan kaçındı ve adamlarına gelip onu almalarını söyledi.

Maria onun peşinden gidip, "Ona ne yapacaksın?" diye sordu.

Kamber, Öykü'yü arıyordu. "Niye cevap vermiyor bu kız?" dedi. Annesinde olduğu için görüşmediği kız kardeşini bir daha hiç görmeyecekti. Bir yandan, "Babama yaptığı şeyden sonra onu bırakır mıyım sence?" diye Maria'yı geçiştirdi.

"Yine de..."

"Sana ne olacağını söyleyeyim. Bu piç kurusu ölecek. Sen de Öykü'nün peşinden Almanya'ya gideceksin. Benim biraz buralarda işim olacak."

Maria duraksadı. "Öykü... Almanya'da mı?" diye onu yokladı.

"Hayır. Türkiye'de, annemin yanında ama yarına ona bilet aldım. İkiniz beraber döneceksiniz. Eşyalarını almana gere yok. Sonra getirtirim. Şimdi arabaya bin," diyerek komutlar veriyor, Maria'yı kontrol edebildiğinin düşüyle, güç zehirlenmesi yaşıyordu.

Mert'e ne oldu? Öykü'nün öldüğü haberini Kamber neden almadı? Bunu birileri gizledi mi yoksa? Belgeler nerede? Ya oğlunu arayan Polat, bu belgeleri ele geçirirse? Ya çoktan onun elindeyse?

Maria bütün bu kaygıları geride bıraktı. Belki de anık zamanı gelmişti. Almanya'ya dönecekti. Belgeleri amcası köpek gibi koklaya koklaya bulmaya çalışacaktı. Belki bunun için Polat'ı bile öldürecekti, öykü'nün ölümüne karşı Dizman ailesini rahatlatacak bilgiler verecekti. Khalil'in tatlı diplomatik ellerine dokunmanın yolu, Kamber'in kalbinden geçecekti.

Her şey planladığı gibi olmak zorunda değildi. Zamanı gelmişti. Yüzecekse ağırlıklardan kurtulmaya devam etmeliydi.

O akşamüzeri üç araç, engebeli arazilerden geçmiş ve kimsesiz bir ormanlıkta tekerleri durmuştu. Tek tek araçlardan indiler. Soğuğa karşı yakalarını çekiştirdiler ve yürüyemediği için zor bela çıkartılan Uygar ı beklediler.

Az sonra ormanın içine girip kayboldular ve fenerlerle aydınlattıktan bir açıklığa çıktılar. İki adam toprağı kazarken üç adam da sanki her an saldırabilirmiş gibi bitik adamı kollarından sıkı sıkı tutuyordu.

Bir ilk oldu ve Uygar başını kaldırıp Maria'ya baktı. Cebinde yüzüğü vardı. Maria da ona baktı. Adamın gözlerinde bir şeyin değişip değişmediğini anlamak istedi. Acı gördü, şüphesiz. Ama bir şey daha vardı. Cılız bir ışık kaynağıydı.

Titreyerek yanan bir mum gibi.

İçindeki ışığı, Maria'yı temsil ediyordu âdeta. Sadece birkaç ay öncesine kadar o ışık, bütün dünyayı aydınlatacak kuvvetteydi belki lâkin şimdi cılız bir kıvılcımdı anca.

Ama yanıyordu hâlâ.

Varlığıyla üşüten buz gibi bir mum olsa da umuda benziyordu çaresiz çırpınışı.

Mezar kazmaları bittiğinde, Uygar'ı mezarın başına götürdüler. Kamber, tabancayı Uygar'a doğrulttuğunda hem babasının hem de Benjamin ve Ahuva'nın intikamını almak istiyordu ondan.

Uygar ona bakmıyordu. Ölecek olmak umurunda değildi. O bir tek Maria'ya bakıyor ve içindeki mum ışığı titreşerek de olsa yanıyordu. Bir zamanlar hayaline bile âşık olduğu kadının sahteden de olsa yeşerttiği o içinin, tamamen karanlığa gömülmeden saniyeler öncesivdi.

Ancak Kamber yapamadı. Silah elinde olsa da o tetiği çekecek yürek yoktu onda. Ne bir insanın canını almıştı ne de alabilirdi. Nefes nefese birden kolunu indirdi.

Maria, tabancayı elinden aldı ve namluyu tekrar Uygar'a doğrulttu. Bu sefer tetiği saran parmaklar titremiyor, hedefi süzen gözler tereddüt etmiyordu.

Uygar'ın içindeki ışık, hâlâ nefes alıyordu. *Meira nefes alıyor.* Gözlerinin içine içine bakıyordu. *Sana rağmen sana aitim.*

Maria, iğrenmeye benzer bir hisle dolup taştı. *Ölümün döşeğine getirdim seni ve yine de sevgimi dileniyorsun.* Namluyu daha da aşağılara indirdi ve hemen ölmesin diye Uygar'ın göğsünü hedef aldı.

Ve tetiği çekti.

Kurşun, Uygar'ın göğsüne saplandı.

Genç adamın bedeni sendeleyerek, geriye giderken, mezara doğru düşmeden önce kolları kalktı ve bilinçsizce Meiraya doğru uzandı. Rıtamadı.

Uygar, cebinde Meira'nın yüzüğüyle mezarına düştü.

Kamber, dayanamadığından geri çekilmişti ama iki adam toprak atarak Uygar'ı diri diri gömmeye başladıklarında Maria son saniyesine kadar olan biteni izledi.

Toprak, her türlü eziyete göğüs germiş bedeni yavaş yavaş örtmeye başladı. Bir adamın acıları, dünyadan alacaklı tonla sevgisi, hırsları, sabaha ermeyen geceleri, masa başında uyuklamalarla elde ettiği başarılan, onu ağlatan başarısızlıkları, çocuksu bir hisle peşinden koşturduğu ilk aşkı ve dualarına sardığı gelecek planları da onunla beraber toprağın altını boyladı.

Maria arkasını dönüp, giderken Uygar görüşünü kapatan toprağın ardından usulca yumdu gözlerini.

Mum söndü.

8

UYGAR KARAŞAH'IN GÜNLÜĞÜ

Ekim 2012

Ait olduğun yerin benim yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum, Meira.

Hissetmek... Bu kelime benim lügatimde yeni. Ben ilk defa içimde bir şeylerin varlığını, yaşadığını, nefes aldığını hissediyorum. Oysa ne yaptın ki? Var olman yetti sanırım. Yine de korkuyorum. Ya evren seni bana, seni benden geri almak için veriyorsa? Ya sen bir cezaysan bana? Ya gidersen benden? Tam *eksik yarımı buldum,* derken var olanı da paramparça edersen? Gülünç kaygılar bunlar elbet. Sen bana hiç gelmedin ki gidesin, biliyorum. Daha sen yoksun hayatımda ama ben şimdiden sensizliği hayal dahi edemiyorum.

Çoktan her yerdesin. Her fikrimde, her hayalimdesin. Yine de bu halimle sana layık olamam. Sana bu kötülüğü yapamam. Seni, içimde solacağını bile bile bu çarpık, karanlık hayatıma alamam. Ama söz veriyorum sana. Seni içimde yeşertebilmek için bu bataklığı gül bahçesine çevireceğim, Meira.

Ama böyle olmamalı. Bu günlüğü gerekenden daha geç yazmaya başladım. Varlığımın merkezine koyacağımı bilseydim, onu gördüğüm ilk anda yazmaya başlardım ama ben, onun geçici biri olduğunu düşünme gafletinde bulundum. Benim hikâyemin de başkarakteri oldu o şimdi. Bu günlük bana ait değil, ona ait olacak. Bu yüzden, önce onu tanıtmak gerek. Ben önemsiz bir figüranım yalnızca.

Meira. Kemancı kız..

Ona dair bildiklerini sınırlı.

Onun insanı hem huzursuz eden hem de kendisine bağlayan bir yanı var. Biri konuşurken o kadar dikkatle dinliyor, o yeşil bakışlarını öyle bir ilgiyle dikiyor ki karşısındaki kişi kendisini çırılçıplak hissetmeden edemiyor. Öyle cesur ve cüretkâr; asla bakışlarını kaçırmaz, asla utanmaz. Herkesi tedirgin ettiği gibi hayranlık da uyandırır. Ağırbaşlı ama çocuksu bir yanı da vardır. O, masumiyetin ve asaletin vücut bulmuş hali gibi ak kadar temiz ama kırmızı kadar da yırtıcı.

Kemancı kızı kendimi öldüreceğim gece ramdım. *Tanımak* doğru bir kelime değil. *Onu dinledim.* Ondan çocukluğumu dinledim. *Csâr-dâs.* Annem de bir kemancıydı. Şimdi bu gösteriye gitmek, bir tür vedaydı benim için ama sarışını keman çalarken izlemek içimi tarifsiz bir coşkuyla doldurmuş, beni büsbütün şaşkına çevirmişti. Neydi bu hislerin tanımı? O karadelik gibi yutan gözlerde miydi yoksa bu çekimin cevabı?

Sonra ansızın bana gülümsedi. Tükenmiştim ve onunla beraber gülümsediğimi geç fark ettim.

Veda için gitsem de oraya, bir sonraki konserini izleyeceğimden emindim artık. Ölüm kaçınılmazsa tıpkı idamından önce sevdiği yemeği söyleyen tutuklular gibi ben de birkaç parça dinleyebilir, ruhumu okşayabilirdim.

Onun, sürekli bir bağımlılık olacağını bilemedim.

Aylar boyunca hiçbir provasını kaçırmadan hepsini izledim. Ka-otik zihnimden ve gittikçe çürüyen benliğimden ayrılıp, kendimi kapının ardında bırakarak Meira'nın ışığıyla aydınlandığım arınma seanslarıydı benim için. Kafamdakiler bir tek o çalınca susuyordu. T atlı bir valan ve lezzetli bir zehirdi o bana.

Meira'nın yüreğimde, ilkbahar gibi bir tesiri var. Yeni açan çiçekler, cıvıl cıvıl bir bahar, etrafı saran mis gibi kokular... Ne diyorum ben? *Nasıl çiçek böcek sevdirecek bir adama dönüştürdün beni, Meira sen?*

Dokuz ay boyunca onu uzaktan izledim. Hayatımın en güzel aylarıydı. O vakitlerde kısa bir süreliğine karanlıktan çıkıyor, onun çaldığı ilahiyle kutsanıyor ve her şey bittiğinde kendi bataklığıma, izbe çöplüğüme geri dönüyor, bir sonraki sefer için gecelerimi gündüzlerime kararak zavallı bir bağımlı gibi bekliyordum.

Hadi güneş, doğ. Sonra yeniden bat ve Meira'nın provası başlasın. Hayatımda bildiğim ve ettiğim tek duaydı bu.

Ancak bu tatlı kaçış» Polat'ın beni siyasi menfaatleri uğruna ŞAH Nakliyat'ın başına geçirmesiyle bitti. Partisi» ülke genelinde dini ve ideolojik ciddi bir hegemonya kuruyor, en iyi okullarda en iyi eğitimleri görmüş, hayatını cumhuriyete adamış hakiki adamları, profesörleri, amiralleri, belki bir elin parmağını geçmeyecek kadar az sayıda dürüst siyasetçileri ve namuslu gazetecileri hapislere attırıyor, kendisi yükseldikçe yükseliyordu. Bu siyasi fethinde, en güçlü kalesi olan ticaret gemisine bakacak güvenilir birilerine de ihtiyacı olacaktı: Hem onu mahkemede savunacak biri hem de pis işlerini devralacak ycral-rındaki bir görevli. Bu ben oluyordum. Yargıdaki bağımsızlık ciddi bir tekelleşme sürecindeyken benim gibi adamlar, devlet aygıtları

üzerinde kurulan bu baskı rejiminde kendine yer edinecek ve Polar gibi parazitleri altın yaldızlı makamlara taşımakta merdiven görevi görecekti.

Bu bir kişinin durdurabileceği bir dinamik değildi. Bu, siyasetin her daim akan deresiydi. Bir dereyi mi durduracaktım? Ya da hiç değilse bunun için savaşacak kadar idealist bir adam mıydım? Ben annesi için yaşamış, basit bir adamdım. Polat'la ortak olmayı kabul etmediğim takdirde anneme uzanacak o ellerini kıramazdım ve Polat'a katıldığım takdirde de beni bütünüyle silecek annemin yüzünü görmeye dayanamazdım. Bütün dünyayı-karşıma alabilirdim belki ama annemle babamın karşısında hâlâ tökezlerdim. Sonuçta, gittikçe her şeyin daha da kötüye gideceğine olan inancım arşa çıktı. Halihazırda, oturduğum yerde eriyormuş gibi hissettiğim bu buhranlı dönemin de üstüne anık kesinlikle emindim ki kafamdakileri kendimle beraber bitirmeliydim. Ben de yine kendimden vazgeçtim.

Bu yüzden sarışına veda etmek üzere son defa provasına gittim. Her zamanki gibi sessizce onu izleyecek ve dönüp gidecektim.

'*71273 demek."*

Bana ilk sözü olmuştu bu.

Kadere inanan bir adam değilim ama *tesadüfle.* diyemedim, evrenin rrajikomik bir oyunu olabilirdi anca. Beni bir kere daha ölümden kurtarmıştı.

Meira. Benim yeni felaketim.

Kemancı, haberim bile olmadan iliklerime kadar işlemişsin. Sanki seni yüzyıllardır tanıyor gibiyim. Bütün vücudum aşina sana. Aklım, fikrim, senden öyle haberdar ki neredeyse hasretini bile çekiyorlar. *Meira işte, neresini tanımadın? Bir önceki hayatının yarısı,* diye bana kızıyorlar.

O gece yaşamamı istedi benden, *yaşamamın amacı.*

Geriye dönmek lazım. Onu kimseciklere anlatmaya cesaret edemediğim o dokuz ayı da anlatmak lazım. Ocaktan başlamalı onu ilk görüşüm. Şubatta, buz gibi havada ısınmak için ellerimi uzattığım bir ateş o bana. Martta, ilk açan çiçeklerden biri Meira. Sonra içimdeki buzulların bir bir çözülmeye başladığı nisan ayları. Mayıslar, beni güneş gibi yakan haziranlar, temmuzlar... Bu aylara dair tek hatırladığım bu. Olaysız, sakin ama içimde coşkuyla kavrulduğum bir yeniden doğuş merasimi âdeta.

Eylül ayı... Onunla ilk defa konuştuğum o soğuk gece. Korktuğum için ondan kaçmalarım ve yollarımın daima ona çıkmaları. Nihayetinde de ona ait olduğumu kabul ederek

teslim olduğum ve bu günlüğü yazmaya başladığım, yağmurlu ekim ayları.

Eskiden biri bana, *âşık olacaksın ve yaşadığın hiçbir duyguyu unutmayıp, sonradan tekrar tekrar dönüp okumak için günlük tutacaksın,* dese *hassiktir oradan,* derdim. Ben ve günlük yazmak mı? Ben ve âşık olmak mı? *Böyle konuşuyorsan beni, Uygarı tanımıyörsündür,* derdim fakat anlaşılan o ki asıl kendimi tanımayan benmişim.

Şimdi o kadın bana, babama başkaldıracak kudreti verdi. ŞAH Nakliyat'ı bütün illegal faaliyetlerden arındırma çalışmalarına başladım. Soyadımıza sürülen çetecilik lekesini silmek maksadıyla başka hukukçularla ortaklaştım. Öte yandan savcılık için çalışıyor ve bütün bunların yanında, Meira'nın provalarını aksatmamaya gayret gösteriyordum. *

Sadece bu da değil. Onun için içkiyi bile bırakacağım. Meira böyle şeylerden pek hazzetmez. İçen adam pis kokan ne içerse içsin. Böyle bir ayyaşı hak etmiyor Meira.

5 *Kasım*

Bugün günlerden pazartesi ve böyle işin ben... Günlük, bak, her gün içince bağımlısı olduğunu anlamıyornıuşsun. Buradaki anahtar kelime *her gün içince* aslında. İstediğimde bırakabilirim sanıyordum ama o iş öyle olmuyormuş. Üç gün içmeden durdum ve bütün gün çamaşır makinesi gibi titredim.

Sağlığıma ve giyim kuşamıma dikkat etmeliyim. Sabahlara kadar içip üç saatlik uykuyla ceza hukuku çalıştığımın çökük göz altlarımdan bu kadar belli olduğunu bilmiyordum. Meira gibi sağlıklı, en günlük kıyafetleri dahi daima özenle seçilmiş, saçları hizmetlilerce bukle bukle taçlandırılmış birinin yanında Çinçin keşi gibi gezemem.

17 Kasım

Sigara ve alkolü azaltmayı bir süre daha denedim. Uykuma dikkat ettim. Yalan yok, çok zordu benim için fakat beklediğimden de iyi bir performans sergiledim. Yirmi iki yıldır tanıyorum Uygar'ı ve hiçbir amaca bu kadar sıkı sıkı tutunduğunu görmemiştim. Demek ki gerçekten de kendime güvenebilir, kızı bana emanet edebilirim. Gerçekten seviyorum işte!

Sırada Meira'yı kapmak var!

29 Kasım

Sevgili günlük... Sana *günlük* deyip durmayalım da bir isim verelim bakalım. Tarkan nasıl? Annem pek sever, çocukluğum Türk pop şarkılarıyla geçti. Adın Tarkan olsun o

halde. Bu kadından beri iyice çocuklaştım ben de. Öyle ki haylazlığım vuruyor bazen. Bir çocuk gibi çevremdekilere takılmaya başlıyorum. İçimde, gizleyeni ediği m bir heyecan var. Bazen, onu görebilmek için bütün planlarımı iptal ediyorum. Şimdi bana hiç öyle yargılayıcı bakma, Tarkan. Bir gün âşık olursan sen de beni iyi anlarsın. O zaman da ben gülerim sana. *Ne oldu.? Onu birkaç dakika fazladan görebilmek için bütün programını yeniden mi ayarladın,* diye dalga geçerim. Söylemiştim, ben amaçsız biriyim. Bu yüzden kendimi çalışmalarıma ve içmelere vermiştim ama Meira beni o karanlıktan çekip çıkardı, üzerime çullanan gölgeleri güneş gibi dağıttı. Beni kurtardı, Tarkan. Yeminler ediyorum ki o, alelacele hoşlandığım bir kız değil, hayatımı kurtarmış bir tanrıça âdeta.

Beni karanlıktan çıkardı ve ben bir daha o çukura dönmek istemiyorum.

1 Aralık

Birilcrinin Mcira'ya bu kadar güzel bakmamasını söylemesi gerekiyor. Bu kız beni bitirecek yoksa.

14 Aralık

Mert eşeği günlüğümü okumaya çalışıyor. Tehlikedeyiz, Tarkan. Vaziyet al. Buraları okursa ömrü boyunca benimle dalga geçecektir. Arada, Meira ya aşk şiirleri yazdığımı söyleyerek benimle kafa buluyor. Ne şiiri? Saçmalık. Şair miyim ben? Tabii ki de yazmadım.

Tamam. Yazamadım, daha doğrusu. Denedim ama pek beceremem böyle şeyleri. Yine de fena olmayan bir şeyler karaladım. Buradan devam edebilirim belki:

Benim içimde, ben de dahil, ne varsa yanıp kül olurken

Orada bir tek sen ~~*yaşadın*~~ *yeşerdin.*

Ne düşünüyorsun? Potansiyeli var gibi. *Yeşerdin,* demek yerine fi*liz verdin,* demek daha mı vurucu olur yoksa? Yanmış kimsesiz topraklarda Filizlenen yeşil bir umut gibi.

Neyse. Kısacası, kesinlikle kimsenin bu günlüğü okumaması gerekiyor. Anlaşıldı mı?

23 Aralık

Tarkan, ben sanattan o kadar da anlamam. Dümdüz adamımdır. Bir çiçeğe bakınca çiçek görürüm, gökyüzüne bakınca gökyüzü görürüm. Anlam yüklemem, istesem de yükleyemem, kafam basmaz öyle romantik şeylere. Ben sanatı tüketebilirim ancak. Başkaları yapar ve ben keyif alırım.

Ama Meira'nın keman çalması beni bambaşka diyarlara götürüyor sanki. Gözlerime bir büyü iniyor. Her şey daha da aydınlık olmaya başlıyor. Tek işi durmak olan duvarlar bile farklı imalarla orada oluveriyor. Ah, bir de o kaşlarının kıvrılması ve arşeyi kemandan titreterek geçirmesi yok mu! Koca adamları ağlatır!

En çok da *Csârdâs* çalması beni bitiriyor. Sanki bilerek yapıyor. Yüreğimdeki bürün çatlakları bulup içeriye bir şekilde sızıyor!

Bu adil bir savaş değil, Tarkan. Bu kız bana hiç acımıyor. Tek yaptığı düşüncesizce beni daha da kendine âşık etmek. Bana da yazık değil mi? Kalbim sürekli böyle hızlı atarsa kriz geçirip gideceğim bu dünyadan, ölmekten yana sorun yok da Meira kalacak geride. Onu ne yapacağız?

9 Ocak

Bugün benim doğum günüm. Polat, yüzüme iğrenerek bakıyor artık. Yan yana geldiğimiz anlar sınırlı. O vakitler de daima savaş gibidir. 9 Ocak akşamı da kavgaya tutulduk. Yakama yapıştı. Beni annemle tehdit etti. Hazırlıklıydım. Mecliste grup başkan vekilliğine seçilmişti ve heyetinin, terör başıyla görüşmeleri yüzünden siyasette gerginlik diz boyuydu. Tek yanlış bir hareket, halihazırda göz önünde olmaya başlarken terör yandaşlığıyla suçlanmaya kadar giderdi. Anneme dokunamadı.

Babamla ve siyaset çöplüğüyle uğraştığım zamanlar Meira'nın kıymetini daha iyi anlıyordum. Öylesine temizdi ki o... Hayatı, kaygıları, savaşları bile onun narin yüreğine ve kemandan başka silah tutamayacak o kırılgan parmaklarına uygun güzellikteydi. Ona koştum ben de. Doğum günü hediyem Meira'yı izlemek oldu.

17 Ocak

Serdar diye bir herif var. Meira'nın orkestradan arkadaşı mı neymiş. Süslü kıyafetler giyen, kibar beylerden biri işte. Aile dostlarıymış. Pek de kibirli, hanım evladı, oynak bir herif. Geçenlerde Meira'ya *canım,* diye hicap etmişti. Benim göz göze gelmeye çekindiğim kıza başkaları ne rahat yaklaşabiliyor böyle? Hiç durup tereddüt de etmiyor!

Karşısına geçtiğinde dizleri bile titremiyor! öyle laubali bir herif ki onu tuttuğum gibi duvardan duvara vurmamak için ne irade savaşları verdim, bir ben bilirim. Meira böyle

bir ciddiyetsizliği hak etmiyor.

Bunun üstüne bir de gelmiş, Meira'yı baloya davet ediyor. Balo olduğundan haberim bile yoktu. Fırsatçı pezevenk, Bull Terrier Serdar tabii benden önce davranıp Mcira'dan sözü aldı.

Sence herif birden ortadan yok olsa çok mu şüpheli olur? Mert *bizim dağ evine kaçıralım,* diyor. Meira anlar mı? Ne dersin?

Biliyorum, beni yargılıyorsun. *Hani iyi bir adam olacaktın,* diyorsun. Deniyorum, Tarkan ama çok zor. Serdar'ı halletmem gerekiyor ama Meira bunu duyarsa kesinlikle benden soğur hatta benden nefret bile eder! Onun gibi kibar bir kız, nasıl olur da böyle kaba saba işleri kabul edebilir? Derhal kurtulur benden!

Buna izin veremem. Daha medeni bir çözüm bulacağım.

Güncelleme:

Serdar hastalanmış. Artık o baloya ben gideceğim, Tarkan. Gözümüz avdın.

(Mert'in de yeni bir ceketi oldu bu arada.)

26 Şubat

Tutkunun rengi kırmızıdır, derler. Meiradan sonra yeşil gözler, tutkunun rengi oldu artık bana.

îçim pır pır ediyor. Böyle denir, değil mi? Meira'yı görünce, Me-ira'yı duyunca, onun için dönüşüyor olduğum adamı aynadan izleyince... İlk defa kendime bakarken iğrenmiyorum. Ben, Mcira için değişmeye çalışan Uygar'ı seviyorum.

18 Mart

Tarkan, ben sana Meira'yı böyle anlatıyorum ama ya sen de ona âşık olursan? Bozuşuruz, ona göre.

30 Mart

Meira ismi *ışık* anlamına geliyormuş. Ne kadar da doğru! Etrafına ışık saçan bir melek doğrusu. Anasıyla babası daha iyi bir isim bulamazmış!

Anasıyla babası, demişken... Pek acayip tipler olduğunu tahmin ediyorum. Korumalarla kızlarını almalar mı dersin, kendi çevreleri haricinde kimseyle görüşmesine izin vermemeleri mi dersin, telefon dahi kullandırmamaları mı dersin... Burnuma çok kötü kokular geliyor. Belki siyasete çok yakın büyüdüğüm için biraz paranoyak da davranıyor olabilirim ama bu muhafazakârlıkları bana ancak tarikatları düşündürüyor. Gerçi, tarikatlar ne zamandan beri kızlarını orkestralara gönderiyor? Garip bir iş. Burnumu, Meira'nın özel hayatına sokmamam gerektiğini biliyorum ama onun güvenliğiyle ilgili endişelerim var.

13 Nisan

Yarın balo var.

Planı anlatıyorum. Ailesine dair pek bir bilgiye ulaşamasam da Meira'nın o evde bir tutuklu hayatı yaşadığından eminim artık. Ne kadar mutsuz olduğunu görüyorum. İçim dayanmıyor buna daha fazla. Meira'yı onlardan kurtaracağım. Kafama koydum bir kere.

Meira'yı -izin verirse eğer- kaçıracağım. İzin vermezse de kaçıracağım! Başka yolu yok Özgürlüğünden vazgeçmesine ve sırf annesiyle babası diye onlara boyun eğmesine izin vermeyeceğim. İstediği hayatı yaşayacak.

Bana şans dile, Tarkan. Prensesi, nihayet Kötü Kral'dan kurtaracağım!

14 Nisan

Bugün benim en mutsuz günüm.

Sevdiğim kadının bunca zamandır bir nişanlısı varmış.

Provaları izleyeceğim günler yüzüğünü bilerek takmıyormuş belki de. Ailesinin onu zorlayıp zorlamadığını sordum. Açıklama yapamazmış. Bir tek, aramızda herhangi bir ilişki olmadığı için beni öpmesini kafamda büyüttüğümü söyledi.

Kırılmayı dahi çok gördü bana. Özür dilerim, üzüldüğüm için. İlk defa hislerimi yazarak dökmek rahatlatmıyor, aksine daha fazla acı veriyor. *Meira beni o karanlık çukurdan kurtardı,* demiştim. Doğru. Beni o çukurdan çıkardı ve daha büyüğüne attı. Bu kadar.

29 Nisan

Umarım iyisindir, Meira. Ben iyi değilim. Sana hak veriyorum. Bir ilişkimiz olmadığı konusunda haklıydın. O gece kendimi kaybettim. Sana o sözleri söylememeliydim.

Sadece kırgındım, senin hiç kırılmadığını görünce de seni üzmek istedim.

Üzgünüm. Bir daha yoluna çıkmayacağım. Ailevi sorunlarınla ilgilenecek birilerini ayarladım, artık hayatında olmayacağım.

Bugün günlerden... Bilmiyorum. Herhangi bir gün, sensiz olunca pek de fark etmiyor. Herhalde bu kadar çok içtiğim bir dönem olmadı hayatımda. İçtikçe daha da susuyorum sanki. Daha da diplere batıyorum. Samet'e, *ver oradan bir bardak daha,* diyorum. Kafaya diktim mi gecem sabahı nasıl buluyor, anlamıyorum. Uyumuyorum sanki. Gözlerimi kapadığımı hatırlamıyorum. Yavaş yavaş tükeniyor gibi hissediyorum. Nasıl bu kadar üzülebildim, bilmiyorum. Nasıl içime bu denli işlemene izin verdim?

Bütün dünyayı karşıma alabilirim ama en büyük yaramın, annemle babamın karşısında yine de tökezlerim, demiştim. Bir de sen eklendin şimdi o tabloya. Sana kadar kendimi güçlü sanırdım oysa. Şimdi, kafamı bile doğrultamayacak kadar içiyorum.

Kemancılar neden böyle, anne? Seve seve ömrümü adayacağım insanlar, öylesine bir paçavraymışım gibi beni fırlatıp atmakta fazla iyiler. *Aslında benim için o kadar da değerli değilsin,* der gibi attığınız bakışınızdan nefret ediyorum. Gerçi, birini sevdiğimde bütün dünyamı ondan ibaret yapmak benim suçum belki de. Ben de diğer insanlar gibi olmalıyım. Hep kendimi öne koymalıyım. İşime geldiğinde sevmeliyim. Duygularını sömürmek için yalanlar söylemeliyim. Kimse kimseye ait değil. Bunu kabullenmeliyim.

Ama bana ait olmanı-çok istedim.

4 Mayıs

Kendimi öldürsem yeridir. Aklımı yitirecek gibi hissediyorum! Ben ne yaptım böyle?

Dün gece Meira'yı bizim barda gördüm. Sarhoştu. Alıp evine götürdüm. O adamı gördüm sonra. *Benjamin Shavit...* Yıllar önce sahte bir cinayet dosyasını, kızına karşı şantaj maksadıyla kullanabilmesi için ayarlamıştım.

O kız, Meira'ymış...

Ben bir aptalım. Acımın gözlerimi kör etmesine izin verdim. Me-ira'nın, ne denli karanlık bir çıkmazda olduğunu küçümsedim! Yalnızca muhafazakâr bir aile değil onunkisi, hepsi birer manyak! Nasıl göremedim?

Çabuk toparlandım ama. Kendi pisliğimi temizleyeceğim çünkü. Bu işe seni ben soktum, ben çıkaracağım. Yemin ediyorum sana, Meira. Senin gözünden bir damla yaş döken herkesi kendi gözyaşlarında boğacağım. Ben de dahil buna.

11 Mayıs

Yazacak pek bir şey yok. Dengeler ve ruh halim çok hızlı değişti. Ben bu aldığım haberlerle kederden kurtuldum, Meira'yı da onu attığım o tehlikeden kurtarma vakti. Belgeleri bulmaya çalışırken bir yandan da Meira'nın doğum günü için hediye düşünüyorum tabii. Ayrıca Benjamin beni neden kızının doğum gününe davet etti, bilmiyorum. Beni kaçırmayı mı düşünüyor? Belki eziyet edecektir. Muhtemelen bu bir tuzak. Öldürmeyi de planlıyor olabilir.

Neyse ne. Sence Meira hediye olarak ne sever?

13 Mayıs

Bugün hayatıma güneş gibi doğan o kızın doğduğu kutsal günmüş.

Ona beyaz orkide aldım. Meira gibi. Ürkünç bir mitolojik arka planı olduğunu bilmiyordum. Meira bana asıl hikâyesini anlattığında bayılma taklidi yapacaktım az kalsın. Neyse ki yine de en sevdiği çiçeklerin beyaz orkideler olduğunu söyleyerek içime su serpti ve onları güneş gören bir yere koymalarını istedi. Gözü gibi bakacaktı çiçeklere anlaşılan. Nasıl da sevindim, anlatamam!

(Yazının devamını kaybettim. Bu kısımları Meira'nın evinde kaldığım gece bir peçeteye yazmıştım. Dramatikleştirmeye gerek yokmuş, neden bir kâğıtla kalem istememişim ki? Şimdi yırtılan kısmı hatırladığım kadarıyla baştan yazacağım.)

Bir bahaneyle Meira'da kaldım o gece. Amacım, belgelere ve Ben-jamin'e dair biraz daha bilgi toplamaktı. Ofisini kurcalamayı düşünüyordum ama bir aptal gibi uyuyakaldım. Nasıl bir düş gördüğümü söylemeye dilim varmıyor. Bilmesen de olur.

Ertesi gün, arka bahçelerinde ailevi bir etkinlik düzenliyorlardı ve Mcira, poloda ona karşı oynamamı istedi. Kazanırsam beni affedeceğini söyledi. *Spordan anlarım, şöyle güçlüyiim böyle çeviğim,* diye peşine takıldım ama Almanlar nasıl der: *Sie hat mir den Arsch versoh-lt(*)'* Galiba böyleydi. (Meira için biraz Almanca sözlükler karıştırmaya başladım.) Demek istediğim, beni fena bir mağlubiyete uğrattı. Öyle ki bir hafta boyunca bütün kemiklerim ağrıdı.

(*) (Alın.) "Kıçımı tekmeledi."

Hak ettiğimi biliyorum ama Meira'nın beni ezme hırsı içimde garip bir his uyandırdı. Neredeyse *kendimden bir parça,* dediğim kızı hiç tanımıyormuşum gibi hissettim.

16 Mayıs

Acelem olduğu için kısaca haber vereyim dedim, Tarkan. Belgelerin nerede olduğunu bulduk. Khalil diye bir herifteymiş. Almanya'da yaşıyor. Şimdi onu bulacak ve marizleyeceğim. Haberin olsun dedim.

Meira'yı kurtaracağım!

24 Mayıs

Hapisteyim.

Bu ani gelişmeye şaşırmış olabilirsin. Sana detayları anlatamam, Tarkan. Senin sır tutacağına güvensem de bir kâğıt parçasına güvene-mem. Kısacası, Meira'nın ailesini öldürdüm ve hapishanedeyim.

Meira ise Almanya'da, amcasının yanındaymış. Mert bana kızıyor.

Daha bugün ziyaretime geldiler. Bu işten sağlam yatmadan sıyrılama-yacağımı biliyorlar. Suçsuz olduğuma inanıyorlar. Oysa Benjamin e o belgeleri veren bendim. Yatacağım bütün yılları hak ediyorum. Bu da benim cezam.

İtiraf etmeliyim. Yüreğimde Mcira'nın koşulsuz sevgisi olmasaydı büyük bir buhrana düşerdim ama Meira karşımda değil de yanımda durduğu sürece aşamayacağım engel yok benim.

28 Mayıs

En çok neyden korkuyorum, biliyor musun? Birbirimizden uzakta yaşlanmaktan korkuyorum. *Yaşanmamış yılların eyvahını bana sor,* diyor ya Ferdi Tayfur. Bu hissi bir gün öğrenecek olma ihtimalinden korkuyorum. Koca bir ömür ki faniliğimiz, birbirimiz olmadan nasıl akar da geçer? Bunun eyvahını kaldıramazdım, Meira. Benim burada hapiste ve senin uzaklarda bir yerlerde olman bana bu yüzden çok zor. Yoksa benim gözüm hiçbir zaman dış dünyada olmadı. Kendi küçük şiltemle buranınki bir. Bana fark etmez.

31 Mayıs

Bugün koğuşta herifin biri, kadınların hapisteki erkekleri beklemediğini, başkalarına gittiğini söyledi. Sinirimi altüst etti. Tereddüt ettiğimden değil, düşüncesi bile nefesimi kesti. Kamber'le nişanlı olması bile benim suçumken nasıl ondan şüphe edebilirim? Meira'nın onu katiyen sevmediğinden eminim. Polo oynadığımız gün nasıl öpüştüğümüzü hiç unutmuyorum. Başka bir adamı aklından geçirecek kadının öpüşü değildi o. Benim güvenim bunadır.

Ancak neden hiç sordurmuyor beni? Hadi kendisi aramasın, hadi suçlu hissetsin ve beni hiç görmek istemesin. Mert'e de mi soramadı ne halde olduğumu? Izdırap içindeyim. Sorsaydı, bilirdi ve belki gelirdi. Belki.

24 Haziran

"Dönsen bile bulamazsın beni bende. "

(*) Ferdi özbegen'in Dönscn Bile adlı şarkısından bir söz.

Bulursun. Yeter ki gel.

6 Temmuz

Dün Mert, Meira'nın yüzüğünü getirdi. Tam bana biraz moral oldu derken aynı gün koğuştaki heriflerden biri Meira hakkında pis konuşunca kafam attı. Bu sefer savcıya, iddianameye ekleyeceği gerçek bir vaka verecektim. Zor ayırdılar. Şimdi saat akşam dokuz. Anca uyanabildim. Bir şey yiyemedim. Halim yoktu, yazayım dedim ben de Yoksa delireceğim. Kötü rüyalar görüyorum. Art arda, içimde öyle kötü hisler var ki nefes alamıyorum. Meira'nın yüzüğüne bakıp duruyorum. Kimse desteklemiyor bu evlilik hevesini. *Acele ediyorsun,* diyorlar. *Evlilik, her şey yoluna girdiğinde ve refaha erdiğinde yapılır,* diyorlar. *Hastalıkta, sağlıkta...* Bu söz, en kötü zamanımızda lazım değil mi oysa bize? Bir umut değil mi? *Bir gülü sevdim, bir onu sevdim,* demişler bir şarkıda. Benim başka gülüm yok bu dünyada. Ne diye bekleyeyim? Geriye kalan yıllarımızın en genç yaşlarındayız. Neden onunkiyle birleştirmek istemeyeyim? Bu aceleyle verilmiş bir karar değil. Ben zaten Meira'yı gördüğüm gün biliyordum kime ait olduğumu. Bunu da bir an olsun sorgulamadım. *Birini kalbime alırsam onu kalbimi parçalamadan geri çıkaramam,* dedim.

Ben bile gidiciyim belki ama Meira'nın yeri kalıcı.

11 Ekim 2013

Diri diri gömüldüğüm tarih.

Aylar önce, sevdiğim kadın kalbime bir kurşun koyup cebimde ona takmak için sakladığım yüzükle beraber beni diri diri gömdü.

Son gördüğüm şey, *benim bir parçam,* diyecek kadar tanıdığıma inandığım kadının bana yabancı bakışları oldu. Üzerime toprak atarlarken, kalp atışlarım zayıflarken ve Meira nişanlısıyla beraber arkasını dönüp, giderken o karanlık çukurda son nefesimi verdim. Bedenim yaşayacak olsa da Uygar bir yerlerde gömülü kalacaktı daima.

Karanlığın içinde boğulurken üzerime toprak atmayı kestiklerini hissettim. Yukarıdakilerin acı dolu seslerini duydum. Biri toprağı harıl harıl kazmaya başladı. Az sonra da etrafımda eller vardı.

Mert gelmişti. Gözlerimi açmam için yalvardığını hatırlıyorum. Yarama bastırıyor, birilcrinc bağınyor, dönüp dönüp, *"Uygar!"* diyordu. *"Yalvarırım nefes al, kardeşim!"*

Aldım. Yaşamak için bir sebebitn yoktu ama kardeşimin hatırına tıkanmış ciğerlerime büyük bir nefes çektim o gece.

Men, Meira'nın birkaç adamını satın aldığını vc onu kandırdığını söyledi. Polat'tan yardım almak zorunda kalmıştı. Meira'nın da emrettiği üzere, geç kalınsa da Öykü'yü öldürenin Mert olduğu haberi Kamber'e gidecek, Men in öldürüldüğü de İkiliye bildirilecekti. Sonuçta Meira, ikimizin de yaşadığını bilmiyordu.

Beni mezarımdan çıkardıklarında hayati birçok yaram vardı. Po-laf ın getirttiği doktorlar, gözlerden uzak, tekinsiz bir gecekondu mahallesinde beni ameliyat etmişti. İkimizi de dış dünyadan gizliyorlardı.

Sırtımda doku kaybı vardı. Bilincim yerinde değildi o zamanlar. Men kendi sınından deri nakli vermiş bana. Ayık olsaydım buna asla izin vermezdim ama artık çok geç. Meira bana o mumu içirdiği için ses tellerim de iç organlarım da zarar görmüş. Toplamda on yedi ameliyat olmuşum.

Uyandığımda bandajlara sarılı bir halde, acı içindeydim.

Sırtımı hissetmiyordum. Yemek yiyemiyor, sadece serumla beslenebiliyor, yürüyeni iyordum. Konuşamıyordıım da. Uzunca bir süre kendimi bir zavallı gibi hissettim. Yarı sakattım artık. En kötüsü de Mert'e baktığımda, onun da benim yüzümden bandajlara sarılı olduğunu görüyordum. Köpek saldırısı yüzünden elleri kollan boğazına kadar yara içindeydi.

Buna rağmen kendini mahcup hissediyor, "Polat'tan yardım istemek zorundaydım," deyip duruyordu. ŞAH Nakliyat'ı Polat'a verme şanı koşulmuştu, benden belgeleri imzalamamı utana sıkıla istedi. *ŞAH Nakliyat neresi,* diyecek kadar dünyamdan kopuktum, sessizce imzalayıp geçtim.

Tekerlekli sandalyeye mahkûmdum. Başımı kaldıracak gücüm yoktu ama Mert, hâlâ yaşadıklarının travmasını kaldıracak kadar iyileşememiş olsa da bir an olsun beni yalnız bırakmadı.

İkimizi de iyileştirmeye çalıştı.

Onun yaralarını görmek nc kadar sinirimi bozuyor, biliyordu. *Ne varmış* diyordu, unutamıyorum. *Yaralar havalı duruyor. Üstüne bir de dövme yap tını mı tamam! Caka satarım!*

Arkasını döndüğünde gözlerinin dolduğunu biliyordum.

Ayağa kalkacak kudretim bile yokken, Mert kadar güçlü olup ikimize dc sahip çıkamıyordum. En büyük yaram budur belki, kendimle beraber herkesi mahvetmemdir. Sonra da kendim de dahil kimseye sahip çıkamayışımdır.

Bütün gününü tekerlekli sandalyede geçiren, sesini bile çıkarmayan, yemek yemeyi reddettiği için yirmi kilo veren ve tek yaptığı dışarıyı izlemek olan zavallının tekiydim. His kaybı, denge kurmakta güçlük, kavramada sorunlar yaşıyordum. Bazen bardağımı sorunsuzca tutsam da aniden gelen bir spazmla elimden düşürüyordum. Bu yüzden doktorum, artık motor süremeyeceğimi söyledi. Büyük bir tutkumdu motor. Çocukluktan kalma bir hayranlık. Onu da alevlerin arasında kaybettim. Bana dair son şeyin de yanıp kül olmasını izledim.

Gittikçe çöktüm. Mert, beni düşünmekten kendine bakamıyordu. Hiç konuşmayışıma içerliyor, sesimi kullanabileceğimi söylüyordu. En azından neden konuşmayı denemediğimi soruyordu. *O yaralı sesi duymak istemiyorum,* diyemedim.

Doktor, yakında ayağa kalkabileceğimi de söylüyordu. Kalıcı bir hasarım olmadığı için mutlu olmalıymışım. Bunu kutlamalıymışım. O kadar kaybettim ki kazandığım hiçbir şey umurumda değil artık.

Suçluluk duygusunu aşamıyordum. Aynadaki adamdan iğreniyor ve Mert'in, hâlâ gözlerimin içine bakmasına katlanamıyordum.

Ölmeliydim.

Mert'in dışarıda olduğu bir saatte bütün ilaçlarımı içerek intihar etmeye çalıştım. Ne bulduysam içtikten sonra ölümümü beklerken o zavallı halimle yüzleştim. Boy aynası karşımdaydı. Bir deri bir kemik Uygar, tekerlekli sandalyesinde bana bakıyordu. Sırtında hâlâ bandajlar vardı. Yüzünde hâlâ aynı keder. Gözlerinin önünde aynı felaket sahneler.

Diri diri gömüldükten sonra hiç ağlamadım. Sanırım başımıza gelenleri adamakıllı idrak edememiştim ama aynadaki o yansımamı görünce çocuk gibi ağlamaya başladım. Doğduğum günden öldüğüm güne kadar her şey için hıçkıra hıçkıra ağladım. İlk defa kendime kıyamadım. İlk defa bunları hak etmediğimi düşündüm. Ölmek istemedim ama bütün vücudum titriyordu. İlaçları alalı çok olmuştu.

Gerisi bulanık ama kalkmaya çalıştığımı, Mert'i istediğimi ve gözyaşlarımdan önümü bile göremediğim için yere düştüğümü hatırlıyorum. *Buraya kadar mıymış yani,* dedim. *Bu kadar mı kötü bir adamdım da şejkatin zerresini bile hak etmedim?*

Sonra Men girdi odaya. Kanımın kanı değil ama sezmiş bir şeylerin tersliğini, huzursuzlanıp geri dönmüş eve. Beni o halde yerde gördüğünde çıldırdı. Ağlamama ise dayanamadı. Kollarını doladı bana, zar zor kaldırabildi beni ayağa. Yeniden aynadaki yansımamla karşı karşıya geldiğimde ikimiz de yara bere içinde, gözyaşlarına boğulmuş bir haldeydik. Bir tek ikimiz kalmıştık geriye.

Tam o anda ağlamayı bıraktım. Nefes alıp verişimin hızlandığı ve o ilkel hislerin damarlarımda gezinmeye başladığı anı yıllar geçse de unutamazdım.

Yansımamı aynadan izlerken *bir daha o kadın yüzünden ağlamayacaksın,* diye söz verdim kendime.

Şimdi, aylar geçti bunun üzerinden. Bir alışkanlık oldu bu günlük. Kıyamet de kopsa birkaç cümle yazmak görev oldu anlaşılan. Uzatmanın lüzumu yok. Söyleyeceğim tek bir şey kaldı.

Beni diri diri gömmenin bedelini o kadına çok kötü ödeteceğim.

9

UYGAR KARŞAH'IN GÜNLÜĞÜ

Aralık 2013

2013 senesini, soyadımı gömerek ve savcılık sınavını kazanarak bitirdim.

Knraşah hakkında bir cinayet davası vardı. Hayatıma ve kariyerime devam edebilmem açısından öldü bilinmeliydi. Adımdan vazgeçmezdim. Her şeye rağmen soyadımdan da ama *birebir aynı ad ve soy adıyla yeni kimlik çıkarmayalım,* dediler. Polat vasıtasıyla halihazırda göz önünde sayılırdım. Mert için yeni bir kimlik numarası yeterli olurken benim için küçük bir değişim gerekli görüldü. Kabul ettim. *O kadının benden alacağı son şey bir tane harf olsun,* dedim. *A harfini veriyorum.*

Ama o harfin hayatında nelere mal olacağını göstereceğim sana, Meira.

Şubat 2014

Nişanlınla Almanya'ya geri dönmüştün.

Dert etmedim. Sen orada sefanı sürerken ben iyileşmeye baktım. Yargı sınavına tekerlekli sandalyeyle gitmiştim. Zihnime çöken buğudan kurtulsam da fiziksel sağlığım, kendini aylar boyunca toparlaya-madı. Rakiplerim, vahim durumuma karşın, sınavı kazanabileceğime ihtimal vermemiş dahi olabilirdi ancak ben, çalışmakla dövdüğüm hayatımdan biliyordum kazanmaya mahkûm olduğumu.

Mülakata çağrıldığım vakit de tekerlekli sandalyeyle gittim ama heyetin karşısına geçtiğimde ayağa kalktım. Baştan sona takım elbise içinde, yaralı bileklerimi de gizlemesi için eldivenler geçirmiş vaziyetteydim ancak yaşadığım eziyetin izleri bakışlarıma kadar yayılmış olmalıydı ki bu halimle kalkmam ve dimdik durmam onları etkiledi. Savaştan çıkmış bir adamın gözlerine bakıyorlardı, ölümü görmüş adamı yıldıramazdı hiçbir yara, biliyorlardı.

Cumhuriyet döneminde, kanunilik ilkesinin ilk açık anayasal ifadesi hangi anayasayla yer aldı?

1921 ve 1924 Anayasalarında, kuvvetler ayrılığının dayandığı siyasal ihtiyaçlar nelerdir?

İstiklal Mahkemelerinin son görev yaptığı olay hangisidir?

Cevabını bilmediğim bir soru yoktu. Yandaşlarına torpil geçmek için fırsat kollayan birkaçının iç çektiğini ve böyle bariz bir eleme yapamayacaklarını düşündüğünü biliyordum. Kendilerinden olmayanı istemezlerdi. Sonra kim arkalarını kollayacaktı? Bu sebeple beni taraflarına çekmeyi deneyeceklerdi. Bana banknotlar gönderecek, vaatler verecek, hediyelere boğacaklardı. Hiçbirini kabul etmediğimde de kuyumu kazmanın yollarına girişeceklerdi.

Mülakatı geçtim ve stajyerliğe başladım.

Ayağa kalktığım o ilk dönemlerde, ilk işim dağ evine gitmek oldu. Bir fazlalık vardı üstümde, onu bırakacaktım. Kasayı açtığımda, Mei-ra'nın bulamadığını söylediği için arkadaşlarımı öldürdüğü belge, tam da karşımdaydı. Hiç dokunulmamıştı.

Benjamin'in mektubunu da kasaya koyup belgelerle beraber kilitledim.

işimin başına geçtiğim süreçten bu yana, sağlığıma kavuşmak üzere sporla ve diyetle ilgilendim. Merr vücudumun eskisinden de iyi olduğunu söylüyor. Kilo alıyorum, barfiks demirinde kendi küçük rekorlarımı kırıyorum, ağırlık kaldırıyorum. Beni zehirlediğin toksinlerden de kanımı arındırıyor, bağımlılığımdan kurtuluyorum.

Hayatım, eskisinden çok farklı şimdi. Daha da yalnızım. Şehir dışında tek başıma yaşıyorum. İşim ve Mert haricinde kimselerle görüşmüyor, başımı dosyalardan kaldırmıyorum. Stajyerlikte tahkikat süreçlerine yakından dahil oluyor ve dava rakipleri yapıyorum. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu anlayalı epey oldu. Duygusal veya idealist bir yaklaşımım olduğunu söyleyemem ancak nizama gönülden bağlıyım. Sabah kaçta kalkacağım, kaçta kahvemi içeceğim, kaçta duruşmaya katılacağım vc eve geri döneceğime kadar bütün adımlarımı günlük olarak saati saatine ayarladığım için bana yaşamak değil, yalnızca adımlan uygulamak düşüyor.

Bu da benim gibi dünyevi mevzularla işini uzun zaman önce bitirmiş bir adam için bir lütuftur.

Mart 2015

Savcılığa atandım.

Makam odama yerleştiğimde ziyaretime ilk Mert geldi. Bir hayli sevinçliydi. Bir savcı makamında tutuklanmadan oturduğu ilk andı. Gururlu baba edasıyla her yere bakıyor, masam dengede mi ya da dolabım duvara monteli mi diye kontrol ediyordu. *Savcım,* diyordu artık bana. *Savcım...*

Polat da geldi. Tabii, ben yükselene kadar sinsice beklemişti. Yanında siyasetten bir iki yüz getirmişti. İşe yarar bir meslek edinemeye-ceğine ve yalnızca zaman kaybı olduğuna inandığı için okul okumasını istemediğinden parasına el koyduğu oğlu adına *işte, aslan oğlum,* deyip duruyordu yanlannda. *öyle eziyetlere göğüs gerdi ki aklınız almaz. Erkek adam olarak geri döndü.*

Yalnız kaldığımızda ona, ŞAH Nakliyat'ı aldığına göre bir daha beni görmeyeceğini söyledim. En çok da yüzüne bile bakmayışıma öfkelendi. *Beni babalıktan mı reddettin,* dedi. *Reddetmeme gerek yok,* dedim. *Z^aten seni hiç babadan saymamıştım.*

Bana uzun uzun nutuklar okudu. *Mert'e yardım etmesem diri diri çürüyecektin toprağın altında,* dedi. *Nankör,* dedi. *Hadi ben kötü bir babayım ama o anan olacak kan mezanna çiçek bile getirmezdi,* dedi.

Sonuçta, yollarımızı kesin olarak ayırdık.

~~Babam~~ Polat da yok artık.

Mart 2015

Haberlerini alıyorum. Nişanlın, kardeşinin ölümüyle gün geçtikçe çökerken, sen bundan fırsat bilerek keyif yapıyormuş, onun bağlantılarını örgüt işleri lehine kullanıyormuşsun.

Uğruna herkesi çiğnediğin özgürlüğünün tadı nasıl? Kan tadı alıyor musun arada? Benim hatam. Pişmanlık duyacak bir kadın olmadığını uzun zaman önce anladım. Bu yüzden, binlerinin bunu sana öğretmesi gerekiyor artık. Yakında seni almaya geleceğim.

Sen cenneti hak etmedin, Meira. Sana cehennemi göstereceğim.

Nisan 2015

Almanya, Hamburg •

Zamanı geldiğinde Maria Roscnfeld'in dosyasını karşıma aldım ve iddianameyi büyük bir titizlikle hazırladım. Yüklenen suç ve uygulanması gereken kanun maddelerini sıralayıp kovuşturma talebiyle yetkili mahkemeye gönderdim. Maria -ailesini

öldürdükten sonra ilk işi adını soyadını eski haline tescil ettirmek olduğu için yargı sürecinde Maria Rosenfeld olarak tanınacaktı- Türkiye'de dc Almanya'da da suçlar işlemişti. Mahkemeden onay aldığımda onu Türkiye'de yargılatabilmek için Almanya'ya giderek suçlu iadesine ilişkin görüşmelere bizzat karılmak istedim.

O günü, bütün detayıyla hatırlıyorum.

Örgütün gözde saraylarından birinde görkemli bir maskeli balo veriliyordu. NATO'dan emekli bir danışman, Avrupa Parlamen-tosu'ndan birkaç komite başkanı ve başkan yardımcıları, siyasetten isimlerle istihbarat subayları gibi yüzler, maskelerin ardına gizlenmişti. Çoğunlukla örgütün finansörlerinin ağırlandığı bu prestijli baloda, örgütün en üst düzey yetkilileri de dahil her biri paranın gücü karşısında hazır ola geçmişti. Şan şöhret peşinde aklaşan saçlarıyla, halkı arenada birbirini parçalayan domuzlarmış gibi izleyen kahkahadan kıpkırmızı kesilmiş suratlarıyla ve doymak bilmeyen midelerine indirdikleri haklarla şişmiş gövdeleriyle, sözde sağcı milyarder elitleri karşılıyorlardı.

O gün, Meira'nın ifadesini bizzat görmeliydim. Kuş tüylerinden detayları saçlarımı da kapatan bir maskeyle yüzümü gizlemiştim. Gözlerimi dahi gölgede bırakan donuk maskenin ardındaki kendi yüzüm dc ifadesizdi.

Ta ki Meiragörünene kadar...

Merdivenlerin başında gördüm onu. Beyaz, uzun saten elbisesiyle orada belirdiği gibi herkesin odağı olduğunu hatırlıyorum. Beyaz eldivenleri, boynuna doladığı incileri, bukleli saçlarına taktığı tüllü şapkası... O, içeri girdiğinde bütün oda bunu biliyordu. Kalabalık daha ilk saniyeden onun gözlerinin içine en küçük bir ilgi için bakacak kadar onun etkisi altında kalıyordu.

Onu gördüğümde rahatsız edici bir his karnımdan yukarılara tırmandı. Uzun süre ayık kaldıktan sonra alkol görmek gibiydi. O tatlı görünen zehirli hata çekiyor kendini sana. Bütün benliğinle ondan iğrenip en son ölümün kıyısından döndüğün o geceyi hatırlasan da *bir bardak daha,* diye aklına girmeye çalışıyor şeytan hâlâ.

Ancak ilaçların etkisiydi bu. Zehrinden arınmış olsam da bedenim hatırlıyordu onu. Yoksa artık bir his kalmamıştı içimde. Kısa süreli bir arıza yaşansa da az sonra geçmişti bile.

Meira, merdivenlerden indiğinde sessizce kenarda dikiliyordum. Ona ilgi göstermiyordum ama yanımdan geçip, gidecekken duraksadı. Kafasını kaldırıp bana doğru baktı. *Sezmiş gibi...*

Gözlerinin kısıldığını gördüm. Maske takmıyordu, zaten yeterince maske vardı yüzünde.

Bana, “Sizi tanıyor muyum?” diye sordu.

Herkesten çok. Başımı iki yana salladım.

Cevap vermeyişimden rahatsız olmuş, “İnsanlar konuşarak anlaşır,” diye kızmıştı. Almancam pek iyi değildi, onu takip etmekte zorlanmıştım. General Lennart Stahlberg yetişmeseydi üzerime gelecekti. Beni bir yatırımcının danışmanı olarak, Ludger Redner ismiyle tanıttı. Meira, bunu gülünç bulmuş, sonradan öğrendiğim üzere, “Soyadına nazaran hiç de bir konuşmacıya benzemiyorsun,” diyerek dalga geçmişti. Bunu, o vakit anlayamasam bile zihnimdeki dejavu hissiyatı tüylerimi diken diken etmişti.

“Maria Rosenfeld. Yeni SS birliğinin -gururla söylerim ki- artık genel müdürü.”

Lennart, onu böyle tanıttı. Bunu anladım. Meira henüz yirmi yaşındaydı ama kendisinden kıdemli, okumuş kimselerin belki uğruna ömür çürüterek zor gelebileceği prestijli bir makamdaydı. Örgütün ideolojik planlamasında, özel operasyon hareketlerinde, siyasi tasviyc stratejilerinde önemli bir rol oynuyordu. General, Meira’daki değerli taşı görmüştü ve onu parlatmak için bütün hayatını bu bahse yatırmıştı. Bu sebeple Maria’nın hayranı da çoktu düşmanı da.

O akşam baloda Meira yı ilk defa, gerçekten ait olduğu o yerde izleme fırsatım oldu. Benim bir zamanlar melek suretli gördüğüm kadın, şeytanları bile kıskandırabilirdi. Buna şahit oldum.

Maria için ne derlen bilirsiniz: Vicdan o kadından sonra doğdu.

Böyle diyorlarmış onun için. Onunla baş edebilmek için Tanrı’nın vicdanı yaratması gerekmiş. Sadece kendi örgütü içinde onlarca insanı öldürmüş Meira. Birliğinde ortak davaya olan öneme rağmen öyle prestijli bir konumdaymış ki ne yapsa yanına kalmış.

O akşam masanın birinde Meira bir hayalet masalıymış gibi bunlar, Meira’nın da dahil olduğu diğer masada ise siyaset konuşuluyordu. Kulak misafiriydim. Masada Amerikalılar da olduğu için sonunda ne konuştuklarını anlayabilmekteydim. Benim için ilginç bir deneyimdi çünkü bu davaya kadar Meira’yı yalnızca işlediği suçlar ve örgütle bağlantısı nezdindc araştırmıştım. Meira’nın gerçek fikirlerine uzaktım. Kimdi bu kadın? Bilmiyordum. O gece biraz daha iyi tanıyacaktım.

“Almanlar da sarı saçla mavi gözü bir halt sanıyor doğrusu!” Ana konu buydu. “Aryan ırkı bir saçmalıktan ibaret! Bilimsel bir dayanağı bile yok! İşte, milliyetçilik her milletin boş hülyalarından biridir! Bir zehirdir! Milliyetçiliğin yaygın olduğu ülkelerin vatandaşlarının bir kukla gibi öz iradeden yoksun olması tesadüf müdür? Birkaç vatan millet Sakarya zırvalıkları sıkarak onları dilediğinizce yönetebilirsiniz! Ne anlattığınız

ve hatta vatandaşın aklına yatıp yatmaması bile önemli değildir! Çünkü kimse bir inananlar ordusunda tek inanmayan olmak istemez!"

Meira'nın, "Bir Amerikalı milliyetçilik nedir bilmez tabii, hiçbir milli değeriniz yok neticede," dediğini hatırlıyorum. "Varlığını namusuyla sürdüren milletleri yok etmeye yemin etmiş istilacı Yahudileri de bu yüzden seve seve yalarsınız."

Amerikalı, alınacak kadar umursamadı bu sözleri. Diğerleri ise Meira'nın bu kesin tavrına epey keyiflendi.

Meira'nın gerçek bir dava kadını olmaktan ziyade idealleri kullanan bir sadist olduğuna inanmakta haklıydım. Malum kısma olan öfkesi sebebiyle kendisini dahi inandıracak kadar milliyetçi olduğunu düşünüyordum. Onları katledecek bahaneye sahip olmak için kendini her kalıba sığdırırdı. Her inancı benimser, her nişanı göğsüne takar, her üniformaya girerdi. Hâlâ onu bir Nazi milliyetçisi sanmaları gülünçtü. MarİA dedikleri kadın, Yahudilerden nefret ettiği kadar Naillerden de nefret ediyordu ve o masada bunu gören yoktu.

Fanatik idealistleri daima tahmin edilemez bulmuşumdur. Öylesine sanrılı insanlardır ki inançları uğruna olmayan vakalar görürler, kendilerini işte bu denli şartlayabilirler. Bu uğurda da doğru olduğuna inandıkları her darbeyi, karşılarında kim ya da ne duruyor olursa olsun indirebilirler. Bu sebeple, toplum için tehlikelidirler.

Ancak Meira, açıkça fanatik bir idealist de değildi. Aryan ırkı, Darwinci biyolojik ırkçılık, bir ulusun üstünlüğü gibi zırvalıklara inanmayacak kadar eğitimli bir kadındı. Herkesten çok okuyor, çocukluğundan beri akılalmaz eğitimler görüyordu. Lâkin bir zamanlar aynı fanatiklerin başını ezmiş olmalarından öylesine büyük bir öfke besliyordu ki içinde, bütün mantığını isteyerek rafa kaldırıyor, onları yok etmek için onlardan biri olmayı seçiyordu. Bu nedenle, Meira gözümde kuzu kılığında bir kurttan farksızdı. Dişlerini, kendinden olsun olmasın herkesin etine geçirmeye hazır kana susamış bir yaratık olmasıyla, bütün bu faşist çılgınların arasında dahi eşi benzeri olmayan bir tehlikeydi.

Arkada konuşmaları dinlerken, Meira'nın kalkıp masama gelmesi bana da sürpriz oldu. Dans için ona eşlik etmemi istemişti. Kabul ettim. Elini yeniden tutmak ve dans pistinde parmaklarımı beline bastırmak nasıl hissettirdi, anlatamam. Günlüğüme bile anlatamam. Ancak salondaki erkeklerin büyük bir kısmının partnerlerine fark ettirmeden bana kıskançlıkla baktığını söyleyebilirim. Buralarda yeniydim ve geldiğim gibi herkesin gözüne kestirdiği Maria Hanım'm ilgisini çekmiştim. Benim yerimde olmak için her şeyini verecek adamları o maskelerin ardından tanıdım.

Libertango, düşmanla son dans için yeterince dramatik bir dokunuştu. özellikle de eskiden Meira'nın konserlerinde dinlediğimi düşünürsek... O an Meira'nın eteklerinin alev aldığını sanacaktım. Biz döndükçe o kıvılcımlar benim paçalarıma da sıçrıyordu. Yavaş yavaş, yutuyordu bizi kor alevler.

Şüpheciydi. Yeşil gözleri, maskenin karanlıkta bıraktığı gözlerimi görebilmek için kısılmıştı. Bana, etrafındaki uçan kuştan dahi haberdar olacak kadar dikkatli biri olduğundan bahsediyordu.

"Yine de sizin adınızı hiç duymamak beni şaşırttı," demişti. Cevap vermediğimde, tarafınca öldürülen diğer örgüt üyelerinin muhtemelen maruz kaldığı o sahneyi yaşadım. Kulağıma yükseldiğini hatırlıyorum. "Rolü bırakalım o halde. Casus musunuz? Beden diliniz düşmanca ama aynı zamanda da tanıdık. Beni... Tanıyor gibisiniz."

Bedenini bedenime sıkıca bastırdım. Yüzlerimiz arasında santimler bile yoktu. Şimdi bu sayfaları, cılız bir mum ışığının akında yazarken yeşil harelerinde kıvılcım gibi çakan alev parıltılarını da hatırlıyorum.

"Casuslara ne yaptığımı biliyor musunuz? Önce sizi köpeklere parçalatacağım. Sonra da... Diri diri yakacağım. İşte o zaman, *Ludger* Bey; dilsiz olsanız da çığlık atmayı öğreteceğim size."

Uysal fısıltısıyla taşınan, tenime diken gibi batacak kudretteki o sözlerini unutmak ne mümkün?

Saniyeler sonra salonu özel harekât bastı. İşte o zaman Meira, vahşet arayan gözlerini benden ayırdı ama ben benimkileri ondan ayırmadım. Onun, ters kelepçeyle tutuklanmasını izlemek istemiştim. Kibri, tepki vermesine dahi müsaade etmedi. Kollarındaki parmakların cüretinin midesini bulandırdığına bizzat şahit oldum. Hâlâ kim olduğumu bilmese de askerler onu götürmeden önce her şeyin sorumlusu olduğumu anlamış gibi bana bakmasına karşılık verdim. Yine sesimi çıkarmayışıma, çarpık, gizli bir sırıtmayla karşılık verdiğini dahi görür gibi oldum. Bir yemin etti sanki o anda: *Bu içi çözecek ve senin için geri döneceğim, Ludger.*

Bütün salon, maskelerini düşürmeden kaçmaya çalışan insanların kaosuyla arbede alanına dönerken orada öylece dikilen tek kişi bendim. Askerlerden biri yanıma geldiğinde de savcı kimlik kartımı ve yetkilendirme belgemi gösterdim. Tarif edemeyeceğim bir haz duyduğumu itiraf etmeliyim. Karıncalar gibi dağılmalarını, son kişiye kadar izledim.

Maria Roscnfcld'in iadesi, Alman hükümetince kabul edilmişti. Devletin alnına süreceği lekeden kaçınmak adına öylesine hevesliydiler ki sessizce çöplerini almamıza

izin verdiler. Ayrıca Maria'nın kendisinin, onun ailesinin vc örgütün siyasi gücü Almanya'da o denli kudretliydi ki hükümetin kendisi bile onu adil bir şekilde yargılaya-mayacaklarmı içten içe biliyordu.

Ertesi gün Meira tutuklu olarak Türkiye'ye getirildi. İlk gece cezaevinde kalsa da dava sürecinde tutuksuz yargılanması adına amcası Klaus Rosenfcld ve General Lennart elinden geleni yaptı. Evet. Elbette tutuklanmamalardı. Davetin basılmasının bir anlamı yoktu. Onların adilce yargılanacağını hiç düşünmemiştim zaten.

Neyse ki benim davam onlar değildi. Onlar kadar şanslı olmasına izin vermeyeceğim, Meira'ydı.

9 ***Nisan 2015***

İlk duruşma.

Dava, kamuoyuna kapalı görülecekti. Meira'nın tarafı da bu suçlamaların duyulmaması için ellerinden geleni yapmıştı. Dünyanın, siyasetin karanlık yüzü haricinde böyle bir faşizan liderden, bir savaş suçlusundan, bir toplu katliamcıdan haberi dahi yoktu, örgütün proje kapsamına giren terörizm faaliyetleri, binlerce insanın canını almıştı ve Maria turuklanmasaydı, yüz binlercesine kadar bu sayı çıkacaktı.

İlk gün, adliyeye girerken pek de rahattı Meira. Her zamanki gibi süslenmişti. Avukat ekibiyle ve yanında kâhyasıyla, davayı kazanacağına olan büyük bir özgüvenle yürüdüğünü, üst kattan izlemekteydim.

O gün, duruşma salonuna girdiğimde bana en geç dönen gözler, Meira'nın gözleri olmuştu.

Savcı cüppesi içinde, elimde evraklarımla, sapasağlam bir vaziyette kürsüye yürürken onunla kesişti bakışlarımız. Yeşil gözleri irice açılmış, olduğu gibi de donakalmıştı. Diri diri gömdüğü yüzü görmüştü karşısında. Şaşkınlığını sayfalarca tasvir edebilirim. Geceleri onu avlayan sanrılardan biri olduğuma inandığını görebilmekteydim. Nihayetinde bütünüyle aklını yitirdiğini düşünüyor olmalıydı. Oysa bunun için daha erkendi. Kalan aklına ihtiyacım olacaktı.

Cumhuriyet savcısı sıfatıyla, kürsüde hâkimin yanındaki yerimi almıştım.

Meira kendine gelebildiğinde ayağa fırladı. Avukatının koluna yapıştı. Ona, aynı şeyi görüp görmediğini sordu.

"Kim ki o, efendim?"

“Uygar Karaşah...”

Meira’nın hiddetli itirazlarla kürsüye bağırdığını yazmalıyım. “Sen nasıl olur da yaşayabilirsin?” İlk sorusu bu oldu bana. Avukatı onu tutmak için atıldı. Hâkime bu alakayı hesap sorar gibi sorduğu vakit sessiz olması için uyarıldı.

Hâkim bugünün tarihini okudu ve ilk celsenin açıldığını duyurdu. Meira’ya söz hakkı verildiğinde ilk iş beni ifşa etmek için, “Uygar Karaşah...” diye anlatmaya başladı.

Hâkimin onu, *“Sayın Savcım,* diyeceksin,” diyerek düzeltmesi ise moralini altüst etti.

“Savcı Uyga-”

“Sayın Savcım, diyeceksin!”

Bu anıyı zihnime iyice kazıdım, geldim kâğıtlara da mürekkebim tükenene kadar yazdım. Çünkü Meira o gün, “Sayın Savcım,” dedi bana. İtirazlar etti elbette, ailesini öldürme suçundan tutuklandığımı ve hapisten kaçtığımı söyledi. Buna hâkim ne dedi peki?

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu ona. “Savcı’m Uygar *Kar-şah'ıan* mı?”

Ne derse desin, bir önemi yoktu. Karaşah artık ölmüş bir adamdı. Endişelenmesi gereken tek kişi Karşah’tı.

Hâkim bana, suçlamaları okumam için söz hakkı verdiğinde de Meira’nın bakışlarının üzerimde olduğuna değinmeliyim. *Elinden geleni ardına koyma,* der gibi iddialı bir duruşu vardı.

Ayağa kalktım ve kendisine yüklenen suçları kısaca anlatmaya başladım:

“Sanık Maria Rosenfeld hakkında, suç işlemek maksadıyla kurulan silahlı terör örgütüne üye olmak ve Örgüte yardım etmek, canavarca hisle kasten adam öldürme, kasten adam öldürmeye teşebbüs, taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olma, eziyet, şantaj, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, tehdit, suçluyu kayırma ve resmi belgede sahtecilik suçlarından dava açılmıştır.”

Sadece Meira değil, Meira’nın tarafındaki herkes, avukatları da dahil neye uğradıklarını şaşırdı. Buraya uzun uzun yazmadığım, kısalttığım suçlamaları bunlar. Orada koca bir on beş dakika boyunca suçlarını saydım aslında.

Almanya'daki balo, suç örgütünü kanıtlamazdı. Türkiye'de yargılanacak olması nedeniyle de yalnızca Türkiye'de işlediği suçlarla alakalı bir dava olduğunu sanacakları şekilde yanıltılmışlardı. Zaten ölü olan bir adama, Uygar Karaşah'a yıktıkları cinayetlerle bu işten de kolayca yırtabiicceklerine inanmışlardı.

Meira'nın hiddeti yakınındaki avukatları korkutuyordu. Tebligatta bu suçların yazmadığını söylüyor, delilleri göstermemiz için bize hesap soruyordu. Doğrusu, onu hazırlıksız yakalamak istemiştik. Kendi amcası da dahil örgütün büyük bir kısmının ona sinini dönmesini izleyecektik.

Avukatları araya girdi, Meira'nın sert karşılıkları için özürler dilediler. Meira'nın tescilli ruhsal problemleri olduğu ileriye sürüldü ve sinir krizi geçirdiğini söyleyerek ara istediler. Meira, bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Ben İse yüzüne dahi bakmamış, hâkimin ara vermeyi kabul etmesiyle de kürsüden ayrılıp arka tarafta, odama geçmiştim. Ziyaretçim olacağını biliyordum.

Maskelerin ardından değil de eskisi gibi Uygar ve Meira olarak karşı karşıya gelecektik. O topuklu ayakkabının sesini arkamda duyduğumda içimden geçen hisler buydu. Geçmişimiz, alevlere bürünmüş de sırtımdan tırmanmak için yaklaşıyordu sanki.

"Uygar Karaşah." Bununla dalga geçti. *"Karşah.* Doğru."

insana doğru, yılan gibi kıvrılma huyu vardır. Arkadan sessizce, ağır ağır yaklaşmayı sever. Sonra bir elini omzuna koyar, etrafında dönüp, karşına geçerken de o parmaklar ensene doğru tırmanır. Zehrini omuriliğine batırır ve seni ele geçirir sanki. Karşına geçtiği vakit onunsundur.

Yanımdan geçerken de boynuma doğru yaklaşmış» beni koklamış ve yüzünü buruşturmuştu. Bana söylediklerini hiç unutmadım. "Hâlâ arkadaşının yanık bedeni gibi kokuyorsun," dedi. Devam edebilir, kendi gücünden böbürlenebilir, kibirli laflar edebilirdi ama sadece bu sözün üzerimde muazzam bir etki yaratacağının bilinciyle sessizleşti.

Ben güçlü dursam da omzum, sinim, yakıp geçtiği iç organlarım, karşımda duran kadını tanımıştı. O anda bir titreme dalgası yayılmıştı bedenime ama bunu sevdim. Bunun gözümü kana bürümesini, içimdeki vahşet isteğini okşamasını, beni intikam için kamçılamasını sevdim.

Az sonra konuşmayı da seçecekti: "O delikten nasıl çıktın, bilmiyorum ama geri dönmesini de bileceksin. İstediğin kimliğe bürün. Senden bin tane de olsa binini de ezer, geçerim."

Benden bin tane de oba... Bu fikir, ilk duyduğum andan itibaren kulağıma ilginç gelmiştir.

Nisan 2015

Ludwig'in dosyasını davaya hiç bulaştırmadım. O dosyaları, bir garanti olarak saklamayı, tıpkı bir zamanlar bunu yaptığı için kızdığım Benjamin gibi daha mantıklı buldum. Bu belgeler Meira'nın taşmışıydı. O tasmayı çıkarana kadar da ne denli zaruri olduklarını fark etmemiştim. Bunun için Benjamin'e bir özür borçlu olduğumu biliyordum.

Onları sık sık hatırlarım. Benjamin ve Ahuva'ya karşı mahcup hissettiğimi çoğu kez bilinçsizce gizledim. Hepimizin oyuna getirildiği bir düzende kendimi suçlayarak bir yere varamazdım ancak vakit geçtikçe ne büyük adam olduğunu anlamaya başlıyordum. Belki de kızını zapt etmek, ona olan borcumu öderdi. Hiç değilse bir kısmını.

Mayıs 2015

Maria Rosenfeld'in etkisini küçümsemekte hata ettim. Yaşı itibarıyla, yıllarını örgütün doktrinine adamış dava adamları, Maria'nın getirdiği başarılardan ziyade yaş tecrübesini kale alacağından, çoğunluğun onu ciddiye almayacağını hatta aralarında dahi istemeyeceğine inanıyordum ancak onu aralarında görmek istemeyenlerle beraber, adının terörizm suçlamalarıyla birlikte anılmasından çekinen üyeler, yetkililer ve siyasetçilerin büyük çoğunluğu ona sırt çevirmiş olsa da ardında hâlâ onlarca sadık adam bulunuyordu

Maria -sadece gerektiğinde ona Maria derim-, yüzünü gizlerdi. Kimliği yalnızca örgütün belli üyelerince bilinirdi. Duruşmaya gelip gittiği süreçte de yüzünü örtecek bir şapka takıyordu. Ona biat edenlerin, kapısında paspas olmak isteyenlerin ve onun için kurşun atıp kurşun yiyeceklerin çoğu, onun yüzünü dahi görmemiş insanlardan oluşuyordu. Yalnızca sarı saçlarını görüyor, kesin duruşundan Maria olduğunu anlıyor, bu yetki ve karizma izlenimiyle beraber coşkuya kapılıyorlardı.

İşte bir sonraki duruşma gününe böyle yüzlerce adam geldi. Siyahlar içinde, konvoylarla adliyenin bahçesine dolup taştılar. Meira, aracından çıkarken ona arkadan eşlik ettiler, gizlice zafer sloganları attılar, ardında bir dağ gibi yükseldiler.

Bir daha adliye bahçesinde konvoy görürsem her biri hakkında soruşturma açacağımı söyledim. Meira'nın hiçbir türlü destek almasına müsaade etmezdim. Sırf bu nedenle bu

dava, her türlü manipülasyon, tertip ve alçakça işbirliklerinin önüne geçmek maksadıyla gizlice ve ivedilikle yürütülüyordu.

Neden adaletin terazisiyle oynamaman gerektiğini öğrendin mi? Senin de tamldığın gün gelecek çünkü.

11 Ekim 2015

Son duruşma.

Celseleri ne kadar artırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, kaçınılmaz son geldi.

Sağlam ipliklerle dokuduğum bu suçlama örgüsünü, ne yapular-sa bozamadılar. Çeşitli hilekârlıklara, indirimlere, şahsıma ve işime suistimale kadar ileri gitmeye başvurdular ancak akıllarına gelen her fikir önce bana uğruyordu. Avukatlar ordusu, siyasi bağlantıları ve örgüt kolları Almanya'da iş görecekse de burada onlara nefes aldırmıyordum. Onlara destek vermeye cüret edecek her kimse beni de karşısına alacağını biliyordu. Polafin siyasi geçmişi sağ olsun, hepsinin karanlık tarahni görmüştüm ve onları o karanlığa gömmekten de çekinmezdim.

Sonuç olarak, "Sanık Maria Rosenfeld, sanık kürsüsüne lütfen," diyerek cezasının açıklanacağı güne geldik. Ne Kamber denen nişanlısı ne amcası ne de beraber iş yaptığı Lennart yanındaydı. Avukatları haricinde yalnızdı. Bunun ağırlığını ancak cezası verildiğinde anlayacaktı.

Hâkim mikrofona yaklaştı. "Sanık Maria Rosenfeld'in canavarca hislerle üç insanı eziyet ederek öldürme suçundan üç müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına..." diyerek cezası okunmaya başlandığı gibi Meira'nın yeşil gözleri iri iri açıldı. Hemen dönüp avukatlarına baktı, avukat ise ona sakin olmasını söyledi.

Hâkim devam etti:

"Taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olmakla on beş yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, suç işlemek maksadıyla kurulan silahlı terör örgütüne üye olmak ve yardım etmek suçundan on iki yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçundan sekiz yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verilmiştir."

Meira toplamda, yüz yedi yıl ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Meira, hepimiz bir deliymişiz de kendisi buradaki tek mağdurmuş gibi baktı. Avukatları sıkıntı içindeydi. Ona muhtemelen, her suçtan ayrı ayrı ceza aldığı için müebbetlerin tek bir ağırlaştırılmış hapis cezasına dönüşrürülmediğini ve bu yüzden bu kadar yıl yediğini anlattı.

Men o gün seyirciler arasındaydı. Onu teselli etti. "Üzülme. Sayılı gün çabuk geçer," dedi. Uzun bir süre sonra ilk defa güldüğünü görmüştüm.

Meira'nın yutkunduğunu, ifadelerinin donuklaştığını ve o yeşil gözlerinin ağır ağır benimkilere tırmandığını anbean izledim. O ilk konserimizde, o tiyatro sahnesinde nasıl da gülümsemişti bana... Karanlığıma ışık gibi doğduğuna inandığım ama bana felaketi getiren kadının o gülümsemesiyle başladı benim cehennemim.

Şimdi de ben gülümsedim ona.

Onun cehennemi de yeni başlıyordu.

Ekim 2015

Neler olduğuna dair pek bir bilgim yok.

Dava sonuçlanınca öykü yü öldüren asıl kişinin Meira olduğunu öğrenen Kamber, Türkiye'ye gelmiş, ülkeden kaçmak üzere evinde geriye kalan evrakları toplayan Meira yla kavga etmişti.

Kambcr'in bedeninden sekiz kurşun çıkarıldığını duydum.

Tabii Meira'nın bütün kanıtları, hafızasını ve geçmişini yok etmek maksadıyla içinde bodruma hapsettiği hizmetçileriyle beraber yaktığı evinden, Kambcr'in hangi parçaları sağlam kalabildiyse artık geriye... Benjamin'in ona hediyesi, Elizabeth'in bir kanıt olduğunu sanmıyordum ancak o da yangında ölenler arasındaydı.

Meira'nın, cezaevine nakledilmeden önce kaçırıldığını da çıkardığı yangını da geç öğrendim, pek bir şey kurtarılamadı. Bazı kitaplar ve Benjamin'in Meira'ya olan mektupları yalnızca. Onları saklayacaktım.

Meira ise bu yangının ardından ülkeden kaçacaktı. Lennart onun için özel bir uçak göndertmişti. Elbette onu hapiste bırakmayacaklarını biliyordum. Bıraksalar dahi, içende kraliçeler gibi yaşatırlardı onu. Bu dava, Meira'nın tutuklanmasından ziyade, Uygar Karaşah'ın aklanması içindi daima. Meira ile kendim ilgilenecektim.

O gece şoförüyle havalimanına vardı. Uçağının önünde, ellerimi arkamda kavuşturmuş onu bekliyordum. Benim ayarladığım adamın sürdüğü arabayla kendi geldi ayağıma. Artık tamamen kaybettiğini kabullenmesi bir koca dakikasını aldı ama taviz vermedi, arabadan kendi indi. Karşıma geçti.

"Öldür hadi," diye bekledi. "Beni hapiste tutmayacaklarını sen de biliyorsun. Öldür gitsin."

"Yaşayacaksın," dedim sadece.

Kasım 2015

Onu yakaladım. Dağ evine geldik. Yukarıdaki odaya kilitledim. Yanımda bir silah var ve tek düşünebildiğim göğsüne bir kurşun ko-

yup onu diri diri gömmek. Tıpkı bana yaptığı gibi... Ama onu öldürmeyeceğim. Onun beni kurtardığı illüzyonuna sarılacak kadar beni zavalhlaştınp, tekrar en diplere geri çeken o kadının öylece ölüp gitmesine müsaade etmeyeceğim. Acı mı? Entrika mı? Yalan dolan mı? Âlâsını vereceğim.

Benim kalbime bir kurşun koymanın bedelini, onunkini paramparça etmekle ödeteceğim.

Kasım 2015

Meira, amcasını da öldürtmüş.

Bunu hangi ara yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Onu öldürmeyi uzun süredir planlıyormuş. Gününü kesinleştiren ise amcasının ona sırtını çevirmesi olmuş. *Yargılandığım süreçte bana o kadar hızlı sırt çevirdi ki düşmanlarım bile onu ayıpladı,* diyor.

Amcasından geriye ikiz çocukları kaldı. Meira'nın yaşayan tek Öz akrabaları. Onlara ne olduğunu bilmiyorum ama eğer ki babalarını öldürenin Meira olduğunu biliyorlar ise veyahut öğrendiklerinde, onun peşinden muhakkak geleceklerdir. Bunu biliyorum.

Şubat 2016

Meira'nın bir canavar olduğunu söylerken yanılmıyordum.

Onu birçok şekilde incitmiş olabilirim ama o kesinlikle kurşun geçirmez. Nefretten başka hiçbir duygu yok sanki içinde. Onu yaralayabileceğim bir değeri yok. *Sevdiklerine zarar veririm,* diye tehdit etsen edemezsin, onu seven herkesi kendi elleriyle yok etmiş. *Seni öldürürüm,* desen zaten ölümden korkmayan biri. Boyun eğip bana zaferi tattırmaktansa şüphesiz en acı şekillerde de olsa ölmeyi tercih eder.

Göze göz dişe diş, desen... Denedim.

Bana eziyet ettikleri o mumun sıvısıyla doldurdum koca bir küveti. Onu omzundan hafifçe ittirmem yetti küvete düşmesi için. Tamamen battı, geri çıktığında gözlerini açamıyordu. İlk çığlığı saniyeler sonra duydum. Canı çok kötü yanıyor olmalıydı ama aslında beni yaktıkları seviyenin yakınından bile geçmiyordu mumlar.

Küvetten bir çırpıda kendini yere attı. Yarı çıplak bir halde fayansın üstünde kıvranıyor, üzerindeki yağı temizlemeye çalışıyor ama mum sıvısı hızla kurudukça bütün vücudunu saran katman da bir kalıp gibi derisine yapışıyordu. Her hareketiyle beraber derisi soyulu-yormuş gibi çatlaklar oluşuyor ve kurumuş katman üzerinden pul pul dökülüyordu. Bir yılanın deri değiştirmesine benziyordu bu sahne. Doğrusu, tam da öyle.

O sırada onun etrafında ağır adımlarla yürüyor, onu izliyordum. Belki de onun direncini kırmakta başarılı olduğumu düşünüyordum ancak biraz sonra o inlemeler nevrotik kahkahalara dönüştü.

"İstediğini yap..." dedi. "İşe yaramayacak. Bin hayatım da olsa Ka-raşah, bininde de seni harcardım. Bininde de senden Özür dilemez-dim! Önünde diz çökmezdim!"

Bin hayatın olsa bininde de diz çökmezsin demek.

Bin hayatın da olsa... *Bin Meira da olsa...*

Nisan 2016

Hafızasını bütünüyle kaybeden insanlar, nasıl bir karaktere sahip olur?

Alzheimer hastalarının önce yeni anılarını, daha sonra çevresindeki insanları, bir noktada kimlik algılarını, en nihayetinde de temel hayati fonksiyonlarını ve motor becerilerini dahi yitirebildiği söylenir-

Bir yerde okuduğuma göre, bu sürece tersten bakıldığında, doğmak da böyledir. Önce nefes almayı, hayatta kalmayı öğrendik ve yaşadıkça, çevresel faktörlere maruz

kaldıkça, ödül ve ceza mekanizmasıyla sınandıkça hafızamızı geliştirdik. Bizi biz yapan, karakterimizi belirleyen ve aldığımız kararlarda rol oynayan yegâne unsur, her zaman hafızaydı. *Karakter* dediğimiz özellikler, büyük ölçüde tecrübelerimizi depolayarak şekillendirdiğimiz kimlik algımız ve karar alma mekânizmamızdı. Bazı yönleriyle genetik olabilse de insanı insan yapan yaşadıklarıdır. Hayatı boyunca edindiği deneyimler, sevdiği ve sevmediği etmenlerdir. Gördükleridir, duyduklarıdır, ailesidir, arkadaşlarıdır, çocukluk döneminde karşılanan ya da ihmal edilen ihtiyaçlarının bir yansımasıdır.

Doğru çalışabilmek için anılara ihtiyaç duyan bir beynin ürünüyüz. Dolayısıyla hafızasını bütünüyle yitirmiş bir beynin çeşitli loblarını çalıştıran kişisel tecrübeler olan mekânlar, imgeler, yüzler, sözler anık kısmen orada değilse birey, nasıl hatırlamadığı bir geçmişin ürünü olabilir?

Cevap biraz şaibeli. Hafızasını yitiren hastalar, yepyeni insanlar gibi de uyanabilir, pek değişmeyebilir de. Alışkanlıkları değişse bile fıtratları değişmeyebilir. Görüşleri değişse dahi zamanla eski haline dönebilir. Bunun formülünü bulmak mümkün değil. Ancak remel fikir şu ki insanı iyisiyle kötüsüyle etkileyecek, belki de kabuğunu kıracak, herkeslerden sakladığı özünü ortaya çıkaracaktır. Belki de çıkarmayacaktır.

Yine de bu fikir, tek bir sorudan doğdu: *Kalbi olmayan bilini nasıl kırarım?*

Ona bir kalp vererek.

Ona bir kalp vermek istedim. Bunun için sıkı çalışmam, sağlam dokumam gerekti. Babamın bana kazandırdığı belki de tek işime yaramış bilgi, uyuşturuculardı. Uyaranlar, kimyasallar, neyi neyle birlikte kullanman ya da kullanmaman gerektiği...

Bir kimyager gibi dikkatliydim. Ölçülü davrandım, kalıcı hasarlar vermekten kaçındım ve Önce onu ilaçlarla zehirledim, iradesini güç-süzleştirdim. Beynin loblarında nöron kayıplarını destekleyen doğru uyuşturucuları kullandım ve yavaş yavaş hafızasını -ve aslında ona dair birçok şeyi- kaybettirdim ona. Karanlığın onu yutması için vakit de tanıdım. Güçlü haplarla onu uzun uykulara yatırdım ki geçmiş Meira'nın üzerinden asırlar geçmiş gibi uyansın.

Son adımda, tiyatro sahnemi süslemek kaldı geriye.

İLK PERDE: *YENİ MEİRA*

Mayıs 2016

Derin uykusundan -ben bunlara koma diyeceğim- ilk kez uyandığında bambaşka biri gibiydi. Beni değil, kendisini dahi hatırlamadı. Başucunda ise Meira'nın en sevdiği çiçekler, beyaz orkideler vardı.

Eskiden doğum gününde sana orkide almıştım, Meira. Çalışanından onları güneş gören bir yere koymasını istemiştin. Çiçeklere dair bir bilgim olmadığı için bunu anlayamadım. Hediyemi beğendin ve ona özenle bakacak, sevgini göstereceksin sandım.

Orkideler doğrudan güneşe maruz kalırsa solarmış oysa.

O günden itibaren sana onlarca kez orkide gönderdim. Kuşkusuz hepsini güneş görecek yerlere konumlandırdın. Hepsini soldurdun. Bilerek. Belki de bu senin egonu besleyecek sembolik bir ritüeldi.

Ancak orkidelerin anlamını hatırlıyorsun, değil mi Meira?

Orchis, güzel ama kibirli bir yan tanrıymış ve işlediği affedilemez günahın bedeli olarak hayvanlar tarafından parçalara ayrılarak Öldürülmüş. Beden parçalarının düştüğü yerlerde ise orkideler yeşermiş. Orkide yaprakları Orchis'in güzelliğini temsil ederken çirkin kökleri onun işlediği affedilemez günahı temsil edermiş. Orkideler, ne kadar masum gelseler de göze, ikiyüzlülermiş.

Bu yüzden intikamım orkide çiçekleriyle başlamalıydı. Uyandığında, yeni hayatında göreceğin ilk ipucu, eski Meira'ya dair ilk anın, beyaz orkideler olmalıydı. Masumiyet yanılgısına düşüren güzelliğiyle, çirkin köklerini keşfedeceğin karanlık güne kadar şimdi de yeni sembolik ritüelin, her sabah gözlerini aynadaki yansımana açman olmalıydı. Bu çiçekler artık yalnızca sana ait.

Şimdi iyi bakacaksın ama onlara. Bu sefer çiçeklerimi soldurmana izin vermeyeceğim, Meira.

Temmuz 2016

Yeni Meira, eski Meira'ya hiç benzemiyor. Uysallığı, ürkekliği, ne olup bittiğini anlamayan hırpalanmış aklı, tam da istediğim gibi savunmasız. Bir kalbi var anık avuçlarımın arasında ezebileceğim.

Tek bir problem var ki Almanca haricinde diğer dillere eskisi kadar vakıf değil. Biraz İbranice, çok az da Türkçe anlayabiliyor ancak konuşmakta zorlanıyor. Bu gibi komplikasyonlar olasılık dahilindeydi. Aklı karman çormandı. İlk günlerde belirli

motor becerileri dahi endişelendirecek düzeyde zayıftı. Zamanla düzeldi. Hiç değilse Türkçe-si, ona yaptığım kötülükleri anlayabileceği kadar yerine geldi.

Meira'nın geçmişte yaptığı korkunç şeyleri ona ben yapmışım gibi anlattım. Biz kim miyiz? *Düşmanız.* Ailen nerede mi? *Toprağın altında.* Neden mi? *Senin yüzünden.* Ne mi yaptın? *Affedilemez bir günah işledin ve her günahın affı olmaz.*

Bütün bu süreci günlüğüme kaydettim. Yeni Meira, eski Mci-raclan hangi yönlerden farklı ya da gerçekten farklı mı yoksa bu yalnızca geçici bir tür komplikasyon mu bilmek istedim. Geçmişte Önüne çıktı diye kan kusturduğu ailesine, benim önüme çıktılar diye zarar verdiğimi düşünmesini istedim. Kendi elleriyle katlettiği nişanlısını, benim öldürdüğümü bilsin istedim. Kanıtları yok etmek için ateşe verdiği evinin suçunu da ben üstlendim. Acımasız bir kurdun pençeleri arasında çaresizce çırpınan kuzu saysın kendisini. Kurban olmak ne demekmiş, anlasın istedim. Ona, her şeyin karmasını yaşatmaya ant içmiştim.

Onu, kendi elleriyle öldürdüğü ailesi için ağlattım.

Zavallı bir kızcağız olarak günlerce ateşler içinde yattı yatağında. Nasıl ailesini öldürebilirdim? Nasıl bu kadar acımasız olabilirdim? Bunları hak edecek ne yapmıştı? Benden ölümüne korkuyordu. Geçmişe dair cevaplar istese de çoğu zaman bana sormaya bile cesaret edemiyor, yemek saatleri dışında asla odasını terk etmiyordu. İtaatkârdı öncelikle. Bir kere olsun sözümden çıkmaya cesaret edemedi. Gözlerimin içine bakmaya bile çekiniyordu. Ne garip, değil mi? Eski Meira özellikle severdi göz temasını. Asla gözlerini ilk kaçıran olmazdı. O zehir gibi yeşillerinin ve çelik gibi bakışlarının karşısındaki her iradeyi erittiğini bilirdi. Sıradan bir konuşmada dahi bu şekilde üstünlük kü-rar, baskı yaratır ve karşısındakini huzursuz ederdi. Benim yarattığım Meira ise dışarıda rüzgâr esse içeride titriyordu. Kuzu postunda kurt değil, baştan sona bir kuzuydu şimdi. Peki, bu sefer kurt olan hangimiz, Meira?

Ağustos 2016

Tıpkı bir zamanlar bizimle oynadığı gibi tüfeği kaldırıp *on altı buçuk dakikan var,* dediğimde nasıl da titredi korkudan... Aklını kaçırmış bir ruh hastası olduğumdan öylesine emindi ki kendi geçmişine ışık tuttuğumu hiç fark edemedi.

Ancak Meira kaçmadı. Yere çöküp ağlamaya başladı. Onu öldüreceğim gerçeğini kabul etti. Yine de bana yalvarmamayı seçmesi, belki de ona yeterince acı vermediğimi düşündürttü bana. Meira'nın irade**sini** tam haliyle kırmadan hiçbir şeyi başarmış sayılmam.

Aralık 2016

Meira, önce bölük pörçük olsa da ardından anılarının büyük bir kısmını geri kazandı. Hatırladıkça çıldırmaya başladığına bizzat şahittim. *Ben...* diyordu, gözyaşları içinde, duyguları, hisleri, anıları çorba olmuş, güvenilmez, savunmasız, hasarlı bir kafada. *Ailemi ben öldürmüşüm. Nişanlımı ben öldürmüşüm. Evimi ben ateşe vermişim... Ben! Ben!*

Ona her gece anlattığım masalın kötü kahramanı, ta kendisiydi. Öğrenmişti.

Mayıs 2017

Meira gerçek bir pişmanlık duyuyor muydu?

Bundan emin değildim. Kelimeler yerine ağlamayı tercih eder oldu artık. Yataklara düştü. Yemeyi, içmeyi reddetti. Sonunda, bu ağırlığı daha fazla kaldıramayarak bileklerini kesmeyi ve kendini öldürmeyi denedi. Buna izin veremezdim. Henüz değil. Kendi canıyla ilgili alacağı karadan dahi önce bana soracaktı.

Onu durdurduğumda ayağa kalkacak kudreti yoktu. İki anlamda da. İnsanlığının bütün sınırlarını zorlamıştım. O da pes etti. Dizlerinin üzerine çöktü. Bu vicdan azabıyla yaşayamayacağını söyledi. Onu öldürmem için gözyaşları içinde yalvardı bana.

Şeytanlarıma diz çöktürmenin nasıl bir his olduğunu tarif etmek zor. Bütün kâinat bir araya gelse ve af dilemesi için dön büyük melek de ona yalvarmak için inse eski Meira yine de önümde diz çökmezdi ancak benim yarattığım Meira, acının her halini yaşamıştı. Savunmasız zihni, bir zamanlar yaşattığı felaketin çeyreğini bile kaldıramıyor-du. Onu kendi gazabında boğmuştum. Başarmıştım. Meira, pişmanlık duyuyordu.

Ekim 2017

Vakti geldiğinde tıpkı bana yaptığı gibi onu da tek bir kurşunla diri diri gömmeliydim.

Meira'yı, beni öldürdüğü ormana götürdüm. Tanı orada açtım mezan, başına da koydum Meira'yı. Silahı kaldırdım, parmağım ise tetikte. İade edecektim sonunda hançerini kalbine.

Ateş edemedim.

Bir zamanlar, ritmini dinleyerek uykuya dalmanın düşünü kurduğum o kalbine nasıl kurşun koyacağım? Eskiden aşkla baktığım o iki yeşil gözlerini nasıl sonsuza dek

kapatacağım? İncitmekten korktuğum narin bedenine nasıl toprak atacağım? O kıydı bana ama ben nasıl ona kıyacağım?

O zehir, o hain zehir, güya iyileştiğim zehir, sinsi sinsi işliyor beyin kıvrımlarıma. *O eski Meira'dan farklı,* diye fısıldıyor şeytanlarım bana. *Şu bakışları nasılda kederli... Nasıl da kırgın ve pişman... O farklı biri, Uygar. Aynı kadın değil artık.*

Dayanamadım ağlamasına. Onu geri götürdüm. Eski Meira'dan o denli farklı davranıyordu ki onun aklıyla bütünüyle oynadığımı ve onu baştan sona değiştirdiğimi düşündüm.

İntikamımı tamamlayamadım.

Şimdi gecenin ayazında, içimdeki yangınla tutuşturduğum şöminemin başına geçtim. Pikapta, Meira'dan dinlemeyi sevdiğim o parçalardan biri var: Farid Farjad'dan *Taghatam Deh.* Yıllardır, bir kere klasik parça dinlemedim. Belki hepsini çalmıştır Meira diye, zihnimin metruk bir köşesinde o geçmiş anılara yakalanmaktan korktum. Yüreğime ne denli sirayet ettiğini hatırlamaktan, üzerimdeki etkisini nüksetmeye çağırmaktan korktum. Ama bu gece yine de kendime sahip çıkamadım. Müziği açtım. Tekrar tekrar dinledim. Uzun süredir böylesine ürkmemiş, kaybolmamışımdır. Başa döneceğim diye panik atak geçirmeye başladım sanıyorum. Nefes nefese kaldım, geldim günlüğün başına oturdum ki bir şeyler karaladıkça rahatlayayım. Nefes alnıavı hatırlayayım.

Bir ızdırap içindeyim. Bu işi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Dizlerimin bağı çözülecek kadar nasıl güçsüz düşebildim? Bunca zamandır, yendiğime inandığım kadının iki kuru gözyaşına nasıl altüst olabildim?

İçimde ona dair bir *şey* kalmadı sanıyordum. Gözlerinin içine hiç bakmama! lydım.

Nisan 2018

Meira, eski haline dönüyor.

Anılarını geri kazandığı bu süreçte, yaptıklarını meşrulaştırma seanslarıyla pişmanlıklarını öteki leşti rmeye başladı. Sanki hiçbir günahı ona ait değildi. Eski benliğini dışlayarak kendisini kurtarabileceğine inanıyordu. Sonuçta asileşmeye başladı. Beni sorgulamalar, beni suçlamalara evrildi. Gözlerinin yeşili, eski zehirli imalara geri dönmeye ve geçmiş motivasyonlarını hatırladıkça suçlarına kılıflar uydurmaya başladı.

Zamanla eski rollerimize geri dönüyorduk sanki. Geçmişten kaçamadığımı ve en büyük düşmanımı yenemediğimi düşünerek aklımı yitireceğimi sandım. Böyle olmamalıydı.

Yeni M e İrayı geri istiyorum.

Kendime ihanet ettiğimi kabul etmem ama Meira'ya aynı uyuşturucuları verdim. Bana istediğim Meira'yı verene kadar onu silip baştan yazacağım.

İKİNCİ PERDE: *İKİNCİ MEİRA*

Ağustos 2018

Kendisine gelmesini beklerken yaşadığım hislerden utanç duyuyorum. Ağır ağır inip kalkan kalp atışlarını izlerken *yine ihanet ettin kendine,* dememek için ağzımı sımsıkı kapalı tutuyorum. *Neden hâlâ nefes alıyor? Çünkü henüz yaptığı her şeyin bedelini ödemedi,* diyorum. Başka niçin olacak yoksa?

Dün uyandı. Dışarıdan yeni gelmiştim. O ilk karşılaşmamızda, bir şeylerin ters olduğunu sezmesi gereken kişi kendisiydi lâkin bana Öyle bir bakma şekli vardı ki ilaçların işe yaramadığını sandım, ölümün döşeğinde, geçip gitmiş hayatını baştan sona kafasında izleyen bir firari gibiydi. Öylesine derin, Öylesine anlamlıydı işte her ifadesi. Yine de bana, "Sen kimsin?" dedi. Beni tanımadığına inanmadım ama hemen, "Düşmanız" dedim. *Daima.*

O sabah karşılaşmasından bu yana konuşmadık. Durumu derhal kabullenişi ve sakinliği içime şüphe düşürdü ancak aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Belki gerçekten dc ilaçlar işe yaramadı ve Meira bunu bana belli etmemeye çalışıyor. Belki dc sadece gösterdiği kadar soğukkanlı biri. Durumu ele alışında paniğin zerresi yok. Olabilir. Bunu ancak zaman gösterecek çünkü benim tanıdığım Meira, yalanı pekiyi söyler. Kandırılmak istemiyorsan ona asla soru sorma. Dünyada, onun oynayamayacağı bir akıl ve irade yok daha.

Eylül 2018

Belki dc hafızasında delikler var. Bazı konular onda hiçbir şey uyandırmadığı gibi bazıları da onu şaşırtabiliyor. *Kızıyor, üzülüyor,* diyemem ancak soruyor, anlamaya çalışıyor. Benden aldığı cevap ne kadar karanlık ve acımasız olursa olsun kendisini yerlere atmıyor, biraz olsun sesini yükseltmiyor ya da hiçbir şartta benden korkmuyor.

Bugün, tüfeğimi çıkardığımda da korkmadı. Geçti karşıma oturdu, on alu buçuk dakika bitene kadar bekledi. Süresi tükendiğinde namluyu alnına doğrulttum. Belki de orada

işini bitirmeliydim ancak Meira, bunu yapamayacağımdan öylesine emin duruyordu ki vazgeçtim. Karşısına oturdum.

“Kardeşlerini öldürdüğüm oyun olduğu için mi bana bunu yapıyorsun?” diye sordu.

Belki eksik hafızası yüzünden onlan gerçekten kardeşlerim sandı. Belki de benim için olan önemlerini vurgulamak için öyle söyledi. Bilmiyorum. “Evet,” dedim.

Bu onunla son konuşmamız oldu. Bir daha ağzını bıçak açmadı. Üzgün mü pişman mı yoksa hâlâ aynı mı anlayamadım. Öylesine sakin ki onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Sonradan anladım sanırım. Neredeyse bütün hafızasını geri kazanmış olmalı. Henüz bir ay oldu. İlaçlar mı işe yaramıyor yoksa parçaları kendisi mi birleştirdi, bilmiyorum. Ancak kesin suretle emin olduğum bir şey var ki İkinci Meira, olması gerektiğinden fazla zeki. Ona dair hiçbir şey bilmiyorum. Belki bu yüzden, bu çıkarımım fazlasıyla alcı boş gelecektir ama onun her şeyi bilen, anlayan, birkaç yapboz parçasıyla koca tabloları birleştirebilen, bir tanrının yukarıdan dünyayı izlediği o gözlerinin içine bakan herkes şüphesiz, kanını donduracak olan o insan dişiliği sezecektir. Bunu tarif etmek zor. Sadece onda, derhal yok edilmesi gereken bir bilinç geliştiğinin farkında olduğumu söyleyebilirim.

Ekim 2018

Savcılıkla beraber Meira’yı idare etmek zor. Sabahın altısında evden çıkıyorum. Şehre İnmem iki saatimi alıyor. Çalışma saatlerim değişkenlik gösteriyor ama genelde akşam dokuz, en iyi ihtimalle sekizde evde oluyorum. Birinci Meirayla -ilk uyanan yeni Meiraya ikinci değil de Birinci dedim çünkü eskisi sadece Maria artık- her şey basitti. Öylesine korkaktı ki odasından adımını dışarıya atmazdı. Aklı fazlasıyla karışık, ihtimaller onun kafasında fazlasıyla belirsiz, ben fazlasıyla tehdickârdım. ikinci Meira ise bu denklemdeki bilinmeyendi. Bütün gün aklım onda kalıyor. *Bir şeyler planlıyor belki de. Eve gittiğimde bir tuzakla karşılaşacağım. Ya da iki kalemi saatler boyunca birbirine sürterek bir yangın çıkaracak ve bütün evi kendisiyle beraber yakacak.* Tek düşünebildiğim bunlar. Sonra hemen kendimi eve atıyor ve onu kitap okurken buluyorum. Ondan korkunç şeyler beklediğim halde bu beklentilerimi asla karşılamaması bu kadar tedirginlik veren şeydi belki de. Aklından ne geçtiğini bilmediğin birinin, ne zaman darbe vuracağını tahmin etmeye çalışmaktı bu. Sonra öylece, bütün gün kitap okuyor olurdu.

Kasım, 2018

Henüz intikam oyunum bitmiş değil ancak öylece bıraktım. Meira ya derhal ilaçlar verdim. Onu zayıflattım, aklını karıştırdım. Hiçbir fikir, o zihinde şekillenemeden onu kimyasallarla bozdum. Buna tedavi diyeceğim artık. Onun tedavi edilmesi gereken bir hasra olduğunu biliyorum. Doktor bir ahbabımdan sık sık fikirler alıyorum. Ağır psikotik hastalarda kullandıkları ilaçlar, tedaviler, Meira'nın gittikçe karakter kazanan o bakışlarım eski boğukkığuna geri döndürüyor. Bu, içimi rahatlatıyor. Bilmediğim bir canavarla kılıç tokuşturamam. Bazen ben Meira'yla baş edemem. Bu yüzden baş edebileceklerimi yaratmam gerek.

Belki Meira yanlış hiçbir şey yapmadığı için olağan intikam oyunu akışını birdenbire bozmak, abartı bir tedbir hatta korkakça gelebilir ancak içgüdülerime güveniyordum. O, tedavisini görürken, bir türlü sebebini anlayamadığım bir huzursuzlukla içim dolup taştığında bu sezilerimde haklı olduğumu da anladım çünkü paranoyalarım bana bütün evi talan ettirse de sonuçta kitabın arkasına sakladığı o mektubu buldum. Oldukça ilginç, biraz da yanıltıcıydı. Mektupta, *hatırladığım her şey için Uygara hesap sordum,* diyor ve aynısını yapmaması için onu uyarıyordu. Yalandı. Meira neredeyse hiçbir şey için bana hesap sormadı. Gelecekteki kendisini, geçmişini öğrenerek ızdırap çekmekten korumak için gözünü korkutmak istedi belki de.

Mektubu okuduktan sonra her aklı başında adam gibi onu yakacaktım ama bir türlü sonunu getiremediğim bu eziyet oyununa bir umut kapısı eklemek istedim. Halihazırda her şeyini ondan alıp yok ettiğime inanan Meiralann, tıpkı Birincide olduğu gibi hayatı boş vermesini ve hissizliğe gömülmesini istemiyordum.

Umut kadar yaralayıcı ne var başka? Bir zamanlar en büyük yaram olmasından biliyorum.

Hem işler sarpa sardığında Meira'yı nerede bulacağımı biliyor olacaktım. Biz kaosa daima mahkûmuz. Bir kafes hayvanı değil o. Öylece kafesine kilitleyemem sonsuza kadar. Bizimkisi gibi dengesiz bir hayatta dikkat edemediğim, belki uzaklaşmak zorunda kalacağım, onunla olağanüstü bir sebeple ayrı düşeceğimiz bir dize felaket senaryosu yaşayabiliriz. Sonuçta, ona bir harita vermek, benden kurtuluş anahtarıyla dahi bir tek benim kapımı açabilecek olması işime gelirdi. Dolayısıyla, yerinde bir eziyetti. Özellikle de Khalil'le aramın, Mei-ranınki kadar kötü olmadığını düşünürsek... İki evladını da öldüren ben değilim sonuçta.

Öte yandan Meira, Khalil'e çocukluk dostundan emanet. Ona asla zarar vermez. Ne Moshe tarafından ne de Nazilerden. Sonuçta, onu bana kendi elleriyle geri getirin Bilir ki onu kontrol edebilecek tek kişi benim. Ama sanırım Meira, Khalil'in iki çocuğunu da öldürdüğünü hatırlamıyor ya da ne olursa olsun, Khalil'in ona yardım edeceğine

inanıyordu. Yoksa niçin kurtuluş için onu seçsin? Belki kimsesi olmadığı içindir. Tek yaşayan akrabası ikiz kuzenleri. Onlar da Meira'yı buldukları yerde öldürecektir.

Kısacası, bu oyuna izin verdim. Bu cehennemden bir çıkış yolu olduğunu sanabilir. Böylece ben de ona, her yolunda biten çıkmaz sokak olduğumu gösterebilirim.

ÜÇÜNCÜ PERDE: *ÜÇÜNCÜ MEİRA*

Şubat 2019

"Sen kimsin?"

"Düşmanın.[n]

"Ben kimim?"

"Düşmanım. "

Orkideleri daha ilk günden kırdı. Biraz hırçın biri anlaşılan. Ailesini öldürdüğümü söylediğimde sinir krizi geçirdi ve bana saldırmaya çalıştı. Oldukça kaotik bir başlangıç yaptık.

Ona kaçmak için on altı buçuk dakika verdiğimde yine bana saldırdı. Onu kelimenin tam anlamıyla zapt etmem gerekti. Fazla dengesiz, akıl sağlığı pek kırılgan, çalkantılı bir kişilikti. Henüz pek az şey hatırlamasına rağmen hatırlamadıkları için de öylesine öfke doluydu ki neye çatacağını şaşırıyordu.

Sık sık sinir krizleri geçirir, etrafı yakıp yıkar, cezalandırılırdı. Muhakkak karşı gelirdi.

Kolay kolay öfkelenen bir adam değilim ancak basbayağı küstah ve kavgacı olan bu iflah olmaz kadın, benim sinirlerimi her seferinde alazlıyor. Her şeyi ona zorla yaptırmam gerekiyor. Bir keresinde sırf sandalyeye oturmasını istediğim için bunu fazla *emrivaki* buldu ve sandalyeyi yerden yere vurarak kırdı. Ben £17, desem gelir, gel_y desem gider.

Kısacası, Üçüncü Meira damarıma nasıl basacağını iyi biliyor.

Nisan 2019

Üçüncü Meira ne yaparsa yapsın, İkinci Meira'nın bilinmezliğiyle karşılaştırılamaz. Ondan beklediğim her şeyi yapar. İlk fırsatta beni diri diri ateşe verir. Evi yakıp yıkar. Kaçar. Yeni Nazilcrc katılır. Dolayısıyla tahmin edilebilir biri. Evet. *Naziler,* diyorum.

Maria'ya belki de en yakın Meira'dır kendisi. Onda doğal gelişen bir tutku ve geçmişe duyduğu sıkı bir özlem var. Eski gücüne, şanına, şöhretine kavuşmak istiyor ama bu tutkusu, Maria'nınki gibi salt intikam hırsına dayandırılmış ve örselenmiş mirasvari bir idealizmden gelmiyor. Altı çok daha boş. Yalnızca olduğu kişiyi özlüyor. Ona geri dönmek için de önündeki her şeyi çiğneyebilir. Bu haliyle oldukça tehlikeli. Dikkat etmeli.

Mayıs 2019

Tedbiri elden bırakmam ancak bir şeyle uzun yıllar yaşadığında ve artık bir rutinin olduğunda, istemsizce gardım düşürüyorsun.

Meira kaçtı.

Bunu bu kadar sakin bir şekilde yazabilmemin sebebi, onu çoktan yakalayıp getirmiş olmam. Bir hafta önce, İkinci Meira'nın mektubunu okuduktan sonra kaçtı. Mektubun varlığına izin vermekle bu belayı bizzat çağırdığımın farkındayım ama mektubun yokluğu daha büyük problemlere yol açtığı için elimden bir şey gelmezdi. Arabamı almıştı. İşlerim o kadar yoğunlaşmıştı ki uyku uyuyabildiğim yoktu. Kuş tüyü yere düşse duyar, uyanırım ancak yorgunluktan sızdığım bir ara ruhum duymadan, anahtarlarımı da alıp gitmiş. Araba sürmeyi bildiğinden emin bile değildim. Bir hafta ne yaptı, hiçbir fikrim yok. Belki benden saklandı, bir yol aradı, Khalil'e nasıl gidebileceğini düşündü, bir aracı düşündü. Sonuçta bir hafta sonra telefon geldi. Onu E80'de yakaladım. Daha doğrusu, peşine düştüm. Telaşlanmış olmalı ki kaza yaptı.

Meira, belki de bu dünyanın en çok düşmana sahip kadını olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. Bir gün mektubun peşinden gittiği takdirde onu sessizce rakip ermekti planım, böyle kontrolsüzce olmamalıydı. Onun da daha dikkatli ve zekice davranacağını düşünmüş, yaşadığını bütün cihana duyuracak kadar gürültülü bir kaçışı ondan beklememiştim. Onu gizlemcliydim. Kaza yaptığında başta kritik bir durumu olmasından endişelendiğim için bir tanıdığın hastanesinde üst katı kapattırdık, orada tedavisini gördü. Uyandı. Her şey yolundaydı ama bu kaçışı kimlerin kulağına gitti, kim bilir. Polar, onu öldürdüğümü sanıyordu ve yıllarca da bunu öğrenmemesi için didiniyordum. Onu hemen kafesine geri kapattım.

Dün ne yaptı peki? Kendini bıçakladı. Tamamen delirdiğine inandım. Onu yine hastaneye götürmem için mi yapıyordu? Kendisine kaçma şansı mı yaratmaya çalışıyordu? Çünkü belli ki bu bir intihar teşebbüsü değildi. Ona istediğini vermedim. Bir tanıdık getirttim. Yarasını diktirdim. *Birkaç haftaya bir şeyi kalmaz,* dedi doktor.

Ben de savcılığa ara verdim. Bir daha kendisine zarar vermesinden çekiniyorum. Her seferinde onu daha da bozuyor gibiyim. Üçüncü-süyle ne yapacağımı bilemiyorum. Ama artık tarifi öğrendim: *Meiray-la başa çıkamamaya başladığında, başa sar.*

DÖRDÜNCÜ PERDE: *DÖRDÜNCÜ MEİRA*

Eylül 2019

Kilitli odada, *Tanrı Yalnızca Bizimle Konuşur* kitabını, raftaki her zamanki yerine koydum. Güzel bir tane orkide seçtim ve kapıyı çekip kilitledim. Orkideleri de günlerdir uyumakta olan Uyuyan Güzel'in başucuna yerleştirdim.

Bu akşam uyandı. Araba kazası ve bıçak yarası, onu epey güçsüz düşürmüş, yüzünde renk kalmamıştı. Yalan söylemeyeceğim. Karşıma geçip oturduğunda yüzüme bakma şekli, bambaşka bir kadınmış gibi hissettirdi. Onu tanıdığıma inanamadım. Oysa aynı sıfat, aynı yeşil gözler, aynı güneş gibi parlak saçlar... *Akıl, senin mantığınla anlayamadıklarını sezer,* derler. Böylesi bir içgüdü, ona dair ilk izlenimim oldu.

Kim bu kadın?

Bazen, onu affetmek için kendimi kandırmanın yollarını arıyor gibiyim. Bunda o kadar iyiyim ki karakterime yakışmayacağı üzere aptala yatmaktan çekinmiyorum. Ancak ona olan öfkemin biraz olsun dinmediği konusunda samimiyim. Bu nedenle de bu değişimin benim onun farklı olduğuna kendimi inandırmak istememden gelmediğini söyleyebilirim. Bir şeyler tüylerimi diken diken etti. Bunu, *düşmanız,* dememe karşın, o gözlerini kırpıştırdığı anda da gördüm.

Düşmanız, Nasıl da alıştım bunu söylemeye... Sanki yıllardır ona tek sözüm bu olmuş gibi. Onu öldürüyor, diriltiyor, *düşmanız,* diyor, yine öldürüyorum. Sanki hayatımızdaki inanabileceğimiz tek gerçek buymuş gibi. Bundan öte, her şey muğlak, alengirli ve tuzakmış gibi. Bir tek, birbirimize olan nefretimiz var baki.

Eylül 2019

İkinci Meira'da ilginç bir ikilem var. Korkaklıkla cesaret arasında gidip geliyor. Tam korkup, yerine sinecekken, benden kurtulması gerektiğine ikna olup tekrar tekrar bana karşı çıkmaya geliyor. Ancak planlı. Adımlan, sözleri, mimikleri, üzerine uzun uzun düşünülmüş. Bu tedbir, halihazırda kendisini zerre tanımadığı için karakterindeki boşlukları dolduran bir tür kalkan. Tedbir. Yine de kesin görünmeye çalışan maskesinin ardındaki belirsizliği, korkuyu, telaşı seziyorum, öylesine leziz ki bu hisleri, daha önce

tatmadığım bir tür açgözlülükle an kolluyorum. Vakit gelsin, yine zaaf göstersin ya da bu zaafı benden gizlediğini sansın. Onu yemek için daima hazırdayım.

Eylül 2019

On altı buçuk dakika oyununda kaçtı. Nasılsa gölü buldu. Arkadan onu izliyordum. Bir şekilde o göle atlayacağına o kadar emindim ki aylaklık etmeyi derhal bırakarak, var gücümle koşup peşinden suya atladım. Yüzme bilmediğinden bihaberdi. Ben de neden bu kadar korktuğumdan bihaberdim. Onu sudan çıkardığımda bir su canavarı aşağıdan onu yakalayabilir ve dibe doğru sürükleyebilir gibi sıkıca tutuyordum kollarımın arasında. Orada ne düşündüğümü şimdi buraya yazmaya çalışsam da birkaç kelimeyle tarif edilecek gibi değil.

Hiç felaketini kucakladın mı? Benimkinin parlak yeşil gözleri var. Bana öyle bir bakıyor ki bazen, insan olmadığını düşündürüyor ve korkunç bir felaket olduğunu unutturuyor. Bunu birilerine anlatacak olsam bana kızarlar. Beni ahmaklıkla suçlarlar. Ama daha önce hiç Meira'nın gözlerinin içine bakmadılar

Bundan övünç duymuyorum. Romantik hele, hiç bulmuyorum. Ona olan öfkem biraz olsun dinmediği için ona en küçük yapı taşına kadar ait benliğime direnmekte zorlanıyorum. Onunla bu kadar iç içeyken ondan nefret etmek, kendimden nefret etmeme de sebep **oluyor.**

Eylül 2019

Şu zamana kadar yalnızca Dördüncü Meira'ya *Lilith,* dedim.

Bunu bazen düşündüğüm olur. Onu Lilith'e benzetme sebebim, Lilith'in cennetteki davasında haklı olduğu halde, özgürlüğü için başlayan başkaldırışının, bütün dünyayı kötülükle lanetlemesiyle bitmesinden geliyor.

Sen de davanda haklıydın, Meira. Aklınla, inançlarınla oynadılar. Sen ruhsal problemlerle mücadele ederken seni maşa yaptılar. Baskıyla, nefretle, şiddetle büyüttüler. Benjamin'e rağmen kurtarılmadın. Senin için su görmemiş topraklarda çiçekler yeşertti baban. Sen o çiçekleri de soldurdun. Öyle bir felaket olup çıktın ki sana bütün varlığını adamış babanın son sözlerinde bile kendine lanet ettirdin. Bunu kendi sözlerinle, keyifle itiraf ettin.

Bazı geceler Benjamin'i uzun uzun düşünürüm. Ona dair çok az şey biliyorum ama benzediğimize inanmaya başladım. Farklı diplerden ama benzer bir karanlıktan

geliyoruz.

Geçmişte, Benjamin'in Meira'nın babası olduğunu öğrendiğim o ilk gece çılgına dönmüştüm. Çünkü korkuyordum. Tehlikeli ve ne yapacağı belirsiz bir düşmandı. Ancak o benden hiç korkmamış, beni çok içten bir şekilde karşılamıştı. Sanki beni tanıyordu. Onun her hareketinde kötü niyet aradım ama sonra anladım. Benjamin de belki benim gençliğimi kendi gençliğine benzetiyor, az çok beni araştırdığı için başıma gelenleri biliyordu. Bana güvendiğini söyleme cüretinde bulunamam ancak bu bir ihtimal. Bu nedenle hiçbir uyarısı tehdit değildi, babacan bir tavsiyeydi aslında. Bunu göremeyen bendim. Beni Meira'dan korumaya çalıştığını fark etmedim. Sonuçta, Meira'ya iyi geldiğimi sanma gafletinde bulundu. Bunu, biraz da mahcup olarak kullanmak istedi. İşte can alıcı kısım da bu. *Benziyoruz,* diyorum çünkü biz daima sana kanıyoruz, Meira. Ne yaparsan yap, sana inanıyoruz. Hiç akıllanmıyoruz.

Şimdi, söyle bana, Lilith... Bu öfken nereye kadar devam edecek? Nefretin seni yiyip bitirdi. Çevrendeki herkesi yok ettiğinde anca ikna oldun kazandığına ama görkemli şatonun boş odalarında kendinle kavga ederken gördüm seni.

Kutlarım. Artık bu dünyada seni seven kimse kalmadı, Meira.

Ekim 2019

Bana yapmaya cesaret ettiği şeyin bedelini elbette kötü ödetecektim. Ona, uyandığı andan itibaren tek söylediğim, ne yaparsa karşılığını alacak olduğuydu. Ve o ne yaptı? Kafama bir saksıyla vurup beni bağladı. Yıllar önce açtığı o kalp yaramı kanattı.

Bu fırsatı istemeden ona ben verdim. Üçüncü Meira kaçtığında, düşmanlarının bundan haberi olacağını düşünmekte haklıydım çünkü. Polat, Meira'nın yaşadığını öğrenmiş ve elbette haberleri dört bir yana salmıştı ki beni savunmasız yakalasın, onunla işbirliğine zorlayabilsin.

Kötü bir haberdi. Yeni bir savaş kapıda demekti bunlar. Düzenim bozulacak, istemediğim adamlarla masalara oturacak, onlarla muhatap olacağım demekti. Birkaç gün başka yollar arasam da beyhude çabalardı hepsi. Yakında, kelimenin tam anlamıyla dünyanın dört bir yanından Meira için gelecekler ve ben onu tek başıma koruyamam. Polat bunu o kadar iyi biliyordu ki derhal Herman denen o herifi araya soktu. Onun vasıtasıyla kendi işini de gördürccckti bana. Mecbur, Herman'ın teklifini kabul ettim. Polat konusuna girmeyeceğim.

Bu yüzden, dertli ve yorgun olduğum bir akşam huyum olmadığı üzere geç saatlere kadar içtim. Bundan yararlandı ve beni bayıltarak her nasılsa sandalyeye bağladı.

Doğrusu, yine Meira yüzünden katlanmak zorunda kaldığım son mevzular da o kadar canımı sıkmıştı ki uyandığımda iyi ki bağlıydım. Bir de bu öfkeye rağmen kucağıma oturduğunda Uygar olmaktan çıkmam var. Hayatım uzun yıllardır öyle bir tekdüzelikten ibaretti ki böyle ani bir uyarılma bana kendimi kaybettirdi. Bu iradesizliğim karşısında hayrete düştüm. Böyle şeyleri buraya yazmam ama üzerine konuşmam gereken korkunç bir zaaf bu. Bir şekilde çözmezsem Meira beni ak ermenin utanç verecek kadar kolay bir yolunu bulmuş olabilir.

Sonrasında, tabii ki onu yakaladım. Canı oyun istiyorsa istediğini vereyim dedim. Pek sevdiği mumlardan getirdim ona. Kaç farklı Meira olursa olsun, kalbimi nasıl daima hedef alıyor? önemi yok. önemi yok. Kaç Meira daha yaratmam gerekirse gereksin, öğrenecek. Şimdiden başladı bile. Yalvarmalar, özür dilemeler... *Nafile.* Bana acımadın. Ben de sana acımayacağım, Meira.

Ekim 2019

İşkence -benim benzer mumlarla en son yaşadığım tecrübeye göre buna hırpalama demek daha doğru olur gerçi- bittiğinde sinir krizi geçirdi. O ıslak kirpiklerinin akından yeşilleriyle benden bir şefkat bekleyerek yüzüme baktığında onun nasıl bir canavar olduğunu unutuyorum bazen. O kadar masum bakıyor ki bütün bunlar büyük bir hata gibi geliyor. Geçmişteki bütün o korkunç şeyleri Meira nın kötü bir ikizi yapmış sanki; bu Meira temiz ve masum, onu ilk tanıdığımdaki gibi. Bir zamanlar âşık olduğum o kadın gibi.

Ne garip. O kadın tamamen sahte sanıyordum.

Sonra kendimi, hayatımda hiç bu kadar korkunç hissetmediğimi itiraf etmem var. Kendi günlüğüme daha nereye kadar yalan söyleyebilirim?

Meira'nın, onunla ilk tanıştığımdaki haline, masumiyetine, kırılganlığına benzemesi, bütün duruşumu bozdu. Mahvolmuştu. Gerçekten. Ona yaptığım bu kötülük, öylesine aşağılayıcıydı ki bünyesi kaldıramıyordu artık. Ne diğer Meiralar kadar asiydi ki savaşsın ne de acımasızdı ki bunu yalnızca bir ego oyununa çevirsin. Sadece, yıkıldı işte.

Amacım bu değil miydi? Sen bana ne yapıyorsun, Meira? Bu oyunda tek acı çeken sen olmalıydın, beni de cezana bulaşurmama-lıydın ama neden böyle hissediyorum?

Gülünç olanı, bana yaptığından fazla hiçbir şey yapmadım sana. Ben hep sana ayna tuttum. Bana ne söylediysen geçmişte, şimdi sana onu söyledim. Sen de kızdın ve benden nefret ettin ama hiç aynaya baktığını fark etmedin. Kendinden iğrendiğini

anlamadın. Kendine kızdığını bilemedin. Bu hikâyedeki tek kötü karakter şendin ve sen, postuna yanılıp kuzu değil de kurt olduğunu fark etmedin.

Ben niye seninkinden de büyük bir ızdırapla tutuşmaya başlıyorum o halde? Ben ağlarken sen gülüyordun ama sen ağlarken ben gülemiyorum, Meira.

Ekim 2019

İtiraf etmeye korkuyorum. Dördüncü Meira benim en büyük sınavım.

Diğerlerinde böyle hissetmedim. Kendimi hep geri planda tutabildim. Çektikleri acılara göz yumabildim çünkü birbirlerinden ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, onlarda hep geçmiş Meira'yı gördüm. ~~Ama Dördüncü Meira bambaşka bhi.~~ Aklını başına topla, Uygar.

Meira değişir mi sanıyorsun?

Buna inanmıyorum. Beni kıvrak yalanlarınla kandırmak senin tabiatında var. Hiçbir ilaç bunu değiştiremez. Sana olan bağımlılığım yüzünden yaşanan onca şeye rağmen sana karşı gardımı indiriyor olabilirim ama benim de hasta bir adam olduğumu unutma.

Seni ölene kadar affetmeyeceğim, Meira.

Ekim 2019

Kimi kandırıyorum ben? Ne zaman bu denli büyük bir takıntım oldun, Meira?

Mum eziyetinden sonra bana bakma şeklini unutamıyorum. Benden korktuğun halde sana şefkat göstermemi bekleyen o halini zihnimden atamıyorum. Uyuyamıyorum. Ben bir bağımlıyım. Hâlâ öyleyim. Kanım o zehirlerden arınsa da ben senden arınamıyorum. Bana eziyet eniğin bir döngüye sıkışıp kaldım. Merkezimde sen, senin etrafında dönüp duran ben. Tutsak olman önemsiz, güç asla bende değilmiş, onu anladım.

Bir canavarı hapsettiğimi sanıyorum burada ama aslında kendimi de hapsediyorum onunla beraber. Hayatım yalnızca ondan ibaret, öğünlerim onunla bir, aynı havayı soluyoruz yıllardır. O istemese de benim zoruma gitse de... Nereye varacak bu? Meira hafızasını geri kazandıkça eski haline dönmeye devam edecek.

Ne olacak bize, Meira?

Ne kadar istersem isteyeyim, senden bir türlü kurtulamıyorum. Krizlerimin geri geldiğini hissedebiliyorum. Direnmeye çalışıyorum ama sana baktığımda, Uygar'ı kabullenebildiğim tek yılları görmek, beni her defasında savunmasız yakalıyor. Sen, kendim olmaya başladığım yerde doğduğun için senden ibaret bu hayatımda, sensiz bir Uygar'ı düşünemiyorum. Bir aptal gibi yaptığın onca şeyden sonra öldüğümde dahi senin yanına gömülmek istiyorum.

Yine de bir şey değişmeyecek. Nefretimden bir parça eksilmiş değil, hiçbir zaman da eksilmeyecek. Bu sefer kendime ihanet etmeyeceğim, Meira.

Ekim 2019

İki gündür gemideyiz ve Meira'nın bana yaşatmadığı şey kalmadı.

Buraya, satışa çıkarılacağını duyduğum andan itibaren *Lilith'in Gözyaşı* kolyesini almak için geldik aslında. Herman işini de aradan çıkartmak ve onları ağırlamak için iyi bir tercihti ancak dün akşam Meira, benim yokluğumu fırsat bilerek yabancı bir adamla görüşmüş. Benim düşmanım çok yoktur ancak Meira'nın düşmanları saymakla bitmez. Elbette bunun dostane bir tanışma olduğuna inanmadım ama Meira yeminler etti. Adam ona yalnızca asılmış. Ben işin aslını astarını öğrenemeden de gece birden ateşlendi. Sanırım mektubu buldu. Bu böyle olmamalıydı. Her şey fazla üst üste geldi. Körü bir zamanlama oldu. Çok kötü haldeydi. O kötüyken benim iyi olamayışım herhalde en büyük cezam benim. Lanetlendiğim bir gerçek. Onu öyle sayıklarken görünce aklımı yitirdim. Yine kalbim çarpmaya başladı.

Ondan uzaklaşmazsam ne denli endişeli olduğumu görmesinden korktuğum için ertesi gün kendimi dışarı attım. Akşam güvertede rakı masası kurulmuştu. Herman ve diğerleri boşboğazlık yapıyor, arkadaş olarak tanıttığım Meira hakkında ağzımı yoklamaya çalışıyorlardı. Herman ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı da sordu. Aklınca yol yapacaktı herhalde kendine. O yolunu yordamını siktirtecckti illaki bana. Neyse. Onunla işim bittiğinde görüşeceğiz zaten.

Asıl anlatmak istediğim, radyoda *Elbet Bir Gün Kavuşacağız* çalıyordu. Geçmişe götürdü bu müzik beni. Sonra Meira geldi masaya tabii. Karşıma oturdu, her zamanki gibi. Herman ın yanındaydı. Bu hayatta Meira'nın karşımda durması kadar nefret ettiğim bir şey yok. O kadını karşımda istemiyorum. Getirtip yanıma oturttum. Yine de uslu durur mu? Soyadımla dalga geçti. Neymiş, neden Karaşah değilmiş? Karşah da neymiş? Ünlü düşmesine mi uğramış?

Fark ediyor musun? Sen hep kendine kızıyorsun.

Bir de üstüne, uyukladığı bir ara rüya mı gördü, ne gördü bilmiyorum, kriz geçirdi. Elimden kurtulup geminin kıçına çıktı. Kendini atacağını sandığımda elim ceketime gitmişti. Hiç şüphesiz peşinden atlayacaktım çünkü ama yalnızca ağzımdan laf almak için beni oyuna getirdiğini öğrendim. Ona mecbur, yaşayan aile üyeleri olduğunu söyledim. Şimdi, bütün gemiyi birbirine katmamış gibi küvetin içinde mışıl mışıl uyuyor. Ne acayip kadınsın sen, Meira, aklım almıyor.

Ekim 2019

Bu sabah, Herman'la, Heinrich Krüger adına bir anlaşma gerçekleştirildi. Öylesine gergindim ki masadaki herkesi tek tek denize atmak istedim. Polat'ın yalakası Herman bana onu yamamaya çalışıyor, ben de ne kadar alçak bir adam olduğunu birinci elden bildiğim Heinrich için bir sığınma talebinde bulunacağımı söylüyordum. Elbette bu geçiciydi. Bahsi geçen Heinrich'in örgütü, Meira'nın, daha doğrusu Maria'nın da bizzat kendi örgütüydü. Yeni Nazilerdi. Meira'nın peşinden gelmemeleri açısından, örgütün en üst düzey yöneticilerinden olan Heinrich'in ardını toplamak, zaruriydi. Yine Meira Hanım yüzünden kendi prensiplerimi çiğniyordum kısacası. Bazen savcılıktan nefret etmemin sebebi buydu. Bana suçluların neden suç işlediğini gösteriyordu.

Ayrıca unuttuğumu sanma. Konuştuğun o adamı bulamayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten, Meira?

Ekim 2019

İlginç bir gözlemim vardı ama emin olmadan yazmak istemedim. Dördüncü Meira'nın OKB'si yok. Ever, daha geçen gün *müziği, kapatın,* diye krizlere girdi ancak artık emin olduğum üzere o yalnızca sinirsel bir boşalma ve psikolojik bir krizdi. Marianınki gibi motor becerilerini dahi etkileyecek düzeye gelebilen bir tür takıntı değildi. Bunun tam sebebini çözebilmiş de değildim.

German E. Berrios'un, obsesyonları dini açıdan incelediği bir yazısı ilgimi çekmişti. Çocuklara, günah olduğu için yasaklanan belli başlı davranış ve sözlerin onlara ne derecede çekici geldiğini, kendi çocukluğumdan dahi hatırlıyorum. Kutsallık atfedilen bir şeye saygısızlık edilmemesi söylenir ancak hiçbir çocuk kutsallığı bilecek akılda değildir. Bu yüzden, o kutsal varlığa hakaret etmemek için kendilerini -korkudan- zorlasalar da akıllarında daima o kırmızı çizgiyi aşıp dururlar. Ellerinde değildir.

İşte, Maria'nın OKB'si daima bana böyle görünmüştür. Küçükken aklının ermediği konulara o kadar kutsallık atfedilmiş ve yasaklarla, günahlarla, cezalarla sindirilmişti ki başka bir konuda belli başlı takıntıları patlak vermiş. Mesela en iyi olduğu, en iyi

yapabildiği, belki ilk zamanlarda sevdiği, belki yaparken takdir gördüğü o müzisyenlik kariyeri... Sanki bünyesi doğal olan, ona karışmadıkları ve *izin verdikleri* her şeyden ölümüne tiksinti duyuyordu. Öyle ki bu onda bir takıntı olmaya başladı. Çocukken aslında bir kemancı değil, bir piyanistmiş. Eminim ki o piyanonun başına oturduğunda bir noktada, *neden onların desteklediği bir şeyi yapıyorsun,* diye fısıldayan notalar olmuştu.

Şöyle düşünmeli: Sonuçta Maria, doğruyu seçebilirdi. Onu seven annesi ve babasıyla bir müzisyen olarak yaşayabilirdi. Savaşı, nefreti, kanı seçmek zorunda değildi. Müzik yeteneğini bir uçuruma benzetelim. O uçurumun kenarında dikilirse kendisini, aslında doğruyu seçebileceği o engin boşluğa rahatça bırakabileceğini düşünecek, belki bu hisse yenilecekti ama o böyle bir seçeneği olduğunu bilmek dahi istemedi. Tek seçeneği savaşmış gibi düşünmese onca kanı akıtacak kudreti bileklerinde bulamazdı. Bu sebeple Maria müzikten, kapılmaktan korktuğu bir tür takıntıyla nefret etti. Müzik, savaşmak zorunda kalmadığı bir hayatın çağrısıydı ona belki dc. Bu da varlığını büyük bir davaya adamış kimselerin, bunca şeyi boş yere yaptığını kabullenmesi demekti.

Şimdi ise durumlar farklı. Meira, büyük bir keyifle dinliyor müziği. Ona Bach açıyorum. Farid Farjad açıyorum. Sehubert, Rubins-tein, Paganini açıyorum. Hatırlamasa da bağ kuruyor. O ince seyrek kaşları, korkunç bir hüzünle kıvrılıyor ama sonuçta, Mcira müziği seviyor.

Ekim 2019

Mert'e bana ihanet etmesini teklif edeceğini biliyordum. Beni arkamdan bıçaklamak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktır. Şüphesiz, bana ihanet etmek, onun kanında var. Bu yüzden hep aynı hatalara düşer. Şimdi de o incecik geceliğiyle deniz esintisine karşı dikiliyor, uzakları seyrediyor, onun hatırlamadığı ama benim unutamadığım anıların etkisinde savruluyor. İç dünyasında kıyametler koparken sükûtu ve kederi dahi narin yaşıyor. Kendi gibi başını eğmiş, asil bir orkide gibi hüzünlü ve nazlı.

Geçip karşıma oturdu şimdi. Yeşil gözlerinden, bu bin birinci gecemizde bin bir düşünce geçiyor. Birazdan, eminim ki yine ne yazdığımı soracak bana. Belki ona küçük bir satır okumalıyım yoksa meraktan hastalanacak. Günlüğü çalmanın hain planlarını kuruyor elbette kafasında ama o kafada daima benim de yaşadığımı unutuyor. Benim bilmediğim bir şey düşünmen imkânsız, Meira.

Ertesi günün gecesinde yaşanan olayları şimdi anlatıyorum. Kafamı toplamam gerekti. Meira'yı havuza götürecektim. O gece mayoyla karşıma geçti. O zamana kadar Meira'yı hiç böyle yarı çıplak görmemiştim. Tenine o denli yabancıydım ki bu beklenmedik darbe karşısında afalladım. O da biraz olsun utanmıyor, dik bir duruşla, ruhumun içine

bakar gibi bakışlarla bana bakıyordu. Meydan okuyordu sanki. Ona ulaşamayacağım bir yerde durduğunu, dokunulmazlığını biliyordu. Buna güvenerek *al bakalım, istediğin kadar izle, zaten sadece izlemekle kalacaksın,* diyordu. Bu çok acımasız bir ceza değil mi? Me-

İrayı ödüllendireceğim derken kendimi cezalandırdım fark ermeden.

Havuzda beni kışkırtmaktan da geri durmadı. O yabancıyı bulmayı isteyişimi kıskançlığıma vuruyordu. Onu kıskandığımı sanıyordu. Neredeyse güleceğim.

Kahretsin!

Haklıydı. Zaaflarımı biliyordu. Çok tehlikeliydi Meira. O bakışları bir kere kilitlendi mi bana, hemen zehrini akıtıyordu içime. Ona kapılmamak için gözlerine bakmamak gerek. Ama bu sefer de karşımda eğilip diz çöktü. Suda emekleyerek, gözlerimin içine bakarak geldi yanıma. Hiç nefes almadım. Alamadım. Sınırları aştı. Fazla aştı. Bana dokundu. Parmakları omuzlarımdaydı. Nefesi nefesimde.

"Sadece beni öpsen bile gömmeye çalıştığın bütün o duygular geri çıkar diye ödün kopuyor."

Haklı.

"Bana dokunduğun an kendine ihanet etmiş olacaksın."

Ve o gece ilk defa yakınlaştık. Geçmişte olduğu gibi öpüşmedik ama bedenlerimiz birbirine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Nasıl bir tutkuyla yandığımı ama bu tutkunun, öfkemi de alazladığını anlatmadan geçemem.

Bir defa daha ihanet ettim kendime.

Kasım

Ankara'dayız.

Meira, bu adamın kim olduğunu bilse de yalan söylüyor -bu kadar cesur olduğuna emin değilim- ya da adamın, casus olma gibi kötü niyetlerinden bihaber.

Bu adamın, tam da Meira'nın yaşadığını koca bir cihan öğrendikten sonra ortaya çıkması hiç de masum görünmüyor. Bütün işimi gücümü kenara bırakıp derhal onu bulmaya odaklandım. Meira'ya, bir günlüğüne iş için şehirden ayrıldığımı söylediğimde

ne kadar da sevindi. Belli ki planlan var. istediğini yapmasına izin vereceğim. Beni o adama götürsün bakalım. Sonra ikisiyle beraber görüşeceğim.

Aralık

Günlüğü yazmak, şimdi öfkemi kontrol etmem gerektiği için aklıma geldi.

Meira kaçtı. Onu izledim. Kuyumcuya girişini, kol düğmelerimi satarak paraya çevirişini, hepsini takip ettim. Ne kadar da saf olduğunu anlaması için başına bir felaket mi gelmesi gerek illa? Bütün dünyayı peşine takmış bir kız, şehrin göbeğinde oradan oraya gezdi resmen. Ben olmasam bir gün yaşayamazdı dışarıda. Zaten, bir felaketin onu bulması da gecikmedi. Maria çevresine felaket getirir, Meira da anca kendine felaket çekerdi işte.

Taksi tutmuştu, o kadar parayla yalnız başına hedef olacağını daha taksiyi gözüne kestirdiği an anladım ama tenha yolların birinde onları kaybedince olay yerine geç vardım. Taksici binleriyle anlaşmış, Mei-ra'yı soymaya çalışmıştı.

Meira arabamı görünce kaçtı tabii. Adamlardan ikisi beni karşıladı. Hatırlamıyorum bile ne yaşandığını. Kendimi kaybetmişim. Gözümü kırpıp açtığımda iki adam da onlarca bıçak darbesiyle kanlar içinde yerde uzanıyordu. Kar kana boyanmıştı. O an gözüm dönmüştü, yaptıklarımın farkında olmadığım bir sanrı içindeydim ama ilk cinayetimdi. Bundan hemen nefret ettim. Meira'dan yine nefret ettim. Bana bunu yaptırdığı için... Bana kendimi bir kere daha çiğnettiği için... Bir ucunda o olduğu müddetçe diğer ucundaki herkesi gözümü kırpmadan öldürebilecek kadar gözümü döndürebildiği için ondan bininci kez nefret ettim.

Sonra Meira'nın peşinden gittim. O adamın onu yakaladığını ve ona abandığını gördüğümde bir kere daha kontrolümü kaybettim. Hiç kendimi bu denli bir hayvan gibi hissetmemiştim. O adamı yakaladığım gibi gövdesini kaç kere deldim, bilmiyorum. O orospu çocuğunu sabaha kadar bıçaklayabilirdim. Meira'nın üstü başı adamın kanıyla sulanmıştı. Bu bile çıldırttı beni. Adamın kanını bile onun üzerinde istemedim. Tiksindim. Nasıl ona bulaşabildi?

Meira ise bu katliam karşısında dehşet içinde yere düşmüştü. O büyüttüğü gözleriyle bir canavar görmüş gibi titreyerek izliyordu beni. Korkuyordu. *Benden.* Elime bulaşan kandan. Gözümü bile kırpmadan bir canavar gibi kan akıtışım onu korkutuyordu.

Ben ise karşısında dikiliyor, ona üstten bakıyordum. *Zavallı Meira, zavallı Maria.*

Bir zamanların en güçlü kadını, en köklü Yahudi ailesinin maddi manevi bütün değerlerinin vârisi ve ironik bir ikili kimlik ama ne-o-Nazisi... Kendi alanında bir tanrıydın, Meira. Elinde barındırdığın potansiyel gücün eşi benzeri yoktu. Peki, ya şimdi?

Nasıl da korkuyorsun gözlerimin içine bakarken... Bir ceylan yavrusu gibi titriyorsun. Bu yüzden her şeyi öğrenmene izin veremiyorum çünkü bu korkuna ihtiyacımız var. Karşımda tıpkı böyle titremeni istiyorum. Kim olduğunu unutup seni kime çevirdiğimi hatırlayacaksın yalnızca.

Sonra onu eve getirdim. Gemideki yabancıyı bana anlatmaktan başka şansı yoktu şimdi ama anlattıkları tepemin tasını attırdı. Meira, gemideki yabancının, onun âşığı olduğunu söylüyor. Aptal mıyım ben? Buna inanacağımı mı sanıyor? O adamla, başta bana karşı kullanmak istediği için yakınlaştığını, bu süreçte de gizlice mektuplaştıklarını ve ondan hoşlandığı için peşinden gittiğini söylüyor. Ona güvenmiş. Etkilenmiş. Beni oyalamak için bir oyun bu. Hepsi yalan! Buna inanmayacağım elbette.

inanmadım. İnanmadım. İnanmadım ama şimdi buradayım. Bir köpek gibi... Nefret ediyorum küfürden ama sikeyim. Onu dinledim ve o adamı bulmak için Meira nereye gitmemi istediyse işte oraya geldim. Yalan olduğunu biliyorum, *sorun yok.* Böyle bir şeyin beni çıldırtmasına izin veremem. Yazmalıyım. Yazarsam içimden atarım.

Meira kimseyi sevmez.

Meira nefretten başka bir şey bilmez. *Gül mü?* Gül almış o herif ona. Meira güllerden nefret eder! Meira bir tek beyaz orkideleri sever. **O** adamı sevemez. Meira bir tek kendini sever. Başka hiç kimseyi sevmez.

Ona bütün hayatını adayan eski Uygar'ı sevemeyen kadın, daha hangi çiçeği sevdiğini bile bilmeyen başka bir adamı sevemez. Beni sığdıramadığı o taştan kalbine bir başkasını alamaz. Benden, benim iliklerime kadar iğrenirken ve bana bütün o felaketi yaşatmışken başka bir adama aşkla bakamaz. Benim hayatımı mahvettikten sonra bir başkasınınkini güzelleştiremez!

Meira'nın verdiği adrese göre o adamı bulabilmek için Antalya'ya geldim. Biraz araştırma yeterliydi ve sonunda öğrendim. Meira'nın gemide benden gizlice bir ilişki yaşadığına hatta ona kalbini dahi kaptırdığına dair cüretkâr iddialarda bulunduğu *Deniz Alkan* denen o *adam* aslında bir kadındı. Meira, elbette beni kandırmıştı.

Rahatladığımı itiraf etmemek için bu günlüğü belki yakıp atabilirdim bile ama şimdi buradayım işte. Yine de bu rahatlama, yalnızca Meira'nın birilerini sevmesinin yalan olmasından geliyor. Hâlâ gemideki yabancı elimde değil ve Meira onu benden bu kadar

koruyorsa büyük problemlerimiz vardır. Artık o adamın, Meira'ya bir şeyler vaat ettiğinden eminim. Shavitlerden mi yoksa Alınanlardan mı? Belki Polat'ın adamı bile olabilir. Geriye bunu bulmak kalıyor.

Derhal geri dönüyorum.

10

UYGAR KARŞAH'IN GÜNLÜĞÜ

Mert'i ölüme terk etmişsin.

Yedi yılda bir karış insanlık yeşertememişim ben sende. Sadece nefretle yönetilen bir kukla gibisin. Sana bir kalp verdiğimi sandığım bütün o seferler, ben sana sadece insanlığı taklit etmeyi öğretmişim. Sana yalnızca dert vermişim, sen tasalandığında ise ikimiz de kalbin var sanmışız, ikimizi de kandırmışsın.

Bencilliğin, yalnızca hayatta kalma çabandan geliyor sanma. Sen Meira'yı en büyük yerden tanıyorsun: Saf kötülükten.

Mert aşırı dozdan kalp krizi geçirdi. Doktoru *her şeye hazırlıklı olun,* dedi bana.

Kalbime çöken bu devasa ağırlık, bütün dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyabileceğim halde beni altından kalkamayacağım tek yükün, kardeş yükünün altında bıraktı. Çabuk yıkılacak biri değilim ben ama o uçta, o sınırda, kimsesizliğime kimse olmuş bir adam var şimdi. Her şey bitti, herkes gitti, sıra beraber büyüdüğüm o adama geldi.

Mert de ölürse... Ne yaparım?

Yine aynı şeyleri yaşatıyor bana. Sahip olduğum her şeyi alıyor benden. Hiç acımadan, sakınmadan ben de dahil benden olan herkese, her şeye saplıyor o hançerlerini yine, yeniden. Sana tanıdığım

bütün tavizler kahrolsun. Değiştiğini biraz olsun düşünen kafama yazık. Neyse hıncın benden çıkart. Mert'ten ne istedin? Onu ölüme terk edebilecek kadar ondan nasıl nefret ettin? Ondan her şeyini aldın ama o yine de sana bunları yapabilecek adam değildi oysa.

Senin için buna nasıl el verdi, Meira?

O gün, Mert'i aradım. Meira açtı. Adını zor söyledim. Öfkenin, çaresizliğin ve tekrar tekrar aynı şeyleri yaşıyor olmanın lanetiyle, sürekli o çıkmaz sokakta bitmenin hıncıyla, dilim bile varmadı konuşmaya. Onu yakaladığımda hiç doğmamış olmayı dileteceğim bu sefer ona.

Ölke nöbetleri geçirmek üzereydim ki günlüğün başına geçtim. Derhal kendimi toparladım ve yıllar önce kendime verdiğim o sözü hatırladım: *Bir daha senin yüzünden ağlamayacağım, Meira.*

İki dünya bir araya da gelse ne senin yüzünden ne de senin için tek bir damla gözyaşı dökeceğim bir daha. Biz dersimizi aldık çünkü yine bir kemancıdan, onun için atan kalbime defalarca hançer saplamış bir kazdan. Beni bende bırakmayışından, bir hırsızdan, bir katilden, yeşil gözlü bir yaratıktan, gerçek bir şeytandan...

Biz dersimizi aldık. *Karaşah* öleli yıllar oluyor artık.

Olay mahalline varır varmaz ve Meira'nın Mert'in arabasında olmadığını duyar duymaz felaketim oldu bütün bunlar. Sadece birkaç saat önce eniğim o kanlı yeminler unutuldu, zihnimde yankılan lanetler susturuldu vc öfkeyle kavrulan yüreğim, Meira için yine ilk fırsatta bana ihanet etti. Düşman olmayı değil, insan olmayı bile hatırlayamadım.

Meira'yı kaçırmışlar.

Günler geçti üstünden. Hâlâ ellerim titriyor. Dört yana gücüm yeniğince binlerini gönderdim. Kendim ilk iş, Khalil'e gittim. Hiçbir yerde yok Bağlantılarım Almanya, İsrail, Türkiye, her yerde çalışırken beklemekten başka hiçbir şey yapamayacağım için elim ayağım birbirine dolandı. Günlüğe bir şeyler karalamak, tek kaçışım oldu artık.

Meira kimin elinde, düşünmek istemiyorum. *Ona neler yaparlar,* diye düşünürsem çıldıracağım. Ben de soğukkanlı davranmaya, bu sıradan bir işmiş, ofisimde, masa başında otururken açtığım herhangi bir dava dosyasıymış gibi bunu da sakin bir şekilde halletmeye çalışıyorum ama Meira tehlikedeyken aklımı kaçırmamam ne mümkün?

Çok çabuk dağıldım. Bütün parçalarımı bunca zaman Meira tutuyor da birbirine sabitliyormuş gibi daha ilk dakikalarda parçalara ayrıldım. Her yerdeydim.

Her yerdeyim.

Bittim ben.

Meira yok.

Bittim.

Taş üstünde taş bırakmamıştım ama bütün bunlarla bile dokuz gün boyunca herhangi bir haber alamadım. Bu kara günlerde ne yaptığımı bilmiyorum, kendimde değildim.

Kenarda bir yere sızmazsam uyuyamıyor, yiyip içemiyor, yalnızca içine düştüğüm bu felaket yüzünden afallamış bir halde, oradan oraya öfke nöbetleri içinde koşturuyorum.

Bittim ben.

Günlüğe tarih atma işi, Meira gidince bitti. Şimdi, *Meirasız on birinci gün,* tek tarih bilgim oldu.

Meira ne halde, bilmiyorum, Mert ise hâlâ komada. Ayakta duracak halim yok. Hastanede, Mert'in odasında, ölüden hallice bedenimi koltuğa atmışım; makinelerin ritmik seslerini dinliyor, girip çıkan kabloları, monitörleri, usul usul damlayan serumu izliyor ve bir şeyler yazıyorum çünkü yazmazsam aklımı kaçırırım.

Meirasız, on üçüncü gün.

Durup dinlenmek yok. Bütün günüm koşuşturmacalarla geçiyor. Aniden uçaktayım, Almanya'da, Hamburg ve Lübeck'de. Sonra elim boş dönüyorum Türkiye'ye. Böyle eziyet verici bir döngü içinde, araba ve uçaklardan inmeden, hastane koridorlarında sabahlayarak geçiyor kara günlerim.

Meirasız, on dokuzuncu gün.

Sudc geldi.

Onun nereden çıktığını anlamadım. Hastanede sabahlamak üzere akşama doğru içeri girmiştim ki birden koridorda karşıma çıktı. Başta tanıyamadım bile. Yıllar geçmiş, sıfatı değişmiş. Geldi, bana sarıldı. Mert'in komada olduğunu duyunca hemen gelmiş.

Sude eski çeteden. Şah Pub dönemlerinde, birçokları gibi yetim olarak Polat'ın himayesi altındayken Mert ve Ozan'la yakın arkadaşlardı. Liseyi onunla beraber okumuştum, Polat'ın hoşuna gitmeyeceğinden hem kendi eğitimimi hem de onun eğitimini bizzat idare etmiştim. O zamanlar Sude'nin bana olan ilgisinden ve benim de onu Polat'ın zehrinden korumak adına koruyup kollamamdan ötürü, birçoğunun aramızda bir ilişki olduğunu düşünmesine sebep olsak da doğrusu, onu hiçbir zaman bir arkadaştan öte görmemiştim. Gerçi, arkadaşlığımız da geçmişteki adını anmak istemediğim o malum hatasına kadar sürmüştü. Yaşanan onca şeyden sonra ise karşıma geçmesi ve hâlâ gençlik yıllarımızdaki gibi yakın olduğumuzu sanacak kadar hayal dünyasında yaşaması sinirlerimi bozdu. Onu geçiştirip durdum. Kendimden uzak tuttum. Bir tek, Meira'nın ölmediğini duymasına karşı, Polat *amcasıyla* da yakın olması sebebiyle, Polat'ın bu bilgiyi nereden elde ettiğini bilip bilmediğini sordum. Bilmiyormuş. Bu da başka bir sorun ama bunu düşünecek halde de değildim.

Sude, öylece gitmedi tabii. Canımı sıkacak şeyler de söyledi. *Yedi yıl geçti ve sen hâlâ o kadın için her şeyini vermeye hazırsın,* dedi. *Arkadaşlarını bile harcayabilirsin bu uğurda,* dedi. *Bana artık değer verrni-yorsundur, anlarım ama Mert? Onu nasıl harcadın,* dedi.

Mert neyin içinde olduğunu biliyordu, diyecektim ama arkamda on dokuz gündür komada olan Mert'in odası vardı. Kendimi daha da berbat hissetmem mümkünmüş gibi hissettim işte. Bencil, rezil bir heriftim ama ondan başka hiçbir şeyi istesem de düşünemezdim. Bütün hayati damarlarım ona varıyorken şimdi onun yokluğunda tıkanmam benim suçum mu?

Sonra bana, "O kızdan önce ben vardım, Uygar," dedi.

"O kızdan önce ben yoktum ama," dedim.

Meirasız, yirmi sekizinci gün.

öfke nöbetleri, bunca zamandır içimde patlamayı beklemiş ve sonunda fırsatı yakalamış bir yanardağ gibi beni tamamen ele geçirdi.

Madem o yok, madem yer yarıldı da içine girdi, birdenbire yok olabildi, kendimle beraber diğer her şeyi de tıpkı böyle büyük bir öfkeyle yok etmek istedim. Evde sağlam hiçbir şey bırakmadım. Ben paramparçaysam onlar neden ayakta duracakmış?

Meirasız, otuz ikinci gün.

Yıllarca tanıdığım bir emniyet müdürü, yetkimi fazla kötüye kullandığımı ve ileriye gittiğimi söylemeye geldi bugün. Benim için endişelenen eski bir dosttu aynı zamanda.

Bir kadının yokluğu bile seni kolayca alt edebilirdi yani, öyle mi Savcım, diye kızdı bana.

Bir tek, Meira'nın kurşunları yaralar beni de ondan. Yokluğuyla bile, bir tek o ihanet edebilir ona acımasız bir bağla dolanmış ruhuma. Bir tek Meira beni böyle bitirebilir, tek bir söz dahi etmeden. Sadece giderek beni altüst edebilir, iyileşmek adıyla yıllarca inşa ettiğim her şeyi, tek bir nefesiyle işte öylece yıkabilir.

Benim gibi perişan yok yeryüzünde. Zira görsem de dertliyim seni görmesem de, demiş Gazali.

Meirasız, kırk beşinci gün.

İmkânsız. Meira'yı bulamıyor oluşum... *İmkânsız.* Bütün gücümü, bütün varlığımı ve bağlantılarımı onu bulmak için kullanıyorum ama kırk beş gündür ulaşabildiğim tek bilgi, o gün uçağının Almanya'ya gittiği. Elde sıfır! Başka hiçbir şey bildiğimiz yok!

O günden beri Meira'dan hiç bu kadar uzun süreliğine uzak kalmamıştım. Öyle ya da böyle, biz hep beraberdik. En kötü zamanlarımızda ve birbirimizden nefret ederken bile soluduğumuz hava birdi bizim.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Onsuzluğu hayal bile edemezken şimdi onsuzluğu yaşıyor oluşuma inanamıyorum. Deliriyor gibi hissediyorum. Artık tamamen kendimi suçladığım ve odalara sığama-dığım bir durumdayım. Benim yüzümden, onun hırsının ne kadar yıkıcı olabileceğini küçümsemem yüzünden, yeterince iyi önlem almayışım yüzünden o şimdi kim bilir kimlerin elinde. Mektup oyununu hiç oynamamalıydım. Gücümün, onu dilcdiğimcc kontrol etmeye yeteceğini düşünmemeliydim. Kimseler bilmeden koca dünyayı dahi kendi tiyatro oyunuma çevirebileceğimi sanacak bir kibre, bir gözü dönmüşlüğe, bilmişliğe sahip olmamalıydım.

Polat değil Herman değil General değil ikiz kuzenler değil. İsrail'de de değil Kim götürdü o halde onu? Kiminle Meira? Nerede şu an? Ne halde? Ne yapıyor? Ona ne yapıyorlar?

Tek İstediğim, zamanında senin onlara davrandığın gibi sana acımasız davranmamaları, Meira.

Meirasız, elli yedinci gün.

Neredeyim, bilmiyorum. Onu ararken kendimi kaybettim.

Oradan oraya koşturuyor, kendimi hiç bilmediğim yerlerde buluyor ve altından hiçbir şeyin çıkmayacağı detayların peşinden bütün varlığımı sürüklüyorum. Biliyorum ama. Onu her kim götürdüyse beni çok iyi tanıdığını ve beni yanlış yönlendirdiğini biliyorum. En küçük bir ipucunun peşinde koşmamıza sebep oluyor. Onu benden alan düşman kim? Bulsam seni, elli yedi günün hesabını bir bir soracağım sana.

Meirasızy altmış birinci gün.

Seni bulmak için her şeyimi kaybederim ben, Meira.

Meirasız, yetmiş dördüncü gün.

Meira yok. Mert yok.

Öfke nöbetlerim, bütün bir dünyayı yakıp kavurabilecek hırsım, gözü dönmüşlüğüm, kendini gittikçe paranoyaya ve en nihayetinde de yitikliğe bırakıyor. Başsavcılıktan gelen uyarılar posta kurumda birikmiş, beni usulsüzlükle suçlayan ve göreve geri dönmemi rica eden nodar sicil dosyama iliştirilmiş.

Deliriyorum yavaşça ve bunun acısını sorumlularına çektireceğim.

Meirastz, seksen birinci gün.

Dün, bir daha görmeyeceğime ant içtiğim Polat'a gittim. Meira'yı bu kuduz köpeklerin arasına atan babam olacak o adama, bu sefer Meira'yı onun kaçırıp kaçırmadığının hesabını sormak için değil de yardım dilenmek için bizzat kendim gittim.

Yıllardır görmemiştim onu, yüz yüze hiç gelmedik, öncesinde Meira'yı sorması için bile ona başka birini göndermiştim. Şimdi birden karşısına geçtiğimde sanki ne ben onu tanıyabildim ne de o beni. Oysa bunca zaman hep bir çatışma halindeydik. Yıllardır birbirimize hükmetme derdindeydik. Baba oğul, bitmek bilmeyen ve siyasete bulanmış, çilekeş bir savaştaydık ama birbirimize karşı kimseye olmadığımız kadar uzak ve yabancıydık.

Aldığı yaşlar hemen vurmuş belli ki sıfatına, birkaç çizgi daha eklenmiş kırışık alnına. Sert, köşeli çenesini kaplayan sakallarına ak düşmüş, saçları ise her zaman olduğu gibi kısa ve düzenli. Kara bakışları, çökük gözleri ve solgun yanaklarıyla eski Polat aslında. *Topal Polat.*

Meira'ya düşman olan herkesle seve seve iş yapacağından ve neredeyse benim yaşımın iki katı süreyle bu piyasada var olduğundan, ona gittim işte.

Bu adamları en iyi sen bilirsin. Her kimse düşmanım, onu tanımadığım için ne yapacağımı bilmiyorum, dedim.

Başka şansım yoktu. Meira için şeytana diz çökerim. Meira için geçmişte yaptığım haraları ezberleyene kadar tekrarlarım. Meira için o hançeri bir de kalbime ben, kendim saplarım.

Sözümü de tuttum. Meira için babama diz çöktüm ve ağırlığı altında birçok defa ezildiğim o kelimeyi dillendirdim: *Baba,* dedim ona o gün. îlk defa... îlk defa *baba,* diye seslendim. *Meira'yı bul bana, baba,* dedim.

Polat bile şaşırdığını gizleyemedi. Otuz yıllık hayatımda benden böyle bir teslim oluş görmüş değildi. Yemiyor, içmiyor, uyumuyor, üç öğünümü sigara ve alkolle geçiriyor, normalde katiyen uzatmadığım sakallarımı bırakmışım uzuyor, gömleğimin düğmelerini bile ilikleyecek kadar kendimde motor becerisini bulamıyordum.

Bu hayattan kopukluğum, bu zavallılığım, kendimi bu hale dü-şürccek kadar aklımı yitirmiş bir hasta oluşum onu neredeyse üzecek gibi bile oldu.

Ama başta kabul etmedi. *Beni bir hiçmişim gibi kenara atan hain bir evladın buyruğunu niye yerine getireyim,* dedi. Sanki sırf ona muhtaç kalayım diye Meira'nın ölmediğini duyurmamış gibi. Sadakat sözü istedi belli ki. Ona diz çökmediğim yılların hırsını çıkarmak için orada dizlerimi örselememi bekledi. Beni iyice yalvartmak istedi.

Yalvarıyorum, dedim ben de. Yenilgiyi kabul ettim. Babamla olan savaşımı, Meirayı bulmamda edeceği en küçük bir yardım için bitirdim. Bütün gururumu, hayat davamı, gençliğimin hesabını, annemin yaralarını bir kenara bırakarak *hayır,* hepsini onursuzca çiğneyip, ezerek babama yalvarmayı seçtim.

Polat'ın ilk defa bu kadar afalladığını görmüştüm. Bu yalvartma oyununu ilerletemedi bile. Hemen, karşılığında ne alacağını sordu. Partisinde yükselmekteyken kirli geçmişinin didik didik edildiğini biliyordum. Muhalefet bu sefer onu gerçekten de bitirmek için bir olmuş, beraber çalışıyordu. Bu gidişle genel başkan aday adayı bile olamayacaktı Polat. Bu yüzden Herman aracılığıyla benimle anlaşmak istememiş miydi zaten?

Ben de ŞAH Nakliyat'ı aklayacağımı söyledim ona. Nefret ettiğim batağa, bu sefer yeniden ve daha sert saplandım.

Hayatımı, ona benzeme korkusuyla yaşadım. Ona baktığımda kendi geleceğimi gördüğüm gibi kafama sıkmayı dahi denedim ama kötü adamların yolu birmiş, bunu yolum yine onunla kesişince fark ettim. Sözde kendi ahlak kodumu, kendi doğrularımı ve yanlışlarımı, onun diktelerine rağmen kendim çizmiştim.

Hepsi de ne içindi? Günün birinde, ona yeniden diz çökmek için.

Meirasız, seksen beşinci gün.

Benim dallarım dışarıda, yukarıda; adaletin kollarından biriyim ben. Bu çarpık sistemin değirmenini yolsuzlukla çevirenlerden gelme olsam da anık sözde ahlaklı bir savcıyım. Benim gücüm, hakkımla elde ettiğim, eğitimimle geldiğim makamımdan ve kariyerim boyunca güven ağı kurduğum bağlantılarımdan geliyor.

Polat ise kökler gibi yeraltına uzanıyor. Tıpkı benim gibi çocukluğundan beri bataklıklarda dolandığından, bağlantıları aşağılardan, örgütlerden, çetelerden, kodamanlardan geliyor. Düşmanlarımı en iyi o tanıyor ve şeytanlarımı avlamanın en iyi yolu da onun akılalmaz bağlantılarından geçiyor.

Ama beklemem gerekiyor, beklememi söylüyor. *Biraz daha araştırma, biraz daha sorgulama,* diyor. Delirmeme ramak kaldı.

Seni bulduğumda, ne halde olacaksın, Meira?

Meirasız, seksen sekizinci gün...

Hiçbir şey gerçek hissettirmiyor. Algılarım tamamen bozulmuş gibi. Bozuk bir simülasyon oyununda ya da artık yazarının umursamayıp unuttuğu karanlık bir kitaptaymışım gibi olmam gereken karakterden kopmuş, uzaklaşmışım. Yer gibi gelmeyen yere, tavan gibi gelmeyen tavana, üzerime gelen, bazen geri giden, bazen de şekil değiştiren duvarlara boş boş bakıp duruyorum, nerede olduğumu anlayamıyorum. Bunca zaman sahte bir evrendeymişim de Meira gittiğinde koca bir illüzyondan ibaret gerçek yüzünü göstermeye başlamış gibi.

Meirasız, doksan birinci gün...

İnsanlığımın sımrlanndayım. Dakikalar geçtikçe, saatler bitmek bilmeyen gecelere vardıkça, güneş sayısız kere doğup, sayısız kere battıkça kalan son akıl sağlığımı da yitiriyorum sanki. *Biraz daha bekle, nereye kadar?* Kafamı dik tutamıyorum içmekten. Etraf dönerken, kırıp döktüğüm evde koltukta uzanmış, tavanı seyrederken bitmek bilmiyor bu eziyet.

Her an çalmasını beklediğim telefonun başında yine yazıyor, yine içiyorum. Başımı zor kaldırırken parmaklarım nasıl kelimeler yazıyor, anlamıyorum. Belki bu sözler, sağlam akılla hiçbir şey ifade etmeyecek bir bulamaçtan ibaret. Ben bir şeyler yazdığımı sanıyorum sadece. Kulaklarım çınlıyor, yüzlerce eklembacaklan olan bir böcek beyin kıvrımlarımda dolanıyormuş gibi ölümcül bir sızı var başımda. Böceğin sivri bacaklarını hissedebiliyorum. Yürüdüğünü, sürtündüğünü, bazen ısırdığını ve bedenimi ateşli bir hummaya tutulmuşum gibi titreten o zehrini omuriliğimden aşağıya saldığını hissedebiliyorum.

Her türlü zehirli yılanın, sürüngenin ve eklembacaklıların işgal ettiği o koca kafamla günlük yazıp durmaktan başka ne işe yararım? Doğru. Her felakette, bende değişmeyen tek alışkanlık olarak kalan yegâne yadigâr bu günlük. Kahverengi deri kapağı eskimiş,

kenar köşeleri aşınmaya başlamış ve yedi yılın birikimiyle dolup taşmış, belki geriye sadece yirmi ya da otuz sayfası kalmış. Altı yüz sayfalık bir günlük için bir ömür sığdı o satırların arasına ve şimdi sona yaklaşıyor olmak, ilahi bir cevap, bir ceza gibi âdeta. Bir mesaj. *Hikâyeniz biîti bitecek,* der gibi kibirli bir tanrının bana yakıştırdığı kötü adam sonuydu belki.

Meira yok.

Ben nasıl var olacağım o halde?

İnançsız bir adam olduğumu unutturuyor bana yokluğun. Tek bildiğim dua, bana geri gelmen oldu anık. Seni sapasağlam bulma hayalim, tek dayanağım. *Seni kimse sevmezdi,* demiştim, Meira. Yalan söyledim. Ben varım.

Biliyorum. Bizim hikâyemiz romantik değil. Biz bir kitabın kötü kahramanları olmaktan öteye bile gidemeyiz. Bize dair her şey yanlış. Çarpık. Hiçbir iyiliği hak etmiyor olabiliriz. Sen ve ben, yıllarca birbirimize eziyet etmişiz. Yine de yedi ydımsın. Senden vazgeçmemi nasıl bekleyebilirler?

O sana neler yaptı, dediler.

Ben bir kere âşık oldum, dedim ben de. Sana söyledim, ben bu hisse sadığım. Senden de yüce bir duygu, aşk. Senin bana yaptığın kötülükten de büyük. Senden ve benden temiz. Sadakat bu, Meira. Aşkıma olan sadakatim, bende açtığın yaralardan da üstün. Gururumdan da üstün. Senden vazgeçmek ise o hislere ihanet etmek gibi. Senden vazgeçmek, hayatında tek masum hissi aşk olan o Uygar'ı öldürmek gibi.

Şimdi söyle bana... Neredesin, Meira? Seninle olmak acı veriyor diye sensizliği tercih edeceğimi mi sanmıştın?

Geri gel bana. Ben sensiz nasıl yaşayacağımı öğrenmedim daha.

Meirasız, doksan ikinci gün...

İnançsız bir adamın duaları gerçek oldu.

Gccclercc uykusuzluğum, günlerce çaresizliğim, bitmeyen ızdırap-lar içinde örselenmelerini, sonunda Meira'nın yerini bulmamla biraz olsun diner, nefes alırım sanıyordum ama şimdi uçaktayken, ona gidi-yorken son doksan iki günden de büyük bir acı çekiyorum.

Bilinmeyenlerin büyüklüğü içime tarifsiz bir korku saldı. *Bunca zaman ona ne yaptılar? Sağlığı yerinde mi? Ne zaman varacağım? Ya bir sorun çıkarsa? Ya ben gitmeden onu başka bir yere götürürlerse?* Bu kaygılarından ötürü bir türlü rahat edemedim. Mümkün olsa uçağı kendim uçuracağım da on küsur saatte gideceği yere birkaç saatte götüreceğim sanki. Bu hislerle uyuyamazdım da. Ben de yine günlüğü önüme çektim. Geçen gün olanlardan, güzel haberlerden ve biraz da kötü gelişmelerden bahsedeyim dedim.

Mert komadan uyandı.

Aylardır başıma gelen en iyi şeydi. Haberini aldığım o gecenin köründe, içmekten içim geçtiği halde ona koştum. Yatağa uzanmış, pencereyi izliyordu. Saçları ve sakalları biraz uzamıştı. Buradan çıksın, hemen ikisini de keserdi. Ensesinden kafatasına doğru tırmanan o dövmeler gözükmeliydi tabii, Mert'in raconu buydu. Biraz kilo vermiş, göz altları iyice çöküp morarmış ve benzi solduğundan burnuyla yanaklarının çevresindeki çilleri daha bir belirgin olmuştu ama iyi görünüyordu. Sapasağlamdı.

Ona nasıl hissettiğini sorduğumda, *piyasada yedek parçası olmayan arabam manyak sevgilin tarafından paramparça edilmiş gibi hissediyorum,* diye dalgasını bile geçti. Sinirliydi tabii ama öncesinde beyninde kalıcı bir hasar kalma ihtimalinden söz ediyorlarken hâlâ mizah yeteneğini kaybetmediğine göre iyiydi işte.

Başta benden hırçınlığını gizlemeye çalışsa da bastonlarını alarak karşıma geçtiğinde yüzleştik.

Her seferinde aynı şeylerin yaşanmasından ve seni böyle perişan görmekten sıkıldım artık, dedi. Nasıl dolmuşsa bastonuyla bacağıma vurdu. Tekrar tekrar, *bir sikim olmaz senden,* diye küfürler yağdırdı bana. *Enayi. Düşmanından nefret etmeyi bile beceremiyorsun. Bu bir intikam oyunu değil miydi oğlum? Her seferinde nasıl âşık olabiliyorsun o zaman? Nasıl bu hallere düşebiliyorsun? Hayatımızı mahvetti bu kadın. İradesizliğini sikeyim senin! Hep böyle âciz biri miydin sen?*

Meira için *evet.* Ben hep böyle âciz biriydim. Hep böyle gurursuz, silik, omurgasız biriydim.

O gün Sudc de oradaydı, kapıdan bizi izliyordu. Herkes, bu kadın için kendimi nasıl yıprattığımı biliyordu artık. Mert de sayıp sövmek-1c ciğerlerini tüketse de değişmeyeceğimin farkındaydı. *Belli ki senin için bu oyun, intikam olmaktan çıkalı çok oluyor ama sen sadece kendin de dahil herkesi kandırmaya çalışıyorsun.*

Olsa çaresi, ben kullanmaz mıydım?

Ben yokum, dedi Men o gün. *O kız varsa ben yokum. Onu seçersen bir daha beni göremezsin. Bitti.*

Öylesine edilmiş bir tehdit değildi bu. Ciddiydi bu sefer. Bitti artık. Yeni artık. Yedi yılda mahvettiğim herkes, her şey... Mert kalmıştı bir tek geriye. İntikam yeminlerimizi unutmak, geçmeyecek yaralarımıza ihanettir. Men de *hain* imasıyla baktı bana. Tükenmişti ama hâlâ güçlü duruyordu. Ben ise güçsüz, zavallı ve iradesizdim. Bir haindim onun karşısında.

Birini çok sevmenin bedeli, bir daha kimseyi sevememektir, diye bir söz okumuştum.

Sevgi, diyemezdim benimkine. Sevgi bu kadar tehlikeli olamaz, değdiği her yeri yakamazdı. Benimki daha çok yüreğime dolanan zehirli sarmaşıklar gibiydi. Sivri ucundan zehir damlayan dikenleri vardı, böylece hayati noktalarıma saplayarak bütün sistemime hükmeden bir güçtü o varlığıma ve nasıl tehlikeli bir bağ ise bu, herkesi harcayabilecek kadar da delirmiştim bu uğurda anlaşılan.

Ölürüm de onu bırakamam.

Men değir *o zaman o kızın peşinden,* dedi. *Döndüğünde burada bir kardeşin olmayacak artık.*

öyle ağır bir sözdü ki bu, yutkunamamıştım. Birçok bıçak kesiği daha az acıtırdı. Ben bize acı çektirmeyi seçmiş değildim, ızdırapların en büyüğünde kıvrandığımı görmüyor muydu? Bir adam yalnızca bir kere âşık olur, bilmiyor muydu?

Açıklamaya çalıştım. Artık iyiydi sonuçta ama Meira'nın ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Onu kurtarmam gerektiğini söyledim. O da *asıl sen kendini ondan kurtar,* dedi bana. Kovdu beni. Karşah, *Karşa* da olurmuş yakında. Yavaş yavaş silecekmiş o kadın beni. *Hadi, kendi ayaklarınla git cehennemine,* dedi. *Yanmaya alışıksın nasıl olsa.*

Yanmaya alışıksın nasıl olsa...

Dönüp gittim.

Yavaş yavaş silecek o kadın seni.

Benden geriye çok bir şey kalmış gibi... Neyi silecek daha? Ne kaldı bana ait, onun da içinde var olmadığı?

Sonrasında, Meira'nın Eilat'ta olduğu haberi geldi. Kamera açıları, özel uçaklarının bulunduğu havalimanının o kadar uzak köşesine bakmıyordu. Güvenlik kameralarında bir şey bulamamıştık kısacası ama ihbar üzerine kayıtların silindiğini öğrenince *harddiskten* geri yüklettirmişler.

O kamera kayıtlarında, aylar sonra ilk defa Meira'yı gördüm.

Kalbimin acıyla teklediğini hatırlıyorum. Aylar sonra onu ilk defa kameradan da olsa görebilmiş olmak, nefesimi kesti. Başta onu yalnızca arkasından izliyor ve ancak sarı saçlarını görebiliyordum ama bu bile çölde su bulmuşum gibi bütün kuraklığımı gidermeye yetti bir anlığına.

Sonra o herifi gördüm.

Onu tanımamam gerekiyordu. Birçok engel vardı bunun için. Birçok boşluk vardı hafızamda. Geçmişte yüzünü bir kumaş parçasıyla gizlediği için normalde onu tanımazdım ama o kehribar gözlerinin parıldayışı kendisini ele verdi, o bakışları bir asır da geçse unutamazdım.

Ezra...

İçimde, derinlerde bir yerlerde gömülmüş olan bir Uygar vardı, tek ve en büyük düşmanının Meira olmadığı bir adamdı o. Yalnızca Meira'ya odaklanmayı seçtiğim için üstünü kapadığım eski bir hayattandı. Onun uyandığını ve kalbimin bu vahşet çağrısıyla ritmini kaybettiğini hissettiğimi hatırlıyorum.

Sonra hayatımda eşi benzerini görmediğim bir şey yaşandı.

Meira, her nedense kendi isteğiyle o herifin peşinden gidiyor gibi görünse dc bir şeylerin tersliğini seziyor ama kaçmaya çalıştığı vakit onu yakalıyorlar. İşte orada, videonun sesi olmasa da duyuyorum. Meira, *Uygar,* diye bağırıyor. Ekranın ardından bana uzanıp içine çekecek bir kudrette hem dc. Beni çağırıyor.

Meira, beni çağırıyor.

İki dünya bir araya da gelse hiçbir Meira beni çağırmazdı. Hiçbiri beni istemez, gururuna yediremez, bunun yerine sessizce ölmeyi yeğlerdi ama o beni çağırdı. Bilincini yitirdiği son saniyelere kadar benim adımı sayıkladı.

İşte orada, elimi kolumu bağlayan Meirasızhğın beni getirdiği o yitik nokta, o çaresizlik, o hiçlik, o tükenmişlik, hepsi... Hepsi yalnızca Meira'yı o halde görmemle, adımı sayıklamasıyla bitti. O an başladı ve hâlâ da şimşekler çakıyor zihnimde. Saf bir öfke,

çığ gibi büyüyerek, bedenime yayılırken daha önce tatmadığım yıkıcı bir hırsla, yok etme arzusuyla, vahşet arayışıyla kabarıyor göğsüm dünden beri. Söz verdim. Meira beni ekranın ardından duyamasa da ona söz verdim.

Yukarıya bakmayı unutma.

Seni alacağım gece gökten kan yağdıracağım, Meira.

Eilat, İsrail

Meira'yı nasıl kurtardığımızı anca şimdi yazmak durumdayım.

Gözümü kapatıp açtığımda İsrail'deydim. Arazi ve makam araçlarıyla bir ordu gibi geldiğimizi öğrenip Meira'yı başka bir yere götürmesinler diye etrafa dağıldık. Plakalar yereldi ve Shavitlerin adamlarına aitti. İçinde ise artık saba tükenmekte olan silahlı adamlarımız vardı.

Geceydi. Malikanenin etrafı arabalarla çevrilmiş, korumalar hemen esir alınmıştı. Ezra denen herif, bunca zaman Almanya'ya yönlendirerek bana vakit kaybettirdiği için beni hâlâ orada sanıyordu, herhangi bir önlem alınmamıştı.

Dakikalar aldı malikâneye girmemiz ama destek gelmeden acele etmeliydik Adamlar etrafta koşturuyor, silahları korumalara, hizmetlilere, görevlilere doğrultuyor, herkesi bağlıyor, bağırarak emirler veriyordu. Kaos götürüyordu etrafı. Çığlıklar kopuyor, silah sesleri duyuluyordu. Acele etmeliydik.

Arka tarafa koşturdum. Koridorun sonundaki o siyah kapıyı gördüğüm gibi bu yeri hatırladım. Yıllar önce bana da bu mabet gibi yerde eziyet etmişlerdi, içeriye adamlar akın etmişti çoktan. Bir seansın ortasına denk gelmiştik anlaşılan çünkü içerisi insanlarla doluydu vc adamlar herkesi topluyordu. Cüppeleriyle ve yüzlerine doladıkları siyah kumaşlarla örgütün üyeleri tek tek yakalanıyordu.

Meira'yı o yerde tuttuklarını anladığım gibi gözümü kan bürüdü.

İçeriye, o karanlığa girdiğimde Uygar değildim artık. Önümü görmüyordum. Etrafta koşuşturan adamları izlerken, Meira'yı ararken hiçbir şey görmüyor, duymuyor, düşünmüyordum.

Aynı yer. Ortada aynı daire. Üst katlarda aynı lobiler. Etrafta aynı mumlar.

Ve ortada, *Meira.*

Dizlerinin üzerinde. Kanlar içinde. Omuzlarında mumlarla, elleri kelepçeli. Başı önüne düşmüş.

Meira'yı öyle görünce durdum. Damarlarımdaki kan da akmayı bıraktı ve geriye çekilmeye başladı; üstlere doğru, beynime doğru sıçradı. Kulağımda uğultular yankılanmaya, kör bıçaklarla derim yüzü-lüyormuş gibi bütün bedenim titremeye ve kalan son akıl sağlığım da yitmeye başladı.

Herkesin öldürülmesini istediğimi hatırlıyorum.

Sonrasında bağırış sesimin yankısına, çığlık sesleri de karıştı. Silahlar ateşlendi, bıçaklar önüne gelen her bedeni kesti. Onlarca insan, teker teker yere yığıldı. Üst katlardan birinin boğazı kesildi ve aşağıya atıldı. Peşinden, diğerleri, insan yağmuru başladı. Üstlerden bu sirki izleyenlerin hepsi son nefeslerini yere çakılarak verdi. Kesilip delinen vücutları kan kustu ve o kan yağmuru, zemini kırmızıya boyamaya başladı.

Bütün bu kaosa rağmen hâlâ hareket etmeyen bedene doğru içimdeki korkuyla yürüdüm. Hemen ona varmaktan ve iyi olmadığını görmekten korktum. Nefes almadığını öğrenmekten korktum. Dizlerim tutmuyordu adımlarken.

Neden başını kaldırmıyor?

Beni çağırmamış miydin Meira? Geldim. Buradayım.

Bunları düşünüyordum. Ben adım artıkça, insanlar kesilip biçildi. Ona varana kadar birçok bedenden nefeslerini söküp aldım ama ya onunkisi de çoktan gittiyse diye, neredeyse aklımı kaybettim.

Asırlar geçmiş gibi bir zaman sonra adımlarım tam da onun karşısında bitti. Üzerimize yağdı kan damlaları. Kalbim hızlandı ya da tamamen durdu, bilmiyorum. Ona bir şey olduysa eğer bir de benim cesedim çıkacaktı buradan, diye düşünüyordum.

Ama bir mucize oldu. Meira'nın kıpırdandığını gördüm. Önce ayakkabılarıma baktı, kan damlaları gökten düşmeye devam etti. Sonra zorlanarak da olsa başını kaldırdı ve hasret kaldığım o çökmüş yüzüyle, kan çanağına dönmüş yarı kapalı gözleriyle gözlerimin içine baktı.

O an daha fazla dayanamadım. Dizlerimin bağı çözüldü birden ve artık dizlerimin üzerinde, karşısındaydım.

Meira’nın kollarını tutan zincirler çözüldüğünde, titreyen ellerimle yığılmak üzere olan kadını tuttum ve kendimden bir parçaymış gibi onu göğsüme bastırdım, kaburgalarıma sardım.

Bir daha senin yüzünden ağlamayacağıma yemin etmiştim. Bir kere daha kendimi çiğnettirdin bana. Bir kere daha ihanet ettirdin Uygar’a. Onca acıdan sonra kendi intikam oyunumda bile tekrar tekrar kaybediyorum sana.

Bana cehennemi yaşatmana rağmen sen benim cennetimsin çünkü Meira.

11

Meira...

Parlak kabarık kumaşların içinde, senfoninin uysal melodisine ayak uydurarak dönüyor. Döndükçe eteklen havalanıyor, altın buklelerine geçirdiği taşlı tokalar tıngırdıyor. Yeni deri değiştirmiş bir yılanınla kadar taze, genç ellerini, yüzyılları görmüş yaşlı bir adamın, çizgilerle dolu elleri tutuyor. Etraflarını saran kalabalık, üzerine altın ışıltılar düşen ikilinin dansını büyük bir hayranlıkla izliyor.

Bilgiyi yükselmek için kullanırsan ağacın dallarını takip eder ve Tanrıya erersin. Tanrı, maneviyattır. Erdemdir. Bir inanç figürü değil, bir kurtuluştur.

Benjamin...

Büyük bir gururla, kollarının arasındaki kızının yüzüne bakıyor, onda hayatı boyunca kimsede şahit olmadığı bir gençlik ateşi görüyor. Ona miras bırakacağından ürktüğü ailevi kötülükten muaf, tertemiz bir ruh Meira.

Tanrı, herkese rağmen kendini seçmektir. Bazen, kendine rağmen bile.

Kocaman gülümsüyorlar. Etekler uçuşuyor, adımlar senkronize atılıyor, hafif alkolün sarhoşluğuyla başlar dönüyor.

Tanrı'ya ermek, hak ettiğin kendine ermektir. Yaşamın, ruhunda yarattığı tahribattan arınmış bir şendir, Tanrı. Kaostan ve kötülükten uzakta, artık insan olduğun için kendini cezalandırmadığın, nüvendır Tanrı.

Son bir dönüş sonrasında duraksadılar. Orada, süslü kumaşların, altın parıltılı ışıkların vc kadife dokulu çiçek yapraklarının ardında, bir beden gördüler.

Uygar...

Henüz bataklık görmemiş bir nilüfer çiçeği gibi içi dışı tertemiz. Dimdik. Henüz, boynunu kıracak hiçbir rüzgâra denk gelmemiş. Gencecik. Meira, onu görünce heyecanlanıyor. Babacığına, ondan izin ister gibi bakıyor. Benjamin, başını usulca sallayarak, kızının ellerinin arasından kayıp gitmesini izliyor.

Tanrı, sentindir.

Meira, Uygara koşacak, belki ellerinden tutacak, onunla dans edecek ama daha birkaç adım aramadan rüya parçacıklarının inşa ettiği duvarlar bir bir yıkılıyor

Bilgiyi, yükselmek için değil de yönetmek için kullananlar, Hayat Ağacının köklerini takip ederek yeraltına ulaşırlar. Yeraltı, maddiyattır. Dünyadır.

Kalabalık, karanlığa gömülüyor. Müzik önce uysal melodisini bozarak çirkinleşiyor, ardından tamamen kontrolden çıkıyor. Alaca ışıklar birbiri ardına sönerken Meira dehşet içinde bu görüntüyü izliyor.

Güç, Tanrı taklitçiliğini doğurduğunda, yeraltındaki sirke iner kibirli insan. Burada, var olmak için kendine basarak yükselmelidir.

Karanlık, Uygar'a da yaklaşıyorken Meira, gözyaşları içinde öne atılıyor. Elini uzatıyor, onu kurtaracak ama Uygar ın yüzünden bir sarsılma belirtisi geçiyor. Meira'ya bir canavar görmüş gibi bakıyor. İşte o zaman genç kız, uzattığı elinin halini fark ediyor. Derisi büzüşmüş, yer yer yanıklarla yarılmış, parçalanmaya, çürümeye başlamış. İki elini de kaldırıyor, kollarına bakıyor. Çürüme, bütün vücuduna yayılmış. Yüzüne doğru tırmanıyor sonunda. Gençliği, güzelliği, taze bir çiçek gibi parıldayan çehresi, bir cesedinki gibi kırışıyor, rengi sökülüp atılıyor, derisi dökülüyor. Etrafına yardım için bakınsa da karanlık herkesi çoktan yutmuş. Ne Benjamin var ne de Uygar. Bu yeraltında yalnız şimdi.

Ve her cehennem gibi buranın da bir tanrısı olmalı.

MEİRA SHAVİT

2020
Günümüz...

Yeniden yaşamı hissedcbilmcye başladığımda bütün uzuvlarım acıyla titriyordu.

Uysal yağmur damlalarının yeryüzünü dövdüğü uğultuyu duydum. Yüce ağaçların rüzgârla salındığını, toprağın bütün suyu doya doya içtiğini, camların tıngırdadığını işittim. Dünyanın nefes alıp verme sesini, benim gürültülü nefes almalarım bastırmaya başladığında, gözlerim açıldı.

Yatağa yüzüstü yatırılmıştım. Uyuşukluğumu üzerimden atmam ve doğrulmam zaman aldı. Yanaklarımda bir soğukluk vardı. Elimi yüzüme değdirdiğimde parmaklarım ıslandı. Ağladığımın farkında değildim.

Bilinç bulanıklığıyla, anlamadan etrafıma bakındım. *Uygar nerede?* Bilmediğim yabancı bir odadaydım. Birkaç hastane ekipmanı dışında pek de bir şey yoktu etrafta ve yalnızdım.

O zaman fark ettim yatağın yanındaki komodini.

Ama bu sefer üstünde beyaz orkideler yok.

O ana kadar bir türlü sıyrılamadığım bir miskinlikle algılarımı açmaya çalışırken boş komodini görmemle beraber aniden yataktan doğrulmam bir oldu. Kalbim öyle bir kudretle çarptı ki yataktan inerken dengem şaştı, adımlarım birbirine dolandığında da yere kapaklandım. Bir hıçkırık koptu hemen dudaklarımdan. Panik içinde kalkıp dengesiz adımlarla kapıya doğru koşmaya başladım. Yaralarım, dikişlerim, dönüp duran başım, hiçbirini umursamadım.

Karanlık koridorun sonundaki merdivenlere bir canla attım kendimi. Adımlarım birbirine takıldı. Tırabzana tutunsam da tökezleyip, kalan yolu merdivenlerden yuvarlanarak tamamlamak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda bulanık görüş açım, bana sessiz ve soğuk bir salon gösterdi.

Orada bir şömine vardı ama ne ateş yanıyor ne de başında biri oturuyordu.

“Uygar...”

Ev boştu. Kalbim, kaburga kemiklerimi zorlamaya banladı artık Kendimi kaybedecek, hemen oracıkta yere yığılacaktım. *O yok. Uygar yok. Bu sefer yok.*

Kendimi bir çırpıda kapıdan dışan attım. Ilık ama rüzgârlı, yağmurlu bir akşamüzeriydi. Gri bulutlar sarmıştı gökkubbeyi, dört yandan ağaçlar şiddetle sallanıyordu. Bulanık görüşümle o sıcaklığı bulmaya çalıştım.

“Uygar!” derken, titrek bir ses çıkabildi anca benden ama ben bile anlayamadım ne dediğimi. “Uygar!”

O yoksa... *Ben nasıl var olacağım?*

Kayboldum. Tam orada karabulutlar sardı dört yanımı. Ellerim buz kesmeye, zihnim panikten uyuşmaya başladı ve karanlık bir tümör, içimde büyüdükçe gözlerimi perdeledi.

O karanlıkta yalnızım şimdi. Adım atmaya çalıştıkça katran dolu bir bataklığa batıyorum. Çevremdeki her ışığı söndürmüşüm, güneşi doğmaya küstürmüşüm. Şimdi

soğuk burası. Çok soğuk. Ya bu karanlığa sonsuza kadar mahkûmsam? Ya yarattığım yıkımın altında kalırsam? Soğuk burası, çok soğuk.

Ama bu yüzyıllık çırpınışlarımın sonucunda, ilahi bir anlam yüklediğim cılız bir ışık gördüm karanlığımın ufkunda. Sonunda birileri benim için gelmiş gibi ve beni bu karanlık yalnızlığa terk etmemiş gibi sıcak bir ışık sarmaya başladı etrafımı.

Bir ses duydum. Ne duyduğumu bile bilmiyordum ama ben dön kolla sarıldım o hareketliliğe ve zayıf bir çabayla tekrar koşmaya başladım. İşte o zaman, bu tarafa gelmekte olan bahçedeki o tanıdık bedeni gözyaşlarımın arasından seçtim.

"Uygar!"

Ona varacakken dizlerimin bağı çözüldü fakat tam düşecekken dört bir yanımı sardı kolları.

"Meira!"

O sesi duyunca düzeldi sanki her şey. Başımızın üstündeki karabulutlar dağıldı ve rüzgâr ağaçları hırpalamayı bıraktı. Görüşüm netleşmese de Uygar'ın sesi netleşti ve bedenimi tutan sıcak parmaklan, beni hapseden buzulları çözdü.

Yağmur damlaları düşüyordu üstümüze, aramıza, kirpik uçlarımıza. Kaşları endişeyle çatılmış, onu daima mesafeli gösteren bakışları perişan bir imayla üzerime kilitlenmişti. O yüzü nihayet sanrılarımda değil dc kanlı canlı karşımda görebilmiş olmama inanamıyordum. Bunun gerçek olmamasından korktum. Aslında hiç kâbuslarımdan uyanamamış olmamdan, bunun da zihnimin bir oyunu olmasından korktum ama gerçekti işte. Karşımdaydı. Parmaklan etrafimda, gözleri üzerimde, nefesi nefesimdeydi.

Yaralanıp yaralanmadığımı anlamaya çalışan aceleci kontrolü sırasında, "Ne yapıyorsun, Meira?" diye beni sorguluyordu. "Ne işin var senin dışarıda?"

Gözyaşlarına boğulmuş bir halde sanrılı bir krizin etkisindeydim, hâlâ güvende olduğumu kabullenememiştim. Sanki aynı kâbustaydım. Aynı eski anılarda, aynı eziyetlerde, her Meira'da, aynı anda! Aynı aynalı odada! Aynı bodrum katında! Her seferinde Uygara ve diğerlerine eziyet ettiğim bir döngüdeydim. Bıçak, mum, köpekler, at... Yangındaydım.

Uygar beni ayağa kaldırmaya yeltenirken ben ona daha da çok sokulmaya çalışıyor ve içim dışıma çıkarcasına ağlıyordum.

"Gittin sandım," diyemedim bile, hıçkırıklarım beni bölüp duruyordu.

“Gitmem. Ne zaman gittim?” İç çektiğini duydum, bir eli saçlarıma çıktı. Tamamen göğsüne sokulmuş, kollarımı da beline sıkıca dolamıştım; o bile ayıramazdı beni ondan artık. “Üşüyeceksin, Meira. İçeri geçelim.”

Onu duymuyordum, kulaklarım çınlıyordu ona sarılırken. Bu yüzden de o hareketlendiğinde beni bırakacağını düşünerek telaş yaptım ve ona daha da sıkı asıldım.

“Meira,” diye uyarsa da uysal bir sesle, kalkmasına izin vermedim.

Bırakacak beni. Tek düşünebildiğim buydu. *Benim gibi korkunç birini bırakıp gidecek tabii ki. Beni seven herkesi yok etmişim. Bir o kalmış geriye ama o da kendi gidecek şimdi. Yalnızlığımla cezalandıracak beni.*

Ben böyle direnince, Uygar beni kucağına alıp yerden kaldırdı. Bedenim havalanırken ondan uzaklaşmamak için kollarımı hemen boynuna doladım. Yüzümü dc boyun girintisine sokuşturdum. O sıcaklığa girmem gerekti. Oraya ait olmam gerekti.

“Ateşin var, Meira?

İçeriye girdiğimizi, Uygar beni koltuğa oturtana kadar anlamamıştım. İsrarla boynuna sardığım kollarımı geri çekmedim. O ayaktaydı ve bana doğru eğilmek zorunda kalıyordu. Ona öyle sıkı tutunuyordum ki biraz daha doğrulsa ben de onunla beraber havalanacaktım.

“Bırakman gerekiyor?

Sabırla açıklasa da dinlemedim. Mecbur, yine kendisi müdahale ederek beni kendinden ayırdı. Gitmedi ama. Bileklerimi bırakmadan, karşımda dizlerini kırıp eğildi, benimle aynı hizaya geldi. Islak siyah saçları alnına doğru düşmüştü. Durgun denizler gibi uysal bir ifade vardı yüzünde ama içten içe onda da farklı felaketler kopuyor olmalıydı. Sadece benden daha iyi gizliyordu bunu.

İçinde yaşadığım cehennemi ayna gibi yansıtan, kızarık gözlerimin içine baku. Hatırladığım her şeyi, sanki gözyaşlarıyla dolu o ıslak kirpiklerimin arasından bir de kendi izledi şimdi. Ben, izlemeyi hiç bırakmamıştım. Bu yüzden tir tir titriyordum karşısında.

Uygar bu halime karşı afalladı. Dikkarini dağıtması gerekti. Bakışları aşağılara indiğinde ise dizlerimi gördü. Bilmiyorum ne oldu onlara, umurumda değil ama Uygar, “Dizlerine pansuman yapmamız gerekiyor? dedi.

Yine de kalkmaya yeltendiği gibi koluna yapıştım. Umurumda değil. Hiçbir yara, onun gittiği düşüncesi kadar acıtamaz canımı. O, felaketimden kurtulabilmiş tek insan. Yıkamadığım, yakamadığım, üstüne toprak atamadığım tek adam. Bana rağmen beni sevebilmiş, *bir zamanlar da* öZ^zhâlâ benden bir parça. Onu da kaybedersem Maria kazanmış olacak.

Yine de açıklayamadım kendimi. Sadece, "Gitme? diyebildim. "Kalkma?

Mecburen yine durdu. Bu adam gözlerimin içine bakmaz, oradan da ötesi var çünkü. Daha derinlere, aklıma kadar, ruhumun içine kadar bakar sanki. Asıl problemi orada arar. Asıl soruları oraya sorar. Bana, dilime, gözlerime inanmaz.

Şimdi de o bakışlarla izledi beni. "Bir şey mi gördün?"

"Beni bırakıp gitmiştin," dedim çaresizce. "Yoktun."

Kaşlarını çattı hemen. "İlaçlarını almak için ayrılmıştım. Hiçbir yere gitmedim vc girmeyeceğim."

"Ama rüyamd-"

"Anca rüyanda."

Aniden inen bir kılıç gibi keskindi sözü. Tereddütsüz ve tartışmasız. Belirsizliğin getirdiği bu vehmi, hiçbir ilacın yapamayacağı kadar büyük bir tesirle dindirdi. Sanki kafamın içindeki gürültü azaldı ve gözlerimin önüne çekilen perde kalktı.

Uygar da bu gelişimimi, o hafifçe kıstığı gözleriyle anbean takip etti. Bana alttan daha iyi bakabilmek için başını yana yatırdı. "Sakinleştin mi?"

Onayladım. Gözlerimi ise ondan hiç ayırmadım. Ayıramam. Ayırırsam gider gibi. Bir göz kırpması kadar çabucak, ortadan kaybolur sanki.

"Güzel." Başparmağıyla gözyaşımı silerken kalan parmakları çenemin altına gitti. "Sil şimdi o gözyaşların-"

"Sahte değil gözyaşlarına," diye böldüm onu hemen. Saf korkumu dahi bir akıl oyunu sanmasından ölümüne korktum.

Uygar bunu ima etmemiş gibi baktı bana ama bir şey söylemeden ayağa kalktı. Bir yere gidiyordu. Hemen kalkıp peşinden gittim ama durdu ve dönüp tek kaşı havada bana baktı.

“Sen nereye?”

“Sen nereye gidiyorsan oraya,” dedim.

“İlaçlarını ayarlayacağım, Meira. Dizlerine pansuman da yapmamız lazım. Otur ve beni bekle.”

Titreyen bir sesle, “Bugün, senin dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok,” diye itiraz ettim. Daha Önce kendimi hiç böyle zavallı hissetmemiştim. O mabette, dizlerimin üzerinde eziyetler görürken bile...

Uygar uzun uzun gözlerime baktı. Kendimde değildim. Göğüs kafesimde yayılan sıcaklık yakıp kül edecekti sanki beni. Bir adım daha benden uzaklaşırsa öleceğimi biliyordum.

Ama atmadı o adımı.

Sanki o da hissediyordu benim göğsümde yayılan yangını. Bu tepkimi bir saçmalık olarak görmüyordu, anlıyor gibiydi aksine. Sonra tek bir adımda yanımdaydı. Karşımdaydı. Eğilip elini bacaklarımın arkasından geçirdi ve birden yeniden kucağındaydım. Merdivenleri çıkmış, uyandığım odaya geri dönmüştük. Beni yatağa oturttu önce, sinüstü yatabileceğimden emin olamadı.

‘‘Sırtın ağrımıyor mu?” diye sordu. *Bilmiyorum. Düşünmeye vaktim olmadı.* Panikten hiçbir şey hissetmiyordum. Onunla göz temasını bozmadan başımı iki yana salladım. “Kıyafetin de ıslanmış.”

Az sonra dolaptan bol, uzun, rahat bir gecelik çıkarıp karşıma geçti. Kollarımı kaldırmamı istedi, böylece ıslak elbiseyi üzerimden sıyırdı. Sırtımın halinden ötürü sutyen giymiyor olmalıydım, göğüslerim çırılçıplak ortada kaldı ama Uygar’ın gözleri, kendi işi dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmedi. Geceliği bana giydirirken sır tutarcasına mühürlüydü dudakları. *Biliyorum. Kızgın bana. Çok kızgın hem de ama zavallı bir halde oluşuma acıdığından şimdilik üzerime gelmiyor belli ki.*

Üstümü değiştirdiğinde cebinden, varlığını dahi unuttuğum kolyemi çıkardı. Lilith’in son gözyaşı... Boynuma taktı ve yatağa uzanmamı istedi. Üzerime yorganı da örttü. Dönüp gidecek olduğunda ise hemen elini tuttum.

“Yanımda yat.”

Unutma. Gözünü kaçırırsan Uygar da kaçar.

Duraksadı. Belki sadece birkaç saniyelik bir duraksamaydı ama ben çoktan kafamda kaynattığım o felaket kazanında kavrulmuştum. *Uygardan başka hiçbir şeyim yok.* Tek gerçeğimdi bu. Zihnimde yanan tek kırmızı ışıktı. Birden merkezimdeydi artık ve ben ona varmak için panikle etrafında pervane oluyordum.

Uygar gitmedi. Uzun kollu tişörtünü çekip çıkardığında çıplak göğsü serildi göz önüne. Kemerini de çözüp bıraktı ve öyle girdi yatağa. Az önceki kadar cüretkâr olamadım ona sarılma konusunda. O da yanaşmadı bana. Kendi tarafında uzanmış, tavana bakıyor, bir şey söylemiyordu.

"Uygar..." Aramızdaki mesafeyi dolu gözlerle izliyordum. "Satılamaz mısın bana?"

Uygar başını bana doğru çevirdi. Bir tek pencereden sızan ay ışığı vardı, başka bir ışık kaynağı yoktu o ifadelerini aydınlatabilmek için. Sakin dursa da birçok farklı hissin karmaşası okunabiliyordu yüzünden. Hüzün, hasret, biraz öfke, biraz tükenmişlik, biraz da acıma ama kendisine karşı mı yoksa bana karşı mı bilmiyorum.

Yine de kolunu kaldırdığında hemen ona sokuldum. Kollarını etrafıma doladı. Bir eliyle boynumu alttan sararken diğeri belime gitti ve beni, içinde saklamak ister gibi göğsüne çekti. Anca o zaman kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

Güvendeyim. Uygar ın kollarının arasındayım. Kâbusum bitti.

Az sonra Uygar'ın iç çektiğini duydum. Kim bilir nasıl tilkiler dolanıyordu kafasında. Neler söylüyorlardı ona? *Bir hata,* diyorlar mıydı bana sarılmasına? *Bir hata* yüzüme bile bakması. Büyük bir hata beni o mezara koymaması. Bunun muhakemesi dönüyordu belki de kafasında. Bundan sonra benimle ne yapacağını düşünüyor olmalıydı.

Etraf sakinleştiğinde, "Hatırladın mı?" diye sordu.

"Neredeyse her şeyi."

Hatırladıklarım, bir daha hiç unutamayacağım kadar derinden kazındı zihnime. Benjamin tarafından evlat edinişimden, Almanya'da yaşattığım teröre kadar. Uygar ve diğerlerini insan dışı bir vahşetle avlayışımdan, bu dünyada belki de kimsenin sevemeyeceği kadar beni seven annemle babamı, kendi ellerimle Öldürüşüme kadar... Benja-min'in bana son sözlerinin, *çok geç anladım, sen bir şeytanmışsın,* oluşuna kadar... Benim için dünyaları karşısına alacak o adamı, Uygar'ı, iliklerine kadar sömürüp kendimden nefret cttİrişime kadar...

Her birini hatırlıyorum, Uygar.

"Neredeyse her şeyi, dediğin ne kadarı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Çünkü ben bundan sonra sadece unutmak istiyorum."

"Pek şaşırmadım."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Bunun için ona minnettardım. Hesap soracak vakit değildi. Bunu kaldıramazdım. Böylece, hayatımda kalmış o son insanın kolları arasında uyumama izin verdi.

Saatler geçti ama uyuyamadım. Göğsümdeki o yakıcı hissi soğutamadım. Uygar ın uyuduğunu düşünerek onu uyandırmak da istemedim, bu yüzden dışımdan değil de içimden ağladım. O ağrılı his, göğsündeki baskı, karnımdaki kıpım, insanı içten içe kemiren o korku, tedirginlik... Biran olsun gözümü kırpamadım.

Uygar da uyumuyordu anlaşılan ama benim uykuya daldığımı düşünüyor olmalıydı. Başını çevirip bana baktığını anladım ve iç çektiğini duydum. Az sonra o yorgun, derin sesi geldi kulağıma. "Kendi ellerinle bende açtığın yaralan görmek seni kahrediyor diye yine ben teselli ediyorum seni," diye mırıldandı kendince. "Ben sarıyorum kendinde kanattığın yerleri. Yine ben kıyamıyorum sana. Asıl kaybeden kim bu oyunda? Hiç... Kazandım mı ya da Meira?"

Dudaklarımı öyle sertçe dişliyor olmalıydım ki az sonra metalik bir tat gelmeye başladı. Kan ağzıma doluşurken gözlerimi sıkıca kapadım. Bütün gece sessizce kan yuttum. Geçmişi kaç kez izleyebileceksem o kadar tekrarladım kafamda. Aklım babıma geldi biraz. Gün ağarırken de yavaşça ayrıldım yataktan.

Uygar uyuyordu. Sırf fark etmemesi için önce bir süre ondan ayrı yatmam gerekti, öyle kalkıp aynlabildim oradan. Zihnimdeki yeryüzünü bir sis kaplıyordu. Bu, görüşümü de bulanıklaştırdı. Uygar'ın ceketinin cebinden anahtarları, âdeta görmeden aldım. Görmeden kendimi dışarıya attım. Gün henüz yeni doğuyordu ve bunu da o gri sisin ardından gördüm. Bu yüklü, kızgın bulutlar yalnızca benim zihnimde miydi yoksa gerçek dünyaya mı aitti, bilmiyordum.

Ev, büyük bir gölün kıyısındaydı. Nemli toprakta yeni yeni yeşeren bitkilerin çiğ kokusu sarmıştı etrafı. Bahçe genişti ve dört tarafında sık çitler yükseliyordu, ileride, alelacele girdiği için açık bırakılmış bahçe kapısının önünde bir araba park halindeydi. Uygar'ın arabası ve UM plakası... Baş harflerimiz olmasının yanı sıra *ummak* kelimesinden de geliyordu, değil mi? Neyi umuyordu, öğrenemedim. Bundan sonra da öğrenemezdim.

Anahtarla arabayı açtım ve torpidodan Uygar'ın tabancasını çıkardım. O metali tuttuğumda bedenime bir titreme yayıldı ama uyuşmuş hissettim kendimi. Korkudan daha

büyük duyguların olduğunu keşfedişimdendir belki de bu sakinliğim. Son defa eve, onu görmeyi isteyerek pencereye doğru baktım ve bahçe kapısından çıkıp koşmaya başladım.

Cesedimi ona göstermek istemedim. Ormanlığa girmek istedim, iyice gizlenmek ve sessizce bu işi halletmek. İyi hissettirdi koşmak. O soğuk rüzgârı yüzüme tokat gibi yemek beni ayıltmaya başladı. Çıplak ayaklarla koşuyor olduğumu bile tam da o anda fark ettim.

Bunca zaman... Uygar'a yaptıkları için kızarken, onu suçlarken, ondan korkarken, onu anlamazken ben aslında ben hep kendimden nefret ediyormuşum.

Bunca zaman... Uygar, ben de dahil herkesi, benim felaketimden koruyormuş.

Bunca zaman... Hayatını mahvettiğim o insanların gözlerinin içine bakıyormuşum. Arsızca *ne yapmışım ki size,* diyormuşum. Onlarla alay ediyormuşum.

Olmaktan en korktuğum kişiye dönüşmüşüm fark etmeden: Kendime. Nasıl kaçacağım kendimden, düşman benken? Böyle günahkâr, adi, katil, ikiyüzlüyken nasıl kabul edeceğim kendimi? Kabul etmeyeceksem de nereye atacağım kendimi? İnsan kendinden gidebilir mi? Aynalardan kaçınacak kadar nefret ediyorum yansımamdan. Ama suçlusu aynalar değil. Ömrüm boyunca su birikintilerinden dahi kaçınacak mıyım o halde?

Yardım edin bana. *Baba.* En büyük düşmanlarımın karşısında dizlerimin üzerindeyim çünkü artık onlara acıyorum. Bana düşman kesilmeleri en büyük haklarıdır. Kanımı akıtmak, en haklı davalarıdır. Dizlerimin üzerindeyim çünkü af dileyecek yüzüm yok. Yine de *bitirin beni,* diye yalvarıyorum. Başka türlü bu kefareti nasıl ödeyebilirim, bilmiyorum. Telafi olmayan ölümcül hatalardan nasıl döner insan? Bitmiş midir hayatı? Hakkı kalmamış mıdır artık yaşamak için? Babam haklıymış, bazı sınırları geçmenin dönüşü olmazmış.

Belki de mahpuslarda çürümeliyim. Uygar bana iyilik yapıyor. Beni dört duvara kapatmalı. İnsan yüzü görmemeliyim. O zaman biraz olsun cezamı çekerim belki. Çünkü ben artık nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Varsa tanrılara duyurumdur. Ben cezamı çekmeye hazırım. Siz mi gelip beni alacaksınız yoksa ben mi gelmeliyim kendi ayaklarımla? Belki bu daha yerinde bir cezadır bana. Cezama kendi ayaklarımla gitmeliyimdir. İstediğiniz buysa eğer geliyorum.

Bulduğum ilk açıklıkta ormandan sıyrılarak yüksek bir yamacın tepesine koştum. Aşağıdan bir dere geçiyor, yükseklerden ise irice bir atmaca av kolluyordu. Rüzgâr, eteklerimi dalgalandırdı. Altımdaki yamaç, beni aşağıya çekmek istediğinden

ayaklarımın altındaki birkaç taşı toprağı kaydırdı ve önümde uzanan uçsuz bucaksız ormanlık, sisin ardından nefes alıp vermeyi dahi bu anı izliyormuş gibi bıraktı.

Hemen şimdi cezamı Ödeyeceğim. Beni korkaklıkla suçlarlarsa haklılar. Ben, zavallı bir kadınım. Yalan söyleyemem. Ben cezamı ödemeye değil, sonuçlarıyla yüzleşemeyeceğim için bu hayattan kaçmaya hazırlanıyorum. Kendimle beraber bitireceğim bu döngüyü. Belki hayatımdaki tek doğrumdur bu.

"Meira"

Tabancayı, çenemin altına doğrultmuştum ki bu hiçlikte bir atmacanın çığlığı gibi yankılanan ses, beni durdurdu. Ölüme öylesine yakındım ki ruhum yavaşça bedenimden ayrılmaya hazırlanmıştı bile ama Uygar'ın sesi, şok cihazının son vuruşu gibi durmuş kalbimi geri getirdi. Gözlerimi açtım, iki koca yaş, iki yanağımdan aşağıya süzüldü.

Arkamı döndüğümde, Uygar'ın ormandan sıyrıldığını gördüm. Üzerini bile giymeye vakti olmamıştı. Altında pantolonu vardı ve göğsü çıplaktı. *O izler...* Kalbini deldiğim yara, mumlarla içini dışını yaktığım yanıklar... Tablo gibiydi vücudu ama sanatçısından nefret ettim.

"Gelmesen olmaz mı?" Ağlamaktan kısılmış sesim en aşağılık, zavallı ve lanetlenmiş varlıkların dahi acıyacağı kadar pürüzlüydü. Kendimi tanıyamadım.

Uygar, yüzünde tedirgin ama anlamayan bir ifadeyle ben ve elimdeki silah arasındaki anlaşmayı sorgulamasına baktı. Bana doğru tedbirle yürürken, "Ne işi var o silahın sende?" diye sordu. "Saçma bir şey düşündüğünü söyleme."

Kelimeleri toparlamak zor geldi ama madem bu son konuşmamız, biraz kendimi zorladım.

"Hayatımda vereceğim en mantıklı karar olacak"

Gözlerindeki paniği fark ettim ama öyle iyi idare etti ki takındığı soğukkanlılık, tenimi delip geçmeye çalışan rüzgârdan da dondurucu geldi.

"Silahı bana ver o halde. Ben yapayım."

Neredeyse gülecektim ama gözyaşlarım beni ele verdi. "Yapamazsın. Sen bana kıyamazsın."

"Yaparım. Benim hakkım. Ver şimdi onu bana."

Bana doğru adımlayınca ben de geriledim. “Geri git. Senin önünde yapmak istemiyorum.”

Uygar yavaşlaşa da adımlarını tedbirle atmaya devam etti. “O silahı bırak önce.”

Bir an olsun gözünü silahtan ayırmıyordu. An kolladığını biliyordum.

“İzlemek mi istiyorsun yoksa?”

Durmamı işaret eder gibi ellerini kaldırdı, “önce bir konuşalım. Sonra fikrin değişmezse yine istediğini yaparsın, tamam mı? Sadece konuşacağız.” Tabancayı yeniden kaldırdığımda ise rolü, bıraktı ve birden, “MEİRA!” diye bağırdı. “Meira, indir şu silahı!”

Namluyu çenemin altına dayadım. Histeri içinde ağlamaya karşı koyamadım. Kelimeleri birleştirmeye çalıştım ama anlamlı bir bütün çıkarabildim mi bilmiyordum.

“Masumiyetime inandığım için herkesle savaşarak özgürlüğüme koşuyordum ama bütün yolculuğum bir yalanmış. Defalarca kez dinlediğim o masalın tek kötü kahramanı benmişim.”

“Meira!”

“Yapamam. Elimde bu kadar insanın kanıyla yaşayamam. Dokunduğum her şeyi kirletirim. Yapamam.” Uygar donakaldı. Gözleri iri iri açılmış, beni durdurmak ister gibi kalkan elleri titremeye başlamıştı. Nefes alıp verişinin hızlandığını, şiddetle inip kalkan çıplak göğsünden anladım. “Özür dilerim,” dedim, bunu söylemeye yüzüm olmasa da. “Özür dilerim.”

Uygar panikle adımladı. “İndir şu silahı, yalvarırım! İndir! Mari-a’ydı o! Sen farklıysan farklı olduğunu kanıtlarsın. İndir silahı!” İndirmedim. Bu sefer dc telaşla, "Mert yaşıyor!” diye bağırdı. Beni ne şekilde ikna edebileceğini bilmediğinden aklına gelen her şeyi sayacaktı. "Mert iyi! Hiçbir şeyi yok! Ben dc iyiyim! Geçmişi düşünme artık, başka bir yol bulacağız! İndir şimdi şu silahı!” Sonlara doğru nefesi tükenmiş gibi, "İndir,” dedi acıyla. "Yalvarırım, Meira.”

Silah inmeyince dizlerinin üzerine düştü. Başını eğdi, aldığı derin nefeslerle yaralı çıplak omuzları şiddetle inip kalktı. Baştan sona titriyorduk ikimiz de.

Felaketiyim. Ben, ikimizin dc felaketiyim. Mahvettim onu. Her şeyi aldım ondan. Onu bile aldım ondan. Kendi felaketine, dizlerinin üzerinde yalvaracak hale getirdim. Şimdi ne benden vazgeçebilir ne dc affedebilir. Nefret dışında bütün köprülerimizi yaktım.

Bu yaptığı, beni sıkacağım o kurşundan da beter etti. “Kalk, Uygar...” Hıçkırıklarım artık canımı yakmaya başladı, “önümde diz çökme anık. Kalk. Lütfen...”

Uygar kalkmadı. Başını kaldırarak bana dolu gözlerle baktı. “Önce beni vur o zaman,” dedi tükenmiş bir ifadeyle.

Kalbimi darladı bu sözü. Öyle şiddetle titriyordu ki ellerim, silah çenemin altında olduğu halde ateş ersem ıskalayabilirdim.

Ben bir şey yapmayınca, "Önce beni vur, Meira!” diye bağırdı, hırpalanmış bir sesle. "Benden birini daha öldürdüğünü görmek istemiyorum anık.”

Başımı iki yana salladım, "özür dilerim.”

Uygar öfke ve çaresizlikten kıpkırmızı kesilmişti. Hırsla baktı bana.

"Öyle bencil bir kadınsın ki pişmanken dahi eczandan kaçıyorsun.” “Özür dilerim.”

“Dileme!” diye kızdı. "Madem pişmansın, bana bir iyilik yap.”

“Benim için mi yaşıyorsun sanki? Yapma bunu. Kalk ayağa.”

Kesik ncfeslenmeleri duyuldu. "Oyun olsa da beni bir kere ölümden kunardın. Sana borcum var.”

"Bana hiçbir borcun yok.”

"Sen gideceksen bana verdiğin can da peşinden gelecek.”

Yalnızca rüzgârın uğultusu duyuldu bir süre. Bütün dünya birazdan tetiği çekeceğimi biliyormuş gibi pusuya yatmış, bizi bekliyor,

bizi dinliyordu sanki. Sonra bu sessizliği kuru bir ses böldü. Duymak için dikkat kesilmem gerekti.

“Sen benim kendime yaptığım en büyük kötülüksün,” dedi, “öyle kötüsün ki sessizce bile ölüp gitmezsin. Son ana kadar bana eziyet etmek istersin.”

“Artık değil. Gelmemeliydin peşimden.”

“Ben ne zaman gelmedim peşinden?”

Biraz daha konuşursa silaha gerek kalmadan, ölüp gidecektim. Gözyaşlarından önümü göremeyecek haldeydim artık. Tetiğin üzerindeki parmağım bu acıya son vermek üzere kıpırdasa da üzerime atılan o ani hareketliliği sezemeyecek kadar gözüm, gönlüm, aklım ve fikrim bulamaca dönüşmüştü bile.

Ne ara olduğunu bilmiyorum, Uygar'ın parmakları bileklerimi mengene gibi kavramıştı ve silah artık bende bile değildi. Hiçbirini idrak edemedim. Gözümü açıp, kapayıncaya kadar yerde, dizlerimin üzerindeydim. Uygar kollarını bana sıkıca dolamıştı.

İşçe o zaman içimde biriken bütün acı kendini dışarıya attı. Ağlama nöbetleriyle sarsıldım.

özür dilerim, Uygar. Özür dilerim, baba. Anne... özür dilerim, öykü. Ozan... Kamber... özür dilerim, Elizabeth. Özür dilerim, özür dilerim.

Uygar kaçmamdan korkuyormuş gibi bütün gücüyle beni kendisine bastırdı ama titremelerimi yine de durduramadı. Yüzünde o perişan ifade vardı. Ben ağlarken o alnıma dokunuyor, "Yanıyorsun," diyor, parçalarımı toparlamaya, beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Beni asıl öldürecek şey aklımdaki ateşti oysa. "Nasıl üzgünüm, anlatamam. Babamın serasına gittim. Her canımı yaktıklarında o bahçeye koştum, yüzüm kızarmadan. Çölde benim için hayat yeşertmiş adama, öldükten sonra bile bana derman olabilmiş babama koştum. Nasıl da öylece kıyabildim ona? Şimdi söyle bana, ben bununla nasıl yaşayacağım, Uygar? Kurtaramaz mısın beni kendimden? O zaman neden yaşamamı istiyorsun benden?"

Uygar önüme gelen sırılsıklam saçlarımı eliyle gerilere tarıyor, göz-yaşlarımı siliyordu. "Sen aynı kişi değilsin. Farklısın artık," derken buna gerçekten de inanıyor muydu bilmem.

"Nasıl yapabildim?" Krizlere girdim. "Babam... Benim için neler yapmıştı. Çiçekler... *Babam...* Nasıl yapabildim bunu ona? O bunu hak etmedi. Çiçeklerim... Ben... Senin de çiçeklerini soldurdum. Neden yaptım? Neden orkideleri güneşe koydum? Orkideler güneş sevmez, Uygar. Neden yaptım bunu?"

Sancılı krizim devam ederken beni ayağa kaldırmak istedi ama ona direndim. Sabrının sınırlarında bir yerlerde kollarımdan tutmuş, canımı yakmadan beni kaldırmaya çalışıyordu.

Yalvarmaya başladım. "Affetme beni, Uygar. Lütfen. Hiçbir zaman affetme beni. Bir daha kendine ihanet etme."

Gözünde kurumuş yaşlarla kızgın kızgın baktı bana. Bütün sınırlarını zorlamış, prensiplerini çiğnetmiş, doğrularının üzerini çizdir-miştim. Sonunda eğildi ve beni kaldırdıktan sonra bacaklarımdan tutarak tek hareketiyle omzuna attı. Bu agresif zapt etme şekliyle beraber bedenim birden baş aşağı sarkınca midem ağzıma geldi.

Eve o şekilde geri dönerken de Uygarın omzuyla, yanıklarla, ameliyat izleriyle ve vicdansızlığımla karşı karşıyaydım. Bu, ağlamamı daha da kuvvetlendirdi.

Ne yaptım ben sana? Nasıl kıyabildim böyle seven bir adama?

Peki, babam... Babacığım? Annem... Elizabeth... Köpeğimden ne istemişim? Babamın hediyesiymiş o bana. Ozan... Ona nasıl böyle bir şey yapabilmişim? Mert'in dalga geçtiğim dövmeleri bile onda açtığım yaralan örtmek içinmiş.

Eve girdiğimizde Uygar eğildi ve beni salondaki koltuğa bıraktı. Telaştan, üzüntüden, öfkeden gözü dönmüştü sanki. Onu ilk defa her duyguyu bu kadar net bir şekilde yaşarken görüyordum.

"Bini!" Göğsü hiddetle inip kalkıyordu. "Bitti artık! İntikam yok, bitti! Orkideleri koymadım çünkü... Alınacak bir intikam kalmadı geriye. Bitti, Meira. Bundan sonra o ilaçları da içmeyeceksin. Bitti."

Onu oturduğum yerden izlerken yine bir korku salındı yüreğime. "Ne yapacaksın o halde bize?" dedim. "Yollarımızı ayıracak mıyız yoksa?"

Yüzünü sıvazladı sıkıntıyla. "Hayır. Beraberiz." Ve bahanesini de ekledi: "Ne servetine ne de eski bağlantılarına kavuşmana izin veririm.

Buna şaşırdım. Oysa şaşınlacak nc vardı? Üç Mcîra'da da aynısını yapmıştı. Nc olursa olsun, bizimle aynı çatı akında yaşamıştı. Buna şimdi benim aklım ermiyor, bana nasıl katlandığını anlayamıyordum ama belki ben, durumum vahim olduğu için Uygar'ın da en az benim kadar hastalıklı bir adam olduğunu unutuyordum.

Yine de, "Nasıl katlanabiliyorsun bana?" diye sormadan edemedim. Kendimi kısa bir süredir tanıyordum ve ben bile ilk fırsatta o kafaya kurşun koymak istedim. Maria'yı yok etmek istedim.

Uygar buna, "O benim bileceğim iş," diyerek aksi bir tavırla karşılık verdi. "Benim intikamım değil mi? Ben başlatmadım mı? Şimdi de ben bitiriyorum."

Karşımda eğildi. "Bana kendini affettirmek istiyorsan yaşayacaksın," dedi. "Bana değiştiğini kanıtlayacaksın. Duydun mu beni?" Bakışlarımı kaçırdığım için çenemi

çevirdi ve odağım yaptı kendisini. “O silahı önce benim kafama sıkacak cesaretin yoksa ölümden bahsetme bir daha bana.” Sesimi çıkarmadan başımı salladım. “Güzel.” Elini geri çekmeden önce başparmağıyla çenemi okşamış, derin düşüncelere dalmıştı.

“Ve yalvarırım. Bu sefer farklı bitsin, Meira.”

O sabah önce kendimi duşa, daha sonra da yatağa geri atmış, akşama kadar da bir daha çıkmamıştım. Uygar da ancak elinde tepsiyle akşam yemeği için gelmişti odaya. Işığı açtığında ona doğru dönmemiş, pencereyi izlemeye devam etmiştim.

“Yemek yemelisin,” demişti. “İlaç içeceksin.”

“Yemek istemiyorum. Sadece ilaçlan alabilirim.”

“Açken olmaz.”

İtiraz istemeden yatağa oturduğunda ben de mecburen sırtımı başlığa yasladım, kucağıma koyduğu tepsiyi aldım. Sırtım o yerde olduğu kadar ağrımıyordu artık. Karnımdaki yara dışında ortada açık başka bir yara yoktu ve yanıklar da kısmen iyileşmiş gibi görünüyordu. *Ben ne ara iyileştim?*

“Ben kurtulalı ne kadar oluyor?”

“Yaklaşık iki hafta.”

Gözlerim büyüdü, “İki haftadır uyuyor muydum?”

“Çok kan kaybetmiştin ve yetersiz beslenme yüzünden bütün değerlerin yerlerdeydi.”

“Hastanede miydik?”

“Burada tedavi gördün.”

Burada, dediği yere baktım. Hİç bilmediğim bir evdeydik ve tektik. Pekâlâ, asıl kafamı kurcalayan soru başkaydı tabii ama sormaya çekiniyor ve cevabından da korkuyordum.

Cesaretimi topladım. Yüzüm kızararak, “Peki, Mert?” dedim. “Onun iyi olduğunu söyledin. Nerede o?”

“İyi,” dedi sadece.

“Ama nerede? Bunca zaman neredeydi ya da? Eilat’ta neler yaşandı?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” diye geçiştirdi. “Bir yerlerde içip sızıyordun”

Şüpheli geldi bu tavrı. “Ne gizliyorsun?”

“Hiçbir şey.” İnanmadığımda da iç çekti. “Bir süreliğine kafa dinleyecek tek başına. Yakında gelir.”

“O mu söyledi bunu?” diye merakla sordum.

“Düşünme bunları.”

“Bilmek istiyorum.”

Tepsiyi işaret etti. “Yemeğini ye.”

“Sen anlatırken yiyeceğim. Ben kaçırıldıktan sonra ne oldu? Mert nasıl iyileşti? Eilat’a seninle beraber mi geldi? Orada ne oldu? Neden farklı bir yerdeyiz?”

O konuştukça devamının da geleceğini göstererek, çorbadan bir kaşık alıp içtim. Çorbayı sorunsuzca içmemi istiyorsa konuşması gerekiyordu.

Bu halime iç çekti. “Bir süre hastanede kaldı. İyileştiğinde de iş için ayrıldı. İsparta’daki işi yarım kalmıştı zaten.” Duraksadığı gibi çorba içmeyi bıraktığımda devam etmek zorunda kaldı. “Nerede olduğunuzu bulduğumda evi bastım. Sen cezanı çekiyordun o sırada, kargaşa yaşandı.”

Hatırlayabildiğim kadarı kıyametti, kargaşa değil. Kan yağmuru, üst lobilerden düşen bedenler, çığlıklar, silah sesleri... Bunların bir kâbus olduğunu düşünmüştüm oysa.

“O yeri nasıl bulduğunu merak ediyorum. O kadar fazla güvenlik önlemi vardı ki...”

“Liman şirketinizin içinden binlerini ayarladım. Zaten sana bırakıldığı için avukatlarca yönetiliyordu, ihmaller vardı.”

“Sonra beni buraya getirdin,” derken etrafıma bakındım.

“Bolu’dayız. Bir süre gözlerden uzak kalsak iyi olur. Burada iyileşmeni istedim. Yakında Ankara’ya döneceğiz.”

Ruhsuz, diyerek burun kıvırdığım Ankara’daki evi de SantraJ’i de özlemiştim. Şimdi uzakta olmak hiç iyi hissettirmiyordu.

“Shavit ailesi şimdi nerede peki?”

“Kaçtılar.”

“Hepsi mi?”

“Evet,” derken onları elinden kaçırdığını bir kere daha hatırlamış ve sinirlenmiş gibiydi.

Onun bu gergin halini gördüğümde kaşığı bıraktım. “Hayır, Uygar. Onların peşinden gideceğini söyleme bana.”

Kaşığıma bakıyordu. “Tek söylediğim şu çorbanı içmen. Soğuyor.”

“intikamsa düşündüğü-”

“Tek düşündüğüm çorbanı içmen.”

“Neden beni konuşturmuyorsun?” diyerek sitem ettim anık.

“Çünkü çorbanı içmen gerekiyor.”

Boğuluyor gibi hissettim kendimi. “Tamam, içeceğim.”

“Güzel.”

Sessizce yemeğimi bitirdim. O gece uykusuzluktan bayılmıştım. Sabah odamdan dışarı çıkmadım, pencere kenarına tüneyerek Uy-gar’ın getirdiklerini yedim, ilaçlarımı içtim. Birkaç gün, benim ağır depresyonum eşliğinde, acı içinde odamda çürümemle ve Uygar’ın bana hiç bulaşmamasıyla geçti. Bu beni sonunda bunalttı. Ona kalırsa belli ki hiç konuşmayacaktık.

“Ne var aklında?” diye soruverdim, bir akşamüzeri. Pencerenin denizliği, oturabileceğim kadar genişti. Oraya tepsideki akşam yemeğimi koyuyordu ki başını kaldırmadan benimle göz göze geldi. Sırlar açığa çıkrığından beri, eskisinden de yabancıydık birbirimize. O gözlerde bana ait bir şeyi, onun derinlerde sakladığı endişeyi ya da kızgınlığı zorla açığa çıkarmadan göstermezdi.

"Ne yapacaksın aklimdakileri?'' deyişindeki soğukluk, içimi ürpertti.

"İntikam bittik dedin ama buna inanmak zor geliyor. Bir ceza yok mu aklında? Ben de arkadaşını öldürecektim az kalsın. Bunu Maria yapmadı?

Doğruldu. Karşımda pencere kenarına yaslanarak yarı oturdu. Kollarını göğsünde bağladı. “İlla cezalandırılmak mı istiyorsun?”

Yutkundum. “Sen nasıl istemiyorsun? öylece nasıl rafa kaldırdın yaşanan her şeyi?”

“Rafa kaldırmadım. Sana bir şans verdim. Asıl sen bana aklindakiler! söyle. Ne yapacaksın bu şansla?”

Biraz da hazırlıksız yakalanıp bakışlarımı kaçırdım. “Henüz karar vermedim. Verebilecek bir halde değilim.”

Şüpheyle süzdü beni. “Çabuk toparlanıyorsun.”

“Rol yapıyorum,” diye savundum kendimi. “Her şey yolunda gibi davranmazsam dünyam başıma yıkılır. Zorlandığımı görüyor olmalısın. Biraz daha benimle konuşamaz mısın? Beni görmezlikten geliyorsun.”

“Sana toparlanman için müsaade ediyorum.”

“Demek bu fırtına öncesi sessizlik bu yüzden.”

Kara bakışları, yüzümdeki bir noktayı delip geçmek istiyormuş gibi irdeleyiciydi. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Söyledim zaten,” derken biraz da çekindim.

“Seninle konuşayım, bu kadar mı?”

Kollarımı, kendime doğru çektiğim bacaklarıma doladım. Uy-gar’ın gözlerinin içine bakmamaya çalışıyordum ama ayın, bir tarafını soluk ışığıyla aydınlattığı biçimli yüzünde, beni kendisine kilitleyen bir kıpını vardı. Bir gölge oyunu gibiydi.

“Konuşamayacak kadar mı kızgınsın yoksa bana?” diye sormak fazla irade gerektirdi.

Yaratıcısının, neşterle kesip ayırmış gibi köşeli duran dudakları açılıp kapandı. “Seni affetmemem için yalvaran sensin.”

Başımı eğmemek zor geldi. “Biliyorum. Üzgünüm. Sadece şimdi ne olacağını merak ediyorum.”

“Devanı edeceğiz, dedim.”

“Ama nasıl edeceğiz?”

Belli ki konuşmalarımızdan rahatsızdı. “Aklın epey yerine gelmiş,” diyerek geçiştirdi.

Önce bu, *sus artık* uyarısına saygı duydum ve sustum ama az sonra kıpırdandığında gitmesinden çekinerek, “Birkaç gün önce seninle hiç olmadığımız kadar yakındık,” diye itiraf ettim. “Farklı bir şeydi. Demeye çalıştığım, senden hiç öyle bir şefkat görmemiştim.”

“Şimdi de o şekilde davranmamı mı istiyorsun benden?”

“Evet, dersem kızar mısın?”

“Kızarım.”

Cesaretimi topladım. “Bunun için yine o acınası hale mi düşme-liyim yani?”

Duraksadı ve ne yaptığımı Ölçmeye çalıştı. Arkadaş canlısı görünmüyordu. O an, bu ay ışığı akındaki bedenlerimiz hiç de romantik gelmedi gözüme. Zaten romantik olmamalıydı ama hüznün, geri dönmenin, asırlar gibi gelen ayrılığın, acıların ve daha birçok hissin bir süredir kıvrandırdığı bedenlerimizde, kısa bir süreliğine de olsa beyaz bayrak çekmenin rahatlığı vardı. Küçük bir tatildeydik. Şimdi, bunu da hissedemez oldum. Ay ışığı her şeyi olduğundan da soğuk göstermeye başladı.

“Neden ilgimi dilenir oldun?” dedi bana ama cevap vermemi istemedi. “Ben söyleyeyim sana. Kaybetmeyeceğinden hep emin olduğun birini, şimdi gerçekten kaybedebilecek oluşun korkutuyor seni. Yalnızlık korkutuyor seni. Birden beni sevmiş değilsin yoksa.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim ama ay ışığı bunu da gizliyor olmalıydı. Hislerini böyle basit değildi. Yine de, “Belki,” dedim.

Bunun, onun ateşini körüklediğini hissettim. “Bu yüzden senden gördüğüm hiçbir duygu parçasına inanmamayı öğrendim ben. Yıllarımı aldı. Bu da benim gibi çalışkan biri için epey uzun bir süre, Meira. Hayatımdaki en zor ders şendin ama öğrendim sonunda. Sana inanmamak lazım. Böyle hallerdeyken bile.”

Kendini tuttuğunu biliyordum. Yine de elimde değildi. Şansımı zorladım. "Bana şans vereceğini söyledin?’

Buna pişman olmuş gibi, "İşte bu yüzden, bana kendini kanıtlamaksın,” dedi.

"Bunu nasıl yapacağım?”

"O senin sorunun.”

İç çekip uzaklara daldım. Pencerenin dışındaki manzara, hayrete düşürecek bir güzellikteydi. “O zamana kadar aynıyız. Öyle mi?”

"Nasılmışız?”

"Böyle işte. Düşman.”

Ayağa kalktı. "Ne zaman düşman değildik biz, Meira?” dedi. "Şimdiye kadar alışmış olman lazım.”

Uzaklardaki bir dağın belinden aşağısını etek gibi saran sık ağaçların resmi, cama vuruyordu. O manzaraya yansıyan Uygar'ın sırtını izliyordum. "Birkaç gün önceki halini görmeseydim, ben de alışırdım düşmanlığa,” dedim arkasından. "Ya da Eilat'ta eziyet görürken tek düşünebildiğim sen olmasaydın evet, ben de senin gibi olabilirdim.”

Durduğunu gördüm. Sonra da sinir bozukluğuyla güldüğünü duydum. “Seni kurtarmamı istedin alt tarafı. Sen kimseyi düşünmezsin.”

"Evet. Beni kurtarmanı istedim ama sadece bu değil. Gelmediğinde ve senden ümidi kestiğimde neden yine de seni istedim o halde?”

“Bilmem. Sen düşün. Nasıl bir çıkarın vardı?”

öfke patlamasının eşiğinde gibiydi. Sağlığım yerinde olmadığı için kendini tutuyordu şüphesiz. Onu böyle görmek, birkaç gün önceki kendimden nefret eden halimi hatırlattı bana.

"Bana bu kadar güvenmediğin için üzgünüm,” dedim dürüstçe.

Bunu da bir saldırı olarak algıladı ve beni, "Üzgün olma boşuna,” diyerek tersledi. “Hiç değilse beni eğlendirdin. Eziyet görürken beni düşünmeseydin, benim gibi *düşman* olmaya alışabilirdin, öyle mi? Hayatımda, bundan daha komik bir şeyin ağzından çıktığını duymadım. Ben düşman olmak zorunda bırakıldım. Buna alışmak zorundaydım. Buna beni sen mecbur bıraktın. Şimdi, aramızdaki dinamiği belirleyen ben mi oldum yani? Ben mi bizi düşman yaptım? İçini rahatlatacaksa ben de eziyet gördüğüm dönemlerde bir tek seni düşündüm ama aramızdaki tek fark, o zamanlar bana bunu yaşatanın sen olduğunu bilmiyordum. Sen ise seni oradan kurtaracak tek kişinin ben olduğumu biliyordun. Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin.”

Gerçekten, kavga edecek veya ona karşı çıkacak halim dahi yoktu ama o kelimeyi duymak tüylerimi ürpertti. “Şans mı?” dedim şaşkınlıkla. “Bana nasıl şanslı olduğumu söyleyebilirsin? Halimle alay et, istersen eziyetler et ama en azından bana şanslı olduğumu söyleme.”

Bana, deliymişim gibi baktı. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

Hiç geçmiyorum.

Belli ki kavga edecekti ama ne derece zayıf, bitik, kırgın bir yaratık olduğumu hatırladı ve yüzünü sıvazlayarak geri adım attı. “Üflesem yıkılacaksın,” diye mırıldandığını duydum. “Tartışmalardan kaçınmaya çalışıyorum. En iyisi dinlen.”

Odadan çıkacağı sırada arkasından, “Senin şansızlığın bendim, kabul ediyorum,” dedim. Bir şeyleri konuşmazsak ve ben içime atıp durursam sonunda zehirlenip gidecekrim yoksa. “Yaptığım hiçbir şeyi küçümsemiyorum. Aksine o kadar büyükler ki ben bile altında kalıyorum. Seni düşünemiyorum bile ama ben şanslı değilim. Hiçbir zaman da şanslı olmadım. Senin en azından normal bir hayatın, eşin ve dostun vardı. Benim kimsem yoktu.”

Bana döndüğünde, kendisine vuracağını sandım. İşte birden böyle dengesizce alevlendi. “Kimsen yok muydu? işte bu yüzden sana bencil diyorum! Gözünün önündekini bile göremiyorsun!”

Bu sert karşılık nefesimi kesecek sandım. “Benjamin iyi bir adam ve iyi bir babaydı ama bunun, başıma gelen talihsizliklerle bir alakası yok. Sonuçta anormal bir hayatım vardı ve bununla daima yalnız ba-_ >» şıma savaştım.

Asıl söylemek istediğini söyleyip, “Ben vardım!” dedi. “Herkesi kendinden nefret ettirdiğin halde ben vardım. Hep vardım! Nasıl bu kadar bencil olabilirsin? Her zaman! Her Meira’da! Hiç değişmez misin sen? Bir kere şükretmez misin? Senin gibi bir hayatım olsun diye her şeyimi veririrdim. Senin gibi sevilmek için. Benjamin gibi bir baba için. Ahuva gibi bir anne için. Benim gibi bir düşman için! Sahipsizliğin ne demek olduğunu ne bilirsin sen, Meira? Sen düşmanı tarafından bile sevilmiş bir kadınsın. Ben annesi tarafından bile sevilmemiş bir adamım. Biz aynı değiliz. Hiç olmadık. Bizi kıyaslama.”

Kelimeleri, balyoz etkisiyle bir bir başıma inerken korkunç bir hata yaptığımı düşündüm.

“Ben... Amacım bu değildi. Bizi kıyaslamadım. Yemin ederim. Üzgünüm?

Sıkılmış gibi geri çekildi. Az önce bir anda gösterdiği savunmasız ve kırgın içini benden yine gizledi. “Şunu söyleyip durma. Ağzına yakışmıyor?

Peşinden hemen ayaklandım ama dizlerim tutmayacaktı az kalsın. “Demek istediğim, bunca yaşanandan sonra düşman diyemeyeceğim-di. Kendimi sana yakın hissettiğimdi. Seni arıyorsam senden nefret etmeve nasıl devam edebilirim?”

“Denize düşen yılana sarılırmış. Sen de yüzmeyi hiç bilmezsin. Şaşırdığım bir şey değil. Böyle sözlerle aklıma mı girmeye çalışıyorsun, ne yapıyorsun, bilmiyorum ama kendine sakla?

“Aklına girmeye çalışmıyorum. Ayrıca bu hislerimin aşkla da hiçbir alakası yok? dediğimde belki yanlış gördüm ama bir şeyler kıpırdandı onda. *Hayal kırıklığı,* demek fazla cüretkâr olurdu belki de. “Sana karşı o tarz bir sevgi beslediğimi söyleyemem ama seni istedim, bunu da reddedemem?

“Niye istemeyesin ki? Ben senin en sadık silahınım. Hep öyle oldum?

“Üzgünüm?

“Şu kelimeyi..? Vazgeçti ve onun yerine iç çekti.

Ona ürkek bir adım attım. “Üzgün olduğumu söyleyeyim en azından. Elimdeki tek şey bu?

“Bunu bir çözüm gibi kullanma. Gerçekten üzgünsen *üzgünüm,* de yalnızca?

“Öyle yapıyorum. Hislerimi daha iyi ifade edecek pek kelimem yok. Ben de üzgün olduğumu söyleyip duruyorum. Gerçekten, yıkılmamak için bütün gücümü kullanıyorum. Yine de hastayım diye kendini tutma. Birçok şeyi konuşmamız gerektiğinde hemfikirim.”

Başını, bana açıyormuş gibi salladı. “Konuşmanın yalnızca senin zararına olacağının farkında değilsin.”

“O halde sana farklı olacağımı nasıl kanıtlayacağım?” diye sordum. Bu ikilem onun da canını sıkıyordu. Sessizleşti. Ben ise sabırla, “Ceza konusunda ciddiydim,” dedim. “Bunu, geçici bir kefaret olarak görüyorum. Günlerdir aklımda başka hiçbir şey yok. öylece hayatıma devam etme bencilliğinde bulunuyorum. En azından Mert’e yaptıklarımın bir karşılığı olmalı. Bu yüzden, onunla görüşmek istedim.”

O çelik gibi bakışlarda beni küçümsediğini açıkça gördüm. “Mert’e yaptığın şeyin cezasını sen ödeyemezsin. O kadar cürmün yok. Böyle büyüklükler ve fedakârlıklar

etmeden önce yaptıklarının akından kalkabilir misin onu düşün.”

Kalbim nedense hızlandı. “Ben o silahı kafama dayadığımda tetiği çekmeye hazırdım. Beni sen kurtardın.”

Bu onu iyice huzursuz etti. “Ne istiyorsun, Meira?”

“Her şeyi unutmak istiyorum,” deyiverdim.

Durdu birden. Emindim ki aklından diğer üç sefer geçti. Yıllarını verdi bu işe. Keşmekeş, hastalıklı, karanlık yıllardı her biri şüphesiz. *Bir daha mı başa döneceğiz?* İşte bu korkunç düşünceyi gördüm gözlerinde. Arkasını döndü ki bana yüzünü göstermesin.

“Mert’le yüzleşirim istersen. Hapis yatmamı istersen yatarım. Mumsa mum. Ne istiyorsan. Yalnız... Sonra bana her şeyi unuttur istiyorum. *İntikam yok,* diyorsan da döngüyü devam ettirmezsin. Bana kendini arkadaşım gibi tanıtırsın. Yanında olacağım bir hikâye uydurursun. inan, bilmiyorum. Tek bildiğim, her şeyi unutmak istediğim.”

Birkaç dakika sesini çıkarmadı. Sırtının hareketsizliğini izledim. Sonra ağır bir ses işitildi. “Yine kaçıyorsun,” dedi. “Hem de sana şans vereceğimi söylemişken.”

“Üzgünüm. Ölmeyi de bu yüzden istedim. Yaşayacak cesaretim olmadığı için.”

Burnundan nefes aldığını hissettim. Ciğerlerini aramızda esen kasvetli havayla doldurdu ve bana hiç bakmadan, “Cezan şu...” dedi, “iki hafta boyunca hiç sesini çıkarmayacaksın”

Böyle alakasız bir şeyi hiç beklemiyordum. “Ama...”

“Şimdi başladı.”

Mecbur sustum. Sesimi duymaya katlanamıyor olmalıydı ama konuşulması gereken onca şey ne olacaktı? Öylece beni susturacak mıydı?

Odadan çıkıp gitti.

Nisan ayındaydık. Havalar ısınmaya başlayınca tomurcuklar etrafta saçılmış, yemyeşil ağaçlar aslan kürkleri gibi dallanıp budaklanmış, gölün üzerinde titreşerek yüzen ince bacaklı böcekler peyda olmuştu. Gücüm az çok yerine geldiğinde dışan çıkmaya başladım. Dış cephesi, yatay çakılmış kalın tahtalarla örülü, iki katlı bir evdi burası.

Bir köşesinden yeni yeni bahara kavuşacak olan sarmaşıklar, verandadan başlayarak ikinci katın kiremit çatısına kıvrılıyordu.

Dışarıya çıktığım nadir günlerde Uygar da verandaya oturur, işini orada görürdü. Bir gözü daima üzerimde olurdu. Yine kendimi öldürmeye çalışabilecek olmamdan endişeliydi belki de. Sadece göle yaklaştığımda bile atlayacağımı düşünüyordu, öyle bir düşüncem yoktu oysa. Oradan da çıkarırdı beni ne de olsa.

Etrafta roprak ve bitkilerin harmanladığı, tuzlu bir koku vardı. Gölün kenarına kurulmuş, sıkıntıyla suyu izlemeye dalmıştım. *Aman erimeyeyim ama! Orada yansımamı görmeyeyim.* Korkuyordum yansımamdan. Korkuyordum kendime baktığımda Maria'nın da bana bakacak olmasından.

Elimde birkaç kitap olurdu daima. Daha yeni, Uygar'ın kitaplarından biri olan, Hermann Hessc'dcn *Siddhartha* yı okumaya başlamıştım. O sırada gördüm suda yüzen küçük şeyi. Dizlerimin üzerine geldim hemen. Göl birkaç karış kadar aşağıda kalıyordu. Kolumu uzatmam gerekmişti onu alabilmem için.

Arkadan Uygar'ın sesini duydum. "Ne oluyor, Meira?" Ona her hareketim intihar teşebbüsü gibi geliyor olmalıydı. Bana doğru geldiğini duydum. Sonunda suda yüzen tüy yumağını aldığımda belime yerleşen el tarafından geriye çekildim. "Ne yapıyorsun?" derken beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdı.

Elbisemin uzun kolu ıslanmıştı. Diğer elimi de uzatarak avuçlarımın arasına aldığım kuşa baktım. Uygar da bunu yeni fark etmiş gibi gözleri kapaJı duran kuşa indirdi garipseyen bakışlarını.

Gözlerim dolmaya başladı ama Uygar'ın bunu görmemesi için başımı kaldırmadım.

Anladı yine de. "Hayvan bu, Meira," dedi ciddiyetle, "ölmüş işte. Neden ağlıyorsun?"

Cevap bekledi ama veremedim. Bunun yerine yere çöküp kuş için bir mezar kazmaya başladım. Kontrolsüzce ağlama nöbetim de beraberinde geldi. Uygar'ın yanıma çÖmeldiğini bile göremedim. Konunun kuş olmadığını biliyordu. "Neyin var?" diye üsteledi. Yine sustum. Cezamı yeni hatırlamış gibi, "Unut gitsin," diye kestirip attı. "Artık konuşabilirsin."

O an tarif ettiklerimi hiçbir dilde, hiçbir kelimeyle anlatamazdım. Ayak bileklerime kaya bağlanmış da göle atılmışım gibi gittikçe battığımı ama asla ölmediğimi ve sürekli boğulup durduğum bu hissiyatı anlatamazdım. Bunun yerine, kuşu mezara koyup üstünü örttüm.

“Meira, konuş artık.”

Sıcak basıyordu. Biraz daha kendimi tutarsam parçalara ayrılacaktım. Ayağa kalktım ve koşarak eve girdim. Peşimden kapının çarpma sesi geldi ama odama kadar gelmedi. Ben de o geceyi, mum ışığı eşliğinde, pencere denizliğine oturarak ve istese beni saniyeler içinde yüceliğinde yok edebilecek uçsuz bucaksız manzaraya bakarak geçirdim.

Ertesi gün, akşam saatlerinden birinde, Uygar elinde ilk yardım çantasıyla geldi. Sürece alışıktım. Sırtıma merhem sürülür ve karnımdaki yaraya da pansuman yapılırdı. Yine pencerenin önüne oturdum ve omzumdan sıyırarak indirdiğim geceliğimin üzerinden ona göbeğimi açtım. Karnımda, hiç önceki gibi hafif olmayan çirkin bir yara vardı. Biri orayı parçalamış gibi şekilsizdi. Dikişlerim yeni yeni erimeye başlamıştı. Uygar’ın yaramı temizlemesini ve sarmasını izledim.

İşi bittikten sonra toparlanırken bir süredir gözümü diktiğim» saatinin rakılı olduğu sol kolunu tuttum. “Saatin» sekizi elli beş geçtiğini söylüyor. Yani tam iki hafta öncesi.”

Uygar, sesimi duyunca hemen başını kaldırdı ama çok çabuk o soğuk maskesini geri takındı. “Söyleyecek çok şeyin mi var yoksa?”

Geceliğimi sutyenimden yukarı çekiştirdim. “Sana itiraf etmem gerekenler vardı.”

Tek kaşı havalandı. “Ne gibi?”

“İkinci mektup.”

O fikirsizliği ifadesinden görebildim. Haberi dahi yoktu. “İkinci mektup?” Derhal kafasında noktaları birleştirdi ve ağzını sıkıca kapatarak sitemli bir iç çekişle çenesini sıktı. O hali, anlatmaya olan güvenimi sarsacak olsa da devam ettim.

“Bunca zaman söylemediğim için özür dilerim. Yine beni suçlamandan korktum.”

Tehlikeyi sezmiş gibi dikkat kesildi. “Ne bu ikinci mektup dedi-gın?

Karnıma dokundum. “Bu yarayı onlar yapmadı. Ben yaptım.”

Bunu beklemediğini biliyordum. Gözleri kısıldı duyduklarıyla. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

“Oradayken eski bir anımı hatırladım. Geçmişte Meira, dağ evindeyken aynadan kendine bakıyor ve bu bölgeyi işaretleyerek kendisini bıçaklıyordu. Hepsi de o karın

boşluğuna streç filme sarılmış bir mektup koymak içinmiş.”

Uygar’ın bakışları yaradaydı. “Mektup mu? O yarayı...”

“Beni hastaneye götürmen için açmadım,” diye tamamladım onu. “Kaçma girişimi de değildi intihar girişimi de. Üçüncü Meira, senin ilk mektuptan haberin olduğunu anlamıştı. Gelecekteki kendime hiçbir ipucu bırakmadığımdan emin olmak için beni her uyuttuğun sefer her şeyimi kontrol ettiğini de biliyordu. Asla bulamaman için... Mektubu içimizde sakladı.”

“Saçmalık. Sen bile o kadar deli değilsin. Bunun nasıl işe yarayacağını düşündün?”

“İşe yaradı sonuçta.”

“Nasıl çıkardın?”

İçim ürperdi. Sanki o cam parçasıyla tekrar biri beni delip geçti. “Parçalamam gerekti.”

" Vc bunun seni öldürmeyeceğine inanarak böyle bir önlem mi almış?

"Mektubun doğru bir anı olduğuna inanıyordu. Vakti geldiğinde, bunu anlayacağımı biliyordu. Birbirimize kenetliyiz ne de olsa. Aklında planlar varmış belli ki.”

Uygar’ın şüpheli bakışları yüzüme geri tırmandı. "Sonra?” derken kollarını göğsünde kavuşturdu. Öyle izliyordu beni. Bu gelişme beklenmedik olsa da Meira’nın böylesi bir manyaklığı yapmış olmasına hemen alıştı.

“Arkalı önlü bir mektuptu, tik yüzünde bunlar yazıyordu.”

“Neler?” diye üsteledi detay isteyerek.

Onun tepkisi beni iyice gerdi. Söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım. “Her şeyin bir oyun olduğu, herkesi aslında benim öldürdüğüm vc her şeyin suçlusunun ben olduğum yazıyordu.”

“Arka yüzünde?”

Mahcup bir şekilde, “Okuyamadım,” dedim.

Yalan söylediğimi yakalamış gibi iç çekti. “Meira...”

“Uygar, yalan söylemiyorum,” diye atıldım hemen. Bana güvenmesi için hemen oracıkta kendimi öldürebilirdim. “Mektubun ön yüzünü nasıl okuduğumu bile hatırlamıyorum.

Hastaydım ve çok kan kaybediyordum. Mektubu okurken kendimden geçmiş olmalıyım. Uyandığımda tekrar o yerde cezalandırılıyordum. Sonra sen geldin."

Uygar'ın sessiz kalması beni iyice tedirgin etti. "Beni Ezra buldu muhtemelen," diye devam ettirdim. "Mektubu da onun alıp sakladığını düşünüyorum."

Bu söylediğimi garipsedi. "Ezra neden mektubu saklasın? Aileye vermiştir.

"Hayır, vermez," diye itiraz ettim. "Üçüncü Meira, en az Maria kadar aklını kaçırmış biri. Mektubun arka yüzünde, eski gücümüzü geri kazanmamız için bir plan yazdığını söylemişti. Muhtemelen Almanlarla ilgili yazdıkları. Ezra, o mektubu aileye verirse zarar göreceğimi biliyordu."

Sert bir bakış attı bana. "Bunu istemez mi diyorsun bana yani?"

"Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama evet, istemez."

"Bütün bunların başına gelmesinin sebebi olan o adanı mı seni umursuyor?" diye dikildiği yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Çünk-"

"Ne çünkü?" diye sabırsızca böldü beni. Bana fırsat bile tanımıyor ama benden cevaplar istiyordu.

Onun sinirlenmesini istemediğim için alttan alarak uysal bir şekilde, "İzin verirsen açıklayacağım," diye rica ettim. "Beni dinle lütfen. Uygar. Sonra istediğini yaparsın."

Uygar, gözlerini kapadı ve sızlayan başı için sıkıntıyla şakağını okşadı. "Bana, o herife güvendiğini söyleyeceksen hiç nefesini yorma. Boşu boşuna sinirimi de bozma benim."

"Ezra, Üçüncü Meira'nın adamı!" diye söyleyiverdim birden. İşte bu onu duraksattı. Gözleri kapalıyken kaşlarını çattığını gördüm. Az sonra gözleri de açıldı. Sonunda açık açık konuşabildiğimde, "Tarikatın başında bir şeyh var," diye açıklamaya başladım. "O adamın kim olduğunu, tarikatın en üst düzey yetkilileri dışında kimse bilmiyor. Ezra ise doğduğu günden beri onlar için çalışan bir suikastçı olduğunu söylüyor. Yeminli çalışıyor ve yaptığı her anlaşmaya ölümüne bağlı. Üçüncü Meira kaçtığında ilk işi Ezra'yı bulmak ve onunla anlaşma yapmak oldu. Beraber çalışıyorlarken ve Meira'ya bu kadar bağlıyken bulduğu mektubu aileye vererek beni onlara yem etmezdi."

"Ne için anlaşma yaptı?"

“Seni öldürmek için,” demek zor oldu.

Samimiyetsiz gülümseyişi, tehlikeli bir imayla dudaklarına yayıldı ve göz kontağını bozmadan başını omzuna doğru yatırdı. “Beni öldürmek için anlaştınız, öyle mi?”

“Sadece seni öldürmek de değil, seni tam anlamıyla bitirmek amacı. Hem Meira’ya kaybettiği her şeyin geri verilmesi hem de senin her şeyini kaybetmen anlaşmaya dahilmiş. Bunun için de geçmişte senin bana dair kullandığın belgelere ihtiyacı vardı. O belge olmadan seni Öldürürse belgeleri hiçbir zaman bulamazdı.”

Konuşmuyordu. Hâlâ onun karşısında, pencere önünde oturuyordum. O, ayakta durduğu için ve ardından gölgeler yükseldiği için önümde bir dağ gibi uzuyordu. Bu heybeti, birazdan çığ yağdıracak bir dağınkinden farksızdı. Adımlarımı doğru atmalıydım sanki.

"Biliyorum,’’ dedim. “Kulağa korkunç şüpheli geliyorum ama bu işte yalnızca Üçüncü Meira’nın parmağı var. Şimdi, seni uyarıyorum. Ezra öncelikle belgeler için peşindeyken kutsal sayılan ibadethanelerine yapakların yüzünden anık Shavitler de peşinde. Herkesi karşına aldın?

Söylediğim hiçbir şeyi umursamadan dalgın bir adımla tam karşıma geçti. *Ne düşünüyor?* Pencere alçak olduğu için tek dizini kırarak önümde eğildiğinde dahi neredeyse yüz yüzeydik. Büyük bir ipucu yakalamış bir dedektif gibiydi. Ben de tanığıydım. Beni konuşturmak için her şeyi yapardı, değil mi?

“Belgeler neredeymiş, Meira?” derken bana hiç olmadığı kadar yabancı göründü. “Bulabilmiş mi?”

“Uygar, hiçbir fikrim...” Donakaldım ve bilinçsizce, “Dağ evindeki kasa,” dedim. Titrek bir nefesle, yeni bir ihanet bekleyen adamın dengesiz ifadelerini ezberledim. Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. “Bunu bilmiyordum. Ezra’ya da söylemedim. Bilseydim de söylemezdim.”

Sessizliği, bana inanmadığım düşündürdü. Telaşa kapıldığımı hissettim. “Kimseye ağzımı bile açmadım. Bu üç ay boyunca eziyet gördüğüm halde, kendi canımı kurtarmak için aptalca bir yemini bile ermedim.”

Kollarını iki yanıma uzatıp öylece pervaza dayanmış, beni izliyordu. “Dürüstlüğünle bilinirsin çünkü.”

Kızmaya cesaret ettim birden. “Artık buna alışmalısın.”

“Eskiden belgelerin dağ evinde olmadığından emindin. Emin olmanı sağladım.” Bütün sorumluluğu üzerimde hissettiğimden baştan sona gergindim. Uygar da bunu destekleyerek, “O belgelere bir şey olursa senden bilirim,” dedi.

“Dağ evinden al ve daha iyi bir yere sakla o halde.”

“Oraları kimseler bilmez, Meira. Belgeler giderse... Yalan söyleyip söylemediğinle ilgili bana da bir işaret vermiş olur bu olay.”

Gözünü, belgeleri elden çıkarabilecek kadar karartmıştı.

Kendime güvenmek zorunda bıraktı beni. “Tamam. Göreceğiz,” dedim. Bana bu kadar yakın olmak zorunda mıydı? Ne diye önümde diz çökmüştü şimdi? “Daha diyeceklerini bitmedi,” diye toparladım kendimi.

“Söyle.”

O kadar uzun süre tereddüt ettim ki Uygar iyice işkillendi. “Bence Ezra da bu düzeni istemiyor. Tarikattan o da nefret ediyor. Onların öğretileriyle büyütülsc dc onları yok etmek amacında. Tek yasal vâris ben olduğum için de benim başa geçmemi istiyordu. Benim dc kendisi gibi olduğumu bildiği için muhtemelen işbirliği yapmak ve...”

“Ne yani? Devrim mi yapacaktınız beraber?”

“Evet,” dedim bozmadan. “Hem Ezra, senin eskiden eziyet gördüğün o dönemde, sırf ben istedim diye gizlice tarikata ihanet etmiş ve seni oradan kaçırmıştı. Bunun, öyle insanlar için ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyor musun?”

Uygar derin bir nefes alarak, “Sakinleş,” diye mırıldandı.

“Sakinim,” dive itiraz ettim.

“Kendimle konuşuyordum.”

Etrafımdaki kollan kendini hatırlattığında onlar birer pençe gibi geldiler bana. “Amacımı yanlış anlıyorsun,” diye açıklamaya çalıştım. “Peşimizde bu kadar düşman varken düşmanlardan biriyle anlaşmak mantıklı. Ezra’nın bana olan sadakatini kullanalım diyorum. Böylece sadece tarikata dair güçlü bir kozumuz olmakla kalmaz, Ezra’yı da tuzağa düşürmüş oluruz.”

Uygar’ı, daha önce hiç böyle okuyamadığım olmamıştı. Donuk gözlerini bir an olsun kırpmadı ve benimkilerden ayırmadı. Kalkmak istedim ama onu rahatsız etmek de

istemedim.

“Ezra’dan...” dedi ve durdu çünkü bu isimden ne denli nefret ettiğini, daha sonra da benim az önce onu ne kadar çok andığımı hatırladı sanki. “O adamdan dostunmuş gibi söz ediyorsun. *Üçüncü Meira onunla bir,* diyorsun. O gün uçağa bindirilirken de son ana kadar güle oynaya peşinden gidiyordun.”

Kafasında birleştirdiği noktalar fazla manipülatifti. “Hayır, Uygar, hiçbiri plan değildi. Ezra’ya güvendim çünkü Khalil sandım onu. Aile dostumuz diy-”

“Ailenin kötü olduğuna inanıyordun. Neden aile dostuna güvendin?”

“Başka şansım mı vardı? İkinci Meira güvenmemi söyledi."

tik mektubu okuduysa bunu bilirdi ama yine de bana inanmamayı tercih etmek istedi. Başını öne eğdi. Nefeslendiği için omuzlarının inip kalktığını ve iki yanımda uzanan ellerini yumruk yaptığını gördüm.

“Ezra ne söyledi sana da gelip bana burada onu savunuyorsun?"

Birden kalbim tekledi. Kaynar suya düşmüşüm gibi baştan sona yandığımı hissettim. “Onu savunmuyorum."

“Belli ki ona yakınsın artık,” diye mırıldandı. Sesi öyle soğuk, öyle uzak, öyle mekanikti ki... *inanmıyor bana. Güvenmiyor zerre kadar.*

“Düşündüğün gibi olsa sana bunları anlatmazdım, Uygar. Yapma. Sen de biliyorsun. En azından bunda bir suçum yok. Biliyorsun."

Ağır ağır başını kaldırmış, namlu gibi iki karadelik gözlerini, dolmaya başlayan gözlerime dikmişti. “Benim tek bildiğim, senin düşmanlarımı çok sevdiğin, öyle ki beraber devrimler yapma hayalleri kuruyorsunuz. Beni öldürmek için anlaşıyorsunuz.”

“Üçüncü Meira’ydı o."

“Şimdi de sevimsiz suikastçı erkek arkadaşınla anlaşmamı söylüyorsun bana,” dedi. “Sırtıma bunları yapan adamla. Beni öldürmesine yemin ettirdiğin adamla el sıkışmamı istiyorsun benden."

Her an üzerime atlayıp, yüzümü ısırıp koparabilecek bir canavar duruyordu sanki karşımda. “Hayır, Uygar. Ben sadece bildiklerimi söylüy-”

Çenemi tuttu. Acele etmemişti ama ben sözümü irkilerek yarıda bıraktım. Sadece çenemi uysal bir hareketle tuttu ki bana daha iyi bakabilmek için şöyle ve böyle yana yatırabilsin. Hiç kırpmadığı o gözleriyle beni, en savunmasız olduğum halimle uzun uzun izleyebilsin.

"Sana güveneyim ve bir daha mı beni sırtımdan bıçaklamana izin vereyim, Meira?" deyişindeki sükûnet, en cesur adamları yerine sindirirdi. Kimse bininci ihanetini bekleyen bir adam kadar, bildiği bütün tanrıların gazabını üzerine yağdırmaya bu kadar hazır olmazdı. Bu kadar kindar, hassas, dengesiz olamazdı. "*Bir kere gömmek yetmedi-,* diyorsun bana, öyle mi?"

Bana şans vermekten kastının güvenmek olmadığını o an anladım.

Hiç baskı uygulamadığı halde çeneni Önce titremeye, daha sonra uyuşmaya başladı. "Uygar..?'

Yazık, derecsine iki yana salladı başını. "Sırf binlerinden korktuğum için o herifle anlaşacağıma Meira, üzerimize yağan o kıyametin altında beraber kahroluruz. Kendimi suçlu da hissetmeyeceğim, biliyor musun? Sonuçta bütün bu pisliği sen sardın başımıza. Senin düzenin bu. Senin geçmiş planların, senin sevgili akrabaların vc senin düşmanların hepsi." Yüzümde bir yerde duraksadı ve dalıp gitti. "Belki seni orada bırakmalıydım. Seni yakıp dururlar ve gcbcrtcnc kadar babanın parası için kukla gibi kullanırlardı, öyle zavallı bir hayat yaşardın işte. Öyle yapmalıydım. Biliyor musun? Seni almaya gelmemeliydim. Başından beri hepsi bir hataydı."

Soğuk bir kış akşamında çırılçıplak yürüyormuşum gibi zangır zangır titremeye başladım. Karanlık bir tümör, göz perdemde yayıldı ve bilincim, iri dalgalarla çalkalandı. Birden kör, sağır, dilsiz kesildim. İçimdeki hissi anlatamazdım ama elimi göğsüme kaldırıp vurmaya başladım. Nefes alamadım. Bütün vücudum kasılmalarla titrerken çenemi sıkmaktan dişlerimi kıracaktım.

"Meira?"

Bu sesi belki duydum, belki duymadım. Bilmiyorum. Göğsüme vurup durduğum elim de kasılmalarla vücuduma yapışıp kaldı. Hareket edemedim ancak başka birinin elleri üzerimdeydi. Vücudumun kaldırıldığını hissettim. Bunu ilahi bir çağrı sandım. Ruhsal bir geçişti belki. Daha da yukarılara çıkmayı umdum ama karanlığın içinde çırpınan çarpılmış bedenim, olduğu boşlukta kaldı. *Gökleri hiçbir zaman hak etmeyeceğim.*

Karanlığın dağılmasını saatlerce bekledim. Yumuşak dalgalar, sisin içindeki bedenimi okşayıp gitti. Usul usul salındım. Az önceki kaos, yerini mutlak bir hiçliğe bıraktı.

Sonra bilincimin yavaşça yerine gelişine şahit oldum.

“Geçti.” Gözlerimi araladığımla tavanla bakışıyordum. Saçlarımı, dalgalar gibi nazikçe okşayan bir ei vardı başımda. “Geçti,” deyip duruyordu bana.

Sağ elim sıkıca göğsüme yumruk halinde bastırılmış, diğer elim de hemen onun akında. Öylece, bir şeyden kendimi koruyormuşum gibi kenetlenip kalmışım. Kaslarım çözülmeye başlayınca bu uyguladığım gücün nc kadar canımı yaktığını da hissetmeye başladım.

Uygar varmış yanı başımda. Yatağıma yatırmış beni. Kanım kaynadığı için soyulmaya başladığını hissettiğim derimi, tenimi, yüzümü, gözümü, saçlarımı, her birini, asla incitmezmiş gibi okşuyor şimdi.

“Duyuyor musun beni?” Hiç hareket etmedim. O da saçımı okşamaya devam etti. “Panik ataktı sanırım. Geçti ama. tyisin şimdi. Konuş benimle. Sesini duyayım.”

Konuşmadım. Uzunca bir süre kıpırdamadan sadece tavana baktım. Ölü evindeki ceset gibiydim ve bİrileri beni son yolculuğuma uğurlamadan önce saçlarımı tarıyordu. Sonra bir yerde ipler yeniden koptu ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Uygar, elimi eline aldı ve öptü. “Tamam. Hepsi geçti. Her şeyi halledeceğim ben.”

Ağzımı birçok defa açıp kapadım. Konuşmaya çalıştım. Salya, gözyaşları ve ter içinde çırpındım. Sonuçta zor bela, “Beni yakmalarına razı olduğunu söyledin,” dedim, kelimeleri belki bin kere bölerek.

Büyük bir pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. “Yalan söyledim. Birinin sana dokunması için ölümü çiğnemesi gerekir, Meira.”

Görüşüm hâlâ biraz pusluydu ama gördüm. Gözleri kırmızıydı. İfadesi, korkudan çarpılmış gibi acı doluydu. Çaresiz. Kızgın. Yorgun. İnsanoğlunun bütün hisleri var o daracık tabloda.

“Ne yapacağımı bilemedim. Sana güvenemedim,” dedi.

“Orada gebermemi istedin.”

“Hayır.”

“Beni istedikleri gibi kullanacaklar,” dedim sarsılarak. Hemen şimdi kapıyı açabilirler ve gelip beni alabilirler.

“Ben hayattayken olmayacak bu.”

“Hepsi bir hata, dedin. *Seni almaya gelmemeliydim,* dedin. Beni çoktan kafanda bitirmişsin.”

“Bu kafa yaşadıkça içindeki de yaşayacak,” dedi.

Sırf, saçlarımı her okşadığında beni götürdüğü o denizdeki dalgaların seslerini işitebileyim diye ağlamayı bıraktım. Böylece biraz olsun o sıcaklık diner, kulağımın dibinde vurup durdukları çan sesleri de dururdu. Biraz olsun, huzur.

Sonra o hiçliğin ortasındaki deniz de üşütmeye başladı beni. “Üşüyorum/ dedim.

Hareketlendi. “Battaniye getireyim/

“Sen gel."

Gerçekten geldi. Sıcak vücudu, yorganın akına süzüldü vc yanıma kıvrıldı. Bir süre yan yana öylece, ben kendimi kötü hissedene kadar uzandık.

“Mektup için üzgünüm"

“Ben halledeceğim" diye kestirip attı. “Sen kafanı yorma."

Ona yanaştım ve kolunu açtığı gibi göğsüne doğru sokuldum. Şimdi de kalbim, korkulacak kadar yavaş atıyordu. Derdim de dermanım da bu adamdı belli ki. Onun için de durumun farklı olduğunu söyleyemem. Bana az önceki korkunç panik atağımı unutturmak için saçlarımı okşaması nasıl yetebildi? Bu beni, çocukluğuma götürdü. Büyük bir kibirle görmezlikten geldiğim annemin saçlarımı tarayışındaki sıcaklığını, şimdi asırlar sonra hissettim. Bu hissin bana bu kadar geç ulaşması, beni mahvetti. Yine de Uygar’ın varlığı ve *halledeceğim*^ demesi, savaşmaya değer geldi. Üstesinden gelebileceğime inandım.

Beni bedenine sıkıca bastırmasını sevdim. Beni kimselere vermeyeceğine işte böyle inandım. Kızgınlıkla ettiği sözlere ya da pişmanlıkla verdiği yeminlere değil. Tıpkı böyle, onun bir parçasıymışım gibi beni bağrına basmasına inandım ben ve asıl o zaman sakinleştim. Biraz sonra konuşacak kadar bile açıldım.

“Geçmişte ne kadar korkunç bir insan olduğumu biliyorum ama anık öyle biri değilim/ derken sesim fazla kuru, hırpalanmış ve cılızdı ama şuurum yerindeydi artık. Kelimelerim düzenli, aklım berraktı. “Seni suçlamıyorum ama ağzımdan çıkacak her kelimenin cımbızla çekilip alınacak olması beni mahvediyor. Her hareketimin altından

kötü bir niyet mi aranacak yani? Söyle, nasıl yaşayacağım böyle? Dayanamayacak gibi hissediyorum."

"Tamam/ dedi anlayışla. "Üstüne gelmeyeceğim."

"Çünkü ben sana çözüm sundum. Kabul etmedin. Şimdi biraz... Acıyamaz mısın bana? Benim kadar acımasız olmak zorunda mısın?"

" Denerim."

"Ben gerçekten kötüyüm," dedim. "Gerçekten çok kötüyüm, Uygar. Üzüntü bir hastalık oldu da bütün vücudumu ele geçirdi sanki. Uyuşturuyor beni. Eklemlerim güçsüz. Göğsüm sürekli sıcak. Ellerim daima titrek. Anlatamıyorum ama bedenim yıkılıyor gibi. Daha fazla dayanamıyorum. Gün geçtikçe sadece daha iyi kamufle ediyorum ama hastalığım kronik olmalı ki gitmiyor benden. Bu hissi nasıl anlatabilirim? Belki o zaman biraz olsun ne derecede yıkıldığıma inanırsın. Dünyadaki tek insan ben kaldım sanki. Anlıyor musun? Çok sevdiği şeyleri, anlık bir sinir kriziyle yok etmiş, zavallı bir insan gibiyim. Bunu fark ettiğin andaki hissi aklında canlandırabilirsin. İşte ben, geri dönemeyeceğini anlayan o zavallı gibi hissediyorum kendimi. Kaybettim bir kere. Kırdım, döktüm. Geri de getiremem ve bununla yaşamak zorundayım. İşte ben o insanım. Bu yüzden, bu müthiş kayıp karşısında sadece kıvranabiliyorum. Bu yalnızlık beni korkutuyor. Bu kimsesizlik, daha önce tattıklarım gibi değil. îlk uyandığımda, bir umut peşinden de olsa koşar, o hisse ait olurdum. Şimdi, sen de dahil her şey gidebilir benden. Her şey dediğim, nedir ki hem? Ne kaldı geriye? Bir tek sen. Sen de ihanet edeceğime inandığın için kurtulabilirsin benden. İşte bu korkular, hayalet gibi gece gündüz beni avlıyor."

Saçlarımı okşamayı hiç bırakmadı ama şimdi, belimi saran parmaklan da baskı uyguluyordu. Sanki kendini hatırlatıyordu. *Buradayım,* der gibi.

"Geçer. Hep geçiyor," diye mırıldandı. Bunu, bininci kez yaşamış biri gibi. *Dünyama hoş geldin,* der gibi.

"Bana, daha önce böyle hissettiğimi mi söylüyorsun?" diye sordum. "Eski benler yani."

"Bilmiyorum. Böyle konuşmadık hiç."

"Şimdi düşündüğümde, bu konuşmalarımız hayatımızda ettiğimiz en uzun muhabbetler. Sonuçta, böyle hisseden bir benim."

"ilk Meira da benzer düşüncelere sahipti."

“Ne demişti?”

“Daha çok ağlama krizleri eşliğinde pişman olduğuna dair şeyler

“Peki, ben eskisi gibi olmasam ne düşünürsün? Yoksa buna ihtimal vermiyor musun?”

“Bakacağız,” dedi.

“Belli ki inanmıyorsun.”

“Ama inanmak istiyorum.”

Biraz düşündüm ve karar verdim. “İtiraf etmem gerekirse...” dedim. “Ben bunun cevabını bilmiyorum. Tek bildiğim, Maria’yla hiçbir alakam olmadığı ama geçmişimi kendimden ayrı da tutamam. Bu mümkün değil. Nc kadar farklı biri olursam olayım, geçmişte bana ait olan her fikir bu kafadan geçti. Şimdi aynı kafa farklı fikirler üretebilir mi? Belli ki evet ama bir noktada geriye dönecek ve geçmiş motiflerimi bana hatırlatacak mıdır? *Bu bir döngü,* diyorsun ve haklı da olabilirsin. Ben buna inanmıyorum ama sana söz vererek sorumluluk almak da istemiyorum.”

Aldığı derin nefesle, göğsüne yatan bedenim de hareketlendi. “Böyle beni sinirlendireceksen başka bir şeyden konuşalım.”

“Söz veremediğim İçin mi?”

“Bunca şeye rağmen şans vereceğimi söylüyorum ve sen sorumluluk almak istemediğini söylüyorsun.”

“Ben eski halime döneceğime inanmadığımı söylüyorum,” dedim. “Dolayısıyla söz vermelik bir durum benim için geçerli olamaz zaten. Sadece, söz vermeye hakkım olmadığına inanıyorum. Senin dediğin gibi bazı şeyler kadar cürmüm yok. Kastım, söz verecek kadar güçlü bir iradeye sahip olmadığım. Böyle erdemli bir davranış için fazla savunmasızım şimdi. Hemen toparlanarak ve güçlenerek sana sözler veremem. Sana, değiştiğimi kanıtlayabilecek kadar çelik bir iradem yok. Böyle bir takatim yok. Üflesen yıkılırım. Haklısın.”

“Sana zaman vereceğimi söyledim.”

“Zaman ve biraz anlayış,” diye ekledim. “Önce kendi içimde bir şeyleri halletmem gerekiyor. Kendi gemim su alırken şeninkini tamir edemem.”

ikimiz de kendimizce düşündük. Sonra, "Fazla konuşkansın artık," diye mırıldandığını duydum.

"Çünkü artık ikimizin de düşmanı ortak. Bu yüzden bir zamanlar içimden geçirdiğim her şeyi şimdi sana söyleyebiliyorum. Senden bir şeyler saklamama gerek yok. Korkmama gerek yok. Bana zarar vereceğini düşünerek planlar kurmama gerek yok. Gerçek şu ki kimse bana, benim kendime zarar verdiğim kadar zarar veremez. Ve yine kimse, senin bunca zaman beni kendimden koruduğun gibi beni benden koruyamaz. Bu yüzden, artık iç monologlarımı açıkça döküyorum aramıza. Bu alışık olmadığın bir şey belli ki."

"Öyle. Pek duygularını ifade eden biri değilsindir."

"İntiharın eşiğinden dönen insanlar gibi hissediyorum kendimi," dedim açıkça, "öyleyim, tabii ama kendi isteğiyle ölümden dönenlerden bahsediyorum. Birden hayat daha güzel gelmeye başlıyor. Keşmekeş bulduklarına bile dayanılmaz bir özlem duyuyorsun. Her sabah erkenden kulaklarını tırmalayan tiz kuş sesleri artık tatlı geliyor çünkü yaşamak bu demek, biliyorsun. Tıpkı doğanın sabahları uyandığı gibi sen de uyanıyorsun. Ağaçlar gibi nefes alıp veriyorsun, işte bu hissi özlediğimi söylüyorum. Birkaç ayda yaşadıklarım bana insan olmayı unutturdu. Basit şeylere bile özlem duyar ve en ince ayrıntılara dahi şükreder oldum."

"Doğayı seven bir tarafın hep olmuştur," diye onayladı.

"Bu bana..." *Babam,* demeye yüzüm kızardı. *Benjamin,* demeliydim ama bir cesaretle, "Babamdan geçmiş olmalı," dedim. Uygar'ın kızmasını, küsmesini, *ona baba demeyi hak ettin mi ki sen,* demesini bekledim ama tepki vermedi. "Benjamin e *baba* demem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir şey düşünmüyorum."

"Elbette düşünüyorsun. Belki hoş bulmuyorsun. Belki de samimi olmadığımı düşünüyorsun."

"Ona baba demeni isterdi, bir tek bunu biliyorum."

Bunu duyunca az kalsın bir daha ağlayacaktım ama sadece burnumu göğsüne bastırmakla yetindim. "Bana son sözlerini duysaydın böyle demezdin."

"Yine de sen onun çocuğusun. Bunu sen bile değiştiremezsin."

Tüylerim diken diken oldu. "Maria bile, bazı bağlardan güçsüz demek. Bu yüzden, kalan bağlarıma sahip çıkmak istiyorum," dedim ben de.

“Benden başla o zaman,” diye karşılık verdi ama romantiklikten epey uzaktı.

“İzin verirsen...”

Bir süre, vücudunun sıcaklığından yararlandım. Biri tarafından sarmalanmanın huzuruyla, o güçlü kollar arasında mayıştım. Uykuya dalabilirdim ama aklım bahsi geçen bağlardaydı.

“Mert bizi terk etti, değil mi?

Sessizliği aniden bölüşüme karşı, cevabına hemen hazırlanamadı. “Benim peşimden geldiğin için gitmiş olmalı,” diye ekleyiverdim ben de hemen. “Mert’in nasıl hissettiğini düşünemiyorum bile. Onun sahip olduğu tek kişisin. Benim kadar ihtiyacı vardı sana, ölüm döşeğindeki kardeşini bırakıp nasıl bana gelebilirsin?”

“Mert yalnız değildi,” dedi uysal bir sesle. “Eski bir arkadaşımız vardı yanında ve çoktan ayaklanmıştı.”

“Yine de-”

“Meira, seni orada bırakamazdım,” diye böldü beni. “Neyin tanışmasını yapıyoruz? Mert’le biz düşündüğünden de yakınız, ihanet diye bir kavram yok aramızda. Mert’e kendimi affettirebilirim ama sana bir şey olsaydı, seni nasıl geri getirecektim? Biz Mert’le düzeliriz illa. Onu bırakmış değilim, bırakmam da.”

Başımı kaldırıp ona büyük bir hüzünle baktım. “Peşinden gitmeyecek misin?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi sıkıntıyla. “Bulsam da gidemem. Bunu istemeyeceğini de biliyorum. Sakinleştiğinde kendi çıkıp gelir."

“Ya gelmezse?

"Gelir."

“Ne zaman sakinleşir?”

“Peki, ona şimdi telefon etmeni istersem beni reddeder miydin?” “Bunun işe yaramayacağını söylerdim,” dedi dürüstçe.

“Denedikten sonra hiç önemi yok. En azından nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrensen?”

Belki daha rahat bir pozisyon için bir bacağımı kaldırıp ona doğru

atmamı sağladı. Böylcce birbirimize daha çok dolanmış olduk. “Mert bizi görmek istemiyorsa görmeyecektir. Yapabileceğim bir şey yok.”

“Telefon etmek gayet makul bir seçenek,” diye yineledim hemen.

“Sonra ona su içip içmediğini mi sorayım?”

“Ve ağrısı olup olmadığını.”

Derin bir nefesle göğsü inip kalktı. “Meira... Mert’i hiç mi tanımadın? Boş yere ikimize de küfrettireceksin. İşe yarayacağını bilsem arardım zaten. Hem saat gece yarısını geçti.”

Elimden destek alarak doğrulmaya çalıştım. Yüz yüze olmamız gerekti. Ona aşağıdan bakıyordum ve o da bana yukarıdan bakıyordu, öyle yakındı işte yüzlerimiz. Bir şey söylemedi ama şüphesiz çok şey geçti aklından. Bir yabancılık sezdi sanki bende ama sonunda pes etti, komodinden telefonunu aldı ve numarayı tuşlayıp telefonu kulağına dayadı.

Kalp çarpıntısıyla, “Hoparlöre alır mısın?” diye rica ettim. “Ama benim dinlediğimi söylememelisin.”

Buna gerek kalmadan Uygar az sonra telefonu geri çekti. “Ulaşılamıyor."

Stresle dudaklarımı dişledim. “Hasta haliyle, bir şey oldu belki de?” “Uyuyordun”

“Sen de biliyorsun ki o çok geç saatlerde uyur.”

Uygar da kötü bir hisse kapılmış olmalıydı. Telefonda bu sefer başka bir numarayı tuşladı. Hemen yanaştım ve uzanıp dinlemeye çalıştım.

Karşı taraf telefonu açtığında, “Sudc, Mert nerede?” diye sordu.

Sude, bahsettiği ortak arkadaşları olmalıydı. Kız bir anlığına sustu. “Kimseyi görmek istemiyor,” dedi az sonra. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Bizimkiler onun şehri terk ettiğini söylüyor. Hem... Asıl sen neredesin?”

Uygar bu soruyu duymazlıktan geldi. “Bir şey öğrenirsen haberim olsun.”

“O kızla berabersin, değil mi?” diyerek üsteledi Sude. “Nerede kalıyorsunuz?”

“ Kapatıyorum.”

Sude'nin son söyledikleri aklımı kurcalasa da Mert önceliğimdi. "Ankara'yı terk mi etti yani? Nereye gitmiş olabilir?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bulunmak istemediği için böyle yapıyor. Bir daha benimle görüşmeyeceğini söylemişti."

"Yoksa..." dedim korkuyla. "Bizimle işi tamamen bitti mi?"

"Mene biraz süre tanıyalım. İnatla üstüne gidersem daha da uzaklaşır."

Aradan bir koca hafta daha geçti ve Mert'ten hiç haber alamadık. Uygar, sorun olmadığını söyledi ama endişelendiğini ve birçok yere telefonlar ettiğini biliyordum. Sadece her şeyi ona bırakmamı istedi. Ben de öyle yaptım.

Bahçenin yansını gökkubbe gibi saran kayın ağacına tutunmuş, yeşil bir ağaçkakan gördüm. Sırtımı ağaca vermiş, kuşun tiz ötüşlerinin akında *Gecenin Sonunu Yolculuk* okuyordum. Uygar'ın kitaplığı oldukça ilginçti. Onun, on kitabından dokuzu tarih ve siyaset hakkındaydı. İşte biri de bunun gibi, savaşı lanetleyen, siyasetçileri soytarı bilen, generallere komik adlar veren; sonra bir başkasında da insanlığı her milletin, her ırkın, dilin, dinin üstünde tutan kitaplardı. Bu hep bana ironik gelmiştir ama hoşuma giden bir tür ironiden bahsediyorum. Kendisini daima idealist biri olmamakla eleştirir ve bununla zaten ilgilenmediğini söyler ama bana kalırsa onda, maskelerinin ardında yanı, gizli bir anarşist, bir hümanist ve sosyalist yatar. Bunu kanıtlayamam ve zaten kesinlikle reddeder ama öyle işte. Biraz ondan, biraz bundandır ve aslında, bütün kalıplan şiddetle reddedeceğinden de hiçbiri değildir. Bana kalırsa yani.

Maria, öte yandan korkunç kitaplar okur. Savaşı yücelten, insanlığı ancak ırkına ve inancına göre kutsallaştıran, kafatasçı kaçık filozofları ve milliyetçileri pek sever. Sonra, ilginç bir şekilde korku türünden okumayı da çok sever. Onun gibi *kibar ve soylu* hanımefendilerin pek ilgisini çekmeyecek kan, vahşet, absürt korku gibi hatta kendi kültürüyle de pek uzak olan -dağ evinde dc gördüğüm- *Kan Meridyeni* gibi kitapları vardır onun. Böyle seçimler onun bilmiş çehresine pek yakıştırılmaz genelde. Saf vahşet ve bilinmeyen bir tür korku içeren hikayelerin, onda sapkınca bir haz uyandırdığından emindim. O, sanılan gibi öğrenmeye aç, bilime aç, sanata aç bir kadın değildi. Bilgiyi, sömürülecek bir tür kaynak gibi görür, bunu da güce çevirirdi. Bir araç gibi kullanırdı bunu. Geriye kalan sapkınca kitapları da ona asıl hazzı verendi.

"... Derken bizi güverteye çağırıyorlar Sonra silindir şapkalarını kafalarına geçirip başlıyorlar bize sıkı bir zılgıt çekmeye. 'Leş sürüsü, savaş çıktı!' diye böğürüyorlar. 2 No'lu Vatandaki pisliklerin gemisine saldıracağız, kafalarını uçuracağız! Haydi! Haydi! Ne lazımsa gemide var! Hep bir ağızdan! 'Yaşasın l No'lu Vatan!' diye avazınız çıktığı kadar bağırın bakalım, yer gök inlesin! Sesiniz ta uzaklardan duyulsun! En

sıkı bağırana hem madalya hem de Yüce İsa'nın vaftiz şekerinden vereceğiz! Ulan, ne duruyorsunuz! Ayrıca denizde gebermek istemeyenler isterlerse gidip karada geberebilirler."

Uygar'ın bunca zamandır beni izlediğini geç fark ettim. En son, odun kesiyordu.

Elinde düz bir odun parçasıyla geldi ve boştaki elini tutmam için uzattı. Fikirsizce tuttuğumda çekerek beni biraz kaldırdı ve altıma, oturmam için kestiği odun parçasını koydu. Sonra da yanıma bıraktı kendini. Pantolonun cebinden biraz ezilmiş bir sigara paketi çıkardı ve bir sigara yaktı. Bu sırada kitabıma bakıyordu.

"Bu sefer neye başladın?" Kapağını gösterdiğimde, "Sanki biraz fazla karamsar gidiyorsun," diye yorumladı.

"İyi hissettiriyor aksine." İleride, Uygar'ın yarım saattir kesmekte olduğu dizili odunlara baktım. "Epey odun kestin. Burada daha uzun süre duracağız sanırım."

"Biraz daha. İşlerimi düzene oturtmaya çalışıyorum."

"Ve o işler ne?"

Başını, ağacın gövdesine doğru geriye attı. "Savcılığa geri dönüyorum. Ankara'ya da temelli taşınacağız."

Buna ne kadar sevindiğimi nedense belli etmemeliyim gibi hissettim. "Yakında hep meşgul olacaksın, desene?" O ise bunda hoş olmayan bir detay varmış gibi duruyordu. Hemen bir sıkıntısı olduğunu anladım. "Bir sorun mu var? Savcılığı sevdiğini sanıyordum."

"Neyi sevdiğim pek önemli değil," derken göğümüzü saran iri ağaç dallarını izlemek, sanki ona daha ilgi çekici geldi. Geride kalan her şeye karşı işte böyle ilgisizdi. Yorgunluğunu sezdim.

"Neredeyse hiçbir konuda keyfine düşkün değilsindir zaten. Sadece kahven konusunda. Ve sık sık saati kontrol ettiğinden kol saatlerini de özenle seçersin, üzerlerinde tarih olmasını seversin hani. Sonra kokular ve kıyafetler. Bunlar haricinde dünyevi çoğu şeye uzaksın. Savcılığa karşı büyük bir tutkun yok anlaşılan?"

"Görevimi yapıyorum sadece."

Evin verandasından yukanya tırmanan ve çiçeklenmeye başlayan yabani sarmaşıkları izlemeye daldım. "Yakında buradan ayrılacağız o halde."

“Beğenmedin mi burayı?”

“Beğendim ama uzun sürelerdir yalnızım. Biraz insan görmek isti vor um.”

Dumanın ardından kaşları havalandı. “Konuşkan ve sosyal bir Meira. Buna alışmam gerekiyor.”

“Mert’i görmek istiyorum,” diye araya sokuşturuverdim yine. “Hâlâ bir haber yok mu?”

Başını salladı. “Gitti, Meira. Dönmek istemediğini söyledi. Onu zorla geri getiremem.”

Biraz düşündüm ve çok da üzüldüm ama sonunda, “*Kararma saygı duymaktan başka bir şey yapamayız,* diyorsun yani,” diye mırıldandım.

Akşamına, Uygar yemeği verandadaki masada kurdu. Bal sarısı ampül dizileri tepemizde, esintiyle beraber usul usul salınıyor ve teypte Sezen Aksu’dan *Tükeneceğiz* çalıyordu. Rakı içmeyi sevmezdim ama rakı masaları kadar insanın kederli iç dünyasına açılan daha iyi bir yol yoktu. Hiç konuşmasa bile her yudumda ve her şarkı nakaratında yüzünde beliren o ifade işte onu ele verirdi.

"Ne böyle şenle ne de sensiz,

Yazık, yaşanmıyor çaresiz.

Ne bir arada ne de ayrı,

Olmak imkânsız hiç sebepsiz.”

Ben masanın başında, o da hemen çaprazımda oturuyor ve dizim bazen dizine değiyordu. Rakımı o hazırladı. Sonra kendine bir sigara yaktı. Buğulama levrek, haydarı, nar ekşili roka salatası, taze sebze ve meyvelerle sade bir masaydı. Hepsini Uygar hazırlamıştı. Sebzeleri doğrayışını, tencereye gönderişini, aynı anda üç iş arasında acele etmeden, rahatça gidip gelişini, daha sonra tuzunu daima yerinde tutturduğu için yemeği tattıktan sonra direkt gazı kapatmasını izlemiştim.

“Yemek yapmayı nasıl bu kadar iyi biliyorsun?” diye sordum. “Senin hayatın çalışmakla geçti sanıyordum. Belki bir ara kursa yazıldın ya da bir yemek kitabı aldın?”

Büyük bir yudumu midesine gönderdi. “Çocukken evde yemek yapan yoktu,” dedi. “Mecbur öğrendim.”

“Ne hayallerle, ümitlerle,

Mutlu olmaktı dileğimiz.

Suçlu ne sensin ne de benim,

Şimdi sensizim, sen de bensiz. ”

“Zor olmuştur,” dedim ama buna hemen pişman oldum. Başka ne diyebilirim, bilememiştim. O ise hiç bozulmadı. Aksine biraz açıldı. Belki de rakının etkisiydi.

“Sorumluluk duygumu erken yaşlarda kazandım,” derken bunu hiç de gururla söylemedi. “Kendi işimi kendim gördüm hep. Arkam toplanmadı. Kendi yemeğimi kendim yapardım, çamaşırımı ve bulaşığımı kendim yıkardım. Perdelerimi ve çarşaflarımı da. Olması gereken de budur ama biraz fazla erken öğrendim ”

“Anlayabiliyorum.”

Bardağın dibini başına dikti. “Çamaşırın için ayrı, bulaşığın için ayrı hizmetçilerin vardı. Anlayabildiğini sanmıyorum.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Herhangi bir temizlik malzemesini elime, dağ evinde yemeğimi döktüğümde ve sen beni temizlemeye zorladığında aldım. O zamanlar yemeğe gösterdiğim bu saygısızlığa neden bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştım hatta.”

“Çünkü ekmek kolay kazanılmıyor.”

Bakışlarım istemsizce, bilmem kaç milyonluk bahçedeki arabaya kaydı. Geçmişte de aynı arabadan vardı. Bu yüzden onu hiç, ekmeği için canla başla çalışan biri olarak görememiştim.

Bu ilgimi yakalaması beni utandırdı. "Hukuk kazandığımda Uğur amca almıştı.”

"Uğur amca?”

"Yakında tanışırsın.”

"Yani gerçek amcan mı?”

“Manevi.”

"Anladım.” Biraz içtim, biraz da salata yedim. Sonra, "Biraz heyecanlandım,” diye itiraf ettim. "Sana aile olmaya yakın insanlar olduğunu düşünmek beni heyecanlandırdı. Uğur amcayla tanışmayı bekliyorum. Başka bir akraban yok mu?”

Balık severdi, biraz daha koydu tabağına. *İştahlıdır da hani.* "Annem tek çocuk. Baba tarafından halam var. Bir iki de kuzen. Hiçbiriyle pek görüşmem."

Durdum, durdum ve sonunda, "Sormalı mıyım bilmiyorum," diye yokladım.

Sor.

"Annen... Şu an ne yapıyor?"

Selda Bağcan'dan *Ayrılık* çalmaya başladı.

Sigarası bitmişti, yenisini yaktı ve ilk nefesle beraber "Bilmiyorum," dedi. "Dokuz yıldır görmedim, duymadım."

"Onunla görüşmek gibi bir niyetin var mı?"

"Yok."

"Peki, ya annen bunu kendisi isterse?"

Bardağını doldurdu. "Savcılığa her zaman gelebilir. O da bir vatandaş."

"Bir anne olarak yani. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yine de bilmezlikten geldi. "Ne istiyorsa yapsın." Sonra daha yeni doldurduğu bardağını da dikti kafaya.

"Biraz yavaşlaşan mı?"

Oralı olmadı. Her şeyi içine atan adamlar böyle oluyor işte. Bir süre sonra o kadar alışıyorlar ki kendilerine içeriden eziyet etmeye, bir şeyi anlatacağında ve dert yanacağında dahi o şeyin içinden daima etrafını da parçalayarak çıkarttığından emin oluyorlar. Ben de aksine konuştukça rahadıyorum. Bu dertler bîr zehir ve içimde biriktikçe beni çürütüyor. Uygarın ise direnci var zehirlere.

"Bir üvey kardeşin vardı yanılmıyorsam," diye çene çalmayı sürdürdüm.

Ege.

"Ona karşı ne hissediyorsun?''

Gülecek gibi oldu ama bu bir tür baş etme şekliydi sanki. "Hiç olgun bir cevap veremem buna."

“Sadece hislerini merak ediyorum.”

“Onu suçlamıyorum,” dedi. “Merak ettiğin buysa.”

Rahatsızlığını sezdim ama ben çok konuşmak istiyordum. Hemen gözlerinin içine içine baktım. “Bazı hassas konuları hiç konuşmamak gerekir, biliyorum. Düğümleri çözmekle uğraşmak, bazen onları daha da birbirine dolayabilir. Ama ben konuşmak istiyorum. Senin istemediğinin farkındayım.”

“Ne konuşmak istiyorsun?”

“Ozan.”

Belki rakı acı geldi, çenesinin kasıldığını gördüm. “Ne söyleyeceksin?” dedi.

“Aslında bunu konuşmak isteyecek son kişiyim ama bir şeyleri çözmekse derdim, en azından senin bana bu konuda içini dökmeni dinlemeliyim. Ya da nefretini kusmanı. Hangisiyse artık olması gereken.”

Tepede kaldığımız için ötede uzanan karanlık vadiyi izleyebiliyorduk. “Bu konuda ne senin söyleyebileceğin bir şey var ne de benim,” dedi.

Yine de, “Çünkü bazen...” diye sürdürdüm konuşmamı. “Kötülüğümün büyüklüğünü, ona yaptıklarımla ölçüyorum. *Ben ondan sonra hayatıma devam edebilmişim, hâlâ buradayım,* diyorum. *Ona yaptığım şeyle yaşayabiliyorum,* diyorum. Bu beni ürkütüyor. Sonra... *Uygar buna nasıl izin veriyor,* diyorum. Belki kendimi tekrarlayıp duruyorum ama söylemem gerekiyor yine de. Beni hâlâ nasıl öldürmediğini anlamıyorum.”

Başını, *yararsız,* der gibi salladı. Sanki bin kere bunu düşünmüş, kendine sormuş, cevabından nefret etmiş, daha sonra kendisiyle arası bozulmuş gibi.

“İster aşk de ister takıntı. İstersen de arkadaşlarını düşünmeyen rezil bir herif olduğumu söyle,” dedi, biraz da huzursuzlanarak. “Benim tek bildiğim, o tetiği birçok defa çekmeyi denediğim vc yine de hâlâ burada olduğun. Seni yaşatmayı *seçmiş* değilim. Arkadaşlarıma ihanet etmeyi *seçmiş* değilim. Yapamadım işte. Yapamıyorum. Sen benim tek zaafım ve en büyük sınavımsın. Seni aşamıyorum. Suç tamamen benim. Ben de böyle bir adamla yaşamaya çalışıyorum.”

Utana sıkıla, “Bencilliğimden nefret ediyorum ama...” diye itiraf ettim. “Benim için gelmeseydin ne yapardım, bilmiyorum.”

“Ben de en çok, dünyanın bir ucunda da olsan senin için gelecek olmamdan nefret ediyorum.”

“Şikâyetçi olduğumu söyleyemem. Dünyanın öbür ucu... Sensiz çok korkutucuydu.”

Bardağın ardından bana baktı. Düşünceli olduğunda kaşlarının arasındaki -ama sol kaşına hep daha yakın olurdu- o tek çizgi hemen belirirdi. “Diz çökmediğini söylemiştin. O yüzden mi aylar boyunca mum eziyeti ettiler? Ne istediler senden?”

“Bir tür dua okumamı.”

“Okumadın,” diye tekrarladı. Sonra hayret eder gibi burnundan nefes aldı. “Tek bir dua için mi sırtın bu halde yani?”

“Evet. Kabul etmedim. Bana ait son parça, içimde kalmış olan irade. Onu da teslim etmek istemedim.”

“Seni bulamasaydım ne yapacaktın? Yıllarca yanacak miydin?”

“Yanacaktım.”

Sustuk Katiyen muhabbet adamı değildi. Sen konu açmazsan o susar ve muhakkak saatlerce izleyecek bir şeyler bulur. Buna alınmadığımı söyleyemem.

“Belki bir hikâye anlatabilirsin,” diye yine onu rahatsız ettim. Bu anık kaçıncı olmuştu, saymıyorum bile. “Çocukluğundan bir anı olabilir.”

“Anlatılacak pek bir şey yok.”

“Yalan. Mesela lise anıların bile bir değişiktir senin. Kızlar peşinde mi koşardı, söylesene?”

“Hayır.”

“Bu da yalandır," dedim sıkıntıyla. Sıcak basmıştı.

Altında farklı imalar yatan cümlelerimi zaten hemen anlamalarıyla ünlüydü. “Neyi bilmek istiyorsun?”

Yutkundum ve lafi dolandırmadan, “Sude’yi,” diye İtiraf ettim. "Onunla arandakileri merak ediyorum.”

Uygar bunu hiç beklcmiyormuş gibi göründü. “Sude mi?” Sanki *o da kimdi,* der gibi. “Onunla aramda hiçbir şey yok.”

Bu cevabı duymanın beni rahatlatmasına şakırdım. Sonuçta bu yersiz korkum, içinde başından beri sahip olduğum tek şeyin kıymetini şimdi yeni yeni anlıyor olmamdan geliyordu. Kaybetmeyi istememem de doğaldı. Değil mi?

Bunu söylemek için cesaretimi toplamam gerekti ama yine dc gözlerine bakmaktan kaçındım. “Ben yokken Sude’yle mi vakit geçirdin?" Hemen ardından, “Öylesine merak ettim,” diye de ekledim.

Uygar bu söylediklerimin ardından uzun uzun bakrı bana. Kafam-dakileri okumaya çalıştı sanki. Biraz da sert bir bakıştı bu, gerdi beni.

“Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun, bilmiyorum ama biraz bile o hafızanı geri kazanabildiysen benim seni gördüğüm günden beri başka birine gözümün dahi kaymadığını şimdiye hatırlamış olman gerekirdi,” diye biraz ters bir tonla karşılık verdi. “Hem sana bunu önceden de söyledim. Gemide. O zaman dersini almamış miydin?”

Hemen kendimi açıklamaya çalışıp, “Yine benimle olup olmadığını öyle hesap sorar gibi sorunca sana, belki aranızda arkadaşlıktan da öte bir şey vardır diye düşündüm,” dedim. “Sadece merak ettim.”

Huzursuz göründü. “Merak edilecek bir şey yok. Benim daha başka kadınlarla işim olmaz. Hiçbir zaman düşkünü olmadım zaten.”

Semiramis Pekkan, *Neredeysen* çalıyordu şimdi.

Bu sefer de farklı bir merakla yaklaştım ona. “Ama bu hep böyle mi sürecek?” dedim. “Hiç mi tekrar âşık olmak istemeyeceksin? Aile kurmak ve çocuk sahibi olmak istemeyecek misin?”

“İstemiyorum,” diye kılıçla kesiverdi sorumu. “Bana benim kendi gönlüm yeter.”

Bunu biraz düşündüm ve ikinci bardağımın dibine doğru, “Bence yaşlanınca buna pişman olacaksın,” deme cüretinde bulundum. “Yalnızlıkla nasıl baş edeceksin? Herkesi kendinden uzak tutuyorsun.”

Bardağımı dolduruşumdaki beceriksizliğime müdahale ederken, “Niye?” dedi yan bir bakışla. “Benden ayrı mı yaşlanmayı planlıyorsun?

“Hayır ama hiçbir zaman eşin olmayacağım. Aile kurmayacağız. Sadece yan yana olmakla aile olmak karşılaştırılamaz.”

“Evlenmez miydin benimle?”

Sanki hemen şimdi masanın altından bir yüzük çıkarmış gibi gerildim ve gözlerimi kaçırdım. Kalp ritmim bana öyle hızlı ihanet etti ki şaşkınlığa uğramış, titreyen ellerimin alakasını sorar gibi kaşlarımı çatmıştım. “Evlilik ikimizi aşar. Böyle bir şey hiç doğru bir karar olmaz.”

“İster miydin yoksa istemez miydin? Onu soruyorum.” .

Yüzüme dik dik baktığını bilmek, vermek istediğim bütün cevapları birbirine doladı. “Şimdi istemezdim, bunu biliyorum sadece,” diye bir sonuca varabildim anca. Sessizleşti. Sigarasını tüttürürken karanlık vadiyi izledi. Ben de onu. Sonunda, “Sen ister miydin?” diyebildim.

Bana bakmadan, “Ben, seni sensiz de severim, Meira,” dedi ve bu daha çok bir uyarı gibiydi. “Bu yüzden *benim gönlüm bana yeter,* diyorum. Gerisi önemsiz.”

“İster miydin istemez miydin? Onu soruyorum.”

Sigara izmaritini küllüğe bastırdı. “İhanetimi damgalamaya gerek yok. Ozanın kanı üstüne bir de belge imzalayamam. Birlikte yaşayan düşmanlar olmak için bahanem var, seni karım yapmak için nasıl bir bahanem olacak? Hayır. Evlenmek istemezdim.”

Dalgın dalgın başımı salladım. “Doğru olan bu. Kesinlikle.”

Bunda anlaştık ama ikimiz de sanki buna hiç mutlu olmadık. O an sadece birbirimizden en uzağa oturmayı istedik gizlice, buna emindim.

Güm!

Rakı bardağına isabet eden bir kurşunun, bardağı paramparça ettiğini kendi gözlerimle gördüm. Başta algılayamayacağım kadar hızlı yaşandı her şey. Tepki veremedim. Benim yerime Uygar, beni kolumdan tuttuğu gibi masayı da beraberinde dağıtarak ayağa kaldırdı ve hâlâ algılarım kapalıyken beni koşmaya zorladı.

Ne oldu az önce?

Karanlıktı. Ben kimseyi görmüyordum ama Uygar sanki görüyor, beni ona göre çekiştiriyor ve kayın ağacını siper olarak kullanıyordu. Ancak o vakit algılarım açıldı

sanki.

“Ne oluyor, Uygar?”

Cevap vermektense beni arabaya doğru çekiştirdi. O birkaç saniyelik koşu sırasında bile birçok kurşun yağdı tepemize. Araba da siper oldu bize. Uygar kapıyı açtığında, ben sürücü koltuğundan kayarak yana oturdum, o da peşimden arabaya bindi. Torpidodan tabancayı ne ara çıkardım, ne ara Uygar’a verdim ve o da birkaç kurşunu karanlığa doğru yolladı, bilmiyordum ama saniyeler sonra araba hırlayarak öne atılmış ve tahta çitleri ezip geçmişti. Kapıyı açacak vakit yoktu ve gördük ki bahçenin önüne tünemiş iki araba vardı. Yolun başından birkaçı daha geliyordu. Uygar, yolu tıkayan arabanın burnuna çarparak onu metrelerce sürükledi. Sonunda önümüzü açtık ve bir at gibi dörtnala koştuk.

“Nereden çıktı bunlar?” Elim ayağım tutmaz olmuştu birden, bütün kabuslarım geri geldi sandım.

“Burayı nasıl buldular, bilmiyorum,” diye homurdandı. “Kimse bilmiyordu.”

Görebildiğim kadarıyla dört araba bizi takip ediyordu. Engebeli ve dönüşlü bir yoldu, bir kaybolup bir görünüyorlardı.

Kalbim ağzımda atıyordu. “Ben bir şey yapmadım,” demelere başladım. Baştan sona titreme nöbetlerim geri gelmişti bile. “Uygar, ben bir şey yapmadım.”

Uygar gözlerini dikiz aynasından ayırmadan, “Sakinleş,” diye uyardı beni.

Panik içinde, “Ben söylemedim,” diye kendimi savunmaya devam ettim. “Arkandan iş çevirmedim. Ben çağırmadım onları, Uygar. Bu sefer ben yapmadım!”

Uygar etrafına bakıyor, hızla direksiyon çevirerek adamları bu dağın başında adatmaya çalışıyordu. “Biliyorum.” Dikkatini dağıtıyor olduğumun farkında değildim.

Yine de çoktan ateşli bir hummanın pençeleri arasına düşmüştüm. Aynı karanlık tümör, beni suçladığı düşüncesiyle göz perdemde yavaşça yayılmaya başlamıştı bile. Ben de tekrar tekrar bilinçsizce, “Yemin ederim, ben söylemedim, Uygar!” diye ağlıyordum.

“Meira, tamam!” diye sesini yükseltmek zorunda kaldı. “*Biliyorum,* dedim. Sana değil, bana ateş ediyorlar. İsrail’den bu adamlar. Onlara ulaşma ihtimalin yoktu zaten.”

Titreme nöbetlerim ancak o zaman biraz olsun dinebildi. Gözyaş-larımı silmeye çalıştım ki adamları görebileyim. Bu kuduz köpekler gibi peşimizde koşuşturanlar,

Uygar’t öldürecekler ve beni de geri götüreceklerdi demek ki.

Şimdi de bu aklımı durdurdu. Bütün vücudum çalışmayı bıraktı ve buz kesti. *Uygar'ı öldürecekler.* Sonra o eziyetleri hatırladım. Bir önemi kalmadı fiziksel acının artık ama bir döngüye tıkılı kalmanın beni nasıl delirttiğini hatırladım.

“Bizi... Yakalayacaklar,” diye bir şeyler zırvaladım panikle.

Araba az sonra asfalt yola çıktığında hızlandı ve arkadakiler daha da geride kalmaya başladı. Uygar bir rüzgâr gibi esip geçiyordu yollardan. Oysa sarhoştu. O kadar içmişti ki araba anason kokusuyla dolup taşmıştı. Bunun, sürücülüğüne olan etkisini de gördüm. Engebeli yollarda arabanın bir Öyle bir böyle gitmesi gözüme takılmazken şimdi düz yolda, nasıl da bir şeritte gitmekte zorlandığını gördüm. Yine de idare edişi bana güven verdi.

Gözleri kısıktı ama çevresinin farkındaydı. Gözü yol ve dikiz aynası arasında mekik dokurken parmaklan işini bilen bir soğukkanlılıkla direksiyona kenediydi. Benim aksime ne panik ne de herhangi bir tereddüt yaşıyordu, bir tek bu adamların bizi nasıl bulabildiğini sorguladığı için o kaşlarını şüpheyle çatmıştı.

Yol uzun ve tek yöneydi, kaçacak ya da saklanacak bir yer yoktu. Ne kadar hızlı gidersek gidelim, adamlarla aynı güzergâhtaydık. Az sonra da şehre yaklaştıkça başka yönlere gidişin daha tehlikeli olabileceğini anladım çünkü bir araba daha takıldı peşimize. Sanki bizim buradan geçmemizi beklemiş gibiydi.

Uygar buna dikkat etti ve ileride üst otobana bağlanan bir ayrıma girdi. Dönen bir yoldu ve o geçişte arabayı yavaşlattı, arkamızdaki kuyruğun bize yetişmesine izin verdi. Yan yana geldiğimizde de birden arabasını onunkine yapıştırıp onu zorla duvara doğru ittirdi. Ben bir kedi gibi koltuğa tırnaklarımı geçirmiştim. Bunca harekete ayak uydurmaya çalışırken de o, peşimizdeki arabayı başarıyla duvarla arasında sıkıştırdı. Adamın arabası bizimle duvar arasında sürtünerek kulak tırmalayıcı sesler eşliğinde parçalarını dökmeye başladı. Onun kâğıt gibi arabası, bizim tankın kuvvetiyle ezilip büzülüyordu. Bu basınca daha fazla dayanamayan adam da frene bastı ve geçmemize izin vermek zorunda kaldı.

Üste çıkıp otobana bağlandığımızda hepsinden kurtulduğumuzu düşünmüştüm. Ta ki peşimizde aynı arabadan altı, yedi, sekiz tane görene kadar... Sadece onlar değil, öteden de birkaç kişi bağlandı yola ve önümüze geçti. Şimdi 11 SUV’un arasında tek başımızaydık.

Tıpkı önceden bana yaptıkları gibi dört koldan yaklaşıyorlardı. Sıkıştırarak arabamızı zorla durduracaklardı. Uygar da bu durumun ne kadar vahim olduğunu biliyordu. Tek bir

tabancası vardı ve kalan birkaç kurşunu da bu ezici sayı farkı karşısında hiçbir işe yaramayacaktı.

Çaresizce Uygar'a baktım. Arabaların arasında kalmamak için sürekli manevralar yapsa da ve küçük çarpmalarla onları bizden uzakta tutsa da gittikçe daha da tuzağa çekiliyor olduğumuzun farkındaydı.

Uygar... Daha yeni kavuşmuşken, yeni kurtulmuşken tekrar ve hem de bu sefer temelli ondan ayrılma düşüncesi... *Nasıl bunlar hep bizim başımıza gelebilir?* Kendimden şüphelendim yine. Bu kötülüğü bilinçsizce yapmış olabilecek kadar inandım içimde yaran şeytanın varlığına ve kendimi yiyip bitirdim o kısıtlı dakikalarda.

Biri çarptı bize bu sırada, dengemizi şaşırtmak istedi. Uygar ise her saldırıyı kusursuz karşılıklarla defetti ve bizi sıkıştırmalarına İzin vermedi. Otoban genişledikçe Uygar'ın manevra kabiliyeti de gelişti. Lastiğe ateş edemezler ve bu hızda kaza yapmamıza sebep olamazlardı. Arabada ben vardım.

"Uygar..." Gözyaşları içinde sızlanmaktan başka da bir şey yapamadım. Uzun süredir varlığını bana pek hissettirmeyen sırtım bile yeniden yanmaya ve dizlerim aşınmaya başlamıştı. Midem bulanıyordu artık. Bayılmamak için zor tutuyordum kendimi.

Yakalanacağız. Uygarı öldürecekler, bana da ölmeyi diletecekler. Oturduğum yerde iyice kayarak avuçiçlcriini dudaklarıma bastırdım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım. *Yakalanacağız.*

"Bir şey olmayacak," dedi Uygar.

Doğru anı kollamak için birkaç kurşun daha saklıyormuş. Vakti geldiğinde, sıkışmamıza yakın en kritik noktalarda şoförlere ölümcül kurşunlar gönderdi. Sonra da dans eder gibi bir rahatlıkla yalpalayan araçların arasından geçip gitti.

Benim taraftan araca çarptıklarında refleksle çığlık attım. Uygar sinirle küfretti ve hemen ardından, "Koltuğunu eğ," dedi bana.

Panikle koltuğun kolunu tutup çektim ve bedenimle beraber koltuğu geriye yatırdım. Uygar, silahını benim tarafımdaki cama doğrulttu ve dışarıya iki el ateş etmesiyle beraber çığlık sesleri duydum. Sonra dibimizdeki aracın yoldan çıkmasını, dikiz aynasından seyrettim.

Shavit usulüne uygun olacağı üzere, sayıları çoğalarak artıyordu. Kabullenmiştim. Kaybetmiştik. Çöktüğüm köşede nefesimi tutuyor ve avuçiçlerimle yüzümü kapatıyordum.

Çöküşümüzü görmek istemiyordum. Uygar'ı öldürdüklerini görmek istemiyordum. Son iki kurşunu bize bırakmadığı için ona kızmaya bile başlamıştım. Yakalanmaktansa ölmeyi tercih ederdim oysa ama anık çok geçti. *Yeni bir hayat için ümitlenmene yazık. Sen, yarattığın pislikte boğulmayı hak ediyorsun, Meira ama en azından Uygar'ı da peşinde sürüklemeseydin.*

Umutsuzluk ve korku içinde, yüzümü kapadığım parmaklarımın arasından kısacık bir anlığına baktım etrafa. Arkaya doğru yaslanmıştım, aşağıdaydım ve tek görebildiğim şey yan aynaydı. Arkamızdan bize hızla yaklaşmakta olan bir araba seçtim o sırada. Fan gözümü aldığından bu arabanın da onlara ait olduğunu sandım.

Ancak arkadaki arabanın tek bir fan vardı.

Aynı araba bizi geçti, Uygar'ın tarafına doğru'yaklaşmaya başladı. Uzandığım yerden koltuğumla beraber bir çırpıda doğruldum ve bizimle aynı hizaya gelen, ön tamponu kırık dökük olan o tanıdık BMW'ye baktım.

Arabayı Mert sürüyordu.

Aynı hizaya geldiğimizde o da başını buraya çevirmişti ama Uygar'a değil, direkt bana bakıyordu. İfadesiz bir bakış gibi görünse de çokça sitem, nefret ve en çok da keder içeriyordu. Belki bir saniye ya sürdü ya sürmedi ama tüylerimi diken diken edecek bir kudretteydi.

Sonra soğuk bakışlarını benden ayırıp önüne döndü ve arabasını hızlandırıp bizi geçti. Şaşkınlıktan ve korkudan ağzımı açamadım bile, koca bir ahmak gibi büyüttüğüm gözlerimle onun ne yapacağını izledim. Yalnız değildi, kendisiyle beraber arkamızda daha başka araçlar da belirdi. O arabalar da bizi teker teker geçmeye başladı. Bir anda neye uğradığımı şaşırdım ama benim tarafıma yaklaşan arabayı da hemen tanıdım. Sürücü koltuğunda uzun kızıl saçları ve yüzündeki iddialı sırıtmasıyla oturan Roze bana bakıyordu. Tekrar önüne dönmeden Önce bana göz kırptı ve hızlanarak bizi geçti.

Diğer tarafta Tarzan ve canavar dişleriyle arabası... O da bizi geçti. Arkada Bizon dedikleri o adam... Hepsi! Neredeyse bütün Santral! Birden gecenin karanlığını her renkten arabalarıyla ve platform ışıklarıyla aydınlatmışlar, çevremizi sarmışlardı!

Hayretle Uygar'a baktım. Onun da bu ziyareti asla beklemediği aşikârdı ama istifini bozmadan onlara uydu. Arabalar artık bizi kuşattığında ve düşmanlarla aramıza mesafe koyduğunda birden teker teker bütün arabaların ışıklan sönmeye başladı.

Sonra bütün arabalar karanlığa gömülüp geceye karıştı. *Hayalet...*

Heyecandan nefesimin kesildiğini hissettim. Filtreli cam, görüşümüze yardımcı olmasa imkânı yok arabaları göremezdim. Bir tek dımdızlak ortada kalan düşman arabalar vardı ortada. Bizden birkaçının, düşman arabaları agresif hareketlerle kışkırttıklarını ve uzaklaşmak zorunda bıraktıklarını da gördüm. Farları, bizden birkaçını üstünkörü aydınlarsa da yeterli değildi. Her yerdeydik. *Gerçekten, her yerdeyiz.*

Tam da bu sırada Uygar el frenini çekti ve arabayı ani bir hareketle yolun tam tersi istikametine doğru çevirdi. Acı frenler eşliğinde onlarca arabanın arasında geriye döndüğümüzde, karanlık bizi iyice kamufle etmiş ve bütün araçlar, bu arbedeyi takip ederek bizden uzaklaşmış, tek tek bizi geçmişti.

Uygar ise hızla ters istikamete doğru sürdü ve ilk çıkışa saparak otobandan ayrıldı. Artık şehir ışıklarının arttığı ve hayatın canlandığı bir yoldaydık, yalnızdık. Birkaç kişinin ötedeki yollardan dönerek bize katıldığını görmüştüm ama Santral'dckiicrdi.

Uygar, tenhada açık bir arazi tarafına saptı ve orada topraklı bir yol kenarına arabayı çekti. Sonunda ilerideki yoldan sadece normal arabalar geçip gittiğinde ve gerçekten de kurtulduğumuzu idrak edebildiğimde ilk gerçek nefesimi aldım.

Yeni yeni kendime gelebildiğimde Uygar'ın elini alnımda hissettim. Ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. "Yine mi ateşin var senin?" diye sordu.

"Onlar..."

"Santral," diye tamamladı.

Arabaların güçlü motor sesleri yaklaştı. Birkaç araba gürültülü bir müzik eşliğinde - DMX, *Ruff Ryder's Anthem* çaldığını zor anladım-frenlere asılarak tek tek etrafımızda durdu. Bizzat tanımasam da Santralde gördüğüm tanıdık tipler arabalardan gülüşerek indi.

Hemen diğerleri de tehlikeyi atlatmış ve sanki anlaşmışız gibi bizimle bu yerde buluşmak üzere coşkuyla bize katılmış, tozu toprağa kaydırarak durmuşlardı.

Bizi gören, buraya doğru geliyordu. Uygar bana, "Arabada kal," dedi ve aşağıya indi.

Onu görenlerin yüzü aydınlandı hemen. "Hayalet!" diye, Santral'de-ki takma ismiyle çağırdılar onu. Tabii, bir zamanlar... Ben onu sakat bıraktığım için motor sürmeyi bırakmak zorunda kalmadan öncesinde...

Bizondu gelen. O iriyarı vücudu ve gözlerine kadar tırmanan dövmeleriyle beraber Uygarı coşkuyla karşıladı. "Böyle karşılaşmayı beklemiyorduk! Başının dertte olduğunu

duyunca uçarak geldik.”

Uygar da dalgın bir karşılıkla, “Uzun zaman oldu,” dedi ona.

“Güzel zamanlardı. Seni bir daha aramızda görecek miyiz?”

“Sanmıyorum.”

Dayanamadım, kapımı açıp aşağıya indim. F^vden aceleyle ayrıldığımız için ayakkabı bile giyememiştim, çıplak ayakla bastım toprağa ama umrumda değildi. Beni gören Uygar’ın ise ilk takıldığı şey bu oldu. Bana doğru yürüyecekti ki elimi kaldırıp *sorun değil,* dercesine durdurdum onu. Ne ayağımın ne de başka bir şeyin derdindeydim ben, tamamen şaşkınlık içindeydim.

Etrafıma bakarken vc hâlâ bize katılmakta olan arabaları izlerken, tarif edemeyeceğim bir hissiyatla dolup taşmıştım. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyordu ve bu ilk defa kötü bir sebepten değildi. Neredeyse *aidiyet,* diyecektim buna. Neredeyse bu kadar küstahlaşacaktım ama büyük çoğunluğunu bile tanımadığım etrafımı saran Santral halkını izlerken tek hissim güvendi. Hak etmesem de güvendi.

Korkunç bir haldeydim, o an bunu fark etmedim. Saçım başım dağınıktı, üstümde de uzun bir gecelik vardı. Uygar, buna daha fazla dayanamayıp beni belimden tuttu ve onun ayakkabılarına basmam için beni hafifçe havaya kaldırdı.

“Ayakkabıların yok. Arabada otur şimdilik.”

Ona aşağıdan ve artık dip dipe olduğumuz için oldukça yakından bakarak, “Yanında durmak istiyorum,” dediğimde bütün argümanlarının onu terk edişini izledim.

Pes ederek sitemkâr bir iç çekme eşliğinde beni tekrar kaldırdı ve bu sefer arabasının kaputuna oturttu. Artık ayaklarım yerden kesildiği için rahattım ve gelen geçeni de izleyebiliyordum.

Gelenlerden biri de Roze’ydi. O tatlı arabasından indi ve neşeli neşeli bana doğru yürüdü. “Sarışın!” deme şekli içimi kıpır kıpır etti. Sadece bir kere vakit geçirdiğim birini görmekten bu denli sevinç duyacağımı ve sanki aileme dönmüşüm gibi içimi sıcacık yapacağını nereden bilebilirdim? Ben de şaşkındım buna.

Roze karşımıza geçtiğinde ilk işi yıllar sonra ilk defa görebildiği Uygar’ı yanağından öperek onunla selamlaşmak oldu. “Hayaletsin diye hep görünmez olmak zorunda değilsin,” diye de payladı onu. Uygar’ın yüzünde samimi bir tebessüm peyda oldu ama

bir şey söylemedi. Bu sırada, Roze onu kokladı ve yüzünü buruşturdu. “Sarhoş musun sen?

“Biraz içmiştim.”

“Belli. Araban bir sağa bir sola gidiyordu. Adamlar ne yaptığını anlayamadığı için sizi yakalayamadılar herhalde.”

Memnuniyetsiz bir ifadeyle Uygar’ı kışkışladı ve benim karşıma geçti. Hemen ellerimi tuttu ve bir sevinç nidasıyla topuklan üzerinde yükselerek bana sarıldı.

“Geleceğim, deyip gelmemene çok kırıldım, bilgin olsun,” diye takıldı bana da. Geri çekildiğinde ve neredeyse bu yarım yılda yaşadığım terörü her zerresiyle yansıtan çökmüş yüzüme daha yakından bakabildiğinde kaşlarını çattı. “Niye böyle görünüyorsun, Sarışın?”

“Yorgunum.”

Tarzan’ın arabası da nihayet bize katıldı. Yanımıza gelene kadar onu da aynı tarifsiz bir heyecanla izledim.

“Vay, Sarışın...” Kolunu sevgilisinin omzuna attı. “Seni görebilmek için başının illa derde girmesi mi lazım yoksa?” Hemen yanda duran Uygar’a baktı. “Seni zaten anca mahşerde görürüz diyorduk,” diye ona da sallamadan geçmedi elbette.

Dalgın bir gülümsemeyle, “Nasılsınız?” diye sordum.

“Seni gördük, iyi olduk.”

Hiçbir karşılığı olmadan bana karşı besledikleri sempatiye bakınca neye uğradığımı şaşırıyordum. Yine zarar göreceğimden ya da daha kötüsü, zarar vereceğimden korksam da ürkerek de olsa onlara yaklaşmaktan kendimi alıkoyarmyordum.

Tarzan en son, “Hayalet Bey de geri gelebildiğine göre ekip kuruldu demektir,” dedi.

“Geri gelmedim.”

“Göreceğiz,” dedi kızıl. “Bir kere bize yüz verince ne olduğunu biliyorsun. Yakana yapışıyoruz. Sonra çıktığın her sokakta Santral’i görür oluyorsun.”

Uygar buna karşı biraz duvarlarını indirecek gibi oldu. Tarzan ona bir şeyler sordu, birkaç kişi daha bize katıldı ama benim gözüm de kulağım da dışarıdaydı.

Sonunda o da geldi. Tek farlı ve ön tamponu kırık araba. Onu *kızım,* diye severdi. Onu bile mahvetmiştim.

Mert'in geldiğini gördüğümde Uygar'ın arabasının kaputundan indim ve hızlanmaya başlayan kalbimi düzene oturtmaya çalışarak Mert'i izledim. Arabasından inmişti. Sapasağlamdı. Biraz kilo vermişti sanki, sakallarını da uzatmıştı. Gözlerinde yorgun bir çöküklük vardı. Hiç bu tarafa bakmadı, yanma gelen bir adamdan sigara aldı ve onunla beraber yakıp içmeye başladı. Onu böyle aramızda mesafelerle gördüğümde ve o bana bakmayıp varlığımı reddettiğinde içimi yakıcı bir his kapladı. O an, bu iki adamın, Uygar ve Mert'in benim her şeyim olması gerektiğini, onlardan başka hiç kimsem olmadığını ve bütün hayatımı onlarla iyileşmeye adamam gerektiğini düşündüm.

Uygar'ın beni izlediğini biliyordum, ben de Mert'in sigarasını bitirdikten sonra arkasını dönmesini izliyordum. Gideceğini düşünerek telaşa kapıldım ve birden koşmaya başladım. Uygar'ın arkamdan seslendiğini duysam da dinlemedim ve Mert'e yetişip birden arkasından ona sarıldım. Kollarımı sıkıca gövdesine sardım ki beklediğim o atağına karşı yine de ona tutunabileyim.

"Özür dilerim, Mert," diye için için ağlayarak yalvarmaya başladım. "Yaptığım her şey için özür dilerim! Asla kendimi affetmeyeceğim!"

Herkesin bu zavallı halimi gördüğünü biliyordum ama umrumda değildi. Geriye kalan o birkaç şeyi de kaybedemezdim, dört kolla sarıldım ben de ona. Uygar yaklaştı ama müdahale etmektense günah çıkarmama izin verdi.

Bunun yerine, "Neyi izliyorsunuz?" diye bağırdığını duydum kalabalığa doğru. "Herkes kendi işine!"

Mert ise şaşkınlığı geçtiğinde gövdesine doladığım kollarımı tutup ayırmaya çalıştı beni kendinden.

"La, bi git!" diyerek beni o Ankaralı ağzıyla uzaklaştırmayı denese de kalan bütün gücümle yapışmıştım bir kere ona. Hareket ettiğinde dahi ben de onun peşinde kuyruk gibi hareket ettim.

"Ben aynı kişi değilim, Mert," diye bilinçsizce zırvaladım, kendimi küçük düşürmeye devam ettim. "Belki buna inanmazsın. Hakkındır ama başka ne diyebilirim, bilmiyorum. Yaptıklarımı hiçbir şeyle telafi edemem ama hiç değilse ne kadar üzüldüğümü göstereceğim."

Mert, hâlâ beni kendisinden ayırmaya çalışıyor ve Uygar'a, "Al şu manitanı başımdan!" diye söyleniyordu ama bunun yol açtığı tek şey, benim ona daha da sıkıca sarılmam ve

daha da sıkı ağlamaya başla-mamdı. “Kızım, kaybol dedim!” *

“Gidemem,” dedim salya sümük içinde. Beni başından savabilmek için birden öne doğru eğildiğinde benim bedenim de onunla beraber kalktı, öyle sıkıca bağlamıştım kendimi ona işte. Ne yaparsa yapsın, beni defedemedi.

Sonunda pes etti. Güçlü, umursamaz, kabadayı... Bütün maskeleri tek tek indi ve titrek bir iç çekişle duruldu.

“Artık kim olduğun geçmişi değiştiriyor mu?” dedi bana yabancı gelen, sakin bir tonla. “Ozan’ı ve öykü’yü geri getiriyor mu?” Başını hafifçe yana doğru çevirmiş, hiç görmediğim bir uysallıkla konuşuyordu benimle. “Benimkileri siktir et. Uygar’ın yaralarını siliyor mu? Bir tek beni yaksaydın, affederdim ama sen hepimizi yaktın. Bizim bizden başka kimsemiz yoktu zaten. Sen onu da bizden aldın. Sen ya da Maria. Umurumda değil.” Gövdesini saran kollarım gevşemiş ve iki yanıma düşmüştü ama Mert yine bana dönmedi. Aynı duruşu korurken, “Değiştiğine de inanmam,” dedi. “Sen değişmezsin. Farklı bir maske takarsın en fazla.” Bir adımda uzaklaştı benden. “Hadi, git şimdi.”

Arabasının kapısını açtı. Orada öylece dikildim, bana baksın ve ne derece perişan olduğumu görsün istedim. Ben daha kendim iyi-leşemeden onlar için, “Her şeyi yaparım,” dedim. Bu, kendimi de iyileştirmenin bir yolu. Bizi parçalara ayıran kişi bensem o parçaları da ben toplamalıydım. Mert bu söylediğimi duymazlıktan geldiğinde de bütün bir Santral’in duyacağı bir kudretle, “Kendimi kanıtlamak için her şeyi yapan m!” diye bağırdım.

Men arabaya binmeden önce ilk defa bana baktı ve kırgın bir tebessüm etti. “O hataya bir kere düştüm. Bir daha olmaz.”

O, arabasına binip, giderken Uygar arkamdan bana yaklaştı. Garip hisler içindeydim. Göğsüm hızla inip kalkıyor ve tedirginlik içinde baştan sona titriyordum. Tek düşünebildiğim, artık geriye ne kaldıysa onu da kaybedeceğimdi.

Gözyaşlarımı siliyordum. “Ne yapacağım?” diye sordum, “öyle bir imtihan ki tek doğru cevabı yok.”

Aynı yollardan geçtik, aynı kadere yenildik ama daha kendine merhemi yokken, “Bekleyeceksin ” dedi bana.

“Neyi?”

“Doğru zamanı.”

12

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Karşındaki şeytanın sıfatı tanıdıksa aynadır belki de baktığın, Meira.

Şenken düşmanın, nereye kaçacaksın? İnsanlar seni tanıyor. Yeniden başlamana izin vermeyecekler. Unutmak, sana bir meleğin acı-masıydı ama ruhunu şeytana sattığın için, vakti geldiğinde borcunu ödeyeceksin. Korktuğun ne varsa ona dönüşeceksin. Hem sen aynalardan kaçacaksın hem de insanları da aynı yansımayı gördükleri için suçlayacaksın. Nasıl kanıtlayacaksın? Sen bile sana inanmaz. Şimdi bir zavallı gibi dizlerinin üzerinde, tanrılarına dua edeceksin: *Lütfen, benim kadar acımasız olmasınlar bana.*

Yeni bir şansı hak ediyor musun ki sen, Meira?

Bir kahramanlık için fırsat kolluyorsun. Kalbini, her kurşuna siper edeceğini göstermek için atılmaya hazırsın. Binlerce kez salladığın kurşunlara denk olacaksan kaç defa kendini siper edeceksin? Sen affedilebilir misin? Seni affedecek tanrı şeytana da *dost,* der.

"Pişman mısın?"

İşıklar kapalı. Kızarık gözlerime, akşamüzeri gökyüzünün soluk mavisi yansıyor. Aynadaki sıfatıma kilitlenmişim, kıpırdamakta zorlanıyorum ama bu esinti gibi sinsi fısıltı, sahte olamayacak kadar gerçekçi. Zorla başımı çeviriyor, arkama bakıyorum ama mutlak bir karanlık karışılıyor beni. Ancak tekrar önüme döndüğümde, aynada onunla karşılaştım: *Maria.*

Karanlığın içinden sıyrılan, silik ama güçlü bir siluet gibi donuk ve benden de kanlı canlı. Başını biraz eğmiş, bataklık yeşili gözleri meydan okuyormuş gibi benimkilere kilitlenmiş. Dudaklarında, varla yok arasında seçilebilecek kibirli bir sırıtma yer ediniyor.

Bir kan emici o. Gizlesen de yaralarının kokusunu alan ve kaçsan da daima kurtulduğunu sandığın yerde seni bekleyen bir gulyabani o.

Dudakları oynamadan tekrarladı: *"Pişman mısın?"*

Hareket edersem dişlerini gösterir ve şahdamanma atlar. Karşısında nefesim kesilmiş halde ve her titrediğimde bir yaşın kopup yanağıma düştüğü dengesiz duruşumla Öylece dikiliyorum.

"Pişman olursan yaptıklarının bedelini ödemen gerekir. "

Bir kere konuştuğunda yankısı onu takip ediyor, zihnime varana kadar bir çığ gibi toplanıp büyüyor ve herhangi bir çığlıktan daha gürültülü bir şekilde kulaklarımda çınlıyordu.

"Yine de pişman mısın?"

Sonsuza kadar dikilirdim orada ama onu gördüm. Boy aynasının hemen yanında, dizleri üzerine çökmüş bir beden var. iki beden. Biri yerde, kanlar içinde *annem.* Diğeri, kara gözleri ve en büyük hayal kırıklığıyla beni izleyen *babam.* Kalbim öyle sert atıyor ki göğsümü yınıp dışarı fırlayacak sanki.

Bedenimi saran felç edici korkuya direndim ve geriye doğru adımladım ama görüş açım genişledikçe yeni bedenler girdi gözlerimin önüne. *Kamber,* ayakta dursa da kurşunlarla dolu vücudu her an yere yığılabilecekmiş gibi dengesiz.

Nefes alıp verişim hızlandıkça daha az oksijen giriyor ciğerlerime. Telaş içinde birkaç adım daha geriye atıyorum ama yatağımda! Yatağımda uzanıyor *öykü.* Beyaz elbisesi kan kırmızısına boyanmış, boğazı deşilmiş, başı yataktan sarkıyor ve mavi gözlerinde fer kalmamış. Ona değecekmişim gibi korkuyla kaçınıyorum. Bu sefer de köşeden parçalara ayrılmış bir bedenin eksik uzuvları gözüme çarpıyor. Bir kısmı yanmış, bacakları dizkapaklarından itibaren paramparça, çenesi vahşice koparılmış gibi ayrık. *Ozan...*

Bir şeye takılıyorum. Yerde, zifir gibi... İs gibi... Bataklık gibi o balçıktan bir beden yükseliyor. Küçücük bir beden. Bir iblis değil, sadece vücudu yanmaktan kararmış bir erkek çocuğu. *Ludıuig...*

Kasılan ağzımı zorla araladım vc boğazımı yırtacak bir çığlıkla yere yığıldım. Sadece bu kadarı da değil, daha başka onlarcası, gölgede kalan onlarca beden, onlarca sıfat, onlarca günah, sır var.

Ve bu cehennemin merkezinde de dikilmiş bir kişi: *Maria...*

Kapının açıldığını duydum ama kendimi çoktan kaybetmiştim. Kimin geldiğini görmedim, gerçekten gelip gelmediğini de görmedim. Yerde, halüsinatif bir krizin pençeleri arasında debeleniyordum.

“Meira!”

Omuzlarımdan sarsıldığımı hissettiğimde Uygar’ı fark edebildim. Maria’nın korkusundan ona bakamadım fakat telaşını sezdim. Cehennemimle arama girmeye ve gözümün önüne inen perdeyi kaldırmaya çalışıyordu.

Maria ise iki zavallıymışız gibi bakıyordu yerdeki bize. *Gökler mi,* diyordu o kan kırmızısı dudakları kıvrılırken. *Tanrı mı? Küçük insanların tanrısı olabilecekken büyük insanların kölesi olmayı mı seçiyorsun?*

Küçük insanlar dediği ailem, arkadaşlarım, benim canım ve kanım... Kanattığı ve cesetleri üzerinde tepindiği o bedenler, benim bir zamanlar sahip olduklarım. Sahip çıkamadıklarım, hak etmediklerim, şimdi uğruna bütün dünyayı karşıma alacaklarım...

Ama Maria bu çaresizliğime, kimsesizliğime, elimden aldığı herkese gülüyor.

“Meira..."

“Gülüyor,” diyebildim sadece. “Gülüyor bana, Uygar. Gülüyor. Çünkü biliyor. O her şeyi aldı ve bana hiçbir şey kalmadı.” Uygar, yüzüne bakmam için uğraşsa da ben o aynadan ve karanlık siluetten gözlerimi ayıramadım.

Uygar uzandı vc tek bir yumruk darbesiyle aynayı parçalara ayırdı.

Maria da ayna parçalarıyla beraber dağıldığında nihayet bitti bu eziyet. Kafamdaki sesler dinmese de gözümün önünde hayat bulan geçmiş, geldiği yer olan cehennemin o kör kuyusuna geri indi.

Geriye şu an kaldı: Gözyaşlarından kör olacak Meira ve kendi cehennemini yaratan kızı sarıp sarmalayan, sakinleştirmeye çalışan Uygar.

“Bitti,” diye fısıldadı kulağıma. Oysa dünya üzerindeki bütün aynalar paramparça olmadan bitmeyecek.

İşte, bu artan krizler yüzünden artık terapi görecektim. Dört gündür Santral’in çiftiİğindeydik. Uygar da benim için ayarladığı terapisti, Santral’in çiftliğine getirtti.

Burası, Santral halkının bir kısmının yaşadığı, temelde bir tatil köyüydü. Ahşap evlerle çevriliydi etrafı. Geniş bir arazisi olduğu için çevrede yeri geldiğinde atlar, yeri geldiğinde de arabalar şaha kaldırılıyordu.

O sakin öğle sonrasında odamın balkonundaydım. Santralden bir grup bahçede toplanmış, ateş yakmıştı. Sohbet ediyorlar, müzik dinliyorlardı. Oturmuş, sessizce onları izlerken arkamda bir karartı hissettim.

Uygardı gelen. "Doktor geldi?

Tahta ev, iki katlı ve küçüktü. Çatı katında tek oda vardı, onu da Uygar bana ayırmıştı. Kendisi aşağıda, kanepede yatıyordu. Doktoru üst kata, odama getirdi.

Orta yaşların sonunda, tertipli, ağırbaşlı bir adamdı. Alnının ortasındaki kırışıklıklar yüzünden, kaşlarını hep çatıyormuş gibi görünüyor ve ilk bakışta, güven vermekten ziyade seni yargılayacağını düşündürüyordu. Yine de üzerimde iyi bir ilk izlenim bıraktı.

"Burhan Koçak. Memnun oldum." Tanışma faslında dahi konuşmaya olan isteksizliğimi gördüğünde, "Ben buraya, paylaşmaya hazır olmadığınız hiçbir şeyi sizden zorla koparmaya gelmedim," demişti daha ilk gün. "İster yalnızca günlük muhabbetler edin benimle isterseniz dc çocukluğunuzdaki bir anıdan bahsedin. Hazır olduğunuzda bunu bileceksiniz ve ben dc bekliyor olacağım."

Hiçbir şey anlatmak zorunda olmamak beni rahatlattı ve ben de ona gündelik konulardan bahsettim. Mesela yakınlarda bir göl olduğundan ama yüzmeyi bilmediğim için oraya gidenlere imrendiğimden bahsettim. Çünkü söğüt ağacının dalları göle değiyor, manzaraya inanabiliyor musunuz? Daha sonra Santral'in ulusal marşıymış gibi sürekli Bili Withcrs'tan *Lean on Me* çaldıklarından hana birinin bunu sürekli akoru bozuk gitarıyla çaldığından ya da işte, telefonum olmadığı için kimseyi arayamadığımdan bahsedip uzunca çene çaldım. Hepsini büyük bir dikkatle dinledi.

Bir sonraki seansta, belki görünüşüne tezat olacağı üzere, hiç dc yargılayıcı biri olmayışının beni erkenden rahatlatmasından, ona bir an önce bir şeyler anlatmak istedim. İlk söylediğim şey öncesinde hafızamı kaybettiğimdi. Detay sormadı, daha konuşmak istemediğimi hemen anladı. Sonra yine, bahçede ateşin etrafında şarkı dinleyen ahali için *işte görüyor musunuz yine aynı şarkı,* dedim.

Üçüncü seansta açıldım. Geçmişte yaptıklarım için kimliğimi ve ciddi suçlarımı açık edecek her detayı biraz çarpıtarak *fiziksel zarar verdim, çevremdekiler! manipüle ettim, sevdiklerimi terk ettim* gibi durumu yumuşatan şeyler söyledim. Ona kazadan, hafıza kaybından ve şimdi, o korkunç kadını kâbuslarımda gördüğümden bahsettim.

“Geçmişimi nasıl kendimden ayrı tutacağım?” diyerek sitem ettim ona.

“Elbette tutamazsınız. O sizin bir parçanız,” dedi o da. “Bu vasıtayla kendimi açıklamama izin verin. Meslek etiğimin de biraz dışına çıkarak ben seanslarımı tedavi gibi görmem, bunu söylemeliyim. Karşımda bir hasta oturuyor gibi düşünmem. Sizde, bende olandan farklı, eksik veya fazla bir şey yok. İnsan psikolojisi de bir spektrumdadır. Tanılar koyabiliriz ama bu biraz da bizlerin icadıdır. Sizde bozuk olan bir şey yok Varsa da bu varoluşunuza bağlıdır, bunu düzeltecek bir tedaviyi bilmiyorum. Ancak -hiç de bunu istemeyerek- bastırabilirim. Bu sebeple insanların geçmiş yaşantılarını, kısacası oldukları kişiyi, bugünkü ya da gelecekte olmak istedikleri müstakbel kendilerinden ayrı görerek vicdanlarının bastırılmasına ve buna *tedavi* denmesine karşıyım. Ben, sizi geçmişinizden ayırmak ve sizi tatlı bir yalana inandırmak değil, sizi geçmişinizle bütünleştirmek istiyorum. Ancak onu nasıl kontrol edebileceğinizi böyle öğrenirsiniz. Ondan kaçarak değil, onun üzerine koşarak Ancak böyle ona tasma takabilirsiniz. Çünkü başka hiçbir terapi, bir saniye öncesinde yaşananları bile silecek ve onu sizden muaf tutacak kadar kudretli değildir. Ve size, yeni bir siz vaat edemez. Her türlü o hırçın sularda sürükleneceksiniz ve ben size yüzmeyi öğreteceğim ama yanlış anlaşılmayayım. Bu, *terapinizin* nasıl sonuçlanacağım söylemek değildir. Size yüzmeyi öğretebilirim ve siz yine de boğulabilirsiniz. Ben size bir ürün pazarlamıyorum.”

Adamın bu sözleri biraz acayip geldi. Hoşuma gitmedi değil tabii. Geleneksel terapi yöntemlerini kısmen daha esnek şekillerde ve yapmacık bir profesyonellikten uzak uygulama fikri, gerçekten ihtiyacım olan ilaç gibiydi.

Sonraları ona sık sık yaptığım küçük şeylerden bahsettim. “Günahkâr olduğunuza kendinizi fazlasıyla inandırdığınız için bu seansları bir günah arınma gibi görebilirsiniz ancak bizim kutsal mabedimizde, günahları konuştukça onlardan arınmayacak, onlarla bütünleşeceksiniz,” demişti bir gün. “Onları Özümseyeceksiniz. Sizi, sorunun kaynağına yönlendireceğim ve özünüzle ne yapacağınıza yine siz kendiniz karar vereceksiniz. Dilerseniz bu süreçte bir psikiyatrla paralel ilerleyebilir ve sizi ilaca da başlatabiliriz.”

İlaç istemediğimi söyledim ve ona sık sık kâbuslarımdan bahsettim. Orada, daima Uygar’ın olduğunu ve sanki tepesine düşecek olan bir çığdan kurtarmak için ona yetişmeye çalıştığımı söyledim. Hisleri mden bahsettim. Nasıl çaresiz olduğumdan mesela.

“Kendimi şöyle hissediyorum...” dedim ona. “Dört tarafı uçurum olan bir tepede uyanmışım. Tamam, oraya kendim çıkmışım zamanında ama şimdi, ne yapacağımdan habersizim. Adım atmak istiyorum ama düşeceğim. Geri inemem çünkü yalnızca buraya

tırmanı-labiliyor. Etrafta yardım alabileceğim hiçbir şey yok çünkü kendim onları uçurumdan aşağılara atmışım. Ancak birileri var ki sürekli beni suçluyor: *Neden oraya çıktın? Neden sahip olduğun her şeyi aşağıya attın? Neden ilerlemiyorsun? Neden aşağı inmiyorsun? Neden kanatlanıp uçamıyorsun?* Anlıyor musunuz? Her şey imkânsız ama bu uçurumu sanki bir tek ben görebiliyorum. Suçluluk hissi, daha sonra yıktığım her şeye karşı sorumluluk hissi... Çıkmazdayım. Benim aslında cevaplara değil, bir şansa ihtiyacım var. Oradan sadece inmem gerekiyor."

"Atlayın o halde."

"Ve yere mi çakılayım?"

"Kanatlanıp uçamayacağınıza göre."

"İyi diyorsunuz da..." dedim dertli dertli. "Aşağıda pek kızgın insanlar var. Hani geçmişte aşağıya attıklarımdan hayatta kalanlar... Onlar beni bir cadı gibi bağlayıp yakmak için an kolluyor."

"Şimdi belki biraz bu metafor için daha somut örnekler vermek istersiniz."

"Uygar ve Mert," dedim tahmin edeceği üzere. "Onlar benim geride kalan her şeyim ama bana güvenmiyorlar. Mesela hiçbir işte olmamı istemezler. Bana fikrimi sormazlar, beni arkadaşlarıyla aynı ortamda görmekten dahi hazzetmezler. Bana epey kızgınlar. Sırtlarını dönmezler çünkü bıçaklayacağımı bilirler."

"Bıçaklar mısınız peki sizce?"

"Hayır. Asla." Düşünmedim bile. "Geçmişimdeki kadınla bağ kuramıyorum."

"Anlattığınız kadarıyla size güvenmemekte haklı sebepleri olmuş. Sizin de belki onlan bıçaklamakta kendinizce haklı sebepleriniz vardı. Kuyruğuna basılan kedi daima tırmalar. O zamanki motivasyon kaynağınızı kafanızda canlandırın. Gerçekten birileri ya da bir şeyler sizin kuyruğunuza basmış mıydı?"

"Evet. Açıkçası, o kuyruğa neler neler yaptılar..." Sonra ona, ikili aile çatışmasından bahsettim.

"Böylesi bir kimlik çatışmasıyla büyümüş olmak, aklınızı çok karıştırmış belli ki," dedi. "Öncelikle dönüp, dolaşıp söylediğiniz tek şey, geçmişteki bazılarının ne kadar iyi insanlar olduğu ve başlarına geleni hak etmedikleri. Evet, elbette hak etmediler ama bu düşünce şekline kendinizi suçlamak dışında başka hiçbir şey ekleyemezsiniz. Üvey babanız, dediğiniz gibi iyi bir baba olabilir ama bu, sizi güvende hissettirmediği

gerçeğini değiştirmiyor. Size yetememiş, duygusal ihtiyaçlarınızı karşılayamamış. Bu, muhtemelen babanızın amaçladığı son şey bile değildi ancak neredeyse hiçbir ebeveyn isteyerek yaralamaz zaten çocuklarım. Hayatınızın büyük bir çoğunluğunu, aidiyet kavramından uzakta, suçluluk duygusu içinde, kimliğinizden utanarak yaşamış ve fikirlerinizi, duygularınızı, kısaca sizi siz yapanları gizleyerek var olabilmişsiniz. Kendiniz olmanız bir utanç unsuru gibi işlenmiş aklınıza. Bu kimlik karmaşası, büyük birikmişlikler ve bastırılmalar sizi öfke ve kine itmiş. Sizi elinizde olmayan faktörlerle suçladıkları için siz de onları ellerinde olmayan faktörlerle suçlayarak karşı bir saldırıyla savunmaya geçmişsiniz. Sonrası için de bu bir alışkanlık olmuş. Zararsız bir baş etme mekanizmasından, algılarınızı ve inançlarınızı yönlendiren bir dogma olarak oturmuş. Kendinizi güvende hissetmek için ve bir daha asla kendiniz olduğunuza utanmamak için onları utandırmanız gerekmiş. Ancak yakıt verip durduğunuz hisler, yakıtınız bittiğinde sizi tüketir. Bu durumda yakıtınız nefretti. Sorunlardan kaçtınız ve ilişkilerinizi onarmayı denemek yerine, yıkmayı daha basit buldunuz. Böylece sorun da kalmazdı ortada. Ancak nefret ettiğiniz aileniz, inanç çatışmalarınız, ırk farklılığınız, bunlar birer bahaneydi ve geriye tüketilecek bir şey kalmadığında, geldiğiniz noktada, devam edebilmek için kendinizden parçalarla o canavarı beslemeniz gerekti. Canavar derken beni yanlış anlamayın. Siz böyle tasvir ediyorsunuz."

Bunu günlerce düşünecektim. *Sizi siz yapanları gizleyerek var olabilmişsiniz.* Uygar, terapiyi sorduğunda hep *iyiydi,* diye geçiştirecek, balkonda oturup, bitki çayları içerken Burhan doktorun sözlerini belki milyon defa tekrar edecektim. Hiçbiri bilmediğim şeyler değildi ama biri söyleyince sadece bir canavar gibi gördüğüm kansız Maria bile, etten ve kemikten ibaret bir kız çocuğu gibi geldi. Ona acıdığım için değil, onu haklı bulduğum için hiç değil. Sadece, denklemin bu kadar basit olması ve bu felaketlerin daha çok başından, çok basit şekillerde önlenebilecek olması, kötü hissettirdi.

Burhan doktorla her seansta farklı şeyler hakkında konuşmaya başladık, istediğim konudan bahsetmeme izin verirdi. Sonra bunu neden yapmış olabileceğimi, bunda neden öyle veya böyle hissettiğimi, daha sonra orada neden şunu söylediğimi, hepsini bir profesyonelin gözünden değerlendirir ama daima son noktayı benim koymamı beklerdi. Sanki terapi uygulayan o değildi de ben, çok konuşup istediğini anlatan, kendi kendini *tedavi* eden ve ona da dinlemesi için para veren bir deliydim.

Bana sık sık *ben hiçbir zaman sizi avutmayacağım,* derdi. *Ben size bir dost değilim, başınızı omzuma koyamazsınız. Sevdikleriniz ve sevmedikleriniz hakkında da açık konuşacağım.*

Huyuma gitmek için uğraşmazdı. Bu yüzden biraz dürüst ama iyi bir dinleyici olan, tam arkadaş olmadığınız ama yakın olduğunuz, işte o tarz ilişkiler gibiydi, aramızdaki dinamik. Kendimi güvende hissediyordum ve Önemsediğim tek şey buydu.

O akşam, seans sonrası Uygar'a bahçede olacağımı söyleyerek Santral ahalisine katıldım. Çiftlik güvenliydi, herkes herkesi tanıyordu ve etrafta yabancı olmazdı. Geniş bir araziydi, evler yan yanaydı ve geniş bir açıdan bakılırsa çember şeklinde dizildiği görülebilirdi. Ahırlar ve hem at hem de araba sürmek için çokça açık arazi vardı. ileride, çamuru sıçratarak birbiriyle yarışan motorcuları görebiliyordum.

Kamp ateşi yakılmıştı. Etrafına dizdikleri uzun ve kalın kütüğe oturmuş, birinin gitarla çaldığı Yeni Türkü elen *Delileri* dinliyor ve uzun çubuklara geçirdikleri sosisleri kızartıp afiyetle yiyorlardı. Ro-ze'nin yanına oturduğum gibi birileri hemen elime plastik bardakta bira tutuşturdu ve aralarında döndükleri sigarayı ağzıma tıkıp geri aldı. Bir de sosis kızartmak için çubuk. Hiç garipsemedim. O sırada gözüme bizim ev takıldı. Uygar balkondan beni izliyordu. Tek eli cebinde, diğer eli ise hemen az önce dudaklarının arasından çıkardığı sigaradaydı.

Roze, "Ben de tam senin arkandan konuşuyordum," diyerek ilgimi çekti.

Çubuğu ateşe tutmaya ve sosisimi bir güzel kızartmaya başladım. "Umarım iyi şeyler söylüyordun."

"Bu kız ne zaman evden çıkacak da aramıza katılacak,, diyordum. Bizi sevmedin mi? Doğruyu söyle!"

"Gideriniz var," diye takıldım. Sonra gitarlı çocuğu, daha doğrusu çaldığı parçayı işaret ettim başımla. "Biraz sizin tarzın dışında sanki."

"Biz hiphop da dinleriz, rock da türkü de. Santral'in havası, içindekilere göre değişir, istediğin bir parça mı vardı yoksa?"

"Hayır. Güzel gayet."

Yanında başka bir kız oturuyordu ve konuşmamızla ilgiliydi. Onu bana, "Badem," diye tanıttı. Herkesin absürt takma isimleri olduğunu bilsem de garipsedim. Tatlı kızdı ama. Kısa, kumral kaküllü saçları vardı ve kalın çerçeve gözlüğü yüzüne fazla büyük duruyordu. Bal rengi gözleri vc yuvarlak tatlı yüzüyle bu duru güzelliği beni şaşırttı. Saçının iki yanında birkaç toka vardı. Bilekleri kalpli, çiçekli böcekli bileziklerle doluydu ve kot bir tulum giyiyordu.

"İsmin neden Badem?" Ona ilk sorum bu oldu.

"Mert'in en sevdiği kuruyemiş," derken o küçük dudakları kocaman bir gülümsemeye evrildi.

Bunu hiç beklemiyordum işte. Mert dediği kişi bildiğim Mert mi diye sorgulayacakken de Roze, "Evet, o," dedi. "Mert'e platonik maalesef."

Kız gülümsedi. "Bir kere beraber yarıştığınızı gördüm. Sen onun arkadaşıydın yanılmıyorsam."

"Sayılır," diyebildim anca.

Herhalde yüzümde başından beri garip bir ifade vardı ki Roze bu halime güldü. "Garip takma isimlerimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Garipten ziyade absürtler," diye itiraf ettim.

"Çünkü hanımefendi..." dedi oyuncu sesiyle ve ben de bu sırada sosisimi üfleyerek yemeye başladım. "İnsanın olduğu yerde nefret de olur. Bizi besleyen hırslarımızın en büyüğü günümüz dünyasının yapay hiyerarşisi. İsimlerimiz, soyadlarımız, hangi aileden geldiğimiz, hangi makamda oturduğumuz, dinimiz, dilimiz, ırkımız... Bunların hepsi, uğruna yarışılacak bir şeymiş gibi sunuluyor bize. Bugün sözde bizi biz yapan etiketler nefretin en başlıca sebepleri. Ama Sarışın, Santral'de kim olduğun önemsiz. Burada kimliğini sen belirlersin. Takma isimlerimizin çoğu da anlamsız kelimeler ya da absürt ev eşyalarıdır ki etikerlerin değersizliği vurgulansın. Bir nevi dalga geçmek için çoğumuz rastgele isimler seçtik diyebilirim."

Bu sırada örnek gösterir gibi ilerideki gruptan birine, "N'aber, Big İT?" diye seslendi.

"iyidir, canım! Senden?"

Yeniden bana döndü. "O normalde sıradan bir bevaz vaka ama burada asıl tutkusuyla ilgilenen bir şarkıcı," dedi. "Ona *Big TT*derler misal. Açılımı Tuvalet Terliği. Yani Büyük Tuvalet Terliği." Yine aynı gruptan iri cüssesiyle göze çarpan Bizonu gösterdi. "Bizon," dedi. "Açıklamaya gerek var mı? Tarzan'ın, çocukken en sevdiği çizgi film Tarzan'dı. Roze lakabını, kızıl saçlarımdan ötürü." Vc kulağıma yaklaştı. "Kendime çirkin bir lakap veremedim işte, ne yapayım? Gülleri andırıyor vc şarabını da çok severim. Sonra kırmızı her şeyi severim. Mesela Mert, tiranîsu yemeye bayılıyor. Badem, Mert'e bayılıyor. Kılıçdaroğlu, hep kaybediyor. Ve şu da Erkek. Ona yaratıcı bir isim bulamadık. NPC gibi takılıyor öyle." Düşünceli bir şekilde daldığım vakit kulağıma doğru yaklaşıp, "Sana kim olduğumu söylersem ben de hatırlarım," diye mırıldandı. Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. "Kısacası, Santral ikinci bir şanstır, Sarışın. Kim olduğun değil, kim olmak istediğindir. Bunu sana ilk söylediğimde yeterince ciddiye almamıştın. Şimdi, bir daha düşünmeni öneriyorum. Sen kim olmak istivorsun?"

KesinlikteMariadeğiL Hatta Meira bile değil. Bambaşka biri olmak istiyorum. Kendimden olabildiğince uzaklaşmalıyım. Tabii, sorusuna bu cevabı veremeyeceğimden sessizce tebessüm etmekle yetindim.

O sırada birinin omzuma dokunmasıyla ürktüm. Yanıma oturduğunda Uygar olduğunu anladım.

"Oo, Savcım, hoş geldin. Randevu almadan seninle görüşebiliyor muyduk ya?"

Ben de buna biraz güldüm ve Uygar için uzatılan bardağı ona verdim. Roze, "Şimdi böyle olduğuna bakma, Sarışın," dedi. "Eskiden Santralde sabahladığı bile olurdu."

Hayret ettim doğrusu. "Uygar mı?"

Uygar sabırla iç çekti. Roze, "Tabii!" diye atıldı. "O zamanlar motor sürerdi. Fena değildi hani."

"Sadece o kadarını biliyorum," derken devamını anlatmasını umuyordum.

"Lise dönemlerinde, Uygar Mert'le beraber Ankara'ya gelirdi arada. O zamanlar hep beraber takılırdık. Avukat olunca geri gitti ama. Çok nadir gelip gider oldu." Uygar, Roze'ye, *ben buradayken arkanı-dan mı konuşuyorsun*, diye sitem edercesine bakınca, "Korkma," dedi ona. "Kızlarla nasıl takıldığını anlatmayacağım."

Uygar, Roze'yle arasında oturduğum için öne eğilerek ona ters ters baktı. "Bak..."

" Tamam, tamam. Takılıyorum sana. Sarışın, Uygar hani biraz inek bir tipti vc stresten kaçmak için motor sürerdi. Bu kadardı aslında. Ortam falan yoktu bunda. Sıkıcıydı biraz."

Şarkı değişti, bu sefer yine aynı sanatçıdan başka bir parça çalmaya başladılar. Bizon, Uygar'a konuşuyordu vc az sonra Tarzan da onlara katıldığında üçü derin bir sohbete daldı.

Bundan istifade ederek Roze'ye yanaştım ve sessizce, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

Fısıldayarak, "Sonra da kaza yaptı ve motoru da Santral'! de bıraktı," dedi.

"Kaza geçirdi demek." Gerçekten, bu soruya saf saf başka bir cevap geleceğini düşünmüş müydüm? Hangi felakete ben sebep olmadım ki?

Rozc konuşmaya devam edip, "Kazadan sonra onu ancak Mert'ten az çok duyduk," dedi. "Çok değişmişti. Savcı olmuştu, Polat amcayla işleri ayırmıştı, garip bir dönemdeydi ve

o yeni hayatında bize yer yok gibiydi."

Uygar'ın sesini dinlerken iç çektim. "Sence bir daha motor kullanamaz mı?

"Bilmem. Bu konuda ağzını bıçak açmaz." Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi heyecanlı göründü. "Sen rica etsene! Seni elbet dinler. Hiç değilse bir kere olsun senin için yapar."

Buna az kalsın gülecektim. "Asla dinlemez beni."

Beni aptal bulduğunu açıkça ifade etti. "O adamı daha önce birinin ağzından çıkacak iki sözü beklerken görmemiştim. Bana kalırsa bir tek seni dinler."

O *kaza* benken, gidip de yeniden motora binmesini nasıl isteyebilirdim? Konuyu değiştirip, "Santral'in sahibi kim?" diye sordum.

"Tanımazsın. Pek görünmez etrafta ama Uygar'ın eski arkadaşıdır.

Değişik biri. *Yarasa* diyorlar ona. Takma adı bu."

"Neden değişikmiş?"

Dudak büzdü. "Bilmem. Tuhaf bir herif işte."

Tek kaşımı kaldırdım. "Santralde nefret olmaz sanıyordum."

"Kışkırtma bol bol vardır ama!" diye masum masum güldü.

"Bu çiftlik kimin peki?"

"Santral'e ait bütün kurumlan Yarasa'nın ailesi yönetir. En başta da ailenin dedesi, Uğur amca vardır."

"Hep adı geçiyor ama hiç kendisi yok," dedim.

"Yaşlılık krizi sanırım. Her işle uğraşıp vakit geçirir. Anlık bir kararla Tibet'e gidip keşişlerden *Kung Fu* eğitimi alıyor ya da şu an Aztekler'le ayin yapıyor olabilir. Evinde sadece kitap okuyor ya da milyoner olduğu halde rastgele bir kafede garsonluk yapıyor da olabilir. Yaşına rağmen ona yetişmek zordur. Yakında tanışırsın."

Gözümün, fark etmeden sürekli etrafa kaydığını ancak sonunda, "Mert nerede, biliyor musunuz?" diye sorduğumda anladım. Güya o da bu evlerde kalacaktı ama günlerdir onu görmemiştim.

Birileri cevap vermeye hazırlandı belli ki ama kafalar döndü ve Bizon da gülmeye başladı. Neye güldüğüne baktığımda, çiftlik sınırlarından içeri girmekte olan tek farh arabayı gördüm.

"Speak of the devit? diye mırıldandı Roze.

Bizon da, "İti an, çomağı hazırla," diyerek daha kaba bir alternatif sundu.

Mert'in arabasını izliyordum ve bu hali canımı sıkıyordu. "Arabası hep öyle kırık mı kalacak?"

"O arabaların fabrika çıkışı durdu," dedi Bizon. "Parçalan zor bulunuyor. Zaten çok da değiştirmek istemediğini söylüyor. Baba yadigârı ona. Anca motorunu falan yapar İşte."

Mert'in altında bol blucin, üzerinde *Fight the Power* yazan kısa kollu bir tişört ve başında, kulaklarını örtmeyen bir bere vardı. Kulağına sıkıştırdığı bir dal sigarasıyla yanımıza geldi. Suratsız, keyifsiz ve aceleciydi.

Bir iki kişiye başıyla selam verdi ve Uygar'a, "Pist, gelsene biraz," diye seslendi.

Uygar, herhalde normalde bu seslenişinden rahatsız olurdu ama şimdi ayağa kalktı. Bu sefer de hemen diğerleri müdahale etti. "Zaten hiç buralara gelmiyorsunuz!" diyerek Mert'in de Uygar'ın da koluna asıldılar.

Bizon, "Lan, otur," diye çekiştiriyordu Mert'i. "Sosis kızartıyoruz."

"Yok. İşim var. Geri gideceğim?

Zorla onu da oturttular. "Gel hele şöyle. Başlatma işine?

Sonunda, on iki kişi ateşin başında, bira bardaklarımız ve sosislerimizle akşam vaktini hoşça geçiriyorduk.

"Halin vaktin yerinde? dediler Mert'e. Gerçekten sağlıklı görünüyordu. "Ne zaman yarışlara dönüyorsun?"

Kulağındaki sigarayı aldı ve yaktı. "Uçan kuşa borcum var, lan. Ne yarışı?"

"E oğlum, kazanırsan borcunu da ödersin. Hiç kumarbazlık ruhu yok sende?

"Tarzan ibnesinin götünü yırtacağı gelir. Uğraşamam?

Erkekler rahat rahat birbirlerine küfredebildiği için buna gülüp, geçerken Roze sosisini Mert'e fırlattı. "Düzgün konuş sevgilimle!"

Zamanında eğilmeseydi az daha sosisi suratına yiyordu. O da ağzında sigarasıyla, "Lan!" diye karşılık verdi. Bu Mert için *seni var ya seni, gebertirim,* demek gibi bir tepkiydi işte.

Sonra Mert'i oyalamak için onu sigara, içki ve sosisle kandırıp durdular. Moralinin bozuk olduğunu biliyorlardı. Bol bol konuşturdular.

"Ulan, emperyalizm böyle bir şey işte? diye, tişörtündeki yazıya bile laf attılar. "Sana batının dertlerini ithal ediyorlar. Senin davan değil ki bu? Siyahilerin kendi hareketleri?

Tabii Mert hemen celallenir böyle şeylerde. Tişörtünü çekiştirip gösterdi. "Sisteme başkaldırı için bir slogan bu. İster siyah olsun ister mor, bana ne? Ben sisteme başkaldırıyor diye destekliyorum?

"Hangi sistemi diyorsun?"

"Hepsi işte? dedi. "Ama özellikle binlerinin diğerlerinden üstün olduğu herhangi bir sistemden bahsediyorum?

"Sen patronları hiç sevmezsin. Doğru?

Biraz sinirden kulakları kızarmış, biraz da ilgiliydi. Bir ayağının bileğini, öteki bacağının dizine gelecek şekilde atmış, elinde sigarası, bol bol birasıyla hemen çene çalmalara başlamıştı.

"Sevmiyorum tabii. Var mı lan? Dünyanın neresine gidersen git, işçi sınıfı işte böyle namussuz patronlar tarafından kullanılmaya mahkûm çünkü. Neresini seveceğim?"

TT biraz ılımlı yaklaştı. "Dünyanın çarkı böyle dönüyor, Mert'im. Değişecek bir düzen değil bu?

"Nasıl değil? Bal gibi dc değişir?

"Ne önerirdiniz, Mert Gucvara?" diye dalga geçtiler onunla ama işte, sadece itekleşiyorlardı. Kötü bir niyet burada mümkün değildi.

Mert, önce sigarasından güzel bir nefes aldı, izmariti ateşe attı, daha sonra da bilmiş bilmiş, "Patronları önce taşaklarından asmak lazım? dedi.

"Ama hepsi kötü değil ki."

“Olsun. Elâlcme ders olması lazım.”

“Ee, daha sonra?”

“Bi sigara daha verin, lan? Uzattılar. “*Alkol, paran varsa içersin. Sigara, düşmanından bile istersin,* demişler. Tabii ya! Sigara çok tehlikeli? Onu da yakıp, “Sonrası, işte...” dedi. “Pek önemli değil. Amaç sadece patronları taşaklarından asmaktı. Yani koca bir ülkenin üzerine bastığı şey zaten işçi sınıfı. Buna rağmen yüklerini artırmak için bir de başlarına bu kırbaççı pezevenkleri koyuyorlar. Diyorum ki mesela işçiler, muhafaza edilmeli. Şartları, ne sikim iş yaptığı belli olmayan ve bütün gün ofiste *latte* hüpleten beyaz yakalılarınki gibi hafif olmalı. Olanakları bitmemeli. Esneklikler, tatiller, çocukları için eğitim fırsatları falan işte amma koyayım. Mesela bir inşaat işçisi, senin vatandaşının yaşadığı evleri, turist çektiğin otelleri, bahçesindeki kürsüden dünyaya parmağını salladığın o şatafatlı sarayları, gelecek nesli yetiştirdiğin okulları, eşini, dostunu koridorlarında beklediğin hastaneleri, kıtaları birleştiren köprüleri yapıyor ve sen bu adamı, yazları kırk derece sıcakta uzun saatler boyunca cüzi miktarlara çalıştırıyor ve köpeğe verilmeyecek yemeklerle besliyorsun. Ya iş bulamayan gençleri ya da emeklilik yaşında çalışmak zorunda kalmış yaşlı adamları sömürüyorsun. Tabii ihmallerden ölmezlerse. Bırak kardeşim sen bu, *biz dünya gücüyüz,* ayaklarını. Başta işçi sınıfına böyle muamele gösteriyorsan zaten saygıyı hak etmiyorsundur. Putin’e parmak sallasan ne olur? Herif umursamıyor ki. özel sektör desen zaten Türkiye’nin göt deliği. Asıl adı da *7/24 Kırbaçlanacak Şahsına Münhasır Köle'dır* onun ve akında da parantez içinde şu yazar: *Çeyrek ekmeğe çalışır.* Diyorum kİ bunlar çok sıkı denetimde olmalı?

"Sen diyorsun ki sosyal demokrasi lazım.”

“Kardeş, ben sosyal mosyal anlamam. İşçisi, köylüsü, emekçisi, sanatçısı, öğrencisi... Bunları el üstünde tutmalı diyorum. Anladın mı beni?”

“El üstünde tutulsalar sen neci olursun acaba?” diye takıldı ona Roze. “Kumarbazlıktan başka ne yapıyorsun?”

“Ben de emekçiyim işte, kızım.”

Bununla dalga geçtiler. Mert, binlerini tokatlamakla tehdit etti. İçkiler yenilendi ve Uygar, bu sefer sosisimi benim yerime kızartıp bana verdi.

“Mesela vergiler tamamen saydam olmalı.” Mert hararetli bir tartışmanın ortasındaydı yine. “Bütün halk, vergiler nereye harcanıyor kuruşu kuruşuna görmeli. *Saydam,* derken *her şeyi göreceğiz,* diyorum. Meydanlara devasa televizyonlar diksinler. Ben izleyeceğim, lan, var mı? Telefonuma bildirim düşsün hatta. Milletvekiliymiş,

belediyeymiş, bakanmış, hacı hocasıymış... *Şu an yemek yiyor,* diye bildirimi düşsün mesela. Bir lokma fazla yesin, hemen arıyorsun, şikâyet ediyorsun. *Hayırdır, lan, sen milletin parasıyla âlem mi yapıyorsun,* diyorsun. Hop! Sepetliyorlar herifi. Anladın mı? Yoksa ben niye enayi gibi vergi ödeyeyim ki? Allah bilir, hangi cemaatçinin makam aracına benzin oluyor benim emeğim?"

Konuşma şekli fazla kabaydı ve bu bazılarını istemsizce güldürüyordu. "Ulan, sen ne idealist adammışsın meğer ama kıroluk da çok var sende," diye ona takılıyorlardı.

Mert de bunlara alınmıyor, herhalde çok dolmuş olacaktı ki ortamın rehavetine kapılarak ne varsa içinde döküyordu.

"Sonuçta fakirlik olmayacak. Olmamalı. Dünyanın en bereketli toprakları bizim. Her bölgesi ayrı ülke gibi kendine has, zengin. Ulan, atanın fabrikalarını Araplara peşkeş etmek yerine kendi vatandaşına, çiftçine, işçine biraz önem versen zaten çark dönecek, bir daha kimse aç yatmayacak. Yatırmayacaksın, birader. İşte vergi dediğin bunlara gidecek."

Mert'e dalıp gitmiştim. "Mert'i böyle bilmezdim," dedim. "Genelde pek vurdumduymazdır."

Roze bana yanaşıp, "Eşek falan ama göründüğünden daha derin biridir," dedi. "Çok zor bir çocukluk geçirmiş," diye de fısıldadı.

"Men mi?"

"Evet."

"Onun olayı neymiş?"

"Babası da fabrika işçisiymiş. İş kazası sonucu yatalak kalınca çocuk yaşta çalışmak zorunda kalmış. Zaten sonra annesi terk etmiş, babası da kısa süre sonra vefat etmiş."

Anlatmaya ne kadar hevesliymiş! Bir anda bu kadar şeyi ortaya dökünce bir afalladım. Bakışlarım, hâlâ hararetli bir tartışmanın ortasında olan Mert'e kaydı. O kadar güçlü görünüyordu ki onun gerçekte birçok kez derinden kırıldığına inanmak zor geldi. Kendimi herhalde daha kötü hissedemezdim.

Neden hep yaşama güçlükle tutunan insanları seçtin, Maria?

Konunun seyri biraz değişmiş, hukuka gelmişti. "Savcı adamın düşüncelerini merak ediyorum ben," diye pası Uygar'a attı birileri.

Uygar öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzünde belli belirsiz bir sırıtma vardı. “Ben Mert kadar idealist değilim.”

“Siktir oradan,” dedi Mert.

“Mevzuat ne diyorsa onu yapıp geçerim, işimin başındayken yani.” *Çünkü işinin başında değilken...*

“İşte bak, sana dair sevmediğim şey de bu.” Mert hemen doğruldu. O kaşlarını gözlerine kadar indirerek, elinde sigarasıyla hararetli konuşmalarını destekleyecek jestler yapmaya başladı. “Nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Çoğu konuda benimle aynı fikirdesin ama makamını asla bir şeyleri düzeltmek için kullanmazsın.”

Uygar bunu saçma bulmuş gibiydi. “Çünkü ben padişah değil, savcıyım. Kanunlara göre çalışırım. Benim başka bir işim yok.”

“Mesela, açlıktan ekmek çalmış birine soruşturma açar mısın?” diye sordu hemen.

Hiç düşünmedi. “Evet, açarım.” Hatta bu soruyu gülünç bile buldu.

“İşte amma koyayım,” diye dem vurdu. “Ben bunu sevmiyorum. Böyle meslekleri kabul edemiyorum. Yalnız, sen çok ahlaklı bir savcıymışsın gibi garibanın ekmeğinin peşine düşmen de iyiymiş, he. Herman, Henrich, Polat falan. Hatırlatırım, kardeş. Sen *malum* kadın yüzünden kimlerle anlaştığını unutma derim.”

Bir anda ciddi bir hava solumaya başladık. Birkaç kişi tartışmanın büyüyeceğini düşünerek araya komik sözlerle girmeyi denese de ikili belli ki uzun süredir bu tarz çatışmalar içindeydi ve şimdi de buna bir nokta koymayı istiyordu. Ben ise o *malum* kadın olduğum başkalarınca bilmiyormuş gibi diken üstünde oturuyordum.

Uygar, hiç rahatsız olmuş gibi görünmedi. “Ahlaklı olduğumu hiçbir zaman söylemedim. Doğru, ben de kanunları çiğnedim. Bu yüzden *idealist biri değilim,* dedim. Bahsettiğin anlaşmayı yaptım çünkü binlerini korumak zorundaydım. Bundan gurur duymasam da sevdiklerimi korumak için kendi prensiplerimi çiğnedim ve yine çiğnerim.”

“Oh be, keyfe gel! Ee, gariban da *ölüyü diriyi siktin, gözü bana mı diktin,* demez mi? Çünkü bazıları suç işlemek zorunda bırakılıyor ama hukukun onlara hiç acımaması haksızlık.”

“Bahsettiğin durumlardaki insanlara acımayan şey hükümet, hukuk değil,” dedi Uygar. “Şartlar, suçluları doğuruyor. Kendin de söyledin bunu.”

Mert, onu duymazlıktan geldi. “Adama, *kardeş, sen niye açsın,* diye soracaklarına, *niye ekmek çaldın,* diye soruyorlar. Ben böyle hukuku neyleyim?”

“Suçunun hafifletilmesinde, aç olması da bir faktör sayılıyor haliyle,” derken, bütün bu ajitasyondan etkilenmemiş gibi görünüyordu Uygar. Sanki, zaten bu mevzulara her gün adliye koridorlarında binlerce defa maruz kalıyormuş ve artık taşlaşmış gibiydi. “Hiçbir şey düşündüğün kadar tekdüze değil ama sen diyorsun ki adam aç diye istediği suçu işlesin. O halde deli de istediğini kesip biçsin. Aldatılan kişi, eşini çekip vursun. Ben işimi ideallerime göre esnetseydim ve vicdanımla hareket etseydim hukukun bağlayıcılığının bir değeri kalmazdı. Kaldı ki ben karar merci değilim. Ama hâkim olsaydım da bir şey değişmezdi. Kanıt olmaksızın mağdur da olsa birine *yardı m* -ya da nasıl bir kahramanlıktan bahsediyorsan artık- etmezdim. Doğru, hukukun yctcmcdiği zamanlar var ama çoğunluğun güvenliği ve sistemin işleyebilirliği açısından kurbanlar daima olmak zorundadır.”

“İşte ben de diyorum ki bir tane bile kurban varsa nasıl o makamda rahat rahat oturabiliyorsun?”

“Çünkü bu sistem, benim iyileri kayırmamla düzelecek bir sistem değil,” derken alay ediyormuş gibi göründü Uygar. “Ben burada kendi ülkemin kanunlarına göre iş yapıyorum. İyisine de kötüsüne de hiçbir kayırma olmaksızın, tehditten, rüşvetten, mevcut düzene karşı çıkmaktan korkmadan aynı prosedürleri uyguluyorum. Sonuçta, karar veren de mahkemelerdir. Gerisi beni alakadar etmiyor. Ayrıca sen ne zamandır bu kadar *doğru* bir adamsın?”

Men, bu çıkmazın farkındaydı ve canı sıkkındı. “Ben sadece herhangi bir gücün, bu sistemi değiştirmek adına kullanılmamasına karşıyım. Anladın mı?”

Uygar, omuz silkti. “Meclis’e kanun teklifi vermek olsun, araştırma önergesi sunmak olsun, bunlar benim görev tanımımın dışında. Benden tam olarak ne beklediğini merak ediyorum.”

Bunu yeterince düşünmemiş gibi sinir bozukluğuyla, “Mesela sen dc bu şeytanların kuyusunu kazacaksın,” deyiverdi. “Ben olsam gördüğüm, duyduğum her olaya atlardım. Madem böyle bir gücüm var, inandığım şey için daha taraflı olabilirdim.”

Uygar, “Bu yüzden senin gibi düşünen insanlar hayatta hiçbir zaman, hiçbir işte yükselemez,” dediğinde, hepimiz bakakaldık. “Derin sandığınız bakış açıları gerçek dünyanın anlayışına göre çok sığ. Gerçekçi değilsiniz çünkü hiçbir zaman gerçek bir makama geçmemiş vc gerçek bir gücü elde etmemişsiniz. Bu yüzden böyle atıp tutmak kolay geliyor.”

Mert, gerici bir süre boyunca onu sert bakışlarla izledi. Sonra oturuşunu düzeltti vc öne eğildi. “Kibirli piçe bak. Seninle Keçiören’de *Hüptrik* hüplettiğimiz günleri bilmesek *soylu doğdu piç,* diyeceğim.” Beklediğimiz gibi kavga etmediler. Uygar sırıttı ve Mert de sigarasını içmeye devam etti. Az sonra yatıştılar. “Hem zaten öyle makamlara da meraklı değilim. Benim patronum olamaz. Yükselmek falan hikâye.”

Roze’nin rahat bir nefes aldığını duydum. Hemen, ortamı daha da yumuşatmak için güzel bir şarkı açtırdı. Boş bardakları doldurttu ve çizgisini asla aşmayan, her konuda daima sakin bir dille konuşan bir adam olan Tarzan’ı araya sokmak üzere ona laf attı.

Ancak o sırada biri, “Sarışın,” dedi. “Hiç konuşmadın. Sen ne düşünüyorsun bu konular hakkında?”

Birçok konu konuşulduğu için ve biraz da hazırlıksız yakalandığım için, “Hangi konu?” diye sordum.

“Günümüz siyaset anlayışından bahsediyorduk. Yolsuzluk olsun, mülteciler olsun, liyakatsizlik olsun. Senin düşüncelerini merak ettim.”

Bir anda bütün ilgiyi üzerimde hissettim. Tüylerim bir kirpininki gibi dikeldi. Eski dönemlerimde kürsüde konuşmamı bekleyen askerlerin, siyasetçilerin, işadamlarının, çete liderlerinin düşü, üzerime bir karabasan gibi çöktü. Kalp ritmimin hızlandığını ve kulaklarımda, savaş çağrısı sirenlerinin çaldığını hissettim.

Sadece basit bir soru sordu. Bu kadar abartacak bir şey yok.

“Ben...” Uygar’la göz göze geldim. Bende nefret ettiği bir şeyi görmek üzereymiş gibi duygusuz bir ifade yüzünde donakalmışrı. Gözlerimi kaçırdım. “Siyasetten pek anlamam.”

Belli ki güçlü beklentileri olan kalabalık, bu cevaptan hiç memnun kalmadı. Aynı adam biraz da kışkırtarak, “Anlamasan bile kafanda hiç mi bir düşünce yok?” diye takıldı.

Uygar bu kaba üsluptan rahatsız oldu. “İlgilenmiyor demek ki. Uzatma.”

insanların ilgisinin dağılmasını izleyince biraz daha rahadadım ancak Roze bana yanaştı. “Ne yalan söyleyeyim,” dedi. “Radikal siyasi düşünceleri olan biri sanmıştım seni.”

Bütün sırlarımı biliyormuş gibi kendimi diken üstünde hissettim. “Neden?”

“Bilmem. Öyle hissettim.”

Biraz sonra Mert, onu tutan Bizon u itekleyerek ayaklandı. “Tamam lan, yeter artık. İşim var diyorum, oğlum. Uygar, konuşacaklarımız var. İzmariti yere attım diye hakkımda soruşturma başlatmaya-caksan benimle gel.”

"Al onu yerden.”

Uygar, söylenerek peşinden gitti ve ikisi beraber bizim eve girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika boyunca gerçekten, beni bıraktıkları yerde kalmaya çalıştım. Müziği dinledim ve biraz daha içtim ama sonunda dayanamadım ve ben dc peşlerinden ayaklanarak koştur koştur eve girdim.

Salondaydılar. Antreden beni göremiyorlardı ve anlaşılan kapı sesini de duymamışlardı. Amacım kulak misafiri olmak değildi ama Mert’in kızgın bir şekilde, *“Senin gözünü intikam hırsı bürümüş,”* dediğini duyduğumda duraksadım, *“önünü bile görmüyorsun. Din adamlarını öldürmek ne demek, la? Hepsi birleşerek peşine düşecek! Hatta düşmüşler bile!"*

Uygar’ın, İsrail’deki baskınını konuşuyorlardı. *“Bunca zaman Mevtayı saklamak için geri adım attım zaten ama artık bitti. Gelsinler bildikleri gibi. ”*

Mert, *“Benyokum,* "diye kestirip attı.

*“Istesen de olamazsın,”*diye karşılık verdi Uygar. *“Bu benim meselem. Dahil olmayacaksın.”*

Şimdide, *“Siktir git,* ” diye çıkıştı. *“Ne demek dahil olmayacaksın?*

“Tehlikeli. ”

“Ne olmuş tehlikeliyse? Hem Polat'la ortaksın artık. Polat nah izin verir onlara bulaşmana. ”

Uygar ne ara Polat’la ortak oldu? Herman’la görüşmesi sırasında, katı bir dille onu reddetmişti en son. Sonra parçalar birbirine bağlandı ve beni, ondan yardım alarak bulduğunu anladım. Eilar’taki limanlara, Polat’ın nakliyat şirketi aracılığıyla ulaşmış olmalıydı. *Yine benim yüzümden, onunla anlaşmak zorunda kaldı.*

“Seve seve izin verir, "dediğini duydum Uygar’ın. *“Siyasi bağlantılarına ihtiyacım var. Karşılığında güzel vaatlerim olacak ona. ”*

“Ne vaatleri?”

“Benjamin Shavitin serveti."

Bunu duyduğumda gözlerim büyüdü. Kasa bir sessizlik girdi araya. Babamın servetinin Türkiye’deki kısmını kastediyor olamazdı, ona zaten el koymuştu. O halde İsrail’deki paraydı bu.

Uygar, *“Tahmin edilen mal varlığı 237 milyar/'* dedi ve ekledi: *“Dolar. ”* Galiba Mert’in bunu hazmetmesini bekledi, *"Bu sayı buzdağının görünen yüzü en azından. Kurtarabildiğim kadarını Polat’a vaat edeceğim. Benjamin in limanları da onu mest edecektir. ”*

“237 milyar dolar mı?” Mert orada kalmıştı. *“Anasının nikâhıymış.*

Sadece Benjamin in mal varlığı mı bu?”

“Evet. ”

“Nasıl alacakmışsın bunu? Tarikata ait değil mi şu an bu para?”

“Meİraya ait, "dedi. *“Babasının bıraktığı verasette Meira vefat ederse paranın bağışlanacağı yazıyor. Bu yüzden onu öldüremiyorlar. Meira olmadan o paranın tek kuruşuna bile dokunamazlar. ”*

“Herhalde gerçekten de o kadar parayı Polat’a vermeyi düşünmüyor-sundur?”

“Var bazı planlarım. Sen dert etme. Zamanı gelince gereğini de yapacağım. ”

“Beni dahil etmemekte ciddisin, '"diye soludu Mert hayretle.

“Ve fikrim değişmeyecek. ”

“Siktir git o zaman. ”

Adım sesleri duyduğumda onları dinlemeye o kadar dalmıştım ki saklanmayı bile düşünemedim. Son anda telaşla kıpırdandım fakat Mert çoktan öteden görünmüş, yine de bana hiç bakmadan, burada dikilmeme bile şaşırmadan kapıya doğru ilerlemişti.

“Dinlemiyordum,” diye kendimi savundum ama umursamadı. “Nasılsın? Ben de tam...”

Yüzüme bile bakmadan, evden çıkıp gitti. İçimde kabaran ağlama isteğiyle girişte öylece dikildim fakat kendimi tuttum. Doktorla konuştuklarımı hatırladım. *Çaba saf etmem gerekiyor.* Sadece onlar için değil, kendim için de. Onlara yaklaşmak beni kendimle de yakınlaştıracaktı. Bu terapi üç kişilikti.

Uygar'ın, elleri cebinde beni izlediğini bile fark etmemiştim. Kendi iç dünyamdan ayılabildiğimde bana yaklaştığını gördüm. Tam da karşımda yükseliyordu uzun bedeni, önce benim iç dünyama o da dahil olmak istiyormuş gibi sessizce beni izlemeye devam etti. Sanki *ne dönüyor o kafanda,* diye sorguluyordu beni. O sırada da ne kadar korktuğumu gördü şüphesiz. Geçmişim bir yana, geleceğimin belirsizliğiyle, kaybetme korkusuyla, günahlarımı asla telafi edemeyeceğimin paranoyasıyla baştan sona nasıl titrediğimi fark etti.

, Elini kaldırdı, parmaklan yanağıma değdiğinde tenimde bir ürperti yayıldı. Bir eli hâlâ cebindeydi. Diğer elinin tersini ise yanağıma sürtüyor, bana güven hissi nedir, gösteriyordu. O ne düşünüyordu peki? Çok barizdi ikilemi, bana bir adım yaklaşmakla bir adım geri gitmek arasında kaldığını biliyordum.

Üzülme, diyemezsin. Beni teselli edersen kendine ve dostlarına ihanet edersin. Mahvolmama da izin veremezsin, sen benden ne olursa olsun vazgeçemezsin.

Ona bu ikilemle eziyet edemezdim, bana yaklaşmasına izin veremezdim. Ben de, "Odama çıkmak istiyorum," dedim.

Eli olduğu yerde durdu, bakışları ağır ağır gözlerime tırmandı. Sıfıra indirmek istiyordum o mesafeyi ama sınırlarımızı hatırlatmak zorundaydım. Geri çekildim ve yanından geçip gittim.

Ertesi gün sabahın yedisinde ayaktaydım.

Üzerime Roze'nin getirdiği kıyafetlerden en normal olanlan geçirmiş ve aşağıya inmiştim. Uygar çoktan kalkmıştı elbette, balkonun cam kapısından onu telefonla konuşurken görebiliyordum. Benim aceleyle mutfağa girdiğimi ve bir bardak su doldurduğumu gördüğünde sürgülü kapıdan içeriye uzattı üst gövdesini.

"Nereye?"

"Mert bahçede," dedim ve daha ayakkabılarımı bile doğru düzgün giyemeden dışarıya fırladım. Mert ilerideki garaja arabasını çekmiş, Big TT ve Tarzan'la beraber tamir ediyordu.

Çeşidi alet edevatla dolu garaja girdiğimde üçlü konuşuyordu. Mert'in arabanın altından, "Herifler eski kasa Hilux çekmişler," dediğini duydum. "Dağda terörist kovalamadığımız eksikti bir amma koyayım."

Geçenki kovalamacadan bahsediyorlardı. Etraf zift ve benzin kokuyor, dilde metalik bir tat bırakıyor ve *Ryde or Die B**** çalıyordu.

Tarzan beni gördüğünde "Oo, Sarışın!" diye selamladı hemen. Elimdeki su bardağını fark ettiğinde, "Teşekkürler!" diyerek uzandı ama hemen geri çektim.

"Senin için değil, ilerideki bidondan alabilirsin."

'İT" o dişlek ağzını sonuna kadar açarak, sırıtırken, Mert arabanın altından tekerlekli platformla kayarak çıktı ve bana baktı. "Ne var?" Yüzü gözü kirlenmişti. Üstünde sıfır kollu bir tişört vardı ve yaralarını kapatmak için her yerini kaplattığı dövmeleri ortadaydı.

Bu görüntüye bakmaya dayanamıyordum. Gözlerimi kaçırarak su bardağını uzattım. "Susamışsındır dedim."

"Susamadım," dedi ve arabanın altına geri girdi. Tarzan da tekrar su bardağı için uzandı ama bardağı ondan kurtarıp ters ters baktım. İçerisi hiphop müziği ve tamirat gürültüsüyle boğulmuştu ama orada öylece beklemeye başladım.

Ben uzun süre gitmeyince Mert, tekrar arabanın altından çıktı ve aksi bir bakışla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen susayana kadar bekliyorum."

Doğruldu ve platformda oturur bir pozisyon aldı. Terli kollarını dizlerine dayadı. Aldığı derin nefeslerle geniş omuzlan kalkıp, inerken, "Yaklaşık beş metre koy aramıza," dedi bana. "Orada bekle."

Bir şey demeden beş büyük adımda geriye gittim ama bana, "Biraz daha," dedi, istediği gibi geriye gitmeye devam ettim ama yetmedi ona. "Hâlâ yüzünü görüyorum. Biraz daha."

Artık garajdan çıkmış, araziye doğru gidiyordum. "Beş metreyi epey geçti ama!" diye bağırdım.

Tarzan'ın ona itiraz ettiğini veTT'nin de bu olan biteni garipsediğini gördüm ama Mert onlara karışmamalarını söyleyip, "Biraz daha!" diye seslendi.

Motor sürdükleri alana girmiştim artık. "Şimdi oldu mu?"

"Evet!" diye bağırdı ve arabanın akına geri girdi.

Etrafımdan motorlar geçiyor ve burada dikiliyor oluşumu asi bir hareket sanan ötedeki Santral ahalisi de gülüyor, tezahürat ediyordu. Biraz tekila ve tamam, her şeye tezahürat edebilirlerdi. Meydan okuduğumu düşünüyorlar, üstüme sürüyorlar ve çok yakınımdan kayarak geçiyorlardı. Bütün bunlara, sırf Mert istedi diye sesimi çıkarmıyordum. Belki o zaman ciddiyetimi anlardı.

Motorcuların hareketleri artık gerçekten tehlikeli olmaya başlayınca Uygar yetişmeseydi belki başıma bir şey de gelirdi. Beni birden çekerek oradan çıkarmıştı, elimdeki su bardağı bile düşmüştü. Uygar'a sorun olmadığını söylesem de göz açıp kapayıncaya kadar tekrar garajın önündeydim.

Bunun eğlenceli bir gösteri değil de bir kavga olduğunu fark eden birkaç kişi bizi izliyordu. Tarzan'ın kaşları çatıktı ve TT müziğin sesini kısmıştı.

Uygar öfkeyle, "Derdin ne senin?" diye içeriye seslendi.

Mert elindeki tornavidayı atıp, tutarken boş gözlerle baktı. MBilmem. Bir gece güzel güzel içkimi yudumlarken birden bayıldım ve üç ay sonra komadan uyandım. Babamdan kalan tek şey olan arabam da paramparça falan. Ne derdi tasası? öylesine puştluk yapıyorum."

Uygar'ın sinirle aldığı derin nefesleri beni de geriyordu. "İstemiyorsan sadece gitmesini söyle. Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Mert onu umursamadı. Bu, Uygar'ın hareketlenmesine sebep olurken hemen koluna yapıştım. "Gerçekten sorun değil! Ben ısrar enim yoksa bana gitmemi söyledi zaten."

Her şeyi düzeltmeye çalışırken onların arasını daha da bozmak istediğim son şey bile değildi ama neyse ki Uygar bana baktığında sakinleşti. Yalan da değildi, gerçekten sorun etmedim. Birkaç günde beni affetmesini beklememiştim. Doğrusu, beni affetmesini dahi istemiyordum. İstediğim, her şeye rağmen bir şansı hak etmekti. Ben bu savaşa beni neyin beklediğini bilerek girmiştim ve barış için de her şeyi göze alacaktım.

Ertesi akşam, terapistle görüştükten sonra pencerenin önüne tünemiş, parlak yıldızları izliyor ve zencefilli acı bir çay içiyordum. Soğuk ışıkları sevmediğimden tek bir mumu yakmış ve kenara koymuştum. Oda küçük olduğundan yeterince güzel aydınlatmıştı.

Doktor Burhan, kendime odaklanmam gerektiğini, nerede kendimi en güvende hissediyorsam orayı sahiplenmemi ve o güvenli çemberi de yavaş yavaş ama sürekli olarak genişletmem gerektiğini söylemişti bana. Güven dediği Uygardı, evim Uygardı, o çemberin merkezinde yine Uygar vardı. Geçmiş ise yasaldı bölgeydi, oradan uzak

durabilmem için de aklımı ve fikrimi oyalayacak aktivkeler peşinde koşmamı söylüyordu bana. *Spor, hobiler, belki küçük bir tatil...*

Kendimi nerede iyi hissediyorsam orada olmalıymışım. Nasıl *her yeri yaktım, çimdi hiçbir yerde yanmadan duramıyorum,* diyebilirim?

Cama Uygar'ın silueti yansıdı. Sanki bunu bekliyormuşum gibi hiç kıpırdamadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç." Ona bakmaktan kaçındım ancak gitmeyecek gibiydi. Ben de ayaklandım. "Ben de tam duşa girecektim."

Sıcak suda bir güzel kendimi paklayıp mayıştım. Vücudumdaki manevi kirin de gidere akmasını, büyük bir dalgınlıkla uzun uzun seyrettim. Havalar iyice ısınmıştı. İnce bir gecelik giydim, uzun saçlarımı da öylece, sırrımı ıslatmasına izin vererek salık bıraktım.

Uygar'ın hâlâ odada olduğunu ve yatağımda oturmuş beni beklediğini fark ettiğimde yüreğime inecekti az kalsın. Durup sakinleştiğim vakit de onu bu şekilde, geriye attığı kolundan destek alırken ve rahat bir şekilde otururken görmek karnımda değişik hisler yarattı.

"Kaçıyorsun benden," dedi tok bir sesle. Fazla durgun dursa da içime bir ürperti yaydı bu hali.

" Kaçmıyorum."

O hareket etmedi. Ben edemedim. Oda karanlıktı ve dışarıdan cırcırböceklerinin sesi geliyordu. Sonunda bir hareketlilik yaşandı. Uygar, ağır bir hareketle oturduğu yerden kalktı. Her adımında bu tanıdık hisle nefesim de sıklaştı.

"Benim dışımda herkesle yakınlaşmaya başladın," diye o derin sesiyle mırıldandı. "Canımı sıkıyor bu durum."

Sana karşı hissettiğim vicdan azabından ötürü yüzüne bile bakamıyorum çünkü. Şans verdin ve ben çaresizce o şansı kullanmanın yollarım arıyorum. O zamana dek, sana olan borcumu hatırlamamak için senden kaçıyorum.

Ama o bana yakınlaşırken ben sessiz kaldım. Ona bakmamaya çalıştım, gözlerimi yere çevirdiğimde de adımlarının tam karşımda bittiğini gördüm. Bana bu kadar yakınken ona uzanamamak acı verse de kendimi tunum, tutmalıydım.

“özledim,” deyişini, o uysal sesini duyduğumda vc nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde ise bütün irademi kaybettim fakat yine de başımı kaldırmadım. Ona bakmaya dayanamazdım. “ Yanmadasın,” dedi hasretle. “Karşımdasın ama hâlâ özlüyorum. Bakmakla geçmiyor. Seni hissetmem lazım.” Elini kaldırdı vc alnıma düşen saç tutamına doğru uzandı. “Daha fazlasını istiyorum, Meira. Seni istiyorum.”

Karnıma darbe yemiştim sanki. Duvarlarını indirmiş, bana olan hasretinden, düşmanlığı bir kenara bırakmıştı. O konuştukça vc zehirli sözleriyle aklımı istila ettikçe bedenim de kendini ona teslim etmek üzere yavaş yavaş pes ediyordu. Buna izin veremezdim.

Geriye adımladım ve ondan uzaklaştım ama o bunu bir davetiye olarak görmüş gibi bana yaklaştığında, “Düşmanız hâlâ,” diye hatırlattım ona.

Üzerime gelmeye devam etti. “Öyleyiz.”

Neredeyse duvar kenarına sıkışmıştım artık. *Neden yapıyor bunu kendine? Bana yaklaştıkça kendinden uzaklaştığının farkında değil mi? Bana dokundukça kendine ihanet edecek.*

“Pişman olacaksın,” dedim. “Kendinden nefret edeceksin.”

“Ediyorum.”

Yine de atıyordu o adımlan. Onu kendimden uzaklaştırmak son isteğim bile değildi, o da bunu biliyormuş gibi kaçacak yer bırakmıyordu bana.

Son çare, bana biraz daha yaklaşırsa kendimi tutamayacağımı bilerek, “Sana söyledim, aramızda aşk gibi bir şey yok,” diye vazgeçirmeye yeltendim ama parmakları birden çenemi kavradı ve duvarla aramdaki mesafeyi tek harekette sıfıra indirerek sırtımı duvara yasladı.

Nefes almak için araladığım dudaklarıma kapandı.

Oraya kadardı iradem. Teni tenime değdiğinde irademde gitti ve kollarımı ona doladım. O, kendi ciğerlerinin ihtiyaç duyduğu nefesi benim dudaklarımdan alıyormuş gibi bende soluklanırken kendimi tamamen ona bıraktım. Ayrı kaldığımız her saniyenin hıncını dudaklarımdan çıkardı. Aramıza koyduğum her mesafenin hırsıyla bedenini bedenime yapıştırdı ki bu küçük dünyamız yalnızca bizden ibaret olsun. Uygar ve Meira’dan değil, bu mesafe bile çok sanki, bu bile ayrılık sanki, o dahasını da istedi. *Bizi* istedi.

Koca eli bütün çenemi ve yanaklarımı kaplarken ve iştahla beni öpmeye devam ederken, diğer elini de belime yerleştirip beni iyice kendine bastırdı. Bütün çıkıntılarımızla birer yapboz parçası gibi oturuyorduk sanki birbirimize. Bu da yetmedi, üzerine eğildiği bedenimi çekip duvar kenarından çıkardı ve benden ayrı kalmayı göze alamayarak yatağa yaklaştı. Bacaklarım yatağa çarptığında ise sırtımı yarakla buluşturdu. Üstüme kapandı hemen. Biteli bedenim boyunca aşağılara indi ve kalçamı kavrayarak bir bacağımı ona dolamamı sağladı, anık bacaklarımın arasındaydı.

Kendisini bana bastırdıkça bu ezici hissin altında bütün vücudum titriyordu. Sonunda bana nefes alacak aralık bıraktığında dudakları başka bölgeleri keşfetmek istedi, çenemi takip ederek boynuma doğru indi. Her öpüşüne, Uygar'ın akında kasılarak ve kıvranarak cevap veriyordu bedenim.

O kadar güvenliydi ki onun kollarının arasında olmak... O kadar sıcaktı ki orası. Onun yanı başı, onun dudakları, onun teması...

"Zavallı seni..."

Kalbim tekledi birden. Bunu Uygar söyledi sandım ama hayır. O, hasret kaldığı bedenimi istila etmekle meşguldü.

"Nasıl? Beni gördüğünde kalbin hâlâ pır pır mı atıyor? Hislerini yazman için günlüğünü getirmemi ister misin?"

Zihnimde canlanan geçmiş Uygar'ın perişan görüntüsüyle beraber yüzümü acıyla buruşturdum.

"Ayaklanma kapanmaya hazır herhangi bir hizmetçisin!"

Nefes nefese, boğuk bir sesle hem zihnimde dönen anılara hem de Uygar'a, "Dur," demeye çalıştım ama beni duymadı. Kendini, bedenimi sömürmeye kaptırmıştı ve parmakları belimden aşağılara iniyordu.

"Zavallı... "

Birden panikle Uygar'ı ittirdim yoksa ona zarar vereceğime inandım. Darmadağınık haliyle kendini geriye çekerek, bu ani çıkışımı sorgularcasına saf saf bakıyordu yüzüme. Kalçamın üzerinde kayarak ondan uzaklaştım.

"Olmaz, olmuyor..." diye bir şeyler söyleme başladım. "Çok yanlış hissettiriyor. Büyük bir günahmış gibi geliyor. Yapamıyorum. Vicdanımı susturamıyorum." Sessiz kaldığında da aramızdaki bu devasa mesafenin acısıyla hüzünle baktım ona. "Ben bir şeyleri

düzeltene kadar... Bunu...” *Seni...* “Hak edene kadar düşmanız hâlâ. Seni önce dostum yapana kadar düşmanız, Uygar. Çizgiyi geçmeyelim. Sonra pişman oluruz.”

Toparlanmaya çalıştım aceleyle. Saçlarımı düzeltip yaraktan indim ve kalp atışlarım kulaklarımı sağır ederken kendimi dışarıya attım.

Ertesi gün öğlen mutfağa indiğimde, Uygar salonda oturmuş, bilgisayarda işini hallediyordu. Aramızı iyice garipleştirmediğimi umarak ona, “Telefonunu kullanabilir miyim?” diye sordum.

Bana doğru baktı. “Ne için?”

“Makarna tarifine bakacağım,” dediğimde bunu garipsedi ve ayağa kalktı.

“Meira... Suyu kaynatıyorsun ve içine makarnayı koyuyorsun. Bunun neyine bakacaksın?”

“Yine de beceremem ben.” Önceki hayatımda uşaklarım, şimdiki hayatımda da Uygarım vardı hep. Yemekleri kaşıkla karıştırışım bile bir garipti. Mutfağa ait değildim işte.

Tencereyi ocağa yerleştirirken Uygar’ın varlığını arkamda hissettim. Ellerini uzatarak iki yanımdan tezgâhı tuttuğunda ve beni arada bıraktığında dikkatimi zor topladım.

“Uygar,” diye uyardım onu.

“Yalnızca yemek yapmana yardım edeceğim.”

“Hayır!” Onu ittirdim hemen. “Kendi ellerimle yapmam gerekiyor. Mert’e götüreceğim.”

Yanımda tezgâha kalçasını dayamış, kollarını da önünde kavuşturmuştu. Beni izlerken, “Mert’i böyle kazanamazsın,” dedi. “Keçi inadı var onda. Üzerine gittikçe kaçar.”

“Sadece yemek götüreceğim. En sevdiği yemek makarnaymış. Birinin en sevdiği yemek nasıl makarna olur, bunu gerçekten anlamıyorum ama sanırım erkeklerde böyle şeyler var. Yüz binlerce yemek çeşidi varken tavuk pilav ve makarna gibi şeyleri hepsinden çok severler/ Sonra birden aklıma o kız geldi. “Mert’in Santralde bir platoniği olduğunu biliyor muydun? Takma ismi Badem.”

Düşünceli görünerek gözlerini kıstı. “Badem mi? Evet. Vardı öyle bir kız.”

“Ne kadar süredir platonik Mert’e?”

“Bilmem. Sekiz sene?”

“Ne?” Gözlerim hayretle büyüdü. “Kim birine öyle uzun süre âşık olacak kadar...” Durdum hemen ve dudaklarımı birbirine mühürledim.

Kaşlarını çatıp, “Kadar ne?” diye devamını getirmemi istedi.

"Hiç"

Enayi mı?

Telaşla, “Hayır, hayır!” diye itiraz ettim. “Sabırlı diyecektim! Sabırlı biri!”

O keskin bakışları şüpheyle üzerime kilitli kalırken, ben de önüme dönüp hızlı hızlı bir şeylerle uğraştım. Yıkanmış bardağı alıp bir daha yıkadım mesela. O beni izleyince elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Yemeği, Uygar’ın yönlendirmelerine uyarak yaptım ve tencereyi de alarak az ötemizde kalan Mert’in evine ilerledim. Yolda Santral’den birkaç kişi bana selam verdi ve ileriden Tarzan ıslık çalarak beni çağırdı ama işim olduğunu söyleyerek Mert’in kapısına dadandım.

Kapıyı araladı ve karanlıktan bana bakarken, “Ne var?” dedi. Arkadan maç sesi geliyordu.

“Sana makarna yaptı-” diyemeden, geri çekilip kapıyı kapamaya çalıştı ama resmen refleks gereği kendimi araya sıkıştırdım. “Soğumadan yemelisin, şöyle geçeyim ben.” Kendimi içeri aldırmaya çalışıyor ve Mert’e direniyordum. “Çok yer kaplamam. Her yere sığarım. Şöyle...”

“Uygar! Al şu manitanı başımdan!” diye bizim eve doğru seslense de nafileydi. Sonra birden kendimi içeride buldum. Mert epey canı sıkkın görünüyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Sadece yemek yapmak istedim?

"İstemez."

Yine de tencereyi masaya koydum ve koltuğun en köşesine, yer kaplamaktan çekinerek oturdum. Homurdanmalar eşliğinde geldi, kendini koltuğun diğer yanına attı. Gitmemi beklemişti herhalde ama baktı ki gayet de kuruldum ve televizyonu izliyorum,

dayanamadı tabii. “Yine ne koydun la içine?” diye laf attı. “Bu sefer tahtalı köyü boyladığımdan emin olacaksın, değil mi?”

“Sadece makarna, su vc tereyağı var. Uygar yaparken izledi.”

“Ben yemem. Baştan söyleyeyim. Geri götür.” Arkasına yaslanıp televizyonun sesini açtı.

“Tamam. Sorun değil. Yağmur yağıyor. Dinsin, öyle giderim.”

Pencereye doğru baktı ve yüzünü buruşturdu. “Yağmur falan yağmıyor.”

Gergin bir şekilde parmaklarımı dizlerimde oynattım. “Biraz çiseliyordu.”

“Çiselemiyor.”

Ona bakuğımda can çekişen tarafımı, gözlerim dolmasın diye ne denli çabaladığımı, çaresizliğimi görsün istedim ama herhangi bir şey söylemeye cesaret edemedim ve kalkıp gittim.

Akşama doğru, Mert kapüşonunu bereli kafasına geçirdi ve arabasına oturdu. Motorunu çalıştırdı, rahat rahat sigarasını yaktı, radyoyu kurcalayıp istediği bir şarkıyı açtı. Sonra dikiz aynasını ayarlarken arkada sessizce oturduğumu gördü ve refleksle yerinden sıçradı.

“Lan! Ne yapıyorsun kızım sen?”

“Konuşacağız,” dedim.

“Hayır. İn aşağıya. İşim var.”

“Rahatsız etmem.”

“Şimdiden ediyorsun.”

“Gideceğin yerde etmem.”

Kafasını camdan uzattı ve yine eve doğru bağırdı: “Uygar! Al şunu artık, lan!”

“Evde değil,” dedim sakin kalarak. “Yarın benim doğum günüm. Muhtemelen bana bir sürpriz hazırlıyor.”

Söylene söylene başını içeri soktu. “Sen benim başıma bela mısın?'* “İşin neyse halledersin. Sonra bir yerde otururuz belki. Bugün öyle ya da böyle konuşacağız.”

Uzun uzun bana baktı. Hiçbir mimiğim kıpırdamıyordu. Beni bu arabadan zorla indirebilir, Uygarı arayabilir ya da vazgeçip kendi evine gidebilirdi. Sonra yarın da aynısını yapardım ona. Ondan sonraki gün de. Ta ki beni dinleyene kadar.

önüne döndü ve vitesi attı. “Öne geç. Şoförün değilim ben se-• y» nın.

İndim ve öne oturdum. Beraber çiftlikten ayrıldık ve şehrin ışıklarında bir yerlere daldık. Yine kendi tarzında bir şeyler açmıştı. Emi-nem'den *BeautifıL* Telefonu çaldığında ise sesini kıstı.

Karşı tarafı dinleyip, “Yemedik la manitanı,” diye Uygarı tersledi. “İşim var, geri gidemem. Ne yapayım? Vietnam askeri gibi pusma-saydı arabama. îyi, bırakayım kenara bir yere, gelip alırsın, ben geç kalamam.” Karşıyı dinledikten sonra da, “O zaman sus,” dedi ve telefonu kapadı.

Garip bir mahallede, kasap lokanta tarzı bir yerin arkasında arabayı durdurdu. Arka sokaklarda duvar kenarlarına yaslanan tekinsiz sıska bedenler seçilebiliyor, rutubetli duvar çatlaklarından birinde bir hamamböceği koşturuyordu.

“Neden buradayız?”

“Bir adamın borcu var bana. Alıp geliyorum. Arabada kal.”

İnmesini ve eşiği geçip gözden kaybolmasını bekledim. İşte o zaman inip peşine takıldım. Kapıyı tepedeki çan sesiyle açtığımda, ızgara kokulu yoğun bir duman yüzüme çarptı. Nemden nefes alamayacağımı sandım. Sarı, yetersiz bir ışıklandırması vardı. Ona yaşlı erkek müşteri profiliyle belli ki geleni geçeni tanıdıkları için herhangi bir yabancıyı derhal sorgulayan çalışanların arasından geçtim. İleride, koridorda yürüyen Mert’e yetiştim.

Beni gördüğü gibi hemen durdu ve sabır dilenir gibi ellerini açtı. “Bir kere, ulan... Bir kere sözümü dinleyemez misin?”

“Tekinsiz bir yer burası. Tek girmeni istemedim.”

Bana aptalmışım gibi baktı. “Tamam, Arnold Schwaızenegger. Sağ ol. Şimdi bir şey olursa hem kendimi hem seni kurtarmam gerekecek. Çok sağ ol.” Söylene söylene iç cebinden siyah bir güneş gözlüğü çıkardı ve bana verdi. “Alıp tak şunu.”

İleride başka bir kapıdan geçtik. Binlerinin gelmesini, gitmesini bekledik ve sonunda bahsi geçen adam, etlerin saklandığı buzlukta bizimle görüşmeye gelebildi. Aralarındaki tartışmayı sessizce, kenardan izledim. Sonra birilen büyük bir valiz getirip aramıza serdi. İçinde iki taramalı tüfek, tabanca, yüzlerce mermi ve birkaç el bombası dahi vardı.

Mert, silahları tek tek kontrol etti. Hatta tabancayı benim üzerimde test eder gibi namluyu bana doğrulttu. Sonunda memnun kaldı. Geldiğimiz yolu, elimizde çantayla dönerken, "Borcun buymuş demek ki," dedim.

Arabaya biner biner çantayı arkaya koydu. "Manitan, koca bir tarikat âlemini kudurttuğu için savaşa giriyoruz, hanımefendi. Kuduz köpek gibi de saldıracaklar. Uygar ben buna dahil olmayayım diye her yere haber etmiş, silah aldırmıyorlardı bana."

"Kararlı mı bu savaşa girmekte?" diye sordum.

"Hiç olmadığı kadar."

Siyah gözlüklerin ardından gözlerimin büyük bir yorgunluktan ötürü kapandığını seçemedi muhtemelen. Yarım saat sonra Santral'in üç devasa bacası göründü. Bu yer fazla büyüktü, öyle ki kendi içinde küçük bir şehir sayılabilirdi. Patikaları, dükkânları, yiyecek içecek mekânları hatta kendi bayrakları dahi vardı. Kara Panter'in kükrediği bir tür logoydu ve bulabildikleri her yere bastırmışlardı.

Karavan büfenin arkasına arabayı çekti. Büfenin üzerinde *Kumpira-van* yazıyordu. Daha önce Tarzan bana bu yerden bahsetmişti. Belki bu kadar üzgün olmasaydım bu isim beni yine keyiflendirebilir, karavanın kendi küçük bahçesine yerleştirdikleri varil masalar ve kütük sandalyeler hoşuma gidebilirdi ama Mert'in peşinden, pek suratsız bir giriş yaptım oraya. Ortada varilde yaktıkları areşin yakınına bir yere oturduk.

"Benimki gelmiş!"

Nereden fırladı, bilmiyorum. O çilek kokusunu aldığım gibi Roze arkamda belirdi ve kafamı göğüslerine bastırarak beni kucakladı.

"Madem çiftlikten çıkacaksın, neden söylemedin? Beraber gelirdik?

Onun bu neşeli hallerini baltalamamak için uğraşıp, "Mert'le işimiz vardı," diye geçiştirdim. Arkada Badem dedikleri kız da dikiliyor ve belli ki gelmeye çekiniyordu.

"Mert'le?" Garipsedi tabii. "Kulağa hiç sağlıklı gelmiyor." Sonra bir terslik sezmiş gibi beni çağırdı. "Gelsene bir. İçecek bir şeyler alalım."

Mert arkamızdan, “Bana da bir *Budıueiser* alsana,” diye seslendi.

“Hayır. Araba kullanacaksın.”

Roze’nin peşinden, Kumpiravan in tezgâhının bar taburesine oturdum. Kilolu, sakallı bir adam tezgâhın diğer tarafından bizi selamladı.

“Selam, Roze.”

“Nasıl gidiyor, hayatım?”

“Santralsal,” dedi adam. Bu her ne demekse. Kendince kelimeler bile türetmişler. “Ve sen de Sarışındın, değil mi?”

“Evet.”

“ Bir kere yolu SantraTe düşeni, mutlaka bir daha burada göreceksiniz, diyorlar hep. Doğruymuş. Evet, hanımlar, ne verebilirim size?”

Roze, “Cosmo,” dedi.

Ben de, “Varsa Dirty Martini olabilir,” dedim.

“Kumpir yemeyecek misiniz?”

“Bugün değil, hayatım.” içkilerimiz hazırlanırken Roze, iyice bana yanaştı. “Söyle bakalım, canın neye bu kadar sıkkın?”

“Değil. İyiyim.”

Bir zamanlar güçlü bir kadınmışım ve bunu kötüye kullanıp hayatımdaki iyi neredeyse her şeyi yok etmişim. Şimdi güçsüz bir kadınım ve hayatımdaki tek iyi şeyi de kaybetmek üzereyim. Olan bu. Sürekli, bu çığ daha da büyüyecek ve sonunda güç bela ayakta tutmaya çalıştıklarımın üzerine karanlık bir kıyamet gibi çökecek. Tek düşünebildiğim bu.

Roze’ye ayıp oldu sandım. Yanında sessizleştim ve arada atuğı laflara pek ilgisiz karşılıklar verdim. Sonra içkilerimizi aldık. “Bizimkilerin yanına gitmem gerekiyor,” dedi, ayrılmadan önce. “İsterseniz katılırsınız.”

"Belki sonra?’

Tabureden indi ama dönüp gitmeden önce, “Sarışın?’ dedi. “Asıl adım Verda.”

Olduğum yerde kaldım ve şaşkın göründüm elbette. "Ama... *Sana kim olduğumu söylersem ben de hatırlarım,* dedin."

Omuz silkti. "İyi bir dost ol ve hatırlatma o halde."

Uzun kızıl saçlarını savurarak yürümesini izledim arkasından. Fazla özel bir jest gibi geldi bu yaptığı. Sanki bir arkadaşlık davetiyesi gibiydi. Çevreden ötürü bir araya gelmişiz arkadaşlığı değil de gerçekten yakın olalım, çağrısı gibi.

Dayanamadım. Arkasından, "Verda," diye seslendim. Benim adım da..." Ama durdum. Ne diyecektim? *Meira* nasıl diyecektim? Ben, artık istesem de insanlara kendimi açamam. Adımı söyleyecek kadar bile onları hayatımın kıyısına köşesine alamam. İşte, Maria'nın en büyük darbelerinden biri de budur bana. Geçmişimi bitirdi bitirmesine ama geleceğimden de eksik etmedi o felaketini.

içsel savaşlarımı anlıyormuş gibi büyük bir incelikle gülümsedi. *Acele etme, bunun da doğru bir zamanı var,* der gibi sessiz bir anlaşmaydı.

"Sonra görüşürüz."

Ve gitti. Elimde içkimle öylece kalakaldım. *Sana zaten ikinci bir şans verildi. Meira ismi senin ikinci şansındı. Sen onu da harcadın.*

Masaya oturduğum vakit Mert gitti ve kendisine yine de o birayı çekti. İç çekerek onu izledim. O da elimdeki içkiyi fark edip rahatsız oldu. Öyle ki bir süre sinirli bile göründü. Bunun nedenini anlayamadığım bir ara, "Leş gibi bir içecek o," diye laf attı. "Nesini seviyorsun zaten hiç anlayamadım. Bildiğin zeytin suyuna votka ekliyorlar."

Biraz saldırıya uğramış gibi hissettim kendimi. "Tatlı hiçbir şeyi sevmiyorum. Ekşi şeyler hoşuma gidiyor. Neden bu kadar rahatsız oldun ki?"

"Nasıl olmayayım? Her şeyin bir garip."

Bir süre sessizce içkilerimizi yudumladık, ikimiz de birbirimize bakmıyorduk Santralde sakin bir hava esiyordu. Dört taraftaki variller yakılmış, U2'den *1 StiliHavent Found What im Looking For* açılmıştı.

"E hadi, söyle ne söyleyeceksen."

Mert'in sesi, bakışlarımı ona döndürdü. Gözlüklerimi çıkardım ve masaya koydum. "Aslında benim söyleyecek bir şeyim yok. Karşılıklı konuşacak şeylerimiz var. Çünkü öyle ya da böyle artık beraberiz."

“Beraber falan değiliz,” diyerek yanıtını bir kılıç gibi indirdi aramıza.

“Geri geldiğine göre öyleyiz. Uygar, Shavitlere karşı büyük bir şeyler planlıyor. Sen zaten onun yanında olmak için hazırlanıyorsun ve ben dc Uygar’ın tarafında olma şansımı kaçırmayacağım. Eminim ki benim yüzüme bakmak bile seni iğrendiriyordun Seni buna maruz bıraktığım için özür dileyebilirim. Affetmeni istemiyorum ama hiç değilse bir ortaklık öneriyorum. Bana katlanabilmen için bir günah çıkarma ayini gerekiyorsa istediğini söyle bana. Ben de şimdi işlerin nasıl farklı olacağını anlatayım sana.”

Sigarasından bir nefes çekti. “Taşak geçiyorsun, değil mi?”

“Başka şansımız olduğunu düşünmüyorum,” dedim dürüstçe. “Hiçbir fikir akıl kârı değil şu durumda. Doğru bir cevap yok. Akıllıca bir çözüm yok. Sadece bununla yaşamak kaldı geriye ve sen hem benimle aynı ortamda olup hem de beni böyle öldürmek istersen üçümüz de sıkıntıya gireceğiz. Diyeceğim şu ki Shavitleri yenene kadar bir ateşkes öneriyorum. Böylece işimize odaklanabileceğiz.”

Koca bir alay ifadesi, renksiz yüzünde peyda oldu. “Sen bayağı rollenmişsin de ben senin herhangi bir işimizde olmanı istemiyorum. Eminim Uygar da istemez.”

“Maalesef, benim söylediğim gibi olacak,” derken gerçekten mah-çup ama kararlı bir ifadeyle baktım ona. “Shavitlere karşı Uygar’ın yanında olacağım. Öyle ya da böyle. Çünkü başka şansım yok, Mert. Kendi pisliğimi kendim temizleyeceğim.”

“Demek öyle...” Sigarayı küllüğe bastırdı ve kabaca burnunu çekip oturuşunu düzeltti. “Ateşkes falan olmayacak. Uygar unutabilir ama ben düşmanımın kim olduğunu unutmam.”

Yine, uzun bir süre boyunca ölüm sessizliği girdi aramıza. O benden nefret ediyor, ben kendimden nefret ediyorum. *Düşmanının düşmanı, dostun olmaz mı yani,* diye sormak istiyorum ona bütün samimiyetimle. *Biraz olsun bana inanamaz mısın?*

Sonunda cesaretimi toplayıp, “Korkuyorum, Mert,” diye itiraf ettim. *“Shavitlere karşı duracağım,* derken iliklerime kadar titriyorum. Bana yaptıkları, bende ömrüm boyunca unutamayacağım kadar derin yaralar açtı. Siz olmasaydınız, sizin için çabalama fırsatı bana bu karanlıkta bir ışık olmasaydı, o karanlık çukurda çürüyüp giderdim. Bugün ayağa kalkacak kudreti bile kendimde bulamazdım. İşte o kadar korkuyorum ve işte bu kadar muazzam bir etkiniz var üzerimde. İçimdeki bu korkuya rağmen yine de savaşacağımı söylüyorum. Ben bana güvenmeni istemiyorum. Asla. Beni affetme. Ömrün boyunca. Ama bu korkuma rağmen bugün kalkıyorsam arkasında sağlam sebepler olduğuna inan. Tek istediğim bu.”

Mert, bir süre belli ki kafasında bir şeyleri ölçüp tarttı ama sonunda dayanamayarak sinir içinde güldü. "Bir söz vardır, Meira," dedi. *"Güçsüzsen kendine barışçılım, deme. Barışçıl değilsin, gücün yok diye zararsızsın sadece.* Senin durumun da bu. Korkunç bir şey yaptığını öğrendin ve bu pişmanlıkla hemen önüne çıkan fırsatları değerlendirip kendini affettirmeye çalışıyorsun. Ama diyeyim sana. Sen artık o kadar güçlü değilsin. Maria'dan farklı olduğun doğru. Bunu, seni o dağ evinde ilk gördüğümde de anladım. Korkağın, aptalın tekisin anık. Buna bürün kalbimle inanıyorum. Değiştiğine inanmama sebebim, eski gücün olmasa da fıtratının aynı kalacağını düşündüğümden. Bunu da ne yapsan telafi edemezsin. Sen Meira, ne yapsan geçmişi silemezsin. Ozanın bir mezarı bile yok. Onu yaktın çünkü. Küllerini bile vermedin bize. Bunu da hiçbir kahramanlıkla unutturamazsın."

Hüzünle, "Amacım hiçbir şeyi unutturmak değil," diye itiraz ettim.

Yararsız, dercesine başını salladı. "Önemli değil, Meira. Umarım yaşattığını yaşamadan ölmezsin."

İçimde bir yerlerde, üzerinde durduğum yer sarsıldı. Dizlerimin üzerine yıkıldım ama sakin kaldım. Uzanıp gözlüğümü aldım ve taktım. Böylece gözlerimin dolduğunu gizledim.

"Gidelim."

Eve döndüğümüzde misafirimiz olduğunu bilmiyordum.

Uygar bizi bahçede bekliyordu. Elleri her zamanki gibi cebinde, sorgulayan ifadesi adımlarıma kadar takip edecek dikkatle üzerimde ve dudakları daima mühürlü. Mert arabayı park edip gitti, Uygar'la tek kaldık. Karşısına geçtim geçmesine ama yaşananları konuşmak için pek isteksizdim.

"İçeri geçmeyecek miyiz?" dedim. "Misafirlerimiz varmış."

Hiçbir rüzgârın aşındıramadığı bir dağ gibi karşımda yükselmeye devam etti. "Açıklama, misafirlerden daha önemli."

"Mert'le konuşmam gerekti," diye geçiştirdim. İsteksizliğim, yüzüne dahi bakmaktan kaçınışım ve sesimdeki mutsuzluk dikkatini dağıttı.

"Gözlük ne iş?"

“Kellemi isteyen binlerce insan varmış ya hani. O yüzden.”

Yanından geçip, giderken, “Şimdi keskin nişancı şakaları yapmıyorsun demek,” diye laf attı.

Sude dedikleri kadın buradaydı. Onu salonda gördüğümde her nedense o olduğunu hemen anladım. Her ne kadar yüzü tanıdık gelse de ve içimi bir huzursuz etse de geçmişte ona dair bir anım yoktu ama o beni duymuştur.

Acı kahve uzun saçları ve esmer teniyle gerçekten güzel bir kadındı. Beni izleyişinde, beklenti içinde olan, düşünceli ve huzursuz bir taraf vardı. Ona başka bir ilgi göstermedim. Tarzan’la beraber Santral’den birkaç kişi daha oturmuş, bir şeyler içiyor, keyiflerine bakıyordu.

“Sonunda gelebildin, Sarışın hanımefendi.”

Beni buyur ettiler ama Uygar’dan muhtemelen hoşlanan bir kadının entrika girişimlerini ve gürültülü tanışmalara baydan Santral halkını çekebilecek gibi değildim, istirahat edeceğimi söyleyerek izin istedim ve yukarı çıktım. Daha kapıyı ardımdan kapatamadım ki Uygar peşimden geldi.

“Hepsini gönderebilirim istiyorsan,” diyerek girişini yaptı.

“Neden bunu isteyeyim?” Gözlüğümü çıkarmadan yorganın altına kıvrıldım ve yorganı boğazıma kadar çektim.

Uygar tepemde dikiliyor ve gölge yapıyordu. “Dışarıdan geldiğin kıyafetlerle yatağa giriyorsan ciddi bir şeyler yaşanmış belli ki. Ne konuştuğunuzu anlat bana.”

“İstemiyorum. Canım sıkkın işte. Uyuyabilir miyim lütfen?”

Durdu, düşündü. “Gerçekten istediğin bu mu?” diye sordu. Başka ne diyeceğini bilememiş gibiydi.

"Evet."

Beni dinlemesi pek nadir yaşanır ama bugün istediğimi yaptı ve ışığı kapatıp gitti. Ben de uzun bir süre boyunca uyuyamadan öylece uzandım. Pencereden, bir rüyadaymış gibi buğulu çizilmiş ayı izledim.

Güçsüzsen kendine barışçılım, deme.

Mert'in sözlerindeydi aklım.

Barışçıl değilsin. Gücün yok diye, zararsızsın sadece.

Bahsettiği kadar basit olduğumu düşünmek bütün algılarımla oynadı. Bunun gerçek olmasına ihtimal vermezdim ama olası bir gücü kazandığım takdirde yapacaklarım kötü olabilir miydi? Güçsüz düştüğüm için mi böyle pişmanlıktan kavrulan ve şefkat dilenen âciz bir yaratığa dönüşmüştüm? Üzerime basmasınlar diye mi? Hayır. Böyle basit bir savaş değil bu. Kendimden bütünüyle habersiz sayılmam. Ben daha Uygar'ın karşısında durmam. Korkularım da geçmişte yaptıklarımı, kurbanlarımdan daha çok dehşetle karşılamamdan. Bir tarafta onlar sadece mağdurken ben hem mağdur hem de fail olduğumdan.

"Sarışın?"

Kapının açıldığını dahi fark etmemiştim. Verda. Ona artık böyle seslenebilirim. Verdanın ince bedeni süzüldü içeriye. Karşıma geçip boğazıma kadar yorgan ve gözlüklerle, hareket etmeden uzandığımı gördü.

"Uyumuyorsun, değil mi?"

"Uyanığım."

Tereddüt etse de ayak ucuma oturdu. "Yukarıda olduğunu söylediklerinde gelip bir kontrol edeyim dedim. En son, biraz tadın yoktu işte. Gözlük ne iş bu arada?"

"Herkes neden bunu soruyor?" diye istemsizce çıkıştım. "Gözlerim alerjiden şişti."

"Tamam. Biraz hırçınsın demek." Ellerini, suçsuz olduğunu göstermek İçin kaldırdığında bir kadeh tuttuğunu gördüm, "iyi ki ben bu evde aklı başındaki tek insanım da sana bir bardak şarap getirdim."

Rcddecek ve çıkmasını söyleyecektim ama dayanamayıp doğruldum. ikramını kabul ettim, büyükçe de bir yudum aldım.

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek karşılık verdi. Etrafı izliyordu. "Hiç dekor etmemişsin. Gideceklisiniz, belli. Oysa burada kalıcı olarak yaşayabilirdiniz. Biliyorsunuz, değil mi?"

"Bilmem. Uygar'a bağlı."

Şarabı su gibi hızlı yudumlarla içiyor ve hararetimi gideriyordum. Konuşacak hiçbir şeyim yoktu ama Verda, herhalde endişeliydi ki beni biraz konuşturmak istedi. Ağzımı

yoklayarak başladı işe.

“Şimdi siz Uygar’la sevgilisiniz, değil mi?”

“Ne diyorsun?” İrkildim birden. “Hayır.”

Düşünceli bir mırıltı çıkardı. “Ben de sanmıştım ki bu yüzden Sude’nin gelişine canın sıkıldı.”

Yine de o yemi yuttum işte. “Niye canım sıkılmalıymış gibi düşündün?”

“Çünkü Sude, basbayağı Uygar’ı seviyor. Yıllardır hem de.”

Bu fazla ciddiydi ve durup düşünmem gerekti. *Yıllardır seviyor mu?* İstemsizce kafamdan belli şeyler geçti. *Bir tarafta ona, yıllarca akılalmaz eziyetler etmiş korkunç bir kadın varken öte yanda, Sude gibi yıllarca sadık kalmış, onu sevmiş bir kadın var. Uygar ne diye beni seçiyor?*

“Canını sıkma ama!” diye hemen atıldı. “Uygar ona bir kere olsun yüz vermiş değil. Hatta araları epey kötü. Aslında Sude de yerimmiş ve genç yaşlarda Polat amcanın himayesi altına girmiş. Öyle tanışmışlar. Neler yaşandı, tam bilmiyorum ama Uygar, yıllar önce bir kadına âşıktı. O zamanlar sanırım Mert ve Ozan dışında kimse o kızın kim olduğunu bilmiyordu. Sude de bunu kıskanmış ve bir şeyler yapmış ya da söylemiş anladığım kadarıyla. Uygar da çıldırmış ve onu bildiğin yurtdışma, okul için postalamış. Ama zaten Polat amca Sude yi okutmayacakmış da o yüzden mi göndermiş aslında, öyle bir şeyler işte. Aman. Ben de tam bilmiyorum. Biraz karışık haliyle ama emin olduğum tek şey Uygar’ın ona karşı bir şeyler hissetmediği.”

Verda gidene kadar sadece bunu düşündüm. Kafamda olası bir felaket senaryosu kurdum. Uygar, benim bir ceset olduğumu artık anlıyor ve beni yanında tuttukça daha da çürüyeceğim. Beni bırakarak önüne bakacak. Kalan yıllarını, belki onu gerçekten seven bir kadınla yaşamak isteyecek. Sude olabilir. Onunla bir olduğunda, benim gibi bir cesedi ait olduğu çöplüğe geri gönderecek. Orada, ne gücüm olacak ne de bir sevenim. Yapayalnız, savunmasız. Beni avlayacak düşmanlarım. Böyle gelecek benim sonum. Mert’in de dediği gibi.

Yaşattığımı yaşayacak ve yalnız öleceğim.

13

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Çiseleyen ılık bir ilkbahar havasına uyanmıştım. Bugün mayısın on üçüydü ve çiftlikten ayrılacaktık.

Uygar, bavulumuzu bagaja yüklüyor ve Mert'in arabası etrafta görünmüyordu ama az sonra Santral'den birkaç kişi bizi uğurlamak üzere sabahın erken saatinde bahçeye indi. Verda benden, buraya sık sık uğrayacağımın sözünü alıyor, Tarzan da arabanın motorunu açmış, bir şeyleri kontrol ediyor ve Uygarla buna dair konuşuyordu.

Gürültülü bir motor sesi bu huzurlu sabahı bozduğunda, hepimiz kimin geldiğine bakmak için döndük. Daha önce buralarda görmediğim bir pikaptı. Dengesiz sürücüsü, tozu toprağı kaldırarak arabayı bize çarpmak istermiş gibi yaklaştırdı ve az ötede durdurdu.

"Uğur amca da geldi!" diye sevinçle atıldı Verda. Şu meşhur Uğur amcanın kim olduğu konusu, doğrusu pek halsiz ve ilgisiz olduğum halde merakımı kazanmıştı. Tanışmak istedim.

Arabadan yaşlı, buruşuk bir adam indi. Kumaş pantolonlu, sıradan kısa kollu ama yine de klas görünen, ciddi bir adamdı. Santral halkının bu adama karşı olan derin saygısı hemen kendisini gösterdi. Onu saygılı bir coşkuyla selamladılar. Tarzan da uzanıp adamın elini öptü.

Nasıl mümkün olabilir?

Yaşlı adam da beni gördü ve elbette tanıdı. Uğur amca dedikleri, benim kaçtığım gün Uygar'ın kol düğmelerini sattığım, o huysuz kuyumcuydu. Kaderin trajikomik bir cilvesiydi ama bu kadardı işte. Belki normal bir günümde buna daha uzunca şaşırabilirdim ama az sonra söndü merakım.

Yaşlı adam ise beni görünce tam aksine celallendi. "Sen... Yine mi sen? Kurtulamayacak mıyım beri senden?"

Verda'nm varlığını arkamda hissettim. "Alınma, hayatım ama neden bütün erkekler senden nefret ediyor?" diye merakla sordu. "Bu adamlara ne yaşattığını o kadar bilmek istiyorum ki..."

Uygar'ın da bakışlarını üzerimde hissederken, "Uzun hikaye," diye mırıldandım.

"Peh!" Yaşlı adam burun kıvırıp beni geçti, Uygar'a bakıyordu. Adam, belli ki yaşlılıkla beraber heybetini kaybetmiş ve şekilsizleş-mişken Uygar da aksine gençlik pınarından içmiş biri kadar dinç ve boylu bosluydu.

Uğur amca da başını kaldırmış, yüzünü buruşturarak tepesinde dikilen adamı izliyordu. "Boy bos var, akıl yok," dedi hiç gücenmeden. "Santral'i terk ettin de ne oldu? Dedik, herhalde iyi işler başaracak Savcı herif olacak. Sonra gittin, yine Polat'la bir oldun."

Uygar bunu ters karşılamadı. Adama olan saygısından olsa gerek, "Keyfiniz yerinde her zamanki gibi," diye onu geçiştirdi.

"Bir ara..." dedi başıyla beni işaret ederken. "Şu kızı da getir de rakı masası açalım. Santral'e döneceksen adam gibi dön."

"Santral'e dönmek gibi bir planım yok," dedi Uygar taviz vermeden. "Geçici bir süreliğine kaldık."

"İyi." Duymazlıktan geldi. "Haftaya geri dönmüş ol." Uygar itiraz edecek gibi olduğunda da o gür kaşlarını çatarak, "Polat'la el ele tutuşur tutuşmaz büyüklere saygısızlık da başlamış bakıyorum," diye tersledi.

"Rakıya geliriz. Santral'in sözünü veremem."

Adam ağır ağır başını sallayarak, -ama muhtemelen hâlâ Uygar'ın ne anlattığını umursamadan- yanımızdan geçip gidecekti ki Uygar'ın bilekleri gözüne takıldı. Küçük bir sırıtmayla, "Kol düğmelerine de sahip çık, delikanlı," dedi ve gitti.

Yola çıktık sonunda. Çiftliğin, dikiz aynasından küçülüşünü izlemek, içimde bir burukluk bıraktı. Bir zamanlar ait olduğum her yeri yakıp yıktığım için şimdi başımı sokabildiğim en küçük girintiye yuva demek için can atıyordum. Oysa yuvam yok benim. Olmamalı. Onu da yakıp yıkmayayım diye.

Dikkatimi dağıtmalıydım. "Nereye gidiyoruz?"

"İstanbul'da bir yeri ziyaret edeceğiz."

“Sonra?”

“Sonrasını görürsün.”

Radyoda, Neşe Karaböcek’ten *Kemancı* çalıyor, camlara ısrarcı ılık ilkbahar damlaları çarpıyordu. Islak ormanların arasında açılmış yollardan, kavisli dönemeçlerden, buğulu derelerin üzerinden, köprülerden geçtik. Biz yol aldıkça hava kapandı. Tepemizdeki kara bulurlar itişip elektriklenmeye, uysal yağmur damlaları hırçınlaşarak camlan dövmeye, silecekler aceleyle gidip gelmeye başladı. Islak yollara sis çöktü ve gideceğimiz yeri, sanki görürsek gitmekten vazgeçermişiz gibi bizden gizledi. Çünkü sisin ardında, tepede, batan bir geminin kıçı gibi yükselen sivri köşeler tanıdığım çatılara dönüştüğünde, bunu bilseydim buraya gerçekten de gelmezdim.

Kalbim, ölümcül bir ritimle kasıldığında Uygar’ın vitesi tutan kolunu yakaladım. Bu anı bekliyormuş gibi iki büyük yaş, boncuk taneleri gibi kopup gitti gözlerimden.

“Beni buraya getirmemeliydin,” deyişimde, en kalpsiz tanrıları yumuşatacak bir yalvarış vardı. “Düşündüğün gibi... Olmayacak. Böyle bir şeye hazır değilim.”

Bahçe kapısına geldiğimizde araba durdu. “Yakında buna hiç fırsatın olmayabilir,” dedi Uygar.

“Neye?”

“Annenle babanın mezarı burada.”

Görkemli demir kapı, tanrılar izin verseydi gökyüzüne dek uzanabilirdi belli ki. işlemeli kapının bittiği yerde yosunların, yabani otların ve çalı çimenin gürleşerek ele geçirdiği taş duvarlar yanlardan sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Terk edilmiş, belki perili, kimsesiz bir yerdi artık burası.

Demir levhaya yabani sarmaşıklar tırmanmış, üzerindeki kabartma harfler aşınmış vc yağmurun kaldırdığı çamur mat yüzeyine yapışmıştı ama yine de **Shavit Malikânesi** yazısı seçilebiliyordu.

Kontrolsüzce o kadar yaş akmış ki gözümden, boğazlı ince kazağım sırılsıklam olmuştu ben fark etmeden. Bir canavar görmüş gibi bakakalmıştım o kapıya. *Doğru.* Ezra söylemişti. Mezarları buradaydı onların.

Uygar çoktan aşağı inmişti. Ben de sonunda inmeye cesaret edebildim. Anahtarıyla bahçe kapısını açtı vc çift kanatları, gıcırtılar eşliğinde ağır ağır araladı. Benim gözüm hâlâ levhadaki isimdeydi. Bir zamanlar, kendimi ne kadar yüce, ne kadar yenilmez,

insanlığın üstünde hissederdim. Hiç ölmezmişim gibi. Hiç düşmezmişim gibi. Şimdi, o ismin bile silindiğini ve üzerinden böceklerin geçtiğini görmek, dibe çakılmışım hissiyle kanımı dondurdu.

Uygar kapıyı tutmuş, içeri geçmemi bekliyordu. Kimse benim için o kapıyı geçmenin neden bu kadar zor olduğunu anlayamazdı. Deli bir kral olarak, yakıp yıktığın bir şehre geri dönmek gibi. Sadece dönüp kaçmak istedim ama o aralıktan geçtim. Geçmişime adımladım.

Uzun bir yol karşıladı bizi. İki yanda ağaçlar diziliydi ve evi ancak yolun sonuna gidebilecek kadar cesursan hak edebilirdin. Uygar'ın koluna girdim ki anık düzenli olarak çimenleri kesen biri olmadığı için uzayan otlar, solungaçlar gibi bana uzanıp, tutup çekmesin. Buna inandım. Benim gelmemle beraber bütün bu yapılar, heykeller, çeşmeler, çardaklar, ağaçlar, benden nefret etti. Hepsi, katilini hatırlar gibi göğe söyledi ve gökkubbenin öfkeli bulutlarla kaplanmasını emretti. Ağaçlar kontrolsüzce dallanıp budaklanmış, su çeşmeleri yabani otlarla kaplanmış, gökyüzüne yardım için uzanan heykellere yeraltından sarmaşıklar uzanıp eklemlerinden yakalamıştı.

Eve yaklaştıkça, yanıp bitmiş ağaçlar ve kararıp kurumuş otlar çoğaldı. Yeşil bir diyardan, kül olmuş topraklara vardık. Yolun sonunda ise büyük bir kısmı yanmış, pencereleri kırılmış, çatısındaki çoğu kiremit düşmüş ya da çökmüş malikâneye geldik. Doğa ana yine de uzanmıştı ona. Merhem sürer gibi yeşil yapraklarını uzatmıştı yanmış duvarlarına ve yosunlarını tünetmişti köşe bucaklarına. Benim yakıp yıktığımı iyileştirmeye çalışmıştı yıllarca. Benim hor gördüğümü, kucaklamıştı bütün varlığıyla. Cömertçe, beni utandırırcasına sahip çıkmıştı her zerresine.

Yaklaştıkça Uygar'ın kolunu daha da sıkmaya başladım. Eve gireceğimizi sanıp nefesimi de tutmuştum ama bunun yerine arka bahçeye doğru geçtik.

"Artık kalıcı olarak Ankara'da yaşayacağız ve işlerimiz..." Derin bir nefes aldı. "Sıkıntıya girecek. Vaktimiz olmayacak. O yüzden, şimdi mezarlarını ziyaret etmek istersin diye düşündüm."

Arka bahçede, eve yakın birkaç ağaç, kuru birer direk gibi dikiliyor olsa da geri kalanı iyi vaziyetteydi. Daima öğlen çaylarını içtiğimiz çardağımız, bütünüyle otların istilası akındaydı ama ayaktaydı. Ötede, ahırımız sapasağlamdı ancak artık içinde hiç hayvan yoktu.

Ve yan yana uzanan iki mermer taşın etrafını metal çitlerin sardığı kabir göründü.

BENJAMİN AHUVA

SHAVİT	SHAVİT
22.06. 1948	14.11.1954
17 05 2013	17 05 2013

Güzel bir yer seçilmişti kabirleri için. Ormana yakındı, evi görüyordu, göz kulak oluyor ama felaketlerden korunsun diye söğüt ağaçlarının dallan da demir parmaklıklarına kadar itinayla uzanıyordu.

Karşısına geçtiğimizde, dizlerimin bağı çözülecek sandım ama Uygar sandığımdan da çok kudret verdi bana.

“Hiçbir doğum gününüzü ayrı kutlamazdınız,” dedi çınlayan kulaklarıma. “Baban çok katıydı bu konularda. Asla. İşinin başından aşkın olmadığı tek gün, 13 Mayıstı.”

Tek odaklanabildiğim, ölüm tarihleriydi. “Onlara bir cenaze töreni düzenledin mi?”

“Annenle baban öldükten sonra Khalil geldi. Ben o zaman hapisteydim. Shavitler de yalnızca babanın cenazesini almaya gelmişti. Khalil, buna engel olacak kudrette değildi. Benden onların cenazesini asla Shavitlere vermememi istedi. *Benjamin bunu isterdi,* dedi. Khalil benim yüzümden hastanelik olmuşken beni affetmiş, aksine düştüğüm durumu anlamış ve her şeyi unutarak benden yardım dilenmişti. O zamanlar ailenin kötü olduğunu sanıyordum ama ölümlerine sevinmiş ya da kin gütmüş değildim. Kabul ettim. Shavitlere, cenazeleri karıştırarak verdik. Annenle babanı da buraya gömdük. Baban, bir dini tören istemezmiş. -*Basit bir mezar ister,* dedi. Annen Süryani Ortodoks olduğu için ona özel dini bir tören düzenlettim.”

Yumruklarımı öyle sıkı kapatmıştım ki avuçlarımı kanatacaktım. “Bu yaptığına minnet duyarlardı.” Bir şey söylemedi. Ben dc daha fazla kendimi tutmaya dayanamazdım. “Yalnız kalabilir miyim?” diye rica ettim.

Gitmeden önce ceketinin iç cebinden kurumaya başlamış tek bir çiçek çıkardı ve bana uzattı. *Elin boş gitme,* der gibi. Bunu bile o düşündü. Öyle işe yaramaz, öyle de yüzü kızarmayan, aşağılık bir yaratıktım işte ben.

Uygar beni yalnız bıraktığında kafesin kapısını açtım ve içeriye girdim. Sanki bu kafesi bile ölülerini benden korumak için dikmişler gibi. Çiçeği aralarına bıraktım ve yine oraya diz çöktüm. Uzunca bir süre ağzımı dahi açmaya cesaret edemedim. Hele ki ağlamaya, hiç! Bir damla gözyaşı dökersem şimdi babam mezarından çıkar ve beni boğazlar, *seni yüzsüz,* der sandım. *Bizi tıktığın mezarın bayında bir de ağlıyorsun! Utanman da yok!*

Ama konuşmalıydım. Titreyen dudaklarımı aralamahydım.

“Yolu yok,” dedi benden çıkan kuru bir ses. “Af dilemeye yüzüm yok. Dert yanamam. Hatırlıyorum son sözlerini. *Benim çocuğum ölmüş, ben daha yaşayamam,* dedin sen bana. Hatırladıklarımdan en acı vereni bu. Yüzünde hiç öyle bir keder görmemiştim o zamana kadar. Ben kanımı akıtmadan senin gözünde kendimi öldürdüm. Buraya niçin geldiğimi ben de bilmiyorum. Yakın zamanda büyük acılar çektim ama geçmişte yaptıklarımın yanında sinek ısırıkları her biri. Şimdi cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Shavitlere karşı Uygar’ın yanında durmayı planlıyorum. Yaşarken başınızı defalarca kez eğdim. Ama ar-uk mezarınızda rahat uyumanız için neyim varsa ortaya dökeceğim. Bu kudreti arıyorum.”

Boğazım, çorak çöller gibi kupkuru. Kelimeler varmıyor beni bu izdıraptan kurtaracak bir bütüne. “Ne soracağımı bile bilmiyorum ki cevaplar isteyeyim,'' diye dem vuruyorum. *“Shavitlere karşı duraca-gım,* derken bile bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben, eski ben değilim. Rüzgâr esse yıkılırım artık. İki söze kırılırım artık. Ben senin yenemediğin düşmanları nasıl yeneceğim, baba? Hiç bilmiyorum." Yuvarlanmak üzere olan bir damla yaşı tuttum hemen. “Bu yola kazanmak için çıkmadığımı söylemeye geldim, ölmeye çıkıyorum. Başarılı olacağıma inanmıyorum. Denerken ölmeyi dileyebilirim ancak. Böylece biraz olsun kefaretimi ödeyebilirim. Umarım beni hiç affetmezsiniz. Ben sonsuza kadar kendimi affetmeyeceğim."

Geldiğim yeri geri dönerken ön bahçeye geçmem gerekiyordu ancak rüzgâr, evin arka kapısını kıpırdattığında dikkatim dağıldı. Az sonra merdivenleri çıktım bile. Camı kırılmış bir arka kapıydı, hizmetliler için olandan. Elimi içeri uzattım ve kilidi çevirip açtım.

Ev, kötü bir ruhun kontrolü altındaymış gibi içeri girdiğim an cereyanla yüzüme kükredi. Saçlarım dalgalandı, kızarık gözlerim yaşardı. Karanlık, rutubetli, köşe bucaklarda saklanan şeytanlar varmış gibi tekinsiz ve uğultulu bir yerdi ancak yine de o körü ruh beni korkutamadı. Aksine kuyruğuna basılmış bir kedinin hırçınlığıydı bu. Asıl o korkuyordu benden. Ben adım attıkça sanki şeytanlar benden ötede bir yerlere siniyordu. Asıl sahibi gelmişti bu perili evin, biliyorlardı. Bir daha yanmamak için kaçıyorlardı.

Kirden, isten, bakımsızlıktan dört taraf çürümeye başlamıştı. Bir zamanlar görkemle tepede parıldayan avize, salonun ortasına batık bir gemi gibi çakılmıştı. Duvarlardaki kaplamalar yanmış, merdivenin korkulukları yanmış, kitaplıklar kül olmuştu. Şöminenin üstünde büyük bir aile tablomuzdan geriye yalnızca, kapkara çerçevesinin duvara çivili bir kısmındaki bez parçası kalmıştı. O kısımda, Ahuva’nın küçük Meira’nın elini tuttuğunu seçer gibi oldum. Devam etmezsem çökerdim. Yürüdükçe gözümde canlandı

koskoca mazi. Şurada, hemen şurada bak, şöminenin karşısında, annemle babama resital vermelerim... Bana sürekli Farid Farjad çaldırmaları... Bundan bıkmalarım...

Üst katta buldum kendimi. Burası, aşağısı kadar yanmamıştı ama alevler değilse de yıllar acımamıştı. Böyle evler sürekli bakım istiyordu, yoksa derhal mahvolurlar. Duvarları rutubet kusar. Hiç eski güzelliği yok artık. Koca bir mezarlık burası da.

Babamın çalışma odasına girdim ve delirmediysem eğer onun kokusu geldi burnuma. Osmantus çiçeği herhalde... O ana kadar sapasağlamdım işte, en azından öyle görünüyordum ama koku dediğin hafıza, en derin anılarına kadar kıskıvrak yakalayan vc onu birdenbire çıkarıvcren, acımasız bir etkiye sahip. Herhalde onunla karşı karşıya geldiğim ilk günden, onu öldürdüğüm son güne kadar bütün anılarımı o koku hafızası geçirdi aklımdan.

Çoğunu görmedim, bilmiyorum, gerçekte hatırlamıyorum bile ama öylece yüzeye çıktılar ve dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi, yarı sağlam kitaplıklarından birine sırtımı verirken ve yerde otururken buldum. Panik atak gibi aniden geldi ve bedenim kasılmalarla büzüştü. Bu yüzden ağlayamadım. O hıçkırığı bir türlü içimden atamadım ve sessizce sarsılıp durdum.

“Meira?”

Uygar’ın uzaktan gelen sesini duymak kasılmalarımı yatıştırmaya başladı. Belki de bütün varlığımla ona böyle görülmeyi reddettim. Adım sesleri yaklaştıkça da cebimden Mert’in gözlüklerini çıkardım ve kızarık gözlerimi ondan gizledim.

Başımı arkaya atmış, gözlerimi de kapatmıştım ama varlığını seziyordum. Durduğunu, beni izlediğini... Sonra ağır adımlarla karşıma geldiğini, dizlerini kırıp eğildiğini... Gözlerimi sonsuza kadar kapalı tutma gayretindeydim ama çenemi tutan parmaklarla beraber dirilir gibi canlandım. Başımı eğdi, onunla yüz yüze gelmemi sağladı.

“Bakayım.”

Diğer parmaklan gözlüğüme gittiğinde, elini tutup onu durdurdum. Siyah filtrenin ardından, bakışlarından kesin bir sorgu geçtiğini gördüm. Gözlüğümü yine de çıkardı.

“Niye gizleniyorsun benden? Ağladığını binlerce kere gördüm.”

“Sen görürsen ben de görürüm.”

Duraksadığında gözlüğümü ondan alıp geri taktım. Çenemi de parmağından kurtardım. Yine de doğrulmadı. Bir an olsun o kara gözlerini, büyük bir ızdırabı ıkına ıkına atmaya

çalışan soluk yüzümden çekmedi.

“Nc istiyorsun?” dedi en sonunda.

Mecbur, ben ona bakmaktan kaçındım. “Ne isteyebilirim?”

“Ne istediğini söyle bana, Meira.”

“Gerçekleştirecek misin?” .

“Yeterince istediğine inanırsam.”

Pencereye bakıyordum. “Bir daha asla bugün hissettiğim gibi hissetmemek istiyorum.”

“Nasıl bir hismiş o? Anlat.”

“Güçsüz.”

Yıktığım evlerin altında kalmışım gibi. İnsan etiyle beslediğim köpeklerim, şimdi beni yiyorlarmış gibi. Ektiğim dikenli çiçekler, şimdi benim bacaklarımı kanatıyormuş gibi.

Uygar sessizleştiğinde ona döndüm yine. “Büyük bir şeylere hazırlandığını biliyorum,” dedim. “Her ne yapacaksan yanında durmak istiyorum.

“O iş olmaz,” diyerek reddetti hemen. “Zarar görmene İzin veremem.”

“Ben daha fazla zarar göremem. Asıl bana eziyet etmek istiyorsan beni bundan uzak tutarsın.”

“İyi ki hâlâ düşmanız o halde,” derken bu söylediğinde, önceki konuşmamıza dair bir ima da var gibiydi.

“Yeterince istediğime inanırsan yapacağını söyledin.”

Sonra biraz daha dürüst olmayı seçti. “Aynı zamanda, seni herhangi bir gücün yanında da bulunduramam.”

Böyle olacağını biliyordum ancak hayal kırıklığına karşı koymak zor. “Bana bir şans verdiğini söyledin.”

“O şans, intikam döngüsünü bitirmekten ibaretti,” deyişinde, bana yerimi hatırlatan bir efendi tavrı vardı.

“O halde nasıl ödeyeceğim kefaretimi? Bugün annemle babamın mezarında yemin ettim.”

“Etmemeliydin.”

İyi ki gözlükler gözümdeydi. “Bir şekilde seni ikna edeceğim.”

Doğruldu ve elini uzattı. “Gel"

Tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. “Ne olursa olsun.”

O bilmiyor ancak az önce, benim aklımda biz anlaştık. El ele bile tutuştuk. Bu savaşa beraber gireceğiz.

Ankara’ya döndüğümüzde saat gece yarısını geçeli saatler oluyordu. Şehri yukarıdan gören, güzel bir yerleşkeye geldik. Daha da yukarıda, bahçeli iki katlı bir eve yaklaştık. Üç metreyi bulan demir çitlerin diplerinde ağaçlar sıralı olduğu için dış dünyaya kapaJı bir yerdi. Girişe yaklaştığımızda güvenlik kulübesinden bir görevli fırladı, bizi başıyla selamladı. Bahçenin küçük bir çardağı, odunluğu ve taş döşeli yolları vardı. Ev ise girişin iki yanından tavana uzanan oymalı kolonlar, uzun pencereler vc çok mahyalı kırma çatısıyla zarif bir tür gözalıcılığa sahipti. Ne göz yorucu derecede şaşaalı ne de ilgi kaçıracak kadar tekdüze.

Ev işi tamamen aklımdan çıktığı için, “Artık burada mı yaşayacağız?” diye sordum.

Evet.

İçeriye geçtiğimizde Uygar ışıkları açtı ve bu yeri canlandırdı ancak benim gözüm, kafamı sokuşturacak bir delik arayışındaydı. Merdivenleri görünce de yatak odasına doğru çıkmak üzere oraya yöneldim.

“Nereye?”

Merdiveni yarılamıştım ki durdum ve beni aşağıdan izleyen Uygar’a baktım. “Uyuyacağım.”

Yüzünde, gerçekten memnuniyetsiz ve biraz da sabırsız bir ifade vardı. Anlayışlı davranmaya çalışıyormuş ama bu, her an elinde patlayabilirmiş gibiydi.

“Seni işe dahil etmeyeceğim diye artık böyle olmayacaksın umarım?”

Anlamazlıktan geldim. “Nasıl?”

“Alıngan. Dargın, içine kapanık. Bilmiyorum artık.”

Uyandığım günden beri gerçekten böyle olmadığım bir gün bilmiyordum ama yine de alttan aldım. Biraz da sinirlerim zedelenmiş bir halde, belli ki sesimdeki alayı da gizleyemeyerek, “Müsaade edersiniz, uyuyabilir miyim?” diye sordum.

Bu tavrımdan hiç hoşnut kalmadı ama o da alttan aldı. “Uyuyamazsın/’ dedi. “Daha hediyeni vermedim.”

Doğum günümü unuttuğum için onun deli saçması bir şeyler söylediğini sandım. Mecbur, merdiveni geri indim ve karşısına geçtim. Bugün aramızda tarifsiz bir soğukluk vardı. Bunu reddedemezdim. Ancak kendimi böyle kötü hissederken de onun varlığının içime ne denli bir güven verdiğini düşünecek hali bulamazdım.

Hediyeyi vermedi. “Önce evine bir bak,” dedi. “Burada yaşayacaksın anık. Hiç göz atmadın.”

“Ev işte,” dedim ama gerçekten kaba olmak değildi amacım. Geçmiş hayatım hep görkemli şatolardan ibaret olmuşken hangi ev beni cczbcdecek de ikinci defa dönüp bakmama sebep olacaktı? Bunu da kibirli görünmeden ifade etmemin hiçbir yolu yoktu.

“Burası için epey bir para biriktirmem gerekti,” dedi uzun uzun.

“Anladım.”

Israrla, *hâlâ etrafına bakmadın,* dercesine gözlerini üzerime dikmiş, beni seyrediyordu. Bu gerici etkileşimden kurtulmak adına istediği gibi başımı çevirip şöyle bir ne var diye baktım. İnce işlemeli kolonlar, bir heykeltıraşın evinden çıkmış gibiydi. Tablolar, sıcak ışıklandırmalar, köşelerde şamdanlar, koyu renkte nostaljik lamine parkeler... Şimdi fark ettim ki bu ev, gerçekten de eski evime benziyordu. Çok daha küçük hali olabilirdi belki ancak bu beni mesut etmektense ürküttü. Gözlerimi sanki bunu sormak ister gibi yeniden ona çevirdiğimde, onun beni izlemeyi hiç bırakmadığını fark etmek, sözlerimi bana geri yutturdu.

Yutkunuşumu da anbean takip etti. “Güzel seçmişsin,” diyebildim kuru kuru.

Durdu. Sonra biraz daha durdu. *Ne geçiyor aklından?*

Nihayet çözüldüğünde, “Benimle gel,” dedi ve elini uzattı. Tuttum ve beni arka tarafta bir yere götürmesine izin verdim. Mutfağın ardındaki koridor camlı bir bölmeye

açılıyordu.

Camlı kapıdan geçtiğimizde, bizi kapalı camekân bir sera karşıladı. Dört tarafında çeşit çeşit bitkinin, çiçeğin -orkideler, menekşeler, dört yana dalgalanarak uzanan begonviller ve sümbüller- nefes aldığı, camdan, büyük bir kubbenin akında yeşermiş minyatür bir dünyaydı burası. Tıpkı Eilat'ta, Benjamin in benim için yaptırdığı bahçe gibiydi, sadece çok daha küçüktü. Ev, neredeyse bir yamacın üzerinde olduğu için bir tarafı da uçuruma bakıyordu. O köşeye öğlen çayları için bir masa, iki sandalye koyulmuştu. Göklerdeki bir cennet bahçesine benziyordu.

Orkidelere uzanmak bir refleksti artık. Beyaz yapraklarında gezindi parmaklarım. Doğrusu, onlardan nefret etmiyordum artık. Solmalarını hele, hiç istemiyordum.

Yaklaştım. Dalgın bir şekilde o çiçeğe, bu yaprağa, şu küçük melek heykeline dokundum. "Eskiden orkideleri neden bu kadar seviyordum, bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kokulan bile yok."

Uygar'ın olduğu yerde biraz da gergin görünerek dikildiğini ancak arkamı döndüğümde ve masaya doğru yürüdüğümde fark ettim. O manzarayı görmek istemiştim sadece.

"Kokmuyor mu?" diye tekrarladı ama bana değil, kendisine söylemiş gibiydi.

Onu istesem de kale alamazdım. Manzara gözümü aldı. Bütün şehir ayaklarımın altına serilmişti. Yamaca nasıl güveniyorduk bu kadar? Ev devrilecek gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

Uygar'ın varlığını arkamda hissettiğimde, içimde ani bir karıncalanma hissi başladı.

"Yüksekleri seviyorsun," dedi o yatıştırıcı sesiyle. "Gökyüzünü seviyorsun. Bütün gün dışarıyı izliyorsun. Ne var bu göklerde, bilmiyorum ama seviyorsan yakın durmalısın. Bu yüzden aldım burayı. Madem bu kadar meraklısın göklere al, senin olsun."

Bana verdiği göğe bakıp durdum. Manevi bir çağrı vardı orada. Yanılıyordu Uygar. Vaat ettiği göklere hak etmeden çıkamazdın. Hele ki ben. Köklerin de köklerinde, diplerde, bataklığa çakılmış vaziyetteydim. Bilgi, gücü getirmeli. Böyle yükselir insan. Köklerden başlamalı, gövdeden dallara, dallardan göğe ermeli. Mert söylediğinde haklıydı. Gücüm yoksa barışçıl değilim, zararsızım. Gerçekten barışçıl olduğumu göstermek için güç kazanmalı. Ancak o hançeri bu sefer onlara saplamadığımda kanıtlayabilirdim. Onlara ve kendime. Ancak böyle yükselebilirdim.

"Aileni öldüreceğim/' Uygar ardımdaki varlığını, kulağıma fısıldayarak hatırlattı. "Her birini."

Her ne düşünüyorsam oraya kendini zorla dahil ettirmeliydi. “Biliyorum,” dedim ona.

“O yüzden, yalnızca her şeyi bana bırakmanı istiyorum. Burayı yeni yuvan say. İstediğin gibi tasarla, istediğin uğraşla vaktini geçir. Aklını, değiştiremeyeceğin şeylere yormaktansa burada rahatına bak.”

Gözlerim, göklerden yeraltına indi. Şehrin ışıklarının, ne kadar parlarsa parlasın kendi yumrusunun dışındaki karanlığı bir nebze olsun dağıtamayışını izledim bir süre.

Evi sen tasarla. Ben savaşacağım.

Ertesi gün, akşam saatlerinde bahçeye giren tek faril arabayı, bana ayrılan odanın penceresinden gördüm. Mert’in arabasından çıkmasını, sigarasını yakmasını, saçsız kafasına geçirdiği beresini yukarı çekerek kepçe kulaklarını serbest bırakışını ve arabasına yaslanıp bekleyişini izledim.

Az sonra her nereden dönüyorsa Uygar’ın arabası da girdi bahçeye. Mert’in aksine onları yukarıdan izleyen beni fark etti. Sanki kavga edeceklerini biliyormuş gibi hemen *karışma,* uyarısını aldım ondan ve sessiz kaldım. Karşısına geçtiğinde ise aralarında esen soğuk rüzgâr burada bile beni üşüttü.

Konuşmalarını rahatça duyabiliyordum. Uygar, Mert’in ters tepmeye her an hazır olduğunu bilse de ılımlı yaklaşarak, “iyisin,” dedi ona. *iyi misin sen,* diye sormadı, daha çok yokladı gibi.

Mert de onu, “Umursuyor musun ki paşam?” diye tersledi.

Uygar’ın, ne diyeceğini bilemeyerek ensesini sıvazladığını ve Mert’e baktığını gördüm, işin içine duygularını ifade etmek ve böyle arkadaşlık ilişkileri girdiğinde, demek savcı adam bile dilsiz kesiliyordu.

“İçeri geçelim. Favori yerinden yemek söyleyeceğiz,” diyerek en duygusal olabildiği ve alttan aldığı haliyle bir nevi barış teklif etti.

Fakat Uygar eve doğru yürürken Mert orada durdu. “Niye çağırdın beni?”

“Beraber yemek yiyelim diye.”

“Evinizi görmüş oldum hem.” Sigarasını da bitirmiş vc izmariti atmıştı. “Mutlu mesut yaşayın. Böyle demem gerekiyor, değil mi?”

Uygar durdu. Mert'e dönmeden önce derin bir nefes aldı. Kendisine sakin kalma sözü vermişti sanki.

Mert ise yüzünde o rahatsız edici sırıtmasıyla Uygar'a yaklaştı. "Böyle evli çiftler gibi işte. Ne güzel. Çocuk falan da yaparsınız şimdi siz. Onun da bir güzel hayatını sikersiniz."

Uygar sabırla, "Mert," diye soludu.

"Sorun ne? Madem beni buraya getirdin, iki çift lafım var. Cevaplar istiyorum çünkü. Zoruna gitmiyor mu hayatımızı mahveden kızı hâlâ sevmek, merak ediyorum ben," dediğinde tırnaklarım avu-çİçlerimi parçalayacaktı artık. "Anladık. Aynı kadın değil ama yine seni sırtından bıçakladığında görüşeceğiz, Karşah. Gerçi, o zamana soyadından geriye ne kalır, bilemem."

"Ben seni buraya aramızı düzeltmek için çağırdım, şansını zorlama," diye sert bir uyarı çekti. "Eldeki durum bu. Meira bir yere gitmeyecek."

Mert ise onu duymazlıktan gelerek, *"Karşa* mı olur o zamana dersin?" diye dalga geçmeye devam etti. "Böyle her seferinde tek tek bir harf düşse acayip komik olu-"

"Mert, yeter dedim."

Mert, büsbütün coşmuştu artık. "Nasıl da dayanamıyorsun ama gerçeklere!" İyice Uygar'ın dibine girdi ve onu omzundan ittirdi. *"Bir daha yapmayacak,* diyemiyorsun bile, lan! Savunamıyorsun sevdiğin kadını. Ne halt olduğunu biliyorsun çünkü. Biraz bile güvensen ona, inansan sırf ağzımı açtım diye hayatımı sikerdin burada ama biliyorsun haklı olduğumu."

Uygarın baştan sona gerginlikten kaskatı kesildiğini, durduğum yerden hissedebiliyordum. Bütün damarlarını ortaya çıkaracak kadar iki yanında sıktığı yumruklan onu zor zapt ediyormuş gibi göründü.

"Ne istiyorsun benden?" Sabrının sınırlarında bir yerlerdeydi. "Kavga çıkarmak için mi geldin buraya?"

Mert masum masum omuz silkti. "Ben her şeyi unutup bu mutlu aile tablonuza katılmayacağımı söylemeye geldim."

"Aile değiliz biz. Hele ki mutlu hiç değiliz ama artık böyle yaşayacağız. Dahil olmak istemiyorsan seni zorlamayacağım, zaten hiçbir zaman zorlamadım. Bu yüzden bütün bunlara mecburmuşsun gibi gelip canımı sıkma benim. İstemiyorsan gidebilirsin?

Tekrar arkasını döndü ama Mert bu gece bütün kinini kusacak gibiydi. Onun arkasından koca koca sırıtarak, “Hak ediyorsun gerçi? dedi. “Kadın enayiyi bulmuş, sikiyor.”

Uygar birden döndü vc birkaç adımda Mert’in dibinde birci. “Bir daha söyle.” Yüzüne hırsla soluyuşunda onda görmeye alışık olmadığım, tabiatına aykırı bir hoyratlık vardı.

Karşısındaki adam ise ya sarhoştu ya da ölmeye niyetli. “Hak ediyorsun,” dedi ona, gözlerinin içine baka baka.

Ancak Uygar son ana kadar sözünden geri dönmesi için ona süre tanımasına rağmen Mert cümlesini sorunsuzca bitirdiğinde, Uygar, göz kırpma kadar hızlı bir yumruk darbesini onun çenesine geçirdi. Bunun geleceğini bildiğimden aşağıya koşmuştum ama yetiştiğim sahnede, Uygar kollarını Mert’in beline geçirdiği gibi onu havaya kaldırarak arkada kalan arabaya sürüklemişti. Men tepki bile veremeden onun sırtını arabanın kaputuna geçirdiğinde, arabanın alarmları çalmaya ve farları yanıp sönmeye başladı.

.

“Uygar!” diye bağırdığımda, Uygar bir anlığına bu tarafa bakrı, Mert de bu fırsattan yararlanarak öyle sert bir yumruk geçirdi ki Uygar kan kustu sandım.

Yine de Uygar yerini korudu, Mert’i geri ittirdi. Ardından ağzındaki kanı tükürüp bana tamamen bir yabancıymışım gibi baktı. “Karışma, Meira,” deme şekli, cinnet gibi bir tür delilik geçiriyor olduğuna inandırdı beni. Bu gece ikisinden birinin öleceğini düşündüm.

Dikildiğim yerden, Mert’i omzundan tutuşunu ve çekip tek yumrukta yere atışını izledim. Mert’in toparlanması uzun sürmemiş, öfkeyle kalktığı gibi Uygar’a atılarak onu da kendisiyle beraber yere düşürmüştü. Birbirlerini yumrukladılar, bir o üste çıktı bir bu. Kan revan içinde kaldılar. Gittikçe daha da hırslandılar, ikisinin dc pes edeceği yoktu.

Dayanamadım. Uygar’ın üstte olduğu bir ara, onu omuzlarından yakalayarak çekmeye çalıştım. “Uygar, yapma. Hastaneden daha yeni çıktı!”

Ellerimi itekledi. “Geri göndereceğim işte.”

Sonunda bu boğuşma, Uygar’ın üstünlüğüyle devam etti. Son yumruğu Mert’i öyle bir sarsmıştı ki birkaç saniyeliğine kendinden geçtiğine yemin edebilirdim ama Uygar kendini dizginlemedi.

“Kendinden geçti işte! Bırak artık! öldüreceksin onu!” diye sızlandığım vakit Uygar, Mert’i yakalarından kavrayarak başını kaldırdı.

“Neyi hak etmişim, hadi bir daha söyle,” diyerek sıkıştırıyordu onu. Mert onu cevaplamadığında da öfkeyle sarstı. “Bu son uyarım sana. Sıkıldım artık aynı şeylerden. Kendi hayatımla ne edeceğimi kimselere sormayacağım. Meira’yı İstiyorsam Meira’yla olacağım. Sen de istemiyorsan çekip gideceksin. Bir kere olsun seni zorlamadım. *Katlanamıyorsan gideceksin,* dedim!”

Mert’in, fısıltı kadar alçak bir sesle, “Nereye gideyim?” dediğini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. “Evim mi var benim? Ailem mi var benim senden başka? Nereye gideyim?”

Uygar sanki tam o anda gözünü açabildi. Ne yaptığını fark etti. Mert’i ne hale getirdiğini fark etti. O halde, kanlar içinde ve hatta gözleri dolu dolu gördüğünde büsbütün afalladı. Yumruk halindeki elleri çözüldü ve yalpalayarak geriledi. Mert’in böyle bir tarafını göstereceğini beklemiyordu. Ben de beklemiyordum ve bu hali, kalbimi söküp attı sanki.

Mert ağlıyordu. Yine de ayağa kalkarken bunu gizledi, ceketinin koluna sildi. Hırsa kapılarak kırgınlığını saklamaya yeltendi ve Uy-gar’ı ittirdi. Uygar ona hiç karşı koymadı. Koca bir yıkımı seyrediyor gibi öylece pişmanlıkla dikiliyordu.

Ancak sonunda bir hareketlilik yaşandı. Kolunu kaldırarak elini Mert’in ensesine doladı ve onu kendine çekti. Mert zaten çoktan pes etmişti, Uygar’ın bu hareketiyle de başını Uygar’ın omzuna bastırdı. Onu ittirmek, belki yumruğunu kaldırıp tekrar ona vurmak istediyse de yapamadı. Tükenmişti ve koca omuzlan aldığı nefeslerle sarsılırken pes etti.

“özür dilerim, kardeşim,” dedi Uygar, Onu sıkıca tuttu. Gerçek kardeşiymiş gibi omzuna vurdu.

“Benden vazgeçmek senin için niye bu kadar kolay?”

“Değil,” dedi, bütün kararlılığıyla. “Ama benim yanımda kalmak sana eziyetten başka bir şey getirmiyor. Bu yüzden gitmeni istedim. Benim kaderimi paylaşmak zorunda olma diye.”

öyle bir insansın ki Maria, insanlar yıllardır dağıttıklarını toplamaya çalışıyor, öyle çaresizliklerde, öyle çatışmaların ve yol ayrımlarının ortasında bıraktın ki onları, yıllar geçti, hâlâ kurtuluşu göremiyorlar. Beraber batmamak için birbirlerine kıyıyorlar.

Onları orada bırakıp eve girdim. Serada, masamda oturarak şehrin ışıklarını izlemeye daldım. Neredeyse yarım saat boyunca, gözümü dahi kırpmadan Öylece dışarıyı

izlediğimi de evden bir ses geldiğinde ve başımı çevirdiğim gibi iki büyük damla kopup benden gittiğinde fark ettim. Gözlerim tahriş olmuştu. Bazen onları kırpamıyor, bazen de hiç açamıyordum.

Kalkıp içeriye bakındığımda Uygar ve Mert'i sanki daha yarım saat önce birbirlerini öldürmeye çalışmamışlar gibi birbirlerinin omzuna kollarını atarak içeriye girdiklerini gördüm. Mert, ağzını kocaman açmış, hevesle ona bir şeyler anlatıyor, Uygar da gülerek karşılık veriyordu,

"Öyle dağ keçisi gibi bir araba diyorum, oğlum. Düz duvara tırmanıyor canavar!

"Hafta sonu gidip süreriz."

Bu görüntüyü, gerçek bir duygu çorbasını içimde kaynatarak izledim. Tepki veremeyecek haldeydim artık. Üzüldüğümde ağlayamaz, donakalır, kasılmalarla ızdıraplar yaşar oldum. Lavaboya girdim önce, oradan bir ilkyardım çantası alarak salona geri döndüm. İkisi koltuğa yayılmış, yine o araba hakkında konuşuyorlardı.

Beni görünce Mert'in yüzündeki gülümseme solar gibi oldu ama bu anı mahvetmeme izin vermeden, biraz da artık alttan alarak sohbetine devam etti.

Karşısına geçtim. "Kanıyorsun. Yaranı temizlememe izin ver?

Tek gözü açılmıyordu. Yüzü kan içindeydi ama yine de, "İstemez," dedi.

"Kısa sürecek. Mikrop kaparsa uğraştırır?

Mert tekrar itiraz edecek olduysa da Uygar, "Mert? diyerek rica ettiğinde pes etti.

"önce yüzünü yıka o halde. Kir içindesin. Sonra daha dikkatle temizleyeceğim."

Böylece ikisini de lavaboya gönderdim. Gelirken yine birbirlerine takılıyorlardı. "Yalnız, öyle kendimi çok zorlamadım diye oldu bunlar? diye gözdağı veriyordu Mert. "Yoksa kolay kolay fiske yiyecek adam değilim ben?

Uygar kendini koltuğa atmış ve arkasına yaslanmıştı. "Sen gözünü açıp kapayana kadar ben sağ sol indirmiştim bile?

"Hadi oradan, babalık!" diye atıldı. "Benden iki yaş büyüksün diye ağırdan aldım?

Ben de Mert'in yanına oturdum ve yüzünün haline daha yakından baktım. Dudağı feci patlamıştı ve şimdi kızarık duran elmacıkkemiği, yarından itibaren morarmaya başlayacaktı.

Uygar ise kaşlarını çatıp, “Babalık mı?” diye sorguluyordu onu.

“Otuz oldun bile. Böyle kavga edecek gücü yakında bulamayacaksın?

“Saçmalık? dedi Uygar. “Otuz dediğin yaşlı değil. Öyleyse bile, yirmi sekiz de yaşlı?

“Otuz sının diye bir şey var. Oraya kadar hâlâ gencim?

Bu hararetli tartışmaları sırasında ben de dikkatle Mert’in yüzündeki kanı temizliyor ve açık küçük yaraları bantlarla kapatıyordum. Bu gecelik idare ederdi hiç değilse.

İşim bittiğinde eşyalarımı toparlamam üzerine Uygar, “Bana yok mu?” dedi.

“Vurmasaydın? .

"Çantayı götürüp geri geldiğimde ikili yemek söylüyordu. Bu sefer Uygar’ın yanına oturdum. Bir kolunu hemen omzuma doğru attı ve ne yiyeceğimi sordu. Hiç iştahım olmadığından, *her ne alırsanız"* dedim. Güzel bir masa donattı Uygar. îkisi de boynuz tokuşturmaktan yorgun ve açtı, bol bol yediler. Ben ise tabağımı evirip, çevirip durdum ki yemediğimi fark etmesinler.

Yemekler bitince de üzerine bir güzel sigaralarını içtiler. O zaman konular biraz daha ciddileşti.

“Silah aldım,” dedi Mert.

Sigara dumanının ardından ona baktı. “Biliyorum.”

“Bir sikimi de bilmesen olmaz tabii,” diye söylendi önce. “Diyeceğim şu ki sen beni bu işe dahil etmezsen ben kendi başıma bir haltlar edeceğim vc muhtemelen senin yüzünden öldürüleceğim. *Tehlikeli,* diyerek bu safsatalarla beni uzak tutmaya çalışma o yüzden.”

Uygar’ın yüzü, sıkıntıyla şekillendi. “Bunların hiçbiriyle uğraşmak zorunda değilsin. Kimseyi gerçekten koruyabileceğimin garantisini veremem. Shavitler düşündüğünden de tehlikeli. *Bu işte seni istemiyorum,* derken ciddiyim.”

Mert, onu hiç dinlemiyormuş gibi, “Seni bir şartla affedeceğimi söyleyecektim,” diye ekledi. “O da bu işte. Yoksa bugün buradan yine dargın ayrılırız.”

“Mert.”

“Ben de ciddiyim. Aklındaki planları anladım ve orada tek olmayacaksın diyorum sana.”

Uygar onu, “Meira’nın yanında konuşmayalım,” diye uyardı. Elbette, bütün planlarını benden saklardı.

“Kabul edeceğini söyle de bitsin bu saçmalık. Başka işim mi var zaten? O Shavitler yüzünden ben de çok şey kaybettim. Bunu sadece kendi savaşın sanma.”

Uygar kısa bir süre sigarasını içip düşündü. Ben de bahsi geçen o planı düşündüm. Az sonra, “İyi,” dedi. “Ne halin varsa gör. Ama uyardım seni.”

“Korkma. Ben hep dört ayak üstüne düşerim.”

Aynı akşam, yatmak üzere hazırlanıyordum. Odamda daima tek ve küçük bir ışık açık olurdu. Aynalardan çekindiğim için pencerenin önünde, yarı saydam yansımamdan dışarıyı da seyrederek saçlarımı tarıyordum. Karışmaya çok müsaitlerdi saçlarım, düğümleri çözüyordum.

Kapım o sıra çaldı. Uygar geldi. Karanlık silueti, yanıma gelip de bir suret kazandığı ana kadar onu yansımadan izledim. İfadesindeki muğlaklık beni tedirgin etti ama hiçbir şey söylemeden pencere pervazına yaslandı.

“Geç oldu. Neden geldin?”

Sorgum hiç hoşuna gitmemişti. “*İyi geceler,* demeden gittiğin için geldim.”

“İyi geceler o zaman.”

Ama gitmedi. Durdu ve beni izledi. “Anlıyorum,” dedi az sonra. “Anık kurtuldun ve ilk haftalardaki gibi bir terk edilme korkusu içinde değilsin. Bana da ihtiyacın yok, öyle mi?”

“Bu nereden çıktı?”

Doğruldu, uzanıp bileğimden tuttu ve tarağımı elimden aldı. Arkama geçtiğinde ve saçlarımı büyük bir özenle taramaya başladığında onu anık yine yansımadan izliyordum.

Dalgın bir halde, “Bolu’da pek tatlıydın,” diye açıkladı. “Benimle uyumak isterdin ve kollarını sıkı sıkı bana dolardın. Sonra neler hissettiğin hakkında uzun uzun konuşurdun. Sadece birkaç haftada bu Meira’yı kaybetmek... Doğrusu, düşündürüyor adamı. Belki de ilgini yitiriyor ve o aklından artık kötü şeyler geçiriyorsun.”

Gözleri, yansımadan benimkilerle buluştuğunda, “Bu doğru değil,” dedim.

“Yoksa sen sadece düştüğünde mi bana gelirsin? O halde itiraf etmem gerekiyor. Sırf yine bana koş diye seni kendim incitmek istiyorum.

Uygarı hiç tanımadığımı fark ettiğim böyle zamanlarda bazen sertçe yutkunmam gerekirdi.

“Kırgın olduğumu görmüyor musun?” diye sitem ettim ona. “Her hareketimi bir saldırı olarak yorumlamanı anlıyorum ama beni okumak konusunda artık düşündüğün kadar iyi değilsin. Senin de bunu kabullenme vaktin geldi.”

“Hayır, hayır. Ben hiç yanılmam. Buna inanmam.” Parmağını, şakağıma bastırdı. “Burada bir şeyler ters ise daima sezerim. Er ya da geç, benim dediğime gelirsin sen. Şimdi değilse bile sonra. Düşündüğünden dc bütünüz biz, Meira.”

Sitemimi bastırmaya ve hırsa kapılmamaya çalıştım. “Beni işine dahil etmediğin için kırgınım. Aradığın cevap bu değil eminim ki ama doğru olan bu.”

“işim...” Derin bir iç çekerek duraksadığını gördüm. “Yine başlamayalım. Senin gönlünü hoş tutacağım diye başımıza yine bir ton bela alamam. Aramız biraz iyileşiyor, bunu da tehlikeye atamam. Başka kırgınlıkların varsa ama söyle, çekinme. Sana güvenmem gerekmediği sürece senin için her şeyi yaparım ben. Ne zaman yapmadım?”

işte orada, kötü bir niyeti olmasa da beni hor gördüğü anda, tutmaya çabaladığım daha dürüst ve hırslı bir tarafım açığa çıktı. “Sant-ral’in karanlık bir tarafı var, öyle değil mi?” diye sordum.

Saçımı tarayan eli ikinci defa durdu. Bakışları, yansımadan benimle buluştu ama bu sefer orada bir tür tereddüt, sorgulama ve hatta şaşkınlık gördüm.

“Yarasa,” diye devam ettim. “Lakabı buydu sanırım. Uğur amcanın torunu ve Santral’in sahibi. Senin de çocukluk arkadaşınmış. Planının, onunla bir ortaklık olduğunu düşünmekte yanılmıyorumdur.”

Bariz bir hızla rahatsız oldu ve geri çekildi. “Planlarım seni ilgilendirmiyor.”

Onu kale almadan, “Ne tarz bir *karanlık* taraftan bahsediyoruz?” diye sorguladım. “Orgütvari mi yoksa çetevari mi? Mafyatik mi yoksa derin devlet mi? Legal mi yoksa illegal mi? O halde askeri mi yoksa politik mi?”

“Bu işe karışma, Meira.”

“Örgüt...” dedim kendimden emin bir şekilde. Gözlerimi yansımasından ayırmadan onu kıskıvrak yakaladım. “Shavitlere karşı durabilecek kadar güçlüyse askeri bir birliği var. Savcılığa dönmene sebep olduysa siyasetle dc bağı var. Polat’ın meclisteki yetkisine ihtiyacın varsa tam legal de değil. En azından yetkisi sınırlandırılmış. Tahminim, terörizm faaliyetlerine karşı kurulmuş, paramiliter askeri bir örgüt olduğu yönünde.”

Çenesinin kasıldığını gördüm. “Bitti mi dedektifçiliğin?”

“Hayır? Tarağımı elinden aldım vc kaldığım yerden saçlarımı taramaya devam ettim. “Merak ettiğim konular var. Bu kadar güçlülerse ben kaçırıldığımda ne diye sahada kudreti daha kısıtlı olan Polat’la anlaştın da bu adamlarla anlaşmadın?”

“Meira. Buradan sana ekmek çıkmayacak. Uğraşma.”

“Çünkü beni onlardan uzak tutmak istedin,” dedim. “Saf rolü yapmamıza gerek yok. Şu akılda tuttuğum bilgilerin peşine düşmeyecek bir kişi, örgüt, ülke yoktur. Dünyanın en büyük iki örgütünden birinde yönetim kuruluna kadar çıktım, diğerinde ise yasal vârisim. Bu Santral her ne kadar güçlüyse de artık, onlara yaklaşmamdan korkuyorsun. Böyle bir gücü asla elde etmemem gerektiğini düşünüyorsun. Yarasa, beni senden almak ister, iki örgüt için de kullanmak ister, bunu biliyorsun.” Görmedim ama yumruklarını sıktığına emindim. Başka bir şey söylemeden önce, nereye varacağımı bekledi. Ben de dik durdum. “Beni Santral’e aldırmazsan eğer Meira Shavit olduğumu öğrenmelerini sağlarım,” dedim. “O zaman eminim ki beni aralarında görmek için seni karşılarına alırlar.”

Koca bir dakika boyunca karanlıkta asılı hareketsiz bedenini yansımadan izledim. Sonra dudakları samimiyetine inanacağım kadar gerçekçi bir sırıtmayla kıvrıldı. Bir çocuğun tatlı bir anına şahit olmuş gibi büyük bir keyifle güldü bana.

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Yanında olmak için,” diye düzelttim onu. “Eminim ki Yarasa denen adam çok güçlüdür. Santral’in gizli örgütü de öyledir. Anlıyorum. Ancak karşısında durduğunuz tarikat, bildiğiniz, duyduğunuz hiçbir şeye benzemiyor. Bir kere hazırlıksız yakaladın diye, öyle sıçanlar gibi kaçışan korkaklar sanma onları. Şimdi, birken bin oldular ve hepimiz için geliyorlar. Sizin gibi dillerini dahi bilmeyen -ki bundan kastım inan ki İbranice değil- ve bir kere olsun onlarla yaşamamış insanlar onları çözemez. Daima beklemediğiniz yerden darbe yersiniz. Bunun için bana ihtiyacınız var. Onları, aralarındaki güç dinamiğini, inanç doktrinlerini, askeri organizasyonlarını, her şeyi deşifre edebilirim. Bensiz bu işe girişirsen başarısız olacağını biliyorum. Bu yüzden, sana yardım etmek için seni çiğneyebilirim. Bunu ihanetten sayamazsın."

İşte, söyledim gitti. Şimdi ne yapacağını beklemek kaldı geriye, önce öylece dikildi. İlk adımını attığı andan itibaren nefesimi tuttum. Arkamda durduğunda aslında hâlâ bir saf gibi niyetimin iyi olduğunu anlayacağını düşünüyordum ama sandalyenin iki yanından tuttuğunda ve üzerime doğru eğildiğinde, tüylerimi diken diken bir hissiyatla baş başa kaldım. O ifadesiz yüzü, sağıma doğru alçalmıştı. O, van profilimi izlerken ben de onu yansımadan seyrediyordum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Söylediğim hiçbir şeyi umursamamış. Başından beri aklı, onu tehdit etmemde kalmış.

"Çünkü Meira, sen bile bu kadar yürek yemiş olamazsın," derken diğer eli tıpkı bir yılan gibi usulca yükseldi ve boynumu sardı. "Şu konumunda, sana şans verdiğimi söylediğim zamanda, beni korkutmaya çalışacak kadar hayallerinden sıyrılamamış olamazsın." Boynumdaki eliyle başımı hareket ettirerek sola doğru büktü, kulağımı ona çevirmemi sağladı ve oraya tünedi. Aynadan, tepeme bir karabasan çökmüş de onun beni ele geçirmesini izliyordum sanki. "Güç kokusu aldığında, bağımlılığını mı hatırladın yoksa? Daha mahvedebileceğin bir şeyler kalmış geride. Belki de bu heyecanlandırmıştır seni. Zayıflık gördüğün yere nasıl da saldırırsın hemen! Biraz olsun bile değişme-diysen şansı ne yapacaksın, Meira?"

"Yardım etmek içi-"

"Bir kere daha beni sırtımdan bıçaklamak için. Belki Santral'i de bana karşı kulianacaksındır. *Beni alırlar,* diyorsun. Kim alıyormuş seni benden? Rüya mı görüyorsun? Kimden korkuyormuşum? Seni isteyecekler ve ben de başımı öne eğip öylece vereceğim, öyle mi? Hangi Uygar hakkında konuşuyorsun?"

"Yapma," dedim. "İşleri karmaşık bir hale sokuyorsun. Böyle olmamalıydı. Amacım seni tehdit etmek değildi."

Umursamadı. "Bundan sonra SantraTin eğlence mekânına bile adım atmayacaksın."

Boynumu sıkmıyordu ancak yine de sıcak basıyordu artık. "Bana herhangi bir güç ver demedim sana. Tek istediğim seninle yan yana olmaktı. Yarasa da seninle çalışmama yardım etsin istedim sadece."

Sinirden ellerinin titrediğini kendi tenimin üzerinde hissettim. "Tengiz, seni alabilse ne olurdu, yeterince düşünmemişsin," derken, aklı başından öyle bir gitmişti ki Yarasa'nın gerçek adını bana çekinmeden verdi.

Tengiz... Bu isim nereden tanıdık geldi?

“O adam benim gibi sana âşık değil,” dedi. “Senin pisliklerine rağmen sana katlanmaz. Seni böyle güzel evlerde, şık elbiselerle, karnın tok yatırmaz. Tıpkı bir hayvanmışsın gibi seni ahırın tekine tıkar. Bütün sülalesi senin gibi insanlara karşı savaşan adam, sana neler yapar dersin? Bana karşı onu kullanmayı düşünecek kadar delirmiş olamazsın. Sen hâlâ yerimde başka biri olsaydı ne kadar korkunç şeyler yaşayacağını küçümsemeye devam et. Şimdi git, söyle bakalım. *Meira Shavit'im,* de ona. Benim merhametimin zerresini benden başka birinde aramayı dene.”

Kendimi kasmaktan kemiklerimin kırılmaya başlayacağını sandım. “Ben onu sana karşı kullanacağım demedim! Seninle olmak için çabalıyorum yalnızca! Anlamıyor musun?”

Neredeyse tükürür gibi, “Ben seni bilirim,” dedi. “Seni senden de iyi bilirim. Ayağını denk al, Meira.”

Boynumdaki elini geri çektiğinde ve arkamdan çekilip uzaklaştığında, işte ancak o zaman ciğerlerime dakikalardır eksik giden havayı bol bol çekebildim. Sinirliydim ancak birimiz alttan almak zorundaydık yoksa bu şey, aramızdaki bir üstünlük savaşına dönüşecekti.

Yine de meydan okuyan bir üslupla, “Öyle ya da böyle benimle çalışacaksın,” dedim. “Bunu bir başkaldırış ya da bir ihanet hazırlığı gibi görsen de ben bütün kalbimle, kendi pisliğimi temizlemek için bu işe girmek istiyorum. Artık iyi biri olduğum için değil, yine kendim için. Niyetime inanmıyorsan hiç değilse bencilliğime inan.” Cevap vermediğinde, “Fark etmeden bürün yollarımızı tıkıyorsun,” diye devam ettim. “Sana kendimi kanıtlayamadığım her an birbirimizden daha da nefret edeceğiz. Mert'e de dediğin gibi. Burası ne bizim yuvamız ne dc biz mutlu bir aileyiz. Hiçbir zaman da olmayacağız. Ama hiç değilse anık birbirimize güvenle sırtımızı dönebiliyor olmamız lazım. İşte sırf bu yüzden bana bir kere daha güvenmek zorundasın. Bunu er ya da geç fark edeceksin. Daima arkana bakarak yürüyemezsin.”

Yansımadaki adamın, bir suretten yine bir siluete geçişini ve beni bu karanlık odada şeytanlarımla bir başıma bırakmasını izledim.

Doktor Burhanla yeni evde de terapi seanslarına devam ediyorduk.

“Geçmiş yaşantımdaki kadını bütünüyle tanıdığımı söyleyemem. Onun ben olduğuma hiçbir zaman inanamadım. Çoğu anıyı hatırladığımda dahi onunla aramda hiçbir türlü bağ kuramadım. Bunu, vicdanımdan kaçmak üzere öne sürdüğümü düşünüyordum ancak o kadının çılgınca ideallerini benimsemek bir yana, aklım bile almıyor. Kanımı

donduruyor. Tüylerimi arşa çıkarıyor. *Mümkün değil,* diyorum her seferinde. Ne oydum ne de ona döneceğim. Mümkün değil. Ancak çevremdekiler hep bunu söylediği için benim de aklımı kurcalıyor. Kafamda bir tümör var belli ki ve daima büyüyor. Kesip alsalar da geçici tedavilerle basursalar da kökü bende ve ben var olduğum müddetçe de büyüyecek."

Burhan Bey, kemik gözlüklerinin ardından daima, kendi hayatının bütün dertlerini geride bırakan ve yalnızca hastasına ait olan, ciddi, ilgili, düşsen anında tutacakmış gibi tetikte ama sana, vahim durumunu da unutturmak istiyormuş gibi rahat görünen, seni de dolayısıyla rahatlatan, keyfi yerinde, aklı başında bir adam gibi baştan sona bölmeden dinledi beni.

"Kelebek etkisini duymuşsunuzdur," dedi sonunda. "Yarın siz kim olacaksınız, bunu kimseler bilemez. Aynı insan, aynı anıları belki binlerce defa tekrar tekrar hatırlayabilir ancak her seferinde aynı haline dönmesi beklenemez. Maruz kaldığınız şartlar, kimyanızı etkileyecek faktörler, anılarınızla ilk etkileşiminiz ve üzerinizde bıraktığı etkiler, bu etkilere göre alacağınız tedbirler, atacağınız adımlar, başkalarının sizin için yapacakları, size yapacakları, söyleyecekleri ve söylemeyecekleri... Her bir faktör, kelebeğin kanat çırpmasını hortuma çevirecek o esintiyi üfler. Siz farkında olmadan belki yaradılışın en karmaşık organı olan beyniniz, yaşayan bir sünger gibi nefes aldığınız her saniye çevrenizdekileri emer. Dolayısıyla aynı insan, aynı uyaranlara hep aynı tepkiyi veremez. Hayatınızda, bıraktığınız o yerde değilsiniz artık. Siz bir saniye öncesiyle bile aynı kişi olamazsınız. Geçmişe dönme korkunuz anlaşılabilir ancak hatırlamalısınız ki artık farklı bir bakış açınız var. Eski halinizle benzemeye başladığınız takdirde bunu değiştirebilecek iradeye de sahip olabileceksinizdir. Geçmişteki *kötü* ikizinizin sizi zorla ele geçireceği yok."

"Kendime güvenebilirim yani öyle mi?"

"Size söyledim. Ben size hasta gözüyle bakmayacağım gibi size cevaplar da vermeyeceğim. Bu doğru veya bu yanlış demeyeceğim. Sizi özünüzle yakınlaştıracak ve değerlendirmeler yapacağım. Karar vermek de size kalacak. Ben müdahale etmeyeceğim. Bu nedenle siz söyleyin, sizce kendinize güvenebilir misiniz?"

"Güvenmek istiyorum."

Üç gün boyunca Uygar eve gelmedi. Kendimle baş başa kalmak da bana hiç yaramadı. Aramız kötü de olsa sandığı gibi ona karşı ilgimi yitirmiş hiç değildim. Daha öncesinde hiçbir Meira ona ilginin, şefkatin, iyi niyetin zerresini göstermediğinden, şimdi benden gelenlerin de gerçek olduğuna inanmıyordu. Beni hastalıktan yataklara düşürecek bu kronik hüznümü, kanmaması gereken bir oyun sanıyordu. Oysa ben, saf bir ızdıraptan ibaret bu döngüde yalnızca acı çekmekteydim.

Bu üç günde, yalnızca geceleri odamdan ayrıldım. Bir kuş kadar az yedim, az içtim. Seradaki çiçeklerin ölü kısımlarını kestim, orkidelere mayalı vc şekerli bir şifa karışımı yaptım, su çeşmesinin bir köşesine ekmek kırıntılarını serptiğim bir kâse koydum, ıhlamur yapraklarını koparıp bitki çayları yaptım, pikapa eskiden çaldığım parçaları koyup tekrar tekrar dinledim, şömine ışığında kitaplar okudum ve bu yetmediğinde de evdeki bütün kitaplıkları baştan sona temizledim. Her adımı yanlış sayılan bir kadın için yapılabilecek daha güvenli hiçbir şey yoktu.

Sonuçta yalnız kalmak, ne derecede kendimden tiksindiğimi hatırlattı bana. Ben de ateşler içinde yaraklara düştüm. Rüzgârlı, kasvetli ve pencerem açık olduğu için uğultuların bütün evde hayalet gibi dolaştığı, sancılı bir gece geçiriyordum. Silik kâbuslarımın içinde kıvranarak dönüyor, ter içinde yatakta batıyordum.

Sisli yollardan, çiğ tutmuş çimlerden, taşlı yollardan geçiyorum. Yosun tutmuş bir mezarlık, etrafını çevreleyen kafes ardına kadar açık. Beni çağıran fısıltılar kulağıma konuyor, bacaklarım beni taş kabre sürüyor. Görüyorum, mezar benim için açık. Beni bekliyor. İstemiyorum. Kendi bacaklarıma direnmeye çalışıyorum. Nasıl dolabilir vaktimi Henüz hiç yaşayamadım. Yine de karşı koyamıyorum. Demir parmaklıklara tutunmaya çalışsam da en çok da kendi ayaklarım düşman bana. Gözyaşları içinde boş ine zarın başına geliyorum. Aşağısı dipsiz bir kuyu gibi. Korkuyla bakıyorum. Orada insan olmayacağım artık.

Mezarın içine adımlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyor ve dönüyorum. Ağlamam şiddetlenirken sırtımı geriye veriyor, mezarımda uzanıyorum. Gittikçe derinleşen bu çukurda hâlâ görebildiğim gökkubbe, uzansam tutunabileceğim kadar yakın sanki bana. Elimi uzatıyorum. Beni tutar ve buradan çekip çıkarır sanıyorum ama ağır mermer kapak yavaşça görüşümü kapatmaya başlıyor.

Çığlıklar atmak istiyorum ama hıçkırıklarım bile duyulmuyor. Karanlığın beni yutması saniyeler alıyor. Kıpırdamaya çalışıyorum. Nefes alamıyorum, ölmeyi umuyorum ama biliyorum ki sonsuza kadar yaşayacağım. Kendi kabrimde, yeraltında, ölmeden yatacağım.

"Meira. "

Karanlıktan bir el uzanıyor. Bir solungaç gibi soğuk ve kıvrak. Bedenim üzerinde, uysal bir esinti gibi süzülüyor. İğreniyorum, korkuyorum, kaçmak istiyorum ancak bu sonsuz yalnızlığımda bana eşlik etmesine razı oluyorum. Onun dokunuşunda hep muhtaç kaldığım bir güven bulduğumda, boynumdan yukarılara ve yanaklarıma kıvrılan varlığına kendimi bırakıyorum.

"Meira."

Bulanık bir ışık süzmesi belirdi tepede. Ben ona varamadan o bana vardı ve yine karanlık ama artık nefes alabildiğim bir yere çekti beni. Kendimde değildim. Yaratığımla göz göze geldiğimi sandım. İki kara çukur tepemde dikilmiş, beni izliyordu. Ancak parmakları nazikti. Çıplak kolumdan yukarıya sürünüyor, çenemden, yanaklarımdan geçiyor ve gözümden düşen yaşları siliyordu.

Ancak onun varlığını idrak edebildiğimde o mezardan gerçekten çıknm. Gözlerim yaşlarla doluydu ve sessizce yastığa doğru akıp gidiyordu. Akmalarına izin verdim. Gördüğüm yüz binlerce gözyaşına değerdi. Nc zaman gelmişti? Belki de bir kâbustan, başka bir rüyaya uyandım ancak bunu sorgularsam gider sandım.

Çenemdeki elini tuttum ve yanağımı avuçiçinc yatırdım. Yüzündeki ifade donuktu ancak parmakları titriyordu. Biliyordu, incinmemek için incitiyordu. Bu yüzden, *birbirimize zarar vermemenin tek yolu birbirimizden uzak durmak,* diyordu. Bunun için gitmiş belli ki ancak dayanamamış. O üç günün bile nc kadar sancılı geçtiği, uykusuz gözlerinden belli oluyor. Bensiz yapamıyor.

Konuşabiliriz. Kavga edebilir, birbirimize bağırabiliriz. *Neden öyle yaptın? Neden bunu söyledin? Neden gittin? Ve* yine hiç bitmeyecek bir savaşta kılıç sallayıp dururuz. Ta ki birimiz artık aldığı yaralardan tükenip yere yığılıncaya kadar. Bu nedenle, ikimiz de konuşmadık. Saf özlemin, bize üç günde bile yapabildikleri karşısında yeterince güçsüz düştüğümüzden, sadece bu geceliğine beyaz bayraklarımızı çektik ve teselliyi, birbirimizin kollarında aradık.

Onu, ıssız denizin diplerine sürükleyecek bir yaratık gibi iki yanağından kavradım ve kendime doğru çektim. Bir dizini yatağa attı ve üzerime eğildi. Cılız bir soluğun çırpındığı dudaklarıma dudaklarını bastırdığı gibi beni haşin fırtınalardan korumak istiyormuşçasına bütün vücudunu da üzerime örttü. Onun varlığını, bütün varlığımla kucakladım. Kollarımın arasına, dudaklarımın arasına, bacaklarımın arasına, yüzyıllık bir hasretle aldım. Öpüşmelerimiz, birbirimizin üzerinde sürtünmelerimiz ve bedenlerimizi keşfetmemiz sabırsızca olmadı ki birbirimizin tadını hakkıyla çıkaralım.

En azından, başta öyleydi. Sıcak dudakları, oralarda bir şeyler arıyormuş gibi benim dudaklarımı kurcalarken hırslanmaya başladı. Bir yapboz parçası gibi kenetlenmiş bedenlerimiz, aramızdaki kumaş parçalarını bir an önce yok ermediğimiz her an acıyla kıvrandı. Sonuçta Uygar, buna daha fazla dayanamadı. Dizleri üzerinde yükseldiğinde ve tişörtünü tek hareketle başından çekip attığında bütün görkemiyle gözler önüne serildi. Kemerini çözdü, pantolonuyla beraber, ondan da kurtuldu.

Onu izlemeye öyle kapılmıştım ki üzerimde hâlâ bir gecelikle durduğumu sonra hatırladım ancak ellerim geceliğin ereklerini tutmuştu ki Uygar beni durdurdu, kendi yapmak istedi. Ona izin verdiğimde üzerime uzandı ama bu sefer daha aşağılardaydı, tki

elini de çıplak bacaklarıma yerleştirmiş, tıpkı bir yılan gibi yukarıya doğru süzülerek eteklerimin altına girmişti. Parmakları, ateşten yanan bedenimin bütün kıvrımları boyunca usulca tırmandı. Geceliğim de eşit derecede yukarıya kıvrıldıkça kıvrıldı, önce iç çamaşırımı, karnımı ve sonunda çıplak memelerimi ortaya çıkardı. Başımın üstünden attı ve alevlerin içinde kavrulsa da yine dc onun sıcaklığını arayan savunmasız vücudumu ortaya serdi. Sanki ilk defa görüyormuş gibi başına darbe yemişçesine afalladı. Seyre daldı beni. Bir gün unutmaktan korkuyormuş gibi her kıvrımımdan tekrar tekrar geçti ay ışığının yansıdığı kara gözleri.

Belli ki nazik olmak istedi ancak iç çamaşırımı iki yanından tutuşunda ve alelacele onu kalçalarımdan çekip çıkarışında nazik hiçbir taraf yoktu. Bacaklarımdan tuttu ve beni kendine çekti. Yine ait olduğu yerdeydi, bana doğru kapandı. Dudaklar buluştu, uzuvlarımızın her çıkıntısı uyumla birbirine oturdu ve eller, olur da birileri bizi ayırmaya cüret edermiş gibi asla bırakmamak üzere kenetlendi. Yetersiz oksijenle kabaran göğüslerimiz birbirine çarpıp durdu. O beni öperken ben onu omuzlarından tutuyor, gerginlikten kasılan karnımın üzerinde hissettiğim baskı karşısında hızlanan kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyordum. Çenemi kavrayış şekli ise onun benim çenem olduğunu unutturuyordu bana. Bütün özgür irademi yitirmiştim; iştahlı öpüşleri ve vücudumun üzerinde kasılan ısrarlı uzuvları altında kıvranmaktan, onu bağrıma bastırmaktan, onu bataklığımda daha da derinlere çekmekten başka bir şey yapmıyordum.

Başka hiçbir hazırlığa ihtiyacım yoktu. İç çamaşırını indirdi ve penisini içime ittirdi. Aralanan vc öyle de kalan dudaklarımı taklit etti, aldı başında değildi. Nefeslenmesi ve kendini dizginlemesi gerekti. Gözlerini kapatıp bekledi, iki yanımda yatağa saplanmış kollarındaki bütün damarların patlayacakmış gibi yüzeye fırladığını gördüm.

Gözlerini açtığında, mahvolmuş gibi baktı yüzüme son bir defa ve karnıma tırnaklarımı geçirdiğim ellerimi bileklerimden tuttu, üzerime uzanırken ellerimi de başımın iki yanında sabitledi. Kalçasını hareket ettirdiğinde ve içimdeki doluluğu ittirdiğinde küçük bir sızlanma koptu benden ama dudaklarını dudaklarıma kapadığında serzenişlerim de içime gömüldü.

Yorgunluktan bayılana kadar, sabahlara kadar seviştik. Nerede durduk, nefeslendik, bilmiyorum. Öyle bir ara hatırlamıyorum. Tek bildiğim, o gecenin sonsuzmuş gibi uzun olduğu. Öyle ki gece karanlığı soluk bir maviliğe soyunana kadar, cırcırböceklerinin yerini kuş cıvıltıları alana kadar, ayazın yerine ılık bir ilkbahar havası esene kadar, tek bir beden olmak için *ben* ve *o* diye bir şey kalmayana kadar anadan üryan bedenlerimizi birbirine kattık.

Bütün uzuvlarımız güçten kesildiğinde ancak yan yana gelebildik. Beni kollarının arasına aldı, terden sırılsıklam olmuş bedenine doladı. Yaşamım boyunca böyle bir huzur hissetmiş değildim. Hemen hiç bitmeyecek olan derin bir uykuya dalmaya hazırlandım.

Ancak can sıkıntısı uyutmadı beni. Bedenlerimiz birbirine bu kadar âşıkken dudaklarımızdan bir tek düşman olduğumuz gerçeği mi çıkacak? O halde, şimdi uykuya dalarsam neden uyanmak isteyeyim? Bu dünyada nasılsa beni hep bağrına basmayacak. Ne kaldı geriye söyleyecek?

Bambaşka biriymişim gibi bana yeniden âşık olmanı isterdim, Uygar.

14

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Gökkubbe, antik bir yaratığın kükremesiyle beraber hiddetle yarıldı. Gökyüzünde parçalara ayrılan şimşek hattının ardından bütün dünya anlaşmışçasına sessizleşti. Tanrı'nın yeryüzünden bir alacağı varmış ve şimşeğin açtığı geçitten elini uzatacakmış gibi sabırla bekledi. Sonra yağmur bastırdı. Rüzgâr, açık pencereyi ittiriyor ve onu bir alarm gibi öttürüyordu.

Uygar'ın kalktığını yarım yamalak görebildim. Pencereyi kapadı ve geri döndüğünde yatağa saplanıp kalmış bedenime dokundu. Üzerime eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. Ama hemen doğrulmadı. Bir terslik sezmiş gibi dudağını alnımın başka yerine de bastırdı, daha sonra elinin tersiyle emin oldu. Kollarımdan tutarak beni sırtüstü çevirdi.

"Meira? Yanıyorsun."

Buğulu bir gözlüğün ardından ne yapacağını bilemeyen telaşlı bir adam gördüm. Beni doğrultmaya çalıştığında başım yatağa geri gitti. Kalkmak istemedim ancak bu onu daha da telaşlandırdı. Dakikalar sonra beni kucağına alarak lavaboya girdi. Uygar'ın suyu ılık yaptığına yemin edebilirim ama beni bir küvete değil de buzlu bir göle soktuğunu sandım. Soğuk, dişlerini tenime geçirdiğinde titremelerle sarsılıyordum ve Uygar'ın, bana bir dayanak olsun diye suya soktuğu koluna tutunduğumun farkında değildim.

Gözlerimi kapamış, sıcak denizlerde, tatlı esintilerle beraber salındığımı düşünmeye çalışmıştım ama ne zaman biraz olsun huzur bulmaya yaklaştıysam aynı denizler dalgalanmaya vc uysal esintiler hırçınlaşıp dikenler gibi tenime batmaya başlamıştı. Kimsesiz, aşağılar görünmeyecek kadar dipsiz. Göklerin hiç susmadığı vcedenizlerin hiç durulmadığı bir sonsuzluktaydım.

Beni kumaşlara sarıp sarmaladıktan sonra değiştirdiği çarşaflara yatırdı ve bir doktor getirtti. Bunu ancak doktorun soğuk eldivenli eli bana ağzımı açtırdığında fark ettim. Bir yerlerime dokundu, ölçümler yaptı, ciğerlerimi dinledi ve Uygar'a bir reçete yazıp onu

eczaneye gönderdi. Az sonra boğazımdan aşağıya acı bir şurup kaydı. Damağımda korkunç bir tat vardı.

Doktor gittiğinde kapalı bir öğle saatindeydik. Uygar başucuma oturmuş, saçlarımı okşuyordu. "Güneşe aldanıp üşüttün kendini," diyordu bana ancak kulaklarımın içi dahi zonkluyor ve bunu gerçekten o mu söylüyor, anlamıyordum. Gerçek gelmiyordu. "Daha yaz gelmedi. İncecik şeyler giyme."

Oda dönüyor gibi hissettiğimden midem bulanmasın diye gözlerimi kapalı tutuyordum. Bir de dilim dönmediğinden ağzımı da açmıyordum.

"Daha iyisin, değil mi?"

Yüzlerce kat yorganın altına sokulmak istiyordum ama Uygar izin vermiyordu.

"Niye konuşmuyorsun, Meira?"

Sık sık ama azar azar nefesleniyor, göğsümdeki kasılmalarla, karnımdaki yanmayla, uzuvlarımdaki sızıyla, aklımdaki buğuyla sessizce savaşmaya çalışıyordum. Aynı anda bütün organlarım iflas ermişti sanki.

Uygar gitti. Biraz sonra bir tepsiyle geldi. Bunu ancak beni zorla doğrulttuğunda ve tepsiyi dizlerime koyduğunda fark ettim. Sıcak çorbayı, bir elini kaşığın altına siper ederek ve dudağımın kenarında leke kalırsa da silerek büyük bir özenle bana içirdi.

Çorba bitti ama hiçbir şey değişmedi, içimdeki bir şeyler ölürken yerine yenileri gelmedi. Ben de Uygar'a sırtımı döndüm ve uyudum.

Ertesi gün ateşim biraz düşmüştü ancak bu vasıtayla içimdeki yangının daha büyük olduğunu fark ettim. Elim çenemin altında, bir şeylerden korunur gibi kıvrılarak uyuduğum pozisyonda, pencereye bakıyor ve kâbuslarımda gördüğüm eziyetlerden uyandığım bu dünyayı artık ayrı sayanıiyordum. Aynı hisler, aynı eziyetler, tenimin akında kıvrılan aynı yaratıklar, kulaklarımda aynı uğultular. Niçin uyanıyorum o halde?

Uygar, hemen arkamdan kolunu uzattı vc alnıma dokundu. Kıpırdamamıştım ama nefes alışımdan uyandığımı anladı. "Nasıl oldun?" Sesimi çıkarmayınca beni sinüstü çevirdi. Tek koluna dayanarak doğrulmuş, tepemde beni izliyor, saçlarımı gerilere atıyordu. "Meira, konuş artık benimle. Niye böylesin? Neyin var? Hâlâ bana kızgın mısın yoksa? İş için... Biliyorum, tek yolunun bu olduğuna inanıyorsun ancak ben, artık ezberlediğim bir felaketten korumaya çalışıyorum bizi. Ve bizi korumak için seni incitirim ben, Meira. Bunun için istediğin kadar kız bana ama hiç değilse konuş benimle." Bir ceset

gibi kaldığımda, “Yapma bunu,” diye yalvardı bana. Alnıma, yanaklarıma, dudaklarıma öpücükler bıraktı. “Lütfen yapma. Sessizlikle mi cezalandırıyorsun beni?”

Ne öpücüklerine ne de sözlerine bir karşılık verdim. Gözlerimi bile açmadım. Sinirlerinin iyice gerilmeye başladığını ve belki bende-ki gibi bir ağlama hissiyle dolup taştığını düşündüm.

“Adil değil bu yaptığın,” diye sitem etti. “Şimdi de endişemi mi kullanmak istiyorsun? Eberdin bana eziyet etmek mi?”

Bekledi, bekledi ve kalkıp gitti. Birkaç saat sonra Doktor Burhan geldi. Pijamalarımla yatağımda oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordum. Üzgün görünmüyor ve ağlamıyordum. Sadece biri gelecekmiş gibi yolları izliyordum.

Burhan Bey, manzaramı bozmak istemiyormuş gibi pencereden uzak bir köşeye sandalye çekip oturdu.

“Demek bugün konuşmak istemiyorsunuz. O halde bu sefer ben konuşayım, iyileşmekten bahsedelim biraz,” dedi ve kelimeleri daima dikkatsizce kullandığı için düzeltmesi gerekti çünkü içten içe bu açıklamaları seviyordu. “Bir hastalıktan kurtulmak gibi değil, kendinize dönmekten bahsediyorum. Bunu benden ilk defa duymadınız ama herhalde sıkılmazsınız, insan iyisiyle kötüsüyle, yarasıyla kabuğuyla, varıyla yoğuyla yine kendine ait. Bu yüzden iyileşmek demek, yeni yaralarınızı da özümsemek ve kendinize dönmek demektir, bana kalırsa. Kabullenmektir. Siz ise yaralarınızı silmek istiyorsunuz. Sanki size ait değillermiş gibi. Bu yüzden, kendinizi kabul edemiyorsunuz belki de. Kendinize döneceğiniz yerde daha da kayboluyorsunuz. Ben de diyorum ki bir bütün olun iyi ve kötü tarafınızla. Güneşi görüyorsunuz çünkü gerisi karanlık. Siz de gömmek istediğiniz o karanlığı, şimdi daha da parlamak için kullanın. Bir olun sizi siz yapanlarla.”

Çok konuştu ama çoğunu dinlemedim. Gittiğini bile fark etmedim. Akşamüzeri pencerenin önüne çektiğim bir sandalyede oturuyordum, bir şeyleri seyrediyor ancak görmüyordum.

Kapım açıldı. Uygar’ın, birilerinin kafatasını eziyormuş gibi hırslı adımlan yanımda bittiğinde sandalyemi tuttu ve kendisine çevirdi. Artık onu çıldırtmış olmalıydım. Hiddetini seziyordum. Şimdi de beni azarlayacağını, kızacağını, küseceğini düşündüm ancak önümde dizlerini kırıp eğildi ve ellerimi tutarak avuçiçlerime öpücükler bırakmaya başladı. Parmaklarımı, bileklerimi öptü, kokladı. Bir yudum su için cehennem çöllerini yalınayak aşmış bir adam gibi dizlerinin üzerinde hasrede içti beni.

“Benim güzel Meira’m...” Acı çeken her adam gözlerini gizler ama Uygar, bu sefer acısını görmemi istedi. “Hele ki ay ışığı altında öyle güzelsin ki insan sana bakmalara doyamıyor! Ne oldu sana? Konuş benimle. Böyle olmana dayanamam. Kavga edelim. Ben sadece susarım, sen de bana istediğini söylersin. İstersen bana vurursun, etrafı yakıp yıkarsın. Söz veriyorum, hiçbir şey yapmayacağım.”

Onu izliyor ama görmüyorum. Denizle olan savaşımı kaybetmişim. Dipsiz bir karanlığa çakılmış, giderek yiten gökteki ışık süzmesini izliyorum. Uzansam tutamam, o bana zaten hiç uzanmaz.

“Meira. Neden bu haldesin, anlamıyorum. Böyle olmazdın. Hiç böyle çökmezdin. Yalnızca seni işe dahil etmedim diye olamaz bütün bunlar. Ne var aklında? Söyle bana, hadi.”

Konuşuyor ama bana ulaşmıyor sanki. Bir türlü beni kaybettiği yerde bulup da geri getiremiyor. Bu onda, belki çok sonralar fark edebildiğim o ağlamaklı ifadeyi peyda ediyor.

Hava soğuk, yağmur şiddetli. Ilık da olsa esintili bir hava var. Uygar pencereleri kapadı ve ince bir pikeyi bacaklarıma atarak beni kucağına aldı. Başım göğsüne yuvarlandı, hemen uyumaya hazırlandım ama etraf fazla hareketliydi. Beni salonda, içinde batıyormıışum gibi hissettiren yumuşak bir koltuğa yatırıp şömineyi hemencecik yaktı.

İşi bittiğinde yanıma oturup beni kucağına doğru çekti. Bedenimi pikeye bir güzel dolamış, bir bebekmişim gibi beni bağrına basmıştı. Eli saçlarımı hiç durmadan uysal dalgalar gibi okşuyor, içimi garip, yatıştırıcı, takip edilesi bir güven hissiyle dolduruyordu.

“Sonunda bir şeyler değişecek gibi hissediyorum,” dediğini duydum. “Bu yüzden tedirginim. Bir daha başa döndüğümüzü görmektense ölmeyi yeğlerim.” Belli ki çok düşündü bunu öncesinde. *“Bu iş bu kadar mühim, ölünü bile görmek isterim,* diyorsan o zaman *tamam,* derim. Kabul ederim. Senden değerli hiçbir şey yok benim hayatımda. Sadece yıllar sonra sonunda seninle olabildiğim bu seferi de kaybetmek istemiyorum ben, Meira. Sen nasıl çıkmazdaysan ben de aynı durumdayım. Ancak benim tek hatam ikimizi de mahvedebilecek-ken, sen yapman gerekeni yapmadan da bir şekilde yaşarsın.”

Bir şekilde *yaşayamam.*

Söyleyecekleri bu kadarmış gibi duruldu. O zaman benim sessizliğim bana fazla gelmeye başladı. Yüzümü Uygar’ın göğsüne bastırarak ağlama isteğine direnmeye çalıştım ancak önü tıkanmış hırçın bir dere gibi tek bir parça oynadığında dahi bütün

birikmişliklerim boğazıma kadar geldi. Küçük hıçkırıklarımın çığ gibi büyüdüğü ve bedenimin kasılıp durduğu çirkin bir krize kapıldım. Bir elimle Uygar'ın tişörtüne tutunup iyice kendimi gizledim. O da hiç müdahale etmeden ağlamama müsaade etti. Böylece, içimde saklayıp beni zehirleyen ne varsa çıkardım içimden.

Biraz olsun durulduğumda başımı geri çektim. Uygar'ın kollarında uzanmaya ve onu aşağıdan izlemeye devam ettim. O da beni izliyor, sesini çıkarırsa daldan atlayıp kaçacak bir kuşmuşum gibi dudaklarını mühürlemiş, bekliyordu.

"Rüyamda kendi ölümümü gördüm," dediğimde, yıllardır ko-nuşmuyormuşum gibi kuru ve tahriş olmuş bir ses çıktı boğazımdan.

"Tek düşünebildiğim, daha erken olduğuydu. Ölümü bile kabul ettim ancak o deliğe omzumda bu kadar yükle girmeyi bir türlü kendime yediremedim. Sonsuz bir karanlıkta yaşamaktan da ızdırap vericiydi kefaretimi ödeyemeyişim. Ne cennet nc cehennem beni kabul etti."

Bir süre beni seyretti. Arada şakaklarıma doğru yuvarlanmaya başlayan gözyaşlarımı sildi.

"Ben de yıllar önce bir rüya gördüm," demesini hiç beklemiyordum. "Senin hakkındaydı. Konu neydi, bilmiyorum. Yine nc yaşandı, neden kavga ettik, bilmiyorum ama karşı karşıyaydık. Her yer yanmış, dökülmüş, kül olmuş ama yine de elimi tursan kurtulacakmışız." Devamında ne yaşandığını görmemiş gibi durdu. Sanki bu kesinti onu da bunca yıldır huzursuz ediyormuşçasına sıkıntılı göründü. "Rüyalara inandığım yok ama ben kendimi ezelden beri tanıyorum. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, seni almaya gelmeyeceğim kadar uzak diyarlar yok. İnmekten korkacağım kadar derin kuyular yok. Sen benim elimi tuttuğun müddetçe seni içinden çıkaramayacağım bir karanlık yok, Meira."

Bu sözlere tutundum ve o karanlık dipten biraz daha yukarılara çektim kendimi. Biraz daha içimi açmak istedim ki oralara da merhem sürsün.

"Buna inanırsam sana haksızlık ederim. Her zaman elimi tutamazsın. Ben sandığından da harabeyim. Öyle şeyler görüyor, duyuyorum ki... Öyle hislerle yaşamaya çalışıyor ve başaramıyorum ki... Hepsi içimde topaklanıp büyümüş ve artık kaldıramadığım bir noktada çökmüşüm. O karanlık komada hiçbir şey hissetmedim ve düşünmedim. Bu yüzden oradan çıkmak istemedim. Diledim ki sonsuza kadar o karanlıkta kalayım. Ama dayanamadım. Beni çağırdığında nasıl gelmeyeyim? Aileme yine nasıl yüz çevireyim? Anlamıyorsun. Ben kendi kurtuluşumu istemiyorum. Almam gereken bu sorumluluk beni aşıyor. Bir çağrı bu. Döngü bu yüzden devam edip duruyor, Uygar. Çünkü sen ne yaparsan yap, hâlâ Maria'nın yıktığı o şehirde yürüyoruz."

Sessizleşti. Bir daha da hiç konuşmadı ancak saçımı ben uykuya dalana kadar okşadı.

Sabahın ilk ışıklarından önce uyandım. Koltukta, Uygar'ın boyun girintisine sokulmuş, kollarının arasında öylece uyumuşum bütün gece. Uygar başını geriye atmış, uyuyor, yine rüyalarında binleriyle kavga ediyormuş gibi gergin görünüyordu. Ben ise gecelerini cehenneme çeviren ateşli hastalıklar geçirmiş herkes gibi ateşin bedenimi terk ettiği bu sabah içimi bomboş, başımı da dopdolu hissettim. Kıpırdandığım vakit uyandı. Aklının bir yansı hâlâ rüyasındayken eli yine de ateşimi kontrol etmek üzere alnımı buldu.

"Daha iyisin."

Beni öperek kenara bıraktı ve kalkıp şömineyi yaktı. Hiç olmadığı kadar çeşitli bir kahvaltı hazırlamasını izledim. Hilaftayken zaten hiç yemezdim, kurtulduktan sonra da bu pek değişmemiş, hastalığım boyunca sıcak çorba haricinde boğazımdan bir şey geçmemişti. Beni teşvik etmek için bütün marifetlerini kullandı. Yalvarmalarla, yakarmalarla, tehditlerle birkaç parça bir şey tıktıysa da ağzıma, gerisi gelirse kusacağımı söyledim.

Akşama Santral'in çiftliğinde önemli bir yemek düzenlenecekti. İyi olduğumu diretip beni de götürmesi için onu ikna edebildim. Yolda sevdiği parçalardan birini açmış, sigara tutan elini açık camdan sarkıtmış, borç batağındaymış gibi kara kara düşünceler eşliğinde direksiyon sallıyordu. Aramızın nasıl olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bir taraf hastalanınca aradaki bütün savaşlar duruyor, geçici süreliğine beyaz bayraklar çekiliyordu. Şimdi de bu duraklamanın içinde nerede durduğumuzu anlamaya çalışıyordum.

"Ne var aklında?"

"Sen varsın," dedi düşünmeden.

Sadece onu izlediğim için o da artık dönüp bana bakmak zorunda kaldı. "Pek hoşnut değilsin bundan belli ki," dedim.

"Kim söylüyor bunu? Ben düşünle memnunum."

"Bazen hiç konuştuğun kadar romantik davranmıyorsun."

Haksızlığa uğramış gibi tekrar tekrar dönüp baktı. Ancak sonunda o da hak verdi. "Sana kendimi kaptırırsam yine her şeyimi sana veririm. Ben de biraz irademe göz kulak oluyorum diyelim."

“ Sütten ağzım yandı, yoğurdu üfleyerek yiyorum, diyorsun.”

Gerçekten güldüğünde yanaklarında çizgiler belirdi. “Sen bu atasözleri işini kapmışsın. Eskiden pek beceremezdin. Alakasız durumlarda kullanırdın. Türk oldun artık.”

Bu onu neden bu kadar eğlendirdi, anlamadım. Benim pek keyfim yoktu ama onunkini kaçırmamak maksadıyla ben dc ona eşlik etmeye çalıştım. “Babam atasözlerinc ve deyimlere çok ilgiliydi. Sözlükleri karıştırır ve hoşuna giden bir tanesini kullanmak için an kollardı. Tabii böyle anlar kendi gelir. Eğer beklersen senden kaçar. Çok azını kullanabilme şansı elde etmiştir.”

Uzun yaşasaydı, bol bol sözler öğrenir ve ömrü boyunca kullanırdı.

Yine sessizleştim. Uygar derhal aklimdakini okumuş gibi dikkat kesildi vc kafamı dağıtmak için, “Bugün Polat da yemekte olacak,” dedi.

işte bu gerçekten dikkatimi çekti. “Polat. Baban?” Sonra hatırladım. “Doğru. Artık onunla işbirliği içindesin.” *Ve o da benim hatam.*

“Onunla ilk defa yüz yüze görüşeceksin. Bu pek hoşuma giden bir şey değil.”

“Ben sorun etmiyorum,” dedim. “Yaşananlardan bağımsız, ailenle tanışma fırsatına hiç *hayır* demem. Söylemem ya da söylememem gereken bir şey var mı?”

“Bunun için söylememiştim. Polat yüzünden kaçırıldın sayılır. O haber etmeseydi, bunlar yaşanmazdı. Onu görmek seni renklemeyecek mi? Bundan emin olamadım asıl.”

Dışarıyı izliyordum. “Beni olduğum yere getiren kınlma noktası, kaçırılmamdı. Belli ki olması gerekiyormuş. Tam burası, olmam gereken yermiş. Şimdi en azından ne yöne gitmek istediğimi bildiğim için minnet dahi duyuyorum başıma gelenlere.”

Santral’in çiftliği normal bir güne nazaran kalabalıktı. Evlerin arasına ışıklar çekilmiş, etraf canlandırılmıştı ancak yine herhangi bir güne göre etrafta zıvanadan çıkan, yarışan, şakalaşan kimseler yoktu. Herkes fazla saygılı, sessiz, ağırbaşlıydı.

Evlerin arkasında, kısmen daha yüksekte kalan tarafta büyükçe bir çardak vardı. Oradaki siluetleri izlerken, “Sadece bir akşam yemeği, öyle mi?” diye doğrulama istiyordum.

“Evet. Çoktan taraflar belli. İş adabı gereği yemek yiyeceğiz."

Biraz merdiven çıktıktan sonra çardaktaydık. Yine sıcak ışıklarla donatılmış iç kısımda, bir tek kuş sütünün eksik olduğu uzun masanın etrafına tanıdık yüzler toplanmıştı. Hemen rakı masasında yerimizi gösterdiler.

Kurtlar sofrası deyip durdukları, bu sofraydı.

En başta Uğur Turan denen adam, hemen çaprazında Uygar, ben, karşımızda Polat. Mert. Hem Uğur'un hem de Polatun tarafından birkaç ciddi görünümlü, gözleri kavga arayan huzursuz adamlar. Bir tek dengiz eksikti ama boş sandalye olmadığına göre başta gelmesi planlanmıyordu. Elbette, Uygar beni Tengiz'in olduğu bir yere getirmezdi.

Polat, içeri girdiğimiz andan beri beni izliyordu. Onu yalnızca anılarımın arasından hatırlıyordum, tanıyor değildim. Geçmişteki halinden pek de farklı sayılmazdı. Hep insanı ürküten bir tip olmuştu doğrusu. Mağrur ifadesi, kara saçları, kara kaşları, ak düşmüş gür sakallan ve hiç çekinmeden insanın gözünün içine içine bakışı, her zayıf iradeyi titretir, sağlam olanları da yoklardı. Omuzlarına ince paltosunu atmış, ortamın ciddiyetine uygun bir suratsızlıkla Öylece oturuyordu-

Uğur amca, -onu herkes böyle çağırıyorsa benden de aynısını bekliyor olmalılar- "Savcı dediğin adam dakik olur," diye Uygarı payladı.

O da *Meira bir türlü evden çıkmak bilemedi,* diyemediği için, "Trafik vardı," diye özrünü belirtti.

Mert benim sağımda kaldığı için ona yanaşabildim. "Uğur amcayı nasıl ikna edebildiler? Polat'a çok karşı sanıyordum."

Omuz silkti. *"Rakı,* dediler, geldim. Gerisini bilmiyorum."

Her buluşmaya en son gelen adam, alkolü duyunca, bizden de önce gelip kurulmuştu demek.

Masa bizimle tamamlandığında Uğur amca, yeni kesilmiş çimenler gibi kısacık beyaz sakallarını okşayarak aksi bir imayla dudaklarını büzdü. "Buraya seni çağırdım çağırmasına ama ne seni affettim ne de affedeceğim," dedi Polat'a. "Bunlar özel mevzular tabii ama seninle tenhada konuşacak bir şeyim kalmadı diye baştan söyleyeyim dedim. Senin içinde olduğun hiçbir işe izin de vermezdim aslında. Sonra torunum Tcngiz geldi, anlattı. Bu..." Sözcüklerini ağır ağır seçen bir adamdı. Elini sallar, konuşmaktan yorulmuş gibi iç çekerdi. "Ortadoğu teröristlerinden Shavitler, neyse artık adı, ülkemizde ciddi güçler elde etmişler. Temizlemek şart. Bir fırsat doğmuş, onu kullanacakmış çocuklar, özel ricasıyla seni de aldırdım. Bu da..." Yine o

parmağını doğrultarak Polat'ın oturduğu yeri işaret etti. "Neden burada oturabildiğin! unutma diye."

Polat, çenesini sıkıca kapamış vc yalnızca rakı bardağından yudumlamak için o ağzını açmıştı. Belli ki kötü sözler söylememek için susmaya çalışıyordu.

"Yoksa..." İki elini de bacaklarına yaslamış vaziyette Uygar'a yanaştı. "Uygar. Bak bana. Bu baban olacak herife güvenir miyim ben hiç? Sen güveniyor musun?"

Uygar sessiz kaldı. İfadesi kurşun geçirmez çeliktendi ancak ardındaki rahatsızlığı sezdim.

"Ben adamın ahlaklısını severim," diye, diğer yandaşlarına konuşuyordu şimdi. "Polat efendide ise ahlak gezmez. Para nerede, Polat orada."

Polat, rakı bardağını masaya sertçe bıraktı ve ağzını kötü sözler etmeye açtı ancak ondan önce davranıp, "Ne olursa olsun, oğlunun önünde böyle konuşmayın," dedim Uğur amcaya.

Uysal gelgitleriyle tepemizdeki lambaları birbirine tokuşturan esinti bile durdu. Masadaki herkes, gayet de sakin sıfatıma bakmak üzere bana döndü. Uygar dahi şaşırmıştı. Mert beni masanın altından dünükledi. Yandaşlar gözlerimi oymak ister gibi *yaşını, haddini, nerede oturduğunu bil,* diye uyarır gibi ve Polat tarafı ise *hayrola,* der gibi baktı.

Ancak Uğur amcanın, dilinde bir idam emri varmış gibi ölüm sessizliğine soyulduğu o sen ifadesi çözüldü ve ağır ağır başını sallamaya başladı. "Doğru diyor." Hatta yandaşlarına da ders verir gibi, "Bak, akıllı kız," dedi. "Doğru diyorsun. Ne olursa olsun, baba imajına toplulukta laf atılmamalı, değil mi ama? Babaya bir şey olmaz da oğluna zeval gelir. İtibarı zedelenir. Rencide olur. İşte. Doğru diyorsun, kızım.

Bu tavrı dahi biraz sinirlerime dokundu ancak sessiz kaldım. Uygar beni izlemeyi sürdürürken de Polat, gücenmiş ancak hırsa kapılmış bir halde, "Sen övündüğün ahlakı bile çoluk çocuktan öğreniyorsun, Uğur Efendi," diye atıldı.

Uğur amcanın yumruğu masaya indiğinde bütün çatal bıçak titredi. "Hadi oradan, itoğlu it! Sen bana ahlaktan bahsedecek adam mısın? Sen bebek bezinde emeklerken ben senin şerefsiz efendilerine iş öğretiyordum. îş ahlakı öğretiyordum. Adam nasıl olunur, gösteriyordum. Senin kırk senede gelemediğin makamları namusumla yönetiyordum."

Belli ki geçmişte aralarında geçen husumeti bu konuya bulaştıracaklardı. Polat'ın cevabı gecikmedi: "Hemen ailen sayesinde konduğun işlerinle böbürlenmelere

başlarsın tabii. Ben ne yaptıysam kendim yaptım ama, hatırlatırım Uğur Efendi! Sen ne bilirsin yokluğu? Hazır işin başına geçip prensipli çalışmak kolay tabii."

Uğur amca ise hayretle soludu. "Uyuşturucu kaçakçılarının yeni ajitasyonu bu olmuş, ha. Vay anasını sattığımın dünyası! Her çulsuz katil olup üç beş edebiyatla paçayı yırtabilir demek!"

"Senin torununun yaptığı işleri de biliyoruz," diyen Polat bir sırtlan gibi sırıttığında azı dişindeki altın kaplama gözüktü. "Bana katil diyorsun da o adam da elini az kana bulamadı."

"Hepsi de haysiyetsiz adamlardı."

"Katil olduğu gerçeği değişmediğine göre bu da bir edebiyat saydır herhalde."

Uğur amca büsbütün çıldırdı. "Ulan, arsız! Benim evladımı öyle senin gibi maganda mı sanırsın? Kime ne yaptıysa hepsi mislini hak etti! tşi buydu! Densiz!"

"Uğur amca, lütfen."

"Polat Bey..."

Birileri müdahale etmeseydi, herhalde birbirlerini çekip vururlardı. iki taraf da atışıp, söylenip durdu ancak sonunda Uğur amca, "Çocukların hatırına görmezlikten geliyorum," diye geçici bir ateşkes yaptı.

Yemek faslına geçtik. Çeşit çeşit peynir tabakları, sıcak soğuk mezeler, patlıcan salataları, levrek marinler, polentaya yatırılmış kuzu incikler, fırınlanmış sebzeler ve taze meyvelerle beraber, masada ne yoktu ki?

Tabağıma ondan bundan biraz bir şeyler aldım ve Uygar'ın kendine koyduğu rakıyı kendime sanarak uzanmaya yeltendim ancak bardağı tuttu.

"İlaç içtin," dedi.

Çiftlik kendi halindeydi. İleride, çayırda ateş yakılmış, gençler etrafına toplanmıştı. Yine bir şeyler pişiriliyor olmalıydı ki birileri közleri karıştırıyor, herkese sırasıyla pay ediyordu. Onlar bizden önce yemişti, ketnf yapıyorlardı.

Uzun süre ilgim oraya kayıp durdu. Sonunda, açık havada olmamıza rağmen tepemizde biriken sigara dumanı, siyaset ve bilmediğim isimler hakkında edilen sözler beni bunaltınca dayanamadım. Uy-gar'a yanaştım.

“Kalksam ayıp olur mu?”

O da buradan girmemi istiyormuş gibiydi. “Olmaz.”

Hemen ince paltomu üstüme atıp, “izninizle,” diyerek ayaklandım.

Açıklığa çıktığımda temiz havaya karışan duman kokusu ciğerlerime doluştu. Böyle anlar, gerçekten nefes alabildiğimi hissettiğim nadir anlardandı. Birkaç gündür üzerimde biriken ölü toprağını da silkeledi. Asıl o zaman hastalığımın vücudumu bütünüyle terk ettiğine inanabildim.

Verda beni görünce hemen yanında yer açtı. “Sıkıcı yemeğiniz bit-tiyse gel, otur. Közde mısır yapıyoruz.”

Hayko Cepkin’den *Yol Gözümü Dağlıyor* çalıyordu. Benim için bir mısırın kabuğunu soydular, köze bırakıp arada çevirdiler. Mısır taneleri kararmaya başlayınca da aldılar, kabuğuna geri koyup bana uzattılar. Mısırı hiç böyle, yemek harici bütün şekilde, hele ki közlenmiş halde yememiştim. Bu kadar sevdiğime üzülebilirdim. Sürekli yapabileceğin bir şey gibi durmuyordu.

“Sudc de burada. Biliyorsun, değil mi?

Verda bunu söylediğinde iki avcumun arasında tuttuğum mısırımdan başımı kaldırmadan ona yan bir bakış attım.

“Öyle mi?”

“Polat amcayla beraber geldi. Birkaç gün burada kalacakmış.”

“Biz dc yarın akşam gideceğiz.”

Biraz da imadan kaçınmayarak, “Ne tesadüf?" diye mırıldandı. Buna benden daha çok kafa yoruyor gibiydi ancak Tarzan ve Badem -sanırım lakabı buydu- bize katıldığında dikkati dağıldı. Tarzan, Ver-da’nın saçlarının arasına öpücük kondurduktan sonra kendine küçük başka bir kütük çekerek çaprazımıza oturmayı seçti. Şimdi ilgi bizdey-di, birkaç kişi daha hemen etrafımızda toplandı.

“Hoş geldin, Sarışın. Mısır seviyorsun anlaşılan. Şşt!” diye arkaya doğru seslendi. “Bir tane daha gönder bakalım!”

Zahmet olacağı için itiraz edecek olmuştum ki göz açıp kapayıncaya kadar başkası için yaptıkları mısırı elime tutuşturdular. “Pek böyle şeyler yemem,” dedim. “Benim için

biraz alışılmadık gibi."

"Közlenmiş mısır mı alışılmadık?" Herkes buna biraz şaşırmış göründü. "Yani sokaklarda bile satılır."

"Sokaklarda gezdiğim söylenemez."

Verda, bunu büyük bir sırıtmayla karşıladı. *"Ben daha şaşaalı yemekler yerim*, diyorsun. Hani, *ana yemekten öncesine entree deriz* falan?"

"Ne?" Gülecektim az kalsın. "Sadece alışık olmadığımı söyledim."

Omzumu sıvazladı. "O halde sen buraya asıl sonbahar sonları gibi gelmelisin. Şu gördüğün dağlarda kestane coplar ve pişiririz. Onu da yemedin, öyle mi?"

"Sadece dolma harçlarında ve soslarda herhalde."

Herkes bana üzülmüş gibi başını salladı. "Kestane en iyi sobada ya da közde pişirilerek yenir. Bunun için bu kışa doğru çiftliğe davetlisin. İşte seni bir süre daha buralarda tutmak için bahanemizi de bulduk. Herhalde bizi ekmezsin?"

"Kesinlikle geleceğim."

Verda da bu fikre heyecanlanmış göründü. "Daha tam olgunlaşmadan toplarız ve o süt gibi kestaneleri önce çiğ yeriz. Canım çekti."

Sessiz kaldığım vakit arkalardan biri, herhalde bu basit eğlencelere olan bilgisizliğimi acayip bulmuş olacaktı ki, "Merak ettim de nerelisin?" diye bana laf attı. "Sormam sorun olmayacaksa tabii."

Sanki herkes bunu sormayı istiyormuş gibi cevabımı merakla bekledi. Nedense hepsi bunun üzerine iddiaya dahi girmiş vc oldukça farklı fikirlere sahipmiş gibi geldi.

Onlarla göz göze gelmemek için ateşten gözlerimi ayırmadım. "İstanbul'da doğup büyüdüm."

"Sen ciddi misin?" diye atıldı Verda. "Ama aksanın var."

"Aksamm mı var?"

"Biraz... Nasıl desem?" Tarzan sözü aldı. "Almancılar gibi aksanın. Bazı harfleri kalın, bazılarım da uzatarak söylüyorsun. Z harfini de s harfı gibi yumuşak okuyorsun."

Verda da beni biraz olsun tanımanın gururuyla, “Ama bazen de tam tersi -ki bence sinirlendiğinde veya kendini açıklamaya çalıştığında- hepsini daha vurgulayarak sertçe söylüyorsun,” diye bilmiş bilmiş anlattı.

Bu keyiflerinden bu kadar rahatsız olacağımı düşünmemiştim. “Fark etmemiştim,” diye geçiştirmeye çalıştım.

“Ailen Türk ama sen yurtdışında yetiştin sandım ben de.”

Konu kapansın istemiştim amaTT merakla başını uzattı. *“Bayern Münih,* desene bir.”

Herkes bunu beklediği için reddedemedim ve biraz çekinerek doğrusunu söyledim. Kalabalık hemen coştu.

“Bak işte! *Münih,* demedi! Bildiğin Almanca okudu!”

TT yaramaz bir sırıtmayla baktı bana. “Sağ elini de kaldırıp *Sieg Heil,* desene bir de.”

Verda, kıvırcık turuncu saçlarından çekiştirerek defetti onu.

En küçük açığımda beni asabileceklermiş gibi ve cadı olduğunu gizleyen gerçek bir cadıymışım gibi titreyen ellerimi kucağımda yumruk haline getirdim. Oysa Alman olduğumu bilseler ne olacaktı? *Hiç-*

“Aksanım benziyor olabilir ama *İstanbulluyum,* diyorum. Bu kadar önemli mi?”

“Yok, canım. Niye önemli olsun? Takılıyoruz işte sana,” dedi Verda. İyice sessizleştiğimi ve bu konunun belli ki beni epey huzursuz ettiğini biraz geç de olsa fark ettiğinde diğerlerine döndü. “Tamam, hadi dağılın. Biraz içince hemen çözmüyorsun uz. Meraklı Melahadar sizi. Hadi bakayım! Dağılın!”

Bir süre sakin bir müzik eşliğinde ateşi izledik. Hava iyice karardı ve rüzgâr şiddetini artırdı. Gök, aç bir çocuğun karnı gibi guruldamaya başlayınca yağmur yağmasını bekledik ama çiselemeye dahi başlamayınca ateşi söndürmediler. Böylece ateşi izlemeye kaldığım yerden devam edebildim.

Verda nın büyük bir merakla beni seyrettiğini fark etmemiştim. “Bir farklısın,” dedi.

“Nasıl farklı?”

“Bilmem. Farklı işte. Yoksa...” Ona baktığımda yüzünde muzip bir sırıtma oluşmak üzereydi. “Uygarla resmi olarak sevgili misiniz artık?”

Şu derdi bitmeyen çilekeş görünümümden dahi bunu nasıl anlayabildiğini bilmiyordum. Doğrusu, bunun bir gerçek olduğundan dahi emin değildim.

“Hadi hadi. Söyle işte.”

Ne demem gerektiği konusunda fikirsizdim. “Bilmiyorum. Onun gibi bir şeyiz herhalde.”

Küçük bir alkış kopardı. “E harika bir haber bu! Çok yakışıyorsunuz. Sizi izliyorum arada. Hani, bazı çiftler olur ya, her hareketi birbirine uyumludur. Yürüyüşünden oturuşuna, kalkışına, şöyle bir etrafa bakışına kadar... İşte siz o çiftlerdensiniz. Maşallah. Nazar değmesin.”

Badem denen kız da tebessüm etti. “Tebrik ederim.” Bir yerlere dalıp gitmiş gibi görünüyordu. “Sevdiğin adamla olduğun için çok şanslısın.”

Benimkinden de dertli bir bakıştı onunkisi ama Verda, “Bir gün sen de iyileşirsin elbet,” dedi ona.

Onu uyan niteliğinde omzumla dürttüm. “Mert iyi bir adam. Er ya da geç değerini anlayacaktır.”

“Ne kadar daha geç anlar?”

“Elbet bir kırılma noktası olacaktır,” dedim. “Yıllarca birini sevmek ve sadık kalmak her insanın harcı değil. Mert’in çevresinde kim varsa geldi, geçti. Bir gün başını kaldıracak ve bir tek senin başından beri aynı yerde durduğunu görecek.”

Babını eğdiğini vc bunu umut edişinin ne kadar zavallıca -ona görc-göründüğünü gizlemeye yeltendiğini gördüm. Verda da, “Vay be/ dedi. "İnsanın inanası gelmiyor. Ne yaptı da bu kadar sevdin onu?”

Yalnızca ikisinin paylaştığı bir anıyı hatırlamış gibi güldü. “Sadece Mert’in yapabileceği bir şeyi.”

“Bir gün söyleyeceksin umarım.”

“Belki.”

Bu konuyu açmam gerekiyormuş gibi hissettiğim için bütün vücudum kaskatı kesilmiş vc sesim de az önceki kendinden emin halinden eser kalmayacak şekilde titremeye başlamıştı.

“Peki... Şu şeyi...” diye bir şeyler geveledim. “Yani Mert’in eski sevgilisini...”

“Öykü.”

Nefesimi tutmam gerekti. “Evet. O.”

“Tek bildiğim vefat ettiği,” derken pek soğukkanlı göründü. “Bir keresinde onu Santral’e getirmişti, ilk orada gördüm. Sevgilisi olduğunu öğrendiğimden beri de bir daha hiç Mert’le aynı ortama girmedim. Sevimli bir kıza benziyordu. Uzaktan yani. O kadar genç yaşta vefat etmesi üzücü oldu. Sonrasında Mert de hiç aynı olmadı. Sevgimi içime gömmek zorundaydım. Acısı yıllar sonra bile bu kadar taze olan adama kendi bencilce hislerimle yaklaşamazdım.”

Verda, bir anda ciddileşti ve aralarında oturduğum için öne eğilerek onun yüzüne doğru, “Mert’in seni sadece üzeceğini düşündüğüm için onunla olmanı istemediğim doğru ama aşk hayatına devam edip etmeyeceğini seçecek tek kişi Mert,” dedi. “Bu kaybı aşrıysa ki aşmıştır artık, hayatına devam edecektir. Onunla konuşmak istiyorsan konuşmalısın. Gerisine o karar verir.”

“Onu sevdiğimi biliyor zaten. Konuşmak istese kendisi gelirdi.”

Verda sinir olmuş gibi elini salladı. “Mert hiçbir kıza gitmeyecek kadar ukala bir herif.”

“Boşverin. Bir şekilde halledeceğim. Bunca yıl idare ettim. Yine bir şekilde idare ederim.”

Verda, bayılacakmış gibi avcunu alnına bastırdı. “Fenalaşacağım şimdi! Bir de turşusunu kurmayı mı düşünüyorsun yoksa? Ya git, konuş ya da unut gitsin artık. Şu gencecik yaşında uğraştığın şeye bak,” Sonra ona yanaştı. “Bak, ne diyeceğim. Seni binleriyle tanıştırmamı ister mısın?

“Asla!”

Kırbaç darbeleri gibi kıpraşan ateşin arasından iki kişiyi yan yana gördüğümde bütün ilgimi oraya odakladım. Az önce, buraya yürümekte olan adamı durdurdu ve onunla konuşmaya başladı.

Kızlar hâlâ tartışıyorlardı. “Tamam, benim tanıdıklar biraz fazla yabani. Sarışın, senin başka tanıdıkların var mı? Şöyle senin çevreden elit bir herif getir de bizim kızı everelim artık. Mert diye diye kuruyacak yoksa. Sarışın?”

ikisi de nereye baktığımı rakip ettiğinde ileride konuşan Uygar ve Sude'yi gördüler. Aradaki mesafe biraz fazla olduğu için yüzlerindeki ifadeyi dahi seçemedim.

"İşte bu çok tatsız oldu."

"Ne konuşuyorlar?"

Uygar öylece kıpırdamadan dikiliyor ve Sude de dert yakınır gibi biraz da hararetli bir şekilde ona kim bilir neler anlatıyordu.

Verda'nın, "Sude bu anı kolluyordu tabii," dediğini duydum. "Çardaktan iner inmez yapıştı."

Badem bunu pek doğru bulmadı. "Kötü bir kız değil, öyle deme. Geçmişte de kalsa yıllardır arkadaşlardı. Eminim ki sorun yoktur."

"Kolay kolay bir kadını sevmediğim olmaz ama Sude sinsi biri, iyimserliğe hiç gerek yok. Ne yapmaya çalıştığı bariz değil mi?"

"Onların ağzından duymadığımız için hayır, bariz değil."

Ayağa kalktığım vakit Verda iyice coşkuya kapıldı. "Git ve şunları bir güzel hallet bakayım."

Diğeri de hemen atılıp, "Hayır," dedi. *"Yapma,* derim. Santralliler kavga izlemek için para veren bir halktır. Anladın mı? Gaza gelme."

Tıpkı kulağımın dibinde fısıldayan bir iblis gibi vesveseler üflemeye devam etti Verda. "Ne yani?" dedi. "Böyle tenha yerlerde eskiden onu seven kızla ne konuşuyor olabilir?"

Bir şey demeden onlara doğru yürümeye başladığımda ardımdan hâlâ tartıştıklarını duyuyordum.

"Tatsızlık çıkacak. Niye gıcıklık yapıyorsun?"

"Çünkü bir kız, mutlaka ilişki yaşadığı adamdan cinin olmalıdır. Böyle her şeye *o yapmaz, etmez,* diyerek yaklaşılmaz. Biraz erkeğin burnundan getirmek şarttır."

Evlerin olduğu açıklığa geldiğimde konuşmaları çoktan bitmişti. Sude bana kısa bir bakış aup kendi kalacağı eve yöneldi. Ben ise olduğum yerde durdum, kollarımı önümde bağladım ve Uygar'ın bana gelmesini bekledim. Bir suç işlemiş veyahut bir şey gizliyormuş gibi görünmeden her zamanki gibi karşıma geçti.

Omzumu tuttu ve sıvazladı. “Yüzüne biraz renk gelmiş. Güzel. Çisclcmcyc başlıyor gibi ama. Gel, içeri geçelim.” Beni geçip gidecekti ki hiç kıpırdamadığımı fark ettiğinde olduğu yerden, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Ona dönmediğim için benimle yüz yüze gelebilmek adına yeniden karşıma geçmesi gerekti. “Meira, ne oldu?”

“Ne olduğunu biliyorsun,” dedim.

“Geçmişe dair önemsiz bir mevzudan bahsetti.” Beni yönlendirmek için kolumu tuttu ama yine de kıpırdamadım. O zaman bundan kaçamayacağını anlamış gibi iç çekti. “Meira, anlatmak istediğim bir konu değil. Zorlama da içeri geçelim.”

Taviz vermedim. “Geçtiğimiz gece senin için ne ifade ediyordu?”

“Bu nasıl bir soru?”

“Önüne gelenle yatar mısın? Çünkü ben yatmam. Bir anlamı vardı. Sana ihtiyacım vardı, senin de bana ihtiyacın vardı. Bir teselliydi ama *sadece* bir teselli de değildi. Öyle değil mi?”

İğne ucu kadar ince yağmur damlaları şimdiden saçını nemlendirdi ve çattığı kaşlarında toplanmaya başladı. “Bana bunları söylüyor olamazsın.”

“Adını koymayacaksak koymayalım,” dedim. “Daha iyi. Ama bir ilişkimiz olduğu doğru ve bu da sorumlulukların var demek. Seni yıllardır seven kızla şimdi gizli saklı ne konuştuğunuzu anlatmak gibi.”

Dudaklarını ısırarak çekiştirecek kadar rahatsız olduğunu fark ettim. “Geçmiş bir hatası yüzünden onu hayatımdan silmiştim. Bunun için yine bininci özrünü diledi. Olan biten bundan ibaret.”

“Nasıl bir hataymış o?”

“Seninle olan ilişkimle hiçbir alakası yok. Seninle alakası yok. Sadece beni ve onu ilgilendiriyor. Bu yüzden anlatmak istemiyorum.”

Başımı ağır ağır sallamaya başladım. “Anladım.”

Dönüp eve doğru yürümeye başladığımda birkaç saniye sonra peşimden geldi. Şimdi işin renginin biraz daha değiştiğini, sesindeki öfkeli bir tür gerginlikten sezdim.

“Öylesine teselli için sana geldiğimi düşündüysen beni hiç tanımamışsın. Hem *teselli* ne demek? Ne dedin şimdi orada? Kafa dağıtmak istemişsin gibi. Hatırlatmasa varlığını

unutacağım kızın dinlemediğim sözlerini soracağına önce bunu açıkla."

Evin kapısını açıp içeriye estim. "Tam bir şeyler gizleyen insan savunması bu. Başka bir konuya sapıp karşısındakini suçlamak."

Salonun ortasında fikirsizce dikilerek paltomu çıkarışımı izledi. "Meira, şu sözlere daha kendin inanmıyorsun. Ben bir şeyleri gizlemek istesem senin haberin dahi olmaz. *Bu, anlatmak istemediğim bir konu,* diyorum sana."

"Haklısın. Bu ilişkide gizlisi saklısı olamayacak tek kişi benim. Sen platoniklerinle köşe bucak buluşabilirsin. Kusura bakma."

Kışkırtılmış bir boğa gibi gözlerini hedefine dikti. "Sen önce teselliden kastını anlat bana. Ben delirmeden yani."

Karşısına geçip dikildiğimde ona bir düşman gibi bakıyordum yine. "Sude'yle aranızda ne yaşandı? Neden birdenbire hayatımıza girdi? Ben kaçırılmışken onunla olduğunu biliyorum. Ne yaptınız? Artık seninle alakası olmayan kadın ne diye gelip *sanayine o kadınla mısın,* diyerek hesap soruyor? Hatırlatmasa varlığını unutacağın bu kadın, sen ona yüz vermesen böyle bir şeyi söyleyebilecek cüreti bulabilir miydi kendinde?"

Bütün bu sualler onda bastırmak için belli ki çok uğraştığı kin dolu bir tarafını açığa çıkardı. "Sen daha yeni yeni iyileşmişken canını sıkmak istemiyorum ama Sude burada çünkü Mert'i, çocukluk arkadaşını hani, komaya soktun. Bunu senin yaptığını da biliyor. Telefonda da hâlâ benimle olduğunu duyunca pek sevinemedi. Anlarsın."

Bunlar beni etkilemesi gerektiği kadar etkilemedi. "Öncesinde arayıp sormuyordu. Neden şimdi arıyor?"

"Çünkü artık burada, Meira."

"Kimsenin sana öyle gelip hesap sormasına izin vermezsin sen. Hele ki geçmişte güya *sikliğin* birinin."

Başını, yüzümdeki ifadenin ciddi olup olmadığını yakından görmek istiyormuş gibi bana doğru eğdi. "Ne yani? Sen yokken ben Su-dc'yle bir şeyler mi yaşadım? Buna mı inanıyorsun?"

"İnanmıyorum. Buna inansam sana bir şeyler anlatmaya çalışacak kadar seni dengim sayar mıydım sence?"

Bu kışkırtmanın onu derinden sarstığını ve bedeninin kaskatı kesildiğini gördüm.

“Meira...”

“Ama...” diye ekledim. “Gizleyecek bir şeyin olmasa gayet de anlatırdın. Gizlemen şüphelerimi kuvvetlendiriyor yalnızca.”

“Kendime saklamak istiyorum. O kadar.”

Ona kısa bir süre tanıdım. Açıklamasını bekledim ama son sözünü söylemiş bir efendi tavrıyla geri çekildiğinde koltuğa oturdum.

“Ben de Ezra’yla yakınlaştım,” dedim. Ona bakmadım ve umursamadım. Yalnızca sönmüş şömineyi izliyordum.

“Ne? Ne dedin?” Ancak birkaç dakika sonra farkına vardı sanki.

“Duydun gayet. Yalnızken bir tek senin arkadaşa ihtiyacın yoktu.”

Olduğu yerde donup kaldı. Ona direkt bakmıyor olsam da bedeninin baştan sona kaskatı kesildiğini ve titrediğini biliyordum ancak az sonra çözüldü. Gülmeye çalıştı.

“Yalan söylüyorsun.”

Taviz verecek zaman değildi. “Yalan mı yoksa değil mi ancak bana tamamen dürüst olursan anlatırım.”

“Basbayağı yalan.”

“öyle diyorsan öyledir.”

Sakinleşmiş görünüyor ve yüzünü sıvazlıyordu. Kendi gözleriyle kurulduğunu gördüğü bir tuzağa basacak kadar aptal olup olmadığını tanıyor gibiydi. Aklına hakaret sayılacak bu hareketi yapacak mıydı?

Kendini tutamayacağı kadar cazip bir tuzaktı ve bu aklını yiyip bitirecek gibi olduğunda medeniyet maskesini düşürerek önümdeki sehpayı kenarından tuttu ve fırlattı. Önümü açtı. Orada bir ileri bir geri gitmeye başlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı.

“Yaları! Ama yalansa bile bunu söylemeyecektin. Benim düşmanımı, damarıma basacağını bile bile böyle bir şekilde kullanmayacaktın/

Sessiz kaldığım ve onun kadar çabuk tahrik olmadığım vakit bir hışımla karşıma geçti. Dizlerini kırıp önümde eğildi. Aklı başında bir adama yakışmayacağı üzere, bir delininki gibi dönen gözleri vardı.

“Ben Sude’yle hiçbir şey yaşamadım! Bana nasıl böyle bir yakıştırma yapabiliyorsun? Seni o delikten çıkarabilmek için komadan uyanmış kardeşime sırtımı döndüm ben! Kadının biriyle fingirdeşeceğimi nasıl düşünebildin? Ben kendime bile ihanet ettim ama sana etmedim, Meira! Gelmiş ağzımdan laf almak için../

“Ben senden bir şey gizlesem deliye dönerdin/ diye karşılık vermeden duramadım. “Ne olursa olsun, bana inanmazdın/

“Çünkü ben geçmişte kendi köpeğini bile öldürecek kadar dengesiz bir katilin teki değildim!” diye bağırması, yüzüme tokat yemişim etkisi yarattı. “Seninle ben bir miyiz? Benim ağzımdan ne zaman ne sana ne de bu ilişkiye zarar verecek bir söz çıktı? Sude’yle aramdakinin bizimle hiçbir alakası yok. O yüzden, bu konuyu kapatmak zorundasın. Düşündüğünden de çok canımı sıkan bir mesele çünkü. Duydun mu beni?”

Çok net duydum.

Sessizce yerimden kalktığımda o da benimle beraber doğruldu ve karşımda yükseldi. Az önce söylediklerinden hoşnut değildi ama pişmanlık da görmedim yüzünde. Pişman olmasını istiyor da değildim ancak hissettiğim hayal kırıklığını tarif etmek zordu. Bunca zaman hastalığında destek olan birinin gerçek düşüncelerini duymak gibiydi. *Sen sakatın, iğrenç yatalağın, akıl hastası bir yaratığın tekisin,* dermiş gibi...

Arkamı dönüp salondan ayrıldım. Odaya çıktım ve lavaboya girip koca bir saat boyunca ayna karşısında dişlerimi fırçaladım. Yorganın altına girdiğimde ise uzun bir müddet uyuyamadım ama kapımın açıldığını duyduğumda yine de bir ses çıkarmadım. Uygar’ın adımları, döndüğüm tarafta bitti. Beni izliyordu.

“Bu kıskançlık işlerini bile güzel güzel halledemiyoruz, değil mi?” diye sitem ettiğini duydum. “İlla savaş çıkacak aramızda.”

Ona doğru bakmamak için diğer tarafa döndüm. Bu ona iç çektirdi. Tek dizini yatağa atarak üzerime doğru eğildi. Bir elini yatağa bastırmış halde destek alıyor, diğeriyle dc saçlarımı okşuyordu şimdi. Çenesinin omzuma değdiğini ve parmaklarındaki sıcaklığın bedenimde yayıldığını hissedebiliyordum.

“Ben senden başka bir kadına dokunmadım vc dokunmam da asla, Meira.” Benden bir dönüt alamayınca sıkıntıyla, “Detay veremem ama Sude bana ihanet etti diyebilirim,” dedi. “Bu yüzden geçmişte onu hayatımdan silmiştim. Sen yokken Mert için geldi. Bana da yaklaşmaya çalıştı ama onu kovdum. Olanlar kabaca bundan ibaret. Senin üstüne yemin ederim.” Bu yeminin büyüklüğünü kavramakta yetersiz kalmamdan korkuyormuş gibi, “öleceğimi bilsem senin üzerine yalan yemin etmem,” diye ekledi. Sesimi

çıkarmadan uyuma numarasına devam ettiğimde pes etti. Üzerini çıkarmaya başladı. "İyi. Uyuyalım o zaman."

Ancak yanıma uzandığında onu ittirdim. "Git."

"Meira, koltuk hiç rahat değil ve yarın altıda kalkacağım." Üzerimdeki yorganı anım ve yaraktan ayrılmak üzere doğruldum ancak hemen beni tuttu ve geri yatırdı. "Anladık. Tamam." Mecburen kendisi kalktı fakat kapıdan çıkmadan önce, "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi. "Bu *sorumluluk* dediğini ben seninle tanıştığım günden beri üzerimde taşıyorum. Bunu yattık diye yüklenmedim. Sen zaten benimdin. Ben de çoktan senin."

Bütün canlıların uyuduğu gecenin geç bir saatinde, aşağı kata süzüldüm. Nefesimi duyacağından şüphe ettiğim için soluklarımı bile dudaklarımın ardına tıkmıştım. Bir hayalet kadar sessizdim. îş için yanında taşıdığı bir evrak çantası olurdu. Günlüğünü neredeyse gittiği her yere taşırdı ve açıp baktığımda da yanılmadığımı anladım. Bolu'dan gidip getirmişti. Günlükle beraber yukarı çıktım. Bir mum yakıp yatağın dibine, yere çöktüm. Her an suç üstünde basılabilirmişim gibi tetikteydim. Mum ışığının alcında, kahverengi deri kapağı epev yıpranmış günlüğü inceliyordum. Çok kalındı ve neredeyse sonuna kadar doluydu. Bütün bunları okuyup bitireceksem aralıksız olarak koca bir günümü buna ayırmam gerekirdi ancak sayfaları açtığımda Uygar'ın güzel de olsa eğik yazısı, hele ki böyle titrek bir mum ışığı akında okuması epey zor göründü gözüme.

Az sonra günlüğü okumaya başladım.

"Ait olduğun yerin benim yanım olduğunu düşünmeye başlıyorum, Meira. "

Bana âşık olduğu günden, *11 Ekim, diri diri gömüldüğüm tarih,* diye yazdığı yere kadar nefes dahi almadan okudum. Bir el, organlarımı sıkarak parçalıyor ve ciğerlerimi ateşe veriyordu sanki.

Devam etmeye çalıştım. Ölü bir adamın günlüğünü okuyordum artık. Karaşah soyadı çizilmiş, yerine Karşah yazılmıştı. Geçişler o kadar aniydi ki nefesimi kesiyordu. Hisleri o kadar derindi ki hemen oturduğum zeminden aşağılara düşecekmişim gibi hissediyordum. Onun bu kalbinin iyiliği, cömertliği, sadakati, tutkusu, en küçük detaylara dahi verdiği büyük önem, en absürt olaylara yüklediği anlam, bana bomboş bir ceset olduğumu düşündürüyordu. İnsan değilmişim gibi geliyordu onun yanında.

Ben ondan bu hisleri de aldım. İnsanlığını aldım. Kibarlığını, utangaç duygularını, şiirler yazmaya yorduğu berrak aklını aldım ondan ve karşılığında hiçbir bedel ödemedim.

Günümüze kadar ne ara geldim, bilmiyorum. Oysa bu el yazısını *okuyamam,* diyordum. Günlükte 2020 yılındaydık artık.

Mart 2020

Meira'yı aldığımda etraf çok karışıktı. O aklını yitirmiş ailesinin din adamını öldürdüm. Bütün bir tarikatı ayağa kaldıran bu hareketimle beraber, kuduz köpekler gibi peşimde olduklarını biliyordum. Ben de Meira'yı, şimdilik Boludaki eve getirdim. Elbette akılsızca Shavitleri kışkırtmış değilim. Bir savaş başlattığımın farkındayım. Bunun için derhal harekete geçmek üzere gerekli ayarlamaları yapmaya çalışıyorum. Savcılığa geri döneceğim. Polat ı bir hizmetkâr gibi tepe tepe kullanacağım. Tengizle anlaşacağım. Olmaktan nefret ettiğim o adama dönüşeceğim. Sonuçta, Shavitleri kökünden kazıyacağım. Bu nedenle şimdilik, gerekli hazırlıktan yapmak vc bu süreçte de gözlerden uzakta kalmak maksadıyla Bolu dayız.

Nisan

Meira, ilaçlanm almaya çıktığım bir ara uyanıverdi. Geri döndüğümde onu perişan bir halde bahçede gördüm. Beni göremeyince etrafı birbirine katmış. Ne yapacağımı, onun kriziyle nasıl baş edeceğimi bilemedim. Onu bırakacağımı düşünüyordu. Beni o kadar iyi bir adam mı sanıyor yoksa? Yine de ona karşı mesafemi korumak zorundayım. Bizim aşamayacağımız bazı duvarlar var. Bunu unutmamak lazım.

Hislerimi, ekseriyetle tanımlamak zor ama daha anlaşılabilir bir kısmı diyor ki intikam döngüsünü bitirmiş olabilirim ancak bu, yaptıklarını affettiğim ve daha da kötüsü, unuttuğum anlamına gelmiyor. Ben artık aynı döngüyü devam ettirecek gücü kendimde bulamıyorum. Mei-rdnın bir daha başa dönmesini istemiyorum. Sadece bu sefer bir şeylerin farklı olacağını ümit etmeyi ve artık ilgimi, birbirimiz dışında varlığımızı tehdit eden üçüncül düşmanlara vermeyi düşünüyorum.

Nisan

Kendine silah doğrulttuğunda bana da doğrulttuğunu bilmiyor musun sanki? Senden önce Uygar yoktu, dedim, Meira. Senden sonra olur mu sanıyorsun?

Kendisini Öldürecekti ama tetiği çekmeden önce af dilenmeliydi. Yine mahvetti beni. Elim ayağım tutmaz oldu. Ona bir şey olacağının düşüncesi bile nasıl bu denli

kahredebilir beni? O tabancayı elinden alamasay-dım ne yapacaktın bize sen, Meira?

Ertesi günlerde cam çok sıkkındı. Onu kendi haline bırakmayı seçmeme üzülmüştü. Benimle konuşmak istiyor ve dahası, onu kollarımın arasına almamı bekliyordu. Bu beklentiyi karşılamadığım vakit de bana ilgimi dilenen bir kız çocuğu gibi mahsun mahsun bakıyordu. Ona kızgınlığım geçecek gibi değildi. Onu kucaklayacak kadar aklımı yitirmiş de değilim henüz istediğini almak için benim vicdanımı dahi sömürecek biri o. Bu nedenle en çok da o savunmasızken dikkat etmeliyim kendime. Denize düşerse seve seve yılana sarılır. Öyle ki yılanı boğar da bir tek kendisi kurtulur.

Asıl mevzuya gelelini şimdi. Bana ikinci bir mektup olduğundan bahsetti. Söylediğine göre Üçüncü Meirdnın kendisini karnından yaralaması oraya küçük bir mektup saklamak içinmiş. Hafızasını kaybedeceğini biliyordu, mektubu da Dördüncü Meirdnın doğru zamanda çıkaracağından emin olacağı üzere hazırlamış. Meira şimdi bu yarayı açtığını, mektubun ön yüzünde yazan ve geçmişin doğrularını açıkça anlatarak ona hatırlatan uyarıları okuduğunu ama arka yüzünde ne yazdığını okumadığını veyahut okuduysa da hatırlamadığını söylüyor. Elbette çok tehlikeli bir durumdu bu. Üçüncü Meira, hayatımda gördüğüm akıl sağlığı en dengesiz, en hırçın ve en vahşi yaratıktı. Mektubundan ne hayır beklenebilirdi? Hele ki bu mektubun Ezra'nın eline geçtiğini söylemesi işleri iyice karıştırdı. Mevzu bahis Üçüncü Meira ise planlarının da Almanya'yı ilgilendirdiğini düşünüyorum. Onu bu yolda yakalamam da kanıtıdır. Meira da bunu doğruladı. Ancak en sinsi tanrılar bile onun aklından geçenleri tahmin etmekte başarılı olamaz. Bu yüzden, mektubu bulmadan ve Ezra'yı yakalamadan kesin bir çıkarımda bulunmak aptallık olacaktır. Şimdilik bu konuyu rafa kaldırıyorum. Nasıl olsa Shavitle-rin çöküşüyle beraber, sırlar da açığa çıkacaktır.

Sonrasında, bir dizi tatsız olay yaşandı. Ezra'yla anlaşmamı önerdi. Bir şekilde onunla bir olabileceğinin düşüncesi, bunca yıldır topladığım bütün akıl sağlığımı kaybettirecek gibi oldu bana. Düzgün bir kafayla olsam asla etmeyeceğim laflar ettim. Seni almaya gelmemeliydim, dedim. Yakılmasına müsaade edeceğimi söyledim, işte o bakışını unutamıyorum. Başından vurulmuşa döndü sanki. Aniden ateşli bir hastalığa tutulmuş ölüm döşeğindeki yaşlı bir kadıncağız gibi kasılmalara, titremelere, ter atmalara başladı. Yüzündeki dehşet ifadesi ve gözlerindeki odaklanmada zorlanan o gevşeyiş dizlerimin bağını çözecek gibi oldu. Hiçbir lafımdan böyle etkilenmiş değildir şu zamana kadar. Hiç gerçekten onu üzmüş değilimdir. Meira ulaşılmazdır. Sinirlenir, kızar, küser belki ama şimdi, tek güvendiği adam da onu sırtlanlara atacağını söylemiş gibi bir başımı kalmanın korkusuyla çarpıldı. Hayatımda hiç onu bu kadar sarıp sarmalamak istememiştim. Derhal

pişman oldum. Onu okşadım, güzel sözler ettim, yatıştırmaya çalıştım. Hepsi bir yalandı. Ben o yanmasın diye yine kendimi yakarım. Bilmiyor musun? Benim sana kıyamadığımı sağr sultan bile duydu, Meira.

Geçtiğimiz günlerde de -ev silahlı adamlar tarafından basılmadan hemen önce- bana Sude'yi sordu. Küçük bir kıskançlık ve paylaşama-mazlık gördüm yüzünde. İçimi, genç bir oğlanın ilk aşkı gibi kıpırdatan bu küçücük meseleye bu kadar takılmış olmam endişe verici ama inkâr da edemem. Meırdnm bu sorgusu hoşuma gitti, öte yandan da bana olan güvensizliği canımı sıktı. Sude, benim için silinip gitmiş bir anıdan ibaret ve Mert'in kimsesi kalmadı diye onu hayatımda tutuyorum. Bana yaptığı yanlışı hiç unutmayacağım ama Mertten bir arkadaşını daha çalamam.

Üstüne, yaşlılıkta kendime hayat eşi almadığım için pişman olaca-ğmı söyledi bana. Karaşah basit bir adamdı. Utana sıkıla hak etmeyi umduğu bir evlilik düşü vardı. Meirdyla yaşayacağı mütevazı, aşk dolu ve uzun sağlıklı yıllardan başka elde etmek istediği bir şey yoktu. Dünyevi tek hazzı ve tek hırsı Meirdydı. Ondan Meira'yı çıkarttıklarında geriye ben kaldım: Karşah. Geriye, bir zamanlar olduğu adamın hatırına onun değer verdiklerini korumaya çalışan, bunun için artık hayatın her türlü ritüelini rasyonelize etmiş, yaşamı çekilebilir kılan her ilişkiden elini eteğini çekmiş; sürdürülebilirliliği muhafaza etmek adına çalışmayı ve güvenliği öncelik etmiş, makineleşmiş ve renklerini yitirmiş bir adam kaldı. Bu adam yalnız yaşlansa ne olur? Her gün, sıcacık yuvasında onu bekleyen bir kansı ve çocuğu olmasa ne olur? Meirdyla evlenmek için Karaşah, yüzyıllarca cehennem çöllerini yalınayak yürür, karanın görünmediği hırçın denizlerde durmadan kulaç atar, kazanacağına bir an olsun tereddüt etmeden her yaratığın karşısına çıplak göğüsle çıkar. Karşah ise sevgilisini göğüs kafesine gömmüş ve ona varmadan onunla yaşlanacak olan bir adam. Bununla yetinebilir. Fazlasını istemeye cüret edemez,.

Ancak merakım ağır bastı. Ona, benimle evlenmek isteyip istemediğini sordum. Elbette istemedi. Hislerimi ifade etmek zor. Kendimi yıllar önceki halimle karşılaştırıp duruyorum, önümde ne çok firsatlar, içimde güzel bir hayat için ne nice umutlar, alev alev yanan bir gençlik ateşi ve büyük bir heves varmış. Bunlar, bir kere söndüğünde geri yanmayacak olan ışıklar. Her bir ışığın söndüğü bu karanlık hayatıma üzüldüğüm oluyor bazen. Meira, kötü bir kadın olmasaydı ve her şey yolunda gitseydi, nasıl güzel bir hayatımız olabilirdi, bunları düşünerek sabahlarım kınıı zaman. Şimdi, bütün bu hayalleri ebediyen yitirmiş olmak, boşa geçmiş ve geçecek olan bir ömürle baş başa bırakıyor beni. Değmeyecek bir hayatı zorla yaşamak gibi. Artık geride, uğruna yaşamaya değer bir şey kalmadı gibi.

Bu meselelere kafayı çok yormamak gerek. Adamı delirtir yoksa. Zamanında da bütün dünya akışına devam ederken, bir tek ben donup kalmışım gibi hissetmedim az. Rafa

kaldırmak, işte yalnızca yaşamak gerekir.

O gün devamında yaşanan bir dizi hadiseleri anlatmak lazım asıL Shavitlerin, muhtemelen önden araştırmak maksadıyla gönderdiği silahlı birliğinin saldırısına uğradık. Paçayı ancak Santral ahalisi sayesinde zor bela kurtardık. Dikiz aynasından o tek farı gördüğümde kendimi evde gibi hissettiğimi söylemek, makineleştiğini söyleyen bir adam için fazla ikiyüzlüce zayıf sözler ancak bunu reddetmek de namertçe olur. Mert'i yüzüstü bıraktığım doğru ama kardeşim benim, ayağma taş takılsın hemen dağ gibi ardımda yükseldi. Gelmeseydi de hakkıydı elbet. Biliyorum Mert'i hak etmediğimi. Bu intikam yolunda herkesi harcağımı ve en çok da Mert'in hakkını yediğimi biliyorum. Bu nedenle benden uzaklaşsın istemiştim ama kader bizi ayırmayacak anlaşılan.

Şimdi, Santral'in çiftliğindeyiz. Meira, ona musallat olan geçmişi yüzünden daha önce hiç şahit olmadığm kadar ağr işkenceler görüyor. Bu nedenle onun için bir terapist ayarladım. Burhan Koçak. Uzun araştırmalar üzerine bu adamda karar kıldım. Ne istediğimden emin değilim. Meira, Maria'nın altında ezilmesin sadece.

Terapi, temiz hava ve Santral ahalisiyle olabildiği bir ortamın sinirlerini yatıştıracağına inanıyorum. Doğrusu, Verda ve diğerleri Mezrayı olması gerekenden fazla sevdi. Meira'nın kendini odasına kapattığı günlerde bana daima onun nerede olduğunu, ne zaman geleceğini ya da izin verirsem onu odasından zorla çıkartmaya gönüllü olduklarına dair hevesli sözler ettiler. Yalan söylemeyeceğim. Meira'nın, herkesten uzak durmasını tercih ediyorum.

Buralara yabana lar pek gelmez. Yeni, güvenilir yüzlere olan bu talep, Meira'yı - gerçi ona burada Sarışın diyorlar- derhal ilgi odağı yaptı. Bu akşam da ateşin başına toplanmışlar, kırk yıllık dostlarmış gibi konuşuyor, keyiflerine bakıyorlardı. Asla herhangi bir konuyu tartışma fırsatını geri tepmezler. Siyaset bahsi geçtiği vakit de Mert'in daima coşacağı, küfürler edeceği, ortamı alevlendireceği tutar. Meirdya soru soracaklarını ve sonra onun gibi gizemli bir kızın aklından geçenleri öğrenmek için didikleyeceklerini biliyordum. Hiçbir ortamda Meira'nın siyaset konuşmasına izin vermezdim. Ben kendim de olabildiğince kapalı bir üslupla, işim gereğ de taraflı olmaktan ve dramatiklikten kaçınarak konuşurdum bu konulan. Kim bilir Meira söz ona verildiği o sırada aklından neler geçirdi? Doğrusu, ahalinin onun ağzından çıkacakları hevesle beklemesi dahi bazen beni çekindirir. Bu insanların hiçbiri bilmiyor çünkü. Yanlarında oturan kadın, onlarca insanın doğrudan ve binlercesinin de dolaylı yoldan ölümüne sebep olmuş bir toplu katliamcı. Nazi bir faşist. Kendinde olsaydı her birini asıp kestirecek, yaktıracak, köpeklerine parçalatacak fanatik bir akıl hastası. Oysa onlar, kuzu postuna kandıkları bir kurdun yanında koşturuyorlar. Onunla güzel şarkılar dinliyor, ona sataşıyor, bir daha görüşmek üzere ondan sözler

alıyorlar. Onu seviyorlar. Ama bilmiyorlar. Sarışın denen zararsız bir kadınla değil, Maria Rosenfeld'in ta kendisiyle oynuyorlar.

Mayıs

Meira'nın doğum günü için bir şeyler ayarladım.

öncesinde, onu annesiyle babasının mezarına, İstanbul'a götürdüm. Shavitlere karşı çıktığm bu yolda, sağ kalacağımın temennisini veremeyeceğime göre hiç değilse uzun yıllar işimizin düşmeyeceği kadar ölüm kalım meseleleriyle meşgul olmadan önce bir mezarlarını görsün. Dürüst olmam gerekirse ona eskiden ettiğim, annenle babanın mezarını bile bilmiyorsun, lafı kafama pek takıldı. Onun için yaktığı evlerine götürdüm **onu.**

Meira ve ağladığını gizlemek için güneş gözlüğü takmaya başladığı yeni huyu... Ne yapması gerektiği konusunda kafası henüz yeni dünyaya gelmiş bir bebeğinki kadar karışık olsa da babasına söz vermiş. Shavitlere karşı yanımda duracakmış. Benden bu sefer, elle tutulur bir şans, bir tür güç ve pozisyon istiyor. Elbette reddettim. Beni tehdit edecek kadar ileriye gidebildiğinde de çıldırdım. Onun kim olduğunu hatırlamak gerek. Meira böyle biri işte. Böyle tatlı bir zehir. Ağzı iyi laf yapar. Gözleri çok tehlikeli bakar. Nasıl da açındırır kendini... Adamın içine işler. En iradeli herifi bile küçük bir çocuğa çevirir. Biliyorum ben o kadını. Bu yüzden gardımı indirmeyeceğimi söylüyorum.

Mayıs

Geçtiğimiz günlerde ilk birlikteliğimizi yaşadık. Kavgamızın ardından birkaç günlüğüne ondan uzaklaşmayı, soğuk otel odalarında ondan kaçmayı denedim ancak dayanamadım. Geri döndüğüm gece rüzgârlı, hırçın ve kasvetli bir geceydi. Yatağında uyurken onu izledim. Sancılı bir kâbusun etkisiyle kıvranmasını, güzel yüzünün acıdan şekillere girmesini ve yumuşak dudaklarının titrek kıpırdanışlarla birinin merhametini dilenmesini izledim. Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça yüreklerimize işlemiş bir tür manyetik alandan Ötürü daima birbirimize çekiliyor, birde üstüne uzaklaşmak için attığımız her adımın acısı olarak, her seferinde daha da büyük bir kuvvetle birbirimize tosluyorduk sanki. Uyandığında ve beni gördüğünde o da bunu anlamış gibi çaresizce, kurtulamayacağı bir hastalığın pençeleri arasında ona iyi gelecek tek yatıştırıcı, zararlı da olsa tatlı bir yalancı olan zehirmiş gibi o şişeye uzandı, kapağını açtı ve dibine kadar içmeyi tercih etti. Birleşmemiz bir tür kabullenişti. Ne aşk ne de romantizmdi. Tutkuyla yöğürülmüş bir pes edişti. Dibi

boylayacaksak hiç değilse tene ten boylarız, demekti. Madem kirlendik, tamamen çamura bulanalım. Madem kaçamıyoruz, beraber batalım.

Edeceğim büyük sözler yok. Aşktan, kamımdaki kelebeklerden ve bir dizi gelecek hayalinden bahsedemem. Meira'ya dokunmanın düşüyle yüzyıllardır olduğum yerde çürümüş de olsam bunu günahlarımın en büyüğü sayıyorum. Yine de tekrar tekrar bu günaha bulaşmamak için yeterince iradeyi kendimde bulamıyorum. Düşündüğümden de zayıf bir adam olduğumu, onun tatlı kokusunu biraz fazla yakından aldığımda dahi hemen anladım. Buna direnebilecek tek bir hücrem bile yok bu fani bedenimde.

Ancak ertesi gün, yani dün sabah Meira hin ateşler içinde uyuduğunu fark ettim. Meğer ben gelmeden önce hastalanmış. Hemen hekim çağırttım. Hali vakti, en azından aklı biraz yerine geldiğinde dahi benimle konuşmadı. Bugün de akşama kadar ağzını dahi açmadı. Bu beni başlarda Öfkelendirdi. İstediği şans ikimizin de felaketi olabilecekken bunu benden nasıl bekleyebiliri Ancak basit bir inatçılık veyahut küskünlük değildi bu. Bir yerlere dalıp giden gözlerinde hiçbir ışık yoktu. Bir cesedinki gibi şeffaflaşmış, odağı kaymış, canlılığını yitirmişti. İlk defa birinin bu kadar sessizce acı çektiğini gördüm. Öyle ki yaşayan bir ölüye dönmüş gibi... Tanrılar tarafından cezalandırılıp çarpılmış gibi... Aklı bütünüyle bir delininki kadar yitmiş gibi kim bilir içinden nasıl bir cehennemle öylece bir şeyleri izliyor ama görmüyordu. Duyuyor ama dinlemiyordu.

Dayanamadım. Onu daha önce böyle feci vaziyette görmüş değildim. Ona, geri dönülemeyecek bir musibetin musallat olmasından endişe ederek dizlerimin üzerinde yalvardım. Güzel sözler ettim. Kaygılarımı anlattım. İşte o zaman çözüldü. Düştüğü o karadelikten, yardım dilenir gibi başını uzattı bana Kendi ölümünü görmüş. Arafta kalmış. Ne iblis ne de Tanrı istemiş onu. İlahi mesajlara inanıyor değildim ancak insanın kendi içinde barınan inanç ritüelleri, kendisine hizmet verilmediğinde ve kurban kesip ibadetler edilmediğinde hırçınlaşan şımarık bir tanrı gibidir. İnsana zeval getirir. Meira, isterse hiçbir sınır bilmesin, iyilik, doğru olanı yapmak gibi yol yordamları, erdemi, kefareti seçmesin, inanmasın hiçbirine. Asla mutlu olmayacaktır. Maria'yı kendisinden ayrı görse ve artık bütünüyle farklı olduğuna inansa da her şeyin yoluna girdiği bir yaşam dahi onu memnun etmeyecektir. Gördüğü kâbus da bunun bilinçsiz bir dışavurumuydu. Tanrısal değil ama içsel bir mesajdı. Bir uyarıydı. Her neyi çaldıysan geri ver, diyorlardı ona. Yoksa biz gelir, alırız.

Neyi çaldığını anlaman gerekiyor, Meira.

Başımı günlükten kaldırdığım vakit ne gözümde yaş kalmıştı ne de vücudumda derman. Darmadağınıktım. Saatlerdir insanoğlunun yaşayıp yaşayabileceği bütün duyguları üst

üste yaşamıştım. Bitirdiğimde yere ayak bassam da kendimi düşüyor gibi hissediyor ve midem bulanıyordu.

Duvar kenarına çöktüm, dizlerimi kendime doğru çekerek başımı gömdüm ve koca bir saat boyunca sessizce düşündüm. *Uygar bunu nasıl yapabiliyor?* Onu insan yapan her şeyi ondan aldıktan sonra bile, yüreğinden dökülen mürekkep beni yazıp çizebiliyordu katili olduğum günlüğe. Hâlâ cümlesine Meira'yla başlayıp Meira'yla bitiriyordu. Noktası da virgülü de bendim, başı da sonu da.

Gün aymaya başladığı vakit aklımı toparladım ancak yerimden kalkmadım. Asıl hedefimin Sude olduğunu hatırlamış ama günlük boyunca ona dair birkaç yer dışında hiçbir bilgiye rastlamamıştım. Sonra aklıma bir kısım takıldığında günlüğü geri açıp sayfaları dolaştım. Uygar, nişanlım olduğunu öğrendiğinde günlerce ızdırap içinde kıvranmış ve sabahlara kadar içmişti. Bu anlara dair yazılarının bir kısmı tamamen karmaşık bir halde, belli ki oldukça sarhoş bir kafayla, okunamayacak bir el yazısıyla yazılmıştı. Buraları okuyamadığım için atlamıştım ama şimdi, bürün dikkatimi vererek ve hiç acele etmeyerek bir çocuk tarafından yazılmış gibi duran kelimeleri anlamlı bir bütün yapmak üzere çabaladım. Sonunda da bir şeyler anlam kazanmaya başladı.

Meira. ismini o kadar seviyorum ki bazen kendi kendime sesli söylüyorum. Sadece sana özgü bir tınısı var. Sen ise biraz farklı söylersin. Ben birçok insan gibi Meyra, diye okurum. Annenle baban sert bir r harfiyle Mirah gibi okur. Sen ise Maira gibi. Bazen bu farklı okunuşlara kendimce çalıştığım olur. İşte ismine dahi bu denli âşığım. Seninle alakalı her detaya bir bilim insanı gibi oturur, kafa yorarım. Yazıp çizerim. Tarkan ı da bu uykusuz gecelerime dahil ederim. Acılarımı biraz olsun dindirmenin ve aslında sana olan kızgınlığımla baş etmenin yoludur bu. En azından, şu zamana kadar öyleydi. Bu günlük senden ibaretti ve şimdi biz böyle birdenbire bittiğimizde, bunun da bir anlamı kalmadı. Sen nişanlıymışsın. Ve benim de nişanlı bir kadın hakkında yazmam doğru olmaz. Bu yüzden bu günlüğe veda etmek, bir gün cesaretimi toplarsam da yakıp yok etmek en doğrusu olacaktır.

Biraz daha yazmazsam olmaz. Madem günlükle yollan ayıracağız, bu buhranlı dönemimi geçirene kadar bana eşlik etmeli hiç değilse. Bu kızgınlığıma, öfkeme, aklımı bir türlü toparlayamıyor oluşuma derman olmalı. Bana borcu var. Yoksa kafam atacak ve o babasını çok kötü benzeteceğim. Nişanlısını da. Hatta... O kibirli uşağını da. Bir güzel benzeteceğim hepsini. Serdari da. Bu sefer pantolonunu da çaldıracağım Mert'e ve kendim de ğyeceğm.

Bir adamın bıtştna yrdnızca bir k*er*e gelecek v aşkı böyle kaybetmem adil *de*ğil Bu âşıklar ne yapıyor sevilmediğinde? Çak krzgrnrnr. Yine bv= nim dtşrmda herke*s* hıiyıHına devanr ediyor. Hiç adrl değil.

Hiç değişe Sudenin gerçek yüzünü görmüş oldum. Bundan bahsetmezsem birileri elimde kalacak. Görüyorlar, zayıf bir adamım ben. Mei-ra beni kolayca yıkabildi. Hiç mi beni acımla baş başa bırakma nezaketi bile gösteremiyorlar? Sude diyorduk. Onu Polat'ın pisliğinden korumayı çok denedim. Kimi kimsesi yok. Aklı da bir karış havada. Polat ın gücüne, imkânlarına, vaatlerine, onu güzel çayırlara götüreceğini söyleyen bir kurdun peşinden ğden kuzu ğbi kanıyor. Sonunda, Polat onu benim aklıma ğrmek üzere de ikna etmiş olmalı. Beni sevdiğini söyleyip dursa da ona hiç inanmadım. Yine de bütün dürüstlüğümle ona âşık olduğum kadını anlattım. Bu hislere saygı duymasını bekledim ve onu kız kardeşim ğbi gördüğümü söyledim. Polat için onu uyardım ve ona söz verdim. Biraz işlerimi yoluna soktuğum ğbi bu çetecilik işlerine, siyasete, yolsuzluğa bulaşmasın diye, bin bir çeşit zorlukla ve elimdeki kısıtlı imkânlarla bir şekilde onu okul için yurtdışına gönderecektim. Ancak Meira'nın nişanlısı olduğunu öğrendiğmde bu planım da sekteye uğradı. Üstüne bir de Sude, Polata, benim birine âşık olduğumu söylemiş meğer. Polat gibi bir adamı, sevdiğm kadına bulaştırmaktan çekinmemiş. İkisi bu işten yararlanmak da istedi. Beni, en zayıf anlarımda avladılar. Sudeyi, de-ğl ağzıma almak, aklımdan geçirmek dahi istemediğim niyetlerle bana gönderdiler. Geçen gece kulübe geldi. Kafam fenaydı, ondan gitmesini istedim ama beni bu kadar sarhoş bir halde bırakamayacağını söyledi. Gözümü açıp kapadım ki beni yukarıya, odama çıkarttırmış, dar zor hatırlıyorum, koltuğa uzanmıştım ve gözümü bile açık tutamıyordum. Bana yakınlaşmayı denediğini yazabilirim anca ama onu durdurdum. Bir güzel paylayıp gönderdim. O gece Sudeyi hayatımdan sildim ancak onun akılsızlığının tek suçlusu olarak da görmediğim için onunla yine de kendini ilgilendim. Polat'ın elinde oyuncak olmasına izin veremezdim. Mert ve Ozan onu kız kardeşleri gibi görmeye devam etmeli, onlardan böyle değerli bir bağı almamalıyım diye düşündüm. Ne de oba bu sirkte bağlar pek nadir bulunur.

Ben de Sudeyi, hem eğitim için hem de bana ihanet etmiş birini artık aramızda görmek istemediğim için yurtdışına okumaya gönderdim.

Santral'in çiftliğinde evlerde pek kilit olmaz. Herkes tanıdıktır ve evin girişi misafirlere açıktır. Davetsiz olanlara bile.

Günün erken saatlerinde olmamız sebebiyle salon henüz tam aydınlanmamıştı. Bir süredir koltukta oturuyordum ki üst kattan bir ses duydum. Az sonra o sesin kaynağını çıplak ayaklarla ve üzerinde ince bir gecelikle merdivenlerden inerken gördüm.

Uykulu kadın, merdivenler bittiğinde mutfağa ilerlemeye niyetlendi ancak koltuğunda birinin oturuyor olduğunu gördüğünde çığlık atarak geriye kaçtı.

“Ah! Korkuttun beni!”

Uysal görünen yeşillerim, onun korkuyla çarpılmış yüzüne sabitlenmişti. Kalbini tutuyor, muhtemelen Uygar’a bakınıyordu. “Ne işin var senin burada? Tek mi geldin?”

Kuru dudaklarımı araladım ve bana yabancı gelen bir sesle, “Hiç tanıştırılmadık,” diye hatırlattım. “Bizzat kendimi tanıtmaya geleyim dedim.”

Ayağa kalktığımda ve kendimle beraber en az boyumun yarısı olan av tüfeğini kaldırdığımda küçük dilini yutacak gibi oldu.

“Ne yapıyorsun?” Küçük bir çığlıkla yerinden sıçradı. “Aklını mı kaçırdın sen? Tüfek nereden çıktı?”

Ben ona adımladıkça o geriye kaçıyor ve iri iri araladığı gözleri, hiçbir duyguyu okuyamadığı ifadesiz yüzümle elimdeki av tüfeği arasında gidip, gelirken paniğe kapılıyordu. Dengesiz ruh halimin farkındaydı vc bu onu, tüfekten de çok korkutuyordu.

“Bazı... Hatalar yapmış olabilirim ancak artık farklıyım,” derken sakindim. “Eskisi gibi çözümü insanları ateşe vermekte bulmuyorum. Şiddet için kıvranmıyorum. Kan akıtmak istemiyorum. Aksine bundan iğreniyorum.”

Ağzımdan çıkan arkadaş canlısı sözlerle elimdeki kana susamış tüfeğin tezatlığı onu dehşete düşürdü.

Gözlerim ıslanmış, yüzümde sıkıntılı, yalvaran, hastalıktan bitap düşmüş bir ifade belirmişti.

“Lütfen, Sude. Bana dair bildiğin her şeyi unut. Sözlerimin kalbimden geldiğine inan. Birilcrindcn duyduğun o kadın değilim artık."

Sini duvara değdiğinde ve adımlarım tam da onun karşısında bittiğinde, yakalayıp kendimle beraber cehennemin dip köşelerine çekebilecekmişim gibi o titrek nefeslerini benden sakındı.

Kulağına yaklaştım. “Seni infaz etme hakkına sahip değilim ama bu, namlumun önünde durursan ateş etmeyeceğim anlamına gelmiyor,” dedim.

Sude donakalmış, yalnızca gözlerini ikimizin arasına, aşağıya doğru indirdiğinde dizlerine doğrulttuğum tüfeği görmüştü.

“Beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun?”

“O gün geldiğinde bu kadar merhametli olacağımı sanmıyorum.”

Rüzgârda dalından kopmak üzere çaresizce dalgalanan bir yaprak gibi titredi. Bakışları yeniden bana tırmandığında koca bir yaş, bir türlü kırpamadığı gözlerinden düştü.

“Sen... Hafızanı geri kazanmamış miydin?”

Bu suali, arkasında farklı anlamlar barmdırıyormuş gibi muğlak kalmıştı ancak onunla herhangi bir konuyu, bunu neden yaptığımı, ne öğrendiğimi, hiçbirini onu muhatap alarak tartışmak istemiyordum.

Geri çekildim. “Geldiğin yere geri dön. Yakında buralar karışacak.”

Ondan uzaklaşmamı izledi. Onu tehdit etmediğimi, artık kan akıtmaktan iğrendiğim için ona çaresizce yalvarmadığımı düşünecek kadar aklı başına gelebildi. Eskiden olduğum kişiyle hiçbir zaman tanışmaması için onu uyardığımı fark etti. Geride kalanları, Uygar’ı ve Mert’i, Shavitleri alt etme planımızı, geleceğimizi, hepsini muhafaza etmek için çok çirkin bir kadına dönüşmekten çekinmeyeceğimi anladı. *Umarım.*

Uğur amca ve arkadaşları geniş arazide konumlanmışu. Birkaç kişi oturup, çaylarını içerken Uğur amca da tüfeğini omzuna yaslamış, elli metre kadar ötede dizilmiş bira şişelerini hedef alıyordu. Ağzında sigarasıyla bir gözünü kısmış, kemik gözlüklerini yukarı çekmişti. Ateşledi ve şişeyi kırdı.

Bana döndüğünde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Kızım, sana *tüfeği kendin getirme,* dedim. Çocuklardan birine söyle, onlar getirsin. Bir de bununla milletin arasından geçiyorsun. Tövbe estağfurullah.”

“Kusura bakmayın.”

Masada hep kendi yaşında adamlar vardı. Aralarında gülüştüler.

“Demek ki silahtan anlıyor. Kızmasana kızcağıza!”

Cürmümü tartar gibi beni şöyle bir süzdü. “Var mı tecrüben?” dedi.

“Hayır.”

Bunu bekliyormuş gibi başını salladı. “Adın neydi?”

“Sarışı-”

Elini *kes şu saçmalığı,* dercesine salladı. “Gerçek adın.”

“Melis.”

Yerini bana bırakarak kenara kaydı. “Geç.” Yine dediğini yaptığımda kendi tüfeği üzerinden bana nasıl kuracağımı gösterdi. Hazır olduğunda tüfeğini bırakarak ellerini de arkasında bağlamış, benimle beraber hedefi izlemeye başlamıştı.

“Uygar gitti mi?”

“Erkenden iş için ayrıldı.”

Nişan aldığım vakit herkes dikkatini buraya vermiş ancak ardımızda yükselen sesle bütün odaklar dağılmıştı.

“Lan! Şşt!” Mert’ti elbette. Bir kavgaya karışacakmış gibi aceleci ve agresif adımlarla yanıma geldi hemen. “O elinde niye silah var senin? Hayırdır?”

insanların önünde bana böyle kabaca hesap sorabilmesi gururuma dokundu ancak tepkisi için onu suçlayamazdım. Ben de beni silahla görmek istemezdim.

“Atış talimi yapıyoruz,” diye açıkladım.

“Hadi ya?” Atış yapacağım sahaya doğru bakındı. “E kimseler yok etrafta.”

Çenemi sıktım. “Mert. Yalnızca spor.”

“Uygar’ın haberi var mı?”

Uğur amca kenardan bastonunu kaptı ve Mert’in kafasına yankılanacak bir kudretle vurdu. “Selam sabah vermeden külhanbeyleri gibi mekâna dalmalar, el kol atmalar. Hırt! Geç kenara.”

Mert kafasını tutarak ciyaklayan bir köpek gibi kenara kaçmış ama yine de, “Amca, buna silah verilir mi hiç?” diye kışkırtmaya devam etmişti. “Allah için al şunu elinden. Kevgire çevirecek bizi!”

Parmak uçlarımda kıpırdaşan elektrik yüklü bir dalgalanma hissettim. Numaraları bir kenara bıraktım ve yıllar içinde paslansa da ne yaptığını bilen kas hafızamın, iki aralıksız ateşin ardından iki şişeyi de kırmasına izin verdim. Tüfeği geri indirdiğimde bunu neden nispet yapar gibi üstelediğimi düşündüm. Sanırım içten içe anlamalarını istedim: *Elimde silah varken de sizi vurmayacağım.*

Orada oturan ve bu gösteriden etkilenmeyen bir kişi bile yoktu. Hayretle, “Sen neymişsin öyle?” diyen sesleri duyuldu.

Tüfeği masaya bıraktım. “Acemi şansı.”

15

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Siyah, uzun bir elbise, ince zarif bedeni sarmış ve örgülü altın sarısı saçlar da topuz yapılmış. Aile yadigârı yeşim taşından bir yüzüğü, siyah eldiveni üzerinden parmağına geçirmiş. Yüzüğün iç kısmında, babadan kalma hançerinde yazan sözün aynısı, "Meine Ehre heift Trene!"(*) yazdığını biliyorum. Sol elinin parmakları sağ bileğine kenetlenmiş halde kucağında duruyor ve zümrüt yeşili zehirli bakışları karşısındaki avı izliyor.

(*) "Benim şerefim, sadakattir!" Nazi Almanyası'nda Schutzstaffci'in sloganıydı.

Maria Rosenfeld beni izliyor. Onunla karşılıklı oturuyorum. Uzuvlarımı kıpırdatamıyor, bakışları ölüm gibi vücuduma sirayet edip, bütün sistemimi felç bırakırken ben yalnızca ona izin vermekle kalıyorum.

Anca, "Ne istiyorsun benden!" diye sorabilecek kadar kelimelerimi topa rlaya biliyorum.

Sadece bakıyor. Korkunç bir yüzü var. Onun için rüya gibi kadın, derler. Kaba saba adamlar bile güzelliğine şiirler yazmak ister. Karılarına sadık kocalan mest eder tek bakışıyla. Oysa o, kuytu bataklıklarda yaşayan çirkin bir yaratık gibi. Güzel bir surete bürünmüş bile olsa o gözlerin ardında insanlığa yaraşmayacak bir kötülük barındırıyor.

Fısıltılar duymaya başlıyorum. Etrafımızda anlamadığım onlarca kelime dönüyor. Maria mı konuşuyor, ben mi yoksa bambaşka biri mi bilmiyorum. Kelimeler yabancı. Ancak birkaçını seçebiliyorum. Güven, sadakat, dava, intikam gibi. Zamanı geldiğinde ve ihanet gibi...

"Anlamıyorum, "diyorum.

"Anlayacaksın. "

Ter içinde uyandığımda saat gece yarısını geçeli çok oluyordu. Dışarısı, hiç olmadığı kadar sessizdi. Neredeyse çalıların arasında pusu kuran avcıyı nefeslerini tutarak izliyorlarmış gibi geceleri şakıyan bürün hayvanlar da suskundu.

Işığı açmadan aşağıya indim ve salondaki koltukta uyuyan bedene yaklaştım. Belki sesim onu uyandırmıştı, belki de gelmemi beklediği için hiç uyumamışu. Kolumdan tutarak benim için açtığı kucağına çekti. Bedeninin bir parçasıymışım gibi hiç yabancılık çekmeden ait olduğum yere oturdum. Sırtını koltuğun kenarına dayayacak kadar doğrulmuştu ve kollan öyle sıkıca beni sarmalıyordu ki kimseler beni gelip de ondan alamazdı.

Beni bildiği için, “Yine kâbus mu gördün?” diye sordu.

"Evet."

“Bu sefer nasıldı?”

Cevap vermeden yüzümü boyun girintisine sokuşturduğumda parmakları saçlarımın arasındaydı. Derin nefeslenmelerle tenimi, boynumu, saçlarımı ciğerlerine soludu. Birbirine varmak için can atan uzuvlarımızı hissettim. Az sonra dudaklarıma varabilmek için beni iyice kendisine bastırdığında alınlarımız birbirine dokundu. Büyük bir susuzlukla beni içmek üzere uzandığında ise buna izin vermedim.

“Özür dilerim,” demek istedim. “Sude meselesi için.”

Böyle gereksiz bir mesele için durmamıza kızmış gibi sabırsız göründü. İki eliyle de iki yanağımdan tutarak tek odağımın kendisi olduğundan emin olmak istedi. Burunlarımız birbirine sürtüyor, ruh eşini özleyen bedenlerimiz güçsüz düşmüş, titriyordu.

“Kendime hâkim olmak ne kadar zor, biliniyorsun, Meira.” Bunu, dizlerinin üzerinde canı için yalvaran bir adam gibi söyledi. “Sekiz yıl. Dile kolav.”

İki elimi de yanaklarımdaki iki eline yerleştirdim. Tutuşuveren bir kâğıt parçası gibi tutkusu da alevlendi. Dudaklarını, benden koparıp kendine almak istiyormuş gibi benim dudaklarıma bastırdı. Her seferinde ilk seferimizmiş gibi büyük bir açlık duyar ve sekiz yıllık özlemi sekiz yüz yıllıkmış gibi hasret içinde gidermenin aceleci hatta kaba yollarına başvururdu. Beni sıkıca tutarken üzerimde ne kadar fazla güç uyguladığını unutması gibi, öpüşürken ısırması ve ne kendisine ne dc bana nefes almaya müsaade ettirmemesi gibi. Bunu nc kadar sevdiğimi gizleyemem. Onun devasa sevgisi ve tutkusunun altında küçücük kalmak, bana tarifsiz bir güven veriyor daima. Her şeye rağmen sönmeyen bir ateş gibi yanması ve dokunduğum an beni de yakması, aşkının yüceliğini hatırlatıyor bana. O ateş yandığı sürece, bize hiçbir şey olmazmış gibi. O her

sorunu çozermiş, her tehlikeyi kovalar ve gerekirse imkânsızı bile başarırmış gibi. Fırtınaların koptuğu gecelerde başındaki çatıymış gibi. Binlerce korkuma, tereddütlerime, başarısızlıklarıma, endişe içinde beklediğim gelecek felaketlere karşı, onun tek başına var olması yetiyor bana. Yatıştırıyor bütün ateşli kâbuslarımı ivedilikle.

Geceliğimin askısını indirdiğinde parmaklarım acele etmeden pijamasının düğmelerini çözüyordu. Beni boynumdan, omuzlarımdan, geceliğimin sıyrılarak açıkta bıraktığı göğüslerimden öpmesi, bütün organlarım alev alıyormuş gibi hissettirdi. Her seferinde dokunuşu nasıl farklı hissettirebilir? Aynı adam, aynı eller, aynı dudaklar ama alışmak, hele ki sıkılmak bir yana, her seferinde bambaşka hislerle yoğruluyordu bütün vücudum.

Pantolonunu iş göreceği kadar sıyırdı. Hâlâ kucağındaydım. Geceliğimi kalçalarımın üzerine sıyırdı ve sabırsız bir hareketle sonunda bizi birleştirdi. Kasıklarımdan yayılan ani bir titreme dalgası bütün vücudumu sıcaklığıyla sardı. Elleri kalçalarımın iki yanındaydı, vücudumu ritme göre hareket ettirirken dudaklarımı da öpüyordu. Bütün iş yükü onda kalmıştı, ben yalnızca kollarımı boynuna dolamış, çılgın ama hüzünlü bir âşık gibi onun öpücüklerine karşılık vermeye çalışıyordum. Isınıp gerçek bir coşkuya kapılması dakikaları almadı. Sık nefeslenmcleri, dayanamıyormuş gibi dudaklarımdan ayrılıp başını omzuma gömmesi, belimi kıracak bir kuvvetle kendisine yaslarken kalçalarımı kaskatı kesilmiş parmaklarıyla hareket ettirmesi, hepsi onun acı çektiğini düşündürdü bana. Doğrusu, ben dc tatlı bir acı içindeydim. Bu döngüden hiç çıkmak istemedi m. Sonsuza kadar zor sığdığımız bu kanepede onunla bir olmak istedim.

Ben uyandığımda öğlen saatleriydi. Uygar çoktan işe gitmişti ancak çıplak omzumda onun veda öpücüğünü hissettim. O yokken böylesine küçük bir ev bile bin bir çeşit bulmacalarla ve labirentlerle dolu, soğuk, karanlık, devasa bir saray gibiydi. Akşama kadar oyalanarak vakit geçirdim. Sinirlerimi yatıştırması için dolapta bulduğum otlardan büyük bir kupada çay yaptım ve kitabımı alıp cam kenarına oturdum. Hüzne kapılmamak mümkün değildi. Bir an olsun ki odaklanamadım ve çiselemeye başlayan yağmur damlalarının pencerede çizdiği şekilleri seyre daldım. En nihayetinde mayışıp uyuyakalmışım.

Gözlerimi, kâbuslarımda beni kovaladığına inandığım kanlar içindeki vahşi bir kuzunun hınkı seslerine geri açtığımda, bahçede çalışıyor halde bekleyen Uygar'ın arabasını gördüm, içinde değildi. Zaten bir an sonrasında kapım açıldı ve saçları ıslanmaya başlamış Uygar gözüktü ama içeriye girmedi. Uzaktan, bir şey söyleyecek ve hatta gayet de acilmiş ama yine de pek isteksizmiş gibi kararsız kalışını izledim.

Onun bu hali beni tedirgin etmeye yetti. "Bir şey mi oldu?"

"Hazırlan. Gidiyoruz."

Kitabı bırakıp doğruldum. "Nereye? Akşam oldu."

"Kalın giyin."

On dakika kadar sonra bahçedeydim. Yolcu koltuğuna oturmuş, silecekleri çalıştıran Uygar'ı izliyor, bir cevap bekliyordum. Hiç olmadığı kadar gergindi. Soracağım herhangi bir sorunun onu sinirlendireceğine inanarak yol boyunca yalnızca dışarıyı izledim. Bu yollardan daha önce geçtiğimi ve hana Santral'e gidiyor olduğumuzu düşündüm ancak etrafından dolaştık ve daha arkada kalan bir açıklığa vardık.

Araba, yerleşim yerine benzeyen bir tür sanayi bölgesinin girişinde durdu. Elbette nerede niçin olduğumuzu anladım ancak kendi ağzıyla söylemeden inanmazdım. Bu yüzden sessizce ona baktığımda artık konuşmak zorunda kaldı.

"'Shavitlere karşı Tcngiz'Ie birlikte bir ekip oluşturduk. Bugün heyetin ilk toplantısı yapılacak. Sen de danışman sıfatıyla yanımda olacaksın."

Nefesimi tuttum. "Beni de dahil ediyorsun."

İç çekişi öylesine sitemliydi ki arabayı geri döndüreceğini düşündüm. "Beni pişman etme."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Bir daha seni öyle görmek istemiyorum."

Muhtemelen beni kontrol edebileceği bir mesafeden sadece bildiklerimi anlatacaktım. Ne de olsa aile öylesine kapalı bir toplumdu ki en iyi istihbarat ajanları dahi sokaktan geçen herhangi bir adamdan pek fazla bir şey öğrenemezdi onlara dair. Bunun için beni kullanmak elbette akıllıcaydı.

Az sonra da bunu doğrular nitelikle, "Çok heveslenme," dedi. "Her şey benim kontrolüm altında olacak. Tek işin, bildiklerini anlatmak ve danışmanlık vermek. Bu kadar."

"Anladım."

Birkaç arabanın bahçeye yaklaştığını, hiç tanımadığım acayip tiplerin indiğini ve yapıya girdiğini gördüm. Burasının Santralle hiçbir alakası yoktu. Şaşırılacak derecede kasvetli görünen, renksiz bir yerdi. Onlarca alçak binayla bir yerleşim yeri kurulmuştu

ama tenha sokakları mezarlığın içinde dolaşıyormuşsun gibi ürkütücüydü. Bir tek duman eksikti ve tamam, Sanayi Devrimi dönemlerinde gelişmekte olan bir ülkede olduğuma inanabilirdim.

inmeye yeltendim ancak hemen, “Otur,” diye buyurdu. “Önce kuralları konuşacağız.”

“Konuşalım.”

Bütün ilgisi üzerimdeydi ve benim bütün ilgimi de üzerine istedi. “Bir kere anlatacağım ve bir daha tekrarlamayacağım çünkü onları adın soyadın kadar iyi bileceksin, Meira. Anlaşıldı mı?”

Evet.

“Bir...” dediğinde şimdiden karnıma ağrılar girdi. “En önemli kuralımız. Bunu çiğnediğin an her şey biter.” Ne söyleyeceğini beklerken işaretparmağını kaldırdı ve şakağıma dayadı. “Buraya bir şey düştüğünde senden de önce benim haberim olacak. Bir anı mı? Bir fikir mi? öylesine saçma bir düşünce mi? Belki bir rüya? Önce benim haberim olacak. Nefes almayı mı düşündün? Onu da önce ben bileceğim, Meira ve bunu söylerken ciddiyim? Başımı salladım. “İki... dengiz, ne Meira Shavit’i ne de Maria Roscnfcld'i bilecek. Shavit tarikatıyla olan savaşımız, Polat aracılığıyla siyasi makamlarca da meşruiyet kazandı. Siyonistlerin Türk siyasetinde, hukukunda vc askeriyesinde nüfus sağlamasına karşı, şimdilik gizlice ama her haliyle yasal zeminde yürütülen bir hareket bu. Anlıyor musun beni? Ne senin ne de benim onlarla kişisel bir alakamız var. Ben yalnızca bir savcıyım, sen de Melis adında sıradan bir kadın ve politika danışmanısın. Uzmanlık alanın siyasal ve dini ideolojilerin devletle ilişkisi. Bunun dışında kişisel hiçbir soruyu cevaplama. Güvenlik ihlali olarak bildir.”

Tamam.

“Uç... Fazlasını istemeyeceksin. Ne kadar büyük bir taviz verdiğimin ve risk aldığımın farkındasın, değil mi? Gözün yukarıda olmasın. Ben sana ne diyorsam onu yapman senin için yeterli olmalı. Bunun dışında, benim haberim olmadan ne Tengiz’le ne dc Santralden herhangi biriyle iş konuşamazsın. Ya sadece bana konuşacaksın ya da ben varken konuşacaksın. Bunun dışında dilsiz ve sağırsın. Anlaşıldı mı?"

Bütün şartlarını onayladığımda arabadan indik. Üstünü düzeltiyordu, ona geldiğimi ancak son anda fark edebildi. Dikkati dağınıkken evren üzerindeki en çekici yaratığa dönüşen adamın yüzünü yakaladım ve parmak ucumda yükselerek dudaklarına kapandım. Beklenmedikti ama seve seve ayak uydurdu. Uzun soluklu ve dudaklarımızın birbirine yoğrulduğu tutkulu bir öpüşmeydi. Ayrıldığımızda nefes nefeseydik.

Hâlâ ellerim yüzündeyken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin dahi edemezsin."

Uygar’ın o duraksayışında, kara gözlerinden birçok anlam geçti. Karamsar tarafıyla savaşan bir ümit parçası görebildim orada. Sırf bunun için bile bir daha asla hayal kırıklığına uğratmamalıydım onu. Ona yaşattığım şeylerden sonra bütün inançlarını yitirmiş olduğu halde bana hâlâ ümitle bakabilecek kadar bitirememiş ya içinde beni, sırf bunun için savaşmahyım sonuna kadar.

Geri çekildiğimde bambaşka bir ciddiyetteydim. Uzattığı elini tutmadım, bunun yerine koluna girdim ve binaya doğru yürümeye başladık.

“Beraber olduğumuzun bilinmesi -ya da hiç değilse gözlerine sokulması- iş ahlakına uymaz,” dedim. “Bana torpil yaptığını düşünürler. Ekibin güvenini zedelememek lazım. Sadece iş arkadaşıyız.”

Uygar, *dakika bir, gol bir,* der gibi bir ifadeyle sırıtacak oldu. “Bir kere konuşmaya başladığında kim kime torpil yapmış, karıştırabilirler,” diye mırıldandı.

Bunu beklemiyordum. “Bugün mü konuşacağım?”

“Evet.”

“Uygar, hiçbir hazırlık yapmadım. Bunu bana önceden söylemen gerekiyordu. Elimde hiçbir veri yokken neyin analizini yapacağım? Onlara neyi yorumlayacağım?”

Evrak çantasını kaldırdı. “Şimdilik ihtiyacın olan her şey burada.”

Biraz da kızarak, “O belgelere çalışmam gerekiyordu,” dedim, “öylece kâğıttan okuyamam ya hani?”

“Son anda karar verdim denebilir. Yapacak bir şey yok artık.”

Birçoğu terk edilmiş gibi görünen ve en fazla iki üç katlı binaların arasından geçiyorduk. Kenarda köşede tek tük birilerini yakaladı gözlerim ama çoğu karanlıkta kahyor, binaların önlerinde masalarda oturuyor ve pek de ciddi görünüyorlardı. Asker gibiydiler, bazılarının silahı ve bölgelerini koruyormuş gibi bizim varlığımızı sorgulayan duruşları vardı. Daha doğrusu benim varlığım bir soru işaretiydi onlar için ama Uygar’ı gördüklerinde de soruları cevaplanıyor, başlarını selam vermek üzere sallıyorlardı.

İki katlı, oldukça geniş bir yapıya girdik. Kolonlarla kaplı giriş katında neredeyse hiçbir ışık açık değildi. Kalbimin gümbürdeyişinin bu geniş yapıda yankılanacağını düşündüm.

“Tengiz’in bu işten yararı ne?” diye sorarken etrafa da bakıyordum.

“Santralin yeraltı, paramiliter bir kurum. 1948 yılından beri var olan ve kökleri sosyeteden başlayarak proletaryalara kadar yayıldığı için geniş bir istihbarat ağına sahip gizli bir örgüt diyebiliriz. Bu işte olmak istiyorlar. Babanın Eilar’taki ticaret limanını Santralcin merkezlerinden birine paravan yapacaklar.”

İtiraf etmem gerekirse şu zamana kadar Santral'in örgütünü de Tengiz’in topladığı ekibi de Shavitler karşısında pek küçümsemiştim ancak henüz hiçbir şey görmediğim halde soluduğum havadan dahi ciddi bir tehlike sezmeye başladım. Tüylerim diken dikendi.

İçeride yalnızca ikimizin adım sesleri yankılanıyordu. “Tengiz’in beni isteme ihtimalinden korkmana şaşırmamalı,” diye mırıldandığımda adımları durdu, ben de durmak zorunda kaldım. Başımı kaldırıp baktığımda onu hiç bu kadar yaramaz bir sırıtma takınırken görmemiştim.

“Kendimi açık ifade edemedim sanırım,” derken sinirli bir tarafı da vardı. “Tengiz sana göz koyarsa o gözleri ondan söküp alırım. Bu konuda bir korkum yok. Benim tek korkum hep sen oldun. Tengiz’in seni bulmasından değil, senin onu bulmandan çekiniyorum.” Sessizleştiğimde iç çekti ve benimle beraber yürümeye devam ederken, “Artık her şey için çok geç tabii,” diye mırıldandı.

Üst katta bir konferans salonunun önünde durdu adımlarımız.

Uygar kapıyı açtığında ve öncelikle benim geçmem için tuttuğunda derin bir nefesin ardından kendimi bir toplantı odasında buldum.

Uzun bir masanın etrafında oturan tam on bir kişi saydığımda Uygar’a kısa bir bakış atıp, “En azından *tanıdığın insanlar da olacak,* diyebilirdin," dedim.

Gözüme ilk takılan Men oldu. Oturduğu yerde yayılmıştı ve elindeki tenis topunu duvara atıp tutuyordu. Beni gördüğünde elbette hiç memnun olmadı. En son bu işe dahil olmakta anlaşmışlardı tabii. Bu da bütünüyle kafamdan çıkmıştı.

Verda da buradaydı. Beni gördüğünde hemen ayaklandı. Her zamanki gibi takıp takıştırmamış, süslü kumaşlara bürünmemişti. “Uygar geleceğini söylemişti," deyişi bile, onu en doğal halinde gördüğüne inandığım çiftlik zamanlarından farklıydı. “Bu

operasyonda beraber olmamıza sevdim." Kulağıma doğru yaklaştı. “Radikal düşünceleri olan bir tarafın olduğunu hissettiğimi söylemiştim.”

“Sen...” Aklım karışmıştı. Badem de Tarzan da hana KumpiTavandaki adam -sanırım ona Kocaayak diyorlardı- bile buradaydı. “Siz... Kimsiniz?”

Verda bütün samimiyetiyle bana elini uzattı. “Verda özçelik. Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şubesi nde komiserim."

İtiraf etmem gerekirse Vcrda’nın polis olması, benim bir zamanlar Nazi olduğumu öğrenmekten de çok şaşırttı beni. Bu tepkime alçakgönüllü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Melis, değil mi?” Ben ağzımı açamadığımda da Badem’e doğru laf attı. “Söylemiştim. Adının M harfiyle başladığını rahmin etmiştim. Daha çok Melek havası veriyordun gerçi ama Melis de çok güzel bir isim.”

Badem de oturduğu yerden kalkmış ve beni karşılamak üzere karşıma geçmişti. Normalde giyinmeyi sevdiği renkli şeyler yerine kargo pantolon, asker postalları ve sıkıca topladığı saçlarıyla duruyordu. Onu tanıyamadım.

“Bade Nur Ergin,” diye tanıttı kendini. “Türk Kara Kuvvetlerinde bir komando tugayında görev yapmaktayım.”

Uzattığı eli tutup sıktım ama epey şaşkındım. “Askersin, öyle mi?”

“Evet. Terörle mücadelede uluslararası tecrübelerim olduğu için Yarasa tarafından bizzat seçildim. Bundan sonra görevleri sahada ben yönetiyor olacağım.”

Odanın geri kalanına bakındım. Masanın diğer ucundakilcr Sant-ral’den değildi ve benim gibi bir yabancıyı hiç hoş karşılamamışlardı.

“Hepiniz asker veya polis misiniz?”

Mert bu tanışma merasiminden epey sıkılmış göründü. “Mert Hasbaş. Ankara Şeytanı Borca Sik Vakfı genel müdürüyüm.”

“Terbiyesiz,” diye kızdı Verda.

Tarzan oturduğu köşeden el salladı. “Çınar. Makine mühendisiyim.”

Kumpiravan’ın sahibi de gülümsedi. “Erhan," dedi. “Verda komiserimle beraber çalışıyoruz. Yardımcısıyım."

Bambaşka bir dünyaya açılmıştım sanki. “Bu kadar uç ikili kimlikleriniz olacağını düşünmemiştim.”

Verda buna içten bir şekilde, “Göz yummak zorunda kaldıklarımızın yanında kendi halimizde yarışmak iyi hissettiriyor,” diye karşılık verdi, "iler gece arınma gecesiymiş gibi Santral dc bizim arındığımız o yer.”

Günahkârların arındığı o renkli dünya... SantraTi bir kaçış olarak gören tek kişi ben değildim tabii.

Masanın bu taraftaki ucuna biz oturduk. Solumda Uygar, sağımda da Verda vardı. Karşı tarafta sessizce bekleyen adamları incelemeye başladığımda ise Verda kulağıma doğru, “Yarasa’nın adamları,” dedi. Tengiz onlardan biri değildi demek ki. Neyse ki bu bana, Uygar’ın hazırladığı evrakları karıştırmam için vakit tanıdı.

Bir yandan da Tengiz’i düşünüyordum. Uygar’ın çocukluk arkadaşı olduğunu biliyordum ve elbette onu yakından tanımak isteyecektim ancak daha şimdiden ona karşı ciddi önyargılarım oluşmuştu.

Uygar’a doğru neredeyse fısıldayarak, “Onunla konuşmadığın doğru mu?” dedim.

Kimden bahsettiğimi anladı. “Aramızda bir sorun yok. Sadece ha-yadarımız ayrı yönlere gitti, o kadar.”

“Ondan pek hazzetmiyor gibisin.”

“Pek bir hissim yok.”

“Ama çocukluk arkadaşınmış.” Cevap vermediğinde kendimce söylendim. “Ne çok seviyorsun bağlarını koparmayı.”

Bana baktığını ve hatta bir şey söylemeye yeltendiğini hissettim ancak ardımızdaki kapının açılmasıyla beraber salondaki fısıldaşmalar durdu. Kararlı adımlarla salonu arşınlayan iki bedeni izliyordu herkes. İki adam. Yapılı gövdelerini, kendi adamlarınınkine benzer kıyafetler sarmıştı. Her an çatışmaya hazır gibi ama elbette rahat sporcu tişörtü, pantolon ve postal giymişlerdi.

İki adam da akıllı tahtanın önünde durdu. Hangisi Tengiz, bilmiyordum. Biri beyaz teni, turuncu saçı ve uzun sakalıyla İskandinavları andıran bir adamdı. O kendini, “Atilla,” diye tanıttığında kimlikler kesinleşti. Uzmanlık alanına dair hiçbir şey söylemeden kenara oturduğunda ise geriye Tengiz kaldı.

“Tengiz Turan,” diye kendini tanıtırken elindeki evrakları masaya bıraktı. Bir sayfayı açmış, ona göz atıyordu. MBu operasyonu yürütecek kişiyim.”

Tcngiz’in, kumrala kaçan tel tel saçları özellikle iki yanında kısacıktı. Köşeli çenesini gür kumral sakallar kaplıyordu ve griye kaçan mavi gözleri, irdclcyici olduğu kadar da ürkütücü bir güzellikteydi.

Verda beni dürtükledi. "‘Çirkin bir şeyde karanlıkta gizlendiği için *Yarasa* diyorlar sanıyordum. Maşallahı varmış meğer/

“Verda!” diye sitem ettim. “Duyacak.”

“Duysun, ne olacak? Bizim salak Mert madem Badeyi sevmiyor, bu adamı ona ayarlayalım da hiç değilse yabancıya gitmesin.”

“Burada yapma bari.”

“Ne yapmışım ki?” Hayretle soludu. “Muhtemelen tanışıyorlar diye söylüyorum. Kızcağız da hayatına devam etmeli. Mert’in turşusunu mu kuracak? Çoktan sekiz sene mi ne oldu. Taş olsa çatlar!”

Mert, Uygar’ın tarafından uzandığında kaim kaşları gözlerine kadar inmişti. “Ne konuşuyorsunuz lan benim hakkımda?”

“Saçların çok güzel diyorduk,” dedi Verda.

Mert, masanın diğer tarafı bunu görmesin diye bir eliyle perde çekerken diğer eliyle de Verda’ya el hareketi yaptı. Verda hemen eline vurdu. “Memura hakaretten seni mahpusa tıkayım da gör, köpek seni!”

Mert’in de karşılık vereceği sırada Uygar, “Rahat durun,” deyince, ayrılıp geri çekildiler.

Bu taraf yeniden sessizleşti, gözler Tengiz’in üzerindeydi. Kollarını masadaki dosyanın iki yanına uzatarak destek almış, açtığı yeri okuyordu. Doğrusu hiç de cana yakın biri gibi görünmüyordu. Bunda, insanı ürküten tekinsiz bakışlarının dışında beden dilinin de yeri vardı. Herhangi bir tehditle ilgilenebileceğinden emin olduğu için özgüvenli ama bir yandan da kimseye güvenmediği için tetikte gibiydi.

Soğuk mavi gözleri tek tek üzerimizde dolaştı. Elbette, aradığı yabancıyı hemen buldu. Zaten insanı bu ciddiyetiyle yeterince germi-yormuş gibi bir de kaşlarını çattı, başını omzuna doğru yatırdığında da oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu.

Sanki ait olmadığım bir sınıfa sızmışım da öğretmene yakalanmışım gibi hissettim kendimi.

Yaralıymış gibi pürüzlü çıkan sesiyle, "Mclis Tunçak," diye doğrulama istedi. "Doğru mudur?"

"Evet."

Sorular sormasını beklemiştim ama muhtemelen bana dair sahte bilgilerin yazılı olduğu önündeki kâğıdı okuyor, eliyle ensesini ovuyor vc düşünceli bir şekilde, "Danışman..." diye tekrarlamakla yetiniyordu. Kalbim biraz daha hızlandı. Oysa yanımda Uygar vardı, bana zarar vermeleri imkânsızdı ama istenmeyeceğimi düşünmek de rahatsız etti beni.

Tengiz Turanın gözleri son defa bana geri döndü. Artık kafasında nasıl bir artı eksi tablosu çıkardıysa başını kendi kendine salladı. Beni asla kabul etmiş gibi değildi fakat belki de Uygar'a olan güvenini yıllar aşındırmamıştı, bu nedenle kısa kesti ve işine geri döndü.

önce kısa bir giriş yaptı. Kimlerden olduğumuzu, misyonumuzu, devletle aramızdaki ilişkiyi kabaca açıkladı. Uygar'ın anlattığından farklı pek bir şey duymadım.

Asıl konuya geldiğimizde ise sabırla soluyuşunun arasında, "Shavitler..." derken önündeki dosyayı takip ediyor, bütün salon da gözünü dahi kırpmadan onu dinliyordu. Adamlardan biri bilgisayardan açtığı görüntüyü Tengiz'in arkasında kalan akıllı tahtaya verdi. Shavit ailesine tahsis edilen din adamının resmi bir toplantıda çekilmiş fotoğrafı vardı. "Bir terör örgütüne ait tarikat kolu kendileri."

"Bir örgüte ait değiller. Shavitler, örgütün ta kendisi," diyerek araya giren kişi bendim. Bütün salonun ilgisini elbette derhal üzerime çekmiştim. "Böldüğüm için kusura bakmayın. Düzeltmem gerekiyor diye düşündüm."

Tengiz'in duruşunun değiştiğini ve beni eskisinden de kötü karşıladığını düşündüm. Elbette hiçbir yönetici, Shavitler medyaya kapalı bir topluluk olduğu için istihbaratının zor bela elde ettiği bir avuç bilginin de geçersiz olduğunun söylenmesini istemezdi.

Ancak etkilenmiş görünmedi. "Belli ki anlatacaklarınız konusunda pek heveslisiniz. Gelin o halde."

özgüvenim derhal cehennemin dibini boyladı. "Bölmek istememiştim. Yanlış anlaşılmalar düzeltilmezse daha kronik çıkmazlara girebileceğimizi düşündüm sadece."

"Gelin,'' dedi. Bu sefer bir emir gibi çıktı ağzından.

Bu bir tür meydan okuma mıydı yoksa içten bir taviz mi anlamadım. Uygar a baktım. Beni hafifçe onaylaması yerine, *çıkıp git buradan,* demesini yeğleyecek kadar kendimi hazırlıksız hissettiğimi itiraf etmek istemedim.

Oturduğum yerden kalktığımda salondaki bu ciddiyet dizlerimi titretecek gibi oldu. Masayı geçip o sona kadar nasıl yürüyebildim, hiçbir fikrim yoktu. Kendimi, az önce Tcngiz'in durduğu ve herkese baktığı o yerdc buldum.

Bütün gözler üzerimdeydi. Kendimi üç yaşındaki bir çocuk kadar fikirsiz hissettim. *Ne biliyorum da anlatacağım,* dedim. Yürümeyi bile az kalsın unutacaktım. Uygar da bir dirseğini masaya dayamıştı, çenesini dc yumruğuna; o şekilde beni sessizce gözlemliyordu. Beni kendi halime bırakmasının sebebi de *ne yapacaksın bakalım,* demekti bir nevi. Tengiz de farklı olmayacağı üzere, nefes alıp verişimi dahi beni bir tehdit olarak görüyormuş gibi büyük bir dikkatle izliyordu. Verda, Santral'de olsak neşeyle tezahürat edeceği yerde hiçbir mimik takınmadan ama bariz bir merakla sessizce bekliyor, Bade ise asker ciddiyetiyle benden emir duyacakmış gibi duruyordu. Bir tek Men her zamanki Mert gibiydi. Arkasına yaslanmış, bacaklar bir seksen açılmış, kollarını da önünde kavuşturmuş, *bitse de gitsek,* der gibiydi.

Kulaklarım çınlıyor, nostaljik bir his kalbimde gümbürtü yaratıyor ve bedenim, uzun bir direnişin ardından bağımlısı olduğu uyuşturucuyu yeniden bünyesine almış gibi bir coşkuyla titriyordu.

"Die Tochter des Obersts Amold Rosenfeld, Geheimdienstagentin und Analystin, Verantıvortliche fiir Strategische Ideologie-Planung der neuen SS-Einheit, Maria Rosenfeld."(*)

(*) (Alın.) "Albay Arnold Rosenfcld'in kızı, yeni SS birliğinin istihbarat ajaru. analisti ve ideolojik planlama stracejisyeni Maria Rosenfeld."

Geçmişten tanıdık bir yankı zihnimde çınladı. O birkaç derin nefesin arasında küçük bir göz yanılsaması, küçük bir akıl oyunu, bir parazitlenme âdeta. On üç kişinin konumlandığı oda, yüzlerce askerin emrimi dört kulak beklediği kongre salonuyla yer değiştirir gibi oldu. Sadece küçük bir sürtüşme, neredeyse saliselik bir gidip geliş...

Ve dizlerim titremeyi bıraktı.

Gözlerim, masada açık bırakılmış evraklardaydı. Bunun beni sessizce güldürmesi, herkesin ilgisini çekti. "Kendi konuşmanızı yapmadan önce beni çağırmakla iyi ettiniz," diye kendimce mırıldandım. "Bunlarla hiçbir yere varamazdınız."

Tengiz'in tarafı derhal bunu bir kışkırtma olarak algıladı ve huzur-suzlanmalar başladı ancak Tengiz, sakindi. "Bir de sizin bildiklerinizi görelim."

O an daha net gördüm. Tengiz, boyumun ölçüsünü almak için taviz tanımıştı bana. Burada ağzımdan çıkacak tek yanlış ya da eksik söz, zaten bir yabancı olarak hoş karşılanmadığım vc güvenilmediğim yerden beni menetmesi için ona bütün sebepleri verecekti.

Hiçbir mimik takınmadan, bir spiker kadar duygusuz ve anlaşılır, bir asker kadar da tok bir sesle, "Shavit örgütüne karşı savaşacaksak önce onların kim olduğunu iyi bilmelisiniz," dedim. "Onları silahla vurup öldürülecek bir düşman olarak görürseniz geçmiş olsun, şimdiden toplu mezarları kazabilirsiniz."

Bade hiçbir duyguyu yüzüne yansıtmasa da Verda'yla Çınar'ın beni böyle görmeyi hiç beklemediğini, o afallayan ifadelerinden yakaladım. Karşılarında bir yabancı duruyormuşçasına fikirsizdi ikisi de.

"Öncelikle tarikat ve örgüt derken neyi kastettiğimi açıklamalıyım. *Shavit ailesi,* spesifik olarak bir tarikat misyonuyla yönetilen, Moshe Yosef Shavit'in soyundan gelme ailedir. Bu Shavit tarikatının kurulduğunda bir misyonu vardı. Kendi dini vc müritleri vardı. Bu dine Moshevilik diyorlar vc kullarına hak ettikleri topraklan verecek olanların, *tanrılarının söylemiyle* yine Shavit soyundan geldiğine inanıyorlar. Ancak tarikatın güçlenebilmesi için askeriyede ve siyasette tesir kazanmak maksadıyla kendi davalarına ortaklık edecek nüfuslu aileleri kendilerine katarak örgütleşmeleri gerekti. Bu aileler Emunah ve Shalomdır. Yani, *Shavit ailesi* bir tarikatken ve Moshevilik inancını benimserken, güç için birleşen bu üçlü koalisyon bir terör örgüttür. Shavitler kurduğu için de genelde Shavit örgütü olarak anılırlar. Ancak yakın tarihlerde bu aileler, Shavitlerin otoritesinin sarsılmasıyla beraber ilk defa örgütün yöneticiliği, şeyhlik için -tabii onlar şeyh demiyor ama biz böyle adlandıracağız- gizlice yarışabilecek kadar güç kazanabildiler. Aralarındaki dinamiği, muhalefet ve iktidar arasındaki ilişki gibi düşünebilirsiniz. Elbette, Emunah ve Shalomlar, Moshe olmadığı için aileler arasında da gizli bir savaş var. Shavider, atalarının yaptığı bu birleşmeyi hata olarak görüyor ve Moshe olmayan hiç kimsenin yönetimi devralmasını istemiyorlar?

Birçok kişi başka bir dil konuşuyormuşum gibi ve biraz da mantıklı gelmemiş gibi bana uzun uzun anlamayarak baktı. Keskin bakışlarım sessiz, ciddi yüzlerde gezindi.

"Şimdi, Shavit ailesinin kendilerine mürit olarak belirledikleri Moshe topluluğundan, yani tarikatın alt makamındaki çalışanlarından bahsedeyim biraz. Kendileri, sizin de bildiğiniz gibi oldukça kapalı bir toplumdur. Kendi küçük dünyalarında doğar, kendi inançlarıyla asker olmak için büyütülür ve sorgusuz birer makine olarak tarikata hizmet

ederek ölürler. Bu *asker* dediğim müritler dünyanın dört bir yanına istihbarat için gönderilir ve yönetimin en hayati noktalarına dişlerini geçirerek tarikatı güçten bir kanla beslerler. Bu yüzden kurşunlar faydasızdır, her yerdeler ve asla da bitmezler. Bugün bizi yöneten insanların arasındalardır. Mecliste, askeriyede, ticaret odalarında, ekonomi kurumunda, adalet bakanlığında, her yerde bu gizlenen sinsi yılanları bulabilirsiniz. Kısacası Shavit örgütü, tam teşekküllü, eğitimli ve elbette sadık askerleri dünyayı sardığı için bütünüyle yok etmesi neredeyse imkânsızdır." Masanın önüne doğru yürüdüğüm vakit çizmelerimden yükselen tok ses yankılanıyordu. "Shavit ailesinin örgüt içindeki rolünü soracak olursanız da, savunma ve güvenlik teknolojilerini, Amerika başta olmak üzere birinci veya ikinci elden terörle ilişkilendirilebilecek birçok ülkeye tedarik etmekle bilindiklerini söyleyebilirim."

Masanın önünde durmuş, kalçalarımı yaslayarak yarı oturur bir pozisyona geçmiştim.

"Size, aileler arasındaki tartışmadan boşuna bahsetmedim tabii. Aralarındaki iktidar çekişmesi nedeniyle onlarla savaşmak için en doğru zamana girmiş bulunmaktayız. Şeyh'in, yani hem Shavitlerin aile reisinin hem de örgütün liderinin hastalandığının haberleri gizlense de etrafta dolaşmakta. Şcyh'in oğlu öldürüldü vc mirasını devralan kızı da kayıplarda. Bu nedenle Shavitler eski gücünü yitirmek üzere. Bir an olsun tökezlediklerinde ise ne Emunahlar ne de Shalomlar onlara yardım edecek. Dolayısıyla önceliğimiz, diğer ailelerle anlaşmak olmalı. Bırakın, Shavit örgütünün başına geleceklerine inansınlar. Tek derdimizin Shavit ailesini yok etmek olduğunu düşünsünler."

Atilla dedikleri o adamın, "Başka bir terör Örgütü ya da ailesi, neyse anık, üste geçsin diye yardım edeceğiz gibi geliyor kulağa," dediği duyuldu.

Buna içten bir şekilde gülümsedim. "İnanın bana, Shavitler olmadığında bir gün o cehennemde hayatta kalamazlar. Bunca yıldır Shavitlcrin bütün bir ülkeyi yönetmesinin herhalde çok sağlam sebepleri vardı. Hem o iki aile beraberken tamamlayıcı olsalar da ayrı ayrı sadece parçalanması daha kolay hedefler olacaklar."

Tengiz'in o derin sesini, "M. Shavit?" diye sorarken duyduğumda bir anlığına duraksadım. Nefesimi tutacak oldum ama panik yapmış değildim. Tam adını dahi bilmiyordu.

"Ne olmuş ona?" diye sorduğum vakit, tek kaşının kalktığını gördüm.

Şişik kollarını önünde birleştirmişti. Beni test ediyor ya da sadece bilgi almaya çalışıyordu, bilmiyordum, hiçbir şeyi okuyamıyordum yüzünden. "Benjamin Shavit, zamanında Türkiye'de yaşamış. Şeyh dediğiniz adamın oğlu. Kızı M. Shavit tarafından öldürülmüş."

Bu kadarını bilmesini hiç beklemiyordu. Benjamin de Uygar da bana dair her türlü skandali hep gizli ve medyadan uzak tutmuştu ama yine de duraksadım. Bu konu hakkında konuşup konuşmama iznim olduğundan bile emin değildim. O anda Uygar'la göz göze geldik Aynı pozisyonu koruyor, dikkatle beni dinliyordu ve başını hafifçe salladı.

Derin bir nefesin ardından sükûnetimi koruyarak, "Benjamin Shavit'in 237 milyar dolarlık bir varlığı vardı," diye başladım. Ortaya attığı yemden fazlasını da biliyor olabilirdi, bu nedenle bir şeyleri gizlemek ya çarpıtmak şüphe çekerdi. "Ve hepsi, kızı M. Shavit adıyla gizlenen tek kızına miras olarak kalmış ancak onun Öz kızı değildi, Shavit ailesi de kızı kabul etmedi. Muhtemelen aralarındaki miras kavgası yüzünden kızı öldürmek istediler, bu nedenle kendisi kaçmış olmalı. Tek bildiğim bu."

Tengiz'in tek kaşı havaya kalktı. "237 milyar doları bırakarak kaçıyor, öyle mi?"

Kollarımı önümde kavuşturdum. "O kadar para tabuta sığmaz."

"Neden bizim gibi Shavitlere karşı diğer ailelerle birleşmeyi düşünmedi acaba?"

"Tahminimce, siyasetle hiçbir alakası olmayan bir kız. Zaten o dönemlerde yaşı epey küçüktü. Aile dostları yardımıyla kaçmıştır ve hâlâ gizleniyordur muhtemelen. Elimde kaynağı olmayan bir konu hakkında kesin konuşamam. Zaten konumuz bu kadın değil."

Tengiz, tatmin olmuş görünmese de daha neler söyleyeceğimi sabırla bekleyerek meydanı yeniden bana bıraktı. Ölümcül bir kurşundan kaçınmış olmalıydım ama soğukkanlıydım. Konuyu çok dağıtmadan devam ettim:

"Ailenin misyonunu anladıysak şimdi, bizzat bize yöneltecekleri saldırılara karşı nasıl bir savunma yapacağımız konusuna geçelim çünkü bildiğiniz gibi şimdiden Türkiye'ye akın ediyorlar. Bunun sebeplerinden biri, Uygar Karşah'ın, bir savcı olarak özellikle Türk siyasetini Moshelerden arındırmak üzere kalkıştığı operasyondur. Zaten bu nedenle Bolu'da saldırıya uğradığımızı biliyorsunuz. Alelacele bir saldırıydı. Muhtemelen önden gönderilen bir tür araştırma birliğiydi. Öncelikle saldırıyor gözüküp nasıl tepki vereceğimizi gözlemlediler. Santral'in desteğini gördüklerine göre bütün stratejilerini bu doğrultuda ayarlıyorlardır şimdi çünkü Türkiye'deki Moshelerin tehlikede olduğunu biliyorlar ve onları korumak için savaş dahi başlatmaktan çekinmeyecekler. İşte bu nedenle bizim önceliğimiz, bu saldırılara karşı güçlü bir savunma geliştirmektir. Bizi yok etmek için geliyorlar."

Bu konu, Öncesinde zaten görüşülmüş, muhtemelen Uygar ve dolaylı olarak da siyasetle birleşmeyi de bu yüzden istemişlerdi ancak bu şekilde söylediğimde ciddiyetini ve

tehlikesini sanki daha iyi kavradılar. Bir süre salondaki gergin havayı solumakla yetindik.

Bade'den, "Göndereceksleri askeri birliğe dair bir bilginiz var mı?" diye bir soru geldi.

"Evet. Şeyh'in ölen oğullardan bir diğerinin kızı olan Chaya Shavit ve ailenin geçici reisi olan Yehuda Shavit'in oğlu Yosef Shavit ekibin başında olacaktır. Bu iki kuzeni beklemeliyiz?'

Birinin, "öyle kolayca sınırlardan nasıl geçebileceklerini anlamıyorum," diyen tereddüdü duyuldu.

Mert onunla bir güzel alay edip, "Sınırlar kevgire dönmüş, oğlum," dedi. "İsterlerse güle oynaya geçerler."

Verda onu sertçe dürttü. "Elbette, belli tanıdıkları olması gerekiyor bunun için," dedim. "Bu nedenle siyaset bizim için zaruri diyoruz. ShavitlerinTürkiye'deki bütün bağlantılarını kesinlikle öğrenmeliyiz."

"Hangi ülke sınırlarından geçmeleri bekleniyor?"

Biraz sıkıntılı görünmüş olmalıyım. "Elbette en barizi Suriye ancak bunu bekledikleri için herhangi başka bir sınırdan da geçebilirler. Önlemleri artırmanın da bir değeri yok. Karadan geçemezlerse havadan geçerler. Hiç giremeseler dahi içerideki adamlarından yardım alırlar. Bağlantıları olanın bu ülkede yapamayacağı bir şey olmadığını benden iyi biliyorsunuzdur. Bu nedenle sınırlı vaktimizi onları içeriye almamak için çalışmakla harcamayalım. Aksine bırakalım, gelsinler. Onları burada yakalayalım."

Hâlâ birçok yüzde şüphe görüyordum. Böylesi dağınık çalışan bir örgütü nasıl tek tek avlayacağını düşünüyorlardı. Bu dağınıklığın güzel tarafını görmüyorlardı. Kaynakları kesildiğinde yalnızca başları ezilmek için beklenen karıncalardan ibaret olacaklardı.

"Bu süreçte mühimmat teminatını güvenli bir şekilde yapabilecekleri bir tür karargâhları elbette vardır," dedim. "İlk darbemiz, en basit haliyle bu ana karargâhı yok etmek ve işimize yarayacak birini ele geçirmek olmalı. Basit göründüğünün farkındayım ama bunun üstüne daha kapsamlı ve uzun vadeli bir plan koymak şimdilik mantıksız. Onlar bize göre şekil alacaklardır. Bu altyapıyı daha kapsamlı verilerle doldurmaya başlamak için uzmanlık alanlarımız gereği çoktan belirlenen görev dağılımlarını, bir de kendim açıklayayım isterseniz. Elbette, görev dağılımı yapmak benim iş tanımım değil ancak ben sadece uygun bulduğumu kendi fikrimce belirteceğim. Yapıp yapmamak da size kalacak." Özellikle birkaç kişi dikkat kesildi. "Sizin tarafın iş yükünün, özellikle Suriye, Irak ve kan sınır harcı bölgelerindeki şüpheli tapu devir işlemlerinin, olağandışı

alım satımların, toplu yerleşim girişimlerinin ve bölgedeki yabancı hareketliliklerin düzenli devriye vc saha gözetimiyle kontrol edilmesiyle bilgi ve kaynak coplaması şeklinde belirlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu süreçte de bizim tarafımız gerekli bakanlık ve komutanlıklardan sınır güvenliğine dair dış güçlerle olan bağlantısını ortaya çıkarmak ve örgütün para akışını rakip ederek Türkiye'de fonladığı küçük gruplar halinde dağılmış üyelerini bulmak olacaktır. Biz bulacağız, siz yok edeceksiniz. Önerim budur."

Bütün bunları, yalnızca öneri yapan bir danışman gibi söylemediğimi, bu kibarlığın ardına çekildiğimi ancak sözümün dışına çıktıkları takdirde onları ahmaklıkla suçlayacak kadar kibirli bir kadın olarak söylediğimi düşünüyorlarmış gibi pek huzursuzlardı. Etkilenmişlerdi, itiraf ermeseler de. Ancak yine de beni dinlemek istemediklerini biliyordum. Tengiz'in gözlerinin içine bakıyorlar, ondan onay hatta bildiklerimin yanlış olduğunu söyleyecek bir bilgelikle karşı çıkmasını istiyorlardı. Öncesinde, Shavitlere dair bilgilerimin derinliğinin ciddi bir şüphe uyandıracağını düşündüğüm için bildiklerimin çoğunu gizlediğimden ötürü gayet de alçakgönüllüydüm ama bu halleri, bende pek kibirli bir tarafı uyandırdı. Eskiden olsak Tengiz gibilerin yükselebileceği en güçlü makam bana uşaklık etmek olurdu.

İç çekişle bu kötü düşünceleri kovaladım. "İstediğim verileri bana ulaştırdığınız taktirde daha kapsamlı stratejiler belirleyebilirim. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Teşekkürler."

Herhalde duraksamadan yarım saat boyunca konuşmuştum. Ne ara başladım ve ne ara bitirdim hatta ne anlattım, farkına bile varamadım. Gerçek bir trans halindeydim sanki. Fakat daha masayı terk ermemiştim ki Tengiz'in beden dili biraz daha değişti. Öne doğru eğildiğinde dirseklerini dizlerine dayadı. Bana oturduğu yerden ürkütücü gelen bir şüpheyle bakıyordu.

"Melis Hanım, bilgilerinizi ve tecrübelerinizi bizimle paylaşmanız çok değerli," diye ağır ağır teşekkür etti. "Ama merakımı mazur görün. Bu kadar kapalı bir topluma dair böylesi derin bilgilere nereden ulaştığınızı düşünmeden edemiyor insan."

Derin bir huzursuzluk hissetsem de basitçe, "İsrail'de tarihi kazı çalışmalarına katıldığım dönemde bazı müzelerle anlaşmalıydım," diye cevapladım. "Birçok arşive erişim sağlayabiliyordum. Bu vasıtayla birçok veri topladım vc araştırmalar, gözlemler yaptım."

"Arkeolojiyle de mi ilgileniyordunuz?" diyerek nedense bu kısma odaklandı.

"Din arkeolojisi daha çok," diye düzelttim.

“Elbette,” dedi ama asla tatmin olmuş görünmüyordu. “Kutsal kitapları müzelere düşmüş demek, öyle mi?”

“Yalnızca onların bağlantılarını kullandığımı kastettim, *Maskelerin kendi kitaplarını okudum,* demedim, öğretilerinin bir kısmını açıkça halk tabakasından, sıradan bir Moshe üyesine de verirlerdi. Bu nedenle parça parça da olsa asıl kutsal kitaplarından kesitlerle ve yorumlamalarla misyonlarına dair bilgiler bulunabilir.”

Uygar, herhangi bir ifade takınmadan beni dinliyor olsa da durumu idare etme şeklime neredeyse şaşıracak kadar o çelik maskesini yüzünden düşürmek üzere olduğunu gördüm.

Tengiz, kan kokusu almış tazı gibi sonuna kadar ilerledi. “Bağlantılarınızı bize de sağlarsanız istihbaratımız İsrail’den ciddi bilgiler toplayabilir.”

Taviz verecek gibi görünmedim hiç. “Tengiz Bey, ben herhangi biri *gel,* dediğinde gelecek bir danışman değilim. Beni Uygar Bey, güvenliğimin garantisini vererek buraya davet etti. Bir şekilde bu ihlal edilecek olursa da artık size danışmanlık yapmayacağımı söyledim.”

Geri adım atmalıydı tabii ama, “Bunun bir güvenlik ihlali olduğunu bilmiyordum,” diye gerilerken dahi bir şüphe kırıntısını dillendir-meliydi. “Kaynaklarınızı gizli tutmak istemenizi anlıyorum.”

Dişlerimi sıksam da kibarca gülümsedim. “İzninizle.”

"İzin sizin."

Sonunda sandalyeme geri oturdum. İlk derin nefesimi aldığımda Uygar’ın bana baktığını hissettim. Düşünceliydi ve belki de küçük de olsa bir hayranlık vardı diyebilir miydik? Ya da başka bir şey miydi? Tereddüt ve hatta pişmanlık gibi?

Verda bana yanaşıp, “Oyum sana," diye mırıldandı.

Toplantının geri kalanında Shavit örgütüne dair bilinenler tartışılmış, Türkiye’deki siyasete dair Uygar’ın yapacağı münazaralar ortaya konmuş, Tengiz’in diğer birkaç adamı daha durum değerlendirmesi yapmış vc sonunda, yaklaşık dört saatin ardından toplantı bitmişti. Koridorda yürüyorduk. Uygar’ın sessizliği beni iyice huzursuz etmeye başlamıştı. Benden memnun kalmış mıydı yoksa kalmamış mıydı artık tahmin bile yürütemiyordum.

Lütfen... Yeteyim artık.

Eve dönüş yolunda bir süre Uygar da ben de sessizdik. Benim aklımda tilkiler birbirlerinin kuyruklarının peşine takılmış, koştururken Uygar da hiçbir hissini benimle paylaşmıyordu. Elbette aklımdakiler-den biri o ve ona sıkıntı veren düşüncelerdi.

Artık bu sessizliği bozmam gerektiğini düşündüm. "Biliyorsun. Bu işin bir kısmı yasal zeminde yürütülecek. Bu da er ya da geç Polat'ın sonu demek. Kullanılıp atılacak demek. Siyasetteki Moshelerin kaderini paylaşacak." Hiçbir şey söylemeden yolu izlemeye devam etti. "Ben doğru olanı kovalayacak son insan bile değilim," diyorken buldum kendimi. "İstersen başka bir yol da seçebiliriz."

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Çizilmiş gibi donuk duran yan profilini izledim. "Polat asla kendini hapse attırmaz. Kaçmanın yolunu illaki bulur. Bağlantılarını kullanır. Ve senin peşinden gelir."

"Gelsin. İşini kendim bitiririm."

Bunun düşüncesi dahi tüylerimi diken diken etti. "Baba katili olmana izin vermem.

Sözlerimi ciddiye almadı. İçinde çoktan öldürdüğüne inandığı babasını kurtarmak istemiyordu. Farkında değildi annesiyle babasının hiçbir zaman ölmeyeceğinin.

Ertesi sabah gözlerimi kendi evimizde açtım. Bu artık bizim normalimizmiş gibi onun yanında uyanmayı kafamda basitleştiremiyordum. Bunun normal olan hiçbir tarafı yoktu. Yıllarca birbirimize insanlığın bildiği bütün kötülükleri ederken, kan dökerken ve tüfekler patlarken, şimdi bu aynı adamın huzursuz bir rüya eşliğinde gözlerini sıkıca kapamış, yanımda uyuyor olduğunu görmek belki böyle yirmi ve otuz koca sene boyunca dahi alışabileceğim bir şey değildi. İşte o an, kaşlarını gözlerine kadar bir bayrak gibi hafifçe indirmiş, dudaklarını bir şey söyleyecekmiş ama artık bir önemi kalmamış gibi düz bir çizgi halinde kilitlemiş ve daima benim olduğum tarafa dönerek uyuyan adama karşı beslediğim hislerin büyüklüğü altında ezileceğimi sandım. İşte o an, ya bir gün yanımda uyanmazsa diye tarifsiz bir tedirginlik yaşamaya başladım. Yıllarca etrafımda diye nefret ettiğim adamın bir gün gidebileceğinden hiç böylesine bir korku duyacağımı tahmin etmemiştim.

Merak enim. Maria da aynı hisleri bir an olsun hissetmedi mi? Ona bütün varlığıyla bağlı tek ve son adamı kendi elleriyle yok edeceğinin gerçeği, hiç o kibirli yüzüne çarpmadı mı? Bir kere ona sarıldığını hatırlıyorum. Hem de bunu, hatırlamak istemeyeceğim kadar feci bir anının arasında gördüğümü, Uygar'ın eziyetlerden artık tanına-mayacak bir halde olduğunu hatırlıyorum. Orada, tıpkı şimdi olduğu gibi yan yanaydık. Maria, Uygar'ın koluna uzanmış, ona sokulmuştu. Her yeri yakmış ama sonra kendisi de yanmamak için yok etmeye çalıştığı o adamın gölgesine sığınmıştı. O zaman

bir şeyler hissetmiş miydi? Bir an olsun pişman olmuş ve Uygar'la yaşayabileceği o alternatif geleceği düşünmüş müydü?

Artık her gün, yıllarca yok etmeye çalıştığın o adamın yanında uyanmayı diliyorsun, Maria.

Çok nadir ondan erken kalkardım. Saat beşi gösteriyordu. İştahsız da olsam bir şeyler hazırlamayı denedim. Ekmeği kızartıp üstüne böğürtlen reçeli sürdüm. Kendime limonlu bir çay, Uygar'a da her zamanki kahvesinden hazırladım. Az sonra aşağıya indiğinde tabağının ve kahvesinin hazır olduğunu görmek, onu asıl uykusundan uyandıran şey oldu.

Bar sandalyesinde oturmuş, dışarıyı izliyordum. Geldi, tezgâhın diğer tarafına oturdu. "Sen... Bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Çok alışmamanı öneririm. Yumurta dışında yapmayı bildiğim tek şey ekmeğe bir şeyler sürmek."

"Yumurta yapmayı bildiğinden emin misin?"

"Suya atıp kaynatıyorsun. Sonra soyuyorsun." Emin olamayınca ona döndüm. "Değil mi?"

"Ve kaç dakika kaynatıyorsun?"

Bunu hiç düşünmemiş olmak kendimi koca bir aptal gibi hissettirdi. "Yemekler genelde yarım saatle bir saat arasında kaynatılır."

Ekmeğinden ısırık almadan önce, "Bence de alışmasam iyi olur," diye mırıldandı. Beğendi mi bilmem ancak hepsini yedi. Kahvesi konusunda da çok titizdir ama gayet de içti. "Söyle bakalım. Bu jesti neye borçluyum?"

Ona doğru hiç bakmamış, pencerenin önünde uçuşan serçeleri izlemiştim. "İçimden gelmiş olamaz mı?"

"Meira."

"Biraz erken kalktım ve yapacak başka bir şeyim yoktu." Ancak bana öyle bakmayı sürdürünce pes ettim. "Dün hakkında neler düşündüğünü söylemedin. Benim hakkımda yani. Konuşmamı nasıl buldun ya da neden böyle huzursuz hissediyorsun? Bu gibi sorular var aklımda. Bilmiyorum."

Bütün eğlence bitmiş gibi yüzünün gizlice asıldığını fark ettim. Gözleri biraz oyalandı. “Sabah Tengiz’in asistanından bir *mail* gelmiş. Sana görüşlerini bildirmen üzere bir dosya ileteceklermiş.”

“Bu kadar çabuk mu? Benden nefret ettiğine emindim."

“İş iştir, Meira. Tengiz belli ki seni yeterli buldu ve şimdi de fikirlerine değer veriyor.”

Bunun kendimle bu kadar gurur duymama sebep olacağını ben de tahmin etmemiştim. Öyle insanların saygısını kazanmanın ne denli zor olduğunu biliyordum ancak bu ümide kapılmaları bir kenara bıraktım hemen.

“Tamam. Bu güzel bir haber ama sorum bu değildi. Ben senin ne düşündüğünü merak ediyorum,” diyerek konuya geri döndüm.

Anlamamı bekler gibi bir jest yaptı. “Ben de başarılı olduğunu düşünüyorum işte.

“Uygar.”

Onun herhangi bir yüzleşmeden kaçındığı görülmezdi ancak ayağa kalkmıştı bile. "‘Akşam iş yemeği verilecek. Senin de katılman en doğrusu olur, öncesinde adliyeye uğrayıp birkaç evrak bırakmam gerekiyor. Bana eşlik etmek istersen biraz erkenden çıkacağım.”

“Cevap vermeyeceksin, Öyle mi?”

“Geleceksen hızlıca giyinmeni öneririm.”

Adliye binasını mahzenlere benzetme konusunda iyi iş çıkardıklarını düşünüyordum. Justitia'nın pek görkemli heykelleri tarafından içeri buyur edilmiş; asık suratlı memurların, plastik kokulu koridorların, kapısında gergin insanların beklediği mahkeme salonlarının önünden geçmiştik. Herkesin nereye gittiğini biliyormuş gibi bir yerlere yürüse de bir türlü bu yere varamıyormuş gibi daima karşımıza çıkmaları eşliğinde, bir açıklığa vardık. Kafeteryaya gelmiştik.

Odasına girmek bir yana, odasının olduğu kata bile çıkarmazlardı beni. “Sadece evrak teslimi yapmam gerekiyor,” diyerek gözlerden uzak, sessiz bir masaya oturttu beni. “Beni burada bekle. Bir yere ayrılma.”

Artık yanımda para taşımadığım için de bana kartını bıraktı ve Terör Suçlan Soruşturma Bürosu’na gitti. Asansörünü, duracağı kara kadar gözlerimle takip ettim. Ardından kendime bergamotlu çay aldım. Gözümde güneş gözlüklerim vardı. Açıkça yüzümü

gösterme konusunda özgüvenli olduğumu söyleyemezdim. Oturduğum yerden tabeladaki kat planlamasını okuyor, galeri boşluğuna doğru salınan kristal avizeyi izliyor, ta yukarı katlardan yükselen itiraz, açıklama, geçiştirme, suçlama, yalvarma sözlerinin görevliler ve vatandaş arasında değiş tokuş etmesini işitiyordum.

Karşımdaki sandalyenin çekilmesiyle ayakta bekleyen bir polis memuru dikkatimi çekti. Az önce emniyetten geldiklerini görevliye bildirdiklerini görmüştüm.

"Oturabilir miyim?"

"Havır."

Oturdu. Saçları yanlarda kısacık kesilmiş, yirmilerin sonunda olsa da saç sınırı gerilemeye başlamış, geniş gülümsemeli ve bol yanaklı bir adamdı. Üzerinde siyah bir üniforma vardı. Buraların sahibiymiş gibi rahat rahat arkasına yaslandı.

"Duruşmanız mı vardı?"

İnce dudaklarının oynayışını takip ederken Öylesine iğrendim ki çocukça bir karşılıkla üzerine şiirler yazılacak güzellikteki benim olan bir şeyi vurgulamak istedim. "Sevgilimi bekliyorum," dedim.

"Sevgiliniz... Anlıyorum." Bozuldu ancak *sevgilimin* yanında olmaktansa burada oturuyor, mutsuz görünüyor ve aptal bir sarışına benziyordum. Yine de şansını denemeye karar verdi. "Burada işler çok yavaş ve uzun sürer. İsterseniz dışarıya bir kahve içmeye çıkalım?" Cevap vermeden çayımı yudumladım ve yolumu gözlemeye devam ettim. Kıpırdandığını duydum. Sessizliğimi naz sanmış olacaktı ki, "Hangi duruşmada kendisi?" diye üsteledi. "Bizim çocuklara söyleyeyim de işi bitmeye yakın bizi arasınlar, hemen geri döneriz. Sıkıntı olmaz."

"Birazdan gelir."

"Telefon numaranı ver o zaman," diyerek saygı hitaplarını kaldırdı birden.

Bardağımı masaya geri bırakıp başımı adamın eşek gözlerine çevirdim. "Sevgilimi çalıştığı yerde katil etmenizi istemiyorum. Gidin lütfen."

iddialı bir gülümseme takındı. Geri adım atarsa az önceki o büyük adam kasılmalarının yanında korktuğuyla kalırdı. "Tamam. Teklif var, ısrar yok. Kimmiş ama şu sevgilin?"

"Uygar Karşah."

Birkaç saniyeyi, bu bilgiyi işlemek için kullandı. Bir diğer saniyede ise derhal ayağa kalktı ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı. Çayımı yudumlarken onun ekip arkadaşlarına katılmasını izledim.

Milletin karısına kızına sarkan polis mi olurmuş? Bir de adliye ele. Kim şımartıyor sizi böyle?

Uygar'ın işi gereğinden fazla uzun sürdü. Ben de kendime bu sefer kahve aldım ve oturmaktansa avluda bekleyeyim dedim. Heykeli izlemeye dalmıştım. Gün geçtikçe paranoyaklığını azalıyordu ancak yine de geçmişte Maria gibi bir kadınken şimdi bir adliye binasında bekliyor olmak, hayatın büyük bir ironisiydi. Justitia bu iğrençliği görmemek için gözlerini bağlamıştı sanki.

"Benim yavruma suç attılar diyorum!"

Bir süredir uzaklardan bir kargaşa sesi geliyordu ama ancak yaklaştığında seçebilmeye başladım. Az önceki polislerden ikisi ve bir de görevli, yaşlıca bir adamı binadan uzaklaştırmaya çalışıyorlar ama adamcağız feryat figan olmuş, direniyordu.

"Kendi pisliklerini oğluma sürdüler, daha sonra onu ihbar ettiler! Hiçbir suçu yok benim oğlumun! Gencecik yaşında katlettiler!"

Belli ki polisler de bu adama acıyor ve kibar olmaya çalışıyorlardı. "Beyefendi, lütfen zorluk çıkarmayın."

Henüz o kadar yaşlı bir adam değildi ancak derin acıların birkaç ayda dahi onlarca yıl yaşlandırdığı türden bir adamdı. "Bir kere görüşeyim, yalvarırım. Savcı Fevzi Bey'le bir kere görüşeyim. Beş dakika verin bana. Ne olursunuz!"

"Hadi babacığım, hadi."

Yine de direndi. Çevreden ilgi topladığında onlara da hararetle bir şeyler anlatmaya başladı. Kahvemin dilimi yakayacak kadar sıcak olduğunu ve durmadan küçük de olsa yudumlar aldığımı o anda fark ettim. *Bir şeyler beni, kelimelerin açıklayabileceğinin çok ötesinde huzursuz ediyor.* Üç metreye varan heykel tarafından izlendiğimin hissiyatına kapıldım. Sarıldığı kumaşın kıvrımını, kılıcını, kaldırdığı terazisini, gözlerindeki bandı uzun uzun izledim. Onun karşısında kendimi çok küçük ve kirli hissettim. Burası, bir katilin öldürdüğü insanlarla dolu bir mezarlıkta yürümesi gibi. İşini gururla izlemesi, mezarlara basması, taşlardaki isimlerle alay etmesi gibi. Kutsal bir figür, yalnızca metaldan bir hatırlatma ona, *senin de tartılacağın gün gelecek,* der gibi.

“Justitia’nın gözleri neden görmez olarak tasvir edilir, biliyor musun?” Uygar’ın varlığını hemen arkamda hissettiğimde üzerime çullanan karabulutlar geri çekilmiş gibi rahat bir nefes aldım. “Adalet kördür,” diye eski bir sözü hatırlattı bana. “Kim iyi kim kötü, kim güçlü kim güçsüz, kim haklı kim haksız görmemelidir.” ikimizin de bakışları bahçedeki adamcağıza indi. “Görürsen acırsın. Taraf tutarsın. Belki kin beslersin. İyiyi ve kötüyü ayırmaya, din, dil, ırk gözetmeye, *benim insanım, senin insanın,* demeye başlarsın. Belki almaman gereken bir karar alırsın. Sonuçta vicdanlı bir adam olursun ama adil olmazsın.”

Bunu bir günah çıkarma gibi anlatması, beklediğimden de fazla sitem içeriyor ve aslında bana değil, kendisine söylüyordu ancak bunu gizledi. Ben de üstelememeyi denedim.

“O adamın olayı ne?” diye sordum.

“Oğlu askerdi. Terör örgütüne yataklık etmekten suçlu bulundu ve hapiste intihar etti.”

“Sence gerçekten de intihar mı etti?”

Buz gibi bir sesle, “Evet,” dedi. “Aksi yaşandığına dair hiçbir bulgu yok ama terör örgütü adına casusluk yaptığına dair pek kapsamlı bir delil dosyası var.”

Bu cevabı dinlemedim bile. “Uygar Karşah’a sormuyorum. Uy-gar’a soruyorum.”

Uzun uzun iç çekti. “Cinayet. Babası eskiden gazeteciydi. Terör örgütünün siyasi koluna dair yaptığı bir haberden ötürü ordudaki oğlunu hedef alıp karaladılar. Adam, haberini düzeltmediğinde de çocuğu öldürdüler.”

Beklediğim cevap geldiğinde az önce yanan dilim kendini yine hatırlattı. “Suçlular yakalanmaz mı diyorsun?”

Buna yalnızca, “Bozdukları o terazide tartılacaklar, Meira,” diyerek cevap verdi. “Er ya da geç hepsi tartılacak.” Ve bunu, *ben de dahil,* der gibi söyledi.

Sessizleştiğimi ve yüzümün asıldığını gördüğünde canının buna epey sıkıldığını fark ettim. Elinden bir şey gelmediği için onu suçladığımı düşünmüş, içten içe yargılıyormuşum hissine kapılmıştı belki de. Bu bana, yine geçen çiftlikteki konuşmayı handanı ama bu sefer öylece geçiştirmedim.

“Mert gibi düşünmüyorum,” dedim. “Merak etme. Bütün bunların canını sıktığını biliyorum.”

Bu anı bekliyormuş gibi, “Canımı sıkıyor çünkü haklı,” diyerek kendini açmasını hiç beklemiyordum. Belli ki sandığımdan da çok dolmuştu. “Ben bu yolu seçtiğimde körlüğü kabul etmiştim. Karşımda kim olursa olsun, sadece kutsal davasına sadık bir adam gibi işimi yapacaktım. Düşünmeyecektim. Sadece bir uşak gibi yasaları takip edecektim. Yaşam amacını kaybetmiş bir adamı ancak yazılı bir düzen yeniden yola sokardı. Bir çember üzerinde koşturmak, kutsal kitaba göre yaşamak, kendinden ya da bu çarpık dünyanın üstünde bir yüce güce inanmak gerekti. Ne iyi ne de kötü bir adam olmak. Sadece, inancını yerine getiren bir kul olmak. Oysa ben bu inancımı çiğnedim, Meira. Birçok kere çiğnedim. Herman’la aynı masaya oturduğumda, Polat’Ia anlaştığımda, o karlı günde bütün hıncımı o adamlardan çıkarıp onları öldürdüğümde, Eilat ta elimi kana buladığımda... Vc daha fazlasını yapacağımı da biliyorum. Bu ikiyüzlülük iğrendiriyor beni.”

Duygularının yoğunluğu karşısında gözlüklerimi çıkarmış ve hüzün içinde dönmüştüm ona. Titrek ellerimi yüzünde gezdirmek, onu bir çiçek gibi okşamak istedim ancak bunu istemeyeceğini düşündüm.

“Hepsini bizi korumak için yaptın.” Büyük bir utançla dillendirdiğim sözcükler bunlar oldu. “Seni içine soktuğum bu durumlar için yine kendimi suçlayacağım. Ben zaten temizlenemeyecek kadar kirliyim. Bunların da benim suçum olduğunu görmüyor musun? Sen bir gün olsun kendin için yaşamadın. İçini rahatlatacaksa.”

Dalgın bir gülümseme takındı. “Güzel avutma sözcükleri bunlar ancak gerçek değişmiyor. Nasıl ki ben, karşımda oturan adamların yüzlerine bakmıyor ve suçlarına bakıyorsam o da aynısını yapıyor bana,” dedi tanrıça için. “Her kötü adamın sebebi var ve benim onlardan bir farkım yok.”

Bu çıkmazın beni şimdiden boğmaya başladığını hissettim. “Ne yapacaksın peki?”

Ellerini cebine atmasını izledim. “Shavitlerin akından kalkana kadar bu işe ihtiyacım var. Sonrasında savcılığı bırakacağım.”

Aklımda Uygar’ın günlüğünde okuduğum o eğitim, hazırlanma ve mülakat dönemleri vardı. Bütün hayatını çalışarak feda etmiş, hiçten gelmiş bir adamdı o.

Kalbime tarifsiz bir ağrı saplandığında çoktan, “Hayır, Uygar,” diye itirazlara başlamıştım bile. “Ne zorluklarla geldin buraya. Benim yüzümden bundan da mı vazgeçeceksin? Ne yaptıysan zorunda kal-mışun!”

Yüzünde hiçbir duygudan eser okunmuyordu. “Bir önemi yok.”

“Var.” Parmaklarımla gömleğine karın hizasından dokunarak ona olmam gerekenden fazla yaklaştım. Yukarıda kalan yüzüne hüzünle bakıyordum. “Var, Uygar. Bir kere olsun kendini düşünmen gerekiyor anık. Yıllarını verdiğin kariyerin bu senin. îşini layıkıyla yapıyorsun. Burada kimin günahı yok? Sen de biliyorsun. Herkes kendince yasaları çiğniyor. Sen kimsenin kötülüğü için karar almış değilsin. Var olabilmemiz için yapman gerekeni yapman gerekti. Bu kadar. Biraz olsun bencil ol. Biraz olsun kendinden başkasını düşünme. Senden birçok şeyi almış bu sistemin inadına hiç değilse sen de sömür sistemi. Ne olacakmış? Sana mı kaldı meleklik? Aptallık etme. Aksine senin gibi adil davranan ve parayla satın alamayacakları savcıyı bu dönemde bu millet zor bulur. Kötülük edersin onlara!”

Bu çaresizce saçmalayışımı sakin bir şekilde karşılayıp, “Meira, kararım kesin,” dedi. “Bunu doğru adam olmak için yaptığım da yok. Tutunduğum prensiplere saygı duyamıyorsam başta onlara inanmamın da bir yararı yok. Sandığının aksine bu kararı kendimi düşündüğüm için aldım. Üzülme hiç.”

İnanmadım. Bu adamın başka neyi kaldı geriye, benden ötürü vazgeçmediği? Ne kaldı geriye pis ellerimle kirletmediğim? Dolan gözlerimi nereye odaklayacağımı bilemedim. Hayatı ilk defa mahvolmadığı için vurdumduymaz duran bu adamın, bu kayıptan da etkilenmiyormuş gibi gözükmesine karşı, kör gözlerle duvarı anyonmuşum gibi parmaklarımı göğsünde gezdirirken içinde bir yerlerde uzun süredir harlanan yangının sıcaklığını parmak uçlarımda hissettim.

“Hiç değilse bana suçlarını itiraf edeceğini söyleme,” derken ağlamamak için çok çaba sarf ettim. “Bana cezadan bahsetme. Lütfen. Sessizce istifa et. Bu kadarını sana borçlular.”

Bir elinin parmakları titreyen çenemi nazikçe kavradı. “Kaygdan-ma. Dürüstçe çalıştığım yıllara gölge düşmesini istemeyecek kadar bencilim gayet. Hiç değilse yeni adım temiz kalsın. Başka bir isteğim yok.”

Kararından vazgeçebilirmiş gibi onu hemen başımla onaylamaya başladım. “Tamam. Öyle yapalım.”

“Şimdi hiç boş yere ağlama, Meira. öyle büyük bir mesele değil.

Hem daha çalışmaya devam edeceğim. Shavitleri kim bilir ne zaman ak ederiz.”

Kendimi biraz zapt edebildim. “Peki, Almanlar ne olacak? Savcı olmazsan Hcinrich’i de koruyamazsın vc örgütü üzerimize salarlar. O zaman savcılığa ara vermiştin ama yine de yetkin vardı.”

“Onlar için de başka planlarım var. Sen merak etme. Kafanı daha güzel şeylere yor.” Gözleri saçlarıma kaydı. Parmaklan da yanağıma doğru düşen bir turamı parmağına doladı. “Bak. Saçların ne güzel olmuş. Fazla güzel olmuş hem de.”

Bu şapşallığına dolu gözlerle güldüğümde iki iri damla gözlerimden koptu. “Alt tarafı rokayla dağınık bir topuz yaptım.”

Uysal bir tebessümle beni izledi. “Boynunu görmeyi seviyorum. Daha sık topuz yapmalısın.”

Günün, en azından akşamki yemeğe kadar sorunsuz geçeceğini umuyordum ama daha park halindeki arabaya vardığımız gibi başka bir bela gelip bizi buldu.

“Uygar!”

Bize doğru koşar adımlarla gelen orta yaşlarda, iri bir adam gördüm ama kim olduğunu çıkaramadım. Uygar, benim için açtığı kapıyı tutuyordu. Onu görmesiyle beraber yüzündeki bütün kasların seğirdiğine bizzat şahit oldum.

Geç sen içen.

Elbette, “Kalmak istiyorum,” diyecektim. Tanışacak vakti de yoktu. Kapıyı geri kapadı. “Kim bu adam?”

“Hakan,” dedi, hafızasına lanet eder gibi. “Annemin kocası. Bir süredir benimle görüşmek için adliyeye geliyor. Kabul etmiyorum.”

Sadece kırk yıldır aynı berbere giden memurların sahip olduğu klasik kesim, neredeyse siyahından çok beyazı olan saçlarıyla ve kemeriyle pantolonunu değil de belli ki gömleğine fazla gelen göbeğini tutturduğu yabancı bir adam karşımıza geçti. Dikdörtgen çerçeveli metal gözlüklerini alelacele düzelterek nefeslenmesini izledik.

Beni hiç umursamadı. Yüzündeki her delikten kibir fışkıran adamın tek ilgisi Uygardı.

“Vay, Sayın Savcı’m, kusuruma bakmayın,” derken hâlâ nefesi eniyordu. “Tabii! Savcı olmuşsun artık.”

Uygar tepkisiz kalarak, “Sen hâlâ olamamışsın,” dedi.

Hakan, kulaklarına kadar kıpkırmızı kesildi ama alttan almayı denedi. “Diyorum ki sizden randevu almak için bile randevu almak gerek herhalde!” Bunu şakalaşıyormuş

gibi söylese de herhangi bir tepki alamadığında gerçek yüzünü biraz daha göstermeye yaklaştı. “Neden beni odana aldırmıyorsun?”

“Avukat da olsanız odama gelmeniz yasak,” diyerek ona tamamen bir yabancı muamelesi yaptı.

Avcunun içiyle bıyığını taradı. “Emir verirsin, bir şey olmaz.”

“Yol geçen hanı değil orası. *Hayır,* dedim.”

Hakan dediği adam bir adım atacak gibi oldu ama hemen vazgeçti. “Neyse ne.” Bir iyilik dilenmeye değil de iyilik yapmay^gelmiş gibi bir kibirle, “İş için geldim,” dedi. “İşler kesat. Hazır artık buradasın, bana da bir şeyler ayarla diyecektim. Anladın işte.”

Uygar’ın nefreti, Hakan’ınlanden de barizdi. “Hakan...” dedikten sonra dişlerinin arasından, “Bey,” diye ekleyerek bunu gizlediğini düşündü. Ona biraz yaklaştığında üstüne bir karabasan gibi çökeceğini sandım. “Sizi yükseltebilecek bir torpilin ancak cumhurbaşkanının kendisinden gelmesi gerekir. Korkarım ki bana değil, ona gitmelisiniz.

Hakan, yüzüne bir tokat yemiş gibi afalladı. Korumaya çalıştığı şöhreti olan namuslu adamlar gibi beyefendi görünme çabası da bu darbeyle beraber son buldu. Tasması kopmuş azgın bir köpek gibi veyahut kanı alkol akmaya başlayana kadar içmiş bir maganda gibi kaba saba bir yaratığa dönüşüverdi.

“Sen kendin o Polat olacak herifin ayarladığı danışıklı mülakatlarla yükselmişken bu neyin kibri?” diye bir köpek gibi havlamaya başlasa da mesafesini korudu. “Kiminle konuşuyorsun ulan sen! Nankör! Bir cilalı masaya oturdun, bir de parlak isimliğin oldu diye bizi unuttun herhalde! Ankara’ya geldiğinde sümüklü oğlanın tekiydin, kim yedirip içiriyordu o zaman seni? Söyle bakalım bunu da! Sahipsiz it gibi sokaklarda yatıyordun, hey gidi hey!”

Uygar ın yüzüne baktığımda, bir lanete yakalanmış gibi baştan sona taşlaşmasını, bakışlarının yabancılaşmasını ve kendi bedeninden bir adım geriye atıp kimsenin tanımak istemeyeceği bir kötü ikize kontrolünü devretme anını dilimi yutmuş halde izledim.

Neyse ki uzanıp kolunu nazikçe tutabildim. Ona nerede ve ne konumda olduğumuzu hatırlatmayı umdum böylece.

Yine de onu tutamadım. Avına yaklaşan bir avcı gibi usulca yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı. Her an baskıdan kırılacakmış gibi duran çenesini nasıl hareket ettirdi de

ağzını açabildi, bilmiyorum ama ondan daha önce hiç duymadığım buz gibi soğuk bir ses çıktı:

“Çocuğun var. Karın var. Boş yere hayatını siktirtme bana.”

Ağzını açıp bir mimik yapsa veyahut aldığı nefesle göğsü biraz fazla inip kalksa dahi Uygar onu yutacakmış gibi tetikte beklediğinden Hakan kıpırdamadı bile. Başından beri istediği şey gerçek bir kavga bile değildi ama şimdi tek yanlış hareketi onu, hemen burada canını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakabileceğinden gayet kibar bir beyefendi gibi dikkatliydi.

Uygar, bugün de katil olmamayı seçti ve geri çekildi. “Yürü git, başka yerde dilen?

Her an kararından vazgeçebilirmiş gibi onu arabaya bindirmeye niyetlendim ama asıl o beni kolumdan tutarak yönlendirdi. Araba hareket ettiğinde ise aynı yerde dikilen adamı seyrediyordum.

16

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Görevde olanlar ağır postallarını ayağına geçiriyor, ekipmanlar takılıyor, kadınlar saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla topluyor ve silahlar son defa kontrol ediliyordu.

Bugün büyük gündü. Santral'in sözde yeraltındaydık. Tıpkı diğerleri gibi benim de giyiniyor olmam, silahımı kuşanıyor ve çatışma için hazırlanıyor olmam gerekiyordu ama çatışmanın bu gece olacağını bile Verda'nın ağzından kaçırmasıyla öğrenebilmiş ve buraya gizlice gelebilmiştim. Etrafta hazırlanan çoğunluğu erkek paralı askerleri ve birkaç tanıdık Santral ahalisini geçtiğimde arkalarda oturan ve silahın şarjörüne kurşun dizmekte olan Uygar'ı, yüzündeki maskeye rağmen hemen tanıdım.

Sinirliydim, o ise dalgındı. Geldiğimi bile görmedi ve yaptığı şeye devam ederken, birden karşısında eğilip maskesini indirmemle beraber beni bulan bakışları afalladı.

"Gerçekten mi?" diye hırsla soludum. "İşim var dediğin depo baskını mıydı?"

Uygar, birden nasıl karşısında belirdiğime anlam veremedi ama arkamda dikilmekte olan Verda yı gördüğünde yüzü asıldı. "Onu kim buraya getirmeni söyledi?"

Verda omuz silkti. "Daha az inatçı birini bulsaydın."

Uygar'ın ağır ağır iç çekmesini ve silahı kenara bırakmasını izledim. Ayağa kalkarken beni de tuttu ve kendisiyle beraber kaldırdı. Bu

sırada ben hâlâ, "Bensiz gidecektiniz, öyle mi?" diye hayıflanmalarla susmak bilmiyordum. "Bir de utanmadan bana yalan söylüyorsun. *Baskın gelecek hafta yapılacak,* demiştin."

Tarzan, namı diğer Çınar, bu karmaşa içinde öteden, "N'aber, Sarışın?" diye seslendi. "Bugün bize katılacağını bilmiyordum."

Uygar aksi bir tavırla, “Katılmayacak çünkü,” diye karşılık verdi. “Eve gidiyoruz.”

Kolumu ondan kurtardım. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Şimdiden sabrı tükenmiş gibi görünüyordu. “Çok kavga etmek istiyorsan gece yarısından önce evde olurum.”

Beni küstahça geçiştirme girişimine karşı dişlerimin arasından, “Ben de geliyorum,” diye üsteledim.

Bu sefer kaçınmama izin vermeden kolumu tuttu. “Hiçbir yere gelmiyorsun,” derken beni çıkışa yönlendiriyordu.

“O zaman sen de gitmiyorsun!” Güçlükle karşısına geçip onu durdurdum. “Sen bir asker değilsin, Uygar, hatırlatırım. Bu adamlar profesyonel.”

Başını başka yöne çevirerek sabırla soluyuşunu izledim. Tekrar bana döndüğünde gözümü korkutmak ister gibi dibimde bitti. Bir kafa kadar uzundu benden ama yine de sonuna kadar onun gözlerine bakmaktan kaçınmadım.

“Ne zamandan beri işlerime karışır oldun?” diye üzerime geldi.

“Ölüp ölmeyeceğini umursamaya başladığımdan beri,” dedim. Cevabım hiç gecikmemişti.

Beklenmedik bir cevaptı ve gardım yıkıp geçti. “Mert gidiyor.

Onu yalnız gönderemem.”

“Tamam. Onu da gönderme, bitsin, gitsin.”

Büyük bir alaycılık maskesi takınarak, “Lütfen bunu ona söylemeyi dener misin?” dedi.

“O zaman ben de geliyorum.”

Başına ağrılar girmiş gibi şakaklarını okşadı. “Sen bir danışmansın. Ne sıfatla sahada olacaksın?”

“Sen de bir savcısın. Sahada ne işin var?”

“Az çok bu işlerden anlıyorum. İşime karışma.”

“Sen az çok anlıyorsan ben herhalde gerçek bir askerimdir!”

Uygar'ın baştan sona gerildiğini gördüm. Dili alrdudağında gezindiğinde hep sinirlidir. "Öncelikle sen asker değildin, liderdin. Maria pabuçlarını kanla kirletmezdi, iyi bir nişancı olsa da hiç gerçek bir çatışmaya katılmadı. Askerlerinin çoktan esir aldığı adamlarla oynadı yalnızca. Kendi kuralları vardı. Çatışma süslü arka bahçene benzemez. Otur oturduğun yerde."

Olduğum yerde donakald.m. Kanımın çekilmesine ve haklı olmasının beni üzmekten ziyade daha da asabileştirmesine şahit oldum. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"Bir kere daha benim yüzümden zarar görmene izin vermeyeceğim. Beni de götüreceksin. Arabada oturacağım." Bakışlarım onu hapsetmiş gibi öylece kalsa da belli ki itiraz etmek için ağcını açacak gibi oldu ama ona izin vermedim. "Bu ekibin bir parçası olarak oraya gelmek benim hakkım, istediğiniz patronculuğu oynayın, benim sayemde depodan haberiniz oldu. Ya ben de geleceğim ya da sen gitmeyeceksin. O kadar."

Sonunda dayanamadı. "Pes ediyorum," diyerek beyaz bayrağı çekti fakat yanımdan geçerken, "Seninle sonra görüşeceğiz," diye eklemeyi unutmadı.

"Görüşeceğiz," dedim arkasından. "Daha benden habersiz iş yapmanı konuşacağız, Karşah."

Bu sırada beni gören Erhan da silahını kemerine yerleştirip, "Vay, Sarışın," diye selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

Gitmiyor.

Yedi arazi aracıyla yaptığımız konvoyla saatlerdir yoldaydık.

Radyoda Hayko Cepkin'den *Sarhoşum Dünyada,* sürücü koltuğunda Uygar, yanında ben, arkada Mert, Verda ve Çınar. Akşam olmak üzereydi, herkes sessizdi. Ekip tam takım silahlarla ve yeleklerle donatılmışken ben yalnızca ağır bir çelik yelek giymiştim. Konvoyun en önünde Tengiz'in ekibi, hemen sonra sinyal bozucu iki askeri *Hummerve* onların arkasında da biz vardık.

Kilis çevresinde tapu devir işlemi şüpheli bulunan bir hangarın, örgütün Türkiye karargâhı olarak kullanıldığım öğrenmiştik. Silahları karargâhlarında topluyor ve ardından Türkiye genelinde tedariklerini buradan yürütüyorlardı. Sadece silahlarını değil» bir ülkeyi işgal etmeye yetecek sayıda adamlarını ve arabalarını da burada toplayacak, planlarını bu merkez karargâhtan yöneteceklerdi. Bu geceki hedefimiz, sinyal bozucularla herhangi bir telekomünikasyona engel olarak karargâhı içeriden sessizce fethetmek ve telsizlerini kullanarak bir sonraki tedariği yönetmekti.

Hangar, merkezden uzak, tenha bir arazideydi. Bütün ışıklarımız kapalıydı, birer hayalet gibi alana sessizce yaklaşmış ve görünmeyecek bir mesafede konvoyumuzu durdurmuştuk. Araçlardan teker teker insanlar inmeye başladı. Kimse tek bir kelime etmeksizin sessizce silahlarını, üstünü başını, ekipmanlarını kontrol ediyor, sinyal bozucu araçlardan biri, hangarın öteki tarafına gitmesi üzerine yollanıyordu. Ben de arabadan indim. Çoktan gece olmuştu, etraftaki tek ışık kaynağı hangarın içine ve bahçesine koydukları yapay ışıklardı. Mayıs ayında olmamıza rağmen hava buz gibiydi ve üzerimdeki uzun kollu ince kazak kesinlikle soğuğu tutmuyordu.

Hangarı daha rahat görebileceğim yamacın kenarına doğru yaklaştım. Dikkatimi ilk tırlar çekti. Onca mühimmatı taşeron firmaların urlarıyla, çoğunu parçalara ayırmış halde paketlenmiş mallara karıştırmış ya da tarım makineleri için parça olarak buraya getirmişlerdi. Parçalan paketlerden tek tek çıkarıyor, birleştiriyor ve tüfekleri, patlayıcıları, yelekleri sandıklara yerleştiriyorlardı. Etrafta çok sayıda zırhlı arazi aracı vardı. *Gerçekten savaş çıkarmaya gelmişler resmen.* Adamlar muhtemelen bu saatte dinlenmeye çekilmişti. Hangarda, içeride ışığın açık olduğu küçük bir kısım seçilebiliyordu.

Etrafı gözlemleyebilmek için daha da ilerlemek üzereydim ki Uygar'in elinin belimi bulması ve beni geri çekmesiyle beraber bu keşif uzun sürmedi. Bedenimi kendisine çevirmiş ve dibimde bitmişti.

"Arabada bekleyeceğin üzerine anlaştık," diye uyardı beni ve arabaya doğru çekti.

Ellerimi kollarına dolamış, daha uysal ve ikna edici davranmaya çalışmıştım. "Sadece uzaktan izleyeceğim."

Hiç taviz vermedi ve benim için kapıyı açtı. "Arabaya."

Kapı üzerime kapandığında artık onların dünyasından izole olmuştum. Uygar'ın, yamacın tepesinde toplanan ekibe katılmasını izledim. Şehri gözetleyen kurtarıcılarmış gibi güçlü ve iç ürpertici bir görüntü oluşturuyorlardı. Sahada stratejiyi belirleyenlerden biri de Bade'ydi. Küçük bir durumu gözden geçirme konuşması esnasında onun ne kadar yabancı göründüğünü düşünmeden edemedim. Men dahi onun söylediklerini hiç olmadığı kadar dikkatle dinliyor ve takdir ediyor gibi görünüyordu. Etkilenmemek mümkün değildi tabii. Bade görev başındayken bambaşka biri gibiydi. Tengiz'le beraber ikisinin çok farklı bir profesyonellikleri ve durumu kavrayışları vardı. Yalnızca eli silah tutan değil, savaş bilen insanlardı.

Vakit geldi. Tek tek maskelerini yüzlerine geçirdiler ve yamacı sessizce inip tıpkı bir sarayı gecenin köründe sinsice içeriden fetheden askerler gibi araziye doğru süzülmeye

başladılar. Uygar da arkasını dönmüş, gidiyordu ki göğüs kafesimi zorlayan bu ısrarcı darbelere daha fazla dayanamayıp birden kapımı açtım.

Yüzümdeki o korkuyu gizleyemeden, “Uygar!” diye seslendim. Aylar önce ölmesini dilediğim adam, şimdi benden biraz uzaklaşıyor diye benim kendi canım bedenimden çıkacak da onun peşine takılacak gibi ölümün döşeğinde hissettim kendimi. Uygar omzunun üzerinden bana doğru sorgulayarak, bakarken ben de söylemek istediğim onlarca sözü yutup neredeyse yalvarır gibi bir çaresizlikle, “Dikkat et,” dedim.

Bir zamanlar Maria olduğumu hatırlamış gibi bir tezadık duygusuyla kaşlarını çattığını düşündüm. Yutkunuşunu gördüm ama bir şey söylemedi, maskeyi yukarıya doğru çekerek, sadece gözlerini açıkta bırakırken aslında sessizliğiyle de bana cevap vermiş oldu.

Arkasını dönerek diğerlerine katıldı.

Karanlıkta, sessizlikte, arabanın içinde dışarıyı izliyordum. Geride kalan askerler, sinyal bozucuları açmak için emir bekliyordu. Sadece bir dakikalığına açacak, düşmanın diğer birliklerle iletişimi kesilecek ve o zaman saldırarak sessizce karargâhı ele geçireceklerdi. Kimse bilmeyecek, şüphelenmeyecekti. Onların yerine geçecektik ancak bu doğru anı kollama işi, gereğinden fazla sürünce dayanamadım vc arabadan indim.

Dışarı çıktığımı görenlerden ikisi anında önüme geçmeye niyetlendi ama, “Çekil,” diye uyardığımda da üstelemediler. Yalnızca birkaç adım geriden takip ettiler. Yamacın tepesinden, geldiğimizden de sessiz ve hareketsiz duran hangarı izledim.

Bazen yeryüzü dinlemek için susar. Avcıyı fark eden ormanın sessizleşmesi gibi. Daha o anda bir şeylerin ters olduğunu biliyordum.

“Şimdiye çıkmaları gerekiyordu. Devriye gezen adamları yakaladı-larsa gerisi kolay olmalıydı.”

Adamlardan biri saygıyla, “Sorun olmadığına eminim, Melis Hanım,” diye beni cevapladı. “Destek isterlerdi yoksa.”

Sakinleşmek bir yana, kalp atışım hızlanmaya başladı. Gözlerimi bir an olsun kırpmadan bir hareketlilik bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Elimi uzatıp, “Silahını ver,” dedim.

“Böyle bir şey yapamam.”

Dönüp adama baktığımda bir süredir korumaya çalıştığım sakin halimi bir kefenmiş gibi üzerimden yırtıp atmak üzereydim ki...

BAM!

Kalbim de hemen sonrasında patlayacak sandım. Devamı da geldi. Silahlar birbiri ardına patlamaya başladı ama buraya herhangi bir emir gelmedi.

Soğukkanlılığım böyle durumlarda ben sormadan kendi geliyordu bana. Arkada sistemin başındaki adamlara doğru, "Sistemi açın," dedim. "Hemen şimdi."

"Emir gelmedi ama."

"Açın!" .

Anormalliğin farkındaydılar. Tereddüt etseler de açtılar. Kimse bunun doğru bir karar olduğuna inanmıyordu. "Şimdi onlar da bize ulaşamayacak. Emri beklememiz gerekiyordu."

Adamın belinden silahını kapıp, "Diğer araca da yetişin, derhal bütün sinyalleri kessinler ve çıkışları gözetenler tetikte olsunlar!" dedim ve hangara doğru koşmaya başladım. Arkamdan gelip seslendiyseler bile duymadım. Aklımdaki tek düşünce Uygardı, O zifiri karanlıkta, engebeli yolda, taşlara ve çukurlara rağmen onun için sapasağlam indim aşağıya.

Yaklaştığımda yavaşladım. Etrafta kimseler görünmüyordu ama silah sesleri arka taraftan geliyordu. Çevrede park halinde arazi araçları, tır yükleri ve inşaatı hâlâ bitmemiş bir hangar olduğu için inşaat malzemeleri vardı. Bunları kamuflaj olarak kullanıyor ve kulak kesilerek ilerliyordum ancak tam o sırada köşeden dönen bir adamın beni fark etmesiyle beraber donakaldım.

Adam benim aksime öylece kalakalmamış, hemen omzuna astığı taramalı tüfeğine sarılmıştı. Her ne kadar beni vurmamaları gerekse de bu loş ışıkta bir tek düşman olduğumu seçebilmişti. Hiç tereddüt etmeden, tüfeği kaldırıp bana doğrulttuğunda ise zaman durdu sanki. Gözlerimin önünden bütün hayatım geçti. İtilip kakıldığım, dövülüp sövüldüğüm, elime silah tutuşturulduğu, daha sonra bunu sevdiğim, at üstünde tutturduğum hedeflerim ve patlayıp duran silahlar zihnime ardı ardına serildi. Hayatım boyunca kurban olduğumdan çok suçlu oldum, canımı yaktıklarından çok can yaktım ama anık eskisi gibi değildim. Farklı ve güçsüzdüm. Uzuvlarım öylece kilitlenivermişti.

Ancak o ölüm bana varmadan yandan bir el beni aniden belimden kavradı. Ona doğru çekilirken neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti ve bütün bu olup biteni algılamam anca saniyeler sonra mümkün olabildi.

Uygar, adamla aramıza dizilmiş çimento torbalarına doğru beni çekmiş, sırtını bu torbadan duvara vererek kurşunlara siper etmiş, benim sırtımı da onun sert göğsüne yapıştırmıştı. Adam taramalı tüfekle etrafı tararken ve çuvallarda delikler açarken ben hâlâ şok içindeydim. Uygar beni tutmasa herhalde yere de düşerdim. Kulaklarım çınlıyor, dudaklarımın arasından hayat geçmediğinden zihnim bomboş bir tenekeye dönmüş, çoktan çürüyor ve adamın da tbranice, "Burada da birileri var!" diye bağırmasıyla beraber başım iyice dönüyordu.

Kısa bir duraksama yaşandığında Uygar bunun şarjör değiştirmek için olduğunu anlamış ve sol taraftan çıkarak iki el ateş ettikten sonra geri çekilmişti. Saniyeleri saydım içimden. On altı saniye sürdü biraz da olsa aklımı başıma devşircbilmcın. Nefes nefeseydim, Uygar'ın göğsü de ağır hareketlerle inip kalkıyor, başımı hareketlendi rıyordu. Belimin etrafına sarılı elini tuttum, onu hissettim ki varlığıyla sakinleşebileyim, onunla olduğumu bileyim.

Uygar'ın ise ilk işi beni kendisinden ayırmak, omzumdan tutarak bizi yüz yüze getirmek ve maskeyle kapadığından mimikleri görünmese de gözlerinden ele verdiği üzere endişeli ifadesiyle, çatık kaşlarıyla beni incelemek oldu. Bana doğru eğilip, vurulup vurulmadığıma baktı. Kolumu kaldırdı, ensemden tutarak başımı eğdi. Her yanımı inceledi.

"İyiyim," dedim nefes nefese ama Uygar buna anca kendi gözleriyle gördüğünde inanmış ve yeniden duruma bakmak üzere geri gitmişti. "Uygar..." Ona yanaştım, benim yüzümden çıkan karmaşayı düşününce dehşete kapılmıştım. "Patlama sesi gelince telaş yapt-"

Sözümü bitirmeme izin vermeden, Uygar beni bir kere daha belimden kavrayarak kaldırdı ve ilerideki açık alana doğru koşmaya başladı. Öyle sıkı tutuyordu ki zar zor uzanıp omzundan geriye bakabildim. Birileri mudaka bu tarafa geliyordu herhalde fakat henüz etrafta gözükmüyorlardı. Yine de Uygar beni uzaklaştırıyordu.

Uygar'ın kolunu tutmuş, kendimden ayırmaya çalışıyor, başaramıyor, "Dur," diye hayıflanıyordum. "Ben de yardım edeyim. Sinyalleri kestirdim. Burada sıkıştılar. Diğerleri nerede?"

Tabanca hâlâ bendeydi, bunca zaman ona bir kene gibi yapışmıştım ve bu karmaşa içinde Uygar bunu fark etmemişti. Beni ileride urların bıraktığı yük konteynırının arkasına götürdü ve orada indirdi. Sıramı konteynıra yaslamış ve çatık kaşları altındaki

delici bakışları beni uyanmasına bir imayla bana kilitlenirken işaretparmağını dudaklarıma bastırmıştı. Ben ondan kopamazken az önce geldiğimiz yerden aceleci adım sesleri duyuldu. Kapana kısılacaktık.

“Sakın...” diye fısıldadı içimi ürperten soğuk sesi. Bambaşka biriydi sanki. “Sakın sesini çıkarma. Burada bekle.”

Eli arkaya gittiğinde oradan bir bıçak çıkardı. Loş ışığın altında bıçağın sivri yüzü parlayınca metal yüzeyinde endişeli yüzümü gördüm sanki. Tek başına bir bıçakla mı geri gidecekti? Öyle bir transtaydım ki kendi tabancamı ona vermeyi bile akıl edemedim. Ya da belki de o bunun farkındaydı vc tabancanın bende kalmasını istedi.

Tedbirle geri çekildi. Bıçağı tutan eli aşağıda ve hazırdaydı. Beni yalnız bırakabileceğinden emin olunca konteynırın arkasından ayrıldı ve sessizce onlara doğru yaklaşmaya başladı. Eğilip, olabildiğince gözükmemeye çalışarak yüreğim ağzımda bir şekilde onu gözlerimle takip ettim. Az önce vurduğu adam yerdeydi, ölmek üzereydi. Bunu bilerek yaptığını düşündürdü bana ki diğerleri geldiğinde onu konuşturmaya çalışmak herkesi savunmasız bıraksın. Dört adam vardı, dördü de son nefesini vermekte olan adamdan bilgi almaya çalışıyor, etraflarına bakınıyor ve çalışmayan telsizlerinden haber göndermeyi deniyorlardı.

Uygar, kenardan köşeden bir hayalet gibi onlara yanaşırken nefesimi tutmuş, onu izliyordum. Yeterince yakınlaştığında da tabancasını kaldırdı. Tek kurşun kalmıştı içinde, onunla birini indirdi, ardından tabancayı diğerinin kafasına sertçe fırlatarak afallattı ve ani bir hareketle onlara saldırdı. Biri inmiş olsa da kalan üçü hemen silahlarını kaldırdı. Uygar ilk yakaladığının kolunu tutarak hedefi saptırmış ve bir diğerine ateş ettirmişti. Ardından güçlü kollarını arkadan adamın boynuna dolamış, onu kendisine yapıştırmış ve bıçağı saplayarak gırtlağını boydan boya açmıştı.

Uygar ilk saldırdığı için şanslıydı ama geriye kalan iki adam hemen toparlanmış, bir de üstüne yeni bir adam bıçağıyla ona arkadan yaklaşmıştı. Ben bile o adamı geç fark ettim. Bıçağıyla Uygar’a saldırdı. Onu ıskaladı mı yoksa çizdi mi anlayamadım. Çok ani yaşandı bütün bunlar. Hemen yaralı olanlardan biri Uygarı ittirerek sırtını konteynerin duvarına çarpmış, onu iyice sersemletmişti. Silahların Uygar’ı vurmak üzere kalktığını gördüm.

Kurşunların bedenini delip geçmesine ve bıçağın ensesine saplanmasına birkaç salise vardı, ölüm, Uygar’ı kapana kıstırmıştı.

Zaman benim için o an durdu. Uygar’dan kan akağını gördüğümde, kolundan kopan o damla daha yere varmadan bütün algılarım kapandı sanki. Şiddetle atan kalbim birden buzdan bir mahzene, korkuyla titreyen ellerim ise ani bir ölüm makinesine dönüştü. O

sindiğim yerden ne ara çıktım, o silahı ne ara kaldırdım, namluyu ne ara onlara doğrulttum, bilmiyorum. Tek bir tereddütc yer kalmaksızın üç kurşunu da ardı ardına onlara doğru gönderdim. Dahasına gerek yoktu.

Neredeyse eşzamanlı olarak üçü de kafalarına kurşun yedi. Uy-gar'ın tam da bıçaklı adama döndüğü sıraydı ama kurşun beyin parçalarını etrafa dağıtınca adam onun hemen santimler kadar yanında duvara yapışmış, ağzı açık kalmış, bıçak tutan kolu düşmüştü. Uy-gar'ın yüzü kan içindeydi ve bir cesetle göz gözeydi.

Üç adam da yere yığıldığında ayakta bir tek, hâlâ ne olup bittiğini bile anlamamış olan Uygar kaldı. Omuzları aldığı derin nefeslerle inip, kalkarken ve kan içindeki yüzü herhangi bir mimiği dahi takma-mayacak kadar donakalırken bakışları ağır ağır bana döndü.

Tabanca hâlâ ellerimin arasındaydı ve artık *ona* doğrultuyordum.

Başta yalnızca adamla fazla yakın oldukları için namluyu ona o kadar yakın doğrultmak zorunda kalmıştım fakat ben, ben değildim, herkes yere yığıldığında da hemen geriye dönemedim. Bir kriz belki, zehirli bir içgüdü durdurdu beni, tehlike geçtiği halde tabancayı geri indiremedim. Aklım başka yerdeydi çünkü. Uygar* a bakarken şu anı değil, geçmişi görüyor, onunla yaşadığım her an gözlerimin önünden geçerken ve onu diri diri gömdüğüm gecede takılı kalırken bir türlü bana olan o bakışlarından kopup da şu ana geri dönemiyordum.

Ölmeden kendisi için kazılan mezarının başında, yaralar içinde, *son bir umutla,* içinde zorla da olsa yanmaya devam eden o cılız ateşle beni izleyişi gözlerimin önünden gitmiyor. Elimi uzatsam hemen affedecek sanki beni. O kadar vazgeçmiş kendinden. O kadar alışmış kendine tekrar tekrar ihanet etmekten. *Yeter ki tut elimi, Meira,* der gibi. İçimde ise gıdıklayıcı bir his var. Parmaklarımın, sinir uçlarımın, damarlarımdan akan kanın çok iyi bildiği bir vahşet hissi bu.

Küçük bir yanılsamaydı sadece. Şu anda, bu gecede bir mezar yoktu. Uygar, ölülerin arasında dikilmiş kan ter içinde, nefes nefese bana ve ona doğrulttuğum silaha bakıyordu. Hareket etmiyor, bir şey söylemiyordu. *O gece olduğu gibi.* Sessizdi ama çok şey geçiyordu gözlerinden. Daha yorgun olsa da sanki Karşah değil de Karaşah var orada.

O an Uygar'ın o duruşu, herhangi bir bıçak kesiğinden daha çok acıttı canımı. O kadar alışmıştı ki ona ihanet etmelerime, yüzüne doğrulttuğum silahı dahi hiç sorgulamadı.

Kendime geldiğimde elimde bir ateş topu tutuyormuşum gibi bir telaşla tabancayı yere attım. Dünyada yeterince oksijen yokmuş gibi nefes alıp veriyor, büyüttüğüm gözlerimle

Uygarı izliyor ve bilincimi yitirdiğim şu birkaç dakikada neler olduğunu algılamaya çalışıyordum. *Bendim ama ben değildim sanki.*

Uygar da anca o zaman kendine geldi, önce ağır ağır attığı adımlar bir noktada daha da hızlandı ve ilk iş yere attığım silahı ahp beline yerleştirdi. Pişmanlık ve büyük bir korkuyla bir şeyler zırvalamaya çalıştım.

“Uygar... Ben... Birden öyle olunca...”

Uygar ise beni dinliyor gibi bile görünmedi, öfkeli olup olmadığını da anlayamadım, ürkünç bir sessizliği vardı. Silahtan sonra bana yaklaştı, hâlâ kendimi çaresizce açıklamaya çalışıyordum ki parmakları bir mengene gibi kolumu sardı.

“Bekle,” desem de ilerideki yamaca doğru götürüyordu beni ve asla dinlemiyordu. Her şeyi altüst ettiğimin düşüncesiyle telaşımın boyutu arttı. “Gerçekten yanlışlıkla oldu. Silahı sana doğrultmak istememiştim. Uygar...”

Beni ne şekilde geri götürdüğünün farkında değildi sanırım. Ayağım takılınca düşmeme bile izin vermedi. Sonunda arabalara geldiğimizde, destek gönderdikleri için yalnız kalan birkaç kişi bizi sorguya çekmeye niyetlendi.

Uygar soğuk bir karşılıkla, “Diğerlerine yardım edin,” dediğinde üçü de toparlanmış ve koşa koşa yamacı inerek hangara yönelmişti. Yine Uygarla yalnız kaldık. Konuşacağımızı, hiç değilse kavga edeceğimizi ummuştum ama Uygar bir şey demeden beni arabaya geri oturtmuş ve kapıyı da çarpmıştı. Belki de sessiz kalmak daha iyiydi, başta buna karar verip yerime oturdum fakat Uygar’ın diğerlerini beklerken, kolundan kan aktığını fark etmemle beraber dayanamayıp aşağıya indim.

“Uygar, kolun!”

Derin bir kesik üst kolunu kesmişti vc kanıyordu ama Uygar bunu bile hissetmeyecek kadar dalıp gitmişti. Ben koluna yapışıp, son halini kontrol ederken dc yeni görmüş gibi aşağıya baktı, yine dc bir tepki vermeden öncelikle beni kendisinden uzaklaştırdı.

“Uygar...”

Birçok kez canını yaktığın birini, bir daha asla bunu yapmayacağına inandırmayı istemek korkunç bir şekilde bencilceydi. Orada kendimi savunmayı dahi hak etmiyordum. Utanmalıydım. O silahı asıl kendime doğrultmalıydım!

Bütün kaslarının gergin olduğunu hissedebiliyordum. Çenesini kasmıştı, sakin kalmaya çalışıyor gibiydi. Kan damlaları yüzünü boydan boya çizerken o hiçbir duyguyu

yansıtmayan gizemli gözlerinden ne tarz bir ima geçiyor, anlamıyordum. Çok soğuktu o an.

Koluna dokundum. "En azından kolunu saralım. Çok kötü kanıyor."

Faydası yok. Sessizliği gittikçe daha da ürkütücü bir boyut kazanırken tek yapabildiğim orada onunla dikilmek oldu. ***Ne düşünüyordun?*** O an kendimi kaybettim. Ne hissettim, bilmiyorum. Bazı şeyler gördüm ve duydum, ruhsal kilitlenişim uzuvlarıma da sıçradı ve donakaldım. Uygar'ı o şekilde karşımda görmek ve elimde çok uzun bir süre sonra o tarz bir güç barındırmak bünyemi altüst etmiş, zihnimin en derin köşesinde uykuya dalmış olan canavarı dürtmüştü. Benim irademin, isteklerimin ve hislerimin çok ötesinde bir güçtü bu, direnmem sözkonusu dahi olmamıştı.

Sonunda ekibin bir kısmı da hangardan çıkıp bu tarafa geldi. Ver-da'nın aceleci adımlarına ben de katıldım ve onunla ortada buluştum. Omzumu tutmuş, "Sen iyi misin?" diye sormuştu.

Arkadan gelen Çınar'a ve Mert'e baktım. "Asıl siz iyi misiniz? Geriye kalanlar nerede? Ne oldu içeride?"

"İyiyiz. Karargâhı ele geçirdik."

Kocaman bir nefes aldım ve titreyen ellerimi kalbime, ***geçti artık***$_y$ der gibi bastırdım.

Verda, "Konumları almış, doğru zamanı bekliyorduk," dedi. "Uyuklayan heriflerden birinin silahını alacaktım ki kâbus göreceğimi ne tutmuş, birden sıçrayıp beni kaptı. Ateş saçtı derken etraf anında karıştı."

Gözlerim büyüdü, "inanmıyorum, iyisin, değil mi?"

"Evet. Hemen müdahale ettiler ama az kalsın benim yüzümden sinyal bozucu için emri geç veriyorduk. Tam herif telsizi çıkardı, cızırtılar geldi, görevi kurtardınız. Bilginiz olsun."

Buna gururlanmak bir yana, kendimi korkunç hissediyordum.

"Sana da ateş açmışlar. İyice üstüne başına baktın, değil mi? Bazen insan sıcağı sıcağına fark etmeyebiliyor."

"Bir şeyim yok."

Hemen arkadan gelen Mert, silahın namlusuyla başını kaşıyıp, “İki dakika yerinde duramadın, değil mİ?” diye bana hayıflanmaya başladı.

Hangarla tepedeki arabalar arasında hızlıca gelip gidiliyor, haberleşme için kullandıkları şifrelemeleri çözecek uzmanlar koşturuyor, tutsak tutulan askerlere bir güzel bundan sonra ölmek dışında yapabilecekleri tek seçenekleri sunuluyordu. Birilerinin bana çeviri veyahut şifrelemeler için ihtiyacı olduysa da işitmiyor, yamacın orada, kapılan açık bırakılan arabalarda sigara içen ve durum değerlendirmesi yapan küçük bir kısımla oturuyordum. Uygara yaklaşmaya çekiniyor ve onu uzaktan izliyordum. O da önde oturuyor, sessizce sigara içiyordu.

Gelip gidenler arasında az sonra ilk defa Tengiz’i gördüm. Simsiyah kıyafetleri içindeki gergin vücudu, böyle sabırsızlıkla yürüdüğünde çok göz korkutuyordu. Adımları burayı bulduğunda gözleri ilk iş beni aradı. Maskesini indirmişti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bir öfke haliyle bana doğru yürürken saygı ekini de cehennemin dibine göndermişti.

Ancak daha birkaç adım atmıştı ki önden Uygar ayağa kalktı ve onun karşısına geçti. Sadece o da değil, Çınar ve hatta Mert bile oturduğu yerden kalktı, Tengiz’e yaklaştı.

Bir anda gerilen bu ortam karşısında herkes kulak kesilmiş bir şekilde, ortada yüz yüze dikilen Uygar ve Tengiz’i izliyordu. Uygar’ın kolundan hâlâ kan damlıyor ama yine de hiçbir türlü geçit vermeyeceğini gösterir gibi karşısındaki adama meydan okuyan dimdik bir duruş sergiliyordu.

“Bana konuş,” dedi Uygar.

Tengiz de taviz vermedi. Ona baksa da işaret parmağını tehditklr bir imayla bana doğrultarak, “Çocuk oyuncağı mı sanıyor bu işi?” diye sabırla soludu. “Ne diye emirlerime uymuyor? Neden sahaya iniyor?”

Uygar, ürkütücü bir soğukkanlılıkla, “Parmağını indir,” diyerek uyarısını yaptı.

Tengiz de sabrının sınırlarında bir yerlerde, Çınar’ın belki ona ellinci defo sakin olmasını söylemesi üzerine parmağını indirdi ama bu sefer de Uygar’a biraz daha yaklaştı. “İşini bilirim,” dedi tane tane. “Güvenirim diye belki ilk defo bir istisna yaptım ve tanımadığım birini bu işe aldım. Şansını zorlama.”

Arabadan çıktığımda Tengiz’in gözleri bana değdi ama Uygar aynı kararlılıkla onu uyarıp, “Senin muhatabın benim,” dedi.

Tengiz artık sabrının sınırındaymış gibi iyice Uygar'ın dibine girdi. "Ona keseceğim cezayı da mı sana keseyim o zaman?"

Uygar, belki de dünyanın en ürkütücü sırıtmasıyla yere baktı, ellerini de arkasında birleştirmişti. Sonunda burnunu çekerek başını kaldırdı. "Kes bakalım cezamı."

Arkadan, "Profesyonel bir davranış sergilemediğimi kabul ediyorum," dedim seslendim.

Uygar, "Sen karışma," dedi.

"Bütün sorumluluğu kabul ediyoru-"

"Karışma!"

Verda beni tutup geri çektiğinde, Çınar artık fiziksel bir müdahale etmek zorunda kalarak ikisinin arasına girdi. "Tamam, sakin olun. Onu buraya getirmemeliydik. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmemesi çok normal. Erkek erkeğe, beyler. Hadi, uzatmayalım."

İkisi de bir süre dik bakışlarını birbirlerinden çekmedi ama Çınar'ın dil dökmesi ve Verda'nın, "Melis sinyal bozucuları açtırmasaydı görev başarısız olacaktı," demesinin sonunda aralarına mesafe girdi. Zaten böyle bir tartışma için bile vakit yoktu. Kalacak olanlar kalmalı ve gerisi artık gitmeliydi.

Tengiz son defo, "Senden biri yüzünden benden birine zarar gelmeyecek," demeyi ihmal etmedi.

Uygar'ın karanlık bakışları, Tengiz'i bile gölgede bırakırdı. "Aynı şey senin için de geçerli. Senden bir adam, olur da bana ait bir şeye zarar verirse bunu senden bilirim."

Tengiz'in heykelden suratı, ilk defa şimdi hareketlendi ve dudakları ürkütücü bir samimiyetsizlikle kıvrıldı. "Dişe diş kana kan, Ka-raşah."

"Karşah," diye düzeltti Mert onu.

Tengiz'in en yakını Atilla da Mert'in üzerine yürüdü. "Senin sesin çok çıkıyor."

Mert ise büyük bir keyifle, "Gel de kıs bakalım," diye kışkırtıp, üzerine yürürken Bade araya girdi. Küçük bir kargaşa anında daha sesler yükseldi ama sonuçta Çınar yine herkesi sakinleştirdi.

Az sonra herkes dağılmıştı. Mert bizim tarafa geçip bir sigara yaktı. Bize yetişen Çınar ise kolunu omzuma atarak beni döndürmüş, arabaya doğru eşlik etmişti. Bir yanımda ise

hâlâ Verda duruyor ve Tengiz'e söyleniyordu.

"O haklıydı," dedim ikisine de. "Aranızı bozmamalıydınız. Onunla konuşabilirdim."

Verda kolumu tutmuş, sıvazlıyordu, "inan bana, bundan pişman olurdun," diye mırıldandı.

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda Tengiz'i kendi arabasına yaslanmış halde, beni izlerken gördüm.

Ankara'daki evimize, neredeyse sabah olmak üzereyken vardık.

Bahçeye girdiğimizde ilk defa eve vardığım için rahadayamadım. Onun yüzüne bakmaktan başka çaremin olmadığı dön duvar hapishaneydi burası şimdi. Yine de mecburen önden eve girip karanlığa adımladım. Benimle artık konuşmak istemez ve ikimiz de kendi iç dünyamıza çekiliriz sanmıştım doğrusu.

Ancak içeriye adımlamamla beraber kolumdan tutulmam ve çeneme yapışan elle beraber sırtımın duvarı bulması bir oldu.

Yaşanan şeye rağmen bu hareketi Ondan beklememiş ve bir anda kendimi Uygarla duvar arasında bulmuştum. Çeneme kenetlenen pamukları neredeyse bütün yüzümü kaplayıp, hareket kabiliyetimi kısıtlarken sabırsız soluyuşunu yüzümde hissetmek derhal nefesimi kesti. Karanlıktan ötürü onu doğru düzgün göremiyordum ama o gözlerinin bir delininki gibi döndüğünden emindim.

Pürüzlü derin sesi, karanlığın arasında yoktan var olur gibi, "Seni ben yarattım," diye fısıldayıp kızar gibi çıktı.

"Uyg-" demeye yeltendiğimde avuçiçi dudaklarıma kadar çıktığı için devam edemedim. Yaralı koluyla tutuyordu beni, birkaç kan damlasının yere damladığını duyabildim. "Uygar, kolun..."

"Seni *ben* yarattım, Meira." Sözlerine koyduğu hırsı başımı döndürdü. "O hasta zihnini, seni sen yapana kadar ben bozup ben iyileştirdim. Ben yaptım seni!"

Nefeslerimiz birbirine karışırken, çenemi iyice kaldırarak gözlerinin içine, orada kavrulan alevlere baktığımdan emin oldu. Bir tehdit gibi asla aşkla değil, sevgiyle değil, tatlı bir bağlanmayla değil de bu bağ ikimizin de en büyük lanetiymiş gibi, "*Benim* eserimsin sen, Meira," diye fısıldadı. "O halde bana ihanet etmeyeceksin. Bir

daha asla. Bu kadar yaklaşmışken yeniden başa dönmeyeceğiz. Bu kadar yaklaşmışken seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Kalbimin ritmi bozulalı çok oluyor, dizlerim o beni tutmasa beni asla ayakta tutamayacak kadar şiddetle titriyordu. Benden bir teslim oluş, bir cevap bekliyordu ama ağzımı bile açamadım.

O zaman çenemin üzerindeki baskısı arttı. "Beni o aptal mı sandın?" derken ne Karaşah'a benzedi ne de Karşah'a. "Bir kere daha ihanet et bakalım. Ben de göstereyim sana, seni nasıl da sensiz sevebileceğimi. Göstereyim, seni ben yaranıysam yok etmesini de bileceğimi. Göstereyim sana, Meira."

ikimizin toplamından da küçük bir odaya sıkışmışız gibi dip di-beydik Geri çekildiğinde ve üzerimdeki baskısı gittiğinde ancak nefes alabildim. "Uygar..." desem de birkaç adımda benden uzaklaştı.

Bakışlannı beni son def^ uyarır gibi üzerimde gezdirdi, daha sonra da arkasını dönüp gitti.

Uygar o geceyi dışarıda geçirdi. Benim gözüme ise hiç uyku girmedi. Sabah hiçbir şey yemeden pencere kenarına çöktüm ve bahçe yolunu gözledim. Gelmedi.

Ona ne ara bu kadar bağlandın?

Düşmanken bile bütün olduğum bir adamla, âşıkken nice olurdum? Varlığımla beraber onunla yoğrulurdum herhalde. İyisiyle kötüsüyle bütün hislerim ona ait. Korkumla, üzüntümle, öfkemle, tutkumla, umutlarımla ona aitim. Geçmişimle yüzleştirildiğimde kaybolmuştum, beni bulan o adama aitim. Ben bile aynada kendime bakamıyorken gözlerini benden kaçırmayan adama aitim. Benî sevebilmek için kötü bir adam olmayı seçmiş Uygara aitim.

O halde nasıl ona silah doğrultabildin?

Çünkü bedenim onu sevmekten çok, ondan nefret etmeyi biliyor. Parmaklarım onu kucaklarken aklım fikrim geçmişte ona sıktığım kurşunları hatırlıyor. Bunu, bir savunma mekanizması gibi içgüdüsel olarak yapıyor. *Ne yapıyorsun,* diyor sistemim bana. *Düşman o sana!*

Akşama doğru ev telefonu çaldı. Bunun çalıştığını bile bilmiyordum ve sesi beni ürküttü. Uygar olduğunu düşünerek ahizeyi her an susabilirmiş gibi bir telaşla kaptım.

"Efendim."

“Bu yüzyılda kim ev telefonu kullanıyor? Cep telefonun yok mu kızım senin?

Verda’nın sesini duyduğumda iç çektim ve duvar kenarına kayarak oturdum.
“Tamirdeydi.”

“Numarayı bulmak için neler çektiğimi biliyor musun? Uygara ulaşamadım. Mert desen ortalıkta yok. E bu gece Kilis’e gelmeyecek misiniz?"

“Muhtemelen hayır.”

Sesimdeki bitkinliği fark edince yavaşladı. *“Hâlâ dünkü olaya mı üzülüyorsun?"* Sessiz kalarak cevapladığımda şu anda hiç istemediğim o avutucu sözleri etmek yerine dikkatimi dağıtmayı seçti. *“Kilise gitmeden önce birkaç saat çiftlikte beraber takılalım diyorum. Soğuk bira ve sosisli sandviçle göbeklerimizi şişiririz. Hem Mert ve Bade arasında bir gelişme var sanırım. Bunları konuşur, kafa dağıtırız **

İlgisizce, “öyle mi?” diye mırıldandım.

"Tabii Mert, Badeyle iddiaya girdi. Benden güçlü olamazsın, dedi. Bade de onu -sıfır abartı- bildiğin uçurdu! Hani, onu tuttu ve yere attı. Mert gibi öküz bir heriften bahsediyoruz! Neyse. Sonuçta beraber sinemaya gidecekler.”

“Konu nasıl oraya bağlandı, anlamıyorum.”

"İddianın şartı buydu işte. Bade, sinemaya gidelim, dedi. ”

“Cesur kızmış.”

**Kalbi kırılacak diyorum sana. ”*

“Böylece onu gerçekten sevip sevmediğini anlar.”

Telefonu elime aldım ve kablonun izin verdiği kadarıyla pencereye yaklaştım. Verda ise beni sıkıştırıyordu.

“Ee? Gelecek misin yani?”

“Gelemem. İşler yolunda değil mi?”

Keyfinin kaçtığını sesinden anladım.

“Taklitçiler yerini aldı, tedariği yönetecekler. Zaten herkesin yüzü, kimliği gizli, sorun çıkmayacaktır. Çıkarsa teslimatçıları da yakalamamız gerekecek. Biraz şans işi

kısacası ama hallediyorlar. Yakında liderlerini de bulacağız. ”

“Güzel,” diye mırıldanırken bahçedeki hareketlilik gözüme çarptı. Güvenlik görevlilerinden biri koşar adımlarla kapıya yaklaşmıştı. Sanırım kapıda bir kadın vardı. Onu çitlerin arasından seçebiliyordum. Bir dilenci olduğunu düşündüm.

“Sana ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. ”

“Tengiz anık beni işte istemiyordun”

“Ona kim fikrini soruyor?”

“Santral onun olduğuna göre kimsenin fikrini onaylamasına ihtiyacı yok.”

Bunu küçümsemeyle karşıladı. *“O işler öyle yürümüyor, hayatım. Kafasına göre iş yapamaz. Bu ciddi bir operasyon. Uygar ortalığı sadece ona bırakır mı sanıyorsun?”*

“Belki de bırakır. O da beni istemeyebilir.”

“Melis... "dedi. Bunu demesinden nefret ediyordum. Bu ismi kullanmak zorunda olmak beni iğrendiriyordu. *“Evet, sahaya atlamak tehlikeliydi ve zarar görebilirdin ama sonuçta bir şey olmadı. Uygar da Tengiz de seni bu görevden alacak kadar aptal değildir. Senin bilgi birikiminde piyasada kimseyi bulamazlar. Öyle ya da böyle, sana muhtaçlar."*

Güvenlikler hâlâ kapıdaki kadınla konuşuyordu. Bu kadar da ısrarcı bir dilenci olamazdı herhalde.

“Verda, kapatmam gerekiyor. Sonra görüşürüz.”

Hırkamın önünü kapatıp dış kapıya çıktım. Hemen görevlilerden biri, “Melis Hanım,” diyerek yanaşmıştı. “Hanımefendi Uygar Beyle görüşmek istediğini söylüyor ama kendisi telefonlarımızı açmıyor.”

Üzerine krem rengi bir trençkot geçirmiş ve kara saçlarını mandal tokayla sıkıca tutturmuş bu uzun, ince kadını tanımayı beklemiyordum.

Neşe Karaşah.

Ya da artık soyadı neyse...

Neşe, kim olduğumu hatırladığı vakit Azrail’le karşılaşmış gibi korku içinde düşecek gibi oldu ama görevliler onu hemen tuttu. Kadın, kollarını onlardan kurtarıp bir adım

geriledi.

“Sen...” Kalbini tutuyordu. “Yanında bir kadın var diyorlardı. Sen miydin o? Tahmin etmeliydim.”

Onu görmek bana da iyi gelmedi. Büyük bir mahcubiyet içindeydim ancak pek göstermedim. “Bir şey mİ olmuştu, Neşe Hanım?”

Yutkunarak çevresine bakındı. “Uygar ne zaman gelir?”

“Bilmiyorum.” Kadın kötü görünüyordu. Uygar’ın çıkış saatlerine yaklaştığımız için burada bekleyebilecek kadar önemli bir işi olduğunu düşündüm. “İçeri gelmez miydiniz?” diye sorma zorunluluğunda hissettim kendimi. “Size kahve yapayım.”

ilk ve son münasebetimizin hiç hoş olmadığını hatırladık ikimiz de. “Hayır! Lüzumu yok.”

“İyi değilsiniz. Rica ediyorum.”

Korku, tereddüt, biraz öfke... Ama içine düştüğü sıkıntılı durumdan ötürü de çaresiz hissediyordu belki de. Az sonra teklifimi kabul etmiş, mutfağımda sandalye çekip cam kenarına oturmuştu. Ben kahve yaparken dışarıyı izliyor, bana bakmaktan kaçınıyordu.

Kahvelerle beraber ben de karşısına oturdum. Sessizce birkaç yudum alıp bıraktı. Belki kahveyi beğenmedi, belki de gırtlağından geçmeyecek kadar kötü haldeydi. Uzun bir süre konuşması için bekledim ama konuşmadı. Doğrusu benim de hiç halim yoktu. Sabahtan beri camı açıp aşağıya atlamamak için irade savaşları veriyordum ama onu konuşturmam gerekiyordu.

“Bu sürpriz ziyaretinizin sebebini merak ediyorum.”

Bana bakmak zorunda kaldı. “Uygar artık burada yaşayacakmış. Onu bize yemeğe davet etmek istemiştim ama malum, telefonlarına ulaşılamıyor.”

“Yemeğe mi davet edecektiniz?” Bunu büyük bir şaşkınlıkla karşıladım. “Uygar’ın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.”

Buna biraz bozuldu ama belli etmedi. “Benim tek istediğim aramızdaki bu dargınlıklann geçmesi. Yıllar oldu artık. Benim de ona karşı hatalarım oldu ama o, annesi olduğumu tamamen unuttu sanki. Belki bu yemek bizi yakınlaştırabilir. Hiç değilse benim için onu ikna edebilirsiniz.”

“Konuşurum tabii.” Kahvemi düşünceli bir şekilde yudumladıktan sonra, “Ancak bu yemeği, Hakan Bey’e prestijli bir iş ayarlaması için Uygarı ikna etmek adına kullanmayacağınızı umuyorum,” diye ekledim. “Elbette yıllar sonra sırf menfaati uğruna, oğlunun hayatında birdenbire ortaya çıkacak türde kanı bozuk annelerden değilsiniz siz. Bunu bildiğim için içim rahat.”

Örtülü değil de apaçık bir şekilde ona hakaret etmişim gibi hay-rede gözlerini açtı ama sakin kalmalıydı. “Tek istediğim aramızın düzelmesi.”

Küçük bir tebessümle, “Eminim öyledir,” dedim.

Buna dayanamiyotmuş gibi geriledi. “Bu sözlerde bir ima mı var yoksa?”

“Olur mu hiç? Yemek işini kendisiyle konuşacağımı söyledim ama bir söz veremem. Bunu da unutmayın lütfen.”

Bu durumu bir türlü gururuna yedîremeyişini anbean izledim, öyle bir kadındı ki aklından geçen hiçbir fikri ve yüreğinde beliren hiçbir duyguyu gizleyemezdi. Saklamaya çalıştıklarıyla beraber onu bir kitap gibi okuyabilirdiniz. Elbette ne işler çevirdiğini bildiğimi anlıyordu. Beni ikna etmek istiyorsa sahte oyunlardan ziyade zavallıca da olsa dürüst davranması gerektiğini sonunda anladı.

İşte o zaman biraz yaklaştı. “Ailemin iyiliği için burada olduğum doğrudur ama amacım Uygar için de kötü değil. Hatırlatırım. Bana borcunuz var.”

Gerçek rengini, o kapıdan içeri girdiği andan beri biliyordum. Çürük bir renkti. “Size olan borcumu istediğiniz şekilde öderim ama Uygar’a ödetmem. Yıllar sonra sırf onu sömürmek için ortaya çıktıysanız eğer yeniden size borçlanırım, Neşe Hanım. Bunu da eminim ki hiç istemezsiniz.”

Kaşlarını bana açıyormuş gibi kıvırmaya çalıştı. “Beni tehdit etmeleriniz boşuna. Artık sizden korkmuyorum. Oğlum büyüdü, kocaman adam oldu. Bana geçmişte ettiğiniz laflan duysaydı asıl o zaman size yazık olurdu.”

Zamanında başını ezmeye yeltenmediğim bir böcek büyüdü diye fazla böbürlenme.

Bir anlığına sustum çünkü bazen öyle iğrenç şeyler geçiyor ki aklımdan, kendimi paylamam gerekiyor. Az sonra derin bir nefesle aklımı başıma devşirdim ve ayağa kalktım.

“Neşe Hanım, biraz daha iyi olduysanız eğer...”

O da ayağa kalktı. Sonunda dönüp gidecekti ama kapıdan çıkmadan önce son bir defa daha bana baktı. “Ben kötü bir kadın değilim,” dedi ve çıkıp gitti.

Gecenin köründe kapı çaldı. Kim olduğuna bile bakmadan, koşup açtım. Loş ışık altında bu üç adamı tanıyamadım başta ama adım attıklarında yüzleri netleşti.

Santral’den iki adam, başı önüne düşmüş olan Uygar’ın koluna girmiş, ona destek oluyordu. “Zilzurna sarhoş oldu,” demeseydiler, ona bir zarar geldiğinin düşüncesiyle yere yığılacaktım az kalsın.

“Uygar!”

Hayretler içindeydim. Ona koşacaktım ki bunun sadece işlerini zorlaştıracağının düşüncesiyle önlerinden çekildim vc onlar için kapıyı sonuna kadar açtım.

“Bütün gün içiyordu.”

Peşlerinden salona koşturmuş ve Uygar’ı koltuğa oturtmalarını izlemiştim. "Hiç onluk bir şey değil!”

Uygar gözlerini kapamış, başını da geriye, koltuğun ballığına atmıştı. Kaşları, duruşmalarında olduğu üzere ciddi meseleler üzerindeymiş gibi çatık ve dudakları da sıkıca kapalıydı ama bariz bir perişanlık okunuyordu halinden.

Ben koltukta yanına otururken adamlar, “Biz gidelim,” dediler. “Böyle habersiz geldiğimiz için kusura bakmayın. İyi geceler.”

“İyi geceler. Sağ olun.”

Benim dokunuşum onu daha da mahvedecekmiş gibi ona yaklaşmaya çekindim. Oysa onu bağrıma basmaktan öte ona verebileceğim hiçbir dermanım yoktu.

“Ne oldu sana?” Cevap vermedi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ağır ağır nefes alıyordu. Hemen ayağa kalktım. “Nasıl bu kadar içebilirsin? Yarın işe gideceksin! Sen asla böyle sorumsuz davranacak bir adam değilsin. Ayılman lazım, kahve yapayım sana.”

Fakat Uygar kolumu yakalamış ve beni geri oturtmuştu. O yaralı sesiyle bana, “Meira,” diye seslendiğinde kalp atışlarım yeniden arşa fırladı.

“Uygar...”

Ter damlacıkları alnında birikmişti. Gözlerini aralamaya çalıştı ve başını omzuna doğru düşürerek bana baktı. Kan lekelerinin yayıldığı parmaklan yanağıma uzandığında,

gözlerim birden büyüdü. O ana kadar kanadığını fark etmemiştim. Koluna yapıştım hemen.

“Uygar, kan...”

Telaş içinde dizlerimin üzerinde dikildim ve Uygar’ın ceketini çıkarmaya çalıştım. Çok ağırdı ve hareket de etmiyordu. Ceketi anca aşağıya indirerek kolunu açığa çıkarabildim. Tişörtünü kıvırdığımda ise dün gece üst kolunda açılan kesiğin sandığımdan çok daha ciddi bir yara olduğunu ve kesinlikle herhangi tıbbi bir müdahalede bulunulmadığını anladım.

“Uygar, bu kolunun hali ne? Doktora baktırmadın mı?”

Lavabodan ilk yardım setini kapmak için yerimden kalktım ama Uygar yeniden kolumu tuttu. Kan kaybından ve alkolden hali kalmamıştı bile ama beni kendisine çekebildi yine de.

“Gel,” dediğinde tüylerimi diken diken etti, öyle yitik söyledi ki bunu...

“Yarana bakmam lazı-”

“Meira, gel bana.” Biraz daha çekti beni kendine, neredeyse kucağına oturacaktım. “Ne yaptın bugün?”

“Uygar...” Bu alakasız sualini anlamlandıramadım.

“Sıkıldın mı evde?” dediğinde artık gerçekten de sanrı geçirdiğini düşündüm.

“Hayır.”

“Dünden beri görmüyorum seni.” Uykuya dalmaya hazır gibi konuştu. “Nasıl uzak kalırsın benden?”

“Sen gittin.”

“Gitmem ben. Sen zorunda bırakmışsındır.”

Sessizleştim ama kolu kan içindeydi. O sıcaklık aklımı başıma getirdi ve birden doğruldum. “Bütün gün bu haldeydin.” İlk yardımın bir işe yarayacağı yoktu, hemen Uygarın telefonunu kaptım ve nihayetinde karşıdan istediğim sesi duyduğumda, “Verda, kimi arayacağımı bilemedim,” dedim. “Bizim eve doktor göndereb’dir misin? Çiftliğe çağırdığınız doktorlarınız vardı diye hatırlıyorum.”

Verda'nın, "Ne oldu?" diyen endişeli sesi duyuldu, "İyi misiniz?"

Ona olan biteni anlatıp lavaboya koştum. Temiz su ve bezle geri geldiğimde zor bela Uygar'ı soydum. Yarası korkunç bir hal almıştı. Uygar yeniden gözlerini kapamış, baygın gibi arkasına yaslanırken temiz suyla yarayı temizledim, bunun dışında bir şey yapamazdım.

On beş dakika bile geçmedi ki bahçemiz gürültüyle inledi. Savaş çıktı sandım ve koştur koştur dışarıya çıktım. Art arda bahçeye onlarca araba girdi, motor gürültüleri beni kulaklanmı tıkama isteğiyle doldurdu ve arabalardan inen aceleci halk gözümü korkuttu.

Başı Verda ve Mert çekiyordu.

"Ne oldu?"

Mert bir çırpıda eşiği geçerek içeriye daldı. Uygar'ı yarı baygın halde görünce, "Sonunda öldürdün adamı, ha?" dedi bana.

Verda, onun dün gece yaralandığını biliyordu. Menin koluna vurdu. "Deli deli konuşma!"

Bade de gelmişti. "Uygara ne olmuş?" dedi. Arkadan diğer Santral üyeleri seçilebiliyor, sualleri aklımı bulandırıyordu. Doktora yol verdiklerinde yaşlıca bir adam Mert'in ardından içeri geçti, Uygar'a yetişti. Çınar da hemen dibimizde bitmiş, durum değerlendirmesini bekliyor, Uygar'a bakıyordu.

"Sağ ol, Verda," dedim. "Ama *doktor gönder,* derken *yalnız doktor gönder,* diyordum, bütün Santral'i değil."

"Yerin kulağı vardır, hayatım. Ne yapayım?"

Bade, "Anons geçtin," diyerek ifşa etti onu.

tç çekerek baktım bu kalabalığa. Hepsi tanıdık yüzlerdi ve bu kadar insan sadece Uygar için gelmişti. O bilmezdi ama sevildiğini. Öylesine inanmıştı ki kimsesiz olduğuna, ona yardım için uzatılan elin bile onu iteceğini sanıyordu. *Ne büyük bir yalnızlık olmalı kalabalığın içindeki...*

Doktor, Uygar'ın yarasıyla güzelce ilgilenmiş, bizi de bir güzel paylayıp gitmişti. Men ve Çınar onu yukarıdaki odaya çıkarıp yatağa yatırdığında, Verda dışarıda bekleyen ahaliye çay ikram ediyor, Uy-gar'ın iyi olduğunu söylüyor, etrafta bir coşku hali kopuyordu.

Her şey bittiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Artık herkes yavaş yavaş arabalarına binmiş, evlerine gidiyordu. Verda, "Kalabilirim, biliyorsun," dedi.

"Gerçekten gerek yok. Her şey için teşekkürler."

Verda uzanıp bana sarıldığında kalbimi yabancısı olduğum bir his kapladı. Bir yere ait olan, bir aileye dahil olan, bir sıcaklığı paylaşan, sevilip sayılan, korunup kollanan biri gibi hissettim kendimi. Ne garip. Kimsesizliğe mahkûm olduğumu sanıyordum. Dahası, bu cezayı hak ediyordum ama yeni bir şans sunulmuştu sanki bana.

Ancak Verda geri çekildiğinde bana yaydığı sıcaklık da onunla beraber gitti. Bu da bana, bu insanların benim gerçekte kim olduğumu bile bilmediği için aramızda oluşan veya oluşacak olan her bağın sahte olduğunu hatırlattı. *Doğru.*

Onları yolcu ettikten sonra yukarı çıktım. Cılız bir ışık büzmesi onun yatakta uzanan bedenini aydınlatıyordu. Sessizce yaklaştım. Uyuduğunu sanıyordum. Elimde su ve bez vardı. Yatakta dibine oturdum ve temiz havluyu suya daldırdım. Ateşler içindeki bedenini so-ğutacaktım.

Uygar ise bu sesi işitmiş ama gözlerini açamayacak bir halde olduğu için sadece elini yatakta gezdirmişti.

"Buraya..." dedi boğuk bir sesle. "Meira, gel yanıma?

Yanına uzanmadım ama elini tuttum hemen. "Buradayım?

"Buradasın." Elimi sıktı ki gerçekten de inansın. "Buradasın. Benimlesin?

"Seninleyim." *Bundan sonra daima şeninim.*

Boştaki elimle havluyu sudan çıkardım ama iki elimi kullanarak suyunu süzmek istediğimde Uygar bırakmadı. Mecburen onun elini de beraberinde götürerek havluyu sıktım ve ateşler içindeki alnına serdim. Çıplak göğsü aldığı derin nefeslerle öyle ağır ağır inip kalkıyordu ki nefes aldığına inanmak zordu, korkunç bir haldeydi.

Parmaklarım renk kalmamış yüzünde gezinirken uzun uzun iç çektim. "Ah, Uygar... Ne yaptın kendine?"

Kalmış bütün gücüyle elimi sıkıca tutuyordu, gitmemden korkar gibi. "Sen..." dedi ama devam edemedi.

"Ben?"

Çok ağır ve kesik kesik, “Se- Sen, sana olan hislerimi cepte görüyorsun? dedi. “Evet. Yanılmıyorsun. Ben senden vazgeçemem. Zaafımı bana karşı silah olarak kullanıp duracak mısın?”

Ölümcül bir hastalığa yakalanmışım gibi içimi ateşli bir titreme esir aldı. Elini yanağıma bastırdım. “Hayır,” dedim defalarca. “Bir daha yapmayacağım?

Onda hiç duymadığım perişan bir sesle, “Yapacaksın? dedi, işte o zaman sessizce ağladığını fark ettim. Delirdiğimi düşündüm ya da birazdan delireceğimi. Kendimi onun üzerine attım, parmaklarımı sıcacık yüzünde gezdirdim. Onu hemen burada kaybedeceğimi sandım.

“Yapmayacağım!” derken şiddetli bir ağlama krizine kapılmıştım. “Bir daha asla yapmayacağım?

Gözlerini açabilecek halde olsaydı bile beni görmemek için kapalı tutardı. “Sen bana tabiatından düşmansın? dedi.

“Uygar...” Onun gözyaşlarını silsem bile benimkiler düşüp duruyordu yüzüne. “Ben sana âşığım?

Durdu. Dudaklarının öylece aralık kalmasını ve nefes almayı unutmasını izledim ancak büyü çabuk bozuldu. Çatlak sesi, “Sen kendinden başka kimseyi sevmezsin/ diye bana hatırlattı.

Yüzünü tuttum. “Severmişim demek ki.” Bana bakmasını istedim fakat bir türlü gözlerini açmadı.

“Yalandır. Bana yalan söylemiyorsan kendine yalan söylüyorsun* dur.”

Hırsla, “Dün gece o yere, bir an olsun zarar görebileceğimi umursamadan girdim senin için,” dedim. “Aşk romanı mı sanıyorsun hayatımızı? Perişan haldeyiz. Hislerimiz de hiç yardımcı olmayacak bize, öylece edeceğim laflar mı bunlar sence?”

Daha da kötüleşti. Ter içindeydi, sözlerini dahi rüyalarından birinden buraya söylüyormuş gibiydi. “Sen cellatsın. Kafasını kestiğin adama âşık olmuşsun,” dedi bana. “O kafatasıyla bir ömür aşk yaşarsın arak.”

Ona sarılmaya çalıştım, “öyle deme. Öyle söyleme, Uygar.”

Göğsü, son nefesini veren bir adamınki gibi ağır ağır kalkıp indi. “Keşke hâlâ yaşıyorken sevseydin beni.”

Bunca yorgunluğa rağmen beni uyandıran şey görev bilincim oldu.

Uygar'ın avcuna yanağımı yaslamış, yatağın küçük bir ucuna kıvrılarak öylece uyumuşum. Uyandığımda gözlerimde yaşlar vardı. Uygar ise bütün gece ter atmış, en azından normal bir renge dönmüştü.

Onu yatakta bırakıp mutfağa indim. Mantarlı omlet yapmayı denedim, yanına da taze sıkılmış portakal suyunu koydum. Doktorun tembihlediği ilaçları da çıkarmıştım ki Uygar tam vaktinde merdivenlerden indi.

"Kendini zorlamasaydın keşke. Yatağa getirecektim ben."

Koluna sarılı küçük bir bez parçası dışında üstü çıplaktı. Bana kısa bir baktıysa da ilgisizce geçip gitti ve sadece su içti ama öylece mutfaktan geri çıkmasına izin vermedim.

"Kahvaltı hazırladım. Doktor *yemek yiyerek gücünü kazansın** dedi."

"Aç değilim."

"Otur?

Bu emrivakiliğim karşısında adımları durdu. Sırtındaki kasların neredeyse tek tek gerildiğini gördüm. Bana döndüğünde yüzünün hâlâ normaline göre soluk bir hali vardı. Bu yüzden kara gözleri şimdi daha ön plandaydı. Bana kızgınlığını sözlere hiç ihtiyaç duymadan böyle net anlayabildim.

Bana doğru adımladığında tartışmaya hazırdım ama beklenmedik bir hareketle arkamdaki tezgâha koyduğum tabağı aldı ve masaya oturdu. Ben de yanına oturmadan önce elimin tersini alnına koydum ve ateşi var mı diye anlamaya çalıştım. Dünkü haline göre çok soğuktu. Rahatlamıştım.

Yanına oturduğumda ikimiz de birbirimize bakmıyorduk. Haberi yoktu ama neredeyse iki gündür ağzıma tek bir lokma atmamıştım. Midem, sanki büzülüyor ve sırtıma yapışıyordu. Bütün bu olanlar, bütün bu stres bana bunu yapıyordu.

"Ağrın var mı?"

Mesafeli bir karşılıkla, "Hayır," dedi.

Tıpkı istediği gibi susacaktım ama ben istemedim. "Dün gece yaşananları hatırlıyor musun?" diye sordum.

Sana âşık olduğumu söylememi hatırlıyor musun?

“Evet.” Kalbim sıkıştı ancak sakin kaldım. Uygar ise bu halimi küçümsercesine bir tavır takındı. “Korkma, tşine devam edeceksin. Bunun için aşk yalanlarına başvurmana gerek yok.”

Feci bir hezimete uğramışım gibi parçalanma ayrılacaktım şimdi. Bütün yüreğiyle seven, iyi huylu, tatlı bir âşığı kendi ellerimle mahvetmiştim ve şimdi de ona olan gecikmiş aşkımı bir türlü ona kabul ettiremiyordum.

“Senin için sözlerimin bir kıymeti olmamasını anlıyorum,” diye mırıldandım.

Bana döndüğünü gördüm ama uzanıp sandalyemin bacağını tutmasını ve birden beni tek eliyle kendisine doğru çekmesini beklememiştim. Dip dibeydik şimdi. Yüzündeki o donuk ifadeyle gözlerimin içinde birilerini yakalamaya çalışıyormuş gibi bir dikkatle bakıyordu.

“Çünkü aynı sözleri eden kadın, bana silah doğrultabiliyor.” Hiddetinin gerçek boyutunu gizlediği için sadece sessiz kalmak istedim. O ise yüzüme biraz daha yaklaştı. “Senin dilin zehir, öyle tatlı sözler edersin ki adama, onu diri diri gömdüğünü bile unutturursun. O yüzden, iyi oldu aslında. Bana yıllar önce mezarımın başında dikilen kadının sen olduğunu hatırlattın. Şimdi, güzelce işini yapacaksın. *Yeniden başa dönmeyeceğiz,* dedik. *Bu sefer bir sona varacağız,* dedik. İstiyorsan çek o tetiği ama unutma, artık benim parmağım da tetikte, Meira.”

Afallasam da bir fısıltı gibi çıkan, “Asla çekmezdim o tetiği,” diye verdiğim cevap tereddüt içermiyordu.

Sandalyemi bıraktı. “Göreceğiz.”

Bir kavgadan çıkmışım gibi üstümü başımı düzeltme ihtiyacı hissettim. Sandalyemi eski yerine kaydırdım ve boğazımı kibarca temizledim. Yemeğini bitirmişti ama ilaçlarını içerken yavaştı.

“Dün akşam annen geldi,” dedim az sonra.

Tek elini masaya dayayıp bana döndü. “Buraya?”

“Evet.”

tik merakını yitirdiği andaki vazgeçişini izledim. “Ne diye gelmiş?”

“Seni yemeğe çağırmak istemiş. Onu içeri aldım. Bu hoşuna gitmez diye düşündüm ama biraz kötü görünüyordu.”

İlgisi hemen geri geldi. “Neyi vardı?”

“Ciddi bir şey değildi,” dedim. “Gözleri karardı.”

“Düzeldi mi sonra?”

“Evet, kendine geldi. Seni yemek için ikna etmemi istedi benden.” Bu yemeği Hakan için istediğini düşünmedi bile. Ne saf ne de aptal olduğu için ama böyle bir pisliği annesine kondurmak istemediği için.

Birçok şeyi değerlendirdi kafasında ama sonunda, “Gidemem,” dedi. “İşim başımdan aşkın.”

Gideceğinden emindim. Onu yalnız göndermeyeceğimden, yakında kendimizi oldukça entrikalı bir aile yemeğinde bulacağımı kafamda kurmuştum bile.

Son ilacını da içtikten sonra bana baktı. “Ana karargâha, Chaya ve Yosef geliyormuş. Onları yakalayacağız.”

Bunu bekliyordum.

Santral’in toplantı salonunda, geçen gün yaşananlardan Ötürü artık farklı bir gerginliğin kol gezdiği ama yine de dikkatle dinlendiğim o ekibin önündeydim.

"Chaya ve Yosef Shavit’le Ezra Navon’un yolda olduğu bilgisini aldık.’* Kaçırıldığım güne ait kamera kayıtlarından alınmış bir karedeki Ezra’nın yüzü akıllı tahtaya yansıyordu. “Artık Shavitlerin adamları buralara yerleşiyor, silahları toplanıyor, Önden gönderdikleri birlikler yeterli verileri toplamış, analistlerce bunlar gözden geçirilmiş ve strateji uzmanlarına sunulmuş. Saldırmaya hazırlar. Liderlerine ihtiyaçları var. Size Shavitler şöyle, Shavitler böyle demiş olabilirim ama sizi temin ederim, buradaki asıl problemimiz Ezra olacaktır. Bugün özellikle bunu konuşmak istedim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum, artık kesinleştiğine göre size bundan bahsedebilirim. Ezra Navon’un, Şeyh için özel yetiştirilen bir suikastçı olduğuna dair bazı bilgiler var. Ortada kesin bir kaynak yok ama üzerinde durulması gerekecek kadar önemli bir ihtimal. Kendisi Şeyh’i gören nadir insanlardan.”

Asıl problemimiz Shavitler olduğu için pek üstünkörü anlattığım Şeyh’i bu sefer detaylarıyla sunmamı istediler.

“Aryeh Shavit. Bu gerçek adı dahi olmayabilir. Benim de kendisine dair bildiklerim fazlasıyla sınırlı,” dedim. “Tarikat içinde onu *Yüce Lider, Üstün Rabb* gibi uzun uzun isimlerle andıkları için, ben şeyh demeyi tercih ediyorum. Ailesiyle beraber yaşamadığını biliyorum. Yalnızca en güvenilir müritleriyle beraber kaldığı bir yerleşim yeri var. Görüşmelerini daima kendi tarafının belirlediği güvenilir yerlerde yapıyor. Büyük konvoylarla geziyor, nerede ne yaptığının bilgisi asla sızdırılmıyor. Şeyh’in konumu yalnızca tarikat için değil, ülke için de önemli. Son iki cumhurbaşkanına seçimleri kazandırdığı için iktidarın en güçlü destekçisi. Onun rızası olmaksızın bir adayın parlementoda oy birliğiyle kazanması mümkün değil. Kısacası Şeyh, İsrail’in en önemli adamı ve Ezra da onun için eğitilmiş, ona en yakın müritlerden biri.”

Onun ismini dahi biliyor olmam birçok soru işaretleri doğurmuştu. İktidar oyunlarının böylesi karanlık tarafları olduğunu herkes bilirdi ancak herkes, bütün dünyadan gizlenen isimleri bilmezdi.

Başta Tengiz’ in kafasında çokça soru işareti vardı. İşi gereği siyasetle yakından ilgiliyken bu isimleri hiç duymamış gibi fikirsiz göründüğünü fark ettim. Elbette, “Bunu nereden biliyorsunuz?” diye soracaktı.

Böylesi derin bilgiler vermem, ifşa olmamı sağlayabilirdi ancak bu savaşa kör ve sağır girmemeleri açısından bu bilgileri edinmeleri dc önemliydi. Bu yüzden kendimi boşvereli çok oluyordu.

Tengiz, bu sessizliğim üzerine biraz da imayla, “Kusuruma bakmayın,” dedi. “Unutmuşum. Gizli kaynaklarınızı paylaşmak istemiyordunuz.”

Taviz vermeden, “Şeyh’in yerini, belki rutinini, zaaflarını biliyor Ezra,” diye devam ettim. “Şansımıza, şimdi uzun yıllardır Shavitler için çalışıyor.”

“Bu bir güvenlik açığı değil mi?”

“Şeyh’in onu bilerek görevlendirme ihtimali var,” dedim. “Shavit-lerin çöküşte olduğunu ve aile içi durumlarının epey karışık olduğunu biliyoruz. Ezra’yı bir kaynak olarak kullanıyor olabilir.”

iki seçenek var gibi görünüyor: Ezra ya umduğum gibi bir idealist ve benim başa geçmemi, Shavitleri yok etmek için istiyor ya da o tahtta kendisi oturmak isteyecek kadar aklını yitirmiş ve Shavitleri leş yiyici bir akbaba gibi gözlüyor. Yetmiş beş yıl sonra ilk defa Şeyh’in, Shavit dışında biri olabilme ihtimali fısıltılarla etrafta dolaşıyor. Şeyh, gerçekten de hastaysa zamanında onu destekleyen aile bireyleri, meclis üyeleri ve siyasetçiler de farklı isimlere yönelecektir. Yehuda amcam, nereye kadar idare edebilir? Onun açgözlü ve budala bir adam olduğunu herkes biliyor. Chaya’yla Yosef,

fazla genç ve toy görülüyor. Kendi alanlarında yetenekli olsalar da koca bir örgütü yönetmek için yetersiz olduklarını, onları yükseltmek için varını yoğunu ortaya koymuş anne babaları bile biliyor. Öte yandan Elisheva Shavit, namı diğer üvey babaannem, benim bu aileye kabul edilebilme sebebimin Şeyh Aryeh Shavit'in buna izin vermesi olduğunu söylemişti. Belki de Aryeh Shavit, Ezra'yı göndererek bu yüzden beni geri getirtti. Sadece bir veraset meselesi değildi. Shavitleri kurtarmak için Benjamin gibi nitelikli bir oğulun -elbette babam beni korumak için bu veraseti hazırlamıştı, başa geçmemi istemiyordu- tavsiyesini dinleyecekti.

O halde Shavitlerde olduğum dönem boyunca Şeyh neden benimle hiçbir şekilde iletişim kurmadı?

Çok fazla bilinmeyen vardı. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sanırım Ezra'nın benden yana olduğunu düşünmek, bir çıkış yolu ve büyük bir umut gibi gözükmüştü gözüme ama ihtimaller can sıkıcıydı. Mektubu da Şeyh'e mi götürdü o halde? Beni aileden korumak için gizlemedi.

Sonlara doğru konuyu toparlayıp, "Çoğu Moshe örgütün planlarından habersiz olarak savaşır ki esir düştüklerinde satabilecekleri bilgiler minimum düzeyde olsun," dedim. "Bunu siz de görmüşsünüz-dür. Karargâhtaki adamlar birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı, değil mi? Şeyh'e ya da aileye yakın adamlar da yakalandıkları takdirde zehir içerek intihara teşebbüs edebilirler. Bu aklınızda kalması gereken bir ihtimal. Önlem alalım. Ezra, kuzenlerden de büyük bir av çünkü. Kuzenleri yakalarsak aileyi, Ezra'yı yakalarsak Şeyh'i indirebiliriz ve bu iş çok erkenden bitebilir."

Yerime oturdum. Herkes sırayla kendi alanı gereği durum değerlendirmesi yaparken sessiz kaldım. Sıra Uygar'a gelmişti. Polat Kara-şah, meclisteki üç adamın Shavitlere yardım eniğini ifşa etmiş, Uygar da onların bilgilerini Tengiz'e sunmuştu.

Toplantı bittiğinde, arabaları park ettiğimiz köşede, soğuk havanın ve sigara dumanının altında dikildik. Biz önden çıkmıştık, Uygar hâlâ içerideydi ve Tengiz'le konuşuyordu. Tengiz'in adamı Atilla, birkaç yabancıyla beraber dışarıya çıktığında Uygar'ın onunla yalnız olduğunu anladım.

Mert, gür sakalları ve iriyarı vücuduyla eski dönemlerden bir savaşçıyı andıran Atilla'yı izliyordu. Adam bu soğuğa inat kısa kollusuyla geçerken sanki yere tükürecekmiş gibi bir memnuniyetsizlikle bize doğru baktı.

"Tipini siktiğim," diye mırıldandı Men.

Verda koluna vurdu hemen. "Şşt! Sen bizim başımızı belaya sokacaksın bu gidişle! Tengiz'e bulaşma, Mert. Ciddiyim. Bu bir oyun değil."

Mert bir eli cebinde, diğeri sigarasında, “Tengiz’i de sikeyim,” dedi huysuz bir sesle. “Güvenmiyorum şu herife.”

Verda, “Uygar’ın çocukluk arkadaşı diye kıskanıyorsun sadece,** dediğinde herkes sırıttı. Bir tek Verda ciddi ve hatta endişeliydi. “Ten-giz’i kışkırtmayın. Size bir şey olmaz, Uygar var yanınızda ama sorun da bu. Uygar’ı düşman etmeyin onunla.”

Mert bu sefer itiraz edemedi. Dertli dertli, “Bazen Maria’yı özlüyorum,” diye mınldanmakla yetindi. Diğerleri fikirsizken ben şaşkınlıkla baktım ona. “Gelse de kafama sıksa keşke,” diye tamamladı sözünü.

O sırada biri yanıma yanaştı. Kalabalık bir grup olduğumuz için başta önemsemedim ama bana baktığını fark etmek ilgimi çekti. Yanımdaki adam, bizim ekiptendi. Pek tanınmadığım ama alanının en iyisi diye Tengiz tarafından ekibe alındığını duymuştum. Buğday tenli, kara gözlü, kara kaşlı bir çocuktu. Onda hep bir tanıdıklık bulmuştum ve sebepsiz yere beni rahatsız etmişti bu durum. Ben başımı çevirdiğimde bana baktığını birçok kez fark etmiştim. Bir kadın farklı ve çoğu zaman da art niyetli bir bakışı daima sezer.

“Selam.” Başımı sallamakla yetindim. “Ekip için yaptıklarım takdir etmek istedim. Yine çok iyi bir konuşmaydı. Geçen olanlarda fazla üzerine gelindiğini düşünüyorum. Belki binlerinden bunu duymak istemişsindir dedim. Bu arada, Berat ben. Gayriresmi konuşmam seni rahatsız ediyors-”

“Ediyor.”

Boğazını kibarca temizledi. “Kusuruma bakmayın o halde.”

Verda, rahatsız olduğumu sezmiş olacaktı ki diğerleriyle muhabbetini yanda bırakıp Berat’la arama süzülüverdi. Bu kışkışlama hareketini Berat okudu ve neyse ki biraz uzaklaştı.

“Ne diyor bu?”

“Hiç.”

Nihayet Uygar da çıkabildi binadan. Tengiz’den ayrılmış, o duvar gibi stabil suratıyla bize doğru gelmişti. Onu kucaklama isteğim akıl alır gibi değildi ama aramızdaki bu rezil duvarlar mahvediyordu beni. Yarı yolda duraksayıp sigara yakışım, elini siper edişini ve ilk dumanı çekerken kaşlarını çatışını izlemekle yetinmek zorunda kaldım.

Verda hemen ilişki durumumuzun kokusunu aldı tabii. “Siz ikiniz bir garipsiniz. Kavga mı ettiniz? Geçenki kaza için mi kızgın hâlâ?”

"Evet."

Uygar bizi geçip Mert, Çınar ve Erhan’ın yanına gitti.

“Sana bir şey olacak diye endişelendiğinden kızgın sonuçta. Git ve onu öp.”

Verda’ya dönüp sorar gibi baktım. “Anlamadım?”

Bunu anlamamış olmama hayretle baktı. “Hayatım, erkeklerin beyni artı ve eksilerle çalışıyor. Kötü bir şey yaptın, al sana eksi. Git ve onu öp, bu da artı. Nötrlendi. Bizim gibi kin gütmezler. Hiç komplike değiller, fazla düz mantık çalışıyor akılları.”

Uygar’a doğru baktığımda banklardan birine oturduğunu ve sigarasını içtiğini gördüm. “Gideyim ve öpeyim yani?” derken sanki Uygar büsbütün bir yabancıya dönüştü gözümde.

“Biraz da tatlı bakışlar diyorum hani, yeterli olacaktır.”

“Diyorsun?”

Verda da beni cesaretlendirmek istercesine ona doğru ittirdiğinde ilk adımımı attım ama Uygar’a varmak timsahlarla dolu bir gölü aşmak gibi zor geldi. Sapasağlam ona vardığımda ise bizi yalnız bıraktılar. Uygar bana aldırmıyor, bir kolunu bankın başlığına atmış, arkasına yaslanarak sigarasını içiyordu. Sanki daha hiç el ele bile tutuşmamışız gibi hamlemi yapmaya çekiniyordum.

Adama silah doğrultacak cesaretin var ama iki kelam edecek aklın yok, öyle mi?

Hâlâ kızgındı bana. Onu suçlayamazdım ama yanağından öpmeye de cesaret edemedim. Sanki kızacakmış gibi ne garip bir yabancılık! Ben de dalgın dalgın bir yerleri izleyip, “Bundan sonra epey meşgul olacağız, desene,” diye mırıldandım.

Durdum ve biraz sıkkın göründüm sanırım. Omzunun üzerinden bana doğru baktı. Kasık gözlerinin aşağıya doğru inmesi, bir tek sigara dumanını dudaklarının arasından salmak için soğuk ifadesini çözmesi ve o kısa birkaç saniyelik sürede bana hem en yakın hem de en yabancı insan olmayı başarabilmesi... Hem beni üşütüp hem de kollarının en sıcak ve güvenli yer olduğunu düşündürebilmesi, belki de düşman bir âşığın en yerinde tasviriydi. Beni kollarının arasına alması için canımı bile verirdim o anda ama bunu ona söylersem aramızdaki savaşı kaybedeceğimi düşündüm.

Başımı çevirdiğimde ötede, gecenin kasvetini dağıtan renk cümbüşüyle Santral'i gördüm. Ayağa kalktığımda daha cüretkârdım. "İş için önemli bir şey göstermem gerekiyor sana." Tutması için elimi uzattım. "Benimle gel. Birkaç dakika sürecek."

Elimi tutmadan ayağa kalktı. Yine de sağlam koluna girip onu Santral'e doğru götürdüm. Beş yüz metre kadar ileride bir lunapark gibi parlıyordu. O yolu yalnız yürümek de iyi geldi. Gece yarısına yaklaşıyorduk. Kalabalık coşkuluydu, onların arasından birilerine çarpmadan geçmek zor oldu ama nihayetinde birkaç karavan büfenin ardından eğlenceli kısmı karşımızdaydı işte. Atariler, langırtlar, boks makinaları, hediyelik eşya satan dükkânlar derken...

Fotoğraf kabini.

Kaşla göz arasında Uygar'ı boş bir kabine sokup perdeyi çektim. Onunla fotoğraf çektirmek uzun zamandır aklımdaydı, şimdi de onu sandalyeye oturttum. Her an çevirdiğim hileyi anlayıp, müdahale edebilirmiş gibi aceleyle birkaç bozukluk kapıp makineye attım.

"Sekiz senedir birbirimizi tanıyoruz ve daha hiç fotoğrafımız yok," diye açıkladım. "Ölür müyüz yoksa kalır mıyız belli değil. Bizden geriye bir şey kalsın en azından."

Geri sayım başladığında hâlâ biraz süremiz vardı ama Uygar iki kişilik koltuğun ortasında tek başına bütün yeri kapladığı için ben yanında dikilmekle yetindim. Sonra da sanki kendi yüzüm sirke sat-mıyormuş gibi, "Fotoğraflar ölümsüzdür, Uygar," diye heykel gibi dikilen adamı uyardım. "Kızgın görünürsen hep kızgın kalacaksın."

"Gel buraya da bitirelim şu işi." Beni kolumdan tutmuş ve kucağına çekmişti. "İşim gücüm var."

Bu da güzel bir gelişme.

Fiziksel mesafeyi aştığımızda biraz olsun rahatladım. Gülümsedim. ilk fotoğrafı çektiğinde ve ekrana verdiğinde Uygar'ın da güldüğünü gördüm. Biraz sönüktü ama o kadar yakışıyor ki ona gülmek... Bu görüntü içimi ısıttı birden. Ayrılmaz bir bütün oluşumuz tescillenmiş gibi hissettim, duygulandım ve dönüp Uygara sarıldım. O bana sarılmadı ama kucağındaki oturuşumu destekleyecek şekilde eli bacaklarımdaydı.

Geri çekildiğimde bütün gün yüzünde taşıdığı o soğuk maskenin biraz daha yumuşadığını gördüm.

"Hâlâ kızgın mısın bana?"

Belki bunu sorma şekJimdi ona iç çektiren. Fazla masumane bir tavırla sormuştum çünkü. Sanki ona cehennemi yaşatmamışım gibi... Melekleri ağlatacak bir cani değilmişim gibi... Daha birkaç gün önce ona silah doğrultmamışım gibi... Belki içinden tekrar tekrar *bu kadın benim felaketim,* diye geçirdi.

Uygar hareketlenip ayağa kalktığında beni de kucağından indirmiş oldu. “Evet. Kızgınım.”

Onu büyük bir hüzünle izleyişim belli ki iradesini sarsacaktı ama kendisini toparlayıp kabinden çıktığında savaşta mağlup olan taraf bendim. Dışarıda fotoğrafın tek bir kopyasını almış, bir de kırmızı kalem istemiştim.

Masaya eğilip fotoğrafın arkasına yazarken Uygar can sıkıntısıyla, “İki tane neden çıkartmadın?” diye sordu.

Tek fotoğrafımızı da kaybetmek istemiyorsan beni hiç bırakma-san iyi edersin.”

Bu belli ki hiç hoşuna gitmedi ama itiraz etmedi. Yalnız, kalemi geri verişimin ardından fotoğrafı elimden aldı. Arkasını çevirip ne yazdığıma baktı.

Mayıs 2020

Meira* oo *Uygar

17

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Akşam yedi civarında, beş arabalık konvoy hangara yaklaştı.

Konvoyun en önünde ve en arkasında birer *Transit,* öndekinde on yedi ve arkadakinde on bir adam taşıyor, aralarındaki üç zırhlı araca eşlik ediyordu. Arabaların içi görünmese de gözlerden uzak gökyüzünde süzülen termal *drone,* Chaya, Yosef ve Ezra'nın hangi arabada

"Adamları önden inecek ve karargâhı kontrol edecektir. Güvenli olduğu bildiriLmediği takdirde kuzenler araçlarım terk etmez. Çoğu yere böyle önlemler alarak seyahat ederler. "

Hangara yaklaştıklarında sırayla durmaya başladılar.

"Karargâhın çoktan ele geçirildiğini ve tuzağa çekildiklerini anlayacaklar. Derhal savunmaya geçecek, destek çağıracak ve en hızlı şekilde kuzenleri kaçırmaya çalışacaklar. "

Beş yüz metre kadar geride, askeri araçların içinde oturmuş, termal drone kamerasından olan biteni izliyordum. Elimdeki uzaktan kumandaki tuşların on altısı sekiz ayrı rakama ve harfe verilmişti, *d* ve *3* tuşuyla *d ve 6* tuşuna basıp kilitlediğimde, kapısını aralayan en öndeki araçla beraber en arkada tetikte bekleyen araç, büyük bir gürültüyle beraber havaya uçtu.

"Bu nedenle, adamları daha durumu anlayıp, önlem alamadan konvoy eskortlarını hızlıca elimine etmeliyiz. "

Patlama o denli kudretliydi ki iki araç tepetaklak olmakla kalmadı, gözün gözü görmediği topraktan sisin arasında, cehennemden kopup düşen birer alev topu gibi yanmaya başladılar. Ortadaki araçlardan en öndeki, direksiyonu kırarak dönmeye çalıştı.

“Onlara saldırmak zor. Biz kuzenleri ve Ezrdyı öldürmemek zorunda kalsak da onlar fütursuzca bizi öldürmek için saldırır. Hedef araba dışındakileri de elimine etmeliyiz. ”

e ve 5 tuşuna basıp kilitledim ve bütün araziyi kaplayan hayali satranç tahtasındaki *e5* karesini, üzerindeki araçla beraber patlattım. Transitlere göre daha dayanıklı oldukları için araç sadece ciddi bir hasar aldı ve durmak zorunda kaldılar.

“Satranç sever misiniz?”

Araziyi terk etmek üzere geriye dönen, kuzenlerin de içinde bulunduğu hedef aracı durdurmak için önlerindeki *c8* karesine bastığımda, ani manevrayla bu felaketten kaçındılar.

“Satranç tahtasında altmış dört kare bulunur ve bunlar sol baştan sütun olmak üzere adan Eye, satır olmak üzere ise birden sekize notasyon-larla kodlanır. Şu an üzerinde durduğumuz hayali satranç tahtasında, her karesine denk düşecek mayınlar gömülüdür ve bunlar, herhangi bir tür temasa duyarlı değiller. Yalnızca uzaktan kumandayla aktif edildiği takdirde patlayabilirler. ”

Kuzenleri korumak için peşinden yetişmeye çalışan bir diğer araç da *c5* karesine gelmek üzereydi ama örüntüyü anlamış olacaktı ki ani bir yanıltmayla araçlarını *b6* karesine denk geleceği üzere saptırdılar. Ben hızlıysam onlar da hızlıydı. Yine de sırasıyla *b8* ve *a8* karelerini patlatarak tahtadan çıkmalarını engelleyebildim. Böylece bizi göremeden, kurşunu sıkacakları düşmanın nerede olduğunu bilemeden, onlar için büyük zahmetlere katlandığım satranç tahtasında dilediğim gibi dönüp durdular. *a7* ve *a6*karelerini patlatmak, öyle derin çukurlar açtı ki araçlardan biri az kalsın içine düşecekti.

“Çevrede, buranın bir parçasıymış gibi görünen her detay, tahtanın neresinde olduğumuza dair bir ipucu. Ancak bunu onlar bilmiyor olacak. Fare gibi kaçışacaklar. ”

Kalan iki araba, orta alandan diğer tarafa dönmeye çalıştı. Birbirlerine çok yakın durdukları için patlataınıyordum. Kuzenlerin de zarar görecek olmasından korkuyordum. Böyle giderse kaçabilirlerdi.

Sahaya girin emri, normal bir günde benim vereceğim bir emir değildi ancak hiçbir ekip üyesi sesini çıkarmadı ve saniyeler içinde araçlar harekedendi. Bir an olsun gözümü *drone* kamerasından ayırmıyor, yolcu koltuğunda oturuyordum.

“Sür,” dedim bizim araba için de.

Uygar bile istemediği takdirde karşı gelmeden dediğimi yaptı. Tengiz'in adamları sahaya önce girdi. Mayınların üzerinden sorunsuzca geçti vc iki araca yetişti. Hem onların tahtadan çıkmamaları için barikat gibi dizildiler hem de iki arabayı birbirinden ayırmak için burunlarıyla dürtüp, silahlarıyla lastiklerini sıkıp tahrik ettiler. Karşılıklar gecikmedi. Onlar kadar modifiyeli güçlü araçlarımız yoktu, kurşun geçirmez bile değillerdi ancak çok daha arazi tipi oldukları için bir keçi gibi esnek ve inatçıydılar.

"Kuzenleri canlı ele geçirmek istediğimizi bildikleri için mayınların uzaktan kumandayla kontrol edildiklerini anlarlarsa birbirlerine yapışacaklardır "

Doçkalı(*) bir aracın tepesinde bağıran adamı işitebilecek kadar yaklaşmıştık onlara. Adam namluyu, kuzenlerin olmadığı arabaya çevirmiş, kulakları sağır edecek bir gürültüyle kıyameti koparmaktaydı. Arabaların gürültülü motorları, canavar gibi dönen tekerleklerin çığlıkları, adamların bağırışları derken başım dönüyor, bedenim ise arazideki bu inanılmaz hızımız yüzünden sürekli sarsılıyordu. Kalkan toz vc dumandan görüşü kısıtlanan kameralar, hangi kareleri patlatmam gerektiği konusunda bana artık yardımcı olmuyordu. Bunun için sahaya girmek istemiştim, kareleri bizzat görecektim ancak kuzenlerin arabasına yapışan destek, bir kuyruk gibiydi. Yılan kadar sinsice etrafında süzülüyor, bazen onu siper ediyor, elimizi kolumuzu bağlıyorlardı.

(*) Doçka. Sovyet yapımı, ağır makineli tüfek. Güçlü, dayanıklı ve hem yer hedeflerine hem de düşük irtifa hava hedeflerine karşı kullanılabilir.

Tengiz'in ekibi araçların önünü kesmeyi denemişti, biz kalabalıktık ama arazi de genişti. Fazlasıyla kısa sürdü.

e8, f8, g8 karelerini, yine sürpriz bir manevraya izin vermemek adına aynı anda patlatarak önlerini kesmeyi denedim ancak kuyrukları, bizim taraftan onların önünü kesmesi gereken bir araçla çarpışarak yolu açtı. ***h8*** karesini patlatarak çıkışlarını engelleyebilirdim ancak bizim adamlarımız da zarar görürdü. Bu nedenle geçmelerine izin vermek zorunda kaldım. İki araç da hemen boşluktan süzülerek satranç tahtasından çıkmayı başardı.

Kumandayı bir kenara bıraktım. Gerisi Tcngiz'in adamlarına kalmıştı ancak biz dc takip ediyorduk. Kum fırtınası gibi yükselen sisin ardındaki arabalarını görebiliyordum. Çiseleyen yağmur bu kum fırtınasını bastırıyor, tekerlekler çamurlaşmaya başlayan arazide dönüyor vc kuyruk aracın, kendini seve seve ölüme atarak kuzenlerini koruması yüzünden, bir türlü onları yakalayamıyorduk.

Telsizler cızırdadı. İleride çevreyi gözeten ekip, "Kaç firari'var?" diye sordu.

Arkamızda oturan adamlardan biri, "İki," diye yanıtladı. "Otoyola çıkıyorlar."

Verda'nın, "önlerini kesip enerji tesisine doğru yönlendirin," diyen sesi geldi. "Otoyola çıkarmayın."

"Anlaşıldı. Çevre yolundan dört zırhlı araç daha o tarafa doğru geliyor. Dikkat edin."

Bizimle beraber iki araç daha onların peşindeydi lâkin silahın bir yararı olmadığından bu iş bir kovalamacadan öteye gidemiyordu. Ta ki arkamızda kalan bir yerden yola giren ve av kokusu almış birer tazı gibi düşmanlara atılan iki araca kadar: Mert ve Bade.

İkisinin de önlerinde, aralarına gerilmiş bir tür çelik halat vardı. Böyle yan yana hepimizi sollayarak Shavitlerin de önüne geçtiler. Bizim ve Tcngiz'in arabası yanlarda kalıyor, İkiliye kaçacak yer de bırakmıyordu vc bu bir anlığına işe yaradı. Mert ve Bade kontrollü bir şekilde yavaşladığında, Shavitlcr de yavaşladı ancak ahırdan kaçmış boğa sürüsü gibi önümüze atlayan destek ekipleri errafı olduğundan da büyük bir kıyamet savaşına sürükledi. Bize çarpmaya çalıştılar, ateş açtılar ve agresif manevralarla bizi uzaklaşmaya zorladılar.

Bunun rehavetine kapılan ortadaki iki araba aralarındaki mesafeyi biraz olsun açtığında, Mert yavaşlayarak aralarına girdi ve Bade'nin de uyumlu manevralarıyla araçlardan birini halat yardımıyla feci halde kapana kıstırdı. Bu aracın kontrolsüz debelenmesi ve sağa sola savrulup ip yüzünden tekrar tekrar İkiliye çarpması, çamurlaşmaya başlayan bu arazide Mert ve Bade'nin işini de zorlaştırmıştı ama işte asıl o zaman onların profesyonel sürücü olduğunu anladım. Şayet onların yerinde başka biri olsaydı, düşman araçla beraber dengeleri şaşar, direksiyonu kontrol edemezlerdi ama Özellikle Mert, aracın bu agresif savruluşlarını dahi bir şekilde kontrol edebiliyor, onu beyhude debelenmeler eşliğinde peşinde sürükleyerek yoldan tamamen çıkarıyordu.

Artık termal kamera olmadığı için, *"Kuzenler arkada kalan araçta değiller,* ''diye anons geçildi.

Böylece geriye kuzenlerin aracı ve destek ekipleri kaldı. Bizimkiler dc ötelerden belirdi. Düşmanlar otobana çıkmasın diye onları engellediler ve sonuçta şehir çıkışlarında enerji tesislerinden birine girmek üzereydik. Burası geniş ve yine terk edilmiş gibi duran kimsesiz, ıssız bir verdi.

Tesisin diğer tarafında yapıların arasından ve karanlığın içinden farlar yandığında içim rahatladı. Bizimkilerdi. Başı Çınar çekiyordu ve onlarca araçla beraber düşmanların önünü kesmek için saklandıkları köşelerden çıktılar. Çınar'ı, yaz ayıymış gibi o kısa kollu gömleğiyle ve şortuyla görebiliyordum. Aracının kasasına çıkmıştı ve dudağının kenarından sarkan sigarasıyla doçkanın namlusunu bize doğru kaldırmış, bekliyordu.

Shavitler için bu bir çıkmaz sokaktı. Uygar da gaza köklerken nihayet en büyük ikinci düşmanını kendi pençeleri arasına alacağı düşüyle sinirden kasları seğiriyordu.

“Uygar, sen çıkma.”

İşte bunu dinlemezdi. Karşıda Ezra olacaktı.

Araçlar ağır frenler eşliğinde sarsılarak, birer birer dururken Ver-da’nın, “Kaçıyorlar!’’ diye bağırışı duyuldu. Öndeki düşman araçlar, bizimkilere karşı siper olarak geçip, dururken Ezra, Yosef ve Chaya’yı araçtan indirmiş, onları ilerideki binaya doğru kaçırmıştı.

Uygar da neredeyse araba durmadan hırsla arabadan atlamış ve belki de onu hiç görmediğim bir hızla binaya doğru koşmaya başlamıştı. Belindeki silahına uzanışını endişeyle izledim.

“Uygar!”

Durmadı. Yine aynı hatayı, bu sefer eskisinden bile az tereddüt ederek yapmak üzere ben de arabadan adadım. Verda hemen, “Yapma!” diye bağırsa da Uygar orada yalnızdı. Bununla ne yapacağımı söylemeliydi asıl.

Düşmanların destek ekibi çoktan bizi basmıştı. Yeterince kao-tik değilmiş gibi etraf iyice bir savaş meydanına döndüğünden siper alarak koşmaya başladım ama daha binaya giremeden Tengiz birden önümü kesti. O an bana emir zırvalıklarından bahsederek kolayca düşmanım olabilirdi ancak o bunun yerine bana bir tabanca uzattı.

“Yanımdan ayrılma.”

On katlı binaya attık kendimizi. Duvarlardan bazıları yıkık dökük, merdivenlerden birkaç basamak çökük, etraf tuğla, alet edevat ve çimento çuvallarıyla doluydu. Dahası içeride, dışarıdaki araba farlarının aydınlattığı kadarıyla bir şeyler seçilebilse de etraf fazlasıyla karanlıktı. Üstüne üstlük bu patlama, bağırma, frenlere asılma, katlar arasında koşuşturma sesleri içinde kafayı yememek, nereye gideceğini bilemeyip, öylece etrafta dönüp durmak da olasıydı.

Çıkış nerede? Kuzenler ve Ezra nerede? Çoktan kaçtılar mı yoksa? Uygar iyi mi? Ya bir şey olduysa? Ya Ezra'yı yakalama hırsıyla dikkatsiz davranırsa?

Ter içinde kalmıştım. Tengiz’in adımlan da öylesine büyüktü ki ona yetişemiyor, sürekli takılıp düşecek gibi oluyordum. O, merdivenleri üçerli üçerli çıkarken benim çoktan nefesim kesilmişti. Korkuyordum, etrafımı seçemiyordum, biriyle karşılaşsam ne

yapardım, onu bile bilmiyordum. Kas gücüm yoktu, dövüşmeyi bilmezdim, bir tek silahtan anlardım ve onun da dokuz kurşunluk haznesi vardı.

Derken birileri önümüze atladı. Nerede o makineye dönüşen soğukkanlı kadın? Çığlık atarak geri kaçtım. Neyse ki Tengiz, adamın silah tutan kolunu, benim tepki süremden de hızlı tuttu ve onu duvara yapıştırdı. Birini vurdu ama üç kişi daha geldiğinde etraf karıştı. Silahımı kaldırsam da onlarla fazla yakın boğuşmaya başladı.

"Neredeler?"

Uygar'ın sesini duyduğumda derhal bütün ilgi alakam uzun koridorun sonuna kaydı. Tengiz, düşman, hepsini unuttum vc Uygar'a koşmaya başladım. Sonunda gördüm onu. Birini yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırırken yüzündeki kan lekeleri ve o hırslı ifadesi kanımı dondurdu. Uygar hiçbir zaman dikkatsiz davranacak vc kendini kaybedecek biri olmasa da Ezra onu büsbütün çıldırtmış olmalıydı. Anık bu görev de Shavit ailesi de umurunda değildi. Tek derdi Ezra'yı yakalamak ve onu gebertmekti.

Ona doğru koşmaya başladığımda Uygar adamı öylece kenara atmış ve köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Kimseye yerimizi bildirmemek adına ona seslenmedim ve hızımı artınp peşinden köşeyi döndüm ama hiç beklemediğim üzere boğazımı sıkı bir el sarmış ve bedenimi geriye doğru çekiştirip sırtımı duvarla birleştirmişti. Elimdeki silah düştü ve anında vücudumdaki kan dolaşımı durmuş gibi bütün dünyam karardı. Bu sadece birkaç saniye sürdü. Uygar, ben olduğumu anlayınca hemen ellerini geri çekmiş, boşalan ayaklarım beni tutamaz diye de belimden yakalayarak dengemi korumuştu.

"Sen... Ne yapıyorsun burada?"

öksürerek, "Ya burası tuzaksa?" diye konuşmaya çalıştım.

"Ne tuzağından bahsediyorsun?" Uygar endişeyle ifademi, boynumu ve titreyen ellerimi izliyor, ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Adamlar sıkıştılar, kaçmadan onları yakalamam gerekiyor. Neden buradasın? Yine mi aynı şeyleri yapıyoruz? illa ikimizi de öldürtecek misin?"

Dengemi kurduğum gibi ondan ayrıldım. "Sen nereye, ben oraya. Sana söyledim."

Elbette Uygar ona katılmamı istemiyordu ama bu raddede beni tek başıma göndermek gibi bir seçeneği de yoktu. "Burada bekle."

Önden gitmek üzere arkasını dönecekken birden kendimi yere attım, az önce düşen silahıma sarıldım ve Uygar'a doğru kaldırdım. Saliseler bile geçmedi belki, Uygar'ın

da aniden kendi silahına davranması ve onun da aynı anda bana dönerek namluyu alnıma doğrultması bir oldu.

Ben tetiği çektim ama o ateş etmedi.

Silahımdan çıkan kurşun, Uygar'ın arkasında kalan düşmanlardan birine isabet ettiğinde adam yere yığıldı. Zaman durdu. Bir tek gümbür gümbür atan kalbim hareket ediyor, göğsümü kaldırıp indiriyordu, onun dışında göz bile kırpmıyor, kuru bir nefes çatlamış dudaklarımın arasından geçerken gözlerimi Uygardan ayıramıyordum. Uygar arkasına bakmadı hiç ama kurşun onu teğet geçtiğinde ve arkasında birini indirdiğinde başından beri hedefin kendisi olmadığını, onu koruduğumu anladı.

Ama o, silahını beni korumak için değil, bana doğrultmak için çekmişti. Bir refleks gibi onu vuracağımı düşünerek kendini koruma isteğiyle kaldırmıştı o silahı, öylece kalakalmıştık ikimiz de. Yine geçmişte, birbirimizin gözlerinin içinde, defalarca kez birbirimizi Öldürdüğümüz o senaryoların birinde, korku içindeydik. Benim elimde bir silah, Uygar'ın elinde diğer bir silah. İki namlunun da hedefi biziz, yıllardır hiç değişmediği gibi iki düşman ve birer âşık olarak yine karşı karşıyayız.

İstiyorsan çek o tetiği ama unutma, artık benim parmağım da tetikte, Meira, demiş ama o tetiği çekemeyeceğini söylememişti.

Silahımı indirirken iyice ağırlaşan bedenimi titreyen dizlerim zor kaldırıyordu. Uygar benden de geç geldi kendine. "Sen..." deyip bana doğru yaklaştı. "Sen iyi misin?"

Kafamın içinde dönen uğultulara bir de dışarıdan yükselen sesler eklendi. Uygar'a odaklanamıyordum bile. Koca bir aracın yaklaşma sesi yankılanıyordu etrafta. Aşağıda işler iyice kızışmış olmalıydı ve benim buradan çıkmam gerekiyordu.

Uygar'ı hızla geçip koşmaya başladım. "Dur!" diye bağırdığını ve arkamdan koştuğunu duydum ama bir yerlerden döndüm ve ortalardan kayboldum yoksa ağladığımı görecekti.

Kefaretimi ödeme şansım kaçıyor. Vicdanımı biraz olsun rahatlatabilmek için elimden bir iş gelmezse artık, ben daima onu vurmamı bekleyen adamın gözlerindeki o bakıştan fazlasını hak etmeyeceğim.

Merdivenleri tırmanırken o motor gürültüsü iyice arttı. Zamanla yarışırken, sesler iyice yakınlaşırken, rüzgâr bulduğu her delikten beni devirmek ister gibi şiddetle eserken, dışarıda yağmur bastırırken, karanlığı yapay ışıklar yararken, önümde, arkamda, sağımda, solumda düşmanlar her karanlık delikten fırlamaya yer ararken, bir görünüp bir kaybolurken, ardımda çok uzaklarda, "Neredesin?" diye bağıran adamı

tanımayacağım kadar aklım fikrim başımdan giderken *kazanmalıyım,* tek düşüncem oldu.

Büyük bir trans içindeydim sanki. Merdivenleri çıktığım gibi bir koridor bekledim, koşacaktım ama kocaman bir uçuruma denk geldim. Karşımdaki duvar tamamen kırık olunca bir helikopterin karşıdan gelişine birebir şahit oldum. Uzansam dokunacaktım sanki, pervanelerin dönüşü mümkünmüş gibi beni teğet geçti sandım. Kulakları sağır edecek bir gürültüyle vc beraberinde bir hruna çıkararak karşımda yükseldi sanki. Zaman yavaşlamış, pervaneler ağır ağır dönmeye, etraftaki toz ve duman ağır ağır dağılmaya, dışarıdan içeriye taşınıp üzerime savrulan yağmur damlaları ağır ağır tenimden aşağılara süzülmeye başlamıştı.

Helikopter tepeye doğru gözden kaybolurken bu titreyen dizlerle zor bela merdivenleri çıkmaya devam ettim. Helikopter onları çatı katında bekliyor olmalıydı, son bir kat kalmıştı ama merdivenleri çıkmayı daha yeni bitirmiştim ki hiç beklemediğim bir anda köşeye gizlenmiş biri, bir karabasan gibi karanlıktan fırlayıp üzerime adadı.

Kendimi koruyamadım, saniyeler içinde bedenim yere yapıştırılmıştı. Küçük bir ışık yansıması sırasında yüzüme doğru soluyan öfkeli bedeni seçebildim.

Yosef Shavit.

"Adi orospu!" deyişini başta tercüme edemedim, kelimeleri seçemeyeceğim kadar sert bir darbe yemiştim kafama. "Senin bir hain olduğunu hep biliyorduk zaten! Bizi tuzağa çekmek için düşmanlarımızla anlaştın demek..."

Bir eliyle boğazımı sıkarken diğeriyle de silah tutan elimi zapt etmeye çalışıyordu. Nefes almak zordu, yine de silahı ona vermemek için bütün gücümle direndim, boştaki elimle çenesini tutarak ittirdim ve altında debelendim.

"Bu ihanetinin bedeli çok ağır olacak!" Hırsla soluyuşu altında biraz nefes için çaresizce dudaklarımı aralamış, çırpınıyordum. Silahın namlusunu bana doğru çevirmesini engelleyemiyordum, parmağını da tetiğe sokuşturmayı başarmıştı. Beni vuracaktı!

Yumruğunu elmacıkkemiğime indirerek beni sarstığında az kalsın silahı elimden kapacaktı ama ileriye doğru fırlattım, ayağımla da tekme atarak bizden uzaklaştırdım.

Karşıdan gelen kişiyi çok geç fark ettim. Yerde sürüklenen tabanca, tam da o adamın ayaklarının dibinde durdu. Bu davetsiz misafirin kim olduğunu anladığımızda benim kanım donarken Yosef sırıtmaya başladı.

Ellerini yeniden boğazıma doladığında, “Birkaç delik açsam herhalde ölmezsin!” diye bir sevinç nidası atmaktaydı.

Gelen Ezra’ydı.

Bir savaşın ortasında değil de bir akşam yemeğindeymişiz gibi bir kılık kıyafetle, terlememişti bile. Öfkenin, yorgunluğun, endişenin zerresi yoktu yüzünde. Sakin ve fazlasıyla ifadesiz bakışları önce usulca ayaklarının dibindeki tabancaya indi, ardından eğildi ve onu yerden aldı.

“Bana ver,” diye buyurdu Yosef.

Ezra, silahı bize doğrulttu ama beni değil de Yosef’i bacağından vurdu. Bu ani denge değişimi ikimizin de başını döndürdü, neye uğradığımızı şaşırdık. Yosef acı içinde kendini yana atarken ben öylece sırtüstü uzanmaya devam ettim. Ne tepki vereceğimi, ne düşüneceğimi bilemedim.

Yosef, kan ve ter içinde bacağını tutarak yerde bir sağa bir sola yuvarlanıyor, “Ne yapıyorsun sen, orospu çocuğu?” diye tekrar tekrar bağırıyordu. “Ah! Ne yaptın? Sikeyim! Siktir! Acıyor! Orospu çocuğu! Annesiz piç! Siksiz ibne!”

Uzandığım yerde tek hareketim şiddetle inip kalkan göğsümdü. Bunun haricinde o ifadesiz bakışlarıyla karşımızda dikilmekte olan Ezra’yı izliyordum. Silahı aldığı yere geri koymuştu.

Doğrulurken, yakasını düzeltip o beyefendi ifadesini takındı. Son defa bana bakarken, “Meira Hanım, yakında görüşmek üzere,” diyerek veda etti ve arkasını döndü.

Uzandığını yerden doğrulmaya çalıştım. “Neden? Neden bunu yapıyorsun?” Duraksasa da bana cevap vermeyecekti. “Hiç değilse bana bir şeyi söyle. O mektubu senin bulduğunu biliyorum. Beni aileden korumak için mi gizledin yoksa Şeyh e götürmek için mi bilmiyorum. Gerçekten kimin tarafındasın? Amacın ne? Bütün bu yaptıklarının ne kadarının geçmişte yaptığımız anlaşmayla bir alakası var, bilmiyorum ama hiç değilse mektubu okuduğunu biliyorum, ikinci mektubun arkasında ne yazıyordu, Ezra?”

Bana omzunun üzerinden baktığını gördüm. “Mektubun arkasını okumadığınızı bilmiyordum.”

“Ben...” Nefes nefese anılarımı kurcalamaya çalışıyordum. “Çok kan kaybediyordum, okuduysam dahi hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Sessizleşti. Bir şeyler düşündü vc sonunda, “öyle mi?” dedi. İşte bu kadar. Bana yalnızca bunu söyleyip gitti.

O mektup içimde bir yerlerde tehlike sireni gibi çalıp duruyordu, özellikle son zamanlarda. Uygarla yeni hayatımızda bir şeyleri düzene sokmaya yaklaştıkça kendini hatırlatıyordu bu çok bilinmeyenli denklem bana.

Yosef’in çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu ama kalkıp da gidecek gücüm dahi yoktu. Üstüne bir de, “Orospu çocuğu bana sıktı!” diye bağıran bir adamın sesinin bu bomboş yerde yankılanıp durması vardı. “Resmen beni vurdu! Bu işte beraber misiniz? ikiniz de hainsiniz, değil mi? Kansız, orospu çocukları sizi! Ah, bacağım!”

Yosef’i gerçekten de vurdu. Yine de ay m tarafta olmamıza artık imkân vermiyorum.

Yosef bana dokunacak kadar sürüne sürüne yaklaşmıştı meğer. Bunu anca Uygar içeriye daldığında ve Yosef’i yakasından kavradığı gibi sen bir yumrukla yere yığdığında fark ettim.

Mektubun arkasını okumadığınızı bilmiyordum.

Uygar yanı başımda dizlerinin üzerine çökmüş, büyüttüğü gözleriyle yaralı olup, olmadığımı anlamaya çalışarak beni inceliyor, al-nımdaki kanama yüzünden belki de kafa travmam veya iç kanamam olabileceği ihtimaliyle beni hareket ettirip ettirmemesi gerektiğini kafasında tartıyordu.

“Be- Ben vurmadım,” demeye çalıştım. Kelimeler sanki düzgün çıkmadı bile ağzımdan ama Uygar beni duymadı.

“Ne oldu sana? Nc yaptılar?”

Acı içindeydim ama o acıyı çekecek kadar kendimde değildim.

“Ben vurmadım. Ezra vurdu.”

Neden vurdu? .

Kederli bir orkestra sesi çalınıyor kulağıma. Dizlerim uzun süredir beni burada dikili tutmaktan yorulmuş. Uyum içindeki uzun sezgiler, tiz bir keman melodisi, boğuk bir piyano armonisi... Karmaşanın içinde bir huzur sanki.

Gözlerimi açıyorum. Bir tiyatro sahnesinin ortasındayım, karşımda yüzlerce insan, başta bunları birer yabancı sansam da hepsi benden, bizden. Sevgilim, dostum, iş

arkadaşlarım, ailem, düşmanlarım... Hepsinin de gözleri üzerimde, sahnedeki tek kadında, bende! Beni izliyorlar, yüzlerinde tek bir ifade yok.

Gözlerim daha da aşağılara iniyor. Üzerimde, Öykünün kanlar içinde beyaz elbisesi. Kanamıyorum ama kanayan bir elbisenin içindeyim, avcıyım ama bir av postuna bürünmekteyim. Parmaklarım elbiseme dokunmak için kalkıyor ama elimde yoktan bir mektup beliriyor. Bu mektubu, üzerine bulaşan kandan tanıyorum.

Yandıkça tükenen bir mum gibi yeterince hızlı davranmazsa mektup da tükenir, yok olur sandım. Aceleyle açtım. İlk sayfayı hatırladığımı fark ettim, asıl felaket arkasında, dedim. Arka yüzünü çevirdim.

"Karşındaki şeytanın sıfatı tanıdıksa

aynadır belki de baktığın, Maria. "

İrkilme hissiyle beraber aniden uyandığımda başımın üstünde "Göçmedin değil mi la?" diyen bir Mert görmeyi beklemiyordum.

Arabanın arka koltuğunda kıvrılmış, uyuyordum. Men de pencereden içeriye uzanmış, birilerine sataşmayı isteyen kaba ifadesiyle bana bakıyordu. Ben doğrulurken o da kapıyı açtı, hafifçe beni kışkış-layıp içeriye damlaması da saniyeleri bulmadı.

Gözlerimi ovuştururken etrafıma baktım. En son beni binadan indirmişlerdi. Uygar beni doktora götürmesin diye düz bir çizgi üzerinde yürümem gerekmiş, böylcce dinlenmek üzere arabaya çekilmiştim. Hâlâ aynı yerdeydik; etrafımızda temizlik yapan, yaralılarla ilgilenen, esir düşen birkaç adamı arabalara tıkan, durumu üstlerine bildiren ekip üyeleri vardı. Destekler dc gelmiş, ekip epey kalabalık olmuştu.

''Bir şey mi oldu?" diye sordum Mert'e.

Alanımı iyice işgal edip battaniyemi dc üzerine attı. "Elektrikli battaniyen varmış." Onu yargılıyormuşum gibi ters ters baktı bana. "Tabii sen burada prensesler gibi otuz birinci rüyanı görürken benim taşaklarım dondu dışarıda."

Mayışmıştım. Elimle saçlarımı geriye atarken koltuğa yaslanıyordum. "Battaniye için mi geldin yani? Senin olabilir, ben üşümüyorum."

Alacakaranlığın renkleri, geceyi dağıtmak üzere ufukta belirmeye başlamıştı. Uğultulu, tüyler ürpertici ve dehşet bir soğuğun arabanın içine kadar yolunu bulabildiği bir sabahtı. Ötede, içinde ateş yaktıkları varillerin etrafında gruplar halinde toplaşan ekip üyelerini izliyordum. *Acaba neden ısınmak için onlara gitmedi?*

Benimle hiç muhatap olmayışına sonunda dayanamadım. “Bir sorun mu var?” diye sordum. “Huzursuz gibisin.”

Hiç oralı olmadı. “Yok bir şey.”

“İyi. Peki.”

Fark etmeden parmaklarımla oynamaya başlayacak kadar gerilmiştim bile. “Kâbus gördüm,” dedim birden.

“Senden âlâ kâbus mu var? Neyden korkuyorsun?”

“Öykü’yü gördüm.” İtirafım onu dondurdu sanki. “Onun adını ağzıma almamamı söylemiştin bana. Üzgünüm. Onu unutamıyorum. Siz...” öyle kolayca çıkmadı sözcükler ağzımdan. “Nasıl baş ediyorsunuz bununla? Ben olmasaydım, sen belki de onunla hâlâ beraberdin.”

Yüzünü asla bana çevirmeden, “Değildim,” diyerek, kestirip attı.

“Ama ona âşıktın.”

“O değildi.”

Anılarımı yoklamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. “Anlamıyorum.

“Anlamayacak bir şey yok. Öykü beni sevmiyordu. Başka birini seviyordu. O kadar.”

Konuşmaya hakkım yoktu, ben de sessiz kaldım. Mert battaniyeyle ısınırken ben aksine bedenimde gezinen ateşten karıncalar varmış gibi sıkıntı içindeydim. Az sonra dışarıya çıktım. Elinde termosuyla birkaç kişiye küçük karton bardaklarda kahve dağıtan Verda’nın hemen ilgisini çektim. Bana da bir kahve döktü. Çok acıydı ama iyi geldi.

“İyisin, değil mi?”

Ben cevap veremeden arkamızdan gelen Çınar, ikimizi de kolunun altına aldı. “Günaydın, hanımlar. Sarışın, dün gerçek bir kahramandın. Yine!”

“Sadece şanslıydım.” Metal varillerin içinde ateş yakmış bir gruba katıldık. “Uygar nerede?”

Verda istemesem de ısrarla omuzlarıma kalın bir hırka bıraktı. “Shavitlcrin araçlarını kontrol ediyorlardı, dönerler birazdan. Onlarla beraber yola çıkacağız.”

Birkaç kişi daha bize katıldı. Bade, araç enkazlarını urlara taşıtmaktan henüz yeni dönmüş ve beni gördüğüne epey sevinmişti. “Dün bizi korkuttun. Vurulduğunu sandık.”

Mert arkadan, “O vurdu iti,” dedi.

“Duydum. Nasıl olduğunu anlatsana.”

Alevleri izledim. *Ben vurmadım.* Ama ne diyecektim? Ezra, onu benim için vurdu. Neden vurduğunu ben bile bilmezken bunu nasıl açıklayacaktım insanlara?

“Koştuğunu gördüm ve ateş ettim. Sıradandı.”

Çınar büyük bir keyifle omzumu sıku. “Canavar ya! Sıradanmış... Her gün terörist leşi seriyorsun yere herhalde.”

Kendimi o kadar ikiyüzlü hissettim ki, “Öyle demek istemedim,” diyerek bu basit takılmayı bile açıklamaya çalıştım. “Yani anlatmaya değer bir şey yaşanmadı.”

Verda bu garipliğimi sezdi ama ortama belli etmeden, “Sen iyi misin?” diye fısıldadı.

"İyiyim."

Sadece beni korumak için mi Yosef’i vurdu? O halde onu öldürmeliydi. Yosef’i yaşatmak, onun için ölümcül bir hataydı. Resmen, Yosef’i bile bile bize verdi.

Bu sırada birkaç arazi aracının alana girişi dikkatimizi çekti. Gözüm Uygar’ı arıyordu. Az sonra onun Tengiz’le beraber indiğini gördüm vc rahat bir nefes aldım.

“Sana diyorum!” Verda, Mert’e diyordu bunu. “Nereye götüreceksin Badc’yi?”

Mert anlamadan bakrı ona. “Ne? Kimi, nereye götürecekmişim?”

“Ohoo!” Verda hayretle soludu. Bade ise sessiz kaldı. “Sinema işini ne çabuk unuttun? Bade’ye karşı iddiayı kaybettiğin için onu sinemaya götürecektin. Bir şeyler ayarladın mı diyorum?”

“He...” Mert ilgisiz göründü. Bir eli cebindeydi, diğeriyle de sigarasını ağzından çıkardı. “Hallederiz bir ara.”

Fazla umursamaz görünüşü hepimizi bir duraksattı. Verda buna, “O ne demek şimdi?” diye içerledi. “Bu haftaydı hani?”

“Halledeceğiz diyoruz!”

Uygar bir türlü gelmek bilemedi. Tengiz'le hararetli bir konuşma içindeydi. Az sonra Verda'nın da bunu izlediğini gördüm.

"Bu ikisinin arası yine bir garip." Verda hâlâ Tengiz'in arkasından söyleniyor, suratsızlığına kızıyordu ama o da biliyor ki bu anlaşma bir köprüyse bir bacağı Uygar, diğeri de Tengiz'di. "Umarım Tengiz'le ciddi bir tersliğe düşmezler hiç," diye de bunu dile getirdi.

"Onlar çocukluk arkadaşı. İşte sürtüşmeler yaşanabilir ama iki taraf da birbirine olabildiğince saygı duyuyor. Neden böylesi kritik bir işi mahvedecek şekilde anlaşmazlık yaşasınlar ki?"

Verda kollarını önünde birleştirip omuz silkti. "Haklısın. İkisi de bu işe bilerek zarar vermez. Yani herhalde tek sorun, iki taraftan binlerinin diğer taraf yüzünden zarar görmesi olabilir. Mesela..." Bana değdi gözleri. "Sana ya da Mert'e, Tengiz yüzünden zarar gelse Uygar bürün Santral'i altüst ederdi. Sence Tengiz buna seyirci kalır mı?"

"Bize zarar verecek bir şey yapacaklarını sanmıyorum," dediğim sırada, ileride ateş başında oturan grubun arasından Berat'la göz göze geldik.

"İsteyerek yapmazlar herhalde ama geçen seferki gibi bir kaza yaşanır belki. Dikkatli olmalıyız." Beni dürttü. "Duydun mu? Öyle her önüne gelen tehlikeye atlamadan önce de Uygar'ı bütün Santral'in karşısında istiyor musun onu düşün derim."

18

“Neden inanır insanlar?”

Uzun ince bedeniyle genç Ezra, seranın bitimindeki ağacın dibinde ayakta dikilmiş, birkaç metre yukarıda bir dalda oturan küçükha-nım Meira’ya eşlik ediyordu. Seranın cam duvarlarından bütün bir kurak arazi seçilebiliyor, gece haliyle terk edilmiş görüntüsü tüyler ürpertiyordu.

Ezra, küçük Meira’nın az önce sorduğu soruya karşı uysal bir sesle, “inanmanın temeli, hayatta kalma içgüdüsünden gelir,” diyerek karşılık verdi. Ellerini daima arkasında birleştirirdi. Dik duruşunu hiç bozmaz ve keskin bakışları her an etraftan bir tehlike fırlayabilecekmişçe-sine bir avcınınki gibi etrafı gözerse de sözleri ve hitabı daima nazikti.

Meira’nın dalgalı sarı saçları bir omzundan sarkıyor ve ufukta gezinen yeşil bakışları aklında beliren fikirlerin tesiriyle kısılıyordu. “İnanmazsam hayatta kalamaz mıyım?” diye sordu.

“İnanç, bir yurttur,” dedi. “Şüphesiz, insan yurtsuz da kalır ama ne halde olur, bilinmez. Canlıların yapısında vardır inanç, o yoksa da yaşanır ama eksikliği muazzamdır.”

Meira’nın küçük bacakları bir ileri bir geri boşlukta sallanıyor. “Tanrınız şefkatliyse siz neden insanları öldürüyorsunuz?”

Ani suali küçük Meira’nın eksik gramer bilgisi yüzünden birçok hata içerse de Ezra hemen kavradı. Derin bir iç çekti. “Bazı insanlar -inancımıza düşman çünkü.”

Küçük seyrek kaşlar çatıldı. “Kimler düşman?"

“İnanmayanlar ve bizden olmayanlar."

“İnanmak mecburiyetindeler mi? Ve sizden doğmamışlarsa sizden nasıl olacaklar? Bu onların suçu mu?"

Ezra ezber metinleri sıralayıp, “Tanrı böyle uygun görmüştür," dedi.

Meira anlamadı. “Size bunu Tanrı mı söylüyor? Onları öldürmenizi mi istiyor?" Anladı ama sorgulamaya devam etti. “Tanrı barış istiyorsa evrendeki bürün savaşlar neden Tanrı adına çıkıyor? Tanrı madem şefkatli, affeden ve seven, insanlar neden inanç uğruna öldürülüyor?”

Tanrı insan gibi kindarsa...

Tanrı insan gibi affedense...

Tanrı seven ve nefret edense...

Tann insan değilse ne?

Biraz zeki ve biraz da içten pazarlıklı bir din tüccarı tarafından, felaketlerin algılarının dışında oluşunu ilkel bir korku haline getiren ve buna tapan hayvan benzeridir, insan...

Bir sır verir gibi yaklaştı Ezra. “Tanrı, şiirsel bir kalemi olan, iyi bir yazar, Meira Hanım. Cehennemi cennet gibi anlatabilir, ölüme, *yeniden doğuş,* diyebilir. Köleliği, kulluk olarak yazabilir.”

Meira anlasa da anlamadı. Tanrı iyi bir tüccar, Tanrı iyi bir insan ve körü bir insan, sen ve ben gibi. Sevgi ve nefret dolu, kin ve şefkat dolu, sen ve ben gibi.'

“Yine kimleri görüyorum buralarda?” Onların dışında yükselen bir sesle beraber ikili ilgiyle arkaya döndü. Benjamin, bir kafa kadar yukarıda kalan kızına bakıyordu. “Burada vakit geçirmeyi çok seviyorsun anlaşılan.”

Ezra geri çekildi. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

Fakat Benjamin, “Ezra,” diye seslendi. Basit bir *teşekkür ederim,* demekti borç saydığı. Kızına, kendisi ve eşi dışında gerçekten değer veren tek kişinin Ezra olduğunu düşünüyordu. Kızının da anlaşabildiği, bu sessizliğini bozabildiği bir arkadaştı ayrıca. Ezra ise yalnızca başını sallayarak küçük bir jest yaptı ve geri çekilerek İkiliyi yalnız bıraktı.

Meira hâlâ dalda oturuyor, kıyamet sonrası bir dünyadalarmış gibi görünen, hiçbir rengin ve doğru düzgün bir yaşamın dahi olmadığı manzarayı izliyordu.

Benjamin’in kara bakışları da bu yerdeydi ama içinde oldukları serayı kastederek, “Burayı neden yaptırdım, biliyor musun?” diye sordu.

Meira başını ağacın gövdesine yasladı. “Almanya’daki bahçeme özlem duymayayım diye.”

“Belki.” Ellerini cebine soktu, çocukluğunu düşünürken, içi zehirle dolup taştı. Bu zehir yaşanmamışlıklardan, kederden, korkudan oluşan bir karışımdı, birazını içti ve birazını da Meira’ya ikram etmek istedi. “Meira,” dedi, hüzünlü bir sesle. “Bazen hakikati bilsen de doğru yolu seçemezsin.” Meira, babasının neyi kastettiğini anlamadı, daha sonra anlayacaktı. “Ben bu çöle mahkûmum ama sen olma diye senin için küçük bir dünya yeşertmek istedim.” *Çölün kalbinde yemyeşil bir dünya, tıpkı ona armağan bir çift göz gibi.* “Ben karanlığa mahkûmsam bile sen ışıkla kutsan diye sana *Meira* ismini verdim. Ben, ciğerlerimi dağlayan ölümcül bir kedere mahkûmsam bile sen hep yeni açmış bir çiçek gibi alımlı ol istedim, bu yüzden ikinci ismine *Naama* dedim. Benim içimde sanatın, şiirin, güzelliğin hiçbir zerresini barındırmaya izin vermeyeceklerinden sen bir mısra kadar ahenk içinde ol istedim ve bu yüzden sana *Shira* dedim. *Meira Naama Shira Shavit.”*

Meira hâlâ bu isimlere alışmış değildi ama sesini çıkarmadı.

“Benim olamadığım her şey sen ol istedim. Benim atmaya cesaret edemediğim adımları sen at istedim. Ben başımı kaldırmaya korku-yorken senin gözlerin gökyüzünün altını bilmesin istedim. Bencilim. Korkak, bunak bir herifim. Hayatım kaybettiğim mücadelelerle geçti ama sen benim küçük savaşçı kızım ol istedim.”

Meira Naama Shira Shavit.

“Işık saçan, küllerinden yeniden doğan, şiir gibi kadın,” dedi Benjamin. İleride ne büyük felaketlerin başrolü olacağından habersizce utku izleyen küçük kıza baktı. Gözünde biriken yaşları hızlıca silerek uzandı ve Meira’nın ağacı tutan küçük eline kapadı elini. “Meira, benim küçük meleğim. Benden doğmayan canımın parçası. Karanlığımın ışığı, çölümün filizi. Bir gün bu yerler sana kalacak. Benim olan her şey senin olacak. O zaman benim yapamadığımı sen yapabilecek misin? Yapmak isteyecek misin? Benim savaşçı kızım. Böyle bir yükü omuzlarına yüklediğim için sonsuz bir izdırap içindeyim. Her şeyden öte, beni affedebilecek misin?”

Meira boş bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. “Anlamıyorum.”

Benjaminin dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi ve sessizliği seçti.

Ezra ise arkada, başka bir ağacın gölgesinde dikilip iki eli dc cebinde, bu konuşmayı dinliyordu. Az sonra arkasını dönüp gitti.

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Meira.

Yeniden doğuşun, Tanrı'nın yeryüzündeki ışığının ve aydınlanmanın anlamını taşıyor. Bilge bir kadın, iyilik ve erdem dolu; cesur, davasına sadık ve inançlı; iradesi çelikten ve yıkılmaz, yılmaz, yanmaz. ***Meira.*** Güçlü bir isimdi ve ben, ismimi taşımaya layık olduğumdan emin değildim. Bazen cesareti taklit ediyor gibi hissediyordum. Maria'nın şeytani de olsa zekâsının, bilgeliğinin, yeteneklerinin, gözünü karartmasının çeyreği bile yoktu bende. Güçlü kalma ve kefaretimi ödemek için korkusuzca her savaşa atılma gayesinde olsam da ben hep Maria'nın arkasında kalacağım gibi geliyordu bana. O halde nasıl çıkacaktım bu dipsiz kuyudan?

"Sevgilim?"

İçimi kıpırdatan bir sesti onunkisi. Yürek okşayıcı bir hitabın sahibi, Uygar. Eskiden onu gördüğümde öldürme isteğiyle tutuşurdum, şimdi sesini dahi duymak içimi titretiyor, bedenimi anca onun dokunuşuyla hayat bulabilecek etten bir yığına çeviriyordu.

Yokluğuyla dört yanıma örülen buzdan duvarları, şimdi arkamda beliren varlığıyla eritti. Kollarını öne uzatarak beni kendine çekti ve sırtımı göğsüyle birleştirdi.

İlk yaptığı ise burnunu saçlarımın arasına daldırarak nefeslenmek oldu. "Buna alışmak için sabırsızlanıyorum, sevgilim," diye bir kez daha o hitapla okşadı beni. Hafif yaralanışım sağ olsun, aramızı düzeltmişti.

"Bunu duymaktan mahrum kalmak korkutuyor beni," diye fısıl-dayışım, yüzünü yanağıma doğru sürtmesiyle beraber nefesine karıştı.

Santral'in arka tarafında, toplantıların yapıldığı ana bir bina vardı, onun terasındaydık. Puslu ve soğuk gecede, Santral'in karanlık yüzü altımızdaydı. Aşağıdan geçen ekip üyclcrindeydi gözüm.

Uygar'ın eli yukarıya çıktığında göğsümden sarkan zümrüt kolyeyi buldu. Onu öylece okşadı. "Dinlenmen gereken yerde buradasın."

"İyiyim. Bütün gün yatarsam sıkıntıdan mefta olacağım."

Nefes alıp verişimde dahi kasvetli bir taraf olduğunu gözden kaçırmadı, hiç kaçırmazdı zaten. Biraz daha yanaştı bana, yüzü omzumun üzerindeydi.

“Nedir canını sıkan?” Parmakları çenemi nazikçe kavradı ve kendisine doğru çevirdi. “Böyle yüzünü astığında o güzel aklından felaket senaryoları geçiyor hep. Bu seferki senaryoda neler yaşanıyor?”

Dürüstçe, “Ben bir şeyler kazanmışız gibi hissetmiyorum,” diyerek kaygımı dile getirdim.

Tek kaşı kıpırdandı. “Aileden birini esir aldık, Meira.”

“Evet. Yine de bilmiyorum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, yetersiz kalıyorum.” ifademin gittikçe daha da karamsar bir hal alışım izledi. “Sanki bu denklemde gözden kaçırdığım bir şeyler var. Gözümün önünde ama ben göremiyorum. Dilimin ucunda ama kelimelere dökemiyorum. Bir şeyler yanlış ama nedir, bilmiyorum. Sadece... Asla yenilmeyecek soyut bir düşmana karşı savaşıyor, boşa kürek çekiyor gibi hissediyorum kendimi.”

içsel kaygılarımın nehir gibi gözlerinin Önünde akıp gidişini seyrediyordu. “Boşuna endişeleniyorsun. Varsa bir açığın, ben kapatırım. Kör noktamız olamaz bizim.”

Gözlerimi kaçırdım. “Sana söylediğimi hatırlıyorum. YoseEi ben vurmadım. Ezra vurdu.”

Beklediği konu geldiğinde iç çekti. “Neden vurdu?”

“Bana saldırdı.”

Çenesinin kasılmasını izledim. “Sana karşı hisleri var belli ki.”

“Hayır. İnan bana, öyle bir şey yok.”

“Sevmediği ve hain olan bir kadını kurtarmak için kendi kellesini ortaya koydu yani?” Tam olarak neden sessiz kaldığımı bildiği için, “Yoksa yine mi aynı konu?” diye sitem etti. “Bana Ezra’nın senin tarafında olması için tek bir sebep söyle. Gayet güzel güzel üzümünü yediği tarikatın, bağını neden soracağını bana mantığa dayandırarak anlat lütfen. O zaman tamam, ***haklısın,*** diyeceğim.” O sırlar etrafta gizliymiş de ben onları anyormuşum gibi gözlerimi Uygar dışında her yerde gezdirdim. “Ama haklı olsan da bir değeri olmazdı. Ben o adamla işbirliği yapacağıma Ölürüm, daha iyi. Onun tek sorumluluğu düşman kalmaya devam edip canını bedeninden alacağım güne kadar beklemek olur. Gerisi önemsiz.”

Ezra’yla aynı gayeyi taşıyor olduğumuz ihtimaline inanmazdı elbette ama kalbimi çarpıtan, zihnimde şimşekler çaktıran, bütün tüylerimi diken diken eden bir tür histi işte

bu karşı koyamadığım.

Ama ona bu eziyeti yapmaya devam edemezdim. “Bu sondu,” dedim. “Bir daha bunun konusunu açmayacağım ama bu konuda içimin rahat olmadığını bil istedim.” O

“Sen güzel kafanı bunlara yorma. Planların bize yetiyor. Geçen büyük bir zafer kazandırdın bize. Tabii yine biraz kuralları çiğnedin ama kazancı büyük olunca Tengiz’i bile susturdun.” Beni alnımdan öptü. “Gerisini bana bırak.”

Bir süre sessizleştik. Onun da bana söylemek istediği şeyler olduğunu anladım. Bekledim, bekledim ama ağzını bir türlü açmadı. İkimiz de aramızdaki bu gerginliğin sebebini biliyorduk.

Sonunda ben hareketlendim. “Geçenki olay için...”

“Teşekkür ederim, sevgilim,” diye tamamladı sözümü.

“Seni vurmadığım için mi bana teşekkür ediyorsun?”

Yüzümde engelleyemediğim bir sırıtma peyda olurken Uygar da buna eşlik etti ve bu trajikomik durumumuza güldü ancak benimkinin uzun süredir içimde tuttuğum bir ağlama seansına dönüşmesi saniyeleri almadı. Ağlamaya başladığımı anlayınca neye uğradığını şaşırdı. Beni fırtınalardan korumak istiyormuş gibi vücudunu siper etti, gövdesinde saklamasına sarıldı.

“Önemli değil. Hiç önemli değil. Ağlama.”

Başımı göğsüne bastırdım. Bu korkunç hissi tarif etmeye dünyadaki hiçbir dilin sözlüğü yetmezdi. Hiç sahip olamayacağım bir şeyi ömrüm boyunca istemek gibi hezimet dolu bir hayal kırıklığıydı bu.

Uygar saçlarımı okşayıp, “Bak, biz ciddi başarılar elde etmeye başladık,” diyerek kulağıma yatıştırıcı sözler söyledi. “Yolun daha çok başındayken hem de. Sen bizim şansımızsın. Bir zamanlar değilsen bile şimdi öylesin. Önemli olan da bu. Bu örgütü senin sayende yok edeceğiz. Bunun nc kadar büyük olduğunu biliyorsun, değil mi Meira?”

“Beni avutma,” diye kızdım ona. “Sakın. Sakın yapma.”

Dikkate almadı, “öyle zaferler kazanacağız ki sevgilim, düşmanlarımız bile alkış tutacak. Geçmiş mağlubiyetlerimizi bize unutturarak ”

“Ben asıl geçmiş zaferlerimden ötürü acı çekiyorum.”

“Senin de bir Musa’n vardı.”

Bunu beni güldürmek için söylemişti. Komik değildi ama kendime engel olamayıp gülmeye başladım. Bu onu hemen keyiflendirdi. Bir süredir aramızın kötü olmasının ardından onun tarafından bövle sarmalanmak iyi geldi. Yeniden sinimi gövdesine yaslamış, kollarının altında manzarayı izlemeye dalmıştım.

O sırada aşağıda bahçeye yanaşmış bir araçtan Yosef’in sorgulanmak üzere indirilişi ve ana binaya sürüklenişi gözüme takıldı. Gülüşüm yavaşça söndü.

Uygar da bunu izliyordu. “Senin kafan başka bir şeylerle daha meşgul,” diye bir çıkarımda bulundu. “Bu birkaç gün öncesinin me-selesiydi.”

Neredeyse hiçbir yıldız seçilmiyordu bu kirletilmiş gökyüzünde. Şehir ışıklarından ötürü belki de. Yeniden bir hüzün çöktü içime.

“Babamı gördüm rüyamda,” diye mırıldandım. “Babam sence ne isterdi, Uygar?” Kaşlarım çatıldı cevabı ararken. “Babam nasıl bir adamdı? Nasıl fikirleri vardı? İnançları, hayalleri, korkulan neydi? Ne olmak isterdi? Neye dönüşmekten çekinirdi?”

Uygar bir cevabı olmadığından sessiz kaldı, ben ise yüreğimi pişmanlıkla sızlatan bu geçmişin ağırlığı altında ezilmekten. Bir süre ikimiz de anılarımız arasında en acımasız halimle duruşumu izledik kara gökyüzünde.

“Onu tanımak istiyorum.” Şimdi tanımak için her şeyimi vereceğim o kafaya mermi koyuşum tekrar tekrar canlandı aklımda. “Onun canına kıymış bir cani olarak bunu istemeye yüzüm olmamalı. Kendisi yaşasaydı belki yüzüme tükürürdü ama bazen... Nasıl bir hayat yaşamamı istediğini bilmek istiyorum. Ona layık bir kız olmak istiyorum. Babama dair bu kadar az şey hatırlamak beni üzüyor. Biraz içine kapanık bir adamdı, düşüncelerini pek dile getirmezdi. O da senin gibi yazmayı severdi. Bazen... ***Babamın hayattaki amacını öğrenebilmek için her şeyimi verirdim,*** diyorum. Ve elbette, babamın yakmayı arzuladığı meşaleyi ben ateşe verir ve o karanlık tünelin sonuna kadar gururla taşırdım. Ama bunun için geç kaldım.” Serzeniş dolu bir iç çekişle baktım ona. “Bu pişmanlık öldürecek beni, Uygar. Düşmanlarım değilse pişmanlıklarım sonum olacak benim.”

Yine bir sessizlik oluşacak sandım. Uygar ise en çok takıldığı yerdeki yaramı sarmak istercesine kendinden emin bir şekilde, “Babanın sevgisi sana hiçbir şartta azalmazdı,” dedi. “Benjamin’e dair bir şey biliyorsam o da budur.”

Son anında hayal kırıklığını gördüm ben onun. Yıllarını bir yılan büyütmeye adamıştı. Bilseydi, eninde sonunda ona dişlerimi geçireceğimi, yine de azalmaz mıydı bana sevgisi? Şimdi olsa nefretini de isterdim onun, sevgisine sığınacak kadar yüzsüz olamazdım.

"Onu özlemeye hakkım yok, biliyorum ama onu özlüyorum, Uygar," diye itiraf ettim. "Kendi ellerimle böylesi güzel bir şeyi mahvede-bildiğime inanamıyorum bazen. Dönülmeyecek hatalarla sınanmak zorunda mıydım?" Bütün vücudumla ona sitem edercesine döndüm. "Şimdi de aynı, dönülmeyecek hatalar yapmaktan korkuyorum. Çok korkuyorum hem de. Bu yüzden ne yaparsam yapayım, kendimi iyi hissetmiyorum. Güçlü durmak zor, cesareti zaten anca taklit edebilirim. Bunca insanı neredeyse yönlendirdiğim bir konumdayım ama ne yaptığımı bile bilmiyorum sanki."

Uygar karanlığı seyre dalmış, buz gibi havayı soluyordu. "Bir şeyler elde etmeye başladığımız zaman bu kaygılara kapılıyorsan sebebi gerçekten de başarıyor olmandandır. Başarısızlık hayal kırıklığına uğratır ama başarı korkutur, Meira. Değişimdir başarı, yükselmektir ve düşmekten korkman da içgüdüsel." Yılların darbesiyle yorulmuş ve kirpiklerindeki yüklerden kısılmış geceden de kara gözleri beni buldu. "Meira... Düşündüğünden de iyisin. Herkes seni konuşuyor. Bu durum, sinirimi bile bozmaya başladı artık. Ekibin gözdesisin. Tengiz'in tarafından, seni aralarına almayı isteyenler dahi var."

Bu birden ortamı değiştirdi ve hüzünlü havaya gerici bir soluk kattı. "Beni ekiplerine mi alacaklar?"

" Vereceğim, demedim."

Bu hali moralimi düzeltti biraz. "Sanki biraz fazla sahipleniyorsun beni." Ona doğru sırnaştım. "Rağbet gördüğümü bilmiyordum. Bana karşı öyle suratsızlar ki benden nefret ettiklerini sanıyordum."

"Güzel. Yılışık insanlara tahammülüm yok."

Yaklaşık yarım saat sonra cılız, soğuk bir ışığın altında tehlikeli yırtıcılara benzeyen, yüzlerini gizlemiş ekip üyeleriyle beraber ana binanın deposundaydık. Araç gereçlerle burası oldukça büyük bir garaja benziyordu. Uygar ileride Tengiz'le konuşurken, ben Mert'in yanında dikilip sandalyeye bağlı bir şekilde esir tutulan Yosef i izliyordum.

Yosef'in, beni tanıdığına dair herhangi bir ipucu yakalamaları adına, tek çevirmen bendim. O da zaten yüzüme baksa tükürük salgıladığından benimle hiç muhatap olmuyor, kendi kafasında enerjisini, adaletin intikal edeceği nihai güne saklıyordu.

Başlıyorduk. Uygar, iş çıkışı buraya geldiğinden ötürü üzerinde her zamanki takım elbisesi vardı. Yosef'in karşısına bir sandalye koyup oturdu. O tertipli saçları ve ilk düğmesini açtığı gömleğiyle, sadece oturma şekliyle dahi, başını omzuna doğru sorgulayıcı bir imayla yatırmasıyla ve melankolik bir yırtıcılığı olan kısık gözlerini avında gezdirmesiyle ortamdaki dostlan da gerecek bir görünüme sahipti.

Yosef, söyleyeceklerini yutup konuşmasını bekledi. Uygar bekletmeyi severdi. Durur ve izlerdi, bir şeyler biliyormuş ve senin itiraf etmeni bekliyormuş gibi. Geç kalırsan cezalandırılabilecekmişsin gibi... Doğru olan tek bir seçenek varmış ve bunu bir an önce bulman gerekiyormuş gibi. ***Tik tak...*** Zaman geçiyormuş gibi ve saniyeler ömründen çalıyormuş gibi. Bunu biliyordum çünkü ben dc bir zamanlar Yosef'in yerinde, Uygar'ın karşısında ***düşman*** konumundaydım. Onun düşmanı olmak korkutucuydu, bir anlığına Yosef'e acıdığımı dahi hissettim.

Sonunda Uygar ağzını açabildi ve derin sesi, "Yoscf Shavit," dedi. "Yirmi akı yaşındasın, Shavit tarikatına bağlı aile üyelerinden birisin vc babandan kalma iki büyük maden yatağının sahibisin."

Söylediklerini İbranice'ye çevirdim. Konuşurken biraz sertleşen ve daha karakteristik, keskin bir tona bürünen sesimin bu karanlık depoda yankılanışını dinledik. Yosef yutkundu.

Uygar devam edip, "Soru cevap şeklinde ilerleyeceğiz," dedi. "Soru ve soru değil. Soru ve sessizlik değil. Soru ve yalan..." Başını salladı. "Hiç değil." Çeviriyi duyduğunda ters ters baktıktan sonra çenesini sıkıp, sessizliği seçtiğini gösterircesine bir tavır takındı. Uygar bunu ciddiye almadı. "Doğrulamak için soruyorum. Türkiye'ye ne sebeple geldin?" diyerek ilk sorusuyla başladı.

Yosef bir cesaretle ağız dolusu küfretti.

Sessiz kaldığım vakit Uygar gözlerini asla onun üzerinden ayırmadan omzunun üzerinden geriye doğru, "Ne diyor?" diye seslendi.

"Pek kibar şeyler söylemiyor."

"Hayır, çevir. Tam çevir. Ne dedi?"

İç çekerek, "***Sikimi taşaklarımla beraber gırtlağınıza kadar sokayım,*** diyor," diyerek çevirisini ciddi bir ifadeyle söylemek zorunda kaldım.

Uygar'ın yüzünü rahatça göremesem de o kilitlenen bakışlarının ateş saçtığını ama sonsuz bir sakinlikle öylece durduğunu biliyordum. Mert ise hemen öne doğru adımladı.

“Ne diyorsun la, çöl faresi?”

Tengiz kollarını önünde birleştirmiş bekliyor, bu sırada da Yosef kuyruğuna basılmış hırçın bir kedi gibi tükürükler dolusu laf ediyordu:

“Bana hiçbir şey yapamazsınız! Shavitleri kim karşısına almış da siz alacaksınız? Kılıma zarar gelse savaş başlatırlar!”

Çevirdim ve Uygar derin bir soluk aldı. “Savaş çoktan başladı. Elbette iki tarafın da kayıpları olacaktır. Bizden birileri, sizden de...” Başı yine omzuna doğru yattığında, “Sen belki,” dedi. Bu, karşı tarafa İbranice gittiğinde ise Yosef’in yutkunduğunu, hemen sonrasında ise kara bakışlarının beni bulduğunu gördüm.

“Meira...” dedi ama neyse ki adım, İbranice’de daha farklı telaffuz ediliyordu ve hızlı konuşmasıyla beraber de zaten anlaşılmazdı. “Hain kaltak seni! Buna izin mi veriyorsun? Şu herife beni rahat bırakmasını söyle!”

Herkesin bakışları üzerimdeydi, elbette öylece söylediklerini Türkçe’ye çeviremezdim, ben de sakince, “Tuzak kurmamıza sövüyor,” diye açıkladım.

“Chaya haklıydı! Sen direkt gebertilmeksin! Sen bir şeytansın, hanemize sızan zehirli bir yılansın ve başın ezilmeli! Shavitlerden birini getirdiğin hale bak! Bu kansızlarla anlaşarak koyduğun hale bak!”

“Yaptıklarımızın bedelini ödeyeceğimizi söylüyor.”

Bunu, ardı arkası kesilmeyen küfürler, tehditler ve bağırıp çağırmalar desteklediğinde Uygar ağır ağır ayağa kalktı. “Anlaşıldı,” diye mırıldandı. Büyükçe bir alet çantasını masaya sertçe bırakmıştı. Yosef büyüttüğü gözleriyle masaya serdiği çeşit çeşit kesici ve delici alet edevatın başında deri eldivenlerini geçirmiş, hazırlanan adamı izliyordu. “Dışarıya çıkabilirsiniz. Konuşmak isterse çağırırım.”

“Levent Sungur.”

Uygar, gömleğinin kollarını kıvırmış, toplantı odasında tahtanın önünde dikilirken kara bakışlarıyla bizleri sınar gibi teker teker bize göz gezdiriyordu.

“Yosef Shavit’in anlattıklarına göre Shavitlerin Türkiye askeriye-sindeki adamı. Uzun yıllardır onlar için çalışan, ...’nci Hudut Tabur Komutanı Binbaşı. Türkiye sınırları içinde tesis edilen geçici karargâh yapılanmaları olsun, duruma göre sınır ötesinden

veya yurtiçinden temin edilen araçlar, silahlar, paralı askerler, kalacak yerleri ayarlamaya kadar neredeyse hepsini kendisi yönetiyor. O günkü helikopter bile onun işiydi."

Yosef, bülbül gibi şakıyalı daha bir gün olmadan Levent Sungur denen adamın yüzü projektörle tahtaya yansıtılıyordu. Kısa kumral saçlarıyla ve koyu mavi bakışlarıyla orta yaşlarda bir adamdı. Tertipli görünüşüne ve terbiyeli duruşuna rağmen onda, kısık gözlerinde, dudaklarını sıkıca birbirine mühürlediği heykel kadar sert yüzünde terörü seven, kana susamış, egoistik bir adamın ifadesi okunabiliyordu.

"Onu tarafımıza mı çekeceğiz yoksa yakalayacak mıyız?"

"Bu adamın bize vereceği isimlere ihtiyacımız var. Böyle bir hudut namussuzluğu yapabiliyorsa sebebi ciddi bağlantılardır. Kimler tarafından korunduğunu az çok biliyorum. Öyle alıp iki tokatla konuşturmak, odağımızın dışındaki üslerin dikkatini üzerimize çeker. Bu işi gizlice ve yasal zeminde yürütme şansımızı elden kaybedebiliriz. Bu nedenle Levent'le gizli bir anlaşma yapmak mantıklı."

"Moshelerden biri, Shavitlere neden ihanet etsin?"

"Teknik olarak bir Moshe değil. İsrail'le doğrudan bir bağlantısı da yok. Paralı asker. Ayrıca ***anlaşacağız,*** derken ***güle oynaya tokalaşacağız,*** demedim. Levent imkânsız hedef değil, istersek pekâlâ onu bitirebiliriz ama bu tarz bir ilgiyi istemediğimiz için bunu son çare olarak düşünmeliyiz. Bir savcı olarak ona kabarık bir dosyayla gittiğimde ve ***sen elbette Shavitlere ihanet etmezsin ama onlar sana ne kadar sadık, göreceğiz,*** dediğimde çok da bir seçeneği kalmayacaktır sanki."

Herkes bu fikri, riskleriyle beraber destekliyordu ancak benim içim pek huzursuzdu.

Ezra neden Yosef'i öldürmedi? Levent gibi bağlantıları ifşa edeceğini elbet düşünmüştür. Belki o da bunu istedi. Belki de Levent bir tuzaktı. Bütün bu kaygılarımı Uygar'a da söylemiştim ancak o, *yine de bir neyin nesi bakmalıyız,* demişti. *Böyle bir bilgiyi kullanmamazlık edemeyiz Hem belki Ezra'yı olduğundan fazla ciddiye alıyorsundun Ondan önce, bizim asıl işimiz sahipleriyle. Hayatı uşaklık etmekle geçmiş adamı, efendisini yok etmeden nasıl yeneceğiz**?***

O gün toplantıda hiç konuşmadım ama öncesinde bana *Levent'le anlaşmalı mıyız sence**,*** diye sormuştu.

Kim buna ***hayır,*** derdi ki? Kim böylesi bir istihbaratı görmezlikten gelirdi? Sadece *dikkatli olmalıyız**,*** dedim. *Tuzaksa tuzağı görmeli ve kaçınmalıyız.*

Ekipçe bu karar, olumlu tepkiler aldı. Bir tek Tengiz tedbirliydi.

“Karaşah,” deyişinde farklı bir ağırlık vardı. “Bizden olan herkes Santrali temsil eder. Bu adamla anlaşarak risk almayı seçeceksen bütün Santral adına bir iş yaptığını unutma."

Kararı Uygar’a bırakıyordu. Levent çürük bir elmaysa sorumlusu Uygar olacaktı. Bütün salon sessizleşirken bir tek onun yüzünde bir tereddüt yoktu. Shavitleri yenme ihtimali bile varsa içinde, her riski alacaktı.

Uygar’ın, “Çağırın Levent Bey’i de gelsin,” diye talimat vermesiyle birkaç kişi gergin bir şekilde yerinde kıpırdandı. “Neyin nesiymiş, görelim bakalım.”

“Ya teklifinizi reddederse?”

Dosyayı kapatırken, ***“Cumhuriyet Savcısı Uygar Karşah çağırıyor,*** dersin,” diye karşılık verdi. “İsterse güzel bir akşam yemeğinde isterse de adliyede görüşürüz. Ona kalmış.”

Herhangi bir mekâna peşimde dört erkekle girmenin fazlasıyla ilgi çektiğini son zamanlarda birçok kez bizzat yaşadığım için gördüm.

Uygar, Mert, Tengiz ve Atilla’yla beraberdim. Shavitlerin, askeriye-de eli kolu olan Levent Sungurla akşam yemeği yiyecektik. Anlaşılan o ki Levent Bey, bir savcının teklifini reddetmenin ahmakça olduğu konusunda bizimle hemfikirdi, bu yüzden beklediğimiz kadar dişli çıkmadı ve bizimle bu şaşaalı kubbenin altında yemek yemeyi kabul etti, sağ olsun.

Ezber bozmayarak yine siyah, sade bir elbise giydim. Maria’nın bir huyu vardı. Ne olursa olsun, hele ki iş görüşmelerinde -akşam yemeği şeklinde olsa dahi- kati şartta ne kısa bir elbise ne kısa kollu ya da askılı bir üst seçerdi. Genelde siyah, dikkat çekmeyen, sade ama zarif bir elbiseyle, karşısındakinin bütün ilgisinin yüzünde, özellikle gözlerinde olduğundan emin olurdu. Böylece, ağzından çıkan sözleri ve istediği her çeşit duyguyu karşısındakine yaşatabileceği mimiklerini vurgulardı. Farkında olmadan, benim de buna özenerek giyindiğimi biraz geç anladım. Ben bu gece dar bir elbise giymiştim ancak o sadece belden dar olacağı üzere, bol elbiseler seçerdi. Alçak topuzlarımızda benzerdi. Mekândaki aynada kendimi gördüğümde işte bu yüzden bütün moralim bozuldu ve gece boyunca sessiz kalmayı yeğledim. Bir konuşma haricinde.

Uygar'ın koluna girmiş, bizim için ayrılan lobiye geçmiştim. Yemek masası yedi kişilikti. Levent Sungur ve bir ortağı içeriye girdiğimiz gibi ayaklandı, lacivert bir takım elbise içinde tertipli bir duruşu vardı. Soluk beyaz teni ve koyu mavi kısık gözleriyle insanın içini ürperten ciddi bir adamdı.

"Savcım/' derken derhal Uygar'ın elini sıktı, onu bizzat karşısına oturmaya davet etti ve ardından hepimizle selâmlaştı. Bir de kısa, tıknaz bir ortağı vardı. Kendisi pek huzursuz görünüyor, ortası kelleşmeye başlayan saçlarına sık sık eli gidiyordu.

Levent yerini aldığında ve ***aç kanıma iş olmaz,*** deyip bir tek kuş sütünün eksik olduğu masada ziyafetimizi çekmemizi rica ettiğinde bir süre yalnızca havadan sudan konuşuldu, herkes birbirini tanıttı. Bu sırada bütün dikkatim yalnızca Levent Beydeydi, gözlerim tek bir kusur bulmak için ona kilitlenmişti ama ne kadar hal tavrına dikkat edersem edeyim, bulduğum tek şey kusurdan ziyade onun işini bilen profesyonel bir adam olduğuydu. Askeriyede olduğunu da düşünürsek yıllar ona sağlam tecrübeler kazandırmıştı. Kibar ve dost canlısı görünen bu maskenin altında hepimizi, davranışlarımızı, aramızdaki dinamiği irdeleyen atmaca gibi keskin bakışları vardı. Bizi sınıyor, neyin nesiyiz anlamaya çalışıyor ve bunu yaparken asla özel alanınızı istila etmeye çalışan bir düşman gibi hissettirmiyordu. İş yemeği dediğimiz, böyle savunmasız ve dostane görünen masum zamanlarda dahi akıl oyunlarının döndüğü, tuzu uzatmak veyahut bir iltifata nazik bir karşılık vermek gibi her ilgi alakada dahi güç savaşının verildiği bir muharebe meydanıydı ve bunu iki tarafta da en sert haliyle görebiliyordum.

Nihayet ziyafet çekildikten sonra asıl mevzuyu konuşmak üzere oturuşlar dikleşti ve dudaklar peçeteyle kibarca silindi. Levent, "Herkesle görüşmediğim için genelde temsilcimi gönderirim," dedi. Bu sözleri, çağrıldığında derhal gelen bir köpek olmadığını bize kanıtlama çabası için sarf edilmişti. "Ama siz, Uygar Karşah, sizi reddedemezdim."

Uygar onu ciddiye almadı. "Yosef Shavit," diyerek konuya direkt ve hatta kaba gelecek teklifsiz bir giriş yaptı. "Tanıdık geliyor mu bu isim?"

Adam usta bir oyuncuydu anlaşılan. "Çıkaramadım."

Uygar, önce kadehinden en sevdiği ekşi kırmızı şarabı yudumladı. "Geçtiğimiz haftalarda yasadışı yollarla mühimmat sevkiyatı gerçekleştirmeniz ve yüzlerce terör örgütü üyesini Türkiye sınırlarından izinsiz ve usulsüz şekilde geçirilmesini organize etmeniz karşılığında denizaşırı hesaplarınıza yatan beş yüz bin dolar hatırlatır mı size?"

Levent herhangi bir tepki vermemek için çabalasa da suç hayatının dökümüne karşı duraksayarak öylece bakakalmıştı. "Siz..."

“Biz?” Uygar’ın soğuk bakışları Levent kadar iyi bir oyuncu olmayan ortağın içini ürpertmişti. “Bizi bırakın, konu sîzsiniz. Sahte kimlikler kullanarak açtığınız hesaplara, ülke içinde vakıflar aracılığıyla gerçekleştirdiğiniz kara para aklama faaliyetlerine ve denizaşırı hesaplarınızda dönen paralara bakarsak askeriyede işbirliği yaptığınız İsrail destekçisi vatan haini dostlarınızla beraber çok kabarık bir defteriniz olduğunu söyleyebilirim, Levent Bey. Silah kaçakçılığı ve yasadışı örgütlere silah temini, uluslararası suç örgüderiyle işbirliği, yasadışı askeri malzeme ticareti ve kara para aklama, size gökyüzünü bir daha göstermeyecek cezalar aldırabilir.” Durdu, tepkisini ölçtü ve biraz da kibirli bir imayla, “Ben istediğim takdirde,” diye ekledi.

Uygar’ın öyle akı boş tehditler savuracak bir adam olmadığını, onun masaya koyduğu dosyaları incelediğinde pekâlâ anladı. İşinin ehli bir adam vardı karşısında, dilerse bütün hayatım bitirebilecek bir konumda ve kararlılıktaydı. Tabii ***istediği takdirde.***

Bu nedenle zavallı Levent bütün karşı atakları beyhude buldu ve zaman kaybetmeden açıkça, “Ne istiyorsunuz?” diyerek barış önerdi.

“Sadakatinizi,” dedi Uygar.

“Sizindir,” dedi düşünmeden. Ortağı, alnında biriken ter damlacıklarını sildi.

“O kadar basit değil.” Uygar geriye yaslandı. “Shavitlerin, hem askeriyede hem de siyasette işbirliği yaptığı herkesi ifşa etmenizi istiyorum.

“Bu benim için kendi ölüm fermanımı imzalamak olurdu?’

“Sizi ben koruyacağım?’ dedi Uygar.

Bu Levent’in de ilgisini çekmişti. “Benim için nasıl bir garanti sunuyorsunuz?”

“Shavitlere karşı sizi koruyabilecek askeri bir birliğimiz var. Yargılanma kısmında ise, devlet sırlarına erişmeye çalışan meclisteki vc askeriyedeki bazı terör örgütü üyelerini ifşa etmek adına gizli bir operasyon yürütüldüğünü beyan ettiğimizde, yargı sürecinden muaf tutulacaksınız. Bunun için gerekli hukuki altyapı tarafımca oluşturulacak. Böylesi bir operasyon bildirimi olmadan zaten bizler de zor durumda kalırdık.”

Levent iç çekti. “Suçlamalara dair kanıtları yok edeceğinizin garantisini de üzerine eklerseniz bunu düşünebilirim.”

Uygar gülecek gibi oldu. “Neyi düşüneceksiniz? *Müebbet mi yatayım yoksa bir savcıyla işbirliği yaparak en azından kendimi mi kurtarayım***,** diye mi düşüneceksiniz? Ben olsam savcıyı seçerdim.”

Levent sıkıntılı göründü. “Size güvenmek zor.”

“Takdir edersiniz ki benim için de bir teröriste güvenmek zor.”

Levent altdudağını yalarken sırıttı. “Kariyerinizi tehlikeye atacak kadar gözünüzü karartmışsınız, öyle mi?”

Uygar’ın yüzünde mimik yoktu. “Büyük bir balığı yakalamak için küçük bir balığı suya geri bırakmam gerekebilir. Doyumsuzluk yapamam.”

“O halde bana önerdiğiniz tek kazanç...”

“Sizi suya geri bırakmam karşılığında casusluk yapmanızdır.”

Levent’in bakışları Uygar’ın yüzünde kalırken ve bu sırada pek derin hesaplamalarla içinde çıkar çatışması yaşarken yanındaki adam büyük bir hata yapıyor olduklarının telaşıyla Levent’in kulağına bir şeyler yetiştirdi. Hararetli ve gergin bir fısıldamaydı.

Bunun sonucunda Levent, “Bu anlaşma beni korumak için yeterli olacak mı?” diyerek geri döndü.

“Evet. Dosya elinize ulaştığında avukat ekibinizle değerlendirir ve kendiniz de görmüş olursunuz.”

Uygarı tanıyorsam eğer kesinlikle bu işin sonunda Levent’i harcayacaktı. Az önce sarf ettiği sözlerinin aksine o, doyumsuz bir adamdı vc hem küçük balığı hem de büyük balığı istiyordu, istiyorsa da elbette alacaktı.

“Güven sağlanmalı,” dedi Tengiz ve derhal herkesin ilgisini çekti. “Benimle masaya oturacak adam terörist statüsünde olamaz. Mademki her iki taraf da belirli sebeplerle bu sürece girmek zorunda kaldı, o halde terör eylemlerine süresiz olarak son verecek ve makamını terk edeceksin. Bana göre bir hainin tam anlamıyla aklanmasını sağlayacak bir af sözkonusu olamaz ama en azından seninle el sıkışmak zorunda kalan taraflara belirli bir motivasyon sağlayabiliriz.”

Levent’in bakışları tükürür gibi konuşan Tengiz’e kilitlendi ve bir süre öyle de kaldı. Basit bir karar değildi, bütün hayatı değişecekti belki ve çok paralar götürdüğü makamını terk etmek zorunda kalacaktı ama başka bir çaresi yoktu. Bu iki adamı karşısına almak, ölüm demekti.

Sonunda Levent’in donuk ifadesi çözüldü ve dudaklarında samimiyetsiz bir gülümseme şekillendi. “Kabul ediyorum.”

Uygar usulca başını salladı. “Yakın tarihte anlaşmayı hazırlayarak tarafınıza ileteceğim,” dedi.

Orada şüpheci bir ifadeyle Levent Bey’i izlerken, “Affedersiniz, bölmek zorundayım,” diyerek araya girdim. Gözler üzerimdeydi. “Levent Bey, az önce Savcımın saydığı suçlar, sizin tüm suçlarınızı kapsıyor muydu?”

Masadakiler bu sorumu garipser gibi oldu, Levent’in ortağı beni kaba bile buldu ama Levent gülümsedi. “Evet. Savcı’nız sağ olsun, günlüğümü bile bulup okumuş olabilir. Artık bana dair gizli saklı bir şey kaldığını sanmıyorum.”

Masadaki herkesten hatta koskoca bir savcıdan bile mahkeme suratım ve skeptik tavrımla, “Bu anlaşma vasıtasıyla artık bizim sorumluluğumuzda olacaksınız demektir,” diyerek sorguya devam ettim. “Bizim, sizin hakkınızda bilmediğimiz ve o anlaşmaya eklemediğimiz her detay, göz yumduğumuz hatta ortaklık ettiğimiz bir suç ve alnımı-za süreceğimiz kara bir leke olur. Yine de her şeyin tam olduğundan emin misiniz? Hatta emin miyiz?”

Uygar, titiz ve dikkatli adamdı ama bir kere daha mevcut bütün kaynaklan tarayacağını kafasında not etti. Levent ise rahat göründü. “Beni yeterince araştırdığınızı sanıyorum. O halde başka bir suça karışmadığımı da biliyor olmanız gerekir.”

“Sadece geçmişiniz değil, geleceğiniz de önemli?’

“Sizi yakmak demek, kendimi yakmak demek olur. Bundan iyi bir garanti sunabilir miyim ki size?”

Kısa bir sessizlik ve iki tarafın da birbirine zerre güvenmiyor oluşunun getirdiği bir gerginlikle öylece birbirimizi izledik. Bu konuda hislerim kötüydü ama sonuçta artık kartlar masadaydı.

“O halde...”

Levent elini sıkmak için uzattı. “Anlaştık.”

Ne Uygar ne de Tengiz elini sıktı ama anlaşmıştık.

Sisli bir öğle vaktinde, arka bahçede ağaçların kubbe gibi başımızı örttüğü alanda, Santral’in çiftliğindeydik. Levent’le anlaştıktan sonra ekip olarak, Uğur amcayla durum değerlendirmesi yapıyorduk. Günlerdir iş dışında bir tek sözün kulağıma girmediği

bedenim artık bu boğucu ortamlara dayanamıyordu. Anlaşılan günler önce başıma yediğim o darbenin etkisi hâlâ geçmemişti.

İzin isteyip kalktım. Uygar'ın açıklaması gereken konular vardı, o kaldı. Çiftliği gezmek istedim. Bolca düşünmek için zamanım oldu. Elbette geçmişi düşündüm. Annemi, babamı düşündüm. Şu sıralar fazlasıyla artan yuva özlemim sebebiyle sık sık babam geliyordu aklıma. Rüyalarıma uğruyor, sanrılarıma karışıyordu. Bana kızsa da bir sevinçti ona maruz kalmak. Bu işi en çok da onun için yaptığımı düşündüğümde kutsal bir gaye ediniyormuşçasına ilahi bir azim sirayet ediyordu benliğime. Sanki göğe yükselme davası vardı şimdi yüreğimde. Hayatımda ilk defa doğruyu, iyiyi yapacak olmak, bir zamanlar duyduğum masallardaki *dalları takip edersen göğe erersin* sözlerini de gerçekleştireceğimi düşündürüyordu bana.

Meira ilk defa dallan takıp ediyor, kökleri değil; doğruyu arıyor, iyiliği istiyor, kötülüğü değil!

Bak, buradayım, babacığını, tşimin başındayım, Shavit parazitinden dünyayı kurtarma gayesiyle çalışıyorum. Onların bütün zararlarını ben telafi edeceğim, yıktıkları her kuleyi ben geri dikeceğim, açtıkları her yaraya ben merhem süreceğim. Dalları takip edeceğim. Hayatımda ilk defa sana layık bir evlat olacağım.

Çiftliği dolaşırken ahırı görmemle ayaklarımın beni oraya yönlendirmesi bir oldu ancak yapının yan tarafında muhabbet etmekte olan iki kişiyi duymak beni durdurdu.

"Bu kadın kimmiş yani de böyle emirler yağdırıyor? Niye Tengiz bile onu dinliyor?"

İki genç adamdı konuşan, istemsizce onlara doğru yaklaştığımda da aradaki dizili ahşap panellerden ötürü beni fark etmeden konuşmaya devam ettiler.

*"Santral*i bir kadına emanet etmeyi düşünmüyorlar herhalde, değil mi? Akıllarını kaçırmış olmalılar! Koca bir örgüte karşı kadın aklıyla savaşılır mı hiç? Nedir, ne değildir, onu bile doğru düzgün açıklamadılar. Tengiz buna nasıl izin veriyor?"*

Uzun uzun iç çekmeden edemedim. Onlarla herhangi bir münakaşaya girmeden, dönüp gitme niyetindeydim ki sessizce arkamdan süzülen bir bedenin beni geçerek onlara doğru yürümesiyle beraber irkildim. O adam, "Beyler, ayıp olmuyor mu?" dediğinde hâlâ kim olduğunu anlamadan sırtını izliyordum. "Şu zamana kadar bir kadın tarafından yönetilmemiş olabilirsiniz ama bundan sonra alışsanız iyi edersiniz."

Adam birinin omzuna dostane bir harekede vurduğunda, "Kusura bakmayın, Berat Bey," dedi mahcup sesler. "Biz o anlamda demek istememiştik."

Berat. Şu bir gözü daima üstümde olan, bağlantıları sebebiyle takama dışarıdan katılan adam. Kendisini hiç sevmez ve onun bana olan alakasını Uygar'ın fark edebileceği endişesini taşırdım hep.

Berat, "İşinize, hadi," dediğinde iki genç adam da aceleci adımlarla yürüyüp uzaklaştılar ve bizi orada yalnız bıraktdar. Ondaki bir şeyden hoşlanmıyor ama ne olduğunu da asla bilmiyordum. Tıpkı Her-man'da olduğu gibi Berat'a dair de içimde adlandıramadığım bir tür

tehlike sinyali vardı ve bu sinyal onlan gördüğüm her daim çalıyordu. Yine de bu bilinmezliği» tıpkı kör birinin renklerin tanımını bilse dahi renkleri zihninde canlandıramayışı gibi zihnimdeki bu puslu boşluğu dolduramayışımdan ötürü tanımlayamıyordum.

En iyisi uzaklaşmaktı. Ben de dönüp gittim. Çimende yürüyordum ki karşıdan Uygar'ın geldiğini gördüm. Bu karşılaşma, herhalde arkamdaki ahırdan bir tek Berat çıksa çok garip karşılanabilirdi ancak neyse ki birkaç kişi daha vardı etrafta.

"Bitti mi konuşmanız?" diye seslendim ona.

"Benim kısmım bitti hiç değilse. Nereye kaybolduğunu merak ettim." Ortada buluştuğumuzda kolunu omzuma attı ve beraber çardaklardan birine yürümeye başladık. "Atlara bakmaya mı gittin?"

"Evet," dedim.

Uygar'ın, ileride bahçede oturan tanıdıklara doğru birden ıslık çalmasıyla beraber irkildim. "Şu atlardan birini getirin bakalım," dedi onlara.

Koca gözlükleriyle beraber TT ayağa fırladı. "Oo, abi, sen at biner miydin?"

Benim için değil.

TT bana baktığında ben de Uygar'a baktım. "Ben mi bineceğim?

Yok, istemiyorum. Öylesine, atları merak etmiştim."

"Yakından bakarsın."

TT, "Hemen ayarlıyorum," diyerek koşar adımlarla uzaklaştığında Uygar ona yarı yoldayken, "Uzun süredir ata binmedi," diye seslendi. "Eğitimi olan, uysal bir tanesini seç. Düşerse senden bilirim."

Diş tellerini göstere göstere sırıttı. “Ayıpsın, abi!”

“Uygar...” iyice tedirgin olmaya başlamıştım. ***Beni at üstünde mi görecekleri Etrafta bir yerlerde Mert de olabilir.*** “Ata binmek istemiyorum. Hem artık at binmeyi hatırlamıyorum bile. Uzun zaman oldu.”

“İstiyorsun ki ahıra gittin.”

“Yine de...”

Az sonra köşeden elinde dizginiyle bembeyaz bir at getiren adam göründü. Altın sarısına çalan rengi ve parlak uzun yelesiyle asil bir hanımefendiyi andıran bir atu. Çok güzeldi. Benimki gibi uzun saç-

larıyla, gür kirpikleri ve küçük kulaklarıyla hiç görmediğim bir asaletti bu ama yaklaştıkça, atın devasa gölgesi üzerimize çöktükçe ben küçüldüm. At binmeyi sadistçe bir oyuna çevirdiğim zamanlardaki kurbanlarımdan birine döndüm ve... ***O,*** peşimdeydi sanki.

Nefes alıp verişim hızlanmaya başladı. Fark etmeden Uygar’ın koluna da sertçe asılmıştım. Uygar ise panik yaptığımı anladı fakat beni korktuğum şeye ittiğinde daha iyi olacağımı düşündü ve müdahalede bulunmadan TT’den kayışları eline aldı.

“Uygar...”

Atın güzel gözleri üzerimdeydi. Uygar onu döndürdüğünde üçümüz beraber evlerin arka tarafında kalan genişçe ovaya gidiyorduk. Atın gürültülü soluğunu hemen Uygarın yanından duyabiliyor, ız-dırap dolu anılar içimde yeniden yüzeye çıkmak isterken onlara karşı savaşımda dışarıya ürkek, zavallı, titrek bir görünüm veriyordum.

Uygar, herkesten uzaklaştığımızda ve yalnızca üçümüz kaldığında uysal bir sesle, “Maria olmamak, onun alışkanlıklarını yapmamak demek değil, Meira,” dedi. “Maria değilsin çünkü değilsin. Ar binmiyorsun ya da saçlarını onun gibi yapmıyorsun diye değil.” Durdu, dizginleri atın başından geçirerek eyere doğru artı ve onu hazırladı. Bundan asıl nefret ermesi gereken kişi o olsa da oldukça sakindi. “Anlıyor musun beni? Bütün bunlardan kaçınman aksine daha tedirgin edici. Neyden korkuyorsun? Ata bindiğinde ona dönüşeceğinden mi?” Yutkunuşumu ve bir korkak gibi istemsizce geriye adımlayışımı izledi ama buna izin vermedi. “Şimdi gel bakalım buraya.” Beni bacaklarımdan yakalayarak havaya kaldırdı. “Bunu sevdiğini biliyorum, baban da severdi. Bu sana babandan geçti, Maria’dan değil.”

“Uygar, bekle!”

Beni kucağında hoplatarak daha da yukarıya çıkardığında dengem bozuldu ve mecburen kendimi ata doğru attım, iki elimle de tutunarak kendimi eyere doğru çektim, Uygar da beni kalçamdan ittirerek oturmamı sağladı.

Atın üstündeydim. ***İnanamıyorum.*** At da huzursuzlanarak birkaç adım attığında korkuyla dizginleri yakaladım. Kendimi düşecek gibi hissediyordum. Dizginleri bir sağa bir sola çekerek dengemi korumaya çalışıyordum. Diken üstünde, "Bunu yapmak istemiyorum," dedim.

O ise beni benden iyi tanıdığından, "İstiyorsun," dedi.

Vc Uygar atın kalçasına vurduğunda at kişneyerek ileriye atıldı.

Tiz bir cırlamayla bütün bir çiftliği ayağa kaldırarak hemen dizginlere yapıştım. Uysal dedikleri at bir canavar olabilirdi. Saniyeler içinde kazandığı ivme gözlerimi dolduracak cinstendi, hızdan başımı bile dik tutamıyordum. Dehşet içindeydim.

Düşeceğim. At sürmeyi artık bilmiyorum. Yaralanacağım!

Korkuyla gözlerimi kapadım, kayışları sıkmaktan tırnaklarım avu-çiçime gömülmüştü artık fakat saniyeler aktıkça atın tempolu hareketlerine bedenim eyer üzerinde kendi kendine ayaJc uydurmaya başladı. Kalçalarım, bacaklarım, kollarım, hepsi görevini bilerek, atla o benim bir parçammış gibi bir bütün olarak hareket etmeye kendini adadı. Gözlerimi korkarak açtığımda yüzüme üfleyen serin bir esinti içimi kıpırdatmış, çiseleyen yağmur damlalarının nazik dokunuşları ve jilet gibi kesip geçtiğimiz sis ruhuma hiç olmadığı kadar merhem olmuştu. Düşmek bir yana, gökyüzünde süzülüyor gibiydim.

Süremeyeceğime o denli inanmıştım ki sürebildiğimi fark etmedim, bunun içimde olduğunu hatırlamadım. Yapamayacağıma inandım, korktuğuma inandım, Maria'dan kaçmak için kendi kökümden de kaçtığımı anlamadım. ***Neredesin, Meira,*** derken, beni ben yapanlardan da kurtularak kefaretimi ödeyebileceğimi sanma gafletine düştüm. Kendimi arama çabamda en çok da kendimden kaçtım ve sonunda kendimi kaybettim.

Çok özgür hissettiriyor, saçlarımı okşayan rüzgâr. Baba yadigârı bir uğraş.

Çok eskilerden anılar akın etti zihnime. Çok küçüğüm, küçücüğüm. Babamın kucağında, kurak bir arazide, at üzerindeyim. îki yanımdan uzattığı kollan güven veriyor, ***düşmezsin, Meira,*** dedirtiyor. Gözlerim dolmaya başladı ama silmeme gerek kalmadan rüzgârın gözpınarlanma nazik dokunuşları yaşları da alıp beraberinde götürdü. Saçımın örgüsü de çözülmüş ve saçlarım bir bayrak gibi omzumdan geriye salınmaya başlamıştı.

Hatırlıyorum. Babamın atlarla olan bağını, ikinci bir evlat gibi onları sevgiyle büyütüşünü, ona aşılanan nefrete rağmen nefret nedir bilmeyen adamın şefkatiyle yetişen atlarını hatırlıyorum, o atların üzerindeki ilk adımlarımı da.

Her zaman yanımda olan bir adam, düşmeyeyim diye hazırda.

Zamana karışıp gitmek ister gibi sürüyordum. Nereye gittiğimi bile bilmeden atla bir bütün gibi özgürlüğü kucaklıyordum. Saçlarımın arasına süzülüyordu ince yağmur damlaları. Bitelim atın yelesin-deyken, bacaklarım kalkıp iniyor, nallar çimenleri toprağıyla beraber kaldırıyor, sisli arazi yükseldikçe etraf da netleşiyordu. Bir sona vardığımı hissedebiliyordum.

İleride gördüm o sonu. Dalgalanmalarla sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen ovanın en yüksek yeriydi, gerisi fazlasıyla dik iniyordu. Yaklaştığımda dizginlere asıldım fakat en az iç dünyam kadar kendisini bu ölüm sürüşüne kaptırmış gibi koşan at yavaşlamakransa daha ani bir frenle tökezledi ve sonunda şaha kalktıktan sonra tamamen durdu.

Bütün bir ova vardı şimdi karşımda. Daha aşağılarda kalan taraflara sis çökmüş, ötelerden devasa dağlar sıra sıra dizilmiş ve çiseleyen soğuk yağmur damlaları, içinde küçücük kaldığım kâinata usul usul yağmaya devam etmişti.

Nefes nefeseydim, karmaşık duygulara ve anılara bulanmıştım. Pişmanlığı hiç bu açıdan tatmamıştım, hiç bu kadar güzel bir dünyayı cehennem ateşiyle yaktığımı düşünerek içerlememiştim. ***Her şey güzel gidebilecekken,*** dememiştim. Burada, orada, eskisi gibi çimenlerin üstünde, söğüt ağaçlarının altında, güzel adarımızı sürerken, sarmaşıklarla dolu bahçemizde öğle çayımızı yudumlarken hep beraber ***olabilirdik.*** Hiçbir şeyi mahvetmeseydim, el ele kol kola, ***yan yana*** durabilirdik.

Gözyaşlarımı yine saklayamadım kendime. Gözlerimi kapatıp "Baba," diye hüzünle mırıldandım. "Sana layık bir evlat olamadığım için özür dilerim." Uzaklardan gelen hırçın bir esinti yüzüme doğru kükreyerek saçlarımı geriye savurdu. "Ve bir daha saçlarımı hiç sana ördüremeyeceğim için özür dilerim, anne."

Yarım saat kadar sonra çiftliğe geri döndüğümde Uygar aynı yerde beni bekliyordu. Ona doğru yaklaşıp atı durdurduğumda ayağa kalktım, Uygar da ellerini uzattı ve belimden yakalayarak inişimi destekledi fakat yere bırakmadan önce havada beni iyice sarmaladı ve boynuna doladığım kollarımın karşılığında dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Ayaklarımı hâlâ yerden kesiyordu vc öpüşmeyi de kısa tutmadı. Bedenimi bütünüyle bağrına basamasına, sarmalarken dudaklarıyla da hapsetti beni.

Sonunda ben dudaklarımı ondan ayırdım, nefes nefeseydim vc biraz gülüyordum. “Çok güzeldi, Uygar.” Herhalde Uygar ilk defa beni böylesine mutlu görüyordu. Uzun uzun izledi. “Nefes kesiciydi hatta. Yağmur biraz çiseliyordu, sanki bulutların arasında geziyor gibiydim vc at...” Dönüp kendi halinde etrafımızda gezinen ve otlanan ata doğru baktım. “O daha da güzeldi. Başta düşeceğim sandım ama o kadar çabuk alıştım ki ben de şaşırdım.”

Uygar böyle içten gülümsediğinde dudaklarının kenarında art arda çizgiler belirirdi. Öyle bir manzarayla, gözlerinin içindeki parlamayla izledi beni. Onun manzarası da bendim belli ki.

“Gördüm,” dedi biraz da yalandan kızarak. “Ne yaptın? Şehre inip mi geldin? Neredeydin?”

“Çok güzel bir yer buldum. Daha doğrusu o buldu.” TT gözüktü öteden, atı almaya geliyordu muhtemelen. “O, diyorum ama bir adı yok mu atın?”

Uygar beni yere indirip üstümü düzeltti. “Bilmem.”

Onun yerine Tl j “Persephone,” dedi. “Uğur amcanın atlarından biri.”

Atın akın sarısı yelesine bakarken gülümsemem büyüdü. “Daha iyi bir isim olamazmış.”

Uygar bir an olsun gözlerini benim bu neşeli halimden alamıyordu, eliyle saçlarımı okşadı. “Yelesi senin saçlarına benziyor,” dedi.

TT, biraz da çekinerek, “Kızmayın ama Persephone buran m en hırçın atıydı,” dediğinde Uygar’ın ilgisi hemen ona döndü. “Ama bir bu kalmıştı. Diğer hepsi alınmış. Bu havalarda herkes at biner zaten, ovaları sisliyken gezmek çok zevklidir.”

“Hiç de hırçın bir ata benzemiyor,” dedim. Sadece biraz tez canlıydı.

“Uğur amcanın favori bir atı var, onun tayı aslında ama pek eğitemedik. Gıcık bir at, ciddiyim. Karakteri var, insan gibi. Bazen gözünün içine ***piçsin sen, bana binemezsin,*** der gibi bakar ve de arar seni. Anası gibi gıcık biri.”

Bir prenses kadar güzel görünüp bir cadı gibi davranıyor demek... Gittikçe daha da ilgimi çekti bu at, parlak yelesiyle babamın bana küçükken aldığı o ata da benziyordu.

“Bugün seni atmayası tuttu, şanslısın,” dedi TT ve arkasını dönüp atla beraber bizden uzaklaştı.

Onları izliyor ve düşünüyordum. Aynı kederli düşüncelere kapılmamak adına anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışsam da bu at bana yine o dönemleri, babamı, bahçede gezilerimizi ve atlar da dahil her canlıyı sevgiyle sulayınca ne de güzel filizlendiklerini, en nihayetinde de dünya güzeli bir varlığa çiçek açtığını anlatmasını hatırlıyordu. Türklerin buna ***ne ekersen onu biçersin,*** dediğini öğrendiğinde babam da bunu hiç dilinden düşürmedi.

Ne ekersen onu biçersin, Meira, derdi sık sık. *Sanma ki nefret yalnızca birine doğrultulur. İki taraflı namlusu olan bir silah nefret ve biri de daima sana doğrultulur.*

"Belki arada..." dedim. "O ata binmek için buraya gelebiliriz."

"Senin de saçına karlar yağacak,

Senin de gözüne yaçlar dolacak,

Elbette kalbini biri yakacak,

Beni anacaksın, günün birinde. "

Hızla yanından geçtiğimiz ağaçlık alanlara akşam renkleri düşüyordu. Direksiyon başındaki Uygar, yola ve Göksel'in ***Günün Birinde*** şarkısına fazlasıyla dalıp gitmişti. Onu izlediğimi fark etmedi ama içimin burukluğunu sezince az sonra bana döndü.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Ne geri dönecek yolun olacak,

Ne de tutunacak dalın kalacak,

Korkarım pişmanlık, sonun olacak,

Yalnız kalacaksın, günün birinde. "

Saatlerdir yoldaydık. Gideceğimiz yere yaklaştığımızı, yollar tanıdık gelmeye başlayınca anladım. Uzun bir süre daha İstanbul'a gidecek vakti bulabileceğimizi sanmıyordum ama Polat, meclisten üç Shavit adamını bulmuştu. Uygar da onu hem Levent'le tanıştıracaktı hem de o adamları halledecekti. Stresli bir gün olacaktı.

On dakika daha geçmişti ki o hatırladığım küçük engebeli yerden dönerek yukarıya çıktığımızda dağ evinin kasvetli, küçük bir şatoyu andıran yapısı karşımıza çıktı. Etraf doğanın paletiyle boyanmış olsa da bu ev daima karanlıktı, ruhsuzdu. Hemen kapısından ve pencerelerinden yüzgeçler çıkıp seni kıstırabilir ve karanlık inine çekebilirdi. Bir cadının evi, kötü kalpli bir avcının kulübesi veya mahzeninde kölelerine eziyetler eden acımasız bir kralın şatosu gibiydi.

Arabadan indiğimizde sıcak bir haziran akşamı esintisi, bin bir sırrı yapraklan ardında saklayan ormanı, tıpkı devasa bir canavarın nefes alıp verişiymiş gibi indirip kaldırmaya başlamıştı. Nereden geldiği belli olmayan canlıların yaşam savaşı duyuluyordu dört bir yandan. Huzurlu ama biraz da bir insan olarak yalnız ve küçük hissettiren, ürkütücü bir sakinliği vardı etrafın.

Uygardan önce insem de o beni geçip kapıya gitmişti. Ben ise evin bahçesinden ormanlığa giden o patikayı izliyordum. Burası... Çok farklı hisler uyandırıyordu içimde.

On altı buçuk dakika... Meira hemen şimdi evden dışarıya yalınayak fırlamış, şurada durmuş, aklını yitirmiş bir sadist sandığı adam onu vuracak diye ödü kopuyor, hikâyedeki tek akıl hastası kendisiyken ve Uygar hiçbir zaman onu vuramayacakken hem de...

İleride suya atlıyor, yüzme bilmediğini hatırlamıyor.

“Meira?”

İrkilerek kapıyı açmış, elinde poşetlerle beni bekleyen Uygar’a baktım. Aynı adamdı ama içimde farklı hisler uyandırıyordu şimdi. ***Ne garip. O*** zamanlar Meira’ya, Uygar için bütün dünyayı karşıma alacağımı söyleseydim o göle bir daha kaçar ve intihar ederdi şüphesiz.

Doğru duydun, Meira. Felaketin olduğuna inandığın adam için bütün bir dünyanın felaketi olmaya hazırsın şimdi.

Uygar kapıyı tutarken ben içeriye geçtim fakat daha fazla ilerlemeden karanlığın içinde durdum. Korkutucu bir tecrübeydi. Bu kadar etkileneceğimi düşünmemiştim ama insanın içinde bir şeyler kırıldıysa ne kadar süre geçerse geçsin, cam parçalan yine de batıyor diye parmak ucunda yürümek gerekiyordu demek ki.

Uygar ise onun bana yaşattıklarının çok daha fazlasını onlarca defa yaşadığından, cam kırıkları umurunda değildi artık, hissizleşmişti aksime. Beni geçip rahatça içeriye girdi ve küçük ışıkları açarak salonu sıcak bir rcnkle aydınlattı. Zifiri bir karanlık olsaydı dahi yolumu kolayca bulabilecek kadar ezberimdeydi bu ev. Girişin hemen solunda, iki

basamakla inilen salondaki şömine bölümü, sağ tarafta bir satranç tahtasının ve Uygar'ın birçok kez okuma yazma işleri için çekildiği cam kenarındaki tekli koltuk, girişin hemen karşısında yukarıya çıkan bir merdivenle ikiye ayrılan ev, yine sağ tarafında kısa bir koridor sonrası kendimi canlı canlı keserek içine mektup koyduğum o lavabo, merdivenin sol tarafında ise salon bölümü ve ilerisinde de yemek masasıyla mutfak...

Her şey hatırladığım gibi. Biz dışında...

Uygar ceketini çıkarmış, kollarını sıvamıştı. Yeniden dışarı çıkmadan önce, "Odun bitmiş," dedi. "Kesip geliyorum." Ben içeriye girmek için kendimi ikna etmeye çalıştığım sırada ise yanımda durdu, "îyi misin?"

"İyiyim," desem de ikna olmadı. Nazikçe ensemden kavrayarak alnımı öptüğünde buna muhtaçmışım gibi hemen elini tuttum, gözlerimi kapadım ve bana verdiği hayattan derin bir soluk aldım.

O da benden ayrılmak istemedi sanki ama ev buz gibiydi. "Geç, otur. Hemen geleceğim."

Koltuğa attım yorgun bedenimi. Dördüncü defa uyanışımda bu merdivenleri zor bela indiğimi ve şömine başındaki yabancı adamı ilk defa görüşümü hatırladım. Ondan ayrı oturmak için şu karşıdaki tekli koltuğa atmıştım kendimi. Ona sorduğum sorular da aklımdaydı: *Sen kimsin? Ben kimim?*

Uzun pencerenin ardında, dışarıda odun kesen Uygar'da kaldı bakışlarım. Nacağı sıkıca kavrayışı, yukarıya kıvırdığı kolları ve tek darbeyle kütüğü ortadan ikiye ayırışını izledim. Benim için bir yabancıyken şimdi bütün dünyam oldu bu adam. Buna inanmak, bütün bu sürece şahit olduğum halde bana bile güç geliyordu.

Uygar, bir şeylerle ilgilenirken daima ciddi ama biraz da yorgun bir ifadeye sahip olurdu. Daha da derinlere inersek gözlerinin ardındaki hüznü de görürdük hatta. Onun benim bütün dünyam olma serüveni ondan birçok rengi alıp götürmüş vc onu ebedi bir kedere boğmuştu. Bu yüzden buna şükretmek bile büyük bir bencillik gibi geliyordu ama elimde değildi.

Ya gitseydin benden? Vazgeçseydin bizden? Savaşacak gücü nasıl bulacaktım şimdi?

Sonra üst üste dizdiği bir yığın odunla geri geldi. Hepsini şöminenin yanına yerleştirdi ve birkaçıyla da ateş yaktı. Omuzlarını, dağılmış saçlarını ve işine kendini ne de büyük bir özveriyle verişini izledim. Sonunda bir dizini kırmış halde bana döndü, bir eli de dizindeydi.

“Aç değil misin?”

Ardındaki şöminede alevler yükselmeye başlamış ve kasvetli salonu yuva illüzyonuyla aydınlatmıştı.

“Sıcak bir bitki çayı tek istediğim,” dediğim sırada ayağa kalktı ve dizlerini silkeledi. Ben yükselen alevlerin arasında anıları izlemekten mimiğimi dahi kıpırdatamazken Uygar beni yalnız bıraktı ve dakikalar sonra koca bir fincan bitki çayı ve acı bir kahveyle geri geldi. O, çaydan, ben de kahveden nefret ederdim. Koltukta yanıma oturduğunda ben de bacaklarımı kendime doğru çekmiş, fincandan koca bir yudum almış ve şömineyi izlemeye kaldığım yerden devam etmiştim. Bir tek yanan odunların çıtırtısı yankılanıyordu dört bir yanda, bir de hava gittikçe kararmaya başladığı için seyrekleşen kuşların ötüşü.

“Etraf çok tozlanmış. Temizlemeye de vakit yok.” Bir kolunu bana doğru koltuğa atmış, sohbet etmeye çalışıyordu. “Hava alsın diye bir iki cam açık bırakmıştım ama herhalde hayvanlar sinekliği kırmış. Yapraklar ve kuş tüyleri var içeride. Bir ara yalnız geleyim de burayı bir güzel çekip çevireyim.”

Başımı omzuna doğru yatırdığım gibi eli belimden sarmaladı beni. “Bu evi seviyor musun?” diye sordum.

“Yuvaya en benzetebildiğim yer burasıydı. Yıllarca burada yaşadık. Çok alışmışım. Ankara’daki evimize bir türlü alışamadım.”

“Ben de.”

Ben alevleri, o da muhtemelen beni izliyordu. “Sen sevmiyorsun-dur herhalde burayı.”

“Hatırladığımda tüylerimi ürperten çok şey var,” derken dahi korku filmlerini aratmayacak onlarca anıyı düşünüyordum ama ne kadar da dış dünyadan, kendi kötülüğümden, geçmişimden izole olduğumu fark ettiğimde, *belki de benim için en doğru yer burasıydı,* diyordum. “Yine de ben de alışmışım sanırım,” diye itiraf ettim.

Bir şey söylemedi ama içten içe, bizim için oluşturduğu bu güvenli alana kendimi biraz olsun ait hissedebilmem onu memnun etti. Yalnız olmadığını hatırlattım ona.

“Ankara’ya ne zaman döneceğiz?”

İşlerini ve sorumluluklarını hatırlamış gibi iç çekti. “Yarın sabah erkenden Polat’la görüşeceğim. Akşama kalmadan geri döneriz. Ankara’da çok işimiz var.”

“Yosef bizde,” derken bunu her aklıma getirdiğimde tüylerim diken diken oluyordu. “Shavitler ne kadar çıldırmıştır, tahmin edemiyorum. Korkuyorum, Uygar. Çok korkutucu geliyorlar. Tek istediğim onlara canlı yakalanmamak. Ne sen ne de ben.”

“Asıl onların senden korkması gerekiyor,” demesini gülünç karşıladım. Gözümü karartmamın sebebi onları alt edebileceğimi düşünmem dahi değildi. Ben o gün babamın mezarında, bu savaşa kaybedeceğimi bilerek girdiğimi söylerken ciddiydim. Onlardan korkmamam mümkün değildi. Kaybedeceğimi bildiğim bir savaşta da kazanmaya çalışmak, çaresizliğin bambaşka bir boyutuydu.

“İş konuşmayalım.” Beni bir anlığına bırakıp ayağa kalktı. “Zaten günlerdir bütün yaptığımız iş. Güzel bir şeyler dinleyelim.”

Plak albümünü karıştırmasını ve karar kıldığı bir tanesini pikaba koymasını izledim. Şarkı çalmaya başladı ama tanıyamadım. Uygar da mutfağa gitmiş, bizim için şarap açıp getirmişti. Bardağımı uzatıp yanıma geri oturduğunda, ona ne seçtiğini sordum ama bana beklememi söyledi.

Keman parçasıydı vc karanlık, hızlı bir giriş yapmıştı. Başta tanıyamadım, çünkü daha iyi bildiğim ikinci kısmı değil, birinci kısmıydı. Ancak anılarım notaları tanır tanımaz derhal geçmişte sahnede sergilediğim bir performansta gördüm kendimi. Öylece, hatırlamadığım bir anıyı açıverdi işte.

Les Fragments de la Nuit’ten *Devenons Demain...* Yanlış hatırladığımı düşündüm, genelde çaldığım tarzda klasiklerden değildi ama oradaydı işte. Görmüştüm. Sonra her şey daha da netleşti.

“Hatırladın mı?”

İstemsizce tebessüm ederken yakaladım kendimi. “Evet.”

“Ben hiç unutmuyorum.”

Ona iyice sokuldum ama başımı yaslamadım ki yüzünü izleyebileyim. “Sen çaldığım her parçayı böyle biriktiriyor musun yoksa?”

“Evet,” dedi. “Hepsini. Sürekli oradan oraya gittiğimiz için etrafta dağınık haldeler ama senin çaldığın ve bende olmayan tek bir parça bile yok.”

“Bunun için bu kadar uğraştığına inanamıyorum.”

Bacaklarımı kendime doğru çektiğim için etrafıma doladığı tek kolu beni kanatları akına almış gibi hissettiriyordu. Müzik, ateş, şarap, Uygar... Uzun zaman sonra ilk defa her şey bu kadar huzurluydu.

"Bazen bilmediğim parçalar çaldığın oluyordu. Bunun gibi. Konser sonraları sorup soruşturur, öğrenirdim. Bilinmeyen bir sanatçı olduğundan kimseler parçayı da tanımıyordu. Afişte de yazmıyordu. Orkestradan birini çıkışta yakalayıp sormuştum." Bu beni öyle keyiflendirdi ki gülmeye başladım. "Gülme," dediğinde gizlenmek için dudaklarımı omzuna bastırdım. "Çok sancılar çektim. Koleksiyon yapmak isteyince plak bulmak da dert oldu. Ne birinci ne de ikinci kısmını bulamayınca müzikten anlayan bir tanıdığa bu plağı yaptırmak zorunda kaldım."

Ben de o günleri kendi tarafımdan netleştirmeye çalıştım. "Pek tarzım değildi aslında," diye bilgi verdim. "Konser için bu parça seçildiğinde itiraz ettiğimi hatırlıyorum. Birinci kısmını kaba ve aceleci bulmuştum."

"Hayran kalmıştım," diye karşı çıktı hemen. "Meira... O kadar güzeldin ki. Solon geldiğinde hepsi susuyordu ve sen, neden başkemancı olduğunu gösteriyordun herkese. Dün gibi hatırlıyorum. Farklı bir yırtıcılık vardı üstünde. Asabilik, hırs, parça zor diye değil de senin tarzın değil diye onunla tatlı bir boğuşma... Bambaşka bir tarafını görmüştüm o gün. Çok hamdın. Çok şendin. Ruhuna yaklaştığımı hissetmiştim çünkü artık kendini iyi bildiğin süslü parçalarla gizle-yemezdin. Böyle çilekeş, karmaşık, hüzünlü ancak asil, eğilmez, bükülmez ve söz dinlemez bir özün vardı sanki. Olabildiğince de hırçın! Çok hırçın. Nehir akıntıları gibi. Suyuna girmeye korkutursun, sürükleyip götürürsün çünkü. Uzaklara, derinlere çeker, boğarsın adamı. Ve öyledir ki sevdirirsin de bunu ona. Başka canları olsa onları da getirir, sana verir. Yine sularına atlar. İşte senin özün böyledir ve o gün, sen bunu ilk defa bütün çıplaklığıyla gösteriyordun bana. Ben de bütün dikkatimle izledim performansını. Ta ki seni ezberleyene kadar."

Uygar'ın bana dair sözlerini, yüzlerce sayfaya sığdıramadığı için mahcubiyet duyduğu coşku dolu hislerini, herkesten sakındığı kırılgan aşkını günlüğünden okumuştum ama hiç onun ağzından dinlememiştim. Kalbimi tekletti bu hali. *Ne çok söylemek istedikleri varmış meğer.*

Bu heyecanlı, aşktan sarhoş halim ellerimi titretmeye başladı. "Parçayı seviyordun yani," diyerek geçiştirdim. Bu savunmasız, bu utanmış, kalbimi istese kendi ellerimle göğüs kafesimden çekip çıkaracak taşkın halimi ondan gizledim.

"Keşke hep böyle alışılmışın dışına çıksa diyordum. Meira'nın özünü çok sevmiştim."

Alkolün de etkisi olabilirdi. Kendimi, "Çalmamı ister misin?" derken buldum.

,

Bunu hiç beklemiyordu. "Sen mi? Keman çalmaktan mı bahsediyorsun?

Evet.

Ciddi olduğumu anladığında üzerindeki afallamayı silkinerek attı ve ayağa kalktı. "Bir gün bu soruya *hayır* dersem torpidomdan silahımı alıp vur beni."

Fikrimin değişmesinden çekiniyormuş gibi hemen merdivenlere doğru gittiğini gördüm. Gitmesi ve gelmesi de bir oldu. Elinde, eskiden çok kullandığım ve bana babamın hediyesi olan keman vardı. Kadehimin dibinde ne kaldıysa kafaya diktim. İhtiyacım olacaktı.

"Rahatsız olmaz mısın?"

"Hayır" dedi ve kemanı bana uzattı.

Yanıyormuşum gibi söndürmek istercesine derin bir nefesi dudaklarımın arasından saldım ve ayağa kalktım. Uygar'ın bir çocuk gibi ilgi alaka göstermesi beni yeniden öylesine keyiflendirmişti ki bir anda bunu bütün kalbimi vererek yapmak istediğimi fark ettim.

"Tamam. Şimdi biraz ortamı ayarlamak lazım çünkü ışıklar açık olursa ben odaklanamam."

Hemen bütün ışıklan kapadı ve geriye bir tek karşımızdaki şömine kaldı. Kadehimi yeniden doldurdum ve onu aşağıya gönderirken, kendim koltuğa çıkıp ayağa kalktım. Şömineyle aramda yerde oturuyor, alevlerin bir spot ışığı gibi üzerime düştüğü kendi küçük sahnemde beni izliyordu.

Kemanı omzuma yerleştirdim ama kendime hiç güvenim yoktu. "Çalamazsam gerçekten üzgünüm. Notaları bile hatırlamıyorum. Sadece kas hafızası."

Devenons Demainin ilk kısmını çalmaya çalıştım. Çok kötü bir girişti. Kemanla uzun uzun cızırtılar çıkardığımı ve yanlış çaldığımı düşündüm ama az sonra kendimi kaptırdım. Parmaklarım kendiliğinden, birçok kez üzerinden geçerek yol açtığımız o örüntüyü buldu. Tıpkı yersiz yurtsuz bir su birikintisinin nehirle kesişmesi gibi dalgalara kaptırdım kendimi.

İkinci ve daha durgun kısma geçtiğimde, çok daha iyiydim. Usulca, acele etmeden, geçmiş Meira ile senkronize bir şekilde çaldım. Bitirdiğimde bunca zamandır gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Gözlerimi açtığımda, Uygar'ın gölgelerin oynadığı yüzündeki dikkat ilk gördüğüm şey oldu. "Pek olmadı sanki," diye biraz çekinerek itiraf ettim.

"Kusursuzdu," dedi ama nasıl dedi? Büyülenmiş gibi kalakalmış-tı. Elbette kusursuz çalmamıştım, birçok nota yanlıştı ve haddimden fazla yorum katmıştım ama onun için bu konserde iyi çalmam hiç önemli değildi. Bir an gözünü kırpmayışındaki vc bir rüyada olduğunu düşünmesindeki sebep, en büyük tutkusunu geçmişte sahte bir tiyatro gösterine çevirişimin ardından şimdi bütün yüreğimle, onun için çalıyor oluşumdu, imkânsız bir aşk beslediği sahnedeki kadını indirmiştim yanına. Yalnızca masallarda dinlediği o periyi çıkarmıştım karşısına.

Onu böyle görmek beni mest etti. Hemen kemanı bir daha omzuma koydum. "Bu sefer baştan sona doğru çalacağım."

Baştan başladım. Daha sakin, dengeli, hazırdım. Bu sefer güzel alt ettim kemanı. Kime ait olduğunu hatırlattım ona. Sağ olsun, nazı gitmiş, sadakatini nihayet göstermişti. Bitirdiğimde dengemi zor koruyarak reverans yaptım.

Hâlâ alışamamıştı, yüzüme bön bön bakıyordu. Gülmemek için kendimi tuttum. "Başka hangi parçayı isterdiniz, efendim? Benden en çok dinlemeyi sevdiklerinizi sıralayın lütfen."

Gözlerini kırpıştırdığında heyecanlandığını anladım. Onu ilk defa böyle görmüştüm. Sadece birkaç hakkı varmış gibi aceleyle kafasında tarttı.

"Csârdâs" dedi.

Titreyen ellerimi yumruk yapıp açtım ve az sonra uzun arpejlerle parçaya giriş yaptım. Nasıl da tanıdılar hemen beni, sarılır gibi atıldı notalar bana. Hareketli pasajlara geldiğimde başlarda çok iyi idare etsem de bu iniş çıkışlar için fazla hazırlıksızdım. Hepsini çalmadan uygun bir yerinde bitirdim yoksa kolum çıkacak, notalara yetişmeye çalışan zavallı emektar beynim yanacaktı.

"Evet. Nasıldı?"

Cevap vermedi ama şarabı, kadehle beraber gırtlağından aşağıya gönderecekmiş gibi ağzına dayayıp içmesi yeterli bir cevapu. Yorulmuştum ama damarlarımda dolaşan coşku beni ayakta tutmaya yetiyordu. Ben de biraz içtim, daha sonra sahneme geri döndüm.

“Sıradaki parçamız ne olsun?”

“Taghatam Deh” dedi.

Tebessüm ettim. “Siz de babam gibisiniz. Hüznü pek seviyorsunuz. Tabiatınızda var melankolilik.”

Keman yerini aldı» ben yerimi aldım ve beraber ezgiyi, Farid Far-jad’ın yorumuyla çalmaya başladık. Belki yüzlerce kez çaldığım notaları nasıl unutabilirdim? Yalnızca hiç uzanıp almak istememiştim. Onu öyle güzel hatırladım ki uysal uysal onu çağırdığım yere geldi ve ellerimin arasından akıp gitti. Bunca zaman ona dokunmayışıma kızıp anımsamayışıma küser gibi ve yalnız kalışına kırılmış gibi hep olduğunda da kederle titredi parmaklarımın altında.

Hemen babam geldi gözlerimin önüne. Uygar’la karşılaşmasını istemediğim için konserlerime gelmekten vazgeçirebilmek adına ona bütün kötülüğü etmiş, tiksindirici davranışlarımı esirgememiş, onu gelmekten vazgeçirmiştim. Beni sahnede çok nadir izleyebildi. Oysa bunu ne çok severdi. Ailesinden hiç bahsetmeyen bir adamken, bu şarkının ona pek sevdiği anneannesini hatırlattığını söylerdi. *Tagha-tam Deh* Farsça’da, *bana dayanma gücü ver***,** demekti.

Gözümden kopan bir damla yaş usul usul süzüldü yanağıma. Bitiremeyeceğimi sandım ama bırakamadım da. Az sonra kapanışı yaptım ama bu sefer de gözlerimi açmak istemedim. Kendimi toplamalıydım. Bir kere o kapıyı açarsam içime fırtınalar esip gürleyecekti. Gizlice, sessizce kendimi sakinleştirdim ve gözlerimi açıp gülümsedim.

“Eskisi kadar iyi olmayabilirim ama beğenmişsindir umarım.”

İçimde kopan fırtınalardan haberdardı. Son anda kapıyı kapadığımı görmüştü. Üşüdüğümü biliyordu ancak beni bozmamak için görmezlikten geldi.

“Eskisinden de iyiydi.” Buna inanmayarak güldüğümde, “Ciddiyim,” diye vurguladı. “Eskiden içine hiçbir his katmayarak çalmıştın. Şimdi aynı parçayı çaldığına bile inanamadım.”

“Öyle olsun bakalım. Sıradaki istek parça alayım.”

“Serenade” dedi.

“Biraz sinirlerimiz yatışsın, diyorsunuz demek.” Schubert’in ***Sere-nade\n*** çalmaya başladım. Yeniden sahnedeydim. Uysal notalar, pasajların arasında kuğu gibi süzülüyor, zarif kanatlarını açıp çırpıyor, güzel boynunu ömürlük eşininkiyle tokuşturuyordu.

Bittiğinde kendimi koltuğa atmaya ve uyumaya hazırdım ama Uygar, küçük bir takdir edişin -yani bana, bu evren üzerindeki en nadir şeymişim gibi bakmasının- ardından, "Şimdi zor bir şeyler dene," dedi.

"Ne güzel aklımızı dinlcndirmişken mi?"

Bu fırsatı bulmuşken hemen bırakmak istememişti tabii.

"Paganini'den bir parça çalsan?"

"Onun için yeterince parmağım yok. Rezil olurum! imkânı yok," dedim, aşağı inip koltuğa oturdum. "Hem iyice aşure oldu artık. Güzel güzel ***Serenade*** dinledik. Şimdi ııyusak üç gün uykumuzdan uyan-mazdık, işte öyle mışıl mışıl uyurduk. Rüyamızda bulutların arasında süzüldüğümüzü görürdük. Fatura kağıdının arkasına notalar karalayan Schubert'i görürdük, iyi mi?"

Gülüyordu, "öyle mi?"

İç çektim. O tek bir itirazda bulunmadan pes etmiştim, "iyi bakalım. Ama bunu sen istedin."

Şarap, şömineden yayılan sıcaklık ve müzikle mayışmış yüzünde tatlı bir kırmızılık vardı. "Ne olacakmış bana?"

"Rüyanda keman çalan altı parmaklı şeytanlar göreceksin."

"Hani o Tartini'ydi?"

Onu ayıplar gibi bir ses çıkardım. "Onun için de böyle söylentiler vardı ama aslında Paganini'ye ait bir efsane. Hastalığı yüzünden parmakları çok esnekmiş. Eklemlerini yanlara doğru bükebildiği için çok zor parçaları kolaylıkla çahyormuş. Ona *Şeytanın Kemancısı***,** diyorlardı. Böyle yetenekli bir virtüöz olabilmek için ruhunu şeytana sattığını söylüyorlardı."

"Güzel bir anlaşma yapmış."

"Ama karşılığında halk ondan nefret etmeye ve ondan korkmaya başlamış," diye gerçeği açıkladım. "Öldüğünde kilise ona tören düzenlemeyi reddetmiş. Ölümünün ardından yıllar bovunca cam tabutlar içinde, bir sirk yaratığıymış gibi seyircilere sunulmuş." Ekşi şaraptan büyük büyük yudumlar aldım. "Şeytanla anlaştığı falan yok. Çirkin bir adamdı ve insanların aklının almayacağı türden bir yeteneği vardı. Her şey bundan ibaret. Herkesten farklı olmak, bir lanettir."

Ayağa kalkıp sahneme geri çıktım. “Bu da benden şeytana ruhunu satmış dostuma gelsin o zaman.”

24 Kapristen hatırladıklarımı çalmaya başladım. Hemen beynime ağrılar girdi. Parmaklarım kasıldı vc geçmiş Meira’nın parmaklarına yetişmekte başarısız oldu. Zorlandım ama bu zorluğa da alıştım. Böy-lecc az sonra kemanla boğuşmayı bıraktım ve onunla yeniden dost oldum. En tizlerde onu okşadım, en haylaz notalarda onu gıdıkladım vc kendimce de yorumladığım için çok çabucak çözüldüm. Belki birkaç bölümü birbirine karıştırarak çaldım, belki bambaşka bir parçaya geçtim, bizi ardımızdaki karanlıktan izleyen şeytana, *bu kadın ne yapıyor,* dedirttim belki ama bilmek istemedim. Yalnızca kendimi kaptırarak bu sıcacık, keskin, tehlikeli, boğucu, parmaklarının üzerinde yürümeyi isteten pasajları çaldım.

Bittiğinde, ben de bitmiştim. Kemanı bırakıp kendimi koltuğa attım. Uygar beni alkışladı. “Bravo!”

“İyi değildi,” diye kızdım ona. Başımı geriye atıp dinlenmeye çalıştım. Bunca zamandır içimde biriken iyi kötü bütün hisleri atmışım gibi bir hafiflik vardı üzerimde. Uygar’ın bana geldiğini ancak dizlerime dokunduğunda fark ettim. Gözlerimi açıp aşağıya baktığımda onun yerde, dizlerinin üzerinde olduğunu gördüm. Kasılıp durmaktan titreyen parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Hüzünlü bir yorgunluğu vardı, yine açığa çıkmıştı. Saçlarını okşamaya başladım.

“Keşke şimdiki hayatımda tanışsaydık.” Gözlerini kırpıştırır gibi oldu. Bir şey söyleyecekti, sustu. Sonra cebinden katladığı bir mektup çıkardı, dizlerime bıraktı. “Bu ne?”

“Babanın sana bıraktığı mektup.”

Dünya dönmeyi bıraktı sanki. Dizimde bir ateş topu varmış gibi onu üzerimden atma isteğiyle yanıp, tutuşurken, “Okumam,” dedim hemen.

“Nasıl istersen.”

Nefesim kesilmişti. Son ilahi bir cevap, asla değiştiremeyeceğim o geçmişimden bir yanıt, bir daha asla affına sığınamayacağım babamdan son bir söz bana.

“Ne yazmış?”

“Hiç açmadım. Yangından kurtarıldı. Benjamin’in kasasındaydı.”

Boğazımdan kalbime giden yola sıcacık bir cisim oturdu da inmedi aşağıya.
“Okuyamam. Sen neden açıp bakmadın?”

Uygar derin bir soluk aldı, “istedim. Babanın sana bıraktığı son hatıraydı o mektup. Onu hak etmediğini düşündüm, onu da senden almak istedim ama Benjamin’e olan saygımdan yapamadım. Sana hiçbir zaman vereceğimi düşünmemiştim/

Titreyen ellerimle zarfı aldım. Kalbim göğüs kafesimi yarıp çıkacak ve avuçlarımın arasına atlayacaktı sanki. Kırmızı mühre kurutulmuş küçük çiçekler de karışmış ve kâğıda babamın çok sevdiği Osmantus çiçeklerinin kokusu sinmişti.

“*Canımın parçası, biricik kızım Meirdya...****"***

Belki bu ithafı görmeseydim o mektubu açar ve okurdum ama babamın o özenli eğik yazısını okuduğumda kalakaldım, boğazıma koca bir yumru oturdu ve ben sindiğim koltukta dakikalarca, şöminenin sıcak ışığı akında, parmaklarımın arasındaki mektupla bekledim.

*Mahvettiklerine bir bak. Sen birilerinin canının parçasıydın****.***

Yapamadım. Artık istesem de okuyamazdım, önümü bile gÖremi-yordum. Zarfı kenara koyduğumda, Uygar da kalkmış, yanıma oturmuştu. Güçlü görünmeye çalışırken sevdiklerimden uzaklaşmak huy olmuştu, gözlerinin içine bakmamak da bir savunma.

Ama anlardı o beni. Beni ısrarla süzen siyah gözlerindeki yansımalar yalnızca şömineden değil, benim iç dünyamdan gelmeydi. Bana bakıyor ve bunu görebiliyordu işte.

Arkasına yaslanarak eliyle bacağına dokundu. “Gel bakalım.”

Buraya kadarmış kendimi tutmalarım. Uygar bana kollarını açtığında bütün direncim kırıldı ve anca orada nefes alabilirmişim gibi hayati bir aceleyle kucağına tırmandım, kollarımı gövdesine sanp bacaklarımı da kendime çektim ve başımı kalbine yasladım. Herhalde günlerdir, aylardır, belki yıllardır akmayan ve akmayı bekleyen bütün yaşlar o anda akın etti ve titremeler eşliğinde ağlamaya başladım. Hummalı bir nöbet gibi vurdu bu kriz. Hırçındı. Kızgın, pişman, yorgun ve yaralıydı. Ağlamaktan ölmek mümkün olsaydı herhalde oracıkta son nefesimi verirdim.

Uygar ise beni göğüs kafesinin arasına sıkıştırmak ister gibi sarmalıyor ve bir eliyle de saçlarımı usul usul okşuyordu.

“Şşt...” Rüya gibi uysal bir ses, içime işlercesine kırmaktan korkan dokunuşlar...
“Geçecek elbet. Geçmesini sağlayacağım.”

Yüzümü iyice göğsüne gömmüş ve gözyaşlarını! oraya» bir zamanlar kurşun koyduğum kalbine doğru akıtmıştım. Acizce, adice, zavallıca, yüzsüzce bir hareket... Bir zamanlar kayıtsızca paramparça ettiğim kalbine muhtaçtım şimdi. ***O olmasaydı...*** Onsuzluğu düşünmeye zavallı yarım aklım yetmiyordu, öylesine bir acıyı hayal edemiyordu Uygar’la bir benliğim. Uygarsız Meira olmazdı bu saatten sonra.

Gözyaşlarını ıslatmıştı onu. Zar zor başımı kaldırıp artık sızlamaya başlayan gözlerimi açtım ve aşağıdan, o dağınık halimle yukarıya, halihazırda beni izleyen Uygar’a baktım.

“Üzgünüm. Mektubu görünce kötüleştim.” Hıçkırıklarım sürekli beni böldüğünden, beni anladığından bile emin değildim.

Uygar, başparmağıyla gözyaşları mı vc sonunda salyalarımı silerken kaşlarını çam. “Bir daha kendini kötü hissettiğin için özür dileme.” önüme gelen saçları da düzeltti. “Hep gel bana, Meira. İyiyken de gel körüyken de. Gülüyorken de gel ağlıyorken de. Ben seni istiyorsam sadece gülüşünü değil, gözyaşlarını da istiyorum.”

Gözyaşlarım hâlâ akıyor ve Uygar bıkmadan, usanmadan siliyordu.

Ya sen olmasaydın başımda, Uygar? Sen varken bile zorsa bu ızdırap, sensiz ne olurdum ben? Ben bile olmazdı sensiz bir dünyada.

tç dünyamdan yeniden yükselen hıçkırıklar dışarıya da taşınca yüzümü tekrar Uygar’ın göğsüne gömdüm ve ağlamamaya çalıştım. Uy-gar’ın eli ise bu ayrılıktan hiç hoşlanmamış gibi hemen kaldığı yerden saçlarımı okşamaya devam etti.

“Benden özür de dileme, Meira. Benim affedebileceğim bir şey yok ortada,” diye mırıldandı. “Sen kendini affetmelisin önce.”

Konuştuk bunu. ***Zaman,*** dedik ama benim dünyamda zaman ilaç değil de zehir, anıların fermente olup, zihnime sirayet ederek ruhumu zehirlediği bir iksir. “Affedemiyorum,” diye sızlandım boğuk bir sesle.

Kendimi affetme yolunda milim milim de olsa yol katettiğimi düşündükçe, Uygar’a layık olabileceğim umuduna kapıldıkça daha da sert gerçeklerle, dönülmeyecek hatalarımla yüzleştim. Kendimi affetme yolunda en büyük düşmanım oldum. Tanrı’dan af dilenmek için hayatımı toparlamaya çalışırken defalarca kez Tanrı’nın şeytandan bile çok nefret ettiği kulu olduğumu anladım.

Zarf kenardan kendini göstermek ister gibi başını uzattığında başımı çevirdim.

“Öldürdüğüm babam,” dedim omuzlarımda devasa bir yükle. Uygar’ın kollarının arasında olmasam dizlerimin beni taşıyamayacağı kadar ağır bir yük hem de bu. “Kanımız bir olmasa da bana ***canımın parçası,*** diyen adam o. Ne yazıyor mektupta, Uygar? Ona yaşattıklarım, onu defalarca hayal kırıklığına uğratmalarım, saygısızlıklarım, ihanetlerim... Nasıl güzel bir şey yazıyor olabilir? Ya beni daha da kaybederse bu mektup?”

Uygar, mektupta yazanları alevleri izlerken düşündü. “Orada ne yazar, bilemem,” dedi. “Bcnjamin’in düşüncelerini de bilemem ama biri canının parçasıysa kendini kanatmadan, onu koparıp atamazsın. Belki de bu yüzden sana öyle sesleniyordun Her şeye rağmen seni içinde bir parça olarak taşımak için.”

Bu daha da çok acıttı canımı. Ben de kendime karşı biraz daha acımasızlaşıp, “Babam gibi vicdanlı bir adam, benim gibi bir canavarı nasıl sevebilir?” dedim.

“Bir gün kızım olursa cevaplayabilirim bunu anca.”

Başımı hırsla iki yana salladım. “Açmayacağım. Açmam. Bu son sözü bana, açamam. Ya kötü şeylerse? Sonsuza kadar açmayacağım bu mektubu.”

“Acelesi yok, Meira. Babanla vedalaşman, istediğin kadar uzun sürebilir.”

Vedalaşmak kelimesi, bir diğer yüktü şimdi yüreğimde. Bu doğru, geçmişten bir defteri kapatacaktı o mektup. İyi veya kötü, babama veda edecektim. Belki içim biraz daha rahadayacak, belki vicdan azabından ömrüm boyu bir ızdırap içinde kavranacaktım ama ona ***elveda,*** diyecektim artık.

Hayır. Kabullenemedim bu düşünceyi ve daha da sıkı tutundum Uygar’a. Bir çocuk gibi için için ağlamayı kesemiyordum hâlâ. “Uygar... Ben babama veda etmek istemiyorum. Ben babamı istiyorum.” Bir şey söyledi mi bana bilmiyorum, onu duymuyordum bile. Kulaklarım uğulduyor ve bütün vücudum ateşler içinde yanıyordu. “Kahrolsun, Maria,” dedim, tekrar tekrar. “Beni sakat bırakıp bütün mal varlığımı elimden alsaydı ve beni bin yıllık uğursuzlukla lanctlcscydi dc hiç değilse babamı bıraksaydı bana.” Ama oklar döndü mü yine bana? ***Maria, Meira.*** “Ben yaptım. Hepsi benim suçum. Nasıl affedeceğim şimdi kendimi? O mektupta kim bilir ne güzel sözler ediyor bana» belki kızıyor da arada ama her şeye rağmen sever o beni. Nasıl okuyacağım onun sözlerini şimdi, son sözleri olduğunu bile bile? O bilmiyordu, canının parçasının onun canını alacağını.”

Uygar, ağır bir hareketle eğilip başımı öptü. “Bu sürecin böyle sancılı geçmesi normal. Maria senin bir parçandı vc onu koparıp atman seni kanattı. Bırak, kanasın. Şimdi kanasın ki sonra iyileşsin. Biz günahkarlığımızı kabul ettik, Meira. O yüzden kefareti arınmak sanma, temiz bir sayfa açtık yalnızca ama ardımızda nice kirli kitaplar var daha. ***Kendini affedeceksin,*** diyemem ama alışacaksın, sevgilim. Şimdiye ölmediysen sonra iyileşeceksin.”

Şimdi kanasın ki sonra iyileşsin.

Sessizce gömdüm kendimi Uygar’a. Yine korudu beni kendimden. O kolları yalnızca cılız bedenimi değil, kendi karanlığımla daima savaş içinde olan benliğimi de sarmalıyor, bir kale gibi kuşatıyordu beni dört yandan, ikimiz de dakikalarca sessizliği dinledik. Koyun sayar gibi kalp atış seslerini takip ettiğimin farkında değildim. Bitkin düşmüş ve uykunun kolları arasına atmıştım kendimi.

Buz gibi bir hava. Tüylerim diken diken. Üzerimde kefen gibi siyah bir elbise, karşımda büyükçe bir pencere. Kar yağıyor usul usul. İri taneler halinde gökten yeryüzüne süzülüyor. Parmaklarım uzanıyor kar tanelerine, birkaç tanesi avuçlarımın arasında eriyip gidiyor. Bana dokunan yok oluyor, derken kar taneleri için açılan avuçlarıma kan damlamaya başlıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Nasıl da ılık, taze bir kan. Bitmiyor, dışarıdaki dünya yanmaya başlıyor, buz gibi evren cehennem alevleriyle köpürüyor. Yer yerde, gök gökte değil. Denizler buharlaşmış, ağaçlar solmuş ve yeryüzü kıyametin renklerine bürünmüş. Kardan küreyi sallıyor acımasız bir tanrı.

Adım sesleri... Yeni yeni bilincim yerine geliyor, görmeden seziyorum varlığını. “Uygar,” diyorum dönmeden. Karanlığın içinde dikiliyor, bana bakıyor ama iki yanında duran elleri kan içinde. Kalbim tekliyor korkuyla. “Yaralanmışsın!”

Tam ona adım atacağım ki karnımda dehşet bir sızıyla olduğum yerde kalakalıyorum. Gözlerim aşağıya indiğinde karnıma saplanmış bir bıçak görüyorum orada. Korkunç bir acı, nefesim kesiliyor, gözlerim kararıyor. Titrek ellerim bıçağı çıkarmak için kalkıyor ama bıçağın sapına dokunduğum gibi Öyle bir his yayılıyor ki içime derhal olacakları anlıyor, başımı kaldırıyor ve Uygara doğru, "Yardım et," diyebiliyorum sadece. Sonrası, dizlerimin bağı çözülüyor ve dizlerimin üzerinde çakılıyorum yere, Tamamen kendimi kaybetmeden önce bir kez daha incecik bir iple tutunuyorum hayata.

Kaşımı kaldırmak çok zor oluyor ama bir kere daha Uygar’a bakabilmek için değer. Hiç hareket etmiyor, beni ölü gözlerle izliyor. “Uygar, " diyorum yalvarır gibi.

Nefesim kesilmek üzere. “Yardım et. "Hareket etmiyor, parmaklarından damlayan kan kum saatinin taneleri gibi dökülüyor, zaman akıyor.

Uygar in ellerindeki benim kanım mü

“Uygar...” Dayanabilirim, o varken bunu yapabilirim. “Niye bana öyle bakıyorsun? Ben... ”

“Maria. ”

Bir tek bu çıkıyor o dudaklarının arasından. Maria, diyor bana, Maria. Karnımdaki bıçak değil ama yüreğimdeki bıçak ölümcül oluyor şimdi, bir kez daha şaşırtıyor dengemi.

“Uygar... ” Gözlerim kararıyor, bedenim ağır ağır devriliyor. Ağzımı açmak istiyorum, bağırmak istiyorum, içimden haykırıyorum. “Maria değilim ben, Meira’yım. Meira!"

Bütün vücudumu sarsan bir titremeyle beraber birden irkilerek uyandım. Nefes nefese ve ter içindeydim. O akılla, karnımda hâlâ hissettiğim o sızı gerçek sandım, parmaklarım hemen karnıma gitti ve kontrol ettim. Neredeyse orada bir yara olmadığına ve kanamadığına inanmayacak, tişörtümü de kaldırıp öyle bakacaktım, böylesine tesirli bir kâbustu işte.

Etrafıma baktım. Hâlâ salonda, şöminenin karşısındaki koltuktaydık. Ateş neredeyse sönmüş, son birkaç dakikası kalmıştı geriye ve içeriyi, iliklere kadar üşüten keskin bir soğuk kaplamıştı. Uygar’ın kucağındaydım. Ona baktığımda başını yana atmış, uyuduğunu gördüm. Aynı kâbusu paylaşıyoruz da o çıkmayı başaramamış ve orada sıkışıp kalmış gibi kaşian çatıktı.

İyiyim. İyiyiz.

Başımı tekrar Uygar’ın göğsüne yasladım fakat gerçek dünyaya dönsem de zihnimde çalan tek bir siren sesi vardı ve o da bütün şeytanlarımı bir araya toplamış, tek bir şeyi fısıldıyordu kulağıma:

Uygar... Maria, dedi sana!

19

“Sevgiyi nasıl tanımlardın, Ezra?”

Küçük Meira, seranın içinde yapay bir gölü çevreleyen büyük taşlardan birine oturmuş, gölün içindeki su sümbülleri, nilüferler ve su bitkileri arasında süzülen rasboraları, lepistesleri ve uzun, zarif kuyruğuyla beyaz bir beta balığını izlemeye dalmıştı.

Ezra, ellerini arkasında birleştirmiş, o dik duruşuyla bir adım geride dikiliyor ve Meira’yı izliyordu. “Her insan bir tohumdur ve bazılarını ruhumuzun özüne ekeriz,” diye başladı sakin sesi. “Kalbimizin manevi yeridir orası. Tohum filizlenir ve kökleri dört odacıkta yayılır. Sevgiyi böyle hasat ederiz. Sevgi bir sonuçtur, ne kadar iyi baktığımıza göre tomurcuklanan bir çiçektir.”

Beta balığı, renkli küçük balıklardan birine saldırmaya başladığında Meira, “Nasıl seveceğimizi bilerek doğduk o halde,” diye mırıldandı. “Özümüzde birini kucaklamak ve kurak topraklarımıza ekip yeşertmek hep vardı, öyle mi?”

Parçalanan balığın kanı berrak suyu kızıla boyarken, beta balığı tül gibi zarif kuyruğunu sallayarak, dönüp gitti, onu yemedi. Ezra ise iç çekti. “Size söylemiştim, Meira Hanım. Bu balıklara boşuna ***kavgacı,*** demiyorlar.”

Meira başını omzuna doğru yatırdı. “Aynı suda yaşamak zorundalar, neden huzurla geçinemiyorlar?” Küçük balık topluluğu, arlarından birini kaybetmelerine rağmen hiçbir şey olmamış gibi ölü balığın etrafında hayatlarına devam etti. “İnsanlar ve küçük dünyalarına rağmen birbirlerini boğazlamayı asla bırakmamaları gibi. Beta balığının kendi alanı var, yeterince yemeği de var, diğer balıklar ona saldırmıyor bile, kendi gruplarıyla huzur içine yaşıyorlar ama o yine de savaşmayı vc öldürmeyi seçiyor.” Meira’nın gözleri şimdi göle vuran Ezra’nın uzun siluetindeydi. “Doğamızda öldürmek de var, Ezra. O halde nasıl sevebiliyoruz? Yıkıma götürmeyecek miyiz her bağı? Ya da her sevginin altında kaosu seven sinsi bir canavar yatmıyor mu? Bu da sevgiyi sahte kılmıyor mu? Sevmek için yaratılmış canlılar değiliz nasıl olsa. Tek odağımız var vc o da hayatta kalmak. İşimize yaradığı için seveceğiz ve işimize geldiğinde öldüreceğiz. İkisi de hayatta kalma stratejisi. Beyazı temizlikle ve siyahı da kirle, ölümle ilişkilendirsek de ikisinin de sadece renk olması gibi. Temelde sevmek de öldürmek de sadece ışığın ve gölgenin oyunu. Bana kızma ama bu nedenle ikisini eşit derecede değersiz görmeye başlıyorum.”

Ezra'nın kısa süreli sessizliği şu sözlerle bölündü: "insanlar, tıpkı hayvanlar gibi hayatta kalmak için sevmelidir. Bu doğru. Seversen korur ve korunursun, böylece bir topluma ait olur, başını sokacak bir yuva bulursun. Size söylemiştim, Meira Hanım. İnanç ve sevgi, toplundan ölümün karanlığından koruyan, bazen bunu ilahi bir gayeye bağlayıp korkusunu dindiren, onu ehlileştiren, ona bir yuva veren, şimşekler çakan korkunç bir gökyüzünden korumak için başına kubbe çeken bir yardım elidir. Bir umuttur insanoğlu için sevmek, yalnızlıktan ve bir başımıza savaşmanın korkunç yükünden kurtaran yegâne aidiyettir."

Bunu ilk duyuşu değildi, pek memnun olduğu söylenemezdi. "Yaşamak için sevmeli miyim o halde?"

"insanlara dair ilginç bir özellik daha," dedi Ezra. "Hayır. Sevgisiz de umutsuz da inançsız da yaşarsınız, insanoğlunu karanlık kör bir kuyuya atın, sürünerek de olsa yine yürür, çamur yer, kirli sular içer ve muhakkak yaşar ama önemli olan sadece nefes almak mıdır? Yaşamak, yalnızca kalbimizin atması mıdır?" Meira cevap vermedi, Ezra devam etti: "Sevgiye, inanca, aileye, bir topluma, bir düşünceye ait olmak budur, kör kuyularda ışıktır. Dikkat edin, size *o inanç doğrudur, bu* ***inanç yanlıştır,*** demiyorum; ***bu düşünce ehlidir, bu düşünce yanılgıdır,*** demiyorum, ***insanlığın özünde umut yatar,*** diyorum. O umudu da birçok şekilde, histe, insanda, inançta yeşertiriz. Sonuçta hayır, yaşamak için hiçbir şeye sahip olmak zorunda değilsiniz ama sevgi gibi bağlar şüphesiz sizin en kötü gününüzde umudunuz, en karanlık gecenizde de ışığınız olurdu. Bunu diyorum."

Meira elini göle doğru uzattı ve düşünceli bir şekilde suyla oynamaya başladı. "Sevgi bu denli kutsal demek. Oysa sen pek mantıkçı bir adamsındır. Bu kadar romantik bir bakış açın olduğunu bilmiyordum."

Ezra onu görmezlikten gelecek kadar onu iyi tanıyordu. "Söyleyin, Meira Hanım, sizin canınızı sıkan asıl mesele nedir?"

tç çekti. "Bana sevgiden bahsettiklerinde dahi içimde bir boşluk büyüyor ve beni yutuyor. Hiç görmemiş birine renkleri anlatmak gibi. Anlamlandıramıyorum."

Annesiyle babasının, Arnold ve Agatha Rosenfeld'in silik sıfatı sanki suyun yüzeyinde canlandı. Meira'nın yutkunması gerekti. "Bir gün kaybedeceğin birine bağlanmak ne kadar mantıklı? Bu kayıpla nasıl baş edeceksin? Seni güçsüz düşürmeyecek mi? Sonunda hayatın acımasızlığı karşısında seni çırılçıplak bırakmayacak mı?"

"Sevmek, getirisi götürüşünden çok bir terazide, o halde," dedi Ezra. "Denge korunmalıdır. Sadece kazanamayız, kayıplarımız olmazsa kazanmanın da bir değeri

kalmazdı. Nasıl ki kötülük olmasaydı iyilik diye bir kavram olmazdı, bu dengede karanlığı da sevmeliyiz ki aydınlığın bir değeri kalsın."

Sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle su üzerinde beliren titrek yansıma, az sonra geldiği gibi hiçliğe geri döndü. Meira, "Kaybetmekten korktuğum birisi yok," diye geçiştirdi.

Ezra gülümseyecek gibi olsa da ciddiyetini bozmadı. "Bazıları onun kollarına doğar. Bazılarının ise onu bulmak için bir ömür geçirmesi gerekir."

"Öyle bile olsa..." Derhal Meira'nın kaşları çatıldı. "Kaybetmekten nefret ediyorum. Bir gün sevgiyi öğrenirsem dahi onu reddeceğim. Bana uğrarsa onun yüzüne bütün kapılan kapatacağım. Hiçbir zaman birini içimde büyütmeyeceğim ki kaybetmeyeyim. Bunun beni zaafları olan birine çevirmesine izin vermeyeceğim. Sonra ne yapmalı yoksa? Terk edilmişlikle bir başıma mı kalmalı? Kayıplarımdan koleksiyon mu yapmalı? Sevmek, kaybedeceğini bildiğin bir kumar oynamaktır o halde."

Ezra ders verir gibi, "Kaybetmekten korkmayın," diye uyardı onu. "Bir insan, hayatınıza girdiği andan çıktığı ana kadar içinizdeki tabloda izler bırakır, fırça darbeleri olur bunlar. O kişi gittiğinde tablonuzda ne göreceksiniz? Daha mı güzelleştirmiş? Bir ressam kadar yetenekli miymiş? Belki arkadaki manzarayı o çizmiş, ağaçlarınıza yeşillik eklemiş, göğünüze parlak ve mavi bir renk vermiştir, olamaz mı? Bu insan gitse de o tablo daima kalacak orada. Biricik insan budur, Meira Hanım. Kaybı müthiş olsa dahi geride bıraktıklarıyla bir ömür yaşanır. Herkes usta bir ressamla kutsanmaz, herkesin tablosu böyle renkli ve güzel olmaz. Yapabileceğiniz en onurlu davranış ise kaybınızı kabullenip bir zamanlar biriciğinizin özenle çizdiği bu değerli tabloyu kimselerin kirletmesine izin vermemek olur. Şüphesiz, biriciğinizi içinizde bir sanat eseri olarak yaşatmak, bir kayıpla baş etmenin en onurlu yoludur. Böylece aslında kaybetmiş de sayılmazsınız, bir başınıza kalmış da. Aksine paha biçilemez eserlerle dolu bir müze olur bağrınız."

Meira dalıp gitti. Sürüden bir balığın yaklaşmasını izledi. Balık burnuyla ölü balığı iterek ondan bir tepki bekledi. Belki küçük bir yas, belki de kabullenemeyerek bir tepki beklemesi, akıllara şunu getirdi:

Sevgi, ölümden de güçlü belki. Ne de olsa ölülerini de sever gerideki.

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Sevgi sözcüğü, beni saatlerce akvaryum izletecek kadar derin dü-' şüncelere daldırmıştı. *Sevmek ve kaybetmek, aydınlık ve karanlık kavramları gibi**,*** diyordum. Işığı görüyordun çünkü gerisi karanlıktı. Uygar'a artık nihayet kavuşmuşken bir gün onu kaybetmekle de sınanabilirdim. Sevgi nedir, bilmezken öğrendiğim gibi bu namlu bana doğrultulabilirdi. Küçük Meira haklıydı; sevmek, kaybedeceğini bildiğin bir kumar oynamaktı.

Pek karamsar bu düşüncelerimi iki sebep besledi: İlki, geçenlerde rüyamda Uygar'ın bana ***Maria,*** demesinin, bir gün hem onu hem de kendimi kaybetme korkusunu tetiklemesiydi. İkincisi ise çoktandır kaybettiğim biricik annemle babamın efsanesini nasıl yaşarsam bu pişmanlıkla ömür boyu kavrulmayacağımın hararetli içsel tartışmasiydi. Biri kaybetmekten korktuklarım, öteki ise çoktan kaybettiğim ama bir şekilde sonsuza kadar yaşatabileceklerimdi. Uygarı korumalı, babamın ise düşünü yaşatmalıydım. Şüphesiz ki savaşarak! Aşk için... Kendimi kanıtlamak için... Kefaretimi ödemek için...

Akvaryumun karşısında ne kadar süredir ayakta dikilmiş ve öldüğü için hareketsizce suda süzülen balığı izlemeye dalmıştım bilmiyordum, camdan Uygar'ın yaklaştığını görmemle beraber gerçeğe döndüm. Arkama geçtiğinde ellerini belime doladı ve çenesini omzuma bırakırken uzun süredir nefessiz kalmış gibi ilk derin soluğunu boynumun arasında aldı.

Evimizdeki seradaydık. Birkaç gün önce, gölgelik bir alana büyük heveslerle yaptırttığım akvaryumdaki iki balığımdan biri ölmüştü. "Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum," dedim.

"Kontrol edemeyeceğimiz çok şey var. Her zaman senin hatan olmak zorunda değil."

Burayı yakıp, yıkma isteğiyle dolup taştım. "Bir balık bile bakamayacağım, öyle mi? Zehirliyim ve bana dokunan ölecek, öyle mi?

Beni kendine çevirdi ve sinirli değil, hezimet dolu olduğumu gördü. Etrafımıza baktı. Yerde saksısı değiştirilmeye çalışılan bir iki fidan, gübre çuvalları, besinler, çapa... Cinayet mahalli gibiydi.

"Meira... İyi misin? Son günlerde serayla fazla uğraşmaya başladın."

Sevgiyle bir şeyleri besleme fikri, bir süredir kafamı epey oyalıyordu. Babam, insanın ruhunu beslemek için daima kendisi dışında başka canlılarla sorumluluk alması gerektiğini düşünürdü. Bu yüzden bana daima çiçekler ektirdi ve hayvanlar besletti ki bileyim, kendimden başka canlıları da seveyim. *Sevgi, tek başına bir ilişki değil, kendimle beraber karşımdakini de büyüttüğüm bir bağ**,*** diyeyim.

Bu yüzdendir, *insan yaşamak için yaşatmasını bilmeli,* derdi hep.

Belki dc tam da bu sebeple, sevgiyi en baştan öğrenmek adına Uygar'ın benim için yaptırdığı serayla daha iyi ilgilenmeyi hedef edindim kendime. Küçük bir tohumdan bir hayat yaratmak için. Uygar'ı daha iyi sevebilmek için. Asla hak etmediğim bu son şansın değerini daha iyi anlamak için. Küçük bir başlangıçtı belki ama bu cevabı ben, ***babam benden ne isterdi,*** diye sorduğum kayboluşumun sonsuzun-cu gecesinde buldum. Ve kaldı geriye, birçok sonsuz gece daha... *En azından şimdi bir süre beni idare edebilecek ve belki daha sağlam bir yola sokabilecek bir patika vardı karşımda,* diyerek babamın büyüttüğü Meira'yı bulma amacıyla eski zevklerime dönmeyi hedefledim.

Eldivenlerimi çıkarıp masaya bıraktım. "Bahçeye söğüt ağacı dikmek istiyordum. Babam çok severdi ama pek inatçı bir şey çıktı. Sonra balığım da ölmüş. Diğeri de öldü ölecek."

Etrafı toplamasını izledim. "Belki dengeli bir ekosistem oluşturamamışızdır. Ben ilgilenirim. Yeni balıklar alırız. Sera için de bahçıvan tutarım.

"Hayır," dedim hemen. "Ben yapacağım. Bahçeyle kendim ilgileneceğim. Suyunu ben vereceğim, toprağını ben gübreleyeceğim, ağaçlarını dahi ben kırpacağım."

Uygar herhalde iç dünyamda aldığım dramatik kararlardan haberdar olmadığından biraz da beni anlamadan izledi ve sonunda, ***"Budamak,*** demek istedin sanırım," diyerek beni düzeltti.

Bakışlanmı kaçırdım. "Senin Tengiz'le işin yok muydu? Erken geldin."

İşi bitince üstünü başını silkeledi. "Biraz erken çıktım. Başka bir işim var."

"Burnuma kötü kokular geliyor."

"Sana sormadım ama annemi bize yemeğe davet ettim."

Konuşmaktan kaçmak için arkasını dönmüş, gidiyordu ama peşine takıldım. "Hani istemiyordun?"

"Kötü olduğunu söyledin. Hiç değilse isteğine karşılık vereyim dedim."

"Ve onları buraya mı davet ettin?"

"Hiçbir şey beni o eve geri götüremez."

Kolundan tutup durdurdum onu. “Bu akşam mı geliyorlar?”

“Evet.”

“Üçü de?”

Dimdik duruşuna rağmen öylesine bir yenilgiyle, “Dördü de,” dedi ki onun nefesini kesen elleri kendi boğazımda da hissettim.

Herhangi bir avuntudan nefret edeceğinden doğal karşılamaya *çalıştım.* “Ne zamandan beri?”

“Yedi yıldır. Kız.”

Her şey yolunda gitseydi sahip olabileceği o hayatı uzaktan izlemenin ağırlığı vardı üstünde. Orada, onu üzmemek için kendimi tutmalarım kaybolup gitti.

“Yapmak zorunda değilsin,” dedim hemen. “Annen kötü değildi, Uygar. Biraz başı döndü sadece. Hakan’ı işe alman için ikna etmeye gelecekler. Üzgünüm ama durum bu işte. Sen de içten içe bunu biliyorsun.”

Yüzüme uzun uzun, durgun bir ifadeyle baktı. Önüme gelen bir saç tutamını dalgın bir hareketle kulağımın arkasına tıktı ve beni geçip gitti.

“Seni bu yapmacık ortama sokmak istemiyorum,” dedi. “Verda’ya bırakabilirim istersen.”

“Asla.”

“Meira.”

Karşısına geçtim ve gözlerimizi birbirine kilitledim. ***Geçmişte onların karşısına tek çıkmıştın. Bir daha...*** “Onların karşısına tek çıkmayacaksın.”

Tatlı bir sarhoşlukla kırpıştırdı gözlerini. Beni bulduğuna şükreder gibi küçük, dalgın bir tebessüm belirdi yüzünde. Mariada şefkatin zerresini bulabileceğine inanır mıydı eskiden? İnanmazdı. Ama benimle beraber inanmaya başlamıştı.

Ondan ayrılıp etrafıma bakındım. “Hem burası benim de evim. Hatta evime misafir geleceğini bana şimdi mi söylüyorsun? Bu kadar kısa sürede neyin hazırlığını yapacağım?”

“Dışarıdan yemek getirdim. Isıtır, sunarız. Hazırlık yapacak bir şey yok."

“Yemek takımları çıkarılacak daha!”

Orada beni durdurdu işte. “Meira, hayır. Hiçbir şeyle uğraşma. Ben halledeceğim.”

İzin vermedim. Uygar’a etrafı süpürttüm, ben de yemek masasını kurdum. “Sunum dediğin, evin onurudur,” dedim.

“Öyle mi?”

Kafasını dağıtmaya çalışıyordum. “Tabii. Hangi öğün olduğuna göre, ne yendiğine göre, misafir profiline göre hatta mevsime göre yemek masası değişir. Canlıdır çünkü. Hizmet etmek için vardır. Hem mide hem de göz tatmin edildiğinde yemek yemenin hazzı, cinsel hazlara çok benzer. Ayrıca ev sahiplerinin zevklerini, sanatseverliklerine kültür seviyesini gösterir.”

Hiç de ondan bekleyeceğim üzere, ***sıradan tabaklar seçtim diye kültürsüz mü olduk yani,*** diye kızmadı. Aklı başka yerlerdeydi. Masayı « kurunca ona yanaştım.

“İşim bitti. Gidip hazırlanacağım şimdi. Ailenin benim hakkımda ne düşündüğünü önemser misin bilmiyorum. Ne giydiğimin bir önemi var mı?”

“İstediğini giy.”

“Servet avcısı, baş belası bir hatun gibi giyinebilir miyim yani?”

“Meira.”

“Hiç eğlenceli değilsin.”

Askılı, siyah sade bir elbise ve kısa topuklu ayakkabılarla aşağıya geri indim. Saçlarımı alçak, dağınık bir topuzla sabitlemiştim. Uygar merdivenlerden inişimi izlerken, iç çekerek sessiz bir hayranlıkla takdir etti güzelliğimi. O ise hazırlanmamıştı. Derbeder bir halde koltuğa çökmüş, misafir değil de idam hükmünü bekler gibi görünüyordu.

“Böyle mi karşılayacaksın onları? Git ve süslen bakayım. En iyi halimizle görsünler bizi.”

Gömleğinin iki düğmesi çözülmüş ve saçları her zamanki tertipli eğimini bozmuş halde karşımda yükseldi. Misafir ben olsaydım bu dağınık halinden hiç şikayetçi olmazdım ancak şimdi onu zorla yukarıya gönderdim. Duştan çıktığında benim seçtiğim rakımı giydirdim, motifleriyle zengin mavi bir kravat taktım ve kravat iğnesiyle kravatını sabitledim.

“Eve geliyorlar. Niye takım elbise giyiyorum?”

“Çünkü onlarla barışmışsın değilsin. Burada misafir olduklarını bilmeleri gerekiyor. Bir iş görüşmesi gibi düşün bunu. Barış istiyorsun ama bunun için şartları sağlamalılar. Senin sınırlarını artık dilediklerince geçemezler. Görmeleri gerek.”

Beni üstten, farklı bir anlamla izliyordu. Bende hiç bilmediği bir rarafı görmüş gibiydi. Sonra, “Barış istediğim yok,” diye geçiştirdi. “Bir kerelik görüşeceğiz.”

Sessiz kaldım. İşimizi erkenden bitirmiştik. Geriye beklemek kalınca Uygar iyice garipleşti. Gidip yemek masasına oturdu ve başka hiçbir şey düşünecek halde değilmiş gibi öylece bekledi. Dokuz sene sonra annesini görecek olması ona hiç yaramamıştı. Onu ilk defa böyle ne yapacağını bilemezken görüyordum. Ben de karşısına oturdum. O, masa örtüsünde bir leke görmüş gibi sadece orayı izledi, ben de sadece onu.

Ne yapacağım ben seninle, Uygar?

Dikkatini çekmek maksadıyla kibarca öksürdüm. “Bugün ne yaptınız? İş nasıldı?”

Ayılmak ister gibi bir bardak su içti. “Levent, bir bir Shavitlerin adamlarını ifşa ediyor. Şimdilik işler biraz sakin ama liste tamamlandığında hepsine aynı anda saldıracağız.”

“Shavitlerden bir haber yok sanırım, değil mi? Acil durum vermişlerdir. Uç aile de toplandı muhtemelen. Bu, her yerden ihıneder görmeye başlayacağız demek. Tengiz, askerlerine güvenmesin. Baban da siyasi dostlarına.”

“Evet. Fırtına öncesi sessizlik var etrafta. Yakında büvük bir darbe vuracaklar.”

“Bütün bağlantılarını kullanacaklar.”

'Çoktan, der gibi baktı. “Devlet büyükleri, Yosefin İsrail’e iade edilmesini istedi.”

“Verecek miyiz?” Sessizliği, bugünkü asıl konulardan birinin bu olduğunu söyledi bana. “Öldürülürse iade etmek zorunda da kalmayız" diye bir öneride bulundum.

“Üslere sorumluluklarımız var. Tengiz’in dc benim dc. Yosef’i Öldürmek her şeyi daha da karmaşıklaştırır.”

“Ama hiçbir şeyi mahvetmez. Bu operasyon gizli olduğu için bizi bir teröristi iade etmek için sıkıştırabiliyorlar ama öldürüldüğünde ne diyecekler? ***Bunların yakaladığı terörist kazara öldü, cezalandırılmalılar,*** diyerek etrafı galeyana getirecek halleri yok ya! Bayrakları da yarıya indirelim mi, demezler mi adama?”

“O zaman bu işi başından itibaren illegal bir şekilde, gizlice yürütecektik,” dedi. “Ama öyle olsaydı da başımıza büyük belalar alırdık. Bırakalım, devlet büyükleri komisyonunu kessin.”

“Yosef’i, Shavitlere geri verelim yani, öyle mi?”

Sıkıntıyla kravatını çekiştirip, “Hiçbirimizi tanımıyor,” dedi. “Yüzlerimizi görmüş değil. Bize dair bir bildiği yok, Meira. İşe yaramaz, salak herifin teki zaten. Ondan alacağımızı aldık. Bizim adamımız Levent anık.”

Yosef’i geri gönderirsek Ezra’yı öldürürler.

Ya da Ezra, Aryeh Shavit’in adamıysa, Yosef’in bize teslim edilmesi de onun bir emri olabilir mi? Bu yüzden Ezra’ya dokunamazlar belki de.

İmkânı yok! Bir Shavit, başka Shavit’i düşmanlara mı satacak!

O halde, Ezra bir kere daha mı ihanet ediyor efendilerine? Benim için hem de...

Bunları sesli söylemeye cesaret edemedim. “Bu iade ihtimalini, Po-lat halledecek demiştin.”

“Halledemedi işte. Emir çok yukarıdan geldi.”

Bunu hiç onaylamıyordum. “Yosef, Levent’i ifşa ettiğini anlatınca Levent bağlantılarını kaybedecek. Bu anlaşma saçmalık.”

“Meira, birkaç güne baskınlar yapılacak ve bahsi geçen herkes tutuklanacak. O zamana kadar teslim ermeyeceğiz dedik. Bizim de bir kazancımız var hoş. Çiçek böcekle uğraşacağına görüşmeye gelseydin, fikirlerini belirtirdin.”

Saldırıya uğramış gibi kalakaldım. “İyi hissetmiyordum. Gelmek istemedim. Bensiz geçen ilk gün çuvallayacağınızı düşünmemiştim.”

Kapı zili bizi ayırdığında son defa ona baktım ve ayağa kalktım. Arkamdan geliyordu. Dış kapı için, “İçeri alabilirsiniz/ diye anons çektikten sonra Uygar’a döndüm. Ona çok kızgındım ama yine dc kravatını tutup düzelttim. Az önce masada biraz oynayıp bozmuştu.

Yüzüne bakmadan, “Beni kim olarak tanıtacaksın?” diye sordum.

“Sevgilim olarak.” Israrla gözlerime bakıyordu. “Annem adının Meira olduğunu biliyor muydu?” Geçmişte annesine düzenlediğim kısa ziyaretimden bahsediyordu.

“Ben hiç söylemedim.”

“İyi. Melis olarak bilsin.” İşim bittiğinde kapıyı açmak üzere ondan uzaklaştım ama beni tuttu ve geri çekti. Yüzümü avuçlarının arasına almış, alnını alnıma dayamıştı, “özür dilerim. Gergindim.”

Hemencecik çözüldüm ve kendimi onun kollarının arasına bıraktım. “Biliyorum. Sorun değil.”

“İşi sonra konuşur, hallederiz. Altından kalkamayacağımız bir şey değil. Tamam mı?” Alnıma, burnuma, yanaklarıma bir bir öpücükler kondurdu. “Asıl bugünü bir atlatalım.”

Kapıyı açtığımda karşımda klasik bir çekirdek aile tablosu vardı. Orada normal davranabilecek tek kişi ben olduğumdan, bürün sorumluluğu yüklenerek yüzüme büyük bir gülümseme takındım.

“Hoş geldiniz!”

Neşe, elinden tutan küçük bir kız çocuğuyla beraber, değmemesi gereken bir zehirmişim gibi yanımdan geçip içeri girdi. Onun ardından Hakan, bana üstten bakarak yarım ağız, “Hoş bulduk,” diye karşılık verdi.

Artık kocaman adam olmuş Ege’yi görmek beni şaşırttı. Küçüklüğünü de görmüş değildim ama sonuçta Uygarla üvey kardeşti. ***Hiç mi bir benzerlik olmaz?*** Uygar neyse Ege tersiydi. Kumral, bronz tenli ve biraz da zayıf bir çocuktu. Omuzlarına kot bir ceket geçirmiş, yüzündeki geniş gülümsemeyle beraber bana selam vererek içeri süzülmüştü.

Neşe, içinde bir kutu olan poşeti Uygar’a uzattı. “Elimiz boş gelmeyelim dedik.”

Hemen ben aldım yoksa Uygar almayacaktı. “Ne zahmet ettiniz? Teşekkürler.”

Salona geçirdim onları vc şöminenin karşısına oturttum. Uygar ayakta bekliyordu. Onun için durum fazla garipti, benim için ise herhangi bir iş görüşmesi gibiydi.

“Çay ya da kahve?”

Uygar hemen, “Sen otur,” dedi.

“Sen annenle kal,” diye fısıldadım. “Ben hallederim.”

Asla onlarla yalnız kalmak istemiyordu. “Otur,” diye diretince mecburen kabul ettim.

Yine de onu mutfağa göndermeden önce kulağına yaklaştım. “İkram tabağı hazırlamıştım. Onlarla beraber getir.”

Sonuçta, yıllar önce öldürmekle tehdit ettiğim aileyle yalnız kaldım. Hakan bunu biliyor muydu bundan bile emin değildim ama beni görmekten memnun olmadıkları belliydi.

Bu gerici sessizliği, her şey yolundaymış gibi davranarak dağıtabilirdim ancak. “Burayı bulmakta zorlanmadınız umarım,” dedim. “Biraz tepede kalıyoruz.”

Sorumu geçip, “Sizi daha Önce de gördüm,” dedi Hakan. “Savcılıkta.”

“Melis. Uygar’ın kız arkadaşıyım.”

“Ne zamandır?”

“Yedi yıl oldu sanırım,” diye cevap verdim vermesine ama neden yedi yıl olduğunu söylediğimi bilmiyordum.

“Bunca yıl niye evlenmediniz?”

Bunu niye sorduğunu dahi anlamadığım için garip garip bakrım. Ege ise, yaşından beklenmeyecek bir düşüncelikte, “Herkes evlenmek zorunda mı baba?” diye onu uyardı.

“Değil tabii de... Yedi yıl genelde evlilikle biter hani.” Baktı, yüzüğüm de yok. Eskilerin o, ***demek ki kızı sadece kullanıyor,*** diyerek ayıplayan bakışlarından attı bana.

Neyse ki benim dışarıda köpekler bulmama ve Hakan’ı onlara parçalatmama gerek kalmadan kahveler imdadıma yetişti. Servis etmesine yardım ettim ve sonunda yan yana oturduk.

İlk yudumlar alınınca Hakan, “Ee, nasıl gidiyor bakalım?” diyerek konuşmasını başlattı.

Uygar, “Yoğun,” dedi sadece.

“Çok işimiz olduğu için genelde meşgul ve yorgunuz/ diye kibarca ekledim. “Sizler nasılsınız? Haliniz, vaktiniz yenindedir umarım.'’

“Çok şükür.”

Hakan, Uygar'ı sevmediğini gizlemeyi hiç beceremiyordu. Kibirli bakışlarına bakılırsa gerçekten büyüklük ederek buraya geldiğini düşünüyordu.

Küçük kız, pembe bir kıyafet içinde annesiyle babasının arasındaydı. Ege ise bir diğer tekli koltukta oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamış, pürdikkat bizi izliyordu. Belli ki söylemek istediği çok şey vardı. O açığı yakalayınca da hemen söz alıp, "Uygar abi," dedi. Yüzünde, bir türlü durduramadığı samimi bir sırıtma vardı. "Beni ramdın mı?"

Uygar, herhalde normal göründüğünü sandı ama ona öyle ilgisiz baktı ki benim bile kalbim kırıldı. "Tanıdım."

Ege, yine de hiç alınmış görünmedi. "Ben küçükken bize geldiğini hatırlıyorum. Arada bizde kalırdın. Hatta bir kere bana satranç oynamasını öğretmiştin. Hatırlıyor musun abi?"

Uygar'ı gizlice böğründen cimciklediğimde, "Hatırlıyorum," dedi.

Ege, kibar bir genç adamdı. Annesiyle babası gibi değildi. Uygar'ın gözlerinin içine içine bakıyor, ondan küçük de olsa bir ilgi alaka görmeyi umuyor, belli ki ona imreniyordu. Bunu ondan alamadığından da hiç kızmıyor, küsmüyor, başka fırsatlar kolluyor ve çok saf bir sevgi gösteriyordu. Bu çıkarımı bu kadar hızlı yapmak bana da sürpriz oldu ama tertemiz yüzünden bütün duygularını, fikirlerini, biraz da budalalığını öyle şeffaf bir halde belli ediyordu ki onu uzun uzun tanımaya hiç gerek kalmadı.

.

Yine o gerici sessizliği dağıtmak maksadıyla küçük kıza baktım. "Ve bu tatlı kız..." dedim.

"Yeliz," dedi annesi.

Siyah saçlarını iki yanında örmüşler, iki ucuna da kurdeleler takmışlardı. Gür kirpikleri, kısık, koyu kahve gözleri, büyük abisinin de annesinden aldığı üzere dik inen karakteristik burnuyla, üvey kız kardeşi Uygar'ı kesinlikle andırıyordu. Pek de utangaç bir kızdı. Uygar, onu tek lokmada yutabilecek bir devmiş gibi tedbirle gözlerini ondan hiç kaçırmıyor ama normalde ortamlarda derhal almaya alışık olduğu ilgiyi ondan görmediği için de bu soğukluğu anlamlandıramıyordu. Annesinin koluna asılmış, küskün bakışlarla Uygar'ı izliyordu.

Neşe'yi belki ilk defa gülerken gördüm. Gerçi, onu çok görmüş değildim ama sıfatından belliydi yüzünün pek nadir güldüğü. "Birinci sınıfa geçti, abisi," diye kızını Uygar'a överken çok saf bir ilgisi vardı.

Uygar, kız kardeşini izlerken belki de o da benim gibi kendisine ne kadar benzediğini düşündü. Nefes alıp, verirken araya sıkıştırdığı gizli bir iç çekiş fark ettim.

Sonuçta sadece, "Güzel," dediğinde, artık iyice garipleşmişti bu durum.

"Ben de bu sene üniversiteden mezun olacağım, abi." Ege, odayı en okuyamayan kişi olarak hevesinden bir damla kaybetmemişti. "İktisat okuyorum."

"Güzel."

Uygar'ı cimciklemekten zavallıcık mosmor kesilecekti. Yine araya girmem gerekli. Ege'ye, "Ne güzel, yakında mesleğini eline alacaksın demek ki," diye laf attım.

"Aslında istediğim bölüme yerleşemedim diye bu bölümü seçtim."

Hakan, kendince bize bir şeyleri kanıtlamaya çalıştığı için müdahale etme gereği görüp, "Öyle deme, oğlum," dedi. "Gayet de prestijli bir okuldaki güzel bir bölüm. Hiç sınıf tekrarı yapmadan mezun oluyorsun bir de."

Ege, "Bir daha sınava girmeyi düşünüyorum," dedi abisine.

"Oğlum..."

"Baba, başlama yine ya!"

Neşe, kocasını dürttü. "Bırak da konuşsunlar, Hakan."

Hakan, meydanı bırakmaktan hoşnutsuz, arkasına yaslandı.

Ege, "Abi, sence ben de senin gibi hukuk mu okusam?" diye sordu. "Zaten istiyordum da işte, istediğim okul gelmeyince vazgeçtim ama okul bitti, ben hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyorsun bu işe?"

Uygar, ***abi*** kelimesine bir türlü alışamamıştı. Bütün bu olan biteni de sanki bir tiyatro sahnesi veyahut televizyondaki bir seri izler gibi izliyor, kendinden uzak, alakasız buluyordu.

Sonunda, "Gönlünden neresi geçiyorsa oraya git," dedi ona.

"Öyle olmuyor işte, abi ya. Bir daha dört sene kaybedecek olmak geriyor adamı."

Zil çaldığında muhabbet bölündü. "Misafir mi bekliyordunuz?'*

“Hayır.”

Uygar’dan önce kalktım ki o kalsın. “Ben bakarım.” Kapıyı açmadan önce Mert’i göreceğimi biliyordum aslında. Başka kim olacaktı? Sıfır kollusuna girmiş ama başından beresini eksik etmemişti. İzmaritini yere atmak üzereyken yakaladım onu. Paşa paşa kenarda söndürüp avuçiçine hapsetti.

“Misafirlerimiz var şu an. Keşke haber erseydin.”

“Sizin misafiriniz mİ olurmuş? İki asosyal sosyopat.” Çekilmem için beni kışkışladı. “Yol al bakayım.”

Salonda oturan dörtlüyü ilk bakışta tanıyamadığından anca kendini rahat rahat Uygar’ın yanına koltuğa attığında ve Neşe Karaşah’la göz göze geldiğinde kim olduklarını anlayabildi. Neye uğradığını şaşırdı, hemen doğrulup düzgün oturdu.

Neşe ona gülümsemeye çalıştı. “Mert, nasılsın görüşmeyeli?”

“İyiyim, Neşe abla. İyiyim de...” Uygar’a bir bakış attı ve yeterince onu tanıdıysam ***ne oluyor, amma koyayım,*** dedi. “Sen nasılsın asıl?”

“Nasıl olalım işte...”

Salondaki gerici hava, her türlü zıkkımı sistemine karıştırmış Mert’e bile fazla geldi. Geri kalktı. “Ben yanlış bir zamanda geldim belli ki. Hadi bana müsaade.”

Neşe, biraz da mahcup hissederek kızdı ona. “Olur mu öyle şey? O kadar yol gelmişsin. Gel, otur. Tanıyoruz birbirimizi.”

Karşı çıkamazdı tabii, uslu uslu yanıma oturdu. îlgi üzerinden çekildiği gibi de bana doğru, “Vay anasını satayım,” diye fısıldadı. “Ne oluyor burada? Ne zamandır görüşüyorlar?”

Dirseğimi koluna geçirdim. “Fısıldaşma. Ayıp.”

Kahveler ve çaylar bitmiş, gereksiz ne varsa konuşulmuştu. Az sonra yemeği hazırlamak üzere kalkacaktım ama Uygar’ın buradan kalkmak için bahane aradığını bildiğimden, “Bu sefer sen oturacaksın,” diye onu sessizce tehdit ettim. Mecbur başını salladığında da ayağa kalktım.

“Artık yemeğe geçelim isterseniz. Ben hemen masayı kurayım.”

Yemekleri mikrodalgada ısıtıp ısıtıp tepsiye dizdim ve masaya taşıdım. Her şey hazırdı. Tabakların üzerine yüzüklü peçeteler dizilmiş, masanın ortasındaki vazoya lavantalar konmuş, şamdanlar yakılmıştı. Az sonra onları çağırdım. Masanın başına Uygar'ı oturtacaktım ama izin vermedi, sandalyeyi çekip beni oturttu. Masanın diğer ucu çok uzakta kalıyor diye oraya servis açmamıştım. Dolayısıyla ben masanın başındayken Uygar da çaprazıma oturdu. Yanında Mert, karşısında da dön aile üyesi vardı.

"İçki kullanıyor muydunuz? Bilemediğim için getirmedim ama isterseniz getirebilirim," dedim.

Ege hemen, "Ne var?" diye atlarken, Hakan boğazını temizleyip Ege'ye rers ters baktı.

"Kullanmıvoruz."

Mert'in de Ege'nin de hevesi kursağında kaldı. Neyse ki masada yok yoktu. Az sonra iştahla yemeklere giriştiler, ekşi kompostolar içtiler, tabaklarına çeşitli mezeleri bölüştüler. Sustuğumuzda biraz olsun aileye benziyorduk doğrusu.

"Elin lezzetliymiş, yenge," dedi Ege. ***Yenge*** hitabını duyduğumda şaşıp kaldım ve neden Uygar'ın ***abi*** hitabına takıldığını anladım. ***Çok yabancı geliyor.***

Mert, "Uygar yapmıştır kesin," demese Mert olmazdı zaten.

Uygar, "Dışarıdan aldık," dedi gizleme gereği görmeden, "ikimiz de çalıştığımız için yemek yapmaya vaktimiz yok."

Hemen Hakan'ın suratında memur memnuniyetsizliği belirdi. Az önceye kadar az kalsın elini gırtlağından aşağıya sarkıtıp daha fazla yemek yiyebilmek için midesinde yer açmaya çalışmayacakmış gibi tadı kötü gelmişçesine uzun uzun çiğnemeye başladı.

"Siz..." dedi bana. "Ne işle ilgileniyordunuz?"

Şimdi Shavitlerin vârisi ve eskiden de yeni Nazi örgütünde lider yardımcısıydım, diyemeyeceğim için, "Siyaset bilimciyim," dedim.

Kimsenin benden bu cevabı beklemediğini gördüm. '"Nerede çalışıyorsunuz?"

"özel sektör."

"Belli bir uzmanlık alanınız var mı?[11]

"Ortadoğu siyaseti vc dış politika analiziyle ilgileniyorum diyebilirim.

Başını salladı ama inanmıyormuş gibiydi, öte yandan Ege pek şaşırmış ve etkilenmiş göründü. “Vay be!”

“Hiç öyle büyük bir şey değil. Kendimce çalışmalar yapıyorum işte."

Hakan’ın aradığı bir cevap vardı ki oradan Uygar’a laf atsın, bu nedenle Mert’e döndü. Yüzüne yanıltıcı bir gülümseme takınmıştı. “Mert! Koca adam olmuşsun! Sen anlat bakalım. Neler yapıyorsun? Ne işlerle uğraşıyorsun?”

“Ne yapayım, abi? Yaşıyoruz işte. Sanayide çalışıyordum. Bir iki ticaret girişimimiz de var, bakıyoruz yolumuza.”

İşte buyurun! Aradığı çatlağı bulmuştu, hemen dilini sokuşturdu. “Ee, savcı adamın çocukluk arkadaşısın ama öyle sanayilerde çürüyorsun demek, he?” dedi. “Sana bile iş ayarlamamış. Bir bana karşı cimri değilmiş yani!” derken uzun uzun gülüyor, sözde şakaya vuruyordu.

Mert, niyetlerini şimdi anlamış gibi Uygar’a baktı. Her sinirlendiğinde yaptığı gibi işaretparmağıyla burnunun ucunu kaşıdı. “Yok, abi. Ben öyle masabaşı işe gelemem. Hem Uygar’ın metresi gibi parasını yiyorum. Buradaki evimi bile o aldı. Sen rahat ol. Zaten ben öyle bir yerde uzun süre kalamam. İşten işe giderim hep. Bazen bizim çiftlikte iş olur, bazen Santralde, sanayide, orada, burada.”

“Olur mu hiç öyle? İleride evleneceksin, aile kuracaksın. Sabit bir iş şart.”

“Ona o zaman bakarız.”

“Öyle olsun bakalım.” Ağır ağır başım salladı. “Çünkü insan böyle şeyleri düşünmeli. Herkes Uygar gibi şanslı değil.”

Sessiz kalmayı çok denedim ama araya girmeliydim. “Şanslı olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Yıllardır beraberiz. Tek yaptığı çalışmak.”

“Bir savcı, çalışmakla böyle evler alabiliyor mu?” dedi. “Öyle arabalar sürebiliyor mu?”

Nasıl da hemen rengini belli ediyor ama... “Birikimle alabilir elbette.”

“Elli sene biriktirirse tabii!”

“Uygar çok tutumludur.” ***Kolyemi gizleseydim keşke.*** “Aynca savcılık dışında borsayla da ilgilenir. Parasını nasıl idare edeceğini, nasıl büyüteceğini çok iyi bilir. Böyle hesap

kitap yapmak hiç hoş değil. Hakkıyla kazanıp almış sonuçta."

"Doğrudur." Sonra utanmadan, Uygar'a dönüp, "Ec, babanla görüşüyor musun?" diye sordu.

Yine şu torpil mevzusu... "Hakan Bey..." dedim, üzerine bastıra bastıra. "Niye bu kadar kızgın olduğunuzu anlıyorum. Savcılık, tanıdık olmadan yükselmesi zor bir makam ama bazı başarılı insanlar kendi gayretiyle de gayet yükselebilir. Bu yakışıksız imalarla gecenin tadını kaçırmayalım lütfen."

Ağzını açtı ki Neşe kolunu tuttu. "Ne desem yanlış anlaşılıyorum, arkadaş. Meraklısıyız, sorduk, o kadar."

Uygarın çatal bıçak tutan elleri öyle sıkı yumruk olmuştu ki parmak boğumlarının bembeyaz kesildiğini gördüm. "İş bulurum sana," dedi, dişlerinin arasından. "Güzel kazandıracak bir şeyler ayarlarız ama makam işini unut."

Hakan, elini ***önemsiz,*** dercesine salladı. "Öyle sıradan işleri ben de bulurum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Uygar." Neşe araya girdi. "Baban, avukat sonuçta. Neden başka işlerle uğraşsın? Yazık olmaz mı bunca yıllık eğitime?"

Önce koca birkaç saniye boyunca herkes sustu. Sonra Uygar, "Babam mı?" diye sordu. "Hakan ne zamandır benim babam?" Yüzündeki hayret ifadesiyle döndü bana. "Doğru mu duydum az önce?"

Neşe, onu ayıplarmış gibi biraz da açındırarak, "Üvey baban sonuçta," dedi. "Böyle söylemek garipmiş gibi davranma."

Uygar, insanların anlamadığı bir dilde konuştuğu ve acayip hareketler yaptığı bir sirkteymiş gibi şaşkınlıkla baktı onlara. Çenesi sinirden seğirmeye başlamış, nefes alıp verişi hızlanırken kravatını çekiştirin işti. Bütün bunlar onların arasındaydı, Mert de ben de ne diyeceğimizi bilemedik. Ben yalnızca destek maksadıyla masanın üzerinden elimi Uygar'ın elinin üzerine kapadım.

Hakan ise iyice celallenmiş, içinde ne var ne yoksa kusmaya başlamıştı:

"Ulan, herkes eşini dostunu, daha iyi şartlarda yaşasın diye bir yerlere getiriyor. Fırsatları önüne seriyor. Sanki dağ başındaki çobanız da ***bizi savcı yap,*** diyoruz! İki tanıdıkla konuşsan mülakattan geçirecekler/

Uygar, bütün bunlardan çok sıkılmış gibiydi. “Ben hakkımla kazandım. Sen de hakkınla kazanacaksın. O kadar/

Sınavdan iyi bir puan almadığına adım kadar emindim ama o tek problem buymuş gibi, “Referans olmadan geçirmiyorlar, hoş!” diye itiraz etti.

“Ben emin olacağım/ diye temenni verdi Uygar. “Hiçbir usulsüzlük yapılmayacak. Sözüm olsun sana. Sınavı kazan, mülakata gir. Kimse önünde durmayacak.”

Hakan, büyük bir yedirememezlik içinde gülmeye başladı. “Vay be! Güç sarhoşu olmuşsun tabii. Şu yaştaki adamla utanmadan oy-nuyorsun. Nankörsün çünkü. Ankara’ya geldiğinde kimde kalıyordun? Kimin ekmeğini yiyordun? O zamanlar sana babalık etmemiş mıyım?

Uygar, ciğerindeki ateşi üfler gibi nefeslendi. “Verdiğin bir kuru ekmeğin hesabını mı soruyorsun?”

Neşe hemen, “Oğlum, niye öyle diyorsun?” diye karşı çıktı.

“Oğlum mu?” Uygar, delirmiş gibi baktı onlara. “Demek bir yerlere gelebildiğimde ancak oğlun olabildim. Terfi mi aldım, Neşe Hanım? Hayrola?”

Hakan, sert bir üslupla, “Annenle doğru konuş/ diye uyardı onu. “Öyle ya da böyle biz bir aileyiz.”

Mert bitilerinin üzerine atlayacakmış gibiydi. Uygar ise gülmeye başlamıştı. “Şimdi param olmasaydı gelir miydiniz acaba?” dedi, “tşin bana düşmese aklından bile geçer miydim anne?”

“O nasıl söz?”

Uygar, annesinin gözlerinin içine içine baktı. “Dokuz sene boyunca, bir kere beni düşündün mü? ***Bu çocuk ne yapıyor***, dedin mi? öldü mü kaldı mı diye bir kere sordurdun mu?”

‘'Ölmediğini biliyordum hoş! Nc biçim sözler bunlar!”

Mert değilse de ben birilerinin üzerine atlayacaktım şimdi. “Rica ediyorum bu kavgayı sonlandırabilir miyiz artık?” dedim. “Çocuk var aramızda.”

“Kavga ettiğimiz yok!” Hakan’ın küçümseyici bakışları Uygar’ı gösteriyordu. “Ama beyefendi, bizi çoktan düşman bellemiş tabii.”

“Buraya Uygar’ı sömürmeye gelmemişsiniz gibi konuşmayın,” dedim. Bu sözler ağzımdan kendi çıktı ve onu yakalayamadan Hakan’ın kulağından girdi.

“Sen de sana kalmayacak diye yırtınıyorsun herhalde.”

Ben daha Hakan’ın söylediklerini hazmedemeden Uygar yumruğunu öyle bir kudrette masaya indirdi ki o darbeyi kafama yemişim gibi afalladım. Ayağa fırlamasının etkisiyle sandalyesi geriye düşerken ve az önceki yumruk masadaki tabak çatalları titretmeye kaldığı yerden devam ederken Yeliz, annesine yapışmış, ağlıyor, Ege ise kalkmış, kiminle ne yapacağını anlamadan sıkıntıyla abisiyle babasını izliyordu.

“Ne diyorsun, lan?” dedi Uygar. Gözlerini irice aralamış, dengesiz bir bağımlı gibi karşısındaki adama bakıyor, saldıracağı anı kolluyor-du.

Ben de ayağa kalktım hemen. Uygar’ı tutabileceğime inanarak koluna dokundum. Kendi gururumu ayaklar altına alıp, “Şaka yapıyordu,” dedim. Bir de ben düşman etmeyecektim onları.

Neşe, Yeliz’e sarılmışken Hakan, “Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun, ulan?” diye hesap sordu.

Elleri masada, öne doğru eğilmiş, bir an gözünü bile kırpmadan, “Bir daha sevgilim hakkında ağzını açarsan kendi ellerimle o çeneni kırarım senin,” diyerek uyardı. Öyle sinirliydi ama öyle sakince söyledi ki bunu, Hakan bile geriledi. Uygar’ın aldığı derin nefesleri takip ettim. “Çıkın, gidin evimden,” dedi.

Hakan, utanç içinde sinirle, “Uygar!” diyerek son defa atıldı. “Buraya aramızı düzeltmeye geldik. Şu yaptığın terbiyesizliğe bak!”

Uygar, kontrolünü kaybetmiş gibi masaya tekrar tekrar yumruğunu indirmeye başladı. “Çık evimden! Çık, git!”

Masadaki her şey kırılıp, dökülürken ve mavi çiçek motifleriyle beyaz örtü kirlenirken herkes aceleyle ayaklandı. Neşe, Ycliz’i çekiştirerek uzaklaştı, Ege ise bize yaklaşmaya yeltendi.

“Abi, tamam, sakin ol. Bağırma. Çocuk var.”

“Abini siktirtme lan bana! Yürü git!” diye onu da kovdu.

Uygar’ı küfrederken ilk duyuşum değildi ama böyle bir tavırla böyle laflar edişi... Beni bile olduğum yere mıhladı. Gerçekten sinir krizi geçiriyordu. Elleri, kan için

kaşınıyormuşgibi öyle çok titriyordu ki masadan bir bıçak kapmasından ve Hakan'ı doğramasından korktum. Normal bir bakış değildi yüzündeki ama neyse ki Hakan daha fazla zorlamaya cesaret edemedi ve az sonra dördü de evden çıkıp gitti.

Geriye üçümüz kaldık. Uygar, yerle bir olmuş masanın başında ellerini masaya dayamış, başını da önüne düşürmüş, derin nefesler alırken, Mert'le ben ne yapacağımızı bilemeden öylece iki yanında dikiliyorduk. Uygar'ın her nefesinde kıpırdaşan omuzlarını izliyordum. O sırada, masada kırıp döktüğü seramikten, camdan, çatal bıçaktan elini yaraladığını fark ettim.

"Uygar, ellerin kesilmiş."

Bana cevap vermedi ve kontrol etmeme de izin vermedi. O zaman Mert, "Ben de araya kaynamadan hadi bana eyvallah," diye fısıldayarak gitti. Onu bana bırakmasında göründüğünden daha düşünceli bir taraf vardı.

Hiç değilse ellerini kınk parçalardan ve kirden temizlemek için su ve bez getirdim. "Uygar, lütfen oturur musun?"

Beni duymuyordu bile. Gözleri bir şeyler arıyormuş gibi masada dolanıyordu. "Defolup, giderek beni yapayalnız bıraktın," dedi kendi kendine. "Kurduğun yeni hayatın penceresinden içeri bile baktırmadın. ***Tamam,*** dedim, istemiyor. Ben de kendi hayatımı kurdum. Şimdi de kocası olacak herif yediğimden, içtiğimden, evimden, sevgilimden hesap soruyor. Siktiğimin dilencisi. Karına ve çocuklarına dua et sen. Bugün bu masaya gömmedim ya seni, onlara dua et."

Hep güçlü olmasına alıştığım adamı böyle hastalıklara yakalanmış ve delilikten titriyormuş, sinirden aklını yitiriyormuş gibi dengesi şaşmışken görmek, bende hiç bilmediğim bir yeri kanattı. Onu, bütün bu kötülükten korumak için bağrıma saklamak istedim.

"Yok. Böyle olmayacak?

Az sonra koşar adımlarla çekip gittiğinde hemen peşinden koşturdum. Hakan'a gidecek sandım ama yukarı çıktı.

"Uygar!"

Odasına girdi. Dolabının içindeki kasayı açtı. İçinde para vardı. Çıkardığı bir çantaya parayı tıkmasını izledim.

"Ne yapıyorsun?"

Sık solumaları arasında, “Evlerine göndereceğim,” dediğini duyabildim. “Üzerimde hakları olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Borcum var sanıp gezmesinler ortalıkta. Verdikleri bir kuru ekmeğin hesabını yapacak insanlar bunlar. Gördün.”

“Uygar...”

Bürün bu sinirinin, çok basit bir açıklaması vardı: Hayal kırıklığı. Bu sefer bir şeylerin farklı olacağına inanan insanların cehennemi.

“Tamam, hallederiz,” dedim. “Dur önce bir. Hakan’ın ne kadar alçalabilen, zavallı bir herif olduğunu gördün. Böyle ciddiye alınacak biri değil o. Başına üşüşür. Para gördü mü hiç bırakmaz peşini.”

Saatini çıkardı, onu da çantaya attı. “Neyse fiyatı, veririz. Fazlasını istemeye de anca cesareti varsa gelir.” Durdu, öfke içinde nefeslendi ve çantayı yere attı. Kendisiyle olan savaşını izlemekteydim. “Tamam. Kötü olduklarını söylemiyorum. Çocukları için bir şeyler koparmak istiyorlar. Anladık. Ben annem beni terk ettiğinde bile onu hiç kötülükle suçlamadım, aksine ben hep Polat’ı suçladım. Ama şimdi gelmiş, kendi menfaati için ***oğlum,*** diyor bana. Bunun neresi adil? Bu nasıl annelik** Benim neden oğlu olma statüsünü kazanmam gerekti? Neden bunun için işe yaramam gerekti? O diğer iki çocuğunun, bende olmayan neyi vardı? Onlara fazlasıyla verdiklerinin neden bana zerresini layık görmedi?”

Kalp kırıklığını ilk defa ondan bu denli yoğun dinledim. İlk defa onu bu kadar savunmasız halde, paramparça içini açmışken izledim. Birileri organlarımı avuçları arasında eziyormuş gibi bir sızı kapladı içimi. Ona uzanmak istedim ama izin vermedi, bu halinden utanç duyuyormuş gibi geri kaçtı.

Onu acı çekerken görmeye dayanamıyordum ama güçlü durmam gerekiyordu. Gözyaşlarımı geri ittim. “Ne olmasını istiyorsun?" diye sordum. “Söyle. Gerçekleşmesini sağlayacağım. Nasıl olursa olsun."

Küçük bir afallama yakaladım. Bir anlığına o da dileklerini gerçekleştirmemi umacak gibi oldu ama bu çocuksu tarafını hemen içinde bir yerlere geri kapattı.

Çantayı geri aldı. “Şu parayı vereyim de suratlarını bir daha görmeyeyim istiyorum.”

Onu dinlemeden, “Onlarla bir aile gibi olmak istedin mi, istemedin mi, bunu bilmek istiyorum,” diye üsteledim. “Bugün onları izlerken ne düşündün? Ege hayranlıkla ağzından çıkacak lafı kollarken, sana ***abi,*** derken, annen kız kardeşini sana anlatırken, kız kardeşinin sana ne kadar benzediğini fark ederken, hep beraber yemek yerken ne düşündün? Bunun böyle garip hissettirmemesini istedin, değil mi?”

Omuzlan inik, gözleri yeniden kısıktı. “Bir şey istemedim.”

Çantanın fermuarını çekmiş, gidiyordu. Ona izin vermedim. “Bu paralar senin birikimin, Uygar. En azından benim banka hesabımdan çekip versek? Uzun yıllar boyunca bir hayli yerecek kadarını Ege’ye veririz, kendisi ve kız kardeşinin eğitimi için kullanır. Olmaz mı?”

Bana kızar gibi, “Hayır,” dedi. “Senin parana hiçbir şama dokunulmayacak.”

Birden, “Mert dokundu bile,” deyiverdim. “Ne önemi varmış?”

“Nereden ulaşacak o senin parana? Takılıyordu sana.”

Mert’i şöyle bir iki tartaklamayı not ettim hemen aklıma. “Tamam. Yine de anlamıyorum. Bu para lanetli değil, bir şey değil. Ne diye dokunmayacakmışız?”

“Bize ait değil çünkü.”

Ona istemsizce biraz da üst bir perdeden baktım. “Affedersin? Bana istediğini söyle ama babam, Türkiye’ye getirdiği kişisel servetini, kuruşu kuruşuna kendi hakkıyla elde etti. Tarikatın o parayla hiçbir alakası yok ve ben de onun kızıyım. O para benim hakkım. Onu kendime istemiyorum ama kime verileceğini seçebilmeliyim en azından ve ben de sana veriyorum. Ailen için kullanmak istiyorsan ailen için kullan. Eminim ki Benjamin de böyle olmasını isterdi. Sen onun için vc karısı için cenaze töreni düzenletmiş adamsın. Kızına sahip çıkmış, şu hale getirmiş, Shavitlere başkaldırmış adamsın. O da borcunu böyle öderdi.”

Hiç etkilenmiş görünmedi. “İstemiyorum, Meira. ***İhtiyacım yok,*** diyorum. Benim birikimim çok.”

“Yalan söylüyorsun. Neredeyse hepsini bu aptal kolyeye verdin. Kaç yıldır biriktiriyordun kim bilir. Nasıl bu kadar dürtüsel davranabildin?” Bu başka bir konuydu, toparladım. “Neyse ne. Paramın kullanılmasını istivorum.”

“Hayır, dedim.” Döndü, ters ters bana baktı. “Ne oluyoruz birden? Bana güvenmiyor musun?”

“O zaman paramı bana geri ver.”

“Hayır.”

“İstiyorum.”

“Hiç başlamayalım şimdi, Meira.”

Sonuçta onun sinirlerini doğru ayarda bozarak onu sakinleştirdim ve salondaki koltuğa attım. Lavanta çayıyla geri döndüğümde, şömineyi yakmıştı. Koltukta yanma kıvrılıp çayı içmesi için onu ikna ettim. Yarım saat kadar sonra sıcacık köşemizde, ben onun göğsüne doğru uzanmış, mayışmış haldeyken o da saçlarımı okşuyordu.

Sessizliğini, bir türlü kafasında çözemediği meseleyi sonunda dillendirerek çözecekti. “Neden para konusunda o kadar ısrar ettin? Yoksa sana yetemiyor muyum? Milyonlar verdim kolyene. Güzel kokular aldım sana. Elbiseler... Daha iyilerini mi istiyorsun yoksa?”

Başımı göğsünden ayırıp ona bakmaya çalıştım. “Ne diyorsun, Uygar? Tabii ki hayır. Senden maddi hiçbir beklentim yok. Ne elbise düşünecek haldeyim ne de mücevher. Hatta bunları almak için birikimlerini çarçur etmenden hiç hoşlanmıyorum.”

“Sana gitmese pek de bir yere gideceği yok. Ya Mert’in kumar parası olacak ya da senin o güzel boynuna taktığın kolye. Kolyeyi seçtim.”

Çok kızdım ve onu ahmak buldum. “Yine de...”

“Ben her şeye sahip bir adamım. Başka da bir ihtiyacım yok. Aksine yaşlandıkça maddi her şeyden kendimi arındırmayı düşünüyorum.”

Maddiyatı önemseme huyunu ona ben, gururunu ayakJar altına aldığım geçmiş dönemlerimde kazandırmıştım. İçten içe bundan ne denli tiksindiğini şimdi daha net anladım. Sadece kendisi olduğu için hiçbir zaman sevilmemiş adamın maskesini takıyordu bunca zaman ama bugün, o maskenin çatladığını gördüm. Artık özüne dönmek istiyordu.

Büyük bir suçluluk duygusuyla başımı yasladığım göğsünden kalp atışlarını dinlemeye daJdım. Sonra ansızın Bolu’daykcn okuduğum o kitabı anımsayıp, “Sakın samana' olacağını söyleme bana!” diye atıldım. “Zaten o kitabı okuduğumda senin de böyle bir işe kalkışmandan korkmuştum. Soyunacak ve dağa mı çıkacaksın yoksa? Tam senin yapacağım türden bir delilik!”

Uysal bir sesle, “Delilik değil,” dedi. “Bugün yoksullukların en büyüğünü, acıların, soğukların, ateşlerin en dayanılmazını yaşamayı gönüllü olarak istemek, insanın dünyadaki varlığım hafifletebilir. Savaşmayı bırakırsa uğruna kan döktüğü ganimetin, iki altın kupa ve gerçekte hiçbir değeri olmayan uğraşlara ömür adamaktan ibaret olduğunu fark edebilir. Bir adam bunu isteyebilir. Madem dünya bu kadar anlamsız, kendi anlamlı dünyasını yaratabilir.”

Duruldum ve hatta kabullendim. “Ben de Govinda” mı olacağım o zaman? Kuyruk olacağım sana. Çünkü bensiz gitmene imkân yok.” Korumak uğruna savaş başlatabileceğim bir gülüş takındı yüzüne. “Çünkü ben seni kaybetmekten gerçekten çok korkuyorum, Uygar,” diye hüzünle ekledim. Rüyamı hatırladım, bana ***Maria*** demesini hatırladım ve bunca zaman söylersem gerçekleşirmiş gibi bir korku salan o hisleri daha fazla içimde tutamadım. “Eskiden Meira, sevgi nedir, bilmezdi. Ben ise hayatta kalmaya o kadar odaklıydım ki korku dışında başka bir hissi uzun süre tanımadım. Şimdi insan olmaya başlayan bir oyuncak bebek gibiyim ve seni kazandıkça kaybetme korkum ağır basmaya başlıyor.”

Ben bu kadar ciddiyken onun neredeyse gülecek gibi olmasına hazırlıksız yakalandım. O ise bunu, “Kırk yıl da düşünsem senin beni kaybetme korkusu yaşayacağın aklıma gelmezdi,” diye açıkladı. “Onore oldum, sevgilim.”

“Eğlenme benimle,” diye kızdım ona. “Bunlar beni uyutmayan kaygılar.”

“Sana huzursuzluk veren her fikre düşmanım ama ölüme kim çare bulmuş da ben bulayım?” diye iç çekti.

“Belki ölüm değil de başka şeyler ayırır bizi. Hiç mi böyle düşünmuyorsun?

“ölüm değilse mevzu bahis, seni benden alacak bir güç yok bu dünyada.”

Sessizleşecektim ama dayanamadım. “Peki, ya bir gün sen kendin beni bırakmak istersen?”

“Çayına bir şeyler karıştırdın sanırım, ha?”

Ciddiyim.

Durdu, durdu, belli ki beni üzmek istemedi ama bana hatırlatması gerekiyordu işte. “Ben senin uğruna koca bir gençlik heba ettim de bir gün pişman olmadım,” dedi. “Ne diye şimdi her şey yoluna girmeye başlarken seni terk edecekmişim?”

Şeytanların yüzünü kızartacak bir bencillikle bu sadakatini kucakladım. Tekrar tekrar bunları duymuş olmanın rahatlığıyla nefeslen-dim ama kurcalamaya da devam ettim.

“Bilmiyorum. Ya fark etmeden sana kötü bir şey yaparsam? Seni istemeden kırmaktan ve sana zarar vermekten korkuyorum. Seni yanlış sevmekten korkuyorum ben, Uygar.”

Aldığı derin nefesle beraber üzerine uzanmış bedenim de hareketlendi. “Ben seni, sen yokken sevdim,” dedi. “Seni sevmeyi öyle öğrendim. Sen şanslısın. Ben varken

seveceksin beni. Benimle öğreneceksin beni sevmeyi. Beraber halledeceğiz. Korkmana gerek yok."

Kollarımı öyle sıkı ona doladım ki boğacağımı sandım. "Bu sefer hakkıyla seveceğim seni tabii."

Boyun girintisine, sanki artık orada yaşamaya başlayacakmışım gibi kendimi sığdırmaya çalıştım. Kokusunda, teninde, sesinde beni etkisi altına alan bir tür büyü olmalıydı. Ona bakıyor, onu duyuyor, onu kokluyordun ve tamam, bütün dünya yansa da sen nerede yanmayacaksın, biliyordun: Bu adamda.

Kucağında uyuyakalacaktım ama son defa onu yoklamak istedim. "Şimdi daha İyisin o halde, değil mi?"

"Sen bana sarıldığında benim iyileşmeyeceğim bir hastalık yok."

Dertlenmelerim başladı. "Hep böyle afilli sözler mi edeceksin sen? Kendimi çok yetersiz hissettiriyorsun. Belki savcı değil de bir yazar olmalıydın."

"Senin hakkında kitaplar yazardım ama başkalarının seni okumasına tahammül edemezdim," dedi. "Yazar olmaz benden. Seni okuyacaklar. Belki sevecekler. Hatta severler muhakkak. Bürün güzelliğinle anlatırdım ben seni."

"İnanmıyorum. Beni sevmesinler dîye bataklıkta yaşayan kötü bir cadı gibi anlatırdın."

"*Meira karakterini çok seviyorum, güzel kız, sesi de tatlı***,** "diye farazi okurunun sinirini bozan sesini taklit etti. "Geçmiş olsun. Beni dünya ahiret düşmanı bilsin."

Gülmeyi bir türlü kesemedim. Ağzı, tehlikeli derecede iyi laf yapıyordu. "Neyse ki çapkın bir adam değilsin yoksa halimiz nice olurdu?"

Bana takılması bittiğinde huzurlu dakikalar eşliğinde eriyip bütünleştik iyice. Uykuya dalıp gidecektim, o da belki benim çoktan uyuduğumu düşündüğü için kendince, "Demek senin tarafından korunmanın tadı böyleymiş," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım. "Anlamadım, ne?"

"Bugün yemekte benim için yaptıklarından bahsediyorum. Beni savunmandan ve ben kötü duruma düşmeyeyim diye edeceğin her lafı dikkatlice tartmandan bahsediyorum. İlk defa arkama bakmama gerek yokmuş gibi hissettim. Sen beni korumak için gerekeni yaparmışsın demek ki. Ama sakın bu bir daha tekrarlanacak sanma. Seni kimseyle uğraşmak zorunda kaldığın bir duruma sokmayacağım."

Uzandım, onu uzun uzun öptüm. Bir türlü bitmedi öpmelerim.

“Bir daha hiç yalnız kalmayacaksın. Hep yanında olacağım.”

“Söz mü?”

Söz.”

20

Benjamin, ılgın bitkileriyle zakkum çiçeklerinin bu çöl iklimine utangaç, tatlı bir pembelik kattığı avlusunda, küçük Meira'yla havuzun başındaydı. Kız çocuğu, cılız bacaklarını suya sokmuş, yüzmesi için onu cesaretlendirmeye çalışan Benjamin'i suyun yüzeyindeki yansımalardan seyrediyordu.

"Yüzmenin tehlikeli olduğunu söylüyorlar," dedi. "Kramp girebilirmiş ve bir kere panik yaptığında da toparlanman zor olurmuş."

Benjamin, kızını daima o uysal tebessümle izlerdi. "Yüzmeyi kitaplardan öğrenemezsin, Meira."

Kocaman Benjamin in bile neredeyse omuzlarına geliyorsa su oldukça derin olmalı, diye düşünüyordu Meira.

"Ya boğulursam?"

"Ya boğulma korkusuyla hiç yüzemezsen?" dedi baba ve kızı ilk defa yüzüne bakabildi. "Belki de düşündüğün kadar güçsüz değilsindir."

"Peki, gerçekten de güçsüzsem?"

Benjamin neredeyse gururlu bir tavır takındı. "Babalar bunun için varlar. Gücünün yansını kızlarına vermek için."

Meira, çenesini biraz da kibirli bir imayla havaya kaldırdı. "Sana muhtaç mı kalacağım yani? Sen ancak ardımda olduğunda mı yüzebileceğim?"

"Şimdi bana güvenerek yüzmeyi öğren ki sonra benim gibi ihtiyarlara ihtiyacın olmasın."

Kız sessizleşti. Bir gün babasından da güçlü biri olacağının fikri, şimdi suya atlayacak kadar ona güvenmekten geçiyordu belli ki.

Az sonra Benjamin sudan çıkıp yanına oturduğunda ona şunu sordu: "Sen yüzmeyi nasıl öğrendin?"

Benjamin'in uzun kara sakallarından sular damlıyordu. "Babam beni tutup öylece göle atmış ve boğulursam zaten yaşamayı hiç hak etmeyeceğimi söylemişti."

"Baban kötü biri gibi."

Aile, açık bir yaradır, her dokunduğunda kanatır. Benjamin de bu yarayı eşeleyecek cesareti bulamadı. "Zor bir adam," diye geçiştirdi kızını.

"Peki, sen neden beni göle atmıyorsun? Babandan bunu öğrenmişsin."

Benjamin, başını çevirip yanında küçücük kalan Meira'ya, ona dokunursa incinecekmiş gibi bir kaygıyla baktı. "Atalardan gelen inanç zincirlerini kırmak zor. Ancak biriciğine zarar gelmesinden ölümüne korkacak kadar onu sevdiğinde anlıyorsun suya itmeden de ona yüzmeyi öğretebileceğim. Ne de olsa insana en tatlı gelen, kendi cam değil, evladınınkidir."

Meira, suya baktı, su da ona baktı ve sonunda atladı. Suyun mucizevi bir şekilde onu yüzdüreceğini düşünse de sular haindi. İnsanı yutmak için çalkalanır, iz bırakmadan diplere çekmek için köpürürdü.

Kız çırpınmaya başladığında mayosundan kavranmış ve sudan çıkartılarak havuzun taş kenarına geri oturtulmuştu. Nefes nefeseydi. Saçlarını yüzünden çekmeye ve gözlerini açmaya çalıştı. Tekrar tekrar, "Sana söyledim!" dedi. *"Ben yüzemem, boğulurum***,** dedim. Bir daha asla yüzmek istemiyorum!"

"Çünkü suya yüzmek için atlamadın. Yüzemediğini bana kanıtlamak için atladın," diye karşılık verdi baba. "Yeni sulara açılmak, kıyıda kalıp hayal kırıklığıyla ulku izlemekten daha zor geldi."

Meira kibirli bir tavır takındı ve bacaklarını kendine doğru çekerek suyla temasını tamamen kesti. "Denedim ve ölüyordum."

Benjamin biraz da keyifliydi. "İstediğin kadar vakit alabilir. Korkularınla yüzleşmek, ölümün döşeğine kadar sürebilir ama artık hayatın geçip, gitmişken suyun ne kadar güzel olduğunu fark etmek istemezsin, Meira. İnan bana?

Meira, nefesini düzene oturtmaya çalışırken babasında göründüğünden de derin taraflar olduğunu düşündü. "Senin için durum buydu belli ki? dedi koca adama.

"Hayatımı sudan nefret ederek geçirdim. Beni suya atan babam yüzünden, anık öğrendiğim halde yüzmekten nefret ettim?

Meira meraklandı. “Yüzmeyi tekrar sana sevdiren şey ne oldu peki?”

“Sana da öğretmek istedim çünkü? dedi Benjamin. “Binlerinin benden çaldığı cesareti, sana verebilmek için geri kazanmam gerekti?

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Tengiz, “Levent Sungur ve Polat Karaşah’ın sağladığı istihbarata göre, Shaviderin Türkiye sınırları içerisindeki geriye kalan bürün karargâhlarına, örgüt üyelerinin konakladığı yerlere, siyasete uzanan ellerine kollarına dair bilgilerin, isimlerin, konumların hepsini uzun süredir derleyip topluyorduk? diye başladı cümleye. “Silahlı Kuvvetlerle işbirliği içerisindeyiz. Hiç kimse kaçmadan, haber salmadan, varsa elindeki kanıtlan yok etmeden tek seferde aynı anda düzenleyeceğimiz baskınlarla her birini yakalayacağız. Bunun için yüzlerce adamımız hazır ve nazır. Bu gece, ülkeyi temizleyeceğiz.”

Santral’in çiftliğinde, serin bir haziran akşamındaydık. Çiftlik, ağzına kadar arazi araçlarıyla doluydu. Küçük tepede, bir çardağın içinde, masanın üzerinde, büyük bir haritada işaretli altı kırmızı noktayla şarjörlere doldurulan kurşunlar eşliğinde planı gözden geçiren beş kişiydik.

Uygar, çok nadir olduğu üzere biraz daha sportif bir kılık kıyafet içerisindeydi. Uzun kollu sporcu tişörtü ve şapkasıyla bir savcıya değil de bir savcının davasına benziyordu. Bir elinde sigarasıyla ve diğer elini de koltuk altına sıkıştırmış, kıstığı gözlerle karşıda toparlanan insanları, araçları izliyordu. Gitme vakti gelmişti, çardağı rerk etmiş ve yavaştan arabalara geçmeye başlamıştık.

Uygar’ın hemen yanındaydım. “Benim gelmeyeceğim kesin mi şimdi?” desem dc bunun işe yaramayacağını biliyordum. İki kere kuralları çiğnemiştim vc bir kere daha şansımı zorlarsam Uygar’ın kendisi bile Tengiz’den taraf tutacaktı.

Uygar’ın aklı başka yerdeydi ama “Kesin,” cevabını verebilecek kadar bana dönebildi. İç çektim, araçlara yüklenilen silahları izliyordum. Gerçek bir savaşa giriyor gibiydik.

Başımı Uygar’ın omzuna yasladım. İki koca haftadır neredeyse hiç eve gelmiyordu. Shavitlerin adamları nereye saklandıysa onları bulmuş, hepsini bir bir ifşa etmiş; işvene’i bir köle gibi yedi yirmi dört çalıştırmış, onu inek gibi sağmıştı. Bu süreçte bense Yosef’i Shavitlere olabildiğince geç teslim edebilmemiz için yetkilileri kurnazca

sözlerle oyalamış, hilelere başvurmuştum. Sonuçta bu operasyon bugün, bu nedenle sessizce halledilebiliyordu.

“Çok büyük bir iş üstündeyiz tabii,” diye mırıldanırken parmaklarıyla oynuyordum. “Biliyorum, bir çocuk gibi davranmamalıyım ama... Seni özlüyorum. Bana olan ilgin azaldı gibi.”

Başını çevirip bana bakış şekli bir deli olduğumu düşündürtrü. Önüne döndüğünde de neredeyse gülüyor gibiydi. Gergindi. Başını sallayıp, “Sana olan ilgim mi azalmış?” diye kendince konuştu. Sigarasından büyük bir nefes çekti. “Bütün bu işi, geriye kalan yıllarımda seni tek işim yapabilmek İçin bir an önce halletmeye çalışıyorum.”

Bu fikir derhal hoşuma gitti. Sadece onu ve kendimi, bütün bu işlerden uzakta, beraber kahvaltı yapabildiğimiz ve sabahın beşinde evden çıkmak zorunda kalmadığımız bir düzende hayal ettim.

“Tek işin ben olacağım demek... Çok ilgi çekici geliyor kulağa.”

Bu sırada daldığım için Mert’in ne ara aramıza katıldığını anlamadım. Sigarası bitmişti, Uygardan hemen bir dal alıp yaktı ve kalçasını arabaya yasladı. “Birazdan yola çıkacağız,” dedi yarım ağız. “Beni Konya’ya göndertmezsen olmazdı, değil mi amma koyayım?”

“Görev dağılımları bir amaca hizmet ediyor,” dedi Uygar da. “Keyiften yapmadım.”

Atilla da bize yanaştı, arabanın kapısını açmış, içine çantasını koymuştu. Mert ileride silahını kontrol eden Badeyi izliyordu. Verda onların beraber sinemaya gittiğini ve o günden beri aralarında bir anlaşmazlık olduğunu söylemişti.

“Levent’e bakıcılık yapmak için gönderiliyorum resmen,” diye söyleniyordu.

“Görevini anladıysan güzel.”

Mert ona ters bir çıkışmayla, “Anladık,” dedi.

Uygar ona doğru baktığında tek kaşı havadaydı. “Ne bu tavrın?”

“Tavır mavır yok. Hayırdır?”

Uygar bu sefer bütün vücudunu ona çevirdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Levent’in yanında güveneceğim tek kişi sensin. Gerçi, senin derdin Konya’ya gitmek değil.”

Bade'ye doğru baktı, aralarındaki gerginliğin farkındaydı. Kara gözleri Merc'e geri döndüğünde, "Kişisel hayatını işinin dışında bırak," diyerek uyarısında bulundu.

"Onunla aramda kişisel hiçbir şey yok." Bade, tam o sırada işini bitirmiş ve bize doğru gelmişti. Üçümüzün de gözleri üzerindeydi, özellikle de Mert'in. Karşımıza geçtiği vakit ise Mert kendini her ne kadar tutsa da, "Sonunda verdiğin tepkinin abartılı olduğunu anladın mı?" diyerek onun ateşkes için geldiğini sandığını belirtti.

*Aralarında ne yaşandı**?***

Bade onun yüzüne bile bakmayınca Mert buna bozuldu ama belli etmeden, biraz da isyan edercesine bir tavır takındı. "Ne sanıyorsun? Pişman olup peşinden koşacağımı mı? Öyle romantik bir adam değilim ben. İlişki adamı hiç değilim. Sen bitirdin, ben başlatmam, kızım."

Bade hiç tepki bile vermeden, "Güzel," dedi.

"Güzel tabii. Hem sen sanıyor musun k-"

"Atilla," diye seslendi Bade. "Tengiz seni arıyordu. Biz yokken Yo-seFin tutulacağı yere onu sen götürecekmişsin."

Men, Bade'nin aslında onun yanına gelmediğini anladığında sinir bozukluğuyla gülmeye başladı. "Sana bir daha kendini açıklamaya çalışanı siksinler," diye kelimeleri ağzında yuvarladı ve sigarasını atıp gitti.

Verda'nın ne ara arkamdan yaklaştığını anlamadım bile. "Evlenecekler," dedi.

"Birbirini öldürecekler," dedim ben de.

Güldüğünü duydum. "Nefretten doğan aşk en köklüsüdür, hayatım. Buraya yazıyorum, evlenecekler. Üç de çocuk."

Yüzümü buruşturdum. "Mert mi? Klişeleri çiğneyecek biri o."

"Aşkı çalıştım ben ve hiç sınıfta kalmadım."

Mert'in uzaklaşmasını izlerken onun için kaygılandığımı fark ettim. Kafamda yeterince endişe ve çevremde de savaş hazırlığının bir o kadar gürültüsü varken oldukça meşguldüm ama bu listeye bir de Mert eklendi vc kendimi peşinden giderken buldum. Uygar sessizce beni izliyordu, bakışlarının sırtımı delip geçeceğini sandım.

Mert kendi arabasına varmış, kapıyı da açıp içeri girmeye hazırlanmıştı ama ona yetiştim.

“Mert! İyi misin?”

Durdu ve açtığı kapıyı bırakmadan arkasına baktı. “Niye olmayayım?

Karşısına geçtim. “Biraz... Asabi gibisin.”

Beresini çekiştirirken, “Konya’ya gidecek bir insan ne kadar mutlu olabilirse işte,” diye mırıldandı. Kapıyı bırakmış, en azından hemen dönüp gitmemişti. Belki de konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyordu ama arkasını arabaya verdiğinde ne diye peşinden geldiğimi sorgular-casına karşıma dikildi. Oldukça bunalmış gibiydi. Onun gibi kavga gürültü seven biri bile bütün bu savaştan sıkılmıştı.

Ona nasıl yaklaşmam gerektiğinden emin olamadım. “Seni bunaltmak istemiyorum ama bu haldeyken bir çatışmaya girmen sorun olacak,” dedim tedbirle. “Kafanı toplaman lazım."

Kalın kaşları gözlerinin üzerinde düz bir çizgi halinde uzandı. “Ne zamandan beri beni düşünüyorsun?”

“Uzun zamandan beri.”

“Bir şeyim yok,” diyerek, kestirip atmayı denedi.

“Belki...” Ona biraz daha yaklaştım. “Bade’yle aranda geçenler konusunda bir kadın olarak görüşümü istersin. Belki yapacağım yorum onu anlamanda işine yarar.”

Bana acayip bir şey görmüş gibi baktı. “Neden onu anlamak isteyeyim?

“O hep seni anlamaya çalışmış biri. Sen niye bir kere olsun onu anlamak istemiyorsun? Sana söyleyeyim. Her nc hata yaptıysan belli ki sonrasında kendini açıklamaya çalıştın ama dinlemedi çünkü sen dc zamanında o kendini sana açmaya çalışırken hiç dinlememiştin. Şimdi de kızgınsın çünkü bu kopukluğun sebebini anlamıyorsun.”

Başından beri bu konuşmaya asla sıcak bakmadığını ve bir an önce dönüp gitmek istediğini biliyordum ama son söylediklerim onu beklemediği yerden vurmuş olacaktı ki duraksadı, yüzündeki o tereddüdü ve az kalsın buzullarının çözülecek olmasını anbean izledim. Arabadan sırtını ayırdı, elleri cebindeydi, benimle konuşursa bir suç işleyecekmiş gibi etrafına bakındı ve tereddüt etti. Duygular hakkında konuşmak onun için bu kadar zordu işte.

Az kalsın vazgeçecekti, dilini altdudağında gezdirdiğini ve döndüğünü gördüm ama dayanamayıp geri geldi. “Geçen onu sinemaya götürdüm çünkü öyle anlaşmıştık işte, ciddi bir şey değildi,” diye anlatmaya başladı. “İddia uğruna gittik hatta. Doğal olarak ben özenmedim çünkü tekrarlıyorum, aramızda bir şey yok ama o belli ki bazı beklentiler içindeymiş. Neyse, oturduk filmi izliyoruz. Beni biliyorsun, hayvanlaşmaya müsaitim. Aşk sahnesi gelince de dalga geçtim, ***sonlan kesin kötü bitecek,*** dedim. Adam âşık olursa gardım indirip güçsüzleşir sonuçta. O da bozuldu baya. ***Aşk zayıflık değildir,*** dedi, bir şeyler anlattı işte. Ben de ***biri o aşkını alsın da nasıl dünyan başına yıkılıyor, görürsün,*** dedim. Bana korkak olduğumu söyleyince de tepem attı.”

“Korkak, dememiştir, Men,” diye onu bölmem gerekti.

Biraz da sıkıntıyla, “Kaybetmekten korktuğumu söyledi,” diyerek sözünü düzeltti. “Neyse ne işte. Sonra arkadan bir lavuk laf atınca onunla kavga ettim, görevliler beni dışarı çıkardı. Bir de üstüne bana içeride laf atan lavuğu dışarıda yakalamayayım mı? Onu bir güzel dövdüm. Sonra zaten Bade çıldırdı. Bana ***maganda,*** dedi. Ben de ayrı çıldırdım. ***Hayırdır, amma koyayım,*** dedim. Koca bir akşamı ona heba etmişim, hâlâ laf yiyoruz. ***Madem magandayım, ne sikime beni yıllarca istedin, kızım,*** dedim. ***Ben öyle şekle sokabileceğin bir adam değilim. Karı kız için oturup kalkmam, lafıma dikkat etmem, birilerine yaranmaya, sevmeye, sevilmeye çalışmam,*** dedim. Açık açık söyledim hepsini.

Objektif kalmak adına elimden geleni yaptım ama... “Sen ne kadar hayvan bir herifsin, Mert,” dedim. Bu sözler kendiliğinden çıkmıştı benden. "İnanmıyorum sana/

Ters ters baktı bana ama hak da verdi. “Eyvallah, biraz piçliğim oldu ama bu kız beni sekiz sene boyunca severken aziz miydim ki? Ne yapacaktım yani? Hiçbir şey hissetmediğim bir kıza ılımlı yaklaşacak ve umut mu verecektim?”

Tamam, sus, dercesine, “Ee?” dedim. "Bade ne dedi?”

"Evine bırakırken ***bir daha görüşmeyelim,*** dedi.”

"İyi, güzel. Bence de görüşmeyin.”

Bana, ihanet etmişim gibi baktı. “Onun tarafını tutman için mi anlattım, lan?”

“Sen bile kendi tarafını tutmuyorsun.”

“Ben hiç değilse dürüst adamım. Bir gün olsun onu beklentiye sokacak bir şey söylemedim.” Durdu, durdu, ona rahatsızlık veren asıl kısmı anlatmamış olmanın pişmanlığıyla, "Biraz konuştu bana,” dedi. “Bir şeyler anlattı. Sıkı bir ailesi varmış,

babası bütün hayatını onun için yazıp çizmiş. Biraz... Sıkıntılar çekiyormuş işte. O sırada benimle arkadaş olmuştu. Onu Santral'le tanıştırmıştım. Bana hayran kaldığını söyledi. ***Bir hayatım var, onda da Bade değil, annemle babamın kızıydım,*** dedi bana. Bunu değiştiren de benmişim. Olmak istediği insan için onu ben cesaretlendirmişim. Hayatta kendi adına yaptığı her şey yine benim sayemdeymiş. Ona, kendine saygı duyması gerektiğini bile ben öğretmişim. Her nasıl yaptıysam onu da! ***Bu yüzden, bana saygısızlık yapmana daha fazla izin veremem,*** dedi. Sonra da çekip gitti."

Bade'nin durumunu az çok biliyordum. Babası da kendisi gibi askerdi ve kızının kariyerine kafayı takmış, kıyafetlerini dahi kendisi seçen, oturup kalkmasına kadar karışan çok sert bir adamdı. Hangi okulda okuyacağı, hangi mesleği seçeceği, kimlerle çalışacağı, ileride kiminle evleneceği, hepsi yazılı, çiziliydi. Çok da şiddete meyilli bir adamdı.

"Bana haksızlık ediyor," dedi Mert. "Kendince bir ilişkimiz varmış ve ona karşı bir his besi iyotmuşum gibi hallere girdikten sonra bana yine ***kendince*** tekmeyi koydu."

Taraf tutmamaya çalıştım ve daha ılımlı yaklaştım. "Bade, senin başına buyrukluğuna hayranlık duymuş demek ki. Açıkçası herkes aynısını söylese de ben hiç onun duygularını aşk olarak görmemiştim. Bence bu hisler sadece, hiç sahip olamadığı Özgürlüğe imrenmekten ibaretti."

Mert, yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "Bayağı bayağı beni seviyor."

Omuz silktim. "Bilmem. Şimdilerde daha çok bir hayal kırıklığına uğramış gibi. Arkasında kuvvetli hisler olsaydı, senden bu kadar çabuk vazgeçemezdi."

Mert, duyduklarından hiç hoşnut değildi. "Sen onu tanımıyorsun. Kendince bana ders vermeye çalışıyor. Kaçan kovalanır çakallığı. Yok "

Gülecek gibi oldum. "Sanmıyorum, Mert. Sadece hayatına devam etmiş bana kalırsa. Bade, dürüst bir kız. Böyle akıl oyunları çevirecek biri değil. Senden vazgeçmiş işte. Ne güzel. İstediğin bu değil miydi?"

Men yüzüme baktı, bir şeyi yeni fark etmiş gibiydi ama taviz vermemeliydi, önüne döndü. "İyi. Güzel. Arkadaşlığı seçtiğim halde bana tavır takınmasına sinirlendim sadece." Sustu, daha da konuşmamayı planlıyordu muhtemelen ama sonunda yine dayanamadı. "O sanıyor ki zamanla kahrolacağım," diye bir yorumda bulundu. "Ama gidişi bir kibrit çaktı, o kadar."

Kaşlarım çatıldı. "Dikkatli ol."

“Niyeymiş?”

“Koca ormanları da tek bir kibrit yakar.”

Durdu, sözlerimi tartar gibi oldu ama hemen, “Yok, öyle şiirsel bir durum yok ortada,” dedi. “Arkadaşlıktan öteye hiç gitmemiştik zaten. Başta bana gelmesini istemeyen de bendim, şimdi gitmesi niye koysun? Yıllarca süren arkadaşlık onun için bir şey ifade etmiyorsa artık benim için dc bir şey ifade etmiyor. Bitirmeyi istediyse eyvallah, kendi bilir.”

isafını bitirdiğinde bir süre yalnızca onu izledim. Yeniden ağzımı açtığımda ise sert konuşmayacağım konusunda kendimi tembihle-miştim.

“Seninle tanıştığımda farkına vardığım ilk şey neydi, biliyor musun?

Bana doğru bakmadı. “Neydi?”

“Sözlerinin ne kadar ağır olduğunun farkında değilsin," dedim. Bu huy, bende de vardı ama sonunda birinin altından kal kamayı n caya kadar anlayamadım. “Onlar sadece sözcüklermiş gibi davranıyorsun ama değiller, Mert. Bade’yi kaybettiğini görüyorum ve onu biraz bile tanıyorsam bunun sebebi hislerine karşılık vermemen değil. Sebebi, sözlerin.”

Mert beni uzun uzun dinledi ve sonunda iç çekti. “Tamam. Daha kibar olacağım.”

Bu beklediğimden de kolay olduğunda şaşırdım. “Gerçekten mi?”

“Hayır tabii ki de amma koyayım," dedi küçümseyerek. “Herkesin hassasiyetine uygun mu davranacağım ben? Hadi lan oradan.”

Pes ettim. Onu gerçekten de kırılgan bir ruh halinde yakaladığımı ve konuşarak bir şeyleri düzeltebileceğimizi düşünme gafletinde bulunmuştum ama Mert serserisi iflah olmazdı. “Neyse ne,” dedim. “Ben elimden geleni yaptım. İş üstündeyken, bu kadar asabi davranıp başına bela açma istiyorum sadece.”

“Baş üstüne.”

“Ciddiyim,” diye kızdım ona. “Bu baskınlarda sizi ne tarz tehlikelerin beklediğini bilmiyoruz.”

“Sen asıl kendi manitana sahip çık da kurtlar kapmasın,” diye tersledi. “Beni düşünmene gerek yok.”

"Kurtlar kapmasın mı?" Kibarca güldüm. "Onun yem olacağı bir yırtıcı daha görmedim ben."

Mert'in o küçük duraksayışı, gerçekten durumu kavrayıp kavramadığımı sorguladığını düşündürttü. Sonra bana doğru yaklaşıp, " Uygar'ı on sekiz yıldır tanıyorum," demesi gereğinden fazla ciddi ve ürkütücü geldi. "Hırsa kapıldığında nasıl görünür, biliyor musun? Gözünü kararttığında ve kesinlikle başına bela alacağında?" Artık Mert'le yan yanaydık vc ileride, onu bıraktığını yerde dikilip derin düşünceler eşliğinde boşluğa bakan Uygar'ı izliyorduk. "Böyle," dedi Mert vc bu, tüylerimi diken diken etti. "Maria'ya mı yoksa Ezra'ya olan nefreti mi daha büyük, anlayamıyorum vc bu büyük bir problem. Ona sahip çık. Nefreti gözünü kör ediyor."

Arkasını döneceği sırada, "Levent'le işbirliği yapmak hata mı diyorsun yani?" diye sordum hemen.

"Levent, Tengiz, Polat, hepsi hara diyorum."

Arabanın kapısını açmasını izledim. "Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu vc başka çaremiz kalmadığını biliyorsun."

Omuz silkti. "Hep başka bir çare olur."

"Ne gibi?"

"Onurumuzla ölmek gibi," dedi ve arabaya bindi. Motorunu çalıştırmasını ve tek farını açmasını izledim.

Çiftliktekiler dc hazırdı, arabalara teker teker binilmeye başlanmıştı. Motor sesleri ardı ardına gürlüyor ve birkaç kişi önden, artık iyice kararan geceye karışarak çiftliği terk ediyordu. Mert'in arabası da hareket eni, beni geçerek konvoya katıldı ve az sonra gözden kayboldu.

Derin düşüncelere daldığım için Uygar'ın bana geldiğini, belimi arkadan sardığı vakit fark edip ürperdim. "Gidiyoruz." Ona döndüm, ellerimi ellerine kapamıştım. "Sana güzel bir şişe şarap ayarladım, birkaç plak ve kitap da bıraktım."

Neredeyse hüzünlü bir iç çekişle, "Dikkatli ol," dedim.

Parmakları belime doğru kıvrıldı vc bedenimi havaya kaldırıp kendisine bastırdı. Dudaklarım dudaklarına ikisi de birer mıknatısmış gibi yapıştı, yuvasına oturdu. Beni hemen şimdi midesine atarak bütünleşmek isteyen bir canavar gibiydi. Onunla o kadar az baş başa vakit geçirmiştik ki... Bunu hatırlamış ve mevcut durumumuza içerlemiş gibi

memnuniyetsiz bir iniltiyle beni geri indirdi. Sıcacıktı. Parmakları, ellerimi kontrol akına alıp, öperken o sıcaklığı bana da bulaştırdı. Bu dokunuş her buzu eritirdi. Beni de eritti, bütün kaygılarımı giderecek ve beni mayıştıracak gibi oldu.

“Verda burada kalacak. Bizim güvenlikleri de getirttim.” Sesi,

Öpüşmenin etkisiyle daha boğuk geliyordu şimdi. Belli ki yetmemişti vc dahasını isteyen kuru dudakları, bana uzanamasın diye kendisini geri çekmek zorunda kalmıştı. “Çiftlikte. Santral'den çok adam var. Yalnız olmayacaksınız.”

Kaygım kendi güvenliğim değildi ama onun gözünün arkada kalmaması ve işine odaklanabilmesi açısından benim iyi olduğumu bilmesi önemliydi. Ben de ona gülümseyerek sorun etmediğimi göstermeye çalıştım. Her şey yolundaydı. ***Sanırını.***

Arabası gelmişti, artık ayrılmalıydık. “Yarın sabah görüşeceğiz, sevgilim,” derken, ellerimi bırakmadan beni bu sefer yanaklarımdan kavradı vc sırayla alnımı, burnumu, yanaklarımı öptü. Hepsi gereğinden de uzun sürdü. Hiç acele etmeden, her öptüğünde uzun uzun iç çekerek vc beni özümseyerek kokuma kadar sindirdi.

Arabaya bindi. Onun peşinden onlarca araç teker teker çiftlikten çıkmak üzere hareketlenirken Verda’nın varlığını yanımda hissettim. İkimiz de bir türlü bitmeyen araçları, uçsuz bucaksız geceyi farlarıyla aydınlatmalarını ve güçlü motorlarının gürültüsüyle ormanda uyuyan hayvanları tedirgin etmelerini izliyorduk.

Hava soğumaya başlamıştı, kollarımı göğsümde kavuştururken, “Bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedim.

“Ben halimden memnunum.” Beraber eve doğru yürümeye başladık. Son birkaç araç da gittiğinde çiftlik tamamen sessizlcşecekti. Motor gürültüleri hâlâ sesimizi bastırıyordu. Bu yüzden biraz sesini yükselterek, “Biraz dinlenmek fena olmaz,” dedi.

Bu, içimi rahatlattı. “Uygar bana güzel bir şişe şarap bırakmış. Eşlik etmek ister misin?”

Verda’nın güldüğünü duydum. “Bu teklife ***hayır,*** dediğim bir gün olmayacak.”

Ev sıcaktı, Uygar şömineyi yakıp gitmişti vc arkada bir plakta Farid Farjad’ın ***Sarı Gelini*** çalıyordu. Bu yine bana keman çaldığım eski dönemleri hatırlattı. Babam, özellikle Ortadoğu kültürüne ait ezgileri pek severdi. Ben de Türkiye’de eğilim almaya başladığım ilk dönemlerde, Fars müzikleri, Anadolu’nun yanık bozlakları ve Azeri türkülerinden eserleri kemanla çalışmış ve orkestralarda yer almıştım.

Babam da beni boş yakaladıkça karşısına çeker, ***çal bakalım,*** derdi. Mcira kemandan nefret etse dc eşsiz bir virtüözlük sergilemiş olmalıydım ki babamı daima mest eder, onu Ortadoğu'daki kasvetli vc kederli gençlik anılarına götürürdüm.

Şimdi ben de bu parçayla anılara dalıp gitmiştim ama Verda eve girer girmez bizi karşılayan ağır havaya güldü. " lamam. Birileri öldü ve benim bundan haberim yok sanırım.'' Onu şömine karşısındaki koltuklara buyur ettim vc etrafın loş kalmasını isteyerek yalnızca birkaç küçük san ışığı açtım. Verda bir yandan, "Siz pek kasvetli bir çiftsiniz," diye yorum yaptı. "Bizde geçenlerde ***Ali Saints*** çalıyordu. Hani ***Püre Shores, Never Ever*** Ça\av\, Daha sakin şarkılar dinleriz, biraz hüzün aradığımızda bile."

"Biz..." İç çektim. "Keman parçaları severiz işte."

"Belli."

Önce mutfağa geçtim, salon mutfakla birleşik olduğu için hâlâ Vcrda'yı görebiliyordum. Birkaç dakikada, nasıl bir şarküteri tabağı hazırlanabilirse anık, bir şeyler ayarlamış ve kadehlerle şarabı alarak içeriye geri dönmüştüm. O sırada Verda plak seçmeye çalışıyordu.

"Orada sözlü bir şey bulabileceğinden emin değilim," dedim ona. Kendim yardım ettim ve altlardan 2000'li yıllara en yakın bir tanesini çıkarıp iğneyi üzerine yerleştirdim.

Shivaree, Goodnight Moon.

"Bu şarkıyı bir yerde duyduğumdan eminim," derken tirbuşonla uğraşmamı izliyordu.

"Kili Bill'in finalinde çalıyordu."

Hatırladığında, "İnanamıyorum," diyerek iyice keyiflendi. "Evet! Çınar'la beraber sinemada izlemiştik. Nasıl unuturum? İlk IMAX deneyimimde Sanki o yaşlı herifi ben parmakladım. İşte o kadar gerçekçiydi."

Fark etmeden tebessüm ettim. Kırmızı şarabı kadehlere doldurdum. "Uygar'ın koleksiyonu keman parçalarıyla değilse film müzikleriyle doludur."

/ always deep luith my guns ıvhen you 're göne.

"Uygar'ın film kurdu olduğunu bilmiyordum," dedi Verda.

Şaraptan büyük bir yudum aldım. “Şimdilerde işten vakti olmasa da gençliğinde arada izlermiş. Ankara’dayken Mert’le arabalı açık hava sinemalarına gittiğini söylemişti."

“lyy! Kulağa fazla romantik geldi."

“Ben dc ilk duyduğumda şaşırmıştım."

“Mert’i buna nasıl ikna ettiğini merak ediyorum asıl."

İkimizin de kanına bir damla alkol karışmış değildi henüz ama sarhoş ahmaklığı bir sırıtma vardı suratlarımızda. Bir süre şömineden yayılan ışık ve sıcaklığın karşısında, güzel bir şarkı ve gerçekten de harika bir şarap arkadaşlığında keyif çattık.

“İyi oldu aslında," dedi Verda az sonra. “Onca işten ve gürültüden uzakta, kız kıza vakit geçirebiliyoruz. Kafa dinliyoruz. Bırak, işi onlar halletsin. Sonunda biraz dinlenebileceğim."

Tütsülenmiş jambonlardan ağzıma attım, geçen günden kalmaydı ve kurumuştu.

Verda, “Melis,” dedi birden. Bu isme asla alışamayacak ve daima odada üçüncü bir kişi olduğunu düşünerek etrafıma bakınma refleksime karşı koymaya çalışacaktım. “Şimdi düşündüm de birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. En çok da aileni merak ediyorum sanırım.”

“Ailem...” İşte orada kadehimi bir daha yeniledim. “Pek konuşmuyorum bu konuları.”

Verda’nın irdeleyici bakışlarını üzerimde hissettim. “Aranız kötü mü?” diye sordu.

“Vefat ettiler.”

“İkisi de mi? Üzgünüm, çok kabalık ettim.”

Büyük bir yudum alışımı izledi. “İkisi de." Konuyu orada kapatacaktım, Verda da bunu sorun etmezdi ama sanırım biraz konuşmak istedim ve sözümü, “Dördü de,” diyerek değiştirdim.

Verda’nın da boşluğuna geldi ve az kalsın gülecekti. “***Dördü de*** derken?”

“Biyolojik ailem vefat ettiğinde, üvey evlat olarak verildim.”

Yüzü hemen geri asıldı. “Bunu... Hiç tahmin etmemiştim. Üzgünüm.

Ona ciddi bir ifadeyle bakrım. “Niye üzgünsün? Onları sen mi öldürdün?” Acı kahve gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdığında da ifadem çözüldü ve gülmeye başladım. “Şaka yapıyorum/’

Bu, Vcrda’yı yine de rahatlatmadı, hüzünlüydü. Parça da bitmişti, kalkmam vc yeni bir tane seçmem gerekti. “Sözlü şarkı kotamızı doldurduk,” dedim vc Arthur Rubinstein’den bir yorumlama parça taktım.

Koltuğa geri oturduğumda vc ***Licbestrâume ın*** cızırtılı sesi yükseldiğinde Verda, “Çok zor olmalı,” dedi aynı konu için. “Neler yaşadığını düşünmek bile istemiyorum.”

Maria’nın çocukluğundan beri asıl vc en katlanabildiği uğraşı piyanoydu ve en çok çaldığı parçalardan biri de ***Liebestrâume<X\.*** Asla kirliliğine yakışmayacağı üzere beyaz bir elbisede ama küçük bir yaşta, Almanya’ya ilk gittiği dönemlerde, annesiyle babasının artık içinde olmadığı o perili şato gibi soğuk malikânesinde, bir başına, solmuş gül bahçeleriyle dolu manzarasında, piyano başında bu parçayı çaldığını hatırlıyordum. Kasvetli notalar taş duvarlardan seker, merdivenleri iner, bütün bir evi hayalet gibi dolaşırdı. Pencereden süzülen esintinin, uzun elbisesinin eteklerini havalandırdığı, dolunayın tepede sarktığı, sisin diyarları kapladığı, güllerin asla açmadığı ve yalnızlığın ezber parçalara yeni yorumlar katıp büsbütün farklı notalar çıkardığı onlarca geceden biriydi zihnimdeki. Maria ve yalnızlık sevgisi, ona babasından miras kalmıştı. O yüzyıllık gül bahçeleriyle dolu evde, bir başına, annesiyle babasının hayaletleriyle ve şeytanlarıyla yaşayacaktı.

Neredeyse parçanın yansına gelene kadar sessiz kalmış ve ancak fikrimdeki anılardan kendimi zorla koparabildiğimde Verda ya dö-nebilmiştim. “Asıl ailem... Onları çok küçük yaşta kaybettim,” diye açıkladım. “Pek bir anı yok aklımda. Gül bahçelerimizi vc babamın... Pek inançlı biri olduğunu hatırlıyorum.”

Verda’nın kafasında hemen soru işaretleri belirdi. “Dindar biri gibi mır

“Gibi.” Dalgın bir şekilde kadehin dibindeki sıvıyı izliyordum.

“Ona dair tek hatırladığın bu mu?”

O kırmızı sıvıda bir yüz şekillenir gibi oldu. Neredeyse biyolojik babamı görecektim ama geldiği gibi yansımaların arasında titreşerek kayboldu. Sonra o tanıdık koku sanki burnuma doldu. Gül kokusu, onunla özdeşleşmişti kafamda. Silik anıların arasında gezinirken bu koku da beraberinde peşime takıldı. Bu his özlemden gelmiyordu, geçmişte bir yerlerde bir hayatım vardı. Onun çağrısıydı kulaklarımı tırmalayan.

“Bir davası olmayan adamın, düz yolda bile kaybolacağını söylerdi? Bunu o an hatırlamıştım.

Verda başını sallayıp, “Çok idealist birine benziyor,” dedi.

Soluğumu geri saldım. “Hem de nasıl...” Sessizlcşecektim ama kabamdakiler buna yine engel oldu. “Ben daha küçükken beni belli bir inanç sistemiyle büyütmekte ısrar eden bir adamdı ama aklımı karıştıran bir kısım var. Biyolojik ailem öldüğünde ve üvey ailemle yaşamaya başladığımda, onlar da tam tersi ideallere sahipti.” Bunu açıklayamazdım. “Yani inançlara,” diyerek bir şekilde düzelttim. "Aklımın yetebilmeye başladığı yıllardan beri onlarla olsam da biraz daha büyüdüğümde biyolojik ailemin davasından, yani ***izinden*** gitmek şaşırttı beni. Sanki ilk tohumlan onlar ektiği için akıl tarlam onların fikirleriyle doluydu. Benjamin bu yüzden hiçbir şey ekecek alan bulamadı."

Bu son söylediğim bana beklediğimden de sert çarptı, belki şarabın da etkisi vardı ama beni epey etkiledi. Verda, “Benjamin mi?" diye sordu. “Üvey babanın adı bu muydu?”

Bunu ağzımdan kaçırmıştım. Kendimi konuşmaya kaptırmış olmalıydım. “Onun da bir tarafı yabancıydı işte, önemsiz bir şey.”

“Benjamin...” Verda kadehini doldurmak için doğruldu. “Bu ismi söylerken bile bir ağırlık çöküyor sanki üzerine. Ona gerçekten değer vermiş olmalısın.”

Hüzünle baktım şöminedeki ateşe. O an içimdeki hissiyatı tarif edecek en iyi örnek, alevlerdi. “Bunu ancak o öldükten sonra anladım.”

“Seni tamamlayan insanlar gidene kadar onlarsız eksik kaldığını fark etmiyorsun maalesef,” demesinin ardından ona baktım. O da bana. Birini kaybetmek ne demek, bunu bilen biriydi. Gözlerinden anladım.

İç çekişim titrekti. ***Beni tamamlayan...*** Benjamin hep bana nasıl seslenirdi? ***Canımın parçası...*** Benimle bütün olurmuş gibi... Kayıp parçası benmişim gibi... Biriciğiymişim gibi...

“Kaybettiğimde anladım/’ diye mırıldandım. Bu kasvetli ortama kapılmış, içimi açmaya başlamıştım. “Biyolojik babamın bana ektikleri çiçekler değildi, hayat değildi, zararh vc istilacı bitkilerdi. Bir parazit gibi yayılacaklar vc güzel olan ne varsa solduracaklardı. Benjamin, bu yaşanmasın istedi. Bana karşı, benim iyiliğim için savaştı. Ona borcumu ödeyemeden gitmemeliydi. Şimdi bu yükle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Verda, belki neyi kastettiğimi anlamıyor, detay isteyerek yalnızca içimdekilcri dökme gayesiyle yeltendiğim bu merasimi bozacağından çekinerek soru da sormuyordu ama gözlerinde gerçekten de benim için endişelenen bir dostun bakışı vardı. "Kendini suçlayıp durduğun korkunç bir döngüde olmalısın." Bunu herkes söyleyebilirdi ama herkes gerçekten de Verda gibi beni sarıp sarmalamayı istemezdi. O anaçlığını görmek, kendimi fazlasıyla güvende hissettirdi. "Ama acılarını sonlandıracak adam burada değil arrık. Kendini affetmezsen kendini tüketip bitireceksin."

Sustum, kadehi orta sehpaya bırakmıştım. Birbiri üstüne tırmanmaya çalışan alevlen izleyip odunun çıtım seslerine karışan piyano melodisini dinledim. O an zihnimden neler geçtiğini tarif edemezdim. Arnold, Agatha, Benjamin, Ezra hatta Khalil bile, hepsi tekrar tekrar bir plak gibi aklımda dönüp duruyordu.

Sonunda ağzımı açıp, "Bir yol bulmalıyım," dedim. "Biyolojik babamın haklı olduğu tek konu davasız ve inançsız adamın düz yolda bile kaybolacağı. Ama ben Benjamin'in davasını takip etmeliyim. Onu gururlandırmalıyım."

Verda iyice meraklandı. "Neymiş davası?"

Shavitleriyok etmek? Bilmiyorum. Yeniden iç çektim ve kadehi geri aldım. "Bilmiyorum, Verda. Bu yüzden ***o haklıydı,*** diyorum çünkü gerçekten de kayboldum." Verda, bir şeyler söyleyecek oldu ama bu konudan kurtulmazsam şarabın da etkisiyle ağlamaya başlayacaktım ve bu hiç de yaşamak istediğim bir şey değildi. "Beni boş ver," diye kestirip attım. "Sende yeni bir şeyler var mı? işinde yani? Seni terfi ettirmiyorlardı en son."

Verda hemen kaşlarını çattı ve kadehinde ne kaldıysa kafaya dikti. Bu epey büyük bir yudum sayılırdı, gırtlağından aşağıya göndermesini izledim. "Otorite sahipleri beylerbeyleri sağ olsun," diye başladı serzenişine. "Yükselerek ***kadın aklımla*** bütün bir şubenin sorumluluğunu almayı hak etmediğimi düşünüyor ve bunu önlemek için de ellerinden geleni yapıyorlar. Şube müdürü Celal, iğrenç herifin teki. Beni gece vardiyasına aldı, işimi, gücümü ve hayatımı kurduğum saatte değilim artık. Başta bu değişim kısa süreli olmalıydı ama herif beni bu vardiyada çalıştırmaya ve bütün önemli işlerden uzak tutmaya devam ediyor!"

"Kendi adamlarını terfi ettireceklerdir."

"Şimdiden başladılar." Sırtını koltuğa verirken pek huzursuz göründü. "Daha iyisini yapacağımı bildiği için korkuyor. Potansiyelimi göstermemi engelliyor işte."

"Uygarla neden konuşmuyorsun?" diye önerdim. "Ortada bir usulsüzlük vardır muhakkak."

Bunu beyhude bir çaba olarak gördü ve sahte bir tebessüm takındı. “Ağlayarak, gidip Uygar’a şikâyet etmeyeceğim. Onun sayesinde amirliğe yükselsem bile kimse bana saygı duymaz. Bunun üstesinden kendi başıma gelmeliyim. Torpilin olmadığı yer yok zaten, Melis. Yükselmek yalnızca liyakatle olmuyor, bir noktada bu adaletsizliğe meydan okuyup ona rağmen kazanmak da gerekiyor. Hem benim için böylesi bir yükseliş çok daha saygıdeğer. O heriflere altın tepside sunulanları ben kendi ellerimle söke söke alacağım.”

Kadehimi ona kaldırır gibi yaptım. “Alacağını biliyorum. Sadece yalnız olmadığını bil istedim.”

“Merak etme,” dedi. “En kötü, Celal’in o sosis parmaklarını yerim.”

Bunu beklemiyordum ve birden kahkaha attım. Öyle ki az kalsın şarabımı püskürtecektim. Elimi çenemin altında tutarken kadehi bıraktım.

“Sosis parmaklar mı?”

Verda da gülüyordu. lam bana bu korkunç yakıştırmanın detaylarını anlatacaktı ki kapı sesiyle beraber ikimiz de duraksadık. Biri kapıya vuruyordu.

Verda, “Birini mi bekliyordun?” diye sordu.

Peçeteyle dudaklarımı sildim ve ayağa kalktım. Saat çoktan gece yarısını geçmişti. “Hayır.”

Santralin çiftiiğindeydik sonuçta, kim olduğunu sormadan kapıyı açıverdim ama karşımda dikilen kişi az kalsın bana kıpıyı geri kapat tıracaktı.

“İyi akşamlar, Melis Hanım." Hemen ardımdan gelen kadın için de nazikçe, “Verda Hanım,” diye eklemeyi unutmadı.

Berat.

Verda benden önce davranıp, “Ne oluyor bu saatte?” diye sordu. “Senin görevde olman gerekmiyor mu?”

Berat’ın elleri arkasında birleşikti, rahat ama biraz da aceleci bir duruşu vardı. “Tengiz beni geri gönderdi,” dedi. “Burası güvenli değilmiş, sizi SantraPe götürmemizi istediler.”

Derhal kaşlanm çatıldı ve doğrulama istedim. “Tengiz mi istedi bunu?”

Evet.

Verda hemen önüme geçti ve ona yaklaştı. “Bir problem mi çıktı yoksa?”

Berat onu rahatlatmak isteyerek, “Operasyonlar sorunsuzca sürüyor,” dedi. “Ama Shavitlerin adamlarının, çiftliğe saldıracaklarına dair bildiri aldık. Santralde daha güvende olursunuz.”

Verda düşünceli görünerek, “Herkesin gitmesinden yararlanmak istiyor olmalılar,” diye yorum yaptı.

“Acele edelim o zaman,” dedim ve içeriye geçmeye hazırlandım. “Eşyalarımı toparlayayım.”

Berat, “Gerek yok,” dedi. “Hemen şimdi gitmeliyiz.”

“İlaçlarım var,” dedim çaresizce.

“Bunun için gerçekten vaktimiz yok.”

“İki dakika alt tarafı,” diye tersledi Verda.

Pes etti, “Tamam. Bekliyorum. Çocuklar arabayı getiriyor. Çabuk olun lütfen.”

Verda kapıyı kapadığında ben çoktan salondaydım. “Verda." Soğukkanlıydım. Adımlarım tereddüt etmiyordu. “Kapıları ve pencereleri kilitle/’

Soru bile sormadı. Başından beri bir şeylerin ters olduğunu o da benim gibi hissetmişti ama önce, telefonum olmadığını bildiği için kendi telefonundan Uygar’ın numarasını tuşladı ve bana verdi. Ardından koşar adımlarla pencerelere gitti.

“Neler dönüyor, bilmiyorum ama başımız büyük belada." diyordu bu sırada.

Bir anlığına telefonu hiç açmayacak sandım ama Verda perdenin ardından gizlice dışarıyı kontrol ederken Uygar’ın, ***"Efendim Verda?"*** dediği duyuldu.

Onun sesini duydum ve ***tamam,*** tuttuğum nefesi geri saldım. “Uygar. Benim.” Kalbim gümbürdüyordu. “Nc oluyor? Berat’ın bizi almak için gönderildiğini biliyor muydun?”

[a]Ne?[n] Uygar beni yanlış anladığını sanarak tekrarladı. ***"Ne Berat'ı? Berat Çankırı'daki bir karargâhta, Atilla’yla beraber. Görev dağılımı yaptık. ”***

Verda'yı izliyordum. Gözlerimdeki korkuyu gördü, Berat'ın burada olmasının tehlike olduğunu doğruladığımı da anladı ve dışarıyı izlemeyi bırakarak mutfağa yöneldi. Oradan bir bıçak çıkardığını gördüm.

"Burada," dedim Uygar'a. "Berat burada. Çiftlik güvenli değilmiş, Tengiz bizi buradan götürmesini istemiş."

Tam üç saniyelik bir sessizlik saydım. Sonunda Uygar'ın, ***"Sikeyim, "*** dediği duyuldu. ***"Sakın. "*** Uyarı niteliğindeydi ve Uygar bir durum raporu çıkarana kadar bana gerekli talimatları vermiş oldu. Kendisini kontrol etmeye çalışmasını telefondan sezdim. ***"Evde misin?"***

"Evet. Verda yanımda. Hoparlöre veriyorum," derken sesi ayarladım.

"Bütün kapıları ve pencereleri kilitleyeceksiniz. *

"Yaptık."

"Atilla'yı ara, " dedi birine, daha sonra bana geri döndü. ***"Dışarıda, birilerini görüyor musun?"***

''Kimse yok? diye cevapladı Verda.

"Bizim evden korumalar getirttim. Onlar da mı yok? Emin misin?"

"Karanlıktan ötürü belki dc Uygar, bilmiyorum, etrafta kimseleri görmedim. Çiftliktekiler de yok oldu sanki?

"Niye açmıyor bu herif?" Atilla'dan bahsediyordu.

Verda, yukarı çıktığında muhtemelen ön kapı tarafına pencereden göz atmıştı, gen geldiğinde aceleciydi. "Uygar, Berat birkaç adamla buraya geliyor. Ellerinde silahlar var. Kapıyı zorla açacaklar."

Uygarın küfrü duyuldu, ***"öldüreceğim onu.*** " Nefesi sıklaşmıştı ama sükûnetini korumalıydı. *"Bütün birlik görev için dağıldı. Çoğuna ulaşamaytz. En yakın adamımızın gelmesi bile en az yarım saat. "*

Fazla kaotikti, Uygar'ın başında belli ki tonla iş ve etrafında da onlarca adam vardı. Herkes konuşuyor, bir yerlerde bir arbede yaşanı-yormuşçasına gergin sesler yükseliyor, Uygar'ın birilerini idare etmesi gerekiyordu.

Sonunda aralarından sıyrılıp, ***"Sevgilim,"*** dedi. Belli ki bir karar vermişti. Saniyelerle yarışıyorduk. ***"Salondaki koltuğun süngerlerini kaldır. "*** Hiç sorgulamadan derhal koltuğun başına geçtim ve telefonu Verda'ya vererek süngerleri kaldırdım. Bir şey yoktu. ***"Baş kısmına doğru elini sokarsan tahtada bir boşluk fark edeceksin. Onu tut ve kaldır"***

Dediğini yaptığımda karşıma bir av tüfeği çıktı. İşte, orada eski bir dostumu görmenin rahatlığını yaşıyordum. Çifte kırmaydı, hemen tüfeği aldım ve kırarak iki haznesini de kurşunla doldurdum. Namluyu geri oturttuğumda çıkan tok ses kalp atış sesimi yavaşlattı. Ellerimi titreten paniğin, tüfeğin çıkıntılarını kusursuzca sarmalayan parmaklarımdan çıkıp gittiğini ve bu aşinalığın beni soğukkanlı bir şekilde yönetmeye başladığını hissettim.

"Öldür, " diyen Uygar'ın sesi, parmaklarıma işleyen soğuktan bile tüyler ürperticiydi, ***öldür.*** Evcil canavarının tasmasını çıkarıyormuş gibi...

Telefonu hâlâ Verda tutuyordu. "Evden çıkmamız lazım."

"Arka pencereden atlayalım," dedim. "Karanlıkta izimizi kaybetti-rebiliriz. Etrafımız ormanla çevrili."

"Arabama gidelim derim."

"Arabaya yaramadan yakalanırız, Verda."

"Denemek zorundayız."

Evin arka bahçesine bakan tarafça kimseler görünmüyordu. Etraf karanlıktı vc ağustosböceklerinin cızırtısı dışında sessizdi. Verda önden pencereyi açtı ve aşağıya atladı, tüfeğimi de alıp inmeme yardım etti fakat bana geri vermeden önce duraksadı.

"İstersen ben tutabilirim," dedi, ne de olsa bir polisti. "Tüfek kullanmayı biliyor musun?"

Uygar bizi dinliyordu. ***"Verda, "*** dediği duyuldu telefondan. "Tü***feği ona ver "***

Uygar tüfeği, uzmanlığını pekâlâ bildiği Verda'ya değil de bana vermesini istiyordu. Bu, Verda'yı şaşırttı ama yine de onu dinleyerek tüfeği bana geri verdi. Bir tüfek ve birkaç kurşun, beni korkunç birine çevirebilirdi. Ben bu kadar basit bir denklemdim. Görecekti.

Verda, “Canlı konum atacağım sana,” dedi Uygar a. “Santrafe gitmeye çalışacağız ama olur da bir aksilik çıkarsa bizi nerede bulacağını biliyor olacaksın. Şimdi, kapatmalıyım.”

Uygar’ın sesindeki gerginlik, az kalsın benim ellerimi de yeniden titretmeye başlayacaktı. ***"Dikkatli olun,"*** dedi sadece. ***"Birbirinize emanetsiniz.***

Ve telefon kapandı. Verda ona konumumuzu atıp telefonu cebine koydu ve eğildiği yerden kalkarak etrafa bakındı. “Boş görünüyor, ilerleyelim.”

Yan yanaydık, ikimiz de birbirimizin kör noktalarına bakıyor, gecenin içinde birer gölge gibi süzülüyorduk. Çiftliğin etrafından dolaşarak Verda’nın evine varmaya çalışıyorduk, arabasına ulaşabilirsek bizi yakalayamazlardı.

“Oradalar.”

Verda’ya kulak kesildim ve işaret ettiği yere baktım. Berat gerçekten de adamları toplayıp evimize getirmişti. Kapıya varmalarım ve bir cevap alamayınca kapıyı kırmalarını izledik.

“Kim bunlar?” diye fısıldadım. Berat dışında hepsinin yüzünde kar maskesi vardı. “Yüzlerini gizlediklerine göre SantraTden olmalılar.”

Verda hayretler içindeydi. “Böyle bir şey mümkün değil. Santral bize ihanet etmez. Bcrat’ın kendi adamları olmalı.”

“O halde ne diye yüzlerini gizliyorlar?”

Verda buna cevap veremedi. Bir isyandı belki de bu olanlar. Berat Santral’e sızmış ve kendisine adam toplamıştı. Herkesin görevde olduğu ve kalemizin zayıf düştüğü bir anda da bize saldırıyorlardı. Ne diye Santral’in çiftliği hedef alınmıştı peki? Belki dc en güvenilir sayılan, ev dediğimiz, Uğur amca gibi Santral’in sahiplerinin dc sık sık kalmaya geldiği bir tür yuva olduğu içindi. Santral’in çiftliğine yapılan bir saldırı, oldukça itibar düşürücü olurdu, öte yandan, benim evim hedef alındığına göre bu münasebet Uygar’a da çıkıyor olmalıydı. Ya da belki de düşündüğümden daha kişisel bir saldırıydı.

“Melis. Dur.” Biraz ileride Verda’nın kulübesi vardı ama önü adam doluvdu. Verda kaba bir küfür savururken ben namlunun ardından bu adamları izleyip kimler olduğunu çıkarmaya çalışıyordum. Biri neredeyse... Tanıdık gelecekti. Kambur duruşundan tanıdım onu. Kişisel bir tanışmışlığımız bile yoktu, Santral’de vakit geçirdiğim sayısız günlerden birinde görmüş, ***ne kadar kambur biri,*** diye düşünmüştüm.

“Santralden,” dedim hayal kırıklığıyla. “O adam, kambur olan, onu daha önce Santral’de gördüğüme eminim.”

Verda derhal, “İmkânsız,” dedi. “Tengiz’in haberi olmadan Santral’de kuş uçmaz. Ne haini?” Birbirimize bakıyorduk. Yüzümde, işte az önce cevabı kendisinin söylediğine dair bir ima vardı. Bu onu daha da hayrete düşürdü. “Yok artık. Tengiz’in bize ihanet ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Önüme döndüm ve tüfeği omzuma dayayarak eğimimi düzelttim. “Onu tanımıyorum,” dedim. “Ona güvendiğimden de emin değilim.”

“Ben de onu tanıyor hatta seviyor bile değilim ama o, Uygar’ın çocukluk arkadaşı,” dedi. “Kendi çiftliğinde birine bir şey olsa, bunun bedelini ödemezler mi sanıyorsun? Neden kendi bacaklarına sıksınlar?”

Tüfeği kaldırdım ve ötedeki kambur herifi işaret ettim. “O halde neden evimde beni kaçırmak üzere Santral üyelerinin belirdiğini anlat bana. Berat’ı Santral’e sokan da Tengiz’di.”

“Başka şansı yoktu.” Durdu, bir ses duymuş gibi etrafına bakındı hemen. “Şimdi bunu tartışmanın sırası değil, Melis. Girmemiz gerekiyor yoksa yakalanacağız.”

“Ormana karışalım,” diye önerdim. “İzimizi süremezler.”

“Ya köpekleri salarlarsa?”

Gözlerimi kısıp bir çare bulmak için etrafıma bakındım. Hâlâ çiftlikte olduğumuzu bilen ve bizi arayan onlarca adam vardı etrafta. Yakında bütün çıkışları kapatacaklardı ve belki gerçekten dc köpekleri salacaklardı. Zamanlarının kısıdı olduğunu biliyorlardı, Uygarın kendisi vc adamları olabildiğince süratle konumumuza akın ediyordu. Kaçmak için birkaç dakikamız vardı.

İşte o anda ahırı gördüm. “Daha iyi bir fikrim var.”

Verda’yı da peşime takarak sessizce ahıra doğru süzüldüm. Tüfeğim hazır, parmağım da tetikteydi. Bir çalı çırpı kinisin, oraya ateş edecektim. Böylece ahıra geldik, içeriye girdiğimizde de rahatladık.

Ardı ardına dizilmiş atların arasından geçerken Verda, “Ciddi misin?” dedi. “Dalga geçiyorsun, değil mi? Lütfen dalga geçtiğini söyle.”

En son hücrede, beyaz parlak yelesi ve bir ata göre fazla insani gelen kibirli suretiyle, aradığım o atı buldum. Hemen tüfeği bıraktım ve usulca burnunun üstüne dokundum. "Merhaba, ***Persephone?*** Beni tanımış mıydı bilmiyordum ama onu sevmeme izin verdi. Bir şeylerin yolunda olmadığını sezmişti sanki ama telaşlan maktansa anlayışla karşılar gibi uysal bakıyordu. Kapısını açtım ve dizginlerinden tutarak onu dışarıya çıkardım.

"Lütfen huysuzluğun tutmasın, kızım," diyerek onunla anlaşmaya çalışıyordum. "Hayatımız sana bağlı."

Verda hem dışarıyı hem beni izliyordu. "Atla mı konuşuyorsun?"

"Onun bir adı var."

"Dışarıdaki adamların da silahlan var. Acele mi etsen ve acaba..." Atla göz göze geldiler. "Huysuzlanıp bizi üzerinden atmavacak bir taşıt mı seçsek?"

"Peşinde onlarca adam varken koşmayı mı seçersin yoksa ata binmeyi mi?" dediğimde sustu. İkimiz de arkamızdakilcrden iyi bir koşucu değildik ama en azından birimiz iyi bir biniciydik.

At hazırdı. Üzengiye adım atıp, eyere tutunarak yükseldim ve bacağımı diğer yana atarak ata bindim. Verda bana yerdeki tüfeğimi uzatırken kafasında milyonlarca soru işareti varmış gibi bakıyordu.

"At binmeyi bildiğinden eminiz, değil mi?"

Bir elimde tüfeğim vardı, diğerini de Verda'ya uzattım. "Atla."

Elimi tutacak kadar bana güvendi. Ne olursa olsun, at binmek her zaman riskliydi. Senden kat kat büyük ve kendi bilinci olan güçlü bir hayvanı yönlendirmek, ciddi bir irade vc tecrübe istiyordu. Stres altındaki hayvanların ne denli tehlikeli olabileceğini ise söylemeye bile gerek yoktu ama Verda bana güvendi ve o eli tutarak arkama atladı.

Ahırın arka tarafından, çayıra bakan kısmından çıkacaktık. Adamlar henüz çiftlik boyunca yayılacak şansı bulamamıştı. Çıkışları vc arabaları kontrol ediyorlardı, çayır serbestti. Evet. Hazırdık.

"Sıkı tutunsan iyi edersin."

Verda'nın gergin sesi, "İnan bana, hayatım..." dedi. "Ben düşersem sen de benimle geliyorsun."

Dizgileri salladım. “Deh!” diye yönlendirerek atı harekete geçirdim.

Persephone... Onun ne kadar tez canlı bir hayvan olduğunu ilk bindiğimde de anlamıştım zaten. Her koşusu, son koşusu olabilirmiş gibi davranıyordu. Şimdi de bizim için değil, onun için geliyorlarmış gibi öne atıldı, öyle ki bedenlerimiz geriye gitti ve Verda bana asılmak zorunda kaldı. Atın azami hızına çıkması belki saniyeleri aldı, çayıra doğru can havliyle dörtnala koştu.

‘'Oradalar!”

Henüz ahırı terk etmiştik ki hemen bütün ilgiyi üzerimize çektik. Arkamızda bir hareketlenme vc koşuşturma yaşandı. Uçuşan saçlarımdan geriye baktığımda zar zor seçebildiğim kadarıyla derhal organize olmuşlar ve peşimizden araçlara doluşmuşlardı.

Tepemizde dolunay, arkamızda onlarca düşman, önümüz uçsuz bucaksız ormanlar... Saçlarımız birer bayrak gibi gecede dalgalanıyor, tüfeğim tek elimde ağırlık yapıyor, diğer elim dolayarak kavradığı dizginleri kontrol etmeye çalışıyordu. Bir daha arkama baktım, orada bu kadar çok kişi görmeyi beklemiyordum. Araçlar, hemen ardımızdan çayırlığa girmişti, farlar gözümüzü alıyor ve gürültülü motorlar atı huzursuz ediyordu ama arabaları hızlı değildi. Etraf, alçak da olsa dağ, bayır vc çamurdu; bir atın ışık hızında geçtiği yerlerde yavaşlamak zorunda kalıyorlardı.

Ormanlığa girdim, orada izimizi süremezlerdi. Sık ağaçlar ve dar patikalar arabaların geçmesi imkânsız yerlerdi ama gecenin bu saatinde, ay ışığının zar zor ulaşabildiği yerde atım da zorlanıyor, tereddüt ediyordu. O noktada onu yönlendirmek demek, stres yaratmak demekti, ben de atın bizi istediği yere götürmesine izin verdim. Yolu kendisi seçmeliydi yoksa korkup duracak, bizi de üstünden atacak, en iyi ihtimalle devam etse dahi bir yerde çalı çırpıya, belki bir ağaca toslayacaktı.

Ormanlığı aşabilirsek ileriden yola çıkabilir, şehre yaklaşabilirdik. Birçok yolumuz ve seçeneğimiz vardı ama Verda, arkadan, “Motorlarla geliyorlar!” diye bağırdığında o birçok yolumuz da yanmış oldu.

Motor sesleri dört bir yanda yükseliyor, orman boyunca farlar yanıyor ve artık sadece ardımızdan değil, yanlardan da bize yaklaşıyorlardı. Dört yanda yanıp sönen farlardan at da rahatsız olmuş, gözüne ışık geldiği noktalardan derhal kaçınarak, manevralarla güzergâhını değiştirip durmuştu.

“Melis! Ne yapacağız?”

Sayıca üstünler ve bizden artık daha hızlılardı. Babamın atı olsaydı... Ah, kardeş gibi büyüdüğüm o atla olsaydım, buraları bir şimşek gibi aşıp geçebilirdim ama Persephone

hayatında böyle bir aksiyon yaşamamış, aklı bulanmış, stres yapmaya başlamıştı. Dizginleri yeniden yönlendirmeye çalıştım, girdiğim patikalarda birçok kez motorcuları atlatmayı da başardım. Çalı çırpıyı, ormanlığı bir labirent ve zırh olarak kullandım ama bir yere kadardı. Persephone kişneyip duruyor, dengesi şaşıyor, nereye gideceğini bilemiyordu. Motor sesleri de her yerden yükselip yankı yaptığından kim, nerede, anlamak mümkün değildi. Bu bir cadı avıydı âdeta.

Biri tam yolumuzdaki çalılıktan motorla fırladığında, ata dehşet bir korku saldı ve derhal sola kırarak çifte attı ama ben daha hızlıydım. Verda'nın çığlığı bile bana yetişemedi ki tüfeğimi kaldırıp omzuma yerleştirdim ve adama ateş ettim. Kurşun, «adamın kaskını delip geçti ve kafasını gövdesinden neredeyse ayırdı, ata ve bize kan sıçradı. Motoru devrildiğinde adam başka bir yere yuvarlandı ama atın şaha kalkması Vcrda'yı hazırlıksız yakaladı ve yere düştü. Atın sakinleşmesini sağlamaya çalışıyor, dizginleri sürekli çekerek atı kendi etrafında döndürüyor ve böylecc çevreyi kolaçan ediyordum ama her yerdeydiler. Her yerde! Sesler, gürültüler, farların gözalıcılığı her yerdeydi!

Biri, kafamın karıştığını düşünerek sinsice arkadan yaklaşmayı da denedi. Manevra yapacak vaktim yoktu. Tüfeği tek elimde arkaya uzattım, kabzayı mecburen karın boşluğuma dayayarak destekledim ve tetiğini çekebilmek için canımı yakacak bir kudrette parmağımı bastırıp ateş ettim. Adam, başında devasa bir delikle boş bir çuval gibi aniden yere yığıldı ama tüfek öyle kontrolsüzce geri sekti ki az kalsın karnıma yediğim darbeyle beni attan düşürecekti. Tüfeği diğer elimle tutum ve sertçe kırarak cebimden çıkardığım iki yeni kurşunu hızla haznesine yerleştirmeye başladım.

At, kendi etrafında dönerken tüfeğim yeni bir kurban için hazırdaydı, Verda'nın ayağa kalkmasını ve geri atlamasını bekliyordum ama görmediğim bir yerden kopan kurşun atın bacağına isabet ettiğinde her şey daha da kaosa sürüklendi. Art arda sıktılar, hiçbiri bana sıkılmadı ve hepsi ata isabet etti. At çığlıklar içinde çifteler attı. Dördüncü kurşun ayakta kalmasını engelleyince de kendisini yere bıraktı. Kendimi yana atıp kontrollü bir düşüşle attan uzaklaş masaydı m bacağım altında ezilecekti ama bu düşüş de dengemi sarstı. Tüfek bir yana yuvarlandı, ben öteki yana. Yine de çok çabuk toparlandım. Saniyeler geçmeden tüfeğime yapıştım ve ayağa kalktım.

Tüfeğin kabzası omzumdaydı. Bir gözüm kapalı ve parmağım da tetikteydi. Etrafımda dönüyor, karanlığın ve gözalıcı farların arasındaki düşmanları seçmeye çalışıyordum.

"Verda! Arkama geç!"

Düşe kalka bana doğru gelmeye çalışırken biri onun omzunu tuttu. Tereddüt etmeden tüfeğimi çevirdiğimde Verda anladı ve kendisini yere attı. Tüfek gürültüyle patladı ve

adamın tekinin alnının ortasını, 12 kalibre fişeği dağıttı. Yüzünün paramparça olmasını sadece bir anlığına seçebildim. Hemen ardından Verda'nın üzerine yığılıp kaldı.

Etrafıma bakarak Verda'ya geri geri yaklaştım. O da adamın silahını kaptığı gibi benim arkama geçti. Sırtını sırtıma dayadığında hissettiğim güven, bir elektrik akımı gibi vücuduma yayıldı vc parmaklarıma güç verdi. Şimdi sırt sırta, karanlığı nokta nokra yaran ışık büzmelerine karşı birbirimizi kolluyorduk.

"Kaç kurşunun kaldı?"

"Bir," dedim. "Senin?"

"Sekiz." Ağır nefeslerini işitiyordum.

Köşeye sıkışmıştık. Artık ortaya çıkmaya başlayabilirlerdi. Birer birer, çalı çırpıdan ayrıldılar ve ellerinde silahlarla öne çıktılar. ***Onlar-cası,*** hepsi maskeliydi. Kim olduklarını bilmiyor ama hepsini ranıyor gibi hissediyordum. Hangisi dostumdu ve şimdi düşman olarak karşıma çıkıyordu, bilmiyordum. O maskeler hepsini gizliyordu.

Göğsüm şiddetle kalkıp iniyor, ter ve çamur içinde etrafımı saran onlarca adamı izliyordum. "Santral. Bu ihanetinin bedelini ödeyecek," dedim.

Korkmuyordum, hem de tek kurşunum kalmasına rağmen. Bakışlarımdaki o kararlılık ve parmağımın tetiği zorlaması da bana yaklaşmalarını engelliyordu ama arkamdan bir ses yükseldiğinde sayı üstünlüklerine rağmen kendimden taviz vermediğim o duruşum sarsıldı.

Bana ateş etmezlerdi, bunu anlamıştım ama Verda'ya ateş edildiğini ve onun çığlık atarak neredeyse yere yığılmak üzere olduğunu duydum. Onu tek elimle tuttum. Hâlâ etrafımı kolaçan etmek ve kör bir noktadan üzerimize atılmalarını engellemek zorundayım ama neyse ki Verda acısına rağmen hemen bir karşılık vererek iki üç kurşunu karanlığa gönderdi. Birilerinin daha haykırışı ve çalılıkların kıpırda-nışı duyuldu. Sonra bir el ateş daha edildi. Bunu da Verda gönderdi sandım ve onun dengesi bütünüyle sarsıldığında yine onu vurduklarını anladım. Kalbim ağzımda atarken onu sertçe çevirdim ve yere bırakarak onun tarafına bakındım. Hiçbir şey göremiyordum. Bütün farlar, gözümüzü kör etmek ister gibi bize siper edilmişti.

Onu nasıl koruyacaktım? Sanırım bacağından ve karnından vurulmuştu. Çığlıklarını bastırarak yerde kıvrandığını görüyor, onu tekrar vurmasınlar diye kendimi siper ederek etrafında dönüyor, ayağa kalkmak için destek ya da bir yalvarma olarak tutunduğu bacağımdaki eli, tüylerimi diken diken ediyordu.

Kan vc ter içindeydim, öfke dolu hiddetli bir sesle, bütün bir ormanda yankılanacak şekilde, “Ne istiyorsunuz?” diye bağırdım var gücümle. “Dostunuzu mu öldüreceksiniz? Aynı sofraya oturduğunuz kadını mı öldüreceksiniz?”

Verda, elini kaldıracak gücü bile bulamıyordu. Eğilip tabancasını kaptım. Tüfeği tek elimle, kabzasını yine omzuma dayayarak, doğrulturken diğer elimi altından ona bir destek gibi geçirdim ve onunla da tabancayı tuttum. Zorlanarak da olsa iki açıya bakıyordum ama dört yan muzdaydı lar. Küçük bir zaaf bekliyorlardı ki üstümüze çöksünler. Maskelerin ardında parıldayan aç gözlerindeki vahşeti gördüm ancak yavrusuna yaklaştırmayacak bir annenin çırpınışıyla pes etmedim.

“Konuşsanıza!” Ses yok. Motorlar gürlüyor, orman esintilerle çalkalanıyor, uzak bir yerlerde kuşlar telaşla çığlıklar atıyordu ancak bu kadar. Aklımızla oynuyorlardı sanki. Dertleri neydi?

Bir hareketlilik yaşandı. Biri motorla buraya doğru atıldı. Tabancada ne kadar kurşun kaldıysa ona gönderdim ve kaskını delip geçmelerini izledim ama cansız bedeni motordan yuvarlansa da motor üzerime geldiği için kaçınmak zorunda kaldım. Bu, dengemi bozdu ve az kalsın düşecektim. Toparlandım ancak bu sefer de arkamda duyduğum cılız ses adımlarımı sarsacak oldu.

“özür dilerim. ”

Biri Verda’yı yakalamış ve onu ayağa kaldırarak alnına bir silah dayamıştı. Onu öyle görmek kalbimi hızlandırdı. Dizinden ve karın boşluğundan vurulmuştu. Kıyafetleri kandan sırılsıklam olmuş, derisine yapışmıştı. Arkasındaki adamın elleri bir yılan gibi boynuna dolanmasa avakta bile kalamazdı. Onu turan adam belki de Santral’den bir dostuydu. Belki beraber yarıştığı rakibi, belki ona içki dolduran tezgâhtarlardan biriydi ve şimdi ona silah doğrultuyordu.

Cdız bir ses benden kopup, “Bırak onu!” diye yükseldi.

Adam horozu kurduğunda bir dostu kaybedecek olmanın telaşı o an dizlerimin bağını çözdü. “Tamam!” diye bağırdım hemen. “Silahımı bırakıyorum! Sakın! Teslim oluyorum! İstediğiniz o değil, biliyorum, başından beri beni istiyordunuz. Teslim oluyorum! Bırakın onu!"

Tüfeğimi bırakana kadar kılını bile kıpırdatmayacaktı. Hemen tüfeğin namlusunu kırdım ve tedbirle yere bıraktım. Maskelerin ardına gizlenmiş bütün gözler üzerimdeydi, nefesime kadar sayıyorlardı, iki elimi dc teslim olduğumu gösterircesine uzatmış, silahı bıraktıktan sonra da yavaşça geri doğrulmuştum.

Verda gözyaşları içinde, “Özür dilerim, Melis," deyip duruyordu. “Çok özür dilerim!"

“Sorun değil," dedim onlarca kez. “Senin suçun değil, Verda. Sorun değil. Hepsi benim suçum."

Biri gelip tüfeğimi aldığında Verda’nın arkasındaki adam tabancanın kabzasıyla Verda nın başına vurdu. O ilk birkaç saniyede hiçbir şey yapamadım ama bedeni, içindeki bütün hayat çekilmiş gibi yere yığıldığında telaşla ona yetişmeye çalıştım. Hemen biri kollarımı tutup arkamda birleştirdi ve beni yere yatırdı.

Kendimi yüzüstü yerde bulmuştum. Nefesimi kontrol etmeye ve çimenlerin ardından Verda’ya doğru bakmaya, ona ne yaptıklarını görmeye çalışıyordum. Yarı yirik bilinciyle kıpırdandığını gördüm. Darbe onu epey sersemlermişti. Ona doğru kıvrılacaktım ama nafile, hepsi başıma çökmüştü. Üzerimi arıyorlar, ellerimi bağlıyorlardı.

“Bunun yanınıza kalacağını mı sanıyorsunuz?” diye öfkeyle bağırmaya başladım. Bir yerlerde Verda’nın telefonunun tanıdık melodisinin yükseldiğini bile fark etmemiştim. “Maskeler ihanetinizi gizler mi sanıyorsunuz? Size yeminler ediyorum ki her birinizi ortaya çıkaracağız! O zaman sizi sahipleriniz korumayacak!”

Bir çift ayakkabı görüş açımı geçerek Verda’ya yaklaştı ve çalan telefonu ondan aldı. Yükselen bedeni gördüğümde öylesine tiksindim ki ağzım, sırf onun yüzüne tükürebileyim diye salyalarla doldu taştı.

“Berat!" Bana bakmadı, çalan telefonu kapattı. “Ne istiyorsun bizden? Neyin nesisin sen? Alçak! Kimin için çalışıyorsun? Söyle!"

İşte o zaman gözleri benimle buluştu ve dudaklarında ürkütücü bir sırıtma usulca peyda oldu. “Yakında öğrenirsiniz, ***Meira*** Hanım.”

İsmimi söylemesine karşın gözlerim büyüdü. “Ezra mı?” diye sordum. Pazarlık yapmak için çaresizce bir yol arıyordum ama beni cevapsız bıraktı.

Bir daha çalan telefonu görmezlikten geldi ve yerde acı içinde kıvranan kadının boynuna, ağır postallarıyla bastı.

“Verda!"

Verda’nın hırıltılı iniltileri yükseldikçe bir böcek ezer gibi daha da yüklendi Berat ona. Parmaklarıyla boynundaki botu tutup kaldırmaya çalışsa da ne çare? Berat öyle sert bastırıyordu ki nefesi kesilmişti sonunda. Çığlık attım. Elimi kolumu bir deli gibi

sallamaya, beni tutan adamların etini yakalayıp koparmaya çalıştım. Ciğerlerimdeki bütün hava tükenmiş ve boğazım çığlık atmaktan tahriş olmuştu artık.

"Bırak onu! Bırak! İstediğin benim! Sorunsuzca geleceğim dedim! Bıraksana!" Berat, silahını çıkardığında benim de nefesim kesilecekti. Bağırmaya başladım. "Ezra mı? Chaya mı? Söyle bana, kim? Yoksa Levent mi? Kimse söyle! Halledebiliriz! Berat!" Çağrıma kulak asmadığında sesim iyice ağlamaklı bir tona büründü. "Lütfen, Berat, yalvarırım. Ne yaptı o size? Bırak, ne olurs-"

Silahı, Verda'ya doğrulttu ve tetiği çekti.

Bürün orman sustu.

Ağlamalarım, bağırmalarım, direnmelerim durdu. Bunun gerçekten de yaşanacağına öylesine inanmamıştım ki bütün varlığım, çimenlerin üzerinde yayılan Verda'nın kanını reddetti. ***Kurşun ölümcül bir yere gelmedi,*** diyerek bu yalana kendimi inandırmaya çalıştım ama Verda'nın bu tarafa doğru devrilen yüzünde, tek gözünde kocaman bir delik vardı. Dudaklarının arasından çıkıp giden son nefesi de kendi gözlerimle görmüş oldum.

Verda... ***Öldü.***

Öylece. Ansızın. Beklemeden. Tek bir kurşunla koparıldı benden. Daha, birkaç saat önce hayatımızdan konuşurken sonsuza kadar yaşayacaktık oysa. Şimdi, hiç var olmamış gibi yok oluşta.

Belki dakikalarca kıpırdayamadım, hiçbir tepki veremedim. Ben de hayattan koparılmışım gibi donakalmış bir halde Verda'yı izledim. Çevremden habersizdim, bütün hareketlilik yoğun bir sisin ardında yaşanıyor, bütün sesler, suyun altından geliyordu.

Berat, sürekli çalan telefonu açıp, "Sizi duymak çok güzel, Uygar Bey," dediğinde ancak sesleri biraz daha anlayabilmeye başladım.

Çığlıklar atabilirdim. Vücudumdaki bütün suyu tüketene kadar ağlayabilirdim. Ama içimde büyüyen hırsla, patlamayı bekleyen bir hiddetle vc hayatımda belki hiç tatmadığım bir tür kana susamışlıkla, Berat'a bakmayı seçtim. Yemin eder gibi. Tanrısal bir gazabı üzerine salmışım gibi. O kimse ve kimin için çalışıyorsa. Her birine. Her bir sahibine. Buradaki her bir maskenin ardında gizlenen korkağa. Hepsine bir bir uğrayacağıma yemin ettiğim bir lanetle, titreyerek baktım onlara.

Berat, az önce Verda'yı öldürmemiş de bir böceği ezmiş gibi biraz da keyifle cesedinin üzerinden geçti ve telefondaki Uygara, "Merak etmeyin," dedi. "Sevgiliniz emin ellerde.''

Berat bana yaklaştığında telefondaki Uygar'ın sesini de duyabil-meye başladım. Nefes alıp verişi benimki kadar hızlıydı, kendisini tutmak için sarf ettiği çabayı buradan seziyordum.

"Berat," dediğini duydum. *"Tek bir şey söyleyeceğim sana. Kimin tarafindasın, bilmiyorum ama şimdi arkam dönüp gidersen sana yaşayacağını söylüyorum. Peşinden gelmeyeceğimin sözünü veriyorum. Ama onun bir saç telini eksik sayayım, öbür dünyaya kadar takip edeceğim seni. Duydun mu beni?"*

Berat tam karşımda durdu, Uygar'ın hiçbir sözünden etkilenmemişti. Gözleri bir ölününki kadar renksizdi. Telefonu kulağından çekti ve bana uzattı. "Bir daha onun sesini duvmavacaksmız. Son sözlerinizi seçmenize izin veriyorum," dedi bana.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Hepsi Santralden," dedim. Tek sözüm bu oldu.

Küçük Meira, bir gün biricik serasından hiç alışık olmadığı üzere çocuk sesleri duyduğunda yanlış yere geldiğini sandı. Ailenin çocukları ve onların arkadaşları toplanmışlar, serada koşturuyorlar, ağaçların dallarını eğerek sallanıyorlar, gölcüklere atlıyorlar, balıkları yakalamaya çalışıyorlardı.

Meira, ilk defa gerçek bir sinir krizinin eşiğine geldiğinde, Ezra'nın uyarmalarına rağmen çocuklara doğru, "Bu ne cüret?" diye bağırmaya başladı. "Siz kimsiniz de bana ait bir yerde nefes alıyorsunuz?" Ancak ciddiye alınmadığında Ezra'ya, "Çıkar hadi şunları," diye buyurdu.

"Maalesef böyle bir şey yapamam, Meira Hanım. Babanızın izni var."

Meira delirmeden önce babasının çalışma odasına bir hışımla daldı. Bu münasebetsizlik kızında görülmüş şey değildi. Benjamin neye uğradığını şaşırarak ayaklandı.

"Nasıl buna izin verebilirsin?" diyerek babasıyla karşı karşıya kaldı. "Onları seramda istemiyorum. Orayı benim için yaptırmıştın! Derhal at onları!"

Benjamin, sıkıntıyla şakaklarını okşadı. Onu oturmaya davet etti ama ilk defa böylesine kızgın gördüğü kızı ayakta dikilmeyi yeğledi.

"Neden onları istemiyorsun, Meira?"

“Çünkü orası benim. Bana ait olana uzanmayacaklar. Onların ana babaları da onlara pekâlâ seralar yaptırabilir herhalde!”

“Ancak paylaşmanın hiçbir zararı yok.”

"Etrafı kirletiyorlar.” -

Benjamin biraz da ortamı yumuşatmak gayesiyle, “O halde söz verdiririz, ellerini güzelce yıkarlar,” diye takıldı.

“Varlıkları pis!”

Benjamin, “Meira!” diye bağırdığında, bu da bir ilkti. îlk defa böyle öfkeyle gözlerinin içine bakıyordu. Meira durdu. Uzun uzun adama baktı. Farklı olmasını gizlice umut ettiği adamın da aynı yerde durduğuna, bu toprakların insanı olduğuna kanaat getirdi.

“Benim için yaratabildiğin tek güvenli yere de onları soktun. Bunu unutmayacağım, Benjamin.”

Ve dönüp gitti. Ancak asla itiraf etmeyeceği üzere, içinde kopmuş bir parçanın sızısını hissetmekteydi.

Akşam yemeği sonrası herkesin ailecek toplanıp vakit geçirdiği bir arada Meira, yalnız başına seranın bir ucuna oturmuş, elinde kakuleli bir fincan çayla dışarıyı izliyordu.

“Demek ki sen de annene benziyorsun, Meira. Yalnızlığı epey seviyorsun.”

Benjamin, genç kızın arkasında belirdiğinde Meira içinden, ***ona nasıl benzeyebilirim ki o benim gerçek annem değik*** diye geçirse de susru.

Benjamin, iriyarı bir adamdı. Meira’nın oturduğu kütüğe, biraz da çekinerek kendini sıkıştırması gerekti. Önayakın olmak istedi. Küçük hanımefendinin rahatını bozmamak ve çayını yudumlarken ona engel olmamak maksadıyla da bacaklarını birleştirmiş, ellerini dizlerine koymuştu.

“Bana kızgınlığının geçmesi için ne yapabilirim?”

Meira çayından yudumlarken, “Yok olabilirsin,” diye karşılık verdi.

Benjamin yeri izliyordu. “Kızdığında çok acımasızsın.”

Küçük kız, büyük hanımlarda görüleceği bir tavırla onu görmezlikten geldi. Bu ilgisizliği babanın canını öyle sıktı ki kendisine saklaması gerektiğini düşündüğü

meseleleri ona açmak zorunda kaldı.

“Ben hep annemle babamın günahlarının bedelini ödeyerek büyüdüm,” diye başladığında, Meira belli etmeden kulak kabarttı. “Ama ben, anne babası yüzünden hiçbir çocuğa kötü davranmayacağım. Bunun için özür dileyemem. Ben hep istedim ki bizlere rağmen sevgiyle büyüyün, kardeş olun.”

Meira’nın yüzünde kibirli bir ifade belirdi. *“Düşman olurum on*larla da kardeş olmam.”

“Çünkü Meira...” dedi. “Günün birinde hayatında kimseler kalmadığında, sevebilecekken, anlayabilecekken, düzeltebilecekken yıktığın bütün o ilişkilerin enkazı üzerinde yürüyeceksin. Kimse kalmadığında hayatında, aslında kendini yalnızlaşmanın kendin olduğunu göreceksin. Nefret dediğin iki tarafta da namlusu olan bir silah ve düşmanla beraber kendini de öldüreceksin. Ben bunu istemedim.”

Meira, ***beyhudt çabalar bunlar,*** der gibi baktı. “Benden nefret eden insanlara şefkatle yaklaşmayacağım.”

“O halde bu savaş hiçbir zaman bitmeyecek.”

“Savaş mı?” Gözleri şüpheyle kısıldı. “Bir savaş varsa ortada, muhakkak ben kazanmalıyım. Asıl bunun için bana yol yordam öğretmen gerekirdi. Sen ise bana düşmanlarımı sevmekten bahsediyorsun. Neden hiç çocuğun olmadığına şaşırmamalı. Tanrı, senin babalık edemeyeceğini düşünmüş ve gelecek çocuklarına acımış olmalı.” Benjamin’in gözlerinde yaşlar belirdi ancak belli etmedi. “Çünkü seni dinleyecek olursam Benjamin, beni çiğ çiğ yerler.”

“Haklısın.”

Beklemediği bu kabulleniş üzerine yandan ona bir bakış attı. “Haklı mıyım?” Çenesini bir tavırla kaldırdı. “Tabii haklıyım.” Bir süre sessizce oturdular. Meira baktı ki Benjamin ağzını bile açmıyor, biraz da merakla, “Hayret ediyorum,” diyerek onu sözleriyle dürttü. “Sen tartışmayı kazanmadan pes edecek adam değilsin. İlla diyeceğin bir şey olurdu.”

Bunca zamandır anlatmaya çalıştığı şey buymuş gibi içli içli, “Bunu, her şeyi savaş olarak gördüğün için söylüyorsun,” dedi. “Ben hiçbir zaman sana karşı kazanmaya çalışmadım. Benim tek kazanmaya çalıştığım daima şendin. İşte ben bunu görmeni istedim. Böyle nasıl da hiçbir yere varamayacağını, inan bana ben de denediğim için bilmeni istedim. Ben düşmanın değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. Bir gün çıkıp benden canımı alsan bile, ben sana düşmanlık beslemeyeceğim.”

“Aileni haklı çıkarırdım ama değil mi?” demesine Benjamin hazırlıksız yakalandı. “Düşmanlık edeceğim konusunda, ***sana söylemiştik. Benjamin,*** derlerdi mezarında.”

“Ben de ***benim kızımın bir bildiği vardır,*** derdim,” cevabını verdi hemen.

“Hata ederdin.”

“Ne malum? Belki hak etmişimdir. Kızımın serasına başka kimseyi sokmamalıydım.”

Meira biraz düşündü. İtiraf etmek istemedi ama dürüstlüğü seçip, “Bir sera için ölmeyi hak etmezsin,” dedi.

“O halde barışalım.”

“Düşüneceğim.”

Benjamin, bir daha asla barışmayacaklarını bilmeden büyük bir kıvanç duydu ve yüzünde mest dolu bir gülümsemeyle büyüyüp küçülmüş hanımefendinin kibar oturuşunu izledi.

Meira, derin düşünceler içindeydi. “Demek sen düşmanlığı denedin ama olmadı,” diye mırıldanıyordu kendince. “Bu yüzden benim onların çocuklarıyla dostluk kurmamı istiyorsun. Dostluğa neden bu kadar anlam yüklediğine bir türlü aklım ermiyor.”

“Bunu ancak en kötü gününde anlarsın.”

MEİRA SHAVİT

Günümüz...

Derin bir karanlık ve hissizlik, istilacı böcekler gibi geziniyor uzuvlarımda. Yok olduğuma inanacak kadar var olmaya uzağım. Çevremde dönen dünyanın merkezinde, tek başımayım. Herkes bir yerlere ait, yanımdan geçip gidiyor. Bir tek ben durağan, melun mahluk.

Senin yüzünden öldü.

Kirpiklerimin arasından sızan cılız ışığı, kulağımı tırmalayan suçlayıcı fısıltıları, tenimi çimdikleyen şeytanları takip ettim. Gözlerimi araladığımda ne ben aynı Meira’ydım ne de dünya aynı dünya.

Sen yaptın.

Şeytanlarımdan biriyle göz göze geldim. Kulaklarını yukan dikmiş, fırıldak gibi dönen çentik gözlerini bir an olsun ayırmadan bana odaklamış, bir zamanlar kendim bilediğini dişlerini, şimdi etime geçirmesinler diye çenesine ağızlık takılmış. Bir şeytan, ruhunu kendi ellerimle yoğurduğum. Kana susamış birer günahkâr, kendi yolumdan çekiştirdiğim. Şimdi, yolları benimkiyle kesişmiş.

Köpeklerim...

Benim zavallı kaderim. Tanrıcılık oynarken gerçek tanrıların gazabı seni hiç bulmaz mı sandın? Kaç mazlumdan kan döktüysen bir o kadarını senden akıtmazlar mı sandın? Yaktığın kadar yanacaksın. Doğurduğun bütün şeytanlarla düşman olacaksın. Senin kötülüğün, seni bulacak. Seni, analığından tanıyor olacak.

Şeytanlarımdan biri anasını tanıdı ancak artık bana ait değildi. Bir kafa karışıklığı yaşasa da dişlerini gösterecek küçük bir hırıltıyla uyardı beni. *Paramparça ederim seni.*

"Uyanmışsın?

Hareket halindeki bir arabadaydım. Hemen karşımda bana doğru dönük olan koltuklarda sırasıyla iki köpeğim ve Berat oturuyordu ama konuşan Berat değildi.

Başımı soluma çevirdiğimde, siyah gözlükler takan bir kadınla karşılaştım. *Chaya Shavit.* Bana bakıyor, gülümsüyordu. Gözlerim yeniden kapanacaktı, izin vermedim. Yaşıyorum, oysa öldüğüme çok inanmıştım. Berat, Chaya, ben, köpeklerim... Sadece bana özel bir cehennem olsaydı buraya benzerdi.

Chaya, Berat'a baktığımı gördüğünde, "Benim adamım değil? dedi bir hevesle. "Shavitlerin adamı. Aranıza sızdığını öğrendiğimde onu takip ettirdim. Ona ulaşırsam sana ulaşacağımı biliyordum ve seni ondan aldım?

Berat, beni uzun uzun izlediği uysal bakışlarıyla bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi ancak benim ağzımı açmadan ona verdiğim tek cevabım, bu yarı uyanık ve yirik halimde dahi, ölümünü kendi ellerimle getireceği günü beklemesi oldu.

Chaya, Berat'ın bu bakışlarını fark edip, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sorguladı. "Yoksa bir itirazın mı var?"

Berat Ibranice, "Yok, efendim," diye cevapladı onu.

Chaya'nın, "Üçüncü bir köpek gibi yanlarında oturuyorsun, baksana," diyen kibirli tiz sesi duyuldu. "Tabii ki de bir itirazın olmayacak. Varsa da havlayarak anlat." Berat,

kusursuz bir asker gibi ifadesiz kaldı. Chaya da bana döndü. “Yanisi seni ondan çaldım, güzel kuzenim. Shavitlere gitmiyorsun. Cehennemin dibine gidiyorsun.”

Sesimi çıkarmadım. Camdan dışarıyı izlemeye başlamıştım. Gecenin bir körü, gözlerden ırak bir orman yolundan uzun bir konvoyla geçiyorduk. Kaç kişi olduğumuzu kestirmek mümkün değildi ancak en az beş araba görüyordum.

“Yosef sizde ancak onu vermek zorunda kalacaksınız," dedi. Ona bakmadığım ve cevap vermediğim halde konuşmaya ısrarla devam etti. “Mecbursunuz. Herkes ayağa kalkıyor. Shavitlere dokunanlar yanar, bunu deneyimlemek istemiyorlar. Verecekler onu bize. O zaman seni öldürebileceğim işte çünkü benim ne miras ne de varislik umurumda. Benjamin’in yanına göndereceğim seni.”

Gücümü biraz olsun kazanabildiğim an, çenemi kırarcasına sıkmaya başladım. Yine de onun kışkırtmalarına karşılık vermedim. Yanından geçtiğimiz ağaçların bir bir farlarla aydınlanıp gittiğimizde yeniden karanlığa gömülmesini izledim.

Aniden Chayanın parmaklan saçlarıma dolandı. Beni tutup çevirdi ve onunla yüz yüze gelmeye zorladı. Siyah gözlüklerinden sadece kendi hırpalanmış halimi görebiliyordum. Kendi gözlerimin içine bakıyordum. Akı kırmızı damarlar tarafından işgal edilmiş gözlerimi, ter ve kan içindeki yüzümü, kim bilir kimin vücut parçalarının sıçrayarak topaklaştırdığı dağınık saçlarımı görebiliyordum.

“Bana bakmazsan benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?” Bir yılan eğitmeni gibi başını bir yandan diğerine yatırdı. Ben de bir yılan gibi onu taklit ettim. Dudaklarım aralıktı ama orada bir sözcük üretebilecek güç yoktu. Bu, ölmeye beş kala halim onu epey eğlendirdi. “Sonunda sana ne dilersem yapabilirim,” diye mırıldandı.

Bir tepki vermediğimde başımı, önümüzde oturan köpeklere doğru sertçe eğdi. Bu hararet, köpekleri de celallendirdi ve yüzüme doğru havlamaya başladılar. îzin verilse yüzümü koparıp atacaklardı ama hem ağızlıkları hem de bağlı oldukları koltuk onları durdurdu.

“Hatırladın mı?” Chaya da bana doğru eğildi, kulağımın dibinde fısıldayan üçüncü bir şeytan olmak istedi. “Sana aitlerdi. Onları da aldım. Sana ait olan her şeyi alacağım gibi. Sonunu, onların getirmesini istedim.”

Bağlı değildim ama ona karşı çıkmadım. Saçlarımdan tutmasına, evcil hayvanıymışım gibi başımı eğmesine vc benimle eğlenmesine izin verdim. Bu onu büsbütün coşturdu, burnu yanaklarıma değecek kadar bana yanaştı. Sıcak nefesinin buz gibi tenimi çözdüğünü hissedebiliyordum.

“Yakın bir arkadaşın ölmüş,” derken, cehennemin dibinden sürünerek çıkmış bir yaratık gibi dikenli dilini yanağımda gezdirmeye başladı. “Çok üzülmüş olmalısın. Ağlamışsın da biraz, belli. Rüyanda nc gördün? Sevgili dostunla vedalaştığını mı gördün yoksa?”

İki saat olmamıştı Verda öleli. Cansız bedeninde şimdiden böcekler geziniyordu belki, daldan düşen yapraklar bir bir örtüyordu hareketsizliğini. Doğa Ana harıl harıl çalışıyordu, ona ait olanı geri almak için.

Gözlerim dolduğunda bu, ayıldığımdan beri verdiğim ilk tepkiydi. Chaya, doğru noktaya bastığını anladığında biraz daha eşeledi. Burnunu, dudaklarım kulağıma doğru bastırdı. “Duydum ki yüzünün ortasına yemiş kurşunu. Oysa bu gece seninle olmasaydı, yarın sabah uyanacaktı. Tek suçu seninle olmasıydı.”

Yüzüm, zehirli bir akrep tarafından sokulmuşum gibi kasılmaya başladığında titremelerim gözlerimde biriken yaşlan düşürdü. Zehir yayıldıkça felç bütün uzuvlarımı ele geçirdi. Hâlâ köpeklerle yüz yüze tutuluyordum. Yeni sahiplerinin üzerimde kurduğu üstünlüğün ve düşmanca tutumun etkisiyle, tamsalar dahi anaları gibi davranmayan bana kızarak, küçümseyerek bağlandıkları yerden kendilerini koparmaya, ağızlıklarına rağmen beni ısırmaya çalışıyorlardı.

“Bir de sevgilin var. Doğru.” Chaya, saç köklerimi koparırcasına çekiştirirken burnunu çenemde gezdirdi. “Onu da kendi ellerimle öldüreceğim. Beni yanlış anlama. Bize hakaret etti diye değil. Din adamımızı öldürdü diye de değil. Sırf sana ait diye öldüreceğim onu. Sırf onu seviyorsun diye. Çünkü ben kararlıyım. Canın da dahil, sana ait olan ne varsa senden alacağım.”

Köpekler, ilk defa görüyorlar annelerini böyle. Hiçbir şey yapamı-yorken. Boğun eğiyorken. Çıldırıyorlar, annelerine hakaret edilmesine izin verdiğim için beni paramparça etmek istiyorlar.

“Artık bütün gücün bende olduğunu anladın, değil mi?" Chaya nın dili kulak mememin üstünde gezinirken boşta kalan elinin parmaklarıyla da çenemi kavradı. “Bazen Yosef’le sevişirken seni düşünüyoruz. Sana eziyet etme fikri beni azdırıyor, Meira. Aramızda kanlar içinde uzandığını, derinin yarısının yüzüldüğünü, göz yuvarlarının yerinden çıktığını hayal ediyoruz. Seni yakıyoruz, söndürüyoruz, yakıyoruz, söndürüyoruz.” Derin bir nefesle ruhumu içine çekmek ister gibi soludu beni. “Bunu gerçekten deneyimleyemeyecek olmak üzücü ama takdir edersin ki seni gereğinden fazla hayatta tutmak pek tehlikeli. Virüs gibisin. Bulaşıp duruyorsun ve bir türlü yok olmak bilmiyorsun. Yosef’in salınma haberini bekleyeceğiz ve köpeklerimin karnını seninle doyurup vedalaşacağız. Anlaştık mı sevgili kuzenim?”

Beni sertçe geriye ittirdi ve bıraktı. Hiç kıpırdamadım. Ölümü gördüğüm o köpeklerin ağızlarına bakmayı.bırakamadım. Dişlerinin arasında, benim beslediğim avlardan et parçaları kaldığına inandım.

“Bir itirazın mı var?”

Chaya bunu yine Berat’a soruyordu.

“Hayır, efendim.”

“Yoksa efendilerine ihanet ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Benim görevim sorgulamak değil, efendim. Siz böyle uygun gördüyseniz bana da itaat etmek düşer.”

Chaya, bana böbürlenmeye başlayıp, “Nasıl?” dedi. “Senin köpeklerin kadar eğitimli, değil mi?”

Köpeklerden başka bir şey görmüyordum ama Berac’ın sıkıntısını anlıyordum. Bu olanların yaşanmaması gerekiyordu belli ki. Bu durumdan nasıl çıkacağını düşünüyor gibiydi.

Chaya da bu ilgiyi başka bir şeye yorup, “Yoksa...” dedi. “Siz ikiniz gizli bir ilişki içinde misiniz?”

“Bağışlayın ama böyle bir şey mümkün değil. Meira Hanım, benim efendimdir.”

Chaya derhal bundan rahasızlık duydu. “Neden? Senin tek efendin biziz. Shavit soyadını aldığına bakma. Onun ailemizle bir bağı yok. Gayet dc bir ilişkiniz olabilir. Buna izin verirdim.” Köpekleri izleyen yüzümü kavradı ve Berat’a çevirdi. “Bunu kullanmak istemez miydin? İste ve öldürmeden önce sana vereyim. Çünkü ben sadık çalışanlarıma çok iyi bakmakla bilinirim.”

Berat sessizleşti. Kafasında bir şeyler tarttığı belliydi. Chaya’nın-kinden çok daha farklı kaygıları var gibiydi. Chaya ise büyük bir keyifle, “Bir kansıza dilediğini yapabilirsin,” diye aklına girmek istedi. “Yoksa hâlâ onun efendin olduğunu mu söylüyorsun bana?”

“Sizin sözünüz bana kanundur, efendim.”

“O halde senden de aşağıda bir haine niçin saygı duyuyorsun? Sana onu alabileceğini söylüyorum.”

Berat, alçakgönüllü bir tavırla kabul etti. “Siz uygun görürseniz...”

“Görüyorum.” Bana döndüğünde, siyah gözlüklerine rağmen gözlerindeki mutluluğu seçebilmiştim. “Sevgilini öldürmeden önce ona da anlatacağım eğlenceli şeyler olsun istedim.” Beni bıraktığında vücudumdaki bürün güç kesilmiş halde başımı cama yasladım. Chaya arkamdan, “Dilini mi yuttu, nedir?” diye söyleniyordu.

Cama, arabanın içi yansıyor, Berat’ın beni izlediği görülebiliyordu. Kalbimdeki ağrının beni hasta edeceğini düşündüm. Başka bir yerde olmalıydım. Burada olmamalıydım. Ay ışığının düştüğü ağaçları, ıslak yollan, geçtiğimiz köprü akından süzülen sığ dereyi izledim.

Bu gece seninle olmasaydı, yarın sabah uyanacaktı.

Ellerim kan içindeyken dokunduğum insanları kirletmeyeceğimi umacak kadar aptalım ben. Bunun bedelini ağır ödedim. Tanrılar bana kim olduğumu hatırlattı. Bir kere günahkâr, hep günahkârdı.

Sana dokunanlar da yanacak.

Chaya’nın yaptığı telefon görüşmesi, suyun altından duyuyormu-şum gibi kulağımda uğulduyordu. “Evet. Köy evine gidiyoruz şimdi. Telefon bekleyeceğiz. Yosef’i de oraya getirecekler,” dedi birilerine. “... bakanıyla görüştün mü? Neyi bekletiyor? Birkaç saat bile çok. Bana Yosef’le değil dc bahanelerle gelirse derisini yüzeceğimi söyle ona. Evet, öyle söyle. O sümüklü çocuklarından başlayacağım hem de.”

Telefonu kapanır kapanmaz başkaları da aramaya devam etti. “Ya,

Meiracığım... Bir senin sevgilin değerli değil,” diyerek telefonunu kurcalıyordu. “Annem arayıp duruyor. Sen bir şey söyledin mi?”

Berat, “Hayır, efendim," dedi. “Dilediğiniz gibi Meira Hanım'ı elimizden kaçırdığımı söyledim?

Chaya telefonu açıp kulağına dayadı. "Efendim, anneciğim. Deli-lah Hanımcfcndiciğim.” Dinledi, dinledi ve sıkıntıyla üfledi. “Meşgulüm çünkü. Evet, YosePi verecekler. *Sinir bozucu bir herifin tekindeymiş, anlaşmaya göre en az yarım gün daha onlarda olmalıymış,* dedim ya? Anlaşmaya çalışıyoruz işte, anne. Hayır. Ne bileyim ben Meira’yı? Cehennemin dibindedir. Bir bilgim yok.” Sesimi çıkarmamdan şüphelen iyormuş gibi bana baktı ama ben yaşamla ölümün kesiştiği çizgiye yürüyordum. “Ben dc seni çok seviyorum. Oraya geldiğimde sana çok güzel bir hediye vereceğim.”

Telefonu kapadığında bir süre sessizleşti. Yolun kenarlarını, karanlıkta kalan ağaçların arasından bir canavar firlayabilecekmiş gibi ormanın sessizce beklemesini izledim.

“Benim annem, senin babana âşıktı.” Tepki vermedim. Chaya’yı değil, ormanlığı izledim. “Bilmişlik yapma. Kardeş olsalar da soyumuzun saflığı için ensest tam olarak yasaklanmış değiL Anneannemizle dedemiz bundan hoşlanmasa da babanın gözü o şirret tranlı kadına kaydığında, onu ancak annem ıslah edebilir diye evlendirmek istedilerse de baban ne yapıp etti, babasını ikna etti de o kadını yuvamıza sokmayı başarabildi. Annem de başka bir adamla evlenmek zorunda kaldı. Bu sevgisiz aileye ben doğdum ama çok geçmeden babam düşman saldırısında öldü. Ben daha çocuktum. Dedem bir tek Benjamin’e değer vermeseydi, bir tek onu gözünden sakınmasaydı, belki benim babam onun gözüne girmek için kendini kanıtlamaya Çalışırken canından olmayacaktı. Sonuçta bizim hak etliğimiz ne varsa size peşkeş edildi. Aileden bile olmayan bir kıza. Damarlarında, düşmanlarımızın kanı akan bir haine verildi bana ait olması gerekenler.”

Midem ağzıma geliyordu. Başımı sertçe cama bastırdım ve camın kırılıp ormanın beni buradan almasını umdum.

“Çok şanslıydın ama koruyucu meleğini öldürecek kadar da aptaldın. Elindekilerin gerçek sahibi peşinden gelmeyecek mi sandın? Sana her şeyin bedelini Ödetmeyecek mi sandın?” Sessizliğimi cezalandınr-casına konuşmaya devam etti: “Bizim inancımızda, Meira, ölülerimiz asla yakılmamalıdır. Ruhlan huzur makamına eremez yoksa. Kül olur ve cehennemin dibine dökülür. Biliyorum, bize inanmıyorsun, bunun için seni suçlayamam ancak yine de cesedini yakacağımı bilmeni istedim. Ruhunun bile huzura ermesine izin vermeyeceğim. İşte, senin sonunu böyle getireceğim.”

Sonunda sustu. Yoksa midemde ne varsa çıkaracaktım. İçimdeki bu topaklaşmış zehri çıkaracaktım. Ya da bileklerimi kesecek, damarlarımdan akıtacaktım ama bir şekilde sistemimden atacaktım.

Kuru bir ses benden “Camı açın,” diye yükseldi.

“Yok ya?”

Elimi ağzıma götürdüm. “Kusacağım yoksa.”

Camdaki yansımasından iğrendiğini görebildim. Önde oturan adamı dürttü. “Kendi camını aç. Bu atlar falan şimdi.”

Klima içerisini bir morga çevirmişti. Önümde oturan adam camı açtığı ve o ılık esinti yüzüme çarptığı gibi sık sık nefeslendim. Ateşler içindeydim, bekliyordum. Sonra karanlığı ve derin bir kayboluşun kıyısında, beni düşmekten koruyan anılan izliyordum.

Sorduğumu hatırlıyorum. Verdaya, bir akşamüzeri, *“Ya sandığın gibi biri olmasaydım?”*dediğimi. *“Ya kötü biri olsaydım?”*

Benden bir kötülük geleceğine öylesine inanmamıştı ki bu ihtimali dahi gülünç bulmuştu.

“Senin kötülük edeceğine inanmam. ”

“Ya etseydim?”

“Nasıl bir kötülük?”

“Birilerine zarar verseydim... ”

“Verebilir misin sence?”

“Belki. O zaman da benimle dostluk kurmak ister miydin?”

“O halde hayır. Kötülük eden insanların dostluğu bileceğine inanmam. Empatiden yoksun dostlara da ihtiyacım yok benim. ”

“Bana kızardın. ”

“Çok. ”

Bu kötülüğüm öldürdü seni. Gerçek adımı bile bilmediğin halde kız kardeşin gibi görmek isterken beni, sırf sana dokundum diye öldürdüler seni.

"Ama diyorsan ki ben bütün yüreğimle pişmanlık duyuyorum ve her şeyi de telafi edeceğim, belki o zaman sana bir şans verebilirdim."

Bir kere günahkâr, hep günahkâr. Bu yoldan vazgeçmezsen sana dokunanlar da yanacak. Vazgeçersen çoktan yanmış olanların ahi senin üstüne kalacak.

"Ancak öyle günahlar ki hepsi, en merhametli tanrılar bile affetmez. ” "Şansını zorluyorsun. Benim de sınırlarım var. ”

Dostların, âşıkların, yoldaşların, seni sevenlerin gönülleri, sana yardım edenlerin elleri, sende güzellik görenlerin gözleri, cadı söz edenlerin dilleri, üzerine yağdırılan gazaptan nasiplenecek. Taş tutacak, buz tutacak, alev alacak her biri.

"Ben öyle büyük kötülükler etsem herhalde sen de beni affetmezdin. Henüz o kadar yakından tanımıyoruz birbirimizi. ”

"Bu doğru."

"Ancak bazı insanlarla ilk tanışmandan anlarsın, senin insanın olduğunu. Tarifsiz bir çekim hissedersin. Ona kendini açmaktan hiç çekinmezsin. Çok kolaydır onunla iletişim kurmak, sözlerini tartma gereği dahi duymadan onunla özgürce konuşabilirsin. Sende bu rahatlığı yaşadığım için inanıyorum ki biz bir gün büyük bir dostluk kuracağız. Belki o zaman bu sorulara cevabım değişir. Belki o zaman, senin yüreğini yakından tanıyor olacağım için ettiğin kötülüğü bile anlayabilirim."

Benim kötülüğümü ancak şeytanın kendisi anlayabilir. Sen bunun için fazla temizsin. Yüreğin böylesi bir yükü kaldıramaz, dizlerin seni taşımazdı. Dilin tutmaz, beni büyük hayal kırıklığıyla izlerdin. Yaptıklarımın belki çeyreğini duysan benden nefret ederdin. Ben hiç değilse senden bunu almamalıydım. Biriyle dosduk kurmanın sıcaklığına öylesine ihtiyaç duydum ki bencilliğimden ödün tanımadan bizi birbirimize yaklaştırdım. Hiç değilse sana kim olduğumu söylemeliydim. Hiç değilse Meira olduğumu bilmeliydin.

Yer gök birleşip, benim peşime düşmüşken bana anlam ifade edecek her şeyden uzaklaşmam gerekirdi. Şimdi, benimle arkadaş olmanın bedelini sana Ödettiler. Bana da bununla yaşamak kaldı.

Bitik düşüyordum. Cam kenarında son nefesimi veriyormuş gibi bekliyordum. Hiç bitmeyecek sandım. Bu yolculuk, pişmanlıklarımı düşüneceğim bir çember üzerinde sonsuza kadar dönüp duracak sandım. Sonra buna alıştım. Benim bir cehennemim olacaksa alevlerden değil ama yaptıklarımdan ibaret bir döngü halinde beni sarmalamalıydı. Bunu kabullendim.

Ancak gözlerimi kapatacağım sırada, karanlığın içinden bir ışık oyunu bana göz kırptı. Camdaki yansımadan ötürü yanlış gördüğümü sansam da kısmen dar toprak yolun dışında, geceye karışmış bir baykuş gibi sessizce süzülen bu bedeni derhal tanıdım.

Uygar.

Bir motosikletin üstünde, kafasında kaskla, benim tarafımdan sessizce geçti. Geleceğini bilsem de ve hatta bu yüzden camı indirtsem de ya buna inancımı yitirmiş ya da kurtulmayı hak etmediğimin düşüncesiyle bu fikirden vazgeçmiştim. Geleceğini biliyordum çünkü çiftlikte yerden kaldırılıp, sürüklenirken Verda'nın, konum bilgisini Uygar'la paylaştığı telefonunu o arbede sırasında gizlice almış, pantolonumun beline, tişörtümün altına sıkıştırmıştım. Berat telefonu bir yere sallamış ancak düşüp kalkmalarım ve direnmelerim sırasında onu kaşla göz arasında yerden aldığımı fark etmemişti.

Uygar, bir hayalet gibi arabamızın ön tarafına doğru ilerlediğinde tabancasını ortaya çıkardı. Kurşun geçirmez camı inik şoförümüz dönse ve karanlığa doğru baksa şakağına doğrultulan silahı görecekti ama ben dahi zor görüyordum. Onlar ancak silah patladığında anlayacaktı.

Gelecek olan sarsılmaya hazırdım, kenarları tutmuştum. Uygar, tabancayı ateşlediğinde ve kurşun şoförün saçsız başını dağıttığında da araba önce düz devam etse de saniyeler sonra yoldan çıktı. Cha-ya'nın çığlıkları, köpeklerin havlamaları ve tutanamadıkları için savrulmalarına karşın, ben sürgülü kapıyı çekerek açtım. Chaya bana elini uzatmayı denese de tek adımda indim ve indiğim gibi de Uygar, ayaklarımın dibinde durdu. Tek yapmam gereken, bacağımı atıp arkasına binmek oldu. Bu karmaşa, bağrış çağrış, ayaklanma, frenlere asılmalar ve gazı köklemeler arasındaki cehennemden, göz açıp kapayıncaya kadar çıkardı bizi. Kimse ne olup bittiğini anlamamış gibiydi, arabaların arasından süzülürken dahi durumu kavrayan ve bize ateş eden olmamıştı.

Asfalt yolda azami hızımıza ulaşmamız saniyeleri almadı ancak onlar da hızlıydı. Derhal peşimize takıldılar ve uzaktan ateş açmaya başladılar. Aramıza mesafe koyduğumuz için hiçbiri bize isabet etmedi ama yine de Uygar, belli ki benim için getirdiği kaskını tek eliyle zorlanarak, başından çıkarıp bana uzattı. Kabul etmememe izin vermeyecekti, ben de kaskı alıp arkaya fırlattım. Sonra ona arkadan sıkıca sarıldım. Gözyaşlarımı ceketine akıttım. Hayat iki yanımızdan dağınık bir yağlı boya tablosu gibi akıp, giderken kurtulduğuma bir an olsun sevinmedim, rahat bir nefes alamadım.

Yavaşlamayı beklemiyordum, önümüzdeki yol kapatılmıştı. Bunu başta karşı taraf sansam da Mert'in arabasını tanıdım. Onunla beraber ekibimizden üç kişinin arabası daha, çok da geniş olmayan bu yolu kapatıyordu. Onlara yaklaştığımızda Uygar motoru durdurdu ama park etmekle uğraşmadan hemen indi. Tam motorla beraber devrilecek kadar kopup gitmiştim ki beni kollarının arasına alarak indirdi. Motor devrildi ama ben Uygar'ın kollarında kaldım. Ayaklarımı yerden kesen bir sarılmaydı bu. Güçlü kollarıyla beni içine karıştırmak istiyormuş gibi kendine bastırıyor, kemiklerimi zorluyordu.

"iyi misin?"

Cevap veremeden ve zaten veremeyecek haldeyken ekipten biri, "Geliyorlar," dedi. "Acele edin."

Bir tek Mert, gitmeye hazır haldeydi. Uygar beni onun arabasına götürdüğünde ve kapıyı açtığında, "Ne oluyor?" dedim.

Sonra algılarım biraz daha açıldı. Etrafıma baktım. Hepi topu yedi kişiydiler. Chaya'nın konvoyunda ise en az altı katı kadar adam vardı. *Onları durdurmaya mı çalışacaklar?*

Uygar, ben fark edip karşı çıkana kadar beni Mert'in arabasına, yolcu koltuğuna tıkıp kapıyı kapadı.

“Uygar, dur! Neler oluyor?”

Penceremden içeri uzanıp beni tuttu ve son kere öptü. “Berat'ı yakalamam gerekiyor.”

Kollarına asılıp onu tuttum. “Chaya’nın konvoyu bu. Sizi mahvederler, Uygar! Bizden herkes görevde, yetişemezler bile!*’

Mert’in tekerleri asfaltı yakıyordu. “Hadi.”

"Bu işi halletmemiz gerekiyor yoksa Santral’dcki hainleri ifşa edecek Berat’ı kaybedeceğiz. Zorundayız. Gidin hadi.”

Kendini benden kopardı ve itirazlarıma rağmen hazır olduğunu gösterircesinc arabanın üstüne iki kere vurdu. Bununla beraber Mert’in frenden ayağını çekmesi vc onları arkamızda bırakarak yola devam etmesi bir oldu. Zaten içimdeki her şey dışarıya çıkmak için hazır olda beklemiyormuş gibi bu ani hızımıza da alışmam gerekti.

"Mert.” Sık nefeslenmeler içindeydim. “Çok araba vardı. imkânı yok karşı koyamazlar.”

“Bizimkiler sizin arkanıza takıldı. Uygar konvoyu sıkıştırmaya çalışıyor.”

Kim bilir ne zaman gelecekler?

“Kendilerini öldürtecekler.”

Mert, kırmızı kesilmiş gözlerini yoldan bir an olsun ayırmıyordu. “Ben bundan memnun muyum sence? Onları buradan geçirirsek yaptığımız her şey boşa gidecek.”

“Verda...”

“Biliyorum!” diye bağırdı. “O da boşuna ölmüş olacak! Anladın mı beni? Berat’ı yakalamak uğruna ölmeyi göze aldılar.”

Başıma ağnlar saplandı. *Neden Uygardan uzaklaşıyorum şimdi?* Bütün mantığımı yitirdim. *Onca silahlı adamı imkânıyok tutamazlar. İntihar etmeye gelmişler buraya.*

“Geri dön,” dedim.

“Hayır.”

“Men, geri dön!”

“Bağırma!”

Sinir krizi geçirdiğimi düşündüm. Baştan sonra titriyordum. Nasıl hiçbir yoldan çıkılmaz? Nasıl tek bir doğru olmaz? Birini mi seçmek zorundayım illa? *Uygar o zaman.*

“Tek istedikleri benim,” dedim. “Hiç değilse onları ikiye bölelim. Çok kalabalıklar! Yoksa bizimkiler birkaç dakika bile dayanamazlar. Dayanamazlar, Mert!”

“Uygar benden seni güvende tutmamı istedi! Tamam mı?”

“Uygar ölecek, diyorum!” Göğsü hiddetle inip kalkıyordu. Bu çıkmazda o da nereye gitmesi gerektiğini bilemiyor ve çaresizlik içinde tek bildiği şeyi yapıyor, sadece sürüyordu. “Benimle gelmeni istemiyorum, sadece arabanı bana vermeni istiyorum,” dedim. Zamanla yanşıyor olmanın gerçeğiyle panik atak geçirmemek için irademi bir arada tutmam gerekiyordu. “Onları kendime çekeceğim. Verda’nın telefonu bende, konumumu Uygar bizimkilerden herkese takip ettiriyordun Duydun mu? Onları geldiğimiz yoldan geri götürürsek bizimkilerle bir noktada buluşacağız. Uygarı orada yalnız bırakamayız! Mert! Lütfen!” Serzenişlerim gittikçe yalvarışlara dönüştü. “Uygara bir şey olacağına bana olsun. Lütfen...”

Frenlere asıldığında ve direksiyonu ani bir manevrayla çevirdiğinde cama doğru savruldum. Asfaltın çığlığı bittiğinde kendimizi birden ters yönde bulmuştuk. Geldiğimiz karanlık yol karşımızda uzanıyor ve araba, karanlığı fethetmek isteyen bir sabırsızlıkla gürlüyordu.

Mert, ilk defa dönüp bana baktı. “Uygar’a sen hesap verirsin. Yaşarsak eğer...”

Arkada yere bıraktığı taramalı tüfeği almam ve kurmam benim cevabım oldu.

Gazı köklediğinde kalp atışlarım da tavan yaptı. Ellerim titriyordu ama biraz olsun kendim için korktuğumdan değil. Bütün sorumluluk yine benim omuzlarımdaydı. Ne yapsa yanlış olan kadında... Kime, nasıl yetişeceğimi bilemeden diğer herkes gibi çaresizce çırpınacak kadar güçsüzdüm ben de. *Nasıl kurtaracağım hepinizi beni*

Ufukta göründüklerinde Mert kornaya basmaya başladı. Biraz olsun yavaşlamamışn. Camdan başını uzatıp, “Arabayı yoldan çekin!” diye bariyeri kaldırmaları için bağırıyordu. “Çekilin, lan!”

Shavitlerin adamları arabalardan yaptıkları bariyeri aralıksız tarıyor, bizimkiler kısıtlı mühimmat sebebiyle onlara sadece çok mühim anlarda, geçit vermemek maksadıyla karşılık veriyordu. Ama köşeye sıkışmışlardı. Birkaç yaralı da vardı. Resmen ölümlerini bekliyorlardı.

Onlara çarpacağımızı düşündüm ama tam vaktinde çektikleri araba sayesinde açılan aradan sıvıştık. Uygar'ın, ne olup bittiğini anlayamadan, bize doğru koşmaya yeltenip kalakaldığını izledim. Onu son defa görüyormuşum gibi bir ağlama isteğiyle dolup taşmıştım ama o hissi geldiği yere geri göndermek zorundaydım. Önüme döndüm.

Shavitler... Düzensiz şekilde durdukları araçları siper edinmişler ve hemen bize ateş açmışlardı. Tüfeğimin ucu pencereden dışarıya doğrultulmuş haldeydi, ben de ateş saçtım ama Mert, başımı tutup Öne eğdi. Camlar kırıldı, büyük gürültüyle patlayan kurşunlar ıslık sesleriyle yanımızdan geçti ve Mert bizi hızlı manevralarla aralarından geçirdi. Az kalsın delik deşik olacaktık ama sıyrılmayı başardık.

Peşimizden dönen araçlar oldu. Beni görmüşlerdi, bir diğer kısmı da geride kaldı. Yeniden tüfeği doldurmaya hazırlandım. "Daha mermi yok mu?"

"Yok."

Bunca gürültüyü, hareketi, düşünceyi nasıl aynı anda işleyebiliyordu beynim, bilmiyordum. Tüfeği arkaya bırakırken darbe yemiş gibi afallamıştım.

Mert telefonunu kurcalıyordu. Az sonra bir arama yaptı. Buluşmak üzere onlara doğru gittiğimiz ekibe, Shavitlerin bir kısmını peşimize taktığımızı söyledi.

Telefonu kapadığında, "Çok mu uzaktalar?" diye sordum.

"Biraz."

Herkes bu Mosheleri temizleme operasyonuyla dört bir yana dağılmışken öyle gafil avlamışlardı ki bizi... Bir de üstüne, ekibimizin içinde de Santral'in hainlerinin olma olasılığı varken kim bize yetişecek ya da yetişse de dost mu olacak yoksa düşman mı belli değilken birbirimize kenetlenmek zorunda olmak, düşmanın kendisinden bile korku vericivdi.

Mert'in arabasını geçebilecek bir araba yoktu düşmanda. Bu nedenle Mert, başta güvenli bir mesafeden onların bizi kaybetmediğinden emin olarak hızını ayarlasa da arkamızdaki grubun beraber bize ateş açması tehlike arz ediyordu. Az sonra biraz daha onlardan uzaklaşmak zorunda kaldık. Tek bir araba buna uyum sağlayabildi, diğerleri arkasından onu takip ediyordu. Rakımı yüksek, kırsal bir bölgedeydik. Tek bir yol vardı

ve gecenin bu saatinde geleni geçeni de yoktu. Arada bir uzaklarda beliren köy evleri için dikilen sokak lambaları haricinde, ışık kaynağı da pek bulunmuyordu.

Ben dc onu, bu sokak lambalarından birinin önünden geçmemizle beraber arabanın içi biraz aydınlandığında gördüm. Mert'in sol kolu kan içindeydi.

"Mert!" Yüzündeki bütün rengin çekildiğini ve ince ter damlalarının soluk teninde süzüldüğünü fark ettim. "Mert, vurulmuşsun!"

"Bir şey yok."

Panik içinde ona doğru döndüm ama sol kolu diğer tarafta kaldığından yeterince iyi kontrol edemedim. Ne yapacağımı da bilemedim. Üstümdeki kıyafeti yırtmayı düşündüm ama yarasına nasıl bastıracaktım? Sol eli direksiyondayken sağ eliyle vitesi kontrol ediyordu.

"Ne yapacağız? Çok kanıyor!"

" Bir şey yok, dedim."

Dağdan keskin virajlarla indikçe rakım da azalıyor, yollar iyice düzleşiyordu ama Mert de bu sırada kan kaybederken bu kadar manevra yapmaktan bitap düşmüş halde, canını ağzından kaçırmamak için dudaklarını sıkıca birbirine kapatmış, dayanmaya çalışıyordu.

Panikten ellerim uyuşmaya başlamıştı. *Mert de ölecek.* Tişörtümü yırtacak gücü nereden bulduğumu bilmiyordum ama yaptım. Sonra arka tarafa geçtim ve Mert'in koltuğunun arkasına dayanıp koluna yukarıdan eğildim.

"Mert, çok kanıyor. En azından sıkıca bağlayayım."

Direksiyonu sağ eline aldı ve sol kolunu zorlanarak da olsa kaldırdı. O zaman durumun ciddiyetini daha net anlayabildim. Tam sol üst kolunun omzuyla birleştiği yerden vurulmuştu ve koltuk, yerlere kadar kan içindeydi.

Bütün gücümle, tekrar tekrar kumaş parçalarını koluyla omzunun etrafında dolayarak yarasına baskı yapmaya çalıştım ama çok geçti. Mert'in başı yavaşça öne doğru yatmaya başladı. Telaşla alnından tutup onu doğrulttum.

"Mert kendine gel!"

Hırıltılı nefeslenmelerini duydum. İradesiyle savaşıyor olsa da arabayı dengesiz sürmeye başlamıştı artık. Ona yardım etmek için öne geçmeliydim. Kendimi yolcu koltuğuna atmayı ve emniyet kemerimi bağlamayı başardım ama arkamızdan yetişen araba bize çarptığında bu korkunç darbe beni öne savurdu ve başımı torpidoya vurdum.

Dünyam altüst oldu. Dibime bir bomba atılmış gibi kulaklarımda dalgalı bir çınlama yayıldı. Kafamın önünden değil de arkasından bir darbe yemiştim sanki. Gözlerim kararmasın diye direndim. Boynumdan kopup düşecekmiş gibi ağır gelen başımı zor bela kaldırdım. Arabamız sabit bir hızda düz yolda gidiyordu ama Mert'in iki eli de iki yanına düşmüştü.

"Mert!"

Ona gerçekten seslenebildim mi bilmiyorum. Dibi görünmeyen bir kuyuya doğru seslenmişim gibi dört yanımda yankılanıp durdu kelimelerim.

Araba yavaşça yoldan çıkarken ben, her yeri talan ettiğim halde hâlâ kendimi bulup da bana geri getiremedim. Gelirken üzerinden geçtiğimiz ve etrafında hiçbir engel olmayan, doğaya karışmış o köprüye gelmek üzereydik artık. Gittikçe sınıra yaklaşıyordu arabamız.

Mert.

Böyle mi öleceğiz?

Biz seninle daha ödeşmedik.

Milyonlarca zehirli böcek, üzerinde dolaşıyormuş gibi uyuşmuş olan elimi uzattım. Mert'in sağ bacağını pantolonundan kavrayıp ayağını frenden çekmeye çalıştım. Gazı kestiğimizi de hissettim ama yavaşlamış haliyle dahi araba yeterince hızlıydı. Köprünün kenarına ulaştığında da beş altı metrelik o yamaçtan bizi süratle aşağı attı.

Araba anında yan yattı ve küçük bir havalanmanın ardından sertçe yamacın eteğine çakıldı. Öncesinde hava yastıkları açıldığından görüşüm kapandığı için mi yoksa ruhum bedenimden çoktan kopup gittiği için mi bilmiyorum, hiçbir şey göremiyordum. Yalnızca savrulan uzuvlarımın etrafa çarpmasını, patlayan cam parçalarının tenimi kesmesini ve daralan araba köşelerinin vücudumu ezmesini hissedebiliyor ama çığlık dahi atamıyordum. Benim yerime araba çığlık atıyordu. Bir cehennem köpeğiymiş gibi gür gıcırtılarla, tiz sürtünmelerle, gürültülü kopma, çarpma, çakılma sesleriyle kulaklarımı kanatacak bir kaosla çığlık çığlığa sürükleniyordu.

Son bir dönmenin ardından araba düz şekilde durdu. Hava yastıkları sönmüştü. Motordan, can çekişen bir hayvanın buharlı nefesi gibi dumanlar yükseliyordu. Etrafımızdaki ormanda canlı ne varsa susmuş, hiçliğin ortasına damdan düşer gibi inen bu zavallı makineyi izliyorlardı.

Ölüme yakın olunca beyin, gözlerini kapatırsan bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi acıdan kaçıp gidebileceğini vaat eden tatlı bir uykuya çekiyordu seni. İşte ben, canımın yanmamasının tek yolunun bu olduğunu söyleyen o Azrail'e direndim. Bir tümör gibi görüşüme sirayet eden karanlığı, irademin kılıcıyla yarıp geçtim.

Gözlerimi araladım. Başımı yana yatırıp Mert'e bakrım. "Mert." Sesim çıktı mı emin bile değildim. Onu dürtmeye çalışsam da başı önüne düşmüştü ve tepki vermiyordu. Nefes alıp almadığını bile anlamadım. Buram buram benzin kokusu genzime dolup, midemi bulandırırken kemerimi çözdüm ve kendimi aşağıya attım. Ardımızdan gelen arabanın köprünün başında durduğunu ve birkaç adamın indiğini gördüğümde bütün içgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu ama ben dolaşıp Mert'in kapısını açtım.

Onu sertçe sarstım. "Mert! Ne olur kendine gel!"

Onu bütün gücümle çekip arabadan indirdiğimde yere yığıldı. Adamlar, baktılar çaresiziz, karanlıktan ötürü doğru düzgün göre meşeler de bize doğru yamaçtan bir bir inmeye başladılar.

Mert'in hareketsiz bedenini izlerken görüş açımı yaşlar kaplamaya başladı. *Onu öldürdüm.* Panik bütün vücudumu ele geçirdiğinde yerimden bile kıpırdayamadım. *Onu Öldürdüm.*

Adamlar geldi. Ensemden tutulduğum gibi Mert'in yanına yüzüstü yatırıldım. Ona uzanan kolumu da tutup arkama kıvırdıklarında acı içinde çığlık attım. Direnmiyordum ama direniyormuşum gibi bana acı çektiriyorlar, dizleriyle sırtıma bastırıp, nefesimi keserek beni zapt ediyorlardı. Bileklerimi bağlayacaklarken adamlardan birinin, ölüp ölmediğini kontrol etme amacıyla Mert'e eğildiğini gördüm.

Sonra bir mucize oldu sandım. Mert, adamın elinden tabancasını öyle hızlı aldı ki buna birebir şahit olduğuma rağmen ben bile göremedim. Gözlerimi açıp kapadım ve adamın boğazında kocaman bir delik açılmıştı. Başımdaki diğer iki adam da yeterince hızlı değildi, Mert onlara bütün kurşunları boşalttı. Hepsini başından vurmuş değildi, acılar içinde yere yığılsalar da solucanlar gibi silah tutan titrek uzuvlarını kaldırdıklarını gördüm. Bedenimde fiziksel gücün zerresi yoktu ama adrenalinden midir nedir, birinin üstüne atlayıp tabancasına yapıştım ve onun elini kullanarak diğerini vurdum. Mert de bize doğru gelmekte olan diğerlerine ateş etti.

Ne yaptık, nasıl yaptık, hiçbir fikrim yoktu. Ayaktaydık işte. Mert, kendi bacaklarında derman olmadığı halde kolumdan yakalayarak arabanın arkasına çekiştirdi beni. Birkaç kişi daha buraya geliyordu ama ay ışığı bizi aydınlatmaya yetmiyordu. Avantajlı sayılabilirdik. Köprü üstünde kalanlar burayı farlarla ve fenerlerle aydınlatmaya çalışsalar da yetersizdi.

Arabayı siper aldığımızda Mert sendelemişti. Hemen ona destek çıkmasaydım düşecekti, "iyi misin?"

"Bok vardı da kendi arabamla geldim," diye söyleniyordu.

Dengesi iyi değildi, dizleri titriyordu ancak bu geçici güvenli alanda aklı biraz daha başına geldiğinde ve arabasının paramparça olmuş halini gördüğünde kaskatı kesilmiş, bize doğru tedbirle karanlığı yararak gelen iki adama baktığı gibi içini dolduran hırs, ona kullanılamayacak haldeki kolunu bile unutturmuştu.

"Şimdi siktim sizi."

Mert eğilip arabanın etrafından dolaştı ve adamların arkasından çıktı. Birini bacaklarından yakaladığı gibi kaldırdığını ve arabanın neresi olduğu bile anlaşılamayan gövdesine sertçe yatırdığını gördüm. Silahlar patladı ve Mert de dahil hepsi yerdeydi. Mermim yoktu, ona sadece ayak bağı olacağım için izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Mert iki adamı da vurmuştu ama boğuşuyorlar, küfürler, bağrışlar, nefeslenmeler içinde dönüyorlardı. Sonunda Mert'in eline aldığı bir taşla adamlardan birinin yüzünü, içine göçürtecek kadar sertçe, birer balyoz darbesi gibi indirmesini izledim. Diğeri onu boyun kilidine almayı denese de bir hayvan gibi soluyan kanlar içindeki adam, benim tanıdığım o adam değildi. Bir türlü öldürülemeyen lanetli bir yaratık gibiydi.

Köprüde hemen şimdi frenlere asılan başka bir araç gördüm. "Geliyorlar!" diye seslendim. Mert, arkasındaki adama doğru tek elini uzattı ve onu ensesinden yakalayıp vücudunu öne eğmesiyle beraber adamı devirdi. Hâlâ boynuna yapışmış, bırakmamakta ısrar ediyordu ama Mert'in yumrukları hantal olsa da Öyle kudretliydi ki her darbesinde adamın yüzü şekil değiştiriyordu.

Onlar cebelleşirken yamacın tepesindekiler buraya kimseyi göndermedi. Ateş de etmediler. Sonra Chaya'nın kapısının açıldığını, kendisinin iki köpekle beraber indiğini gördüm. Orada zaman benim için durdu. Ne olacağını biliyordum ama yine de kıpırdayamadım.

Chaya'nın emriyle, köpeklerin ağızlıklarının çıkartılmasını izledim.

Yaşadığım hissi tarif etmem mümkün değildi. Zamanın geriye aktığını kendi gözlerimle gördüm. Bütün eklemlerim kilitlendi, etraf silikleşti ve bu cehennem yalnızca, yamacın tepesinde birden beliri-veren Maria'yla benden ibaret oldu. Karşımdaki sarı saçlı kadın, görkemli bir heykel gibi yükseldikçe yükseldi, gölgesi üzerime karabasan gibi çöktü. Ben karşısında küçücük kaldım. Elinde, azgın iki tazının tasması, yeşil gözlerinde insanı değersiz bir av gibi hissettiren o kibrin âlâsı...

Doğurduğun şeytanlarla muhakkak kesişir yolun.

Mert, zor bela ayaklanıp kolumu tutmuş olmasaydı o sanrıdan hiç çıkamazdım. Beni kendime getirdi ama kendisi de benim gibi dili tutulmuş halde, yamacın tepesinden bizi izleyen iki yaratığa bakakaldı.

"Hassiktir..."

Köpeklerin tasmalarını da çıkardıklarında yine benden önce Mert aklını başına devşirdi ve beni çekerek koşmaya zorladı.

"Koş, Meira. Koş!"

Beni çekiştirmeseydi koşamazdım. Dizlerim öyle şiddetle titriyordu ki eklemlerim yerlerinden çıkacak, bir oyuncak bebek gibi parçalara ayrılacaktım.

Köpeklerin havlaması kesildi. *Bize doğru koşuyorlar.*

Mert, kolumdan destekliyor, beraber bütün gücümüzle ormana doğru kaçmaya çalışıyorduk ama hissediyordum. Olağanüstü bir hızla atşı toprağı da beraberinde kaldırarak vahşi bir yaratık gibi bize atıldıklarını, soluklarının ensemizde olduğunu hissedebiliyordum.

"Cehennemin dibine git, Meira! Babam orada yalnız bırakma!

Chaya'nın bağrışı, koca bir diyarda yankılandı. Kördük ama sağır değildik. Hırlamaları, hararetli nefeslenmeleri, Chaya'nın gülüşünü duyabiliyorduk. Çok karanlıktı. Neye takıldım, hangi çukura düşmekten son anda Mert sayesinde kurtuldum, bilmiyordum ama Mert de güçsüz düşmüştü artık. Tek bir tökezlemeyle adrenalinin ateşlediği dizleri çözüldü ve takılıp düştü.

Hissettim. Tüvlerim diken diken kesildi. Arkamı döndüm ve karanlığı yırtarak üzerimize atlayan iki canavarla göz göze geldim. İkisinin de yerden kalkmak üzere olan Mert'in kolunu bacağını tutmak için uzanan dişlerini, ağır bir çekimde gördüm sanki.

Gördüm o azgınlığı, tuttuğunu bırakmayacak sivri dişleri, sistemine göndereceği zehir salyalarını...

Kendimi Mert'in üzerine kapadım.

Anında iki köpek de dişlerini etime geçirdi. Biri bacağımdan yakaladı beni, diğeri kolumdan. Öyle kudretliydi ki çeneleri, tuttuklarını parçalamak üzere başlarını salladıklarında havalandım. Çığlık atmak diye bir şey yoktu. Hayır. Bir el boğazımdan inip mideme oturmuş gibi ne nefes alabiliyor ne bağırabiliyor ne de ağzımda biriken salyaları yutabiliyordum.

"Meira!"

Mert beni savunmayı deneyecek olsa da buna izin vermedim. Zaten buna gücü de yoktu. Kendinden geçmek üzereydi. Ben ise bütün gücümle ona siper olmaya devam ettim. Köpekler beni ondan ayırmak için çekiştirdiler. Uzuvlarımda korkunç bir sıcaklık yükseldi. Uyuşukluk ve acı, hiç bu kadar iç içe geçmemişti. Beden bütünlüğümün bozulmaya başladığının gerçeği, daha önce hiç tatmadığım bir kalp krizi gibi göğsüme saplandı. Sağ bacağımı çekiştiren köpek, beni sırtüstü yere yatırdı. Dişleri kemiklerimi çiğniyor, sıcak salyası açtığı yaralardan içime damlıyordu. Panik içinde hareket etmeye, köpekleri ittirmeye, bir top gibi kıvrılmaya çalıştım ama nafile. Karanlıktan göremediğim yaratıklar tarafından çekiştiriliyor, etlerim kopartılıyor, kemiklerim kırılıyorken ben sadece hırıltılarını duyuyordum.

Mert, bütün gücünü toplayarak ayağa kalktı. "Bırakın, lan!"

Köpeklerden birini boynundaki tasmadan yakaladı ama köpeğin ani hareketi, güçten kesilmiş bedenini yere devirdi. Köpeğin ona saldırmak üzere olduğunu gördüğümde onu kuyruğundan tuttum ve bütün gücümle kendime doğru çektim. Bu hareketim köpeği öyle azdırdı ki köpükler saçılan ağzını açarak dişlerini yüzüme geçirdi.

Büyüttüğün şeytanlar acıktığında afiyetle yiyecek seni.

Mert'in bağırdığını duyduğumda çoktan direnmeyi bırakmıştım. Bir köpek yüzümün sol yanını, çenemi, elmacıkkemiğimi, gözümün tekini dişleyip, çekiştirirken diğer köpek de sağ bacağımı paramparça etmiş, koparmaya çalışıyordu.

"Meira!"

Bazı günahların affı olmaz. Sadece cezası olurdu demek ki. Kabullendim. Demek kurbanlarım böyle hissediyorlardı. Çok güçsüz, küçücük ve çaresiz... Annelerini ve

babalarını özlüyorlardı. *Keşke şimdi elimden tutsalar da kaldırsalar beni,* diyorlardı. *Keşke bu acıyı son-landırsalar.*

Mert. Yüzünü gördüm son anda. Uykuya yatmadan önce belirdi tepemde. O tuttu beni. Gözlerinde yaşlar gördüm ya da ter damlalarıydı, bilmiyorum. Olanca gücüyle köpekleri benden uzak tutmaya çalıştı. Onu da ısırdılar ama pes etmedi. Kaçmadı. *Git,* demek istedim. *Ben günahlarımın cezasını ödeyeceğim.* Ama ağzımı açamadım.

Diyorsan ki ben bütün yüreğimle pişmanlık duyuyorum ve her şeyi de telafi edeceğim, belki o zaman sana bir şans verebilirdim.

Gözlerimi sıkıca kapadım. Bütün vücudum titrerken ciğerlerimde sıkışan nefesi dışarıya vermeye çalışır gibi ıkındım. *Uygar...* Omuzlarımda bu kadar yükle, diplere çekildiğim o karanlık sulardan tekrar yukarıya yükselmeye çalışıyordum çaresizce. Yukarıda, aydınlıkta onu görecektim. Onun kollarının arasına girecektim. *Hayatım yukarıda.*

Mert'in bağrışları, çakıldığım diplerde yankılanıyordu. *Kaçmıyor. Kaçmayacak, öldürtecek kendini. Senin günahlarının da bedelini o ödeyecek.*

Nefes alışım hızlanmaya, sağlam kalan parçalarımda kıpırtılar dolaşmaya başladı.

Sen başlattın bu savaşı. Sen bitireceksin.

Karanlığı bir merdiven gibi tırmanacağım kudreti yakaladım ve zorla irademe bağladım. Sesleri, aydınlığı, acıyı takip ettim vc sonunda onu buldum. Hayatımı buldum.

nAus. "

Dudaklarımdan dökülen bu basit kelime, iki köpeğin dc aklını karıştırdı ve afallattı ancak bırakmamışlardı. Bu sefer ciğerlerimden yükselen bütün kudretle, "Aus!" diye bağırdım ve iki köpek anında bizi bıraktı. Hemen Mert, bir daha üstüme atlayabilirlermiş gibi bana yapıştı, kollarımdan tutarak beni kendine çekti. Köpekler bizi izliyordu. Artık ben de onları izlemeye başladım. Gözlerinin içine içine baktım.

"Zurück." İkisi de göz kontağını bozmadan geri çekildi. Havayı kokluyor, güç dengesini yeniden tartıyor, anlamaya çalışıyorlardı. Kalan son gücümle kandan birbirine yapışmış dudaklarımı aralayıp, *"Gute Junges. Alles İst gut, bleib ganz ruhigZ"* dedim.

Sesimi önceden de duymuşlardı ama asıl şimdi tanıdılar. Kanıt istemişlerdi. Onların sahibesiyken, onlara emir verenken neden birden yem gibi oltanın ucundan sarktığımı sorgulamışlardı ama şimdi onlara kime ait olduklarını hatırlattım.

Chaya, olan bitenden habersizce yanında iki adamla buraya geliyordu. Gözlerim öfkeden karardı. Tepkimi takip eden köpekler, hislerimi de kanlarına karıştırdı ve gelenlere tehdit gözüyle bakmaya başladı.

Saldır komutunu verdiğimde, bunu duymak için yıllarca beni beklemişler gibi bir coşkuyla, onlarda hiç görmediğim bir tür azgınlıkla Chaya'ya doğru atıldılar. Mert bu sırada beni toparlamaya ve kucağına almaya çalışıyordu. Kollarının arasında başımı dahi tutabilecek güce sahip değildim ama köpekleri tek bir sözümle düşmanların üzerine salabilmiştim. Chaya'ya atladıklarını, dişlerini bulabildikleri her yere geçirdiklerini gördüm. Kadının panik içindeki çığlıklarını, adamlarının ne yapacağını biiemeyişini, tabancalarını çıkarsalar da köpeklerle fazla iç içe kadını vurmaktan çekindikleri için şeytanlarımı bir türlü alt edemeyişlerini dinledim. Mert kucağında bedenimle ormanın içine doğru koşarken en son bunları izledim.

Sık ağaçların arasına girdiğimizde silah sesleri duydum. Sonrası sessizlik. Öldükleri ni biliyordum. Gözlerimi kapadığımda iki koca yaşın şakaklarıma doğru süzülmesini engelleyemedim. Onları sevgiyle değil, nefretle yetiştirdim. Dönüştükleri canavar benim eserim.

Mert, benimle beraber koşacak gücü nereden buldu, bilmiyordum. Karanlığa rağmen yolunu biliyormuş gibi bizi uzaklara taşıdı. Bu hareketlilik beni olduğumdan çok yıpratabilirdi, eğer ki hisleri-min çoğunu çoktan yitirmeseydim. Sonuçta sesimi çıkaramadım ve tırmandığım karanlığa geri gömülmeye başladım.

"Dayan." Mert'in sesi de yukarıda, aydınlık tarafta kalacak kadar benden uzaklaşmaya başladı. "Meira, dayan!"

Bir köşeye sakladı bizi. Yere yatırıldığımda elektrik akımına kapılmışım gibi kontrolsüzce titriyordum. Ölümümün böyle olacağını düşündüm. Ben battıkça Mert yükseldi. Durumum öyle vahim olmalıydı ki gözlerinde gerçek bir terör gördüm. Titreyen elleri önce hangi yarayla ilgilenmesi gerektiğini bilmediği için üzerimde asılı kaldı.

"Ne yapacağım? Ne yapmam lazım?" Aceleyle tişörtünü başından çekip aldı ve onu yırttı ama nereye, nasıl koysa bilemedi. "Meira. Bir şey söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tamamen... Açık. Yüzün, bacağın... Kumaşla bastırayım mı? Mikrop kapmayacak mı? Bir şey söyle!"

Mert'in gittikçe karanlıkta yok olan yüzünü izledim, "için biraz olsun soğudu mu?"

Başta düşman olduğumuzu bile unutmuş gibi ne dediğimi anlamadan baktı bana. Sonra gemide, *başına ne gelirse gelsin, içim soğumayacak,* dediğini hatırladı. *Yaşattığını*

yaşamadan ölmezsin umartm...

“Ben ölmeni istemedim.”

Bilinçsiz bir tebessüm yüzüme oturdu. “Yalancı.”

“Meira, bana ne yapacağımı söyle diyorum!”

Gözlerimi kapatıp tatlı bir uykuya hazırlandım. Ne trajikomik. Orchis’in cezası, işlediği günahlar için vahşi hayvanlar tarafından parçalanarak öldürülmesiydi. O hayvanları kendisinin besleyip büyüttüğünü bana kimse söylememişti.

İçimi saran buruk hissin tutuşup kor alevlere dönüşmesi saniyeleri almadı. Karanlığa çekildikçe içimdeki canavarı beslemiş herkese duyduğum nefret arttı.

Her şey ne kadar farklı olabilirdi... Biz, Uygar’la, annemle ve babamla, Mert’le, Verda’yla ne kadar güzel yaşlanabilirdik! Herkesi yarı yolda bırakıyorum şimdi. Babama verdiğim söz de benimle beraber gömülecek. Gördüğüm kâbus doğruymuş. Kehanetimmiş benim. Ne cennet ne cehennem beni isteyecek.

Yüreğim, kopan fırtınanın ardından dindi. Zamanını bekleyen sessiz bir nefreti içime ekti. Bacaklarımda güç yok, ellerimde derman yok, kalbimde hareketlilik yok ancak olursa ve vakti gelirse eğer bugün içime gömdüğüm öfkem bana kendini hatırlatacak.

Yolumu kaybettiğime inanıyordum. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Her günahın affı olmaz, tek kefaretim acı çekmek sanıyordum. Gerçeği görebilmem için dibe çakılmam gerekiyormuş. Bunca zaman babamın, annemin, Ezra’nın sözlerini duyuyor ama dinlemiyormuşum.

Ölüm ilk kibriti çaktığında, nefretin kıvılcımı eteklerime sıçradığında, yüreğimde kara bir zehir atmaya başlamışken yem olduğum şeytanların midesini yardım da çıktım ben o cehennemden.

Yeniden doğabilmek için binlerce kez yandım ben.

Ancak anladım ki bir tek benim değil, hepimizin yanması lazımmış. Çünkü hatırladım. Seni hatırladım. Bunca zaman cevaplar elimin altında, dilimin ucunda, gözümün kenarındaymış. Bunca zaman, doğru yoldaymışım. Beni çektiğin yol doğru olanmış. Oysa ben şimdi çok uzağım sana. Hiçliğe doğru yol almaktayım. Ancak ölmezsem söz veriyorum, geleceğim sana. O günü getireceğim. Kurtuluşumuzun yolu buysa eğer kendimle beraber herkesi yakmana izin vereceğim.

Mektubun arkasına ne yazdığımı hatırlıyorum.

Devam edecek...